

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'Mükemmel bir yazar' GEORGE R.R. MARTIN

MARK
LAWRENCE

YANMAYAN
KİTAP

KÜTÜPHANE ÜÇLEMESİ - I

EN İYİ FANTASTİK
KİTAP ADAYI

BOOKS
CHOICE
AWARDS
2023

Tüm kitaplar,
ciltleri ne olursa olsun
toz olup gidecektir.

Taşıdıkları hikâyeler daha uzun yaşayabilir. •
Kâğıttan, kütüphaneden hatta ilk yazıldıkları
dilden bile daha uzun ömürlü olabilirler.
En güzel hikâye yıldızlara ulaşabilir.

Evar tüm hayatını,
imparatorluklardan daha eski
ve şehirlerden daha hüyük bir
kütüphanenin içinde hapsolmuş
olarak yaşadı.

Livira ise hayatını, kimsenin
gitmediği ve kâbusların kol
gezdiği Dust'ın küçük bir
kasabasında geçirdi.

Dünya onları hiç fark etmedi.

Ama bu durum değişmek
üzereydi.

"Karanlıktan hoşlanıyorsanız
Mark Lawrence'a bayılacaksınız."

-ROBIN HOBB

MARK LAWRENCE

Champaign-Urbana, Illinois'da İngiliz bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi ancak bir yaşında İngiltere'ye taşındı. Imperial College London'da, matematik alanında doktora yaptıktan sonra ABD'ye dönerek "Star Wars" füze savunma programı da dahil olmak üzere çeşitli araştırma projeleri üzerinde çalıştı. İngiltere'ye döndüğünden beri ağırlıklı olarak görüntü işleme ve karar/muhakeme teorisi üzerine çalışmaktadır. Yazar olmak gibi bir hevesi hiç olmamış, bu yüzden yarım yamalak bir menajer bulma girişimi bir gecede küresel bir yayıncılık anlaşmasına dönüştüğünde çok şaşırmıştır. İlk üçlemesi The Broken Empire, fantastik türde çılgır açan bir eser olarak dünya çapında beğeni topladı ve hem Emperor of Thorns hem de The Liar's Key kitaplarıyla en iyi fantastik roman dalında David Gemmell Legend Ödülü'nü kazandı. Mark evli, dört çocuk babasıdır ve Bristol'da yaşamaktadır.

Jacket design © HarperCollinsPublishers Ltd 2023

Jacket illustration © Tom Roberts

YANMAYAN KİTAP

KÜTÜPHANE ÜÇLEMESİ
1. KİTAP

Düzenleme
Ny.ozlem

Yanmayan Kitap - Kütüphane Üçlemesi #1

Orijinal İsmi: *The Book That Wouldn't Burn - The Library Trilogy #1*

Yazar: Mark Lawrence

Çeviri: Gülce Arman

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin

Editör: Gülden Gültekin

Son Okuma: Hande Türkmen

Kapak Tasarım: © HarperCollinsPublishers Ltd 2023

Kapak Çizimi: © Tom Roberts

1. Baskı: Ekim 2024

ISBN: 978-625-94944-9-4

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Mark Lawrence, 2023 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Eserin Türkçe yayım hakkı, Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Baskı ve Cilt:

EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.

Menekşe Ap. Sitesi No:10B

Küçükçekmece/İstanbul

Sertifika No: 76985

MARK LAWRENCE

YANMAYAN KİTAP

KÜTÜPHANE ÜÇLEMESİ
1. KİTAP

Çeviri:
Gölce Arman

LAPIS

Yolculuğumu paylaştıkları için okuyucularıma...
On altıncı kitaba geldiğimde, hedeflerim tükeniyor.
Sırada dünya barışı var!

GİRİŞ

İlk ok, bir çocuğa isabet etti. Bu açılış cümlesiydi.

*...benzer şekilde geçicidir. Tüm kitaplar, ciltleri ne olursa olsun toz olup
gidecektir. Taşındıkları hikâyeler daha uzun yaşayabilir.
Kâğıttan, kütüphaneden hatta ilk yazıldıkları dilden bile daha uzun ömürlü
olabilirler. En güzel hikâye yıldızlara ulaşabilir.*
İrad'ın İlk Kitabı

1. BÖLÜM LİVİRA

Livira'ya bir otun ismini vermişlerdi. Dust'ta pek bir şey yetiştirilemezdi fakat bu durum aç insanların çabalamasına hiçbir zaman engel olmamıştı. Livira otunun, kayaların büyümediği yerlerde yetiştiğini söylerlerdi. Bu Livira'ya hiçbir zaman mantıklı gelmemişti çünkü kayalar büyümezdi. Ne yazık ki keçiler bile bu şeyi yiyemezdi ve mahsul yetiştiren her çiftçi zamanının çoğunu bu otlarla savaşarak geçirirdi. Dust'ın toprağına bir damla su düşse suyun tadını alan livira dalları çok geçmeden, çatlak toprağın içinden kıvrıla kıvrıla uzardı.

Ailesi ona farklı bir isim vermişti ancak ne olduğunu hatırlamıyordu bile. İnsanlar ona Livira diyordu çünkü tıpkı livira otu gibi onunla da baş edemiyorlardı.

"Hadi o zaman!" Livira ayağına kalktı ve burnundaki kanı sildi. Yumruklarını tekrar kaldırdı. "Gel bakalım."

Acmar başını iki yana sallarken etraflarını sarmış çocuklardan utanmış görünüyordu. Hepsi toz toprak içindeydi ancak özellikle Livira tepeden tırnağına tozla kaplanmıştı.

"Hadi!" diye bağırdı Livira. Sersemlemiş hissediyor, kafasının içi sanki birinin sürekli vurduğu bir çanmış gibi çınlıyordu.

Benth çembere girerek Acmar'a kenara itti.

Acmar eklemelerini ovuşturarak, "Yenilgiyi kabul etmiyor," diye yakındı.

Kırık burnuna rağmen geniş omuzlarıyla yakışıklı bir çocuk olan Benth

aralarına girip, “Berabere o zaman,” dedi. Livira’nın kaşlarını çatıldığını görünce onun elini tuttu ve başının üzerine kaldırdı. “Yine Livira kazandı.”

Diğerleri tezahürat yapıp gülüştüler ancak güneşin beyaz pırıltısında bir karaltı gibi görünen uzun boylu bir figür yaklaşımadan önce çemberi bozarak koşuştular.

“Livy!”

Teyzesinin azarlayan sesini duydu. Kadının parmakları bileğini kavradı ve Livira, ailesinin yaşadığı kulübenin karanlık gölgesine doğru sürüklenmeye başladı.

Teela teyze çatlak, deri bir kovayı ona doğru itti.

“Fasulyelerin sulanması gerekiyor.”

“Derhal bayan!”

Livira kuyuyu hep sevmişti. Toprağa kanla karışık tükürdü ve kovayı alıp aceleyle uzaklaşmadan önce teyzesine sıırttı. Teyzesi başını iki yana salladı. Livira’yı yere yatırabilirdiniz ama orada tutamazdınız.

Livira’nın telaşı uzun sürmedi. Ella’nın kulübesinin önünden geçerken yavaşladı. Yaşlı kadın, rüzgâr otu topluyordu. Daha doğrusu çocuklar onun için otları kovalayıp yakalıyor, sertleşen toprağın üzerinde, kuru çalıların oluşturduğu topların peşinde birbirleriyle yarışıyor. Bu şeylerin içi neredeyse tamamen boştu ve Ella’nın maharetli parmakları, gelişigüzel bir şekilde birbirine geçmiş dallara göz zevkini okşayan anlamlı şekiller verebiliyordu. Marifedi eller tarafından yapılan kıvrımlar, daha kalın ipliklerden oluşan kafes şeklindeki dış kürenin içindeki yumakta bir atı ya da insanı asılı duruyormuş gibi gösterebilirdi.

Livira, Ella’yı çalışırken izledi.

“Keşke ben de bunu yapabilseydim.”

Ella başını işinden ayırıp kırıışık elinin avucunda duran parçayı havaya kaldırdı.

“Senin için.”

Livira sadece on iki ya da on beş santim çapında olan küçük bir rüzgâr otu küresini eline aldı.

Ella hemen yerine bir yenisini alıp kaldığı yerden işine devam etti.

Livira bu beklenmedik hediyeı dikkatle inceledi. Ortaya doğru sıkıştırılmış lif yığını, herhangi bir şekil verilmemiş, birçok ipliğın birbiri-ne karışmış hali gibiydi ve yarım kalmış gibi görünüyordu. Ama küreyi döndürdükçe içinde bir şekil belirdi. Hâlâ tam anlaşılmıyordu. Sanki bir toz fırtınasının içinden yaklaşan bir adam gibi belirsizdi ama kesinlikle oradaydı. Genç bir adam ya da belki bir çocuk. Gerçi yaşını ya da cinsi-

yetini nasıl bildiği sorulsa Livira'nın verecek bir cevabı yoktu. Sadece onu biliyormuş, daha doğrusu tanıyormuş gibi gelmişti.

Küreyi iki elinin arasına alarak, "Keşke bunu yapabilseydim," dedi tekrar.

"Senin başka yeteneklerin var, canım."

Ella gözlerini yaptığı işten ayırmadı. Livira'nın rüzgâr otuyla ilgili önceki çabaları komik denecek kadar kötüydü ve bir yanı, ona bu konuda daha iyi olacağına dair sahte bir umut vermediği için Ella'ya minnettardı.

"Yetenek mi?" Livira tozlara bir tekme savurdu. Çelik bir kafesi andıran hafızası, bir lütuftan çok bir lanet gibiydi. Bir günün kuru parıltısını bir sonraki güne taşıyan daha zayıf bir hafıza ise zamanın genç omuzlara bile bu kadar ağır gelmesini engelleyebilirdi. Livira oyuklar ve taşlar oyununda neredeyse rakipsizdi ama bu, yaşlı adamları memnun etmekten çok kızdırıyor gibiydi. Ayrıca daha genç adamlar bu oyunda bahis oynadıklarında Livira oyuna dair olasılıkları onlardan daha iyi anlasa da hiçbirisi onun tavsiyeleriyle ilgilenmiyordu. "Hiçbir yeteneğim işe yaramıyor."

"İşe yaramayan yetenek yoktur, kızım. Sadece nerede kullanacağını henüz bilmediğin yetenekler vardır."

"Şey... Acmar osurarak melodi çalabiliyor."

Ella dudaklarını büzerek, başını kaldırıp baktığında koyu renk gözlelerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Livira yere bakınca ayaklarının dibindeki kovayı fark etti ve böylece işini hatırlayarak oradan uzaklaşmaya karar verdi.

*

Kuyu bir metre genişliğinde ve yüz metre derinliğindeydi. Livira kuyuyu kazmayı nasıl başardıklarını binlerce kez sormuştu. Kendisi de sert toprakta delikler açmıştı ama hiçbir zaman bir el genişliğinden daha derine inememişti. Kuyu yerleşim yerinin dışında, fasulye tarhlarının ilerisindeydi. Su kokusu Dust'ta her türden canlıyı kendine çekerdi ve bunlar geceleri kulübenizin etrafında dolaşmasını nadiren isteyeceğiniz türden canlılardı.

Sanki kuyunun kendisi büyük bir boğazmış gibi üzerindeki havada bir ıslaklık vardı. Livira kuyunun nefesinin nemini teninde hissedebiliyordu. Yüzüstü yatıp başını kenara koymayı ve karanlığa bakmayı severdi. Çocuklar Orrin'in geçen ay kuyuya gittiğini ve suya düştüğünü söylemişti. Ama su hâlâ berrak ve tatlıydı. Livira, Orrin'i bir toz ayısının götürdüğünü düşünüyordu. Çocuk nereye gittiğine hiç bakmazdı. Bu durum, kuyuya yürüyerek girmiş olabileceği fikrini desteklese de Livira'nın söylediğine göre yüzeyin hemen altında kuyulardan çok daha fazla toz ayısı bekliyordu.

Livira çıkırığı çevirerek halata bağlı olan kovayı görünmeyen suya indirdi. Kuyuyu herkesi hayatta tuttuğu için seviyordu ama tek sebep bu değildi. Ona göre bu, ulaşılamayan ama kesinlikle orada olan başka bir dünyayla kurulan bağlantıydı. En çok ihtiyaç duydukları şeyin sıradanlık olduğu, kendi sırlarıyla dolu karanlık ve akışkan, kör karanlıkta yüzen, bilinmeyen mağaralarda yollarını tat alma duyularıyla bulan ıslak şeylere ev sahipliği yapan bir dünya...

“Ne yapıyorsun?”

Livira sıçrayarak hayal dünyasından çıktı. Konuşan kişinin şekilsiz, tozlu önlüğünü takmış Katrin olduğunu gördü. Elleri *jarra* çekirdeklerini ayıklamaktan kıpkırmızı olmuştu.

“Fillerle hokkabazlık yapıyorum.”

Katrin kaşlarını çatıp söylediğini düşündü. Katrin sadıktı, nazıktı ama bazen gerçekten geç anlıyordu.

“Sen hokkabaz değilsin.”

“Şakaydı.” Livira gözlerini devirerek kolu çevirdi. “Ne yaptığımı görebilirsin.”

“Yaa.” Katrin kaşlarını iyice çattı. “Acmar’la neden dövüştün?”

Livira kolu çevirmeye devam etti. Koldan sarkan halat şimdi daha koyuydu. Bu, Yaşlı Kern’ün kovanın suya tekrar ulaşabilmesi için halata eklediği yeni parçaydı. Livira kendini bildi bileli su seviyesi düşüyordu.

“Bana *ot* dedi.”

“Ama... Hepimiz sana Livira diyoruz.”

“Bana *ot* dedi.” Livira başını iki yana salladı. “Aynı şey değil.”

İlk yumruğu atmasına sebep olan kıvılcım, nedenin bir parçasıydı. Ama asıl neden, onun kırpıntısını elinden almaya çalışmasıydı. Livira ona gösterdiğinde Teela teyze böyle demişti. Bir kâğıt kırpıntısı. Rüzgâr bu kıymetli parçayı aylar önce Livira’ya göstermiş, tozları bir kenara iterek bir kenarını ortaya çıkarmıştı. Avucunun içinden daha büyük olmayan yırtık bir üçgen şeklindeydi ve yaşlı bir adamın derisi gibi ince, buruşuk ve eski olduğundan rengi solmuştu. Üzerinde koyu renk işaretler vardı. Livira ona gösterdiğinde teyzesi omuz silkmış, Livira işaretleri sormakta ısrar edince de anlaşılmasın bir şekilde sinirlenmiş ve sonunda, “Bunlar sadece karalama,” demişti. “Pazarda fasulye saymak için kullanılan çetele işaretleri.” “Ama...”

Livira birbirinden çok farklı bir sürü işaret olduğunu, bunların sadece saymak için kullanılmayacak kadar güzel olduklarını söyleyerek itiraz etmek istemişti ama Teela sözünü kesmiş ve onu en sevmediği iş olan tencere temizlemeye zorlamıştı.

Livira bu anıyı aklından çıkardı. “Bak, Ella bana ne verdi.” Kemerine bir iple bağladığı rüzgâr otunu kaldırdı.

Katrin gözlerini kısarak baktı.

“Ella’ya ilk başta verdiğimiz şeye benziyor. Bir terslik mi olmuş?”

“Hayır!”

Livira en iyi açığı bulmak için topu döndürmeye başladı ama Katrin gözlerini kaçırdı.

“Acıdı mı?” diye sordu Katrin. “Acmar sana vurduğunda.”

“Evet.” Livira kaşlarını çattı ve topu bıraktı. “Çok.” Çıkrığın ipi sonuna geldiğinde kovayı geri sarmaya başladı. Birkaç turdan sonra güven verici direnç ona kovanın dolduğunu gösteriyordu. Bu işi her yaptığında küçük bir yanı nefesini tutuyor, bir gün direnç olmayacağını düşünüyordu. Bir gün su olmayacaktı. Kolu çevirdiğinde, yeni bir ağırlık ortaya çıktığında daha da küçük bir parçası hayal kırıklığıyla homurdanıyordu. Su bittiğinde bir değişiklik olacaktı. İyi bir değişim değil belki ama yine de bir değişim olacaktı. Ve bazen gecenin karanlığında, etrafta Dust’ın boş sesleri yankılanıp, gökyüzünde soğuk yıldızlar parlarken Livira’yı suyun bitmesinden daha çok korkutan şey, suyun *bitmemesi* ve hayatın bu şekilde devam edecek olmasıydı. Toz, fasulyeler, kuru buğday, rüzgâr ve boş ovanın uçsuz bucaksızlığında toplanmış taşlar gibi duran küçük kulübe yığınları... Ta ki sudan çok *kendisi* tükenip toza karışana ve rüzgâr onu sanki hiç nefes almamış gibi alıp götürene kadar.

“Acmar’ı seviyorum,” dedi Katrin.

Livira yüzünü buruşturdu ve ipi tekrar sarmaya koyuldu. Bütün kızlar Acmar’ı severdi, en azından ona bakmayı severdi. Livira onun kendisini neden kızdırdığını tam olarak hiçbir zaman kelimelere dökememişti. Bu onun, Livira’nın en çok değer verdiği şeylerin hiçbirine değer vermemeyle ilgiliydi. Ve bu ilgisizlik onu kasabanın sözcüsü yapıyordu çünkü bu şeyler aslında hiçbirinin, en iyi arkadaşları olduklarını söyleyen Katrin ya da Neera’nın bile umurunda değildi.

“Al, senin olsun,” diye homurdandı Livira. Kolları yorulmuş, elleri ağrımaya başlamıştı. “Yakında şehre gidiyorum. Siz de ben... Ben...” Şehirde ne yaptıklarını aslında bilmiyordu. Kâğıt kırpıntısının oradan gelmiş olabileceğini, rüzgâr tarafından şehir halkından çalınmış olabileceğini düşündü. Şehre dair gördüğü tek şey, uzakta alçak bir leke gibi duran surlarıydı. Bu manzara için bile yarım gün yürümek zorunda kalmış, batıdaki sırtlara tırmanmış, gece geç saatlerde susuzluktan kavrulmuş ve toz içinde yerleşim yerine, çılgına dönmüş Teela teyzenin yanına dönmüştü. İnsanlar şehrin

her hafta bir yenisi eklenen mucizelerle dolu olduğunu söylüyordu. Ama hiçbirisi oraya daha önce gitmemiş hatta bunu denemekle ilgilenmiş gibi bile görünmemişti.

“Ben şehre gideceğim,” diye tekrarladı Livira.

“Seni içeri almazlar, şapşal.” Katrin dilini çıkardı. “Onların izni olmadan toz toprak bile kapılarından içeri giremez.”

Sadece Kern’ün gri sakallarının arasından duyduklarını aktarıyordu ama bu Livira’yı kızdırmıştı çünkü doğru olabileceğinden korkuyordu.

“Düşündüğüm şey...” Livira’nın öfkeli cevabı dudaklarından döküldü ve çıkırığın koluna yaslanıp doğuya baktı. İşte yine orada, uzakta ve sıcak sisin içinde dans ediyordu. Bir siluet. “Düşündüğüm şey... Sanırım biri geliyor!”

... ve diğer şüpheliler. Tarihçi, tüm çalışmalarının açıkça bu şekilde ifade edildiğinden emin olmalıdır. Zira bir kurgu eseri olarak sunulması halinde okuyucuları bunun mantıklı olmadığını, olayların çok mantıksız, çok rastlantısal ve çok acımasız olduğunu haykıracaklardır. Gerçek sizi kesinlikten, rahatlıktan ve akıl sağlığımız için bel bağladığımız inançlardan özgür kılacaktır.

Tarihlerin Tarihi, William Ancrath

2. BÖLÜM

LİVİRA

İnsanlar yerleşkeye hiç gelmezdi. Livira daha önce hiç ziyaretçi görmemiş, yan yana dizilmiş barakalarda barınan dört düzine kişinin arasında büyümemiş olan tek bir kişiyle bile tanışmamıştı. Burası gelinen bir yer değil, buradan *gidilen* bir yerdi. Kern buradan toz pazarlarına gitmişti. Gurur duyduğu yamalı yeleğini şehirden, bir toz pazarı tezgâhından çok pahalıya satın aldığını söylemişti. Yolculuklarında takas ettiği şeyler daha büyük pazarlara ya da doğrudan şehrin kendisine gidiyor olabilirdi. Livira her zaman bu yerlerin ve insanların varlığına inanmak zorunda kalmıştı. Şimdi ise biri geliyordu!

“Yabancı!” Livira kovayı yere bıraktı ve fasulye sıralarının arasından bu haberi haykırarak hızla geri döndüğünde, Katrin de tozları yutarak peşinden koşuyordu. “Yabancı!” Sıralar boyunca koşturuyor, kabuklarında kuruyan fasulyeleri sallıyordu. Daha bu sabah yaşlı adamların oyuklar ve taşlar oynamasını izlerken daha fazlasını, sisin ötesinde uzanan bir dünyaya kaçmayı hayal etmişti. Şimdi o dünya ona doğru geliyordu. “Yabancı!”

Teela teyze, ekinlerin arasından çıkan Livira’nın kolunu sıkıca kavradı.

Livira daha alçak, daha anlaşılır bir sesle, “Yabancı biri geliyor,” diye tekrarladı. Teela’nın yüzü sanki onu ölü bir arı sokmuş gibi kaskatı kesildi. Eli yanına düştü.

“Herkes söyle.”

Livira bağıarak koşmaya devam etti. Teyzesinin yüz ifadesindeki bir şey onu ürpertmişti ve şimdi haykırışlarına korku da eklenmişti. Uyarı çağrısı ortalığı ayağı kaldırdı.

*

“Ne istiyorlar?”

Livira diğlerleriyle birlikte kuyunun yanında durdu. Kulübelerinden çıkamayacak kadar yaşlı, hasta ya da küçük olanlar dışında tanıdığı herkes oradaydı. Teela teyze onun elini canını acıtacak kadar sıkı tutuyordu. Livira koştuğı için hâlâ terliydi. Güneş daha parlak görünüyor, toz sanki ciğelerine daha çok işliyordu.

“Bana yakın dur, Livy. Hayatında bir kez olsun sana söyleneni yap.” Teyzesi, Livira’nın yüzünü kendi yüzüne doğru çekti ve parıldayan gözleriyle Livira’nın gözlerine baktı. “Seni seviyorum çocuğum.” Teela teyze sevgi gösterilerine alışık bir kadın değildi ve bu seferki Livira’nın içini, Acmar’ın yaklaşan yumruğunun yarattığı korkudan çok daha büyük bir korkuyla doldurdu.

Siluet artık daha yakındı ama hâlâ parıldayan ışığın ayrıntıları ele veremeyeceğı kadar uzaktaydı. Işığın saklayamayacağı şey, yalnız yürüyen yolcunun arkasında, belki de beş yüz metre gerisinde, bir düzine ya da daha fazla adamın neden olabileceğı kadar çok toz kaldıran daha büyük bir grubun olmasıydı.

Katrin, Livira’nın sorusunu, “Peki, ne istiyorlar?” diye tekrarladı. Neera kalabalığın arasından sıyrılıp onlara katıldı, sıska vücuduyla bunu yapmak onun için kolaydı. Bir süredir içine işlemiş olan o kuru öksürükle öksürdü ve ateş gibi parlayan gözlerle yaklaşan yabancıya baktı.

Livira sorduğı sorunun cevabını biliyordu. Sadece bir yetişkinin farklı bir cevap vermesini istiyordu. Kasabada sahip oldukları ve uğruna Dust’ı geçmeye değecek hiçbir şey yoktu. Eğer birileri buraya geliyorsa almak istedikleri tek bir şey olurdu. “Bizi,” diye fısıldadı. “Bizi istiyorlar.”

“Sabber.”

Livira bunu ilk kimin mırıldandığını bilmiyordu ama çok geçmeden bu kelime bir düzine dilde dolaşmaya başlamıştı. Artık görebiliyordu. Fiğür bir insana ait değildi. Yürüyüşünden anlaşılıyordu. Ve şimdi, yaklaştıkça yüzünde bir şey olduğunu fark etti. Sabber, her adımda sanki büyük bir sıçrayış yapmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi bastırılmış bir tutuklukla yürüyordu. Bacakları çok aşağıya eğilmişti ve kesinlikle tam olarak düz durmuyordu. Omuzları sanki deri zırhının altında, her eklemdede büyük

bir kas yumağı varmış gibi yükseliyordu. Daha da yaklaştığında, Livira elmacıkkemiklerinin keskin açısını ve neredeyse Yaller'ın köpeğinkine benzeyen dudaksız, tehditkâr köpek dişleri olan ağzını seçebiliyordu. Yaşlı Kern, şehir halkının bugünlerde onlara köpek-adamlar dediğini ve kirli kökenleri hakkında yeni teorileri olduğunu söylemişti.

Sabber'ın sert, geriye taranmış yelesi bir saç çizgisiyle son bulmuyor, aksine -sanki Livira yüzünü okşasa oradaki kısa ve sivri tüyleri de hissedebilecekmiş gibi- göz alabildiğine devam ederek kısalıyor gibiydi. Eski bir yara izi tek kaşı boyunca uzanıyor, altındaki gözü diğerinden daha büyük gösteriyor ve tuhaf bir şekilde dengesiz bakışlara neden oluyordu.

Livira'nın halkı şaşkın bir sessizlik içinde dururken Alica çığlık atmaya başladı. Küçük Keer'ı da arkasından sürükleyerek kulübesine ve yeni beklerine doğru koşmaya başlayınca sessizlik bozuldu. Diğerleri de haykırarak dağılmaya başladı. Aralarında Yaşlı Kern'ün de bulunduğu beş adam öne çıktı. Üçünün elinde de toz ayılarını yoklamak için toprağı test etmekte kullanılan mızraklar vardı. İçlerinden en genci, Acmar'ın ağabeyi, Ma Esta'nın satırını taşıyordu ve Robart'ın elinde de yabası vardı.

Sabber son yirmi metreye yaklaşıncı Livira sonunda onun boyutlarını anladı. Yaratık en az iki buçuk metre boyundaydı. Kemerinde bir pala asılıydı. Elleri boş olmasına rağmen her elinde sadece üç parmak vardı. Tüyleri kısaydı ve siyah pençeleri vardı.

"T'loth criis'tyla loddotis!"

Derin, gırtlaktan gelen bir sesi vardı ve kelimeleri uzun bir hırıltıyı andırıyordu.

Beş adam kasabalılarla Sabber arasında, yarı yolda durdu.

"Gidin!" Kern mızrağıyla işaret etti. "Uzaklaşın!"

"Artık hepiniz benim malımsınız." Sabber eli boş bir şekilde onlara doğru ilerlemeye devam etti. "Direnirseniz hayatınızı kaybedersiniz."

Kern'ün yanındaki adam mızrağını fırlattı. Silah hedefin bir metre kadar uzağından geçip giderken Sabber irkilmedi bile. İkinci bir adam mızrağını fırlattı ve Sabber adımlarını hiç bozmadan mızrağa havada bir darbe indirdi. Aralarında on metre kadar mesafe varken, Acmar'ın kardeşi çığlıklar atarak ileri atıldı. Sesi kulağa öfkeden çok dehşete düşmüş gibi geliyordu. Ma Esta'nın satırını başının üzerine kaldırdığında satır güneşte parladı. Sabber hiç tedirgin olmadan ona elinin tersiyle vurdu ve Acmar'ın kardeşi mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere yığıldı. Kan sıçradı. Belki dişleri de etrafa saçıldı ve genç adam hareketsiz bir şekilde tozun içine düştü.

Sabber ikinci kez dönüp bakmadan cesedin yanından geçti ve hâlâ kar-

şısında duran dört adama doğru ilerledi. Ayaklarını sürttükçe yükselen toz bulutu hareketlerini gizliyordu. Sabber sürüklenen toz bulutunun içinden yürüyerek çıktı. Livira'ya göre yoluna kimse çıkmasaydı da daha fazla zaman kaybetmeyecekti. Kimse onu takip etmedi.

“Artık hepiniz benim malımsınız.”

Bu kez sözleri herkesin koşması için bir işaretti ve çoğu bir şekilde yardımını dokunacakmış gibi bağııyordu. Korkusu şaşkınlıkla bastırılan Livira, teyzesinin arkasından sürükleniyor, etraflarındaki toz yükseldikçe öksürüyordu.

Bu planlı bir tepki değildi, sadece genel bir korkuydu ama Dust'taki herhangi bir panik kısa sürede büyük, kör bir bulutta kendini yutardı. Birkaç dakika içinde hepsi birbirlerine, iplere, çapalara ve hatta kendi kendilerine takılıp düşmeye başladı. Toz herkesi birbirine yabancılaştırmıştı. Komşu komşuya çarparken çığlık atıyor ve birbirlerini tırnaklıyordu.

İriyarı biri Livira'ya çarparak Teela'nın elinden kurtulmasına neden oldu. Livira düştü ve kafasını Acmar'ın yumruğundan daha sert bir şekilde yere çarptı. Bir süre sersemlemiş bir halde yattı, ağzından akan salyalar toza karıştı. Ara sıra yüzüne yakın bir yere basan ayaklardan başka bir şey göremedi. Daha sonra bir el onu yakaladı ve hiç çaba harcamadan kaldırdı. Kafasının içindeki karmaşa ve etrafındaki tozla ceset girdabı birleşerek Livira'nın, güneş yeniden ortaya çıktıktan sonra ancak yavaşça içinden çıkabildiği bir belirsizliğe dönüştü.

*

“Bileklerim acıyor.”

Birisi aynı şeyi tekrar tekrar söylüyordu ve bu Livira'yı o kadar rahatsız etmişti ki başını kaldırdığında sızlanıp şikâyet edenin kendisi olduğunu fark etti.

Bilekleri kalın bir iple birbirine bağlanmıştı ve ipten daha uzun bir ip uzanıyordu. Bir düzine başka çocuk da farklı taraflardan benzer şekilde bu ipe bağlanmıştı. Livira belki de kilometrelerdir bu tutsak silsilesinin bir parçası olarak yürüdüğünü fark etti. Dust'ta yönünü bulmak zordu ve etrafındaki çocuklar dışında Livira'ya tanıdık gelen hiçbir şey yoktu. Katrin üç sıra önde, Neera iki sıra gerideydi.

“Bileklerim acıyor,” dedi Livira yeniden. İpe sürtünmekten bilekleri yara olmuştu. Belki de yolun bir kısmında sürüklenmişti. Baş, sanki kafatasının tepesine bir bıçak saplanmış gibi ağrıyordu.

Ana ipin ucu bir Sabber'in elinden sarkıyordu. Belki tek başına ilk gelen, belki de onu takip eden gruptakilerden biriydi.

“Susadım.” Acmar onun iki sıra önünde topallıyordu.

“Bizi nereye götürüyorlar?” diye çaresizce fısıldadı arkasındaki kız. Üstüne sıçrayan kan, omzundan kalçasına kadar katran karası bir iz bırakmıştı.

Sağına soluna bakan Livira başka bir halat sırası göremiyordu. Hatta daha uzaktaki tutsaklardan yükselebilecek toz bulutları bile yoktu. Yetişkinler nereye gitmişti? Ya diğer çocuklar? Livira onların kaçmış olmalarını umuyordu ama cesetlerinin, evlerinin yıkıntıları arasında yatıyor olmasından da korkuyordu. Sabberların insanları yediklerini duymuştu ama yemediklerini de duymuştu.

Sabber’ın arkasından, “Bizi yiyecek misin?” diye bağırdı. Düşünceleri hâlâ karmakarışıktı ve dışarı taşıyordu.

Haykırışı, diğerlerinin şok olmuş bir halde nefeslerini tutmasına neden oldu.

“Şşt!” diye tısladı Acmar.

Livira, “Ne var?” diye karşılık verdi. Kendini daha iyi hissediyordu. Acmar’a dişlerini göstererek, “Ona bu fikri verirsem bizi yiyeceğini mi sanıyorsun?” dedi. Bu öfke, teyzesinin boynu kırılmış ya da boğazı kesilmiş bir halde tozun içinde yığıldığını hayal etmesine engel oluyordu. Öfke, Alica ve bebeklerinin nerede olduğunu merak etmemesine yardımcı oluyordu.

Sabber sanki duymamış gibi yürümeye devam etti. Kalçasında, beş adamın arasından terlemeden ve adımını bile bozmadan geçen diğer Sabber gibi bir pala vardı.

“Hey! Sen!” diye bağırdı Livira. “Bizi yiyecek misin? Bilmek istiyorum.”

Sabber başını çevirip sarı gözleriyle ona baktı. Başparmağı kadar uzun olan köpek dişlerini göstererek, “Lezzetli misin?” diye gürledi.

“Tadım tezek gibi. Lifli bir tezek.” Livira yaratığın bakışları karşısında cesaretini korumaya çalıştı. Bunu yapmak için kendisini öfkeyle destekledi. “Teyzem nerede?”

Sabber havladı. Belki de gülüyordu. Başını geri çevirip, gidiş yönüne baktı.

Yürüyüş devam etti. Livira dikkatini bileklerindeki ipe verdi. Yeterli zamanı olursa ellerini serbest bırakabilirdi. Ya da her seferinde ipin bir kısmını kemirerek koparabilirdi. Ya da... Diğer çocukların ağlamaları sinir bozucuydu. Onu rahatsız ediyordu ama bundan da öte görüldüğü kadarıyla aralarında gözyaşı dökmeyen tek kişi olmasının suçluluğunu hissediyordu. Bu umursamadığından değildi, sadece kaybettiği şey şu anda mantığına sığmayacak kadar büyüktü. Livira kafasında Teela teyzenin en-dışeden bitkin düşmüş yüzünü görebiliyor, gözlerinin soluk kahverengisi-

ni, kenarlarında belirmeye başlayan kazayaklarını hayal edebiliyordu. Ama onun parçalanmış bedenini, tozun içindeki kanını hayal etmek Livira'yı aşıyordu. Teela hayattaydı. Dust'ın başlarına getirebileceği en kötü şeye rağmen onları bunca zaman hayatta tutan o yaşam dolu güçle Livira'nın elini tutuyordu. Şimdi ölmüş olamazdı.

Livira parçalanmış ve kirlenmiş ayaklarına baktı. Kemerinden sarkan gevşek bir ip dikkatini çekti. Ella'nın ona verdiği rüzgâr otu gitmişti. Belki de bir kez daha serbest kalmış, rüzgârın pençesinde, düzlüklerde yuvarlanıyordu. Belki de yerleşkenin yıkıntıları arasında üzerine basılmıştı. Her iki durumda da gitmişti, kaybolmuştu. İçinde hapsolmuş kayıp çocukla birlikte kaybolmuştu. Yokluğu onu delip geçti. Kaburgalarının arasına soğuk bir bıçak gibi saplanmış, daha büyük bir felaketin yapamayacağı bir şekilde tüm zırhını delip geçmişti. Nefesi boğazında düğümlendi. Bir diğer soluğu acıyla, serbest kalmayı arzulayan bir hıçkırıkla geldi. Ve kaybettiği oyuncağı yüzünden gözyaşları kendiliğinden akmaya başladı.

*

Sabber onları bir saat boyunca doğuya götürdü. Sonra bir saat daha. Çocuklar sessizce yürüyordu. Ağlamaktan bitkin düşmüşlerdi. Çocuklara önderlik eden yaratığa dört Sabber daha katıldı. Sonuncusu daha kısa boylu ve yaşlı, gri yelesi örülmüş bir dişiydi. Bu kadın sıcağa rağmen kat kat, yırtık pırtık giysiler giymiş ve kalın kökleri elle parlatılmış, ucunda ufak bir boğum bulunan asayla yürüyordu. Yarım düzine kratalak pençesi siyah oraklar gibi kök kıvrımlarından sarkıyordu. Livira onun bir tür rahibe Sabber olduğunu düşündü.

Ortalarda görünmeyen Sabberların nerede olduğunu düşündü. Beşten fazla oldukları kesindi. Saldırıdan kaçıp kurtulan başka insanlar olduğunu umuyordu. Belki de kayıp Sabberlar onları avlıyordu.

Livira zaman zaman düğümlenmiş ipi çiğniyordu ama çenesi bu iş yüzünden zaten ağrıyordu ve bunu yürürken yapmak zordu.

Neera arkasından, "Nereye kaçacaksın?" diye fısıldadı.

Livira kupkuru ağzından ip parçalarını tükürdü ama cevap vermedi. Hiçbir fikri yoktu. Ama bir şeyler yapıyor olmak iyi hissettiriyordu. Hayal gücünün boş tarafını, cesetlerle kaplı bir yerleşkenin üzerine çöken toz manzaralarıyla doldurmasına engel oluyordu. Susuz toprağı boyayan kan ve Ella'nın rüzgârda serbest kalan, esintiyle sürüklenen ot heykelleri hayallerini bulandırıyor. *Şimdi fasulyeleri kim sulayacak?* Livira, "Kes şunu," diye fısıldadı ve kendine verdiği işine geri döndü.

İplerin başındaki Sabber tetikte olduğunu kanıtladı. Onları iki toz ayı-

sının yanından geçirdi. Livira tek başına olsa ikincisini fark edebileceğinden emin değildi. Bir çukur ya da tümsek oluşturdıkları pek söylenemezdi, gerçi ara sıra ufacık bir çukur oluşturdıkları da oluyordu. Daha çok bir toz ayısının kendisini gömdüğü sert zeminin yüzeyinde bir fark, tanecikli yüzeyde hafif bir değişiklik oluyordu. Livira, Sabber'ın bir sonraki ayıyı kaçırmamasını ve ayı onu yerken çocukların kaçabilmesini umuyordu. Belki de kaçmayacaktı. Sadece kalıp izleyecek ve nefretini haykıracaktı. Ve Livira onlardan nefret ettiğini fark etti. Nefret karnında, aynı anda hem ateş hem de buz gibiydi. Alışılmadık, keskin kenarlı bir duygu yumağıydı. Ağır ve rahatsız edici olmasına rağmen elinden gelse yine de bırakmayacağı bir şeydi. Daha önce nefreti bildiğini düşünmüştü ama o anlar gelip geçen bulutların gölgeleri gibiydi. Ve bu, bu geceydi.

İnce bir rüzgâr eserek tozları diz boyuna kadar kaldırdı. Aradan geçen kilometreler boyunca manzara hiç değişmemiş, düzlük hiç bozulmamıştı. Livira buranın eski bir göl yatağı olduğunu duymuştu. Buna inanmak zordu. Gözlerinin önündeki boşlukta, bir zamanlar pırıl pırıl sulara balıklar mı yüzüyordu? Üzerinde tekneler yüzüyor, ağları kulaçlarca derinlere mi sarkıyordu? Bu şüpheler aklını kurcaladığı sırada bile gözüne bir şey takıldı. İlk başta, iki büyük elin parmakları yerden çıkıyormuş gibi göründü. Sanki toprağa gömülü bir dev, uzun zaman önce yok olmuş bir kâseyi havada tutuyormuş gibiydi. Ama parmaklar ahşaptı. Rüzgârın pençelere dönüştürdüğü eski, kırılğan keresteler, o hayali ağları peşinden sürüklemiş olabilecek bir geminin iskeletiydi. Sabberlar çocukları neredeyse dokunabilecekleri kadar yakına götürdü ve içinde azıcık soluğu kalmış tüm çocuklar başlarını çevirip onları izledi.

Katrin, rüzgârdan kurumuş bir sesle, "Annemi istiyorum," diye mırıldandı.

Neera, Livira'nın sırtına bıçak gibi saplanan keskin ve acı verici bir sesle yüzüncü kez öksürdü. Neera öksürmeye başladığında kimse onun uzun süre yaşamasını beklemiyordu. Kötü akciğerler Dust'ta pek çok çocuğu öldürmüştü. Ama Neera bir yıldır öksürüyordu ve şu anda bu onun en az endişelendiği şeydi. Livira'nın, Katrin'e verecek bir cevabı yoktu. Kız annesini istiyordu. Livira ise teyzesini. Ölmüş olması imkânsız görünüyordu. Ama bugün imkânsızlıklar günüydü. Yabancılar, kan ve şimdi de bir gemi. İskeleti arkalarında bırakarak ilerlediler. Hâlâ umursamaz bir gökyüzüne doğru yürüyorlardı.

Uzakta alçak tepeler yükseliyor, çorak kayalar onları da toza dönüştürmek isteyen rüzgâra meydan okuyordu. Güneş çocukların arkasındaki

uzak sırtlara dokunacak kadar batmıştı ama hâlâ önlerindeki tepelere ulaşamamışlardı. Bir buçuk kilometre kadar daha gittikten sonra çocuklar, birçoğunun ilk kez karşılaştığı yokuşta, tozlu taşların üzerinde ayaklarını sürüyerek birbirlerinin gölgelerini takip etmeye başladı. Livira yokuşları bilirdi; bir yıl önce şehri görebilmek için batı sırtlarına tırmanmıştı ama ağzı bununla övünemeyecek kadar kurumuştı.

İlk ok, bir çocuğa isabet etti.

... hiçbir kilidin onu alt edemeyeceği söylenirdi. Daha sonraki yaşamında Myra Hayes sahnelerden uzaklaştı ve bir sufi olarak biraz gizemli bir ün kazandı. Onlarca yıllık bir aradan sonra sahnelere geri dönerek en büyük kaçıyı gerçekleştirmeyi vaat etti. Ne yazık ki kilitli bir tabutun içinde boğularak öldü. Soruşturmada kendini kurtarmaya çalıştığına dair hiçbir kanıt bulunamadı.

On Sekizinci Yüzyılın Müzikhol Sanatçıları, Able Jons

3. BÖLÜM

LİVİRA

Ok isabet ettikten sonra bir an için sadece sessizlik oldu. Köprücük-kemiğinin altından dışarı uzanmış tüylü sapla duran Selly'den bile bir ses çıkmamıştı. Bir başka ok havada tıslayarak Livira'ya yaklaştı ve arkasında-ki toprağa saplandı. Sonra hava oklar, çığlıklar ve kaçınılmaz olarak tozla doldu.

Geriye dönüp bakınca, Sabberların neredeyse ilk ok gelmeden harekete geçtiklerini gördü ama bunu, tutsaklarını şaşırtmak için bağırmandan ya da telaşa kapılmadan yapmışlardı. Livira yarım gün içinde ikinci kez kendini bir o yana bir bu yana sürüklenirken kör ve dehşet içinde buldu. Bu sefer canı daha çok yanıyordu çünkü altındaki zemin taşlarla kaplıydı ve sertleşmiş tozların arasından kaya çıkıntıları yükseliyordu.

Çığlıklar, acı ve dehşet dolu haykırışlar yükseldi. İki kez bir Sabber'ın gırtlaktan gelen kükreyişi havayı titretti. Livira, iki elini de serbest bırakmayı başardı. Neera haklıydı. İp oldukları yerde kalmaları için bir talimat-tı. Asıl kafes ise Dust'tı.

Livira bir darbeye yere yapıştı ve iki koluyla başını koruyarak kargaşa-nın bitmesini beklemeye başladı.

Toz seyreldi. Çığlıklar azaldı ve daha geniş bir alana yayıldı. Ve tam o sırada sert bir el Livira'nın elbisesinden tutarak onu ayağa kaldırdı. Livira gözlerini kırpıştırıp tükürdü. Güneşin kalan kısmının kızarttığı puslu ha-vada önündeki manzarayı anlamlandırmaya çalıştı.

Çocuklar orada burada oturuyor, doğuya doğru uzun gölgeler oluştu-

ruyordu. Beşi hâlâ ana ipe bağlıydı. Aralarında Selly de vardı, yüzü toprağa dönüktü, okun kıpkırmızı ucu ise gökyüzünü gösteriyordu. Birkaç kişi daha yakınlarda toplanmıştı. Üniformalı adamlar ellerinde kılıçlarıyla sağda solda dolaşıyordu. Livira'yı yerden kaldıran adam, elinin tozunu göğüs zırhına silerek etrafı inceledi. Livira'nın tepesinde dikiliyordu. Geniş göğüslüydü, pırıl pırıl parlayan pirinç miğferi hafif eğikti ve tozlu bir duman yayıyordu. Livira'nın gözleri adamın zırhından çok sakalına takıldı. Kasabalı erkekler nadiren sakal bırakırdı. Onlara toz kapanı derlerdi.

“Sen şehirden geliyorsun,” dedi Livira.

Adam onu görmezlikten gelerek uzaklaştı.

Neera ölü kızın iki sıra yukarısına oturmuş, ipe bağlı bir şekilde hâlâ öksürüyordu. Katrin kendini kurtarmıştı ve ikisi omuz omuza gelene kadar sessizce Livira'ya doğru ilerledi. Kız zeki olmayabilirdi ama her zaman narindi. Bugün gördüklerini görmemesi gerekecek kadar narin. Livira onun titrediğini hissedebiliyordu.

Toz tamamen dağılınca askerler kalan çocukları serbest bıraktı. Yaptıklarını görmeyi reddediyorlarmış gibi ve sanki Selly orada değilmiş gibi kızın etrafından geçtiler. Toplamda yirmi adam vardı ve yarım düzinesi yaralıydı. Birinin kolu kırılmıştı. Bir diğerrinin alnından çenesine kadar uzanan, bir Sabber'in pençeleriyle oyulmuş üç derin, kanlı yara izi vardı. Kirin altındaki ceketleri Livira'nın şimdiye kadar gördüğü tüm kumaşlardan daha canlı, parlak bir kırmızıydı. Taze kan rengindeydi.

Askerler çocukları sıraya dizdi, soruları ya da şikâyetleri duymazlıktan gelerek onları alacakaranlığa doğru yürüttüler. Selly'yi düştüğü yerde yüzüstü, ipe bağlı bir şekilde bıraktılar.

“Onu bırakamayız.” Katrin geri dönmeye çalıştı. “Annesi...”

Livira arkadaşının kolunu yakaladı. “O öldü.” Sadece Selly'yi mi yoksa annesini de mi kastettiğini bilmiyordu. “Gel, hadi.” Katrin'i askerlerin peşinden sürüklemeye çalıştı ancak Neera da bu çabaya destek verince kız teslim oldu ve içinde tuttuğu tüm hıçkırıklar çirkin ve ürkütücü bir sesle patladı.

Livira bir kez daha arkasına dönüp yılan gibi uzanan ipin üzerine yığılmış Selly'ye baktı. Katrin'in kederi onu utandırmıştı. Kızın ölümüyle yıkılmış gibi hissetmek istiyordu ama zihnini başka şeyler dolduruyordu. Elbette kendisi için korkuyordu ama bundan da öte kafasında sorular vardı.

İp gitmişti ama bunun dışında Livira durumlarının düzeldiğinden, iyiye gittiğinden emin değildi. Askerlerin onları yeme ihtimalinin, Sabberların yeme ihtimalinden daha az olduğundan bile tam olarak emin değildi.

Sakallı adam yetkili gibi görünüyordu. Göğüs zırhı ve miğferi olan tek kişi oydu. Pusudan yaklaşık dört yüz metre ötedeki bir vadiye doğru ilerlediler. Burada bir sürü tozlu at başlarını eğmiş bekliyordu. Livira karanlıkta pek az ayrıntıyı seçebiliyordu ama bir atı gördüğünde onu tanıyabilecek kadar çok hikâye dinlemişti.

Neera kuru kuru öksürdükten sonra kuru bir fısıltıyla, “Eve ata binerek mi gideceğiz?” diye sordu.

Livira pek umutlu değildi. Evlerinin nerede olduğunu ya da yerini nasıl tarif edeceğini bilmiyordu. Bir gün kendini dönüş yolunu bilmeyecek kadar kasabadan uzakta bulabileceği fikri daha önce de aklına gelmişti. Geri dönmeye hevesli olabileceği fikri ise hiç aklına gelmemişti. Evini terk edip kocaman dünyaya kaçmayı hayal ettiği pek çok yol arasında hiçbirisi bu kadar ani, şiddetli, gerçek ve nihai olmamıştı.

Yüzbaşı ve adamları atlarına bindi. Livira onların konuşmalarını takip etmekte zorlandı. Sabberların kullandığı tamamen yeni sözcükleri değil, kendisinin kullandığı kelimeleri kullanıyorlardı ama o kadar sert ve garip vurgularla konuşuyorlardı ki anlamları kayboluyordu. Anladığı kadarıyla yüzbaşı, askerlerini daha fazla Sabber akıncısını avlamaya götürüyordu. Adamlarından üçüne çocuklarla kalmalarını ve onları bir yere götürmelerini emretti. Bu yer her neresiyse kulağa pek de ev gibi gelmiyordu. Livira, kendisinin ve diğerlerinin istenmeyen bir keşif olduğu izlenimine kapılmıştı ve eğer ilk ok yağmuru sadece küçük Selly’yi değil de hepsini öldürseydi o zaman yüzbaşı buna pek de üzülmezdi.

Kalması için seçilenler, en ağır yaralı olan iki kişiyle yüzünde pençe izleri olan askerd. Ayrılmak için toplananlar yanlarından geçerken, bu son adama başlarıyla selam verip alkışladı, birkaçı da sırtını sıvazladı. Livira ona neden bu kadar saygı gösterildiğini anlayamıyordu ama bunun sıradan bir iyi niyetten daha derin bir anlamı olduğunu gördü. Bu hayranlık ve korku arasında bir şeydi. Omzunu tokatlayanların hiçbirisi ellerinin havada kalmasına izin vermedi. Adam ise sadece tükürüp başını salladı.

Yüzbaşı ve adamları atlarını ovaya doğru sürerken, güneş tepelerin ardına düşerek askerleri gözden gizledi. Livira onları gece Dust’a gitmemeleri konusunda uyarırdı. Atlarının sakatlanmayacağı kadar düz bir araziydi ama kasabalıları hava karardıktan sonra evlerinde tutan şey ayak bileklerini kırma korkusu değildi. Belki de gecenin korkuları, insanlardan, atlardan, kılıçlardan ve yaylardan kaynaklanıyordu. Ya da belki gece yerinde durur ve savaşırdı.

Livira pençe izli askere, “Bizi nereye götürüyorsunuz?” diye sordu. Ge-

ride kalan üç adam arasında en kısa boylu olan oydu ama sağlam yapılıydı ve huzursuz bir enerjiyle doluydu. Üniforması da içlerinde en kirlili ve en yırtık olanıydı. “Nereye gidiyoruz?” Sözleri onunkilerin kendisine geldiği kadar tuhaf gelmesin diye yavaş ve net konuşuyordu.

Adam süvarilerin, en azından hikâyelerde kullandığı ince kıvrımlı kılıçlardan biri olan kılıcını bilerken başını kaldırdı. “Çocuklardan daha çok nefret ettiğim tek şey...” dedi. Yaraları karanlıkta bile çirkin görünüyordu. Derin ve Livira’ya göre çok acı vericiydiler. “Lanet olası geveze çocuklardır.”

“Ama ne-”

“Şansımı sikeyim! Geveze ve aptal. Şehre. Orada tahsis edileceksiniz.”

“Susadık.” Livira daha önce de küfür duymuştu ama bu kadar kısa bir süre içinde hiç bu kadar çok küfür duymamıştı. Yine de kelimelerin hiçbir anlamı yoktu ve hiç bu kadar susamamıştı.

“Ve yine tanrılar üstüme sıçtı.” Adam kılıcını ve bileme taşını yere atıp, inleyerek ayağa kalktı. “Bundan sonra lanet olası çeneni kapatmazsan elimin tersini tadacaksın.” Topallayarak atının yanına gitti ve su tulumunu sırtına geçirdi. “Onları sıraya diz,” diye homurdandı. “Herkese bir yudum.”

Livira’nın gözünde kuyu ve onun ıslak nefesi canlandı. Bu, şimdiye kadar içtiği en değerli yudumdu. İlk Sabber’ı gördüğünde elinden düşürdüğü dolu kovayı hatırladı. Şimdi içindekilerin hepsini nasıl da istiyordu. Yine de tek yudumunu yutarken sanki adını aldığı otmuş gibi içinde bir şeylerin gevşediğini, suyun kokusuyla canlandığını ve daha fazlasını aradığını hissetti. Diğerleri onun arkasına doluştu ve Livira askerin atının yanında dururken Katrin ve ardından Acmar sırayla su içmeye başladı. Livira atı sevmişti. Hoş, keskin bir kokusu vardı ve ağır vücuduyla ağır hareket ediyor, arada sırada kuyruğunu sallıyordu. Zaman zaman homurdanıp gürlediğinde, Sabberların bile çıkardığından daha derin ve daha yankılı bir ses çıkarıyordu.

“Tahsis ne anlama geliyor? Teyzem orada olacak mı? Şehir ne kadar uzakta?”

“Ah, Kerod! Kahrolası ruhumu al!” diye hırladı asker ama Livira bunda kötü bir niyet hissetmedi. Hatta arkasında duran Neera kıs kıs güldü. Bir başkasının hım ve ah diyebileceği ya da sadece duraklayabileceği yerde, bu adam boşluğu müstehcen kelimelerle dolduruyordu. Yine de diğer sorularını sanki rüzgârda savrulan kum taneleriymiş gibi omuz silkerek geçiştir-di. “Hepiniz uzanın ve uyuyun. Yarın uzun bir yürüyüşümüz var.”

Ve öyle de yaptılar. Kuru ağızları ve guruldayan karınlarıyla taş zeminde titreyip yıldızların altında fısıldaşıyorlardı. Ancak şimdiye kadar ha-

yatlarının herhangi bir gününden daha fazla konuşacak şeyleri olmasına rağmen çocukların alışkın olduğundan daha az konuşmuşlardı. Bazıları askerlerden, bazıları da Sabberlardan bahsediyordu. Her ikisi de daha önce duymadıkları gelişmelerdi. Livira bir günde üzerine iki kez yıldırım düşmesinden ziyade bir olayın diğerini getirdiğini tahmin ediyordu. Teyzesi her zaman Dust'ın şehre ait olduğunu söylese de şehirden hiç kimse topraklarını incelemeye gelmemişti. Belki de sadece başkası istediğinde istiyorlardı. Bir oyuncak için kavga eden küçük çocuklar gibi.

Livira, Neera'yı bir yanına, Katrin'i de diğer yanına çekti. Vücuduna yüzlerce taş parçası batıyor, bilekleri acıyor ve burnunun Acmar'ın sanki bin yıl önce ona vurduğu yeri hâlâ ağrıyordu. Yıldızların soğuk parıltılarını izledi ve şafak söktüğünde hâlâ uyanık olacağını düşündü. Teyzesini ve kasabaya bu kadar korkusuzca giren Sabber'ı merak etti. Askerler saldırdığında korkmuş muydu? Şimdi karanlıkta onu yakalamaya çalıştıkları için korkuyor muydu? Öyle olmasını umuyordu. Korkularının kıyısında için için yanan öfke şimdi alevlendi ve Sabberların ölmesini diledi. Hem de hepsinin. Ve son olarak okun küçük kıza isabet ettiği ve hikâyesinin sona erdiği yerden birkaç metre ötede toz içinde yatan Selly'yi düşündü. Sonunda Livira'nın gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

*

“Kalkın!”

Yiyecek bir şey yoktu. Sadece bir gece öncesine göre daha küçük bir yudum su vardı. Bu üç asker, yüzü pençeli adam, kolu kırık adam ve gövdesinin ortasından kıpkırmızı sargı bezleriyle bağlanmış adamdı. Komutanlarının aksine sakal yerine kirli sakal bırakmışlardı ama aynı soluk tene ve açık renk gözlere sahiplerdi. Pençe izli adam daha az topallıyor gibiydi ama anlaşılan o ki atı da topallıyordu ve bu yüzden hem ata hem de birliğe önderlik ederek yürürken iki arkadaşı arkadan geliyordu. Sargılı adam kimse bakmıyorken sanki yere yuvarlanmayı düşünüyormuş gibi eyerinde sallanıyordu.

Askerler, çocukların çoğunun ilk kez karşılaştığı eğimi geride bırakarak sırtlarını tepelere döndüler ve Dust'ın ötesine doğru yola koyuldular. Batıya, Livira'nın bir zamanlar çoktan yok olmuş gölün karşı kıyısındaki sırtlardan gördüğü uzaktaki şehre doğru yöneldiler.

Livira üç adamı da izlerken onların fiziksel olarak hayatını paylaştığı insanlardan farklı olduklarını fark etti. Daha yuvarlak kafaları, daha düz yüzleri vardı ve daha iyi beslenip daha dayanıklı olmalarına rağmen üçü de kasabadaki adamlardan daha kısaydı. Bir gece önceki atlıların hepsi aynı

özellikleri paylaşıyordu ama diğer birçok açıdan da birbirlerinden farklıydılar.

“Neden bütün askerler gitmeden önce seni alkışladı?” Livira grubun en önündeki pençe izli adamın arkasına yerleşmişti.

“Çünkü lanet olası aptallar.” Adam tükürmek istedi ama sonra belki de ne kadar az suları olduğunu hatırlayınca vazgeçti.

“Ama neden?”

“Yeter!” diyen adam hızını artırdı.

Göl yatağından geri dönüş yürüyüşü, önceki günkü keşif gezisinden daha yorucu ve neredeyse onun kadar endişe verici oldu. Hepsi susuzluktan kavrulmuştu. Askerler bile şikâyet ediyordu. Özellikle sargılı adam susuzluğundan yakınıyor ve tek başına tüm çocukların toplamından daha fazla su tüketiyordu. Öğle saaderinde atundan düştü ve bir fasulye çuvalı gibi yere yığıldı. Diğer ikisi onu tekrar ata bindirdi ve yarası orada olmasına rağmen onu karnından eyere bağladılar. Livira bu değiş tokuşlar sırasında onların isimlerini öğrendi. Küfürlü dili ve yaralı yüzüyle Malar, kolu yaralı Jons, artık ölmüş ya da ölmemiş olabilecek Henton.

Gün geçtikçe ilerleyiş yavaşladı. Malar yeniden topallamaya başladı. Yüzü kızarmıştı ve kara gözleri ateş gibi parlıyordu. Jons kırık kolunu sıkıca kavradı. Küçük çocuklardan bazıları sendelemeye başladı. Benth, üç yaşından büyük olmayan Breta’yı kucağına aldı ve kızın ağırlığı altında asık suratla tökezledi. Katrin küçük Gevin’in elini tuttu ve ayak uydurmasını sağladı.

Bir keresinde, Livira uzakta bir ağaç gördü. Onu sadece Ella’nın bir arduvaz parçası üzerine oyduğu bir resimden tanıdı. Şaşırtıcı derecede uzundu ve dallanarak gökyüzüne uzanıyordu. Parmak gibi uzanan dalların en tepesinde tozlu yeşil yapraklar kanat çırpıp gibi dalgalanıyordu. Uçsuz bucaksız düzlükte tek başına ve inanılması güç bir şekilde duruyordu.

Ella ona göl yatağının bir zamanlar bir ormana ev sahipliği yaptığını söylemişti ama Livira ona inanmamıştı. Hayal gücü birçok yüksekliği aşıyordu ama Dust’ı yeşile boyamak aşılması zor bir zirveydi.

“Çeşme ağacı,” diye mırıldandı.

Malar homurdandı.

En kadim ağaçlardan sadece bir avuç kadarı hayatta kalmıştı. Su seviyesi düştükçe genç ağaçlar kurumuş, ölmüş ve rüzgârın amansız saldırılarından önce dağılıp gitmişti. Ama binlerce yıllık ağaçların kökleri kasabadaki kuyuya kadar uzanıyor ve şimdi bile su bulabiliyordu. Kaybolmuş bir kabilenin büyükleri, bildikleri her şeyin ıssızlığı üzerinde nöbet tutuyordu. Livira onlara karşı bir tür yakınlık hissetti.

Ağaca yaklaşmadılar ve çok geçmeden arkalarındaki sisin içinde kayboldu.

Güneş batarken batı sırtlarına yaklaştılar. Çocukların hepsi de aynı şekilde bir toz yığını gibi görünüyordu. Livira neredeyse ipi kaçıyordu. En azından yere uzanıp kendisini sürüklemelerine izin verebilirdi. Ayakları yara bere içindeydi ve askerlerin siyah botlarına gıptayla bakıyordu. Kendi yırtık pırtık tozluklarına ve açıkta bıraktıkları yara bere içindeki baldırlarına baktı. Belki de sürüklenmek uzun vadede iyi bir çözüm değildi. Belki de Henton'la birlikte at sürebilirdi. Düştüğünden beri bir kez bile susuzluktan şikâyet etmemişti ve Livira onun öldüğünden oldukça emindi.

Yorgunluğuna rağmen kendini hâlâ Malar'ın hemen arkasında, sıranın başında bulmak Livira'yı şaşırtmıştı. Kendisini onun kadar bitkin hisseden birinin en arkada tökezlemesi gerektiğini düşündü ama burada en önde tökezliyordu. Belki de diğerleri daha da yorgundu. Gurur, Acmar'ın liderliği ondan almasını sağlamalıydı ama kardeşi Sabber tarafından öldürüldüğünden beri söyleyecek hiçbir sözü yoktu. Aslında Livira aradaki farkın, diğerleri gitmeye zorlandıklarını düşünürken kendisinin bu şehri gerçekten görmeyi arzulaması ve dünyada toz ve fasulyeden başka bir şey olduğunu öğrendiği ilk andan beri bunu istemesi olduğundan şüpheleniyordu.

Livira her birkaç kilometrede bir soru sormaya yetecek kadar tükürük bulabiliyordu. Şehir hakkında sorular sordu. Ne kadar uzakta olduğunu sordu. Orada ne yaptıklarını sordu. Fasulye yetiştiriyorlar mıydı? İçeri toz girmesine izin vermedikleri doğru muydu? Artık atından daha kötü topalayan Malar, evet ya da hayır anlamına gelebilecek bir homurtu dışında bu soruların hiçbirine cevap vermiyordu. Ama yavaş yavaş yükselen ateşi dilini gevşetiyor, Livira'nın soruları arasındaki boşluklarda mırıldanmaya başlıyordu.

“Yüzbaşı gibi senin de bir miğferin olmalıydı,” dedi Livira.

“Kapa çeneni yoksa bir miğfer bulup sana yediririm.”

Livira omuz silkti. Malar'ın, onu yöneten adam gibi önü siperli pirinç bir başlığı olsaydı yüzüne pençe gelmezdi. Kesikleri çok acıyor olmalıydı. Ve giydikleri ceketler -kaptaninki gibi pırıl pırıl bir göğüs zırhı değil de dolgulu bir gömleği andıran kalın bir kumaştı- Dust için fazla bunaltıcı ve ağır görünüyordu. Henton'ın karnını bile kurtaramamış, sadece hızlı bir ölümü yavaş bir ölümle değiştirmesine yaramıştı.

“Seni neden alkışladılar?” diyen Livira, cevaplanmamış sorularının il-
kine geri döndü.

Jons arkadan, “Çünkü bir Sabber’ı öldürdü,” diye mırıldandı. “Teke
tek. Erkekler bunu yapmaz. Bir köpeğin bir aslanı alt etmesi gibi bir
şeydir bu.”

Livira bunu hayal etmeye çalıştı. Malar bir Sabber’a karşı. İçinde şid-
detli bir şeyin yandığını hissetti. Öfke, üzüntüden daha iyi hissettiriyordu
ve intikamı gözünde canlandırmak daha da iyiydi. “Birini öldürdüğüne
sevindim.”

“Şansım yaver gitti,” diye hırladı Malar.

“Tanıdığım en şanslı asker,” diye cevap verdi Jons. “Sabberlar daha
hızlı, daha büyük, daha güçlüdür. Ama Malar’ı tanıdığımdan beri kılıç
konusunda hep şanslı oldu.”

“Kapa çeneni, Jons.”

Jons kuru, tekdüze sesiyle, “Eğer zengin ya da yakışıklı olsaydı ya da
içinde bir gram liderlik olsaydı meşhur olurdu,” diye devam etti. “Ne olur-
sak olalım içimizden kimseyi yetkili bir pozisyona getirmezler. Bunun için
doğru aileye ihtiyacımız var. Ama Malar... O doğuştan katildir. Yirmi yıl
önce Kerlo sınırında öldür-”

“Dur!” diye bağırdı Livira. “Malar! Dur!”

Asker duraksadı. Dudaklarında öfkeli bir şey vardı.

“Hey! Ne olu-”

Ama toz ayısı, tam önündeki zeminden kum, toz ve savrulan dokunaç
yağmuru gibi fırlayarak lafı ağzına tıktı. Malar takdire şayan bir şekilde
gecikmeden kendini geriye attı ve bu onu az önce durduğu yeri tırpanlayan
ip benzeri dokunaçlardan kurtardı. Yine de toz ayısının iki ayak bileğini
birden kapmasını engelleyecek kadar hızlı değildi ve ayının ağırlığını bir
çapa gibi kullanarak titreyen bedenini bulunduğu oyuktan çekip çıkardı.

Çocuklar çığlık atıp kaçtı. Henton’ın atı kaçtı. Jons kendi atını kont-
rol etmekte zorlanarak haykırdı. Toz ayısı dehşet saçmaya devam ederek
Malar’a ulaşmak için daha fazla dokunaç uzattı. Onu şekilsiz vücudu bo-
yunca uzanan ağzının büyük, kuru, diş dolu oyuğuna doğru sürükledi.
Her nasılsa Malar’ın elinde kılıcı vardı ama kolunu çoktan kapmış olan
dokunaçlar yüzünden yapabildiği en iyi şey, daha fazla içine çekilmemek
için kılıcı yere saplamak oldu.

Livira kaçmalıydı. Kâbusları yıllarca toz ayılarıyla dolmuştu ama onları
hiç görmemişti. Böylece hayal gücünün derinliklerinde kendi toz ayılarını

yaratmak zorunda kalmıştı. O anda yaşadığı şok onu felç etti. Toz ayısı serbest kalmadan önce Malar'ın kılıcı kendini toparlaması için gereken gecikmeyi sağladı. Dehşete kapılmıştı ama öfkesi birden korkusundan daha ağır bastı. Sanki toz ayısı, Livira'nın başına gelen her şeyden sorumlu olduğunu söylemişti. Ve dahası, Livira'yla şehrin, yani onu tüm bu felaketten kurtarabilecek tek iyi şeyin arasında duruyordu.

Önünde yürüyen askeri saatlerce izlemişti. Her şeyi nerede sakladığını biliyordu. En çok da suyunu nerede sakladığını biliyordu. Ama aynı zamanda silahlarının yerini de uzun zaman önce tespit etmiş ve birini kapma olasılığını düşünmüştü. Şimdi Malar kükreyip, kendini kurtarmak için çok geç kalmışken Livira kendini onun yanına, dizlerinin üzerine attı ve adamın iki hançerinden büyük olanını kınından çıkardı. Ayakları yüzlerce keskin sarı üçgenden oluşan dişlerinin ilk sırasına birkaç santim uzaklıktaydı.

Her kasabalı, toz ayılarıyla nasıl başa çıkılacağını bilirdi. Ama gerçek hayatta hiçbiri bu teoriyi test etmemişti. Bir toz ayısı saldırdığında kaçmaya çalışırdınız. Kaçamadığınızda, ona saldırırdınız ve o da sizi yerd. Hem de ayaklarınızdan başlayarak. Jelatinimsi eti, üzerini kaplayan kalın deri sayesinde mızrak darbelerine dayanıklıydı. Toz ayılarıyla baş etmenin yolu onlara içeriden saldırmaktı ve Malar'ın işe yarar kısımları içeri girene kadar çoktan ölmüş olurdu.

Livira dişlerin arasına balıklama daldı. Kaçışı engellemek için tamamı içe dönük olan dişlerin hiçbiri direnç göstermedi. Livira kaburga kemiğine, daha fazla ilerleyemeyeceği kadar derine indi ve nemli, pis kokulu karanlıkta hançerini savurmaya başladı. Kollarının içeri doğru ilerleyebileceği bir alan buldu ve hançeri yukarıdan aşağıya doğru bir hareketle çekerek inatçı etini kesti.

Anlaşılan toz ayıları böyle durumlarda kendilerini kurtarmak için fişkirir tarzda kusma sanatında ustalaşmıştı. Livira kısa bir uçma hissiyle birlikte kendini yeniden gündüzün aydınlığında buldu. Toz ayısı yarasının üzerine kıvrıldı, hızlı bir hareketle tüm dokunaçlarını geri çekti ve çakıllı derisinin üzerindeki tozu geri süpürdü.

Livira bir gümbürtüyle yere düştü ve toprakta yuvarlanarak ciğerlerindeki tüm havayı kaybetti. Malar onu ayağa kaldırdığında hâlâ nefes nefeseydi.

"Bu aptalcaydı." Sesindeki öfke onu şaşırtmamıştı. Kasabadaki insanların canını sıkkan bir sorunu çözduğünde de sık sık aynı tonu duyardı. Belki de bir cevabı bulmak için bu kadar zaman harcadıktan sonra onu bulan kişi olamamak onları üzüyordu.

Asker, ayı kendini yeniden gömerken çukurun etrafındaki toz bulutuna baktı. Kılıcını alıp işini bitirmek için geri dönecekmiş gibi görünüyordu. “Hadi. Gidelim.” Görünüşe bakılırsa küfürler şakalaşmak için saklanıyordu.

Jons, Henton’ın atını ve hareketsiz duran Henton’ı toparlayınca yürüyüş yeniden başladı. Yarım saat sonra Malar kalan suyun çoğunu atlarla paylaştı. Önce bir tepeye, daha sonra daha yüksek bir tepeye ve en sonunda üçüncüsüne tırmandılar. Uzaklarda, kızaran güneşten ilk ısıdığı alan bir siyahılık belirdi.

Malar ortaya konuşarak, “Şehir dağın eteklerinde,” dedi. “Amthane İmparatorluğu’nun taçlandırılmış mücevheri, on bin yıl yaşasın.” Bu son kısım samimiyetten yoksundu.

Livira yıllar önceki keşif gezisinde hiç dağ görmemişti. Başka bir dağ sırtı görmüştü. Çocuksu hayal gücünün onu şehir surları olarak resmetmesine izin vermiş olabileceğini şaşkınlıkla fark etti. Orada bir yerde, alınacak bir ders vardı ama ders alamayacak kadar yorgun ve acılıydı. Her yeri ağrıyordu ve toz ayısının iç sıvılarının dokunduğu her yeri yanmıştı. Üzerindeki kir tabakasının ve hemen ardından yaptığı toz banyosunun onu daha fazla zarar görmekten kurtardığını tahmin ediyordu.

*

Dağ, güneşi yuttu ve giderek artan karanlıkta yürümeye devam ettiler. Buradaki zemin taşlıktı. Yer yer dikenlerle kaplı, yere yakın bitkilerle süslenmişti. Aşağıdan gelebilecek pusu tehlikesi geçmişti.

Şehir ilk olarak alacakaranlıkta parıldayan tek bir ışık olarak kendini gösterdi. Sanki daha alçakta olduğu için daha ulaşılabilirmiş gibi yıldız ışığından daha sıcaktı. Birkaç dakika içinde bir tane daha belirdi. Daha fazlası parlarken çocuklar şaşkınlıkla nefesini tuttu. Kasabada güneş batınca şafağa kadar karanlık olurdu. Kulübelerde hiç ışık bulundurmuyorlardı. Yakabilecekleri bir avuç malzeme de içeride kullanılamayacak kadar çok duman çıkarıyordu.

Işıklar yayılıyor, kimi düz, kimi kavisli çizgiler oluşturuyor ve bu şekiller Livira’ya hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bunun Livira’ya ağrılarını ve acılarını hatta susuzluğunu bir anlığına unutturmaya yetecek bir güzelliği ve tuhaflığı vardı. Diğer endişelerini daha sonrası için bir kenara koymuştu. Anneleri ve babaları için gözyaşları kuruyana kadar ağlamış diğerleri gibi, teyzesinin ve ona iyi davranan diğer tüm yetişkinlerin kaybına ağlaması gerektiğini biliyordu. Livira bu kaybı göğsünde bir boşluk gibi hissediyordu ama bunu kendi yaptığı bir kutuya koymuştu. Bu konuda bir şeyler yapabileceği zaman o kutuyu açmayı planlıyordu.

“Çok sarılar.” Yamaçların en tepesindeki ışıklar bunlara kıyasla alev gibi görünmüyordu.

“Sihirli ışıklar,” dedi Malar. “Modern bir mucize.” Sesi, kendisi de ateş ışığını tercih ediyormuş gibiydi.

Yakın görünmelerine rağmen çocuklar yürüdükçe ışıklar inatla yaklaşmayı reddediyordu. Kendilerini engebeli zeminde tökezlerken ve acımasız dikenleri olan alçak çalılara dolanırken buldular.

“Durun bakalım, sizi küçük pislikler. Burada kamp kuracağız.” Malar’ın yorgun sesi karanlığın içinden onlara ulaştı.

Kamp kurmak, yere uzanıp uyumaya çalışmaktan ibaretti. Malar ve Jons, Henton’ı atından çözmedikleri için Livira onun öldüğüne karar verdi.

Livira askerlere dönüp, “Sabberlar neden bizi istiyordu?” diye sordu.

“Köpek-adamlar neden bir şey istiyor?” dedi Jons’ın sesi gecenin içinden. “Onları geri püskürtüyoruz. Önemli olan da bu.”

Malar homurdandı.

Jons savunmacı bir sesle, “Tellallar da öyle diyor,” dedi.

“Sabberlar geçen ay surları aştığında, tellallar bunu rapor bile etmedi. İkimiz de bunun olduğunu biliyoruz. Cesetleri gördük,” dedi Malar. “Azıcık akli olan herkes onların yığınak yaptığını bilir. Ve eğer şimdi kaybetmiyorsak bile on yıl içinde kaybedeceğiz. Bizden daha hızlı ürüyorlar ve başlangıçta sayıları daha fazlaydı. Ayrıca, doğudan gelmeye devam ediyorlar. Bu bir göçten çok bir akın gibi.”

“Onlar hayvan,” diye hırladı Jons.

“Hepimiz öyle değil miyiz?” dedi Malar uykulu bir sesle ve ardından sessizlik oldu.

Livira, Neera ve Katrin’in arasına uzandı. İkisi de soru soramayacak kadar yorgundu. Yorgun olduğu için birazdan uykuya dalacağını düşündü ama susuzluk ona çok uzun bir süredir işkence ediyordu ve şafak söktüğünde daha yeni rüya görmeye başladığından emindi.

*

Livira gün ışığında dağı açıkça görebiliyordu. Dağ eteği olmadan yerden öylece fırlamış olan bir dizi zirvenin içinde ilki ve görünüşe göre en yükseğiydi. Şehir, hızının taşıyabildiği kadar yukarılara sürüklenen bir dalga gibi alt yamaçlara tırmanıyordu. Büyük bir perde duvar, şehri vadinin içine hapsetmiş, dağın iki büyük köküyle çevrelemişti.

Kahvaltı ve hatta su bile yoktu. Su bitmişti. Malar gecenin çoğunu mırıldanarak ve battaniyesinin altında titreyerek geçirmişti ama ateşi düşmüş gibiydi. Yaralarının üzerindeki siyah kabuklar çirkin de olsa sağlıklı

görünüyordu. Çocukları ayağa kaldırdı. En zayıf durumdakileri küfür ve tehditlerle zorladıktan sonra yola koyuldu.

Çalılıkları kesen üç yol vardı ve hepsi de şehir kapılarına doğru gidiyordu. Biri kuzeyden, biri güneyden ve en küçüğü de doğudan geliyordu. Malar onları bu yola doğru yönlendirdi. Livira gıcırdayarak arkalarından gelen ve ayak sürüyen çocukları sollayan at arabasını gördü. At arabalarını daha önce duymuştu elbette ama kasabalılar, fasulyelerini ve mısırlarını terleyen sırtlarına yükledikleri çuvallarla ticaret pazarına taşırdı. Arabanın üzerine yığılmış ve küçük bir at tarafından kolayca çekilen bu kadar çok çuvalı görmek onu hayrete düşürmüştü.

“Kaç kişiyi öldürdün?” Livira ağzından çıkana kadar bu soruyu soracağını bilmiyordu. Malar’ın kafasını çevirip, ona kötü bir bakış fırlatmasıyla tokat yemeyi bekleyerek irkildi. Ama Malar onun yerine bakışlarını ileriye çevirdi ve yine görmezlikten gelineceğini düşünmesine neden olacak kadar uzun bir aradan sonra cevap verdi.

“Bir sürü.”

Neera onun diğer tarafından çekingen bir tavırla, “Çok cesur olmalısın,” diye konuştu. “Öyle bir Sabberla dövüşmek...”

Malar cevap verdi ama Livira’ya ikisiyle de gerçekten konuşmuyormuş gibi geldi. “Savaşmaya karar vermenin cesurca bir yanı yok, sadece bunu yapmazsan seni daha korkunç bir sonun beklediğini anlamalısın. Seni öldüren tereddüttür. Tereddüt etmemen için seni eğitmeye çalışırlar ama çoğu insanın iliklerine işlemiştir bu. Beni farklı kılan tek şey şu: Görüyorum ve yapıyorum. Bu bir kalp ve ruh meselesi değil.”

“Neden yetkili sen değilsin?” diye sordu Livira. “Madem insanları öldürmekte bu kadar iyisin, neden komutan sen değilsin?”

Jons arkalarından, “Komutan Malar!” diye homurdandı.

“Liderlik farklı bir oyundur,” dedi Malar kendi kendine. “İyi bir lider, on iyi katile bedeldir. Komutanımız ikisinde de iyi değil. İşi babasının parasıyla aldı. Ama öldürmek ucuzdur, kızım. Bugünün yayları bunu bir şans oyunu haline getiriyor. Ve şehirde yeni şeyler üzerinde çalıştıklarını söylüyorlar. Elinle tutup fırlatabileceğin ve bir düzine can alabileceğin ateşli ölümler. İpleri olmayan yaylar. Birine doğrultuyorsunuz ve pat! Ölüyor. Zaman değişiyor ve ben yaşıyorum.”

“Her geldiğimizde yeni bir şey oluyor,” dedi Jons. “Babam burayı çocukluğundan bu yana zar zor tanıdığını söylüyor.”

Yol ilerledikçe yoğunlaşıyordu. Sanki arabalar ve yük arabaları her yönden birleşiyor ve sonunda taşları temizleyip tek bir büyük tekerlek izi

oluşturacak şekilde ilerliyordu. Livira ileride at arabalarını gördü. Uzakta, kuzey ve güney yollarında her iki yöne giden daha fazla trafik vardı. Gerçi evler yoktu, şehir sakinlerinin barakaları yoktu, uçsuz bucaksız taş duvar ve yamaçları süsleyen uzak çatılardan başka bir şey yoktu.

Kapılara gelmelerine birkaç kilometre kala, Gevin'i tekrar taşımaya başlayan Acmar çocuğun ağırlığı altında ezildi. Malar küfrederek yaklaştı ve küçük çocuğu tozun içinden çekip alarak Henton'ın cesedinin yanına, askerin atının üzerine koydu.

"Sabberlara yiyecek bir şey bırakırsam ne olayım. Sakın düşeyim demel!"

Yaklaşık bir kilometre sonra Benth dizlerinin üzerine çökerek küçük Breta'yı önüne, yere bıraktı. Malar öncekiyle aynı mazereti dile getirdi ama biraz daha kaba davranarak kızı kendi atına bindirdi. Birkaç kilometre kala kızın arkasına iki küçük çocuk daha eklenmişti.

Trafik artık hem önlerinde hem de arkalarında tekerleklerin gürültüsüyle artıyordu.

"Bize burada ne olacak?" Livira'nın dili o kadar kurumuştur ki kaskatı hissediyordu.

"Size bir yer tahsis edilecek."

"Ne?"

Ama Malar onu, bunun ne anlama geldiğini sorma zahmetinden kurtardı. "Şehirde size görevler verilecek ve karşılığında yedirilecek, içirilecek, barındırılacak ve korunacaksınız." Kaşlarını çatarak tekrar baktı. "Yine de fazla heyecanlanma çünkü toz sıçanları boktan işlerde çalışır."

Livira yürürken bir süre neyin boktan bir iş olabileceğini düşündü. Aklına yeni bir fikir geldi.

"Nasıl yemek yiyorlar?"

"Lanet olası ağızlarıyla, tıpkı diğer herkes gibi."

"Yani, tarla falan yok," dedi Livira. Yerleşkede, kulübelere ayrılan alanın elli katı, buralarda yaşayanlar için yiyecek yetiştirmeye ayrılmıştı.

"Bin tane lanet olası arabayı fark etmedin mi küçük sıçan?" Malar kuzey ve güney yollarına doğru abartılı bir hareket yaptı. Her ikisinden de bir sürü tekerleğin tozu yükseliyordu.

Livira kaşlarını çatı.

"Ama neden şehir halkına yiyecek götürüyorlar? Nasıl ödüyorlar?"

"Kendi iyiliğin için bu kadar zeki olma, kızım. Başını belaya sokacaksın." Malar başını iki yana salladı. Sabber'ın yüzünde açtığı yarıkların etrafındaki etler hâlâ kırmızıydı. Grinin ilk dokunuşuyla beyazlamış saçla-

rının altından ter akıyordu. Livira'nın hissettiği kadar yorgun görünüyordu. "Bilgi. Parayı bununla ödüyorlar. Bütün şehir tek bir nedenden ötürü burada. Burası Kral Oanold'un büyük büyükbabasının kütüphaneyi inşa ettiği yer."

Suçluluk duygusu olmasaydı hepimiz birer canavar olurduk.

Ve hafıza, suçlarımızı listelediğimiz mürekkeptir.

Edris Dean'ın Duruşmasından Notlar

4. BÖLÜM

EVAR

“Ne yapıyorsun sen?”

Evar irkilerek döndüğünde, Starval'ın arkasında durduğunu gördü. Onun geldiğini kimse duymamıştı. Kardeşler arasında en küçük ve en gizemli olan Starval, suikast sanatıyla ilgili bir kitap taşıırken Mekanizma'da kaybolmuştu. Evar, bir  ocuk için tuhaf bir okuma materyali olduğunu düşündü. Onlarca yıl sonra Mekanizma yanlışlıkla yuttuğı be  kayıp çocuğı t k rm   t . Onları kusmuştu ve hiçbiri alındıkları zamandan bir gün bile daha b y  k görünmüyordu. Yine de hiçbiri aynı değıldi. Starval'ın durumunda, o kitabın içindekiler ve daha fazlası ruhuna işlenmişti.

“Ben mi? Ne mi yapıyorum?” Evar yutkundu. İnsan, Starval'ın yanındayken her zaman öleceğinden emin olduğı o dehşet  nını hissederci. Sonra g l mserci ve onun kardeşiniz olduğunu hatırladınız. “Bir merdiven yapıyorum.”

Starval, Evar'ın yığdığı kitaplardan oluşan rampaya eleştirel bir gözle baktı. Rampanın yan tarafı bir duvara dayanıyordu ve ucunda da ikinci bir duvar vardı, ikisi odanın köşelerinden birini oluşturuyordu.

“Gitmen gereken uzun bir yol var.”

“Oraya ula acağım.” Evar alnındaki teri sildi ve görevin b y  kl ğ n  anlamak için boynunu uzattı. Rampa başının çok yukarısına ulaşmasına rağmen henüz tavana giden yolun yirmide biri bile değıldi.

“Cennete giden bu merdivenin maksadını sorabilir miyim?” Starval kaşlarını çatarak yapıya baktı. “Sen üzerindeyken çökeceğini biliyorsun, değıl mi?”

“Tavanı kontrol edeceğim.”

Starval’ın alnında alışılmadık bir endişe belirdi.

“Kerrol’m sana tekrar nutuk çekme vakti geldi mi?”

“Nutuk umurumda değil.” Kerrol onun neden kaçtığını düşündüğünü soracaktı. Evar’a nereye giderse gitsin kendisini de yanında götüreceğini hatırlatacaktı. “Bulmam gerek.” Kendini durdurdu. Ötekilerin hiçbiri ona inanmıyordu. Mekanizma’da birlikte kayboldukları kitaplar onları eğitmiş, mümkün olan en keskin uçlara kadar bilenmiş beceriler kazandırmıştı. Clovis savaşçı, Kerrol zihnini kontrol mekanizmalarına erişim, Mayland ise tarih bilgilerine sahipti. Evar hiçbir şey olmadan ortaya çıkmış, sadece hafızasından bir şeylerin koparıldığı hissine kapılmıştı ve Mekanizma onda içine düşüp asla bulunamayacağı kadar geniş bir uçurum bırakmıştı. Zihninden koparılan *bir şey* değil, *birisiydi*. O kadın dışarıda bir yerdeydi. Bunu biliyordu. Ve onun Evar’a ihtiyacı vardı. Onu tehlikenin ortasında bırakmıştı ve çok geç olmadan ona geri dönmeliydi.

“Peki, iyi eğlenceler. Ben Mekanizma’ya gidiyorum. Sırampa geç kaldım.” Starval bir elini Evar’ın omzuna koydu. “Burada ölme kardeşim. Sana ihtiyacımız var.” Bu sözlerle birlikte arkasını dönüp uzaktaki okuma odasına yürüdü ve kütüphanenin ezici sessizliğine meydan okumak için ıslıkla neşeli bir melodi çaldı.

Yine tek başına kalan Evar, alnını bir kez daha silmeden ve işe koyulmadan önce merdivenini düşünmek için duraksadı. Tavan bir çıkış yolu sağlayacaktı. Zeminden bu kadar uzağa inşa etmiş olmalarının başka ne sebebi olabilirdi ki?

Evar’ın erkek kardeşi Mayland her zaman, hapishanelerin duvarlarını görebilmenin çok az kişiye nasip olan bir nimet olduğunu söylerdi. Hüc-releri çoğu mahkûmun sahip olduğundan daha büyüktü. Her bir kenarı yaklaşık üç buçuk kilometre uzunluğundaydı ve tavanı daha çok taştan bir gökyüzü olduğundan, bulabildikleri herhangi bir şeyi fırlatsalar yine de isabet ettiremeyecekleri kadar yüksekti. Hatta klasik tek kapı yerine dört tane kapısı bile vardı. Evar bunların her birini onbinlerce kez denemişti. Hatta yüz metrelik bir kömür ve kül yığınının ardında yatanı bile. Ama tavanı hiç incelememişti. Hiç kimse oraya bakmamıştı.

*

Kütüphane herhangi bir zaman ölçüsü sunmadığı ve ışığı hiç eksilmediği için Evar’ı havuza ve ekinlerden oluşan yemyeşil halesine geri döndü-

ren şey yorgunluk oldu. Havuzun etrafındaki ekin çemberi dışında odanın yaklaşık iki buçuk bin dönümlük alanı kitap yığınlarıyla kaplıydı. Şimdi bile içinde kolayca kaybolunabilecek bir orman gibiydi.

Kuzey kapısına giden kısa koridoru geçmeden önce bir buçuk kilometre boyunca odanın duvarını takip etti. Sekiz yüz metre sonra kuzeydoğudaki okuma odasına giden koridora ulaştı. Odanın güney kapısının batısında bir okuma odası daha vardı ama Mekanizma burada bulunuyordu ve Starval saatler önce buraya gitmişti.

Evar kitap yığınları arasından havuza ilerlemeden önce Mekanizma'ya uzun uzun baktı. Yüz metrelik bir koridor okuma odasına açılıyordu ve koridorun aşağısında, dağınık bir halde duran okuma masalarının arasında Evar, Mekanizma'yı uzaktan da olsa net bir şekilde görebiliyordu. Kurallar aynı anda sadece bir kişi ve bir kitaba izin verse de tüm kardeşlerin içine sığabileceği kadar büyük ve gri bir kütleydi.

Mekanizma'nın cazibesi, okuyucunun hayal gücü bir kitabı kafasında canlandırabilirken Mekanizma'nın o dünyayı etrafınızda inşa etmesiydi. Her kitabın içeriğini, fiziksel olarak deneyimlenecek, içinden geçilecek, katılınacak, sorgulanacak, paylaşılacak bir şey olarak sunuyordu. Kendinizi arzu ettiğiniz şekilde kitaba kaptırabilirdiniz.

Evar'm halkı yüzyıllar boyunca odanın içinde kapana kısılmıştı ve Mekanizma onların kaçıışı olmuştu. Her bir veya iki nesilden biri içeri girdikten sonra bir daha çıkmamıştı. Ve böyle bir trajedinin yaşandığı beş olayın her birinde kurban sekiz ya da dokuz yaşlarında bir çocuk olsa da Mekanizma'nın çekiciliği, bunun ödenmeye değer bir bedel olarak görülmesine neden olmuş gibiydi.

Evar kaybolan ikinci çocuk, Clovis ise sonuncuydu. Evar serbest bırıldıktan sonra Mekanizma'ya dönmeyen tek çocuk olmuştu.

Bir süre durdu, gözlerini gri yapıya dikti ve Starval'ın onun içinde ne gibi maceralar yaşıyor olabileceğini merak etti. Genelde zamanını kılıç, zehir ya da can almanın diğer yollarından biriyle becerilerini geliştirerek geçirirdi. Evar, bu kadar çok sahte can aldıktan sonra gerçek insanların bir değeri olduğunu görmenin zor olacağını düşündü.

*

Evar, sadece Kerrol'u buldu. En sevdiği kitaplardan oluşan bir yığının üzerinde en sevdiği kitaplardan birini okuyordu.

Evar'm üç erkek kardeşi vardı: Tarihçi Mayland, katil Starval ve uzmanlık alanlarının her birinin kendine has kötü isimleri olan Kerrol. Kerrol kendi uzmanlık alanını psikoloji olarak adlandırmayı tercih etmişti.

Kerrol, kapana kısılmış hissetmenin insanların doğasında olduğunu ve kendilerini neyin tuttuğunu görememenin pek çok kişiyi kendi zihinlerinde karanlık yerlere sürüklediğini söylüyordu. Evar en azından kendisini neyin engellediğini biliyordu. Ama bunu bilmek, ona hiçbir zaman yardımcı olmamıştı.

Evar, kardeşinin ona söyleyecek bir şeyi olmadığına sevinerek uyuma-ya hazır bir şekilde kendi yığına gitti. Clovis, yerleşkelerini çevreleyen kitaplardan örülmüş duvardaki kapıdan içeri girdiğinde Evar hâlâ esniyor ve rüyalarını arıyordu. Köşeyi keskin bir hareketle dönerken vücudunun tüm açıkları belayı işaret ediyordu. Evar bir iniltiyle ayağa kalkarak fırtınaya hazırlandı. Yakınlarda uzanan Kerrol da başını kitabından kaldırdı.

Clovis hiç duraksamadan, “Kendini kolla, küçük kardeşim,” dedi.

Evar, Clovis’ten daha uzun boyluydu ve ondan onlarca yıl önce Mekanizma’da kaybolduğu için teknik olarak daha büyüktü. Clovis ise Mekanizma onu aldığı anda bir ya da iki yaş daha büyüktü. Hepsini birlikte dışarı attığında hiçbiri yaşlanmamıştı, bu yüzden Evar küçük kardeşti. Şimdi yirmi yaşındaydı ve görünüşe göre hâlâ küçük kardeşti.

Evar ilk darbeyi omzuna aldı. İkincisini engelledi ve bacakları altından çekilince, kendini düşerken buldu. Yere sertçe çarptı ve yüzüne doğru inen topuktan yuvarlanarak uzaklaştı. Kız kardeşinin bileğini hedeflediği tekme bir şekilde ıskaladı ama ayağa kalkması için ona yer açtı. Ya da öyle sandı. Clovis aradaki mesafeyi olağanüstü bir hızla kapatarak dizini onun karnına indirdi.

“Ayağa kalk!”

Evar nefes nefese yatıyordu.

Clovis, “Ayağa kalk!” dedi öfkeyle.

“Onu biraz daha sessiz öldürebilir misin?” diyen Kerrol esneyerek ayağa kalktı ve iyice gerindi.

Clovis, Evar’dan uzaklaşıp Kerrol’a döndü. En büyük kardeşleri ikisinden de bir kafa kadar daha uzundu ve Evar’a karşı bir dövüşte beş saniye bile dayanamazdı. Clovis ilk yumruğuyla onu yere sererdi. Yine de ikisi de ona elini bile sürmemişti. Kelimeler Kerrol’ın silahıydı ve onları kibar konuşmalar yaparken bile yıkıcı bir etki yaratmak için kullanırdı.

Clovis uzun bir göz temasından sonra başını çevirdi ve yana tükürdü. “Yakalamam gereken bir Kaçış var. Yarın tekrar antrenman yaparız, Evar. Bir dahaki sefere bu kadar zavallı olmamaya çalış,” dedi ve sinsice uzaklaştı.

“Ben olsam peşinden gitmezdim,” diye uyardı Kerrol. “Starval bu Kaçış’ın büyük olduğunu söylüyor. Özellikle de sinsisi.”

Evar, Clovis'in dört bir yandan onları çevreleyen kitap yığınlarına doğru uzaklaşmasını izledi. Clovis onun gerçek kız kardeşi değildi, Kerrol ya da Starval onunla aynı kanı taşımıyordu. Onları kardeş yapan tek şey Mekanizma'nın onları bir araya getirmiş olmasıydı. Şaşkınlık içinde tökezleyerek birlikte kütüphaneye geri dönmüşlerdi. İçlerinden sadece Evar o gri rahimden bir bilgelik armağanı almadan çıkmıştı ve sadece Clovis kanları içinde ve çığlıklar atarak dışarı çıkmıştı.

"Onun için endişeleniyorum," diye homurdandı Evar. Kaburgalarını tuttu ve topallayarak Kerrol'ın yanına gitti.

"Elbette endişeleniyorsun," dedi Kerrol gözlerini devirerek.

Bir keresinde Evar'ı iyiliğin yükünü taşıyan biri olarak tanımlamıştı. Kerrol'a göre kütüphane çökmeye başlasa Evar dünyanın önüne çıkardığı her şeyi onarmaya çalışmakla o kadar meşgul olurdu ki bırakın güvenli bir yere kaçmayı, tavanın düştüğünü bile fark etmezdi. Bu Evar'ın bildiği bir yönü değildi -eğer kütüphane çökmeye başlarsa ilk çatlaktan dışarı fırlardı- ama konu hayatta kalan kardeşleri olduğunda Kerrol'ın değerlendirmelerinin içine oturduğunu kabul etmek zorundaydı.

Clovis, halkının geri kalanını öldüren katliamdan kaçmak için Mekanizma'ya sığınmıştı. Sabberlar katliamlarına devam ederken Mekanizma Clovis'i yutmuştu. Tarifsiz yıllar sonra onu ve daha önce aldığı dört çocuğu sadece kemiklerle ve kitaplarla dolu bir odaya tükürmüştü. Kerrol'a göre saldırı Clovis'in bedeninde yara izi bırakmamış olabilirdi ama hayatında izler bırakmıştı. Yaklaşılamayacak, kelimelerle anlatılamayacak kadar tehlikeli bir yerde yaralı yatarken kara günlerle işaretlemişti. Savaşma becerilerinin netliğine rağmen konuşurken kör bir silahtı ve yaralarının iyileşmesi için gereken hassasiyete karşı bağışıklığı vardı.

Mekanizma'dan cinayet konusunda, Clovis'in savaşta ya da Kerrol'ın manipülasyonda olduğu kadar usta bir şekilde çıkan Starval, kardeşlerinin yeteneklerine güvenmiyordu. Kerrol ise Starval'ı anlam arayışına aç, onu yanlış yerlerde arayan, bıçağı yeterince keskin olursa onu dünyadan koparabileceğini düşünen biri olarak tanımlıyordu.

Evar uzun zaman önce Kerrol'la etkileşimini asgaride tutmayı öğrenmişti. Ona vereceğiniz her şey daha sonra bir cephaneye, sizi asmak için bir ip olabilirdi. Bunu Kerrol'ın kendi öğretilerinden öğrenmişti. Evar'ın tüm kardeşleri onu uzman oldukları alanda eğitmek için yıllarını harcamıştı. Evar bunun nihayetinde bencilce bir davranış olduğunu anlamıştı. Her biri yeteneklerini olağanüstü denebilecek bir seviyeye taşımıştı ve birlikte kapana kısıldıkları kardeşlerinden başka hiç seyircileri yoktu. Ve gerçek

şuydu ki hiç kimse, kendisi bir nebze bile olsa iyi olmak için çok fazla zaman harcamadıkça gerçekten üstün bir yeteneği takdir edemezdi. Evar can sıkıntısının onu kardeşlerinin eğitmesine izin vermesine yol açtığını iddia etmişti. Gerçek şuydu ki onların arkadaşlığından hoşlanıyordu.

Her koşulda, hatırı sayılır bir ruhsal zenginliğin yanı sıra, Evar'ın Kerrol'dan öğrendiği en önemli şey onun gücünü hafife almamaktı. Kardeşi su gibi esnekti, bir konuşmadaki herhangi bir boşluğu doldurabilir, konuyu alıp götürebilirdi. Konuşmadan çıkardığı yararlı bilgiler dışında hiçbir şeyi beraberinde götürmez, tutku ya da dürüstlükten bir nehrin yatağını hatırlamasından daha fazla etkilenmezdi.

Evar, Kerrol'ı kitabıyla baş başa bıraktı ve yorgunluğunu kitap yığınlarına yöneltti. Clovis sayesinde uyuyamayacak kadar yıpranmıştı. Ayrıca kızın yardımı ihtiyacı olabilirdi.

*

Evar'ın aklının bir köşesinde onu Clovis'in peşinden Kerrol'ın gönderdiğine dair bir şüphe vardı. Kerrol'ı anlamak her zaman zordu. Evar omuz silkti ve kız kardeşinin izlerini takip ederek yoluna devam etti. Kitap kulelerinin orada burada sürüklenen ince isli toz tabakasında, ayak izlerine dair belli belirsiz ipuçları bırakmıştı.

Starval ona iz sürmeyi öğretmişti ama Evar, Starval'ı asla takip edemezdi. Her konuda ikinci en iyiydi. Evar buydu. Ve bu uzak bir ikincilikti. Evar o talihsiz günde Mekanizma'ya hangi kitabı götürdüğünü bile bilmiyordu ama o kitap ona bir beceri kazandırmamıştı. Kaçma konusunda kötü olduğunu bile kanıtlamıştı.

Odadan kaçma görevi, Evar'ın kendisine çok erken yaşlarda verdiği bir görevdi ve diğerlerinin bunu boşuna bir egzersiz olarak nitelendirmesine rağmen bu görev onu yıllarca meşgul etmişti.

Her biri bir diğerinden daha korkunç ve aşılmaz olan hapishanelerden kaçan insanlar hakkında pek çok kitap okumuştı. Ona öyle geliyordu ki gerçekten de özgür kalmayı başaran bu olağanüstü kişileri diğerlerinden ayıran şey, hepsinin kaçmak için bir nedeni olmasıydı. Kendilerini yöneltecekleri bir sebep. Üç erkek kardeşinin ve bir kız kardeşinin aksine Evar'm bir sebebi vardı. Bu, onları hapseden dört beyaz kapının her birinin ardında ne olduğunu bilmek için duyulan bastırılmaz arzudan daha iyi bir nedendi. Yeni ufuklara duyulan özlemden ya da kardeşlerinden başka herhangi bir arkadaşına duyulan ihtiyaçtan daha iyi bir sebepti. Evar'ın kurtarması gereken biri vardı.

Kütüphanenin sessizliği ve tek başına yaptığı yürüyüş, Evar'ın her daim

var olan yalnızlığının taşını cilalıyor, pırıl pırıl parlayana kadar parlatıyordu. Evar'ın ailesi ve çocukken tanıdığı herkes çoktan ölmüştü. Zamanın akıntısı onları alıp götürmüştü, Evar ise Mekanizma'nın onu tuttuğu yerde onlarca yılını geçirmişti. Önceki zamana dair çok az anısı vardı. Mekanizma bu anıları bulandırmıştı.

İçlerinden sadece Clovis, Mekanizma onu almadan önce geçirdiği çocukluğunu doğru dürüst hatırlıyordu. Mekanizma'nın aldığı son çocuk oydu. Dört kardeş yıllar önce, onlarca yıl arayla ayrı zamanlarda Mekanizma'nın içinde kaybolmuştu. Kayboluşları tesadüfî, talihsiz kazalardı ve halkları bunu ya unutmuş ya da Mekanizma'nın sunduğu zevkler uğruna göze almaya değer bir risk olarak görmüştü.

Clovis'in son günü silinemeyecek kadar derine yazılmıştı. Kaçtığı katliam, onu şekillendiren örs olmuştu ve gittiği her yerde bunun ağırlığını boynunda taşıyordu. Bu onu asla eğmeyecekti -Clovis eğilmezdi- ama onu akrabalık ilişkileri için fazla katı, başkalarının arasında yaşarken eğilip bükülemeyecek biri haline getirmişti.

*

Evar, Clovis'in izine ve binlerce kitap yığınının herhangi birinin arkasında gizleniyor olabilecek Kaçış'ın yarattığı tehlikeye odaklanmaya çalışarak yürümeye devam etti. Tüm çabalarına rağmen düşünceleri bitmemiş rampasına, ulaşılması güç tavana yönelik muhtemelen sonu belli girişimine takılıyordu. Son zamanlarda, odadan çıkmanın bir yolunu bulmak için verdiği mücadele giderek artmıştı. Kaçış çalabileceği herhangi bir kâbus formuna büründüğünde yeterince korkutucu olabilirdi ama Evar'ın asıl korktuğu şey, bu odada bir canavarın pençeleri altında değil, yaşlılıktan ölecek olmasıydı. Doğduğu yere bir taş atımı mesafede ve her gün gördüğü aynı üç yüzle birlikte solup gidecekti. Hiçbir şey görmeyecek, hiçbir şey yapmayacak, günlerini aynı kafeste geçirecek ve kalıntıları bile aynı odada sonsuzluğu bekleyecekti. Ancak son zamanlarda bir şeyler, tarif edilemez bir şeyler değişmişti. Odada en küçük toz zerresini bile yerinden oynatmayan bir rüzgâr esiyordu ve Evar gitme zamanının geldiğini biliyordu. Şimdi olmazsa asla olmayacaktı.

Çocukken Evar, kan çemberinin bir kapıyı açabileceğini iddia eden bir kitap bulmuştu. Onları içeriye hapseden kapıların her birinin beyaz yüzeyine kıpkırmızı halkalar çizerek neredeyse kendi kanını kurutmuştu. Ancak damarlarında akan kanın bu görev için yetersiz olduğunu anlamıştı. Gizli çıkışları bulmak için duvarları ve zemini araştırmaya yılmadan devam etti. Neredeyse tamamı sütunlar ve kuleler halinde tehlikeli yüksekliklere

yığılmış kitaplarla kaplı binlerce dönümlük alanda, sadece kendi küçük ailesinin değil, onlardan önce aynı hapishanede yaşamış birçok neslin de dikkatinden kaçan bir düzine gizli yol olabileceği fikri mantıklı geliyordu.

Mayland'ın ölümünden bu yana Evar'ın çabaları, kendisinin bile çaresizlik tınları taşıdığını kabul ettiği yeni bir hale bürünmüştü. Hepsi Mayland'ın öldüğüne inanıyordu ama cesedi hâlâ yığınların arasında saklı duruyordu. Kerrol ve Clovis onu Starval'ın öldürdüğünü düşünüyor gibiydi. Starval, Clovis'in Mayland'ı karanlık ruh hallerinden birinde öldürmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyordu. Evar ise Mayland'ı bir Kaçış'ın öldürmüş olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyordu. Ya da belki de yalnızca çöken bir kulenin talihsiz kurbanı olmuştu ve bir gün kemiklerini bir kitap yığınının altında bulacaklardı.

Evar takip edildiğini fark etmeden önce bir saat kadar Clovis'in izini sürmüş, yığınlar arasında bir ileri bir geri gidip gelmişti. Etrafında dört bir yandan kitap kuleleri yükseliyordu. Yığınlar duvardan karşı duvara kadar uzanıyordu. Bazı yerlerde kuleler Evar'ın diz boyundan daha yüksek değil, tıpkı dalgaları olduğu yerde donmuş sığ bir deniz gibiydi. Burada ise beş kitap kalınlığında ve Evar'ın boyunun iki hatta üç katı yüksekliğindeydi. Bazen alt kısımları arasında zorlukla sıkışabileceği kadar boşluk vardı. Odanın çok az bölümünden manzara görülebiliyordu. Onlarca dönümlük araziye rağmen görüş mesafesi çoğu yerde sadece birkaç metreyi buluyor, bu da içeriye yönelik her girişimi giderek artan bir klostrofobi hissiyle sarıyordu.

Evar daha önce de kardeşleriyle birlikte Kaçışlarla savaşmıştı. Mekanizma'dan sızan şeyler, kitap yığınlarının zenginliği arasında şekil arayan, eski fikirlerle beslenen kara hayaletlerdi. Kerrol, yılların sonunda mekanizmaya yetişip onu bozduğunu söylemişti.

İlk Kaçış, birkaç yıl önce ortaya çıkmıştı ve ortaya çıkma sıklığı artıyor gibi görünse de yine de nadiren görülüyorlardı. Ancak bu yıl altı tane görülmüştü.

Evar iki kez bunlardan biriyle tek başına karşılaşmış ve galip gelmişti. Ancak burada farklı bir şeyler vardı. Kütüphanenin alışlagelmiş durgunluğu bozulmaya başlamıştı. Her yerden sızan ve gölge yapmayan ışık değişmiş gibiydi. Bozulmuştu. Evar'ın tüyleri diken diken oldu ve büyük bir korkunun boğazını sıkıştırdığını hissetti. Birdenbire Kerrol'ın tavsiyesine karşı gelip tek başına dışarı çıkmak, haklı bir meydan okuma eyleminden çok bir hata gibi gelmeye başladı. Potansiyel olarak ölümcül bir hata.

Evar düzenli aralıklarla arkasına bakarak ilerledi. Gölgelemlerin hüküm

sürmediği bir yerde gözler kendini kandırmakla avunamazdı. Bir yığının arkasından çıkıp diğerinin arkasına saklanan karanlığın, Kaçış'tan başka bir kaynağı olamazdı. Evar avcı olarak yığınların arasından çıkmış ve tam olarak anlayamadığı bir şekilde av haline gelmişti. Korku onu tepeden tırnağa sarmıştı. Kaçış'ın tüm dehşetini tek bir hamlede içine boşalttığı boş bir bardak gibi hissetmişti.

Koşmaya başladı.

Doğu köşesindeki yüksek kitap yığınlarının arasında hızla ilerlerken onu bütünüyle yemek isteyen karanlık bir kötülük tarafından kovalanıyordu. Ve Kaçış giderek yaklaşırken Mekanizma ona verdiği büyük zarara rağmen gri yapının kapısı ardına kadar açık bir şekilde önünde dursaydı kurtulmak için hemen içeri atlardı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Arkadya Birliği'nin üçüncü çağında, insanoğlunun doğa üzerindeki hâkimiyeti o kadar yüksek seviyelere ulaştı ki hastalıklar yok edildi, yaşlılık yenildi ve yıldızlar bile insanlığın tacındaki mücevherler olarak kabul edildi. Kısacası, her rüya gerçek kılınabilir. Ama bazı rüyalar karanlıktır.

Arcadia'nın Tozu, Bir Kesit, Anonim

5. BÖLÜM

EVAR

Evar derin bir nefes aldı. Dar bir aralıktan geçip hızla ilerledi. Tam zamanında döndü ve Kaçış'ın bir kitap yığınının arkasından diğerine geçerek titreştiğini, bir düzine kitabın sırtında yarı görünen siyah uzantıların hayalet gibi gölgelendiğini gördü. Yeterli zamanı olduğunda kitapları kurutacak, geriye boş sayfalar bırakacak, kendini çalıntı düşünce kırıntılarından, eski fikirleri ölüm işine yeniden uyarlayarak inşa edecekti. Ancak Evar'ın peşindeyken Kaçış'ın bütün bölümleri boşaltacak vakti olmamıştı ve o kapakların altındaki hikâyeler, kitabın sayısız yüzeyinde sadece huzursuz dalgalanmalara yol açmıştı.

Nefesi kesilen, kalbi sıkışan Evar yığınların arasından hızla geçti. Birinden diğerine geçerken ardında sallanan kitap yığınları bıraktı. Kaçış, Evar'ın korkusunu takip ederek daha temiz bir yol çiziyor, ince, karanlık elleriyle ona uzanıyordu. O ne kadar hızlı koşarsa Kaçış da o kadar çabuk yaklaşıyordu.

Düşün.

Evinden çok uzaktaydı. Diğerlerinin güvenli ortamından çok uzaktaydı. Havuza geri dönemeden çok önce onu yakalayacaktı. Onu yakalayacak, öldürecek ve cesedini saklayacaktı. Mayland'ın cesedini henüz bulamamışlardı ve üzerinden koca bir yıl geçmişti.

Evar sağa sola baktı, dişlerini sıkarak nefesini tuttu. Kaçış kendini yine gizlemişti ama onu dışarılarda bir yerlerde hissedebiliyor, görüş alanının ötesindeki görünmeyen boşluklarda açlığının kıpırdandığını sezebiliyordu.

Bu seferki diğerlerinden daha kötüydü. Evar daha önce de Kaçışlarla savaşmıştı ama bunun yeni bir şey olduğunu söyleyebilirdi. Korkunç bir şey...

Havada yoğun bir pus vardı. Gerilimden habersiz toz zerrecikleri miskince sürüklenirken ışıktan parlıyordu. Burada, ayakaltındaki tozlar is değmediğinden kumlu ve kırmızıydı. Evar hızla ilerlerken ayaklarının çıkardığı sesler peşini bırakmıyordu.

Yanlış bir adım atınca omzuyla bir kitap kulesine çarptı. Çarpmanın etkisiyle yarım tur döndü ve kulenin sallanarak arkasından devrilmeye başladığını gördü. Kulenin arkasından çıkan Kaçış, ayakları olan siyah bir sel gibi ona aktı. Evar'ın sonraki çarpışı daha sağlam, içinde en ufak bir boşluk bile olmayan bir şeye oldu. Çarpışmanın etkisiyle yere düştü ve görüşü parlak yıldızlarla doldu.

Evar acı içinde kıvrılmış yatarken ciğerleri boşalmıştı ve ihtiyacı olan havayı içine çekemiyordu. Kaçış beklenenin aksine yalpalayarak, en yakındaki yığına çarpıp durdu. Evar'ın bayılmasını engelleyebilecek nefes, acı verici bir ağırlıkla boğazından içeri süzüldü. Evar, göğsü yavaş yavaş yükselirken kaburgalarının gıcirtısını duyduğunu hayal etti.

Kaçış, ıslaklık arayan kökler gibi uzantılarını kitap yığınının içine daldırdı. Bir şekle büründü ve büyümeye başladı. Uzadı, ayrıntıları renklendirdi ve belli belirsiz hatlarının keskin kenarlı gerçekliklere dönüşmesiyle belirginleşti. Uzun, son derece ince uzuvlar, pırıl pırıl parlayan siyah bir kabuğun içine gömülü, tırpan benzeri uzantılara dönüşüyordu. Kaçış, uzun bir gövdenin üzerindeki küçük, üçgen bir kafaya yerleştirilmiş çok boyutlu gözlerle onu izledi. Evar çarptığı devasa kitap kulesini kullanarak kendini yukarı kaldırdı. Haklıydı. Bu Kaçış farklıydı; daha büyüktü ve kendi silahlarını taşıyordu.

Kaçış, ağız plakalarının karmaşıklığını aşan bir ses çıkardı. Kuru bir cıngıracak sesiyle daha geriden gelen boğuk bir cızırtının tuhaf bir bileşimiydi. Sesi tekrar çıkardı. Sonra bir kez daha. Her seferinde söylemek istediği kelime endişe verici bir şekilde belirginleşti.

“Evar.”

Evar yığınları aramak için dışarı çıkarak aptallık etmişti. Bunu en başından beri biliyordu ama o zamanlar bu bilgi onu kızdırmıştı. Şimdi ise dehşete düşürüyordu.

“Nesin sen?”

Şimdi, kanlı bir ölüme dakikalar kalmışken bile Evar her şeyden çok bir cevap istiyordu. Tüm hayatı boyunca tepelere kadar yığılmış, her yere üst üste bindirilmiş bilgiyle çevrelenerek yaşamıştı ve hâlâ sorular onu tanımlıyordu.

“Evar.” İsmi, o ağızda kulağa kirli geliyordu.

“Geri çekil!”

Evar, aslında demir bir kitap menteşesinin bilenmiş bir parçası olan bıçağını çekerek havaya kaldırdı. Bu adil olmayan bir mücadeleydi; rakibi çok daha uzun bir menzile sahipti. Yaratığın tırpanlarının bir darbesi onu kan revan içinde bırakabilirdi. Kaçış onun adını çoktan öğrenmişti. Yakında zihnine açılan geçidi tamamen açacak ve onu dehşete düşürecek en uygun şekli bulmak için çocukluk anılarını araştırmaya başlayacaktı. Evar onu içeri almak istiyordu. Kaçış, enkazın arasında çok az şey bulabilirdi.

Evar kendini toparladı. Kaçmaktan bıkmıştı. Bıçağını kaldırdı.

“Hadi o zaman.”

Kaçış ileri atılmak için gerildi. Evar önce saldırmak için hamle yaptı ama yaratık öne doğru atılarak beklenmedik bir şekilde tırpanı andıran kollarını şiddetli bir tıslamayla savurdu. Sonra Evar’a arkasını döndü. Bir demir parçası yaratığın dar sırtının derinliklerine saplanmış, zırh kaplamasını çatlatmıştı. Kesiğin kenarlarından irin sızıyordu.

Kaçış sallanıyor, tıslayarak saldırganını arıyordu. Clovis yan taraftan, bir kitap sütununun arkasından çıktı. Kaçış ona doğru bir hamle yapmayı başardı ama Clovis geriye eğildi. Bıçak göğsünün bir iki santim üstünden geçtikten sonra Clovis dönerek bıçağını iki kez yaratığın boynuna, iki kez de kafasına sapladı. Evar ise bıçağını yaratığın sırtına sapladı. Yüzüne irin sıçradı. Bu hoş olmayan, soğuk bir histi. Böylece Evar silahını kaybederken, Kaçış da yığılıp kuru kemik takırtılarıyla yere çarptı. Hemen ardından dağılmaya başladı. İçindeki karanlık madde Clovis’in kılıcından dumanlar çıkararak çeliğin parlamasına neden oldu.

Clovis her zaman soğukkanlılıkla savaşırdı. Nefreti ancak öldürme işi bittiğinde ortaya çıkardı. Dudakları iki köpek dişini de ortaya çıkaracak şekilde geriye kıvrılmış bir halde, gösteriye olan çıplak arzusu ve savaştaki daha fazla şeye olan saf açlığıyla uzun bir süre Kaçış’ın düştüğü yerdeki soluk lekeye baktı. Beş defa derin nefes alırken geri çekildi ve Evar’ın görüş alanından çıktı. Bir kitabın kapağı kapandı ve hikâyesi bir kez daha gizlenmiş oldu.

Hâlâ elleri titreyen Evar bıçağını aldı. Clovis’in korktuğunu hiç görmemişti. Onu hiçbir şey korkutmuyordu. Hayatı boyunca eğitimini aldığı savaşın -ilk ailesini öldüren Sabberlarla olan savaşın- gerçekleşmeme ihtimali dışında hiçbir şey. Dile getirmediği korkusu her zaman düşmanın geri

dönmeyeceği ve burada, kütüphanenin unutulmuş bir köşesinde sıkışıp kalarak yaşlanacağı olmuştı. Arada bir gelen Kaçış'tan başka kendini hiçbir şeyle sınamadan yaşlı ve güçsüz bir şekilde ölmekti.

Clovis, "Ne buldun, küçük kardeşim?" diyerek meraklı gözlerini Evar'ı durduran kitap kulesine çevirdi. Bu, hatırı sayılır bir farkla o güne kadar gördüğü en kalın ve en yüksek kitap kulesiydi.

Clovis diğer bıçağını aldı ve ikisini de kınlarına yerleştirdi. Kaçış, bedeninin yok olması kadar hızlı bir şekilde aklından çıkmış gibiydi. Silahları ve kılıfları kitaplardan, bıçakları da Evar'ın bıçağı gibi büyük bir kitabın kapağından yapılmıştı. Bu kez üstünde olmasa da aynı hammaddeden yapılmış bir de zırhı vardı. Birbirine dikilmiş ve metal plakalarla kaplanmış deri kılıflardan oluşan bir zırh.

Clovis bir elini devasa kitap kulesinin duvarında gezdirdi.

"Bu nasıl oldu da hayatımız boyunca burada durdu ve keşfedilmedi?"

Hâlâ titreyen Evar yüzünü sildi. İrin hiç şüphesiz şimdiye kadar buharlaşmıştı ama hâlâ soğuk ve nüfuz edici bir şekilde orada olduğunu hissedebiliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Hayatını kurtarıyorum," diyen Clovis gri gözlerini ona çevirmeden kuleyi incelemeye devam etti.

"Tam burada mı? Şu anda mı?" Evar anladı ve birden çöktü. "Beni kullandın! İkiniz de beni kullandınız!" Kerrol, Kaçış'ın icabına bakılana kadar havuzun yakınında kalmasını önermişti ama Kerrol'ın ne istediği ve ne söylediği nadiren birbiriyle doğrudan alakalıydı.

"Arkanı kolladığımı bilerek buraya gelseydin berbat bir yem olurdun. Kerrol seni peşimden gönderdi." Clovis omuz silktilti. "Sinsi bir şeydi. Onu dışarı çekecek birine ihtiyacım vardı."

Korkunun kokusuyla onu cezbetmek için korkmuş birine ihtiyacı olduğunu kastediyordu. Onu cesaretlendirip dikkatini dağıtmalıydı. Evar dişlerini gösterdi.

"Beni kullandın!"

"Neden yardım çağırmadın?" Clovis başını eğdi ve gözlerini kısarak ona baktı. "Neredeyse çok geç kalmıştım."

Evar'ın öfkesi kendi kendini söndürdü. "Aptallık ettim." Cevap bundan daha karmaşıktı ama Evar'ın en iyi zamanlarda bile kendi mazeretlerine ayıracak vakti yoktu ve aptallık bu olanların özü gibi görünüyordu. "Aptal."

Clovis onun bariz olan bu ifadesini görmezlikten geldi. Kızıl saçları-

nı savurdu ve kulenin tepesine bakmak için boynunu uzattı. Refleksleri hızlı olmasaydı yuvarlanan kitap tam yüzüne çarpacaktı. Arkasından birkaç tane daha düştü ama o onları da savuşturdu.

“Lanet olsun! Bu şeye ne kadar sert vurdun?”

“Çok.”

Evar omzunu ovuşturarak geri çekildi. Bazı kuleler bir dokunuşla devrilebilirdi. Onları zorlayabilecek bir hava akımı olmadığı için yüzyıllar boyunca yıkılmanın eşiğinde, öylece durabilirlerdi. Buna vurduğunda oda duvarı kadar sağlam olduğunu hissetmişti ama bazen bir darbenin etkisi hemen ortaya çıkmazdı. Bunu ona Clovis öğretmişti.

Yukarıdan daha fazla kitap düştü. Göz yanılgısı olabilirdi ama yüksekliği otuz metre olan kulenin tamamı sallanıyor gibiydi. Evar kendini suçlu hissetti. Gençliğinde düzinelerce küçük kule yıkmıştı ama birdenbire bu kulenin kurtarılmaya değer olduğunu hissetti.

“Yardım et bana!” dedi. Ağırlığını karşı tarafa doğru vererek eğimi dengelemeye çalıştı.

Clovis onun çabasına destek oldu. Clovis’in boyu ondan biraz daha kısaydı ve kaslı olmasına rağmen bacakları onunkilerden daha kalın sayılmazdı ama gücünü her zaman doğru şekilde kullanmasını bilirdi.

Hiçbir şey fark etmedi. En ufak bir dokunuşla harekete geçirilen bazı şeyler koca bir ordu tarafından durdurulamayabilirdi. Kulenin iç mimarisinde bir yerlerde hayati bir şey kaymıştı. Daha fazla kitap düştü. Bir tanesi Evar’ın omzundan sekti. Her şey yıkılmadan önce “Kaç!” diye bağırmanın başardı.

Gürültü onları âdeta yuttu. Bunu şaşkınlık izledi. Sessizlik -kütüphanenin cenaze levazımatçısı- çöküşün ardından ortaya çıktı.

Evar kendini gömülmüş gibi hissetti. Hangi yolun yukarı çıktığını bulmak ve sonra da onu takip etmek için mücadele etti. Nefes nefese ve kanter içinde dışarı çıkarak öne yığıldı ama hâlâ yarı gömülü bir halde kitap yığınlarının arasındaydı. Bir an için Mayland’ın kemiklerinin böyle bir yığının altında, kitapların arasında bir yerde olup olmadığını merak etti. Sonra kız kardeşini hatırladı.

“Clo!” Sürünerek kendini kurtardı. “Clo! Neredesin?”

Arkasından gelen bir inilti, dikkatini hareket eden bir tümseğe çekti. Hemen sonra eli ortaya çıktı ve ona ulaştığında Clovis başını ve omuzlarını kurtarmıştı. Evar onu kolundan yakaladı ve çekerek çıkardı.

Engibeli yüzeyde başlarını eğmiş, birlikte güçlkle nefes alırlarken Evar’ın eli hâlâ Clovis’in omzundaydı. Bir an için sanki beş yıl öncesine, Evar’ın kısa ama muhteşem bir süre için birbirlerine âşık olduklarını

düşündüğü zamana dönmüşlerdi. Gerçekten kardeş oldukları kurgusu bir kenara atılmış ve haftalar, belki de aylar boyunca Clovis onun dünyası olmuştu. Elbette Clovis onun kalbini kırmıştı. Evar'ın, Clovis'in zırhının kırılmasına izin vermeyeceğini bilmesi için Kerrol'ın yeteneklerine ihtiyacı yoktu. Yine de canı yanmıştı. Ama pişman olacak kadar değildi. Kendisinin zayıflığı olduğunu düşündüğü şeye duyduğu öfkeyi Evar'a yönelttiğinde bile. Evar şimdiye kadar yaşadığı tek şefkat anı için üzülemezdi. Clover onunla alay edip Mayland'ı yatağına aldığı anda bile.

"Aptal." Clovis onun elini itti. "Neredeyse ikimizi de öldürtüyordun."

Evar'ın cevabı dilinin ucunda kaldı. Etraflarına yığılmış binlerce kitap arasında nedense bir tanesi dikkatini çekmişti. Hareketli zeminde kayarak kitaba doğru ilerledi. Sade, kahverengi kapaklı, ince, esnek, zamanın pürüzsüzleştirdiği bir kitaptı bu ve üzerinde hiçbir işaret yoktu.

Evar onu bu sıradan kitaba çeken gücü ne anlayabiliyor ne de ona karşı koyabiliyordu. Neredeyse bir anı gibi hissettiriyordu. Belki de Kaçış zihnini istila etmeye çalıştığında bir şey serbest kalmıştı. Kitabı almak için eğildi. Ona dokunduğunda, içinde bir ürperti oluştu. Sanki onu tanımıştı.

Hayatta öyle anlar olurdu ki her şeyin değişeceğine karşı büyük ve sarsılmaz bir inanç duyardınız.

Evar elinde kitabıyla doğruldu. Yeni ve büyük bir yola adım attığını biliyordu ama bunun ne olabileceği ya da böyle hissetmek için nasıl bir nedeni olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bunu iliklerine kadar hissediyordu.

"Bakalım," diyen Clovis onu takip etmişti.

"O benim. Kendine başka bir tane bul," diyerek kolunu yığına ve dev sütunun düşüşüyle devrilen düzinelerce küçük kuleye doğru salladı.

Clovis omuz silkerek arkasını döndü. Dönüşü bir anda bir bulanıklığa dönüştü ve Evar'ın bacakları yerden kesildi. Hemen sonra Evar yerdeki yığına sertçe çarptı. Görüşü tam zamanında, Clovis'in elinde ödülüyle uzaklaştığını görecektik kadar netleşti.

Evar yuvarlanıp elleriyle dizlerinin üzerine kalktı ve sayfaları dağıtarak onun peşinden koştu. Evar ona arkadan saldırırken Clovis yana savruldu ve bacağını bir şekilde ona çelme takacak kadar uzatabildi. Evar bir kitap yığınının içine yuvarlandı ve bir hırıltıyla ayağa kalktı.

"Al bakalım." Clovis kitabı ona doğru fırlattı. "Mekanizma olmadan sana okumada iyi şanslar."

Evar dalgalanıp uçuşan sayfaları ve kapakları beceriksizce yakaladı. Sanki kız ona bir kitap değil de bir okuma masası fırlatmış gibiydi çünkü hâlâ

o keşfin –farkındalığın- şokunun etkisindeydi. Yine de heyecanı yatıştı. Eğer Clovis kitabın yazıldığı dili okuyamıyorsa o da okuyamayacaktı. Asistan onlara birkaç dilde okumayı öğretmiş ve bir düzine dilin daha temellerini vermişti ama yine de Mekanizma olmadan kütüphanedeki kitapların büyük çoğununu, kapakları ne kadar kolay açılırsa açılsın anlayamazlardı.

“Hadi,” diyen Clovis hızla yürümeye devam etti.

Evar onun amirane ses tonuna içerleyerek peşinden gitti. Clovis doğmadan çok önce Mekanizma’nın içinde kaybolmuştu. Önce Mayland, daha sonra Evar, daha sonra Kerrol, Starval ve son olarak da Sabber saldırısından tek başına kurtularak beşini birden türlerinin son örneği haline getiren Clovis. Clovis’in Mekanizma’nın içine kaçmasından bir nesil önce, dört kardeş nesiller boyu Mekanizma’nın içinde kaybolmuştu.

Yıllar sonra mekanizma onları aynı anda kusmuş, bilinmezlikten çıkarak yeniden doğmuşlardı. Hiçbiri yaşlanmamıştı ve çocuk yetiştirmekten çok daha farklı görevler için yaratılmış olan Asistan hepsine annelik yapmıştı.

Yürürlerken içindeki kızgınlık kayboldu. Evar hiçbir zaman öfkeyi ya da acıyı uzun süre içinde tutamamıştı. Belki de Clovis’in ve Starval’ın üzerindeki yıpratıcı etkilere tanıklık ettiği için onları içinde tutmamaya karar vermişti. Dikkatini ellerini karıncalandıran kitaba verdi.

Kitabın başlığı yoktu. İnce deri kapakları parmaklarının altında pürüzsüzdü ve yumuşak, bükülebilir iç kısmı gevşekçe ciltlenmişti. Sayfalar güçlkle birbirine uydurulmuş ve iki el genişliğinde ve üç el boyunda olduğundan sanki daha kalın bir cilt için boyutlandırılmış gibiydi. Clovis önünden koşmaya başladı. Haberler -en azından bir kitabın kapakları arasında keşfedilmemiş türden olanlar- çok nadirdi ve dinleyici kitlesi küçük olmasına rağmen Clovis’in bu haberleri verme ihtiyacıyla yanıp tutuştuğu açıktı.

Başka bir gün olsa Evar haberi ilk veren olmak için onunla yarıştırdı. Bugün daha yarış başlamadan merak kazanmıştı. Yavaşladı ve çok sayıdaki sütundan biriyle utanç verici bir şekilde çarpışma riskini göze alarak, kitabı kaldırıp kapağını çevirdi.

Bir anda olduğu yerde kaldı. Clovis haklıydı. Asistan onlara bu dili hiç öğretmemişti. Onlara bu alfabeyi, eski Etrüskçeyi andıran on dört harfli akıcı yazıyı göstermemişti bile. İlk sayfa dikkatsiz bir el tarafından aceleyle yazılmış, görünüşe göre yarıda kesilmiş, tam ortadaki eğri, tek bir satır dışında boştu. Evar daha önce başka bir örneğini görmemişti. Yine de çok iyi anlıyordu.

Evar! Sayfayı çevirme. Değişim’in içindeyim. Beni en dipte bul.

Açıkça görülüyor ki kurgu eserlerdeki arketipler gibi bazı şehirler koşulların elverdiği her yerde ortaya çıkıyor. Hangi tohumlardan filizlendiklerini bilemiyorum. Bu ismin kökenleri bilinmiyor, onlarca teori arasında kaybolmuş durumda. Yaygın kullanılanlar arasına girip çıkan çocuk isimleri gibi büyük şehirlerin isimleri de uzun süre uykuda kaldıktan sonra tekrar ortaya çıkabilir ve harabeden inşaat alanına hızlı bir şekilde geçerek herhangi bir kraliyet sarayına rakip olacak taştan hanedanlar yaratabilir.

Crath Şehrinin Tarihi, Kerra Brews

6. BÖLÜM

LİVİRA

Livira hayatı boyunca kirli yaşamıştı ama şehrin uçsuz bucaksız kapılarından geçene kadar kendini hiç kirli *hissetmemişti*. Dust'ın genişliği onu küçültmüştü ama Crath'ın kumtaşı surları tepesinde yükselene kadar kendini hiç küçük hissetmemişti.

Sabberlar, ardından Malar ve silah arkadaşları tanıştığı ilk yabancıları. Şehrin kalabalığı etraflarını sarıp Henton'ın keskin kokulu cesedine bile yer bırakmadığında hâlâ bu fikre alışmaya çalışıyordu. Bir ses karmaşası, arabacıların bağırışları, erkeklerin ve kadınların rastgele haykırışları. Çizmeli ayaklar, sivri dirsekler, meraklı gözler, tozun neredeyse hiç dokunmadığı, giysileri yamasız, yırtık olmayan ve Livira'yla kasabalı arkadaşlarının içine doğduğu tozdan başka renklere sahip bir insan kalabalığı. Bazılarının üzerinde, kasabadakilerden aşına oldukları önlükler, vardiya kıyafetleri ve atletler vardı ama bunlar daha temiz ve renkliydi. Ancak çoğunluk, Livira'nın birçoğuna isim veremediği şaşırtıcı çeşitlilikte giysiler giyiyordu. Birçok desenden oluşan paltolar vardı ve bazıları dizlerin arkasına kadar uzanıyordu. Yelekler, kadınları kalçaları bir metre genişliğindeymiş gibi gösteren elbiseler, gümüş düğmeli ceketler, yüzlerce desenden oluşan şapkalar... En pahalı giyimli kadınlardan ve erkeklerden bazılarının saçları Lavira'nın gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Doğal olmayan bukleler halinde sarkıyordu ve grinin o kadar tekdüze bir tonuydu ki boyanmış olabilirdi.

Malar küçük çocukları atlardan indirip yere yatırmaya başladığında,

çocuklar birbirlerine ve daha büyük olanlara sokulmuştu. Kalabalığın ortasında neredeyse tek bir kirli paçavralar yığınınını oluşturuyorlardı.

“Tanrı aşkına!” Malar içlerinde en küçük olan Breta’yı kaldırım taşının üzerine bıraktı. Breta’nın korkudan bütün uzuvları titriyor, yürüyemiyordu. “Sızlanmayı kesin.” Arkalarında görünen kapıları işaret etti. “Zincirlerle kuşanmadığı sürece hiçbir Sabber o kapılardan geçemez. Başardık. Güvendesiniz.”

Malar insan kalabalığının arasından yol açarak ilerledi. Livira askerlerin topuklarının dibinde, atlarının arasında sıkışıp kalmıştı.

“Bunu yapmaları ne kadar sürer?” diye mırıldandı Jons. Artık atından inmişti.

“Ne yapmaları?” dedi Malar ona bakmadan.

“Şu kapılardan geçmeleri,” dedi Jons. Bunu o kadar sessiz söylemişti ki Livira toynak sesleriyle kalabalığın gürültüsünden onu neredeyse duymamıştı.

“On yıl mı?” Malar omuz silkip tükürdü. “En fazla.”

Siyahlar giymiş yaşlı bir kadın, kalabalığın içinden Livira’ya dirsek atarak geçti ve giderken ona tükürdü. Hareketinde öfke yoktu ama sıradan düşmanlık, bu gerçek için daha da şok ediciydi. Livira üzerindeki tükürüğü sildi. O kadar şaşırmamış olsaydı ve ağzı daha az kuru olsaydı o da kadına tükürürdü.

Bir süre için Livira’nın aklındaki tüm sorular kayboldu. Merakını sadece kırılan, büyüyen ve bir şaşırtıcı durumdan diğerine kayan gözleriyle dile getirdi. Malar’ın takip ettiği yol yokuşa dönüşmeye başladığında, Jons’ın Henton’la birlikte atlarını yan yola doğru sürdüğünü neredeyse gözden kaçıracaktı. Artık onlara sadece Malar önderlik ediyordu ve arkalarını koruyan kimse olmadığı için kaçmak kolay olacaktı. Livira yiyeceklerle su kokusu alabiliyor ama hiçbirini göremiyordu ve bu koku onu çıldırtıyordu. Sokağı kaplayan taş evler birkaç kat yüksekti ve bu evlerin hem kepenkli hem de kepenksiz düzinelerce penceresi vardı. Bu açıklıkların birinden geçebilir ve o kışkırtıcı kokuların kaynağını bulabilirdi. Önce su, daha sonra da karnını doyuracak bir şeyler. Malar onları götüreceği yere varana kadar onun gittiğini anlayamazdı bile.

Başlangıçta onu olduğu yerde tutan şey Dust’ın enginliği idi. Ne teyzesinin beklentileri, ne Sabberların ipi ne de onu hapseden askerlerin sessiz tehdidi. Sadece kaybolmuş olduğu gerçeği idi. Hayatı boyunca kaybolmuş, anlayabildiği tek bir yere bağlanmıştı. Peki ya şimdi? Cehalet onu hâlâ esir tutuyordu. Yoldan sapamayacak kadar az şey biliyordu ve bu bilgi onu

kolundaki ipten daha çok rahatsız ediyordu. Malar da biliyordu. Takip edip etmediklerini görmek için arkasına bile bakmadı. Sonunda Livira'yı onun peşinden sürükleyen de adamın bu kayıtsızlığı oldu. Kaçarsa bu onu memnun edebilirdi. Onu hiç istemediği bir sorumluluktan kurtarabilirdi.

“Dustlıları!” diye bağırarak küçük bir çocuk bir taş fırlattı. Hepsini iskaladı ve iki arkadaşıyla birlikte gülerek kaçtı.

Malar arkasına bile bakmadan, “Sizin gibiler burada sevilmez,” dedi.

Livira, kendisinin bir türü olduğunu bilmiyordu.

“Neden?”

“Tellallar sizin gibilerin Sabberları uzak tutmak için hiçbir şey yapmadığını söylüyor.” Malar bunun ne kadar saçma olduğunu biliyormuş gibi omuz silkti. “Hatta kasabalıların onlarla işbirliği içinde olduğuna dair söylentiler bile var.”

Daha yükseğe tırmandılar ve bacakları şikâyet eder oldu. Binalar da yükseliyor, gökyüzünün acımasız mavisine doğru uzanıyordu. Kalabalık, çocukların nefes alabileceği kadar azalmıştı. Livira burada, kendisine atılan bakışların daha da küçümseyici olduğunu fark etti. Düşürdüğünüz herhangi bir şeyin yuvarlanabileceği kadar dik ve kenarları oymalı kapılarla dolu uzun bir sokaktan geçtiler. Kapılar ardına kadar açıktı ve tanrılarla şeytanların yüzleri üzerlerindeki taşta oyulmuştu. Havayı tütsüler kokutuyor, kasvetli iç mekânlardan çan, ilahi ve gong sesleri yükseliyordu.

“Şehir insanların tanrıları kim?” Livira onların kasabalılarla aynı rüzgâr ruhlarına ve gezgin tanrısal varlık topluluğuna saygı göstermiyor olabileceklerini hiç düşünmemişti.

“Sayılamayacak kadar çok.” Malar, sütunları kemik ve kafataslarıyla oyulmuş dar bir binanın kapısının önüne tükürdü. “Yine de Crath'taki gerçek din kütüphanedir. İnsanlara bunların verdiğinden çok daha fazlasını verdi,” dedi bir kolunu sokağın yukarısına doğru sallayarak. “Bugünlerde insanların tanrılara ayıracak vakti yok. Yeni tanrı *ilerlemektir*.”

Sonsuz bir taş selini andıran şehir, ta ki en sonunda, çok yukarılarında son bulup tırmanışı bir dağa devredinceye kadar önlerinde yükselmeye devam etti ve dağ da bu meydan okumayı kabul edip, onunla birlikte yükselerek neredeyse gökyüzüne kadar ulaşıyordu. Küçük Gevin yere yığıldığında, tapınakları ve mabetleri henüz arkalarında bırakmışlardı. Acmar, Breta'nın ağırlığı altında bir kez daha debelenen Benth'in isteğiyle çocuğu kucağına alıp, taşırken geniş suratında yüzünü buruşturduğu bir çaba belirdi. Livira, Malar'ın kaşlarının daha da çatıldığını fark etti ama sanki

* (İng) duster aynı zamanda toz bezi anlamına gelmekte olduğundan hakaret/aşağılama bağlamında da kullanılabilir. S.n.

bu sadece duvarların dışında, kimsenin görmediği bir yerde olabilecek bir şeymiş gibi bu kez çocuğu atına bindirmeyi teklif etmedi.

“Bizi nereye götürüyor?” diye soran Katrin, kendisine söylenmiş olmasına rağmen yine de bilmek istiyordu.

“Tahsis edilmeye,” diye cevap veren Neera, sanki ciğerlerinde hâlâ toz varmış gibi nefes alıp verdi.

Livira kaderlerine kimin karar verdiğini ve böyle kararlar alınmasına neden olacak kadar ne yaptıklarını bilmek istiyordu. Tüm bunların hayatı boyunca burada, ufkun hemen ötesinde, Livira’nın varlığını tamamen görmezlikten gelerek varlıklarını sürdürmüş olmalarına hayret ediyordu. Ve şimdi aniden bu taş ve insan topluluğu, ona sahip olduğuna ve onu bir amaca yöneltme haklarının olduğuna karar vermişti.

“Bu taraftan, toz sıçanları.” Malar ilk kez anacaddeden uzaklaşıp bir yan yolun gölgesine döndü. Ve işte orada, büyük bir taş yalakta dalgalanarak parıldayan su, Livira’nın şimdiye kadar hiçbir yerde görmediği kadar çoktu. Malar, yeni bulduğu enerjiyle suya doğru koşan Neera’yı boynundan yakalayarak, “Yavaşlayın, sizi küçük pislikler!” diye kükredi. “Yudumlayın! Yudumlayarak için! Güzel ve temiz şehrimin üzerine kusmanızı istemiyorum.”

Livira onun tavsiyesine uymaya çalıştı. Haklı olduğunu biliyordu. Ama suyun tadı o kadar güzeldi ki. Malar’ın atı koca kafasını onunkinin yanına uzatıp gürültüyle su içmeye başladığında bile duracak gücü kendinde bulamadı.

Sonunda ağırlaşan midesiyle yana doğru yuvarlandı ve aniden gelen mide bulantısıyla savaştı. Bacaklarını serin kaldırım taşlarına doğru uzattı. Malar durup, tiksintiyle onu izlerken başını iki yana salladı. “Toz sıçanları.” O da su içti. Sonra iki avucunu suyla doldurup yüzüne sıçrattı. Kirin altındaki teni Livira’nın fark ettiğinden daha solgundu. Bir yudum daha aldı, ağzını çalkaladı ve duvara tükürdü.

“Kahretsin ama Dust’ın tadını ağızımdan atmak iyi geldi.”

Livira gözlerini kırpıştırarak, “Dust’ın tadı mı var?” diye sordu.

Malar ona bakıp, “Ekşidir,” dedi. “Şehirde, biri soğuması için pencere kenarına elmalı turta koyarsa eğer üzerini örter. Toza bulanırsa kimse yemek istemez.”

“Elma nedir?” Ama asıl düşündüğü Jons’ın, “Yirmi yıl önce, Kerlo sınırında,” dediği andı. Malar *yaşlıydı*. Yaşlı Kern’den sadece birkaç yaş büyüktü ama Kern’ün göğsü çökmüş ve gözlerinin rengine süt beyazı karışmıştı. Yanında dört kişi daha olsa bile bir Sabber’la boy ölçüşemezdi. Belki de toz, zamanından önce yaşlanmış insanları da ekşitiyordu.

Malar onun elmalarla ilgili sorusunu yanıtsız bırakarak çoktan arkasını dönmüştü. Heybesine gitti ve siyah kumaştan bir bohça çıkardı.

“Çok fazla var!” Katrin iki kolunu da dirseklerini geçecek şekilde suya sokmuştu. “Buraya nasıl geldi?”

Bu soru Livira’nın dikkatini, Malar’ın hareketlerinden uzaklaştırdı. Oraya nasıl *gelmişti*? Yüz kova vardı. Belki de daha fazlaydı. Orada öylece duruyordu ve yoldan geçenlerin hiçbirisi çocuklara kaşlarını çatmak dışında ikinci kez bakmıyordu.

Bir cevap bulamayan Livira tekrar Malar’a döndü.

“Nasıl?”

Asker bir elini göğsüne koyarak onu itti. Dizlerinin arkası yalağın duvarına değdi ve bir anda suyun içinde çırpınmaya başladı, soğuk suyun yarattığı şok nefesini kesti. Dehşet içinde çırpınırken bir yandan bağırdığı için ağzına su dolduğunu fark etti. Bir şekilde kenara tutunup kendini dışarı çekti. Gözleri görmüyordu ve öksürüyordu. Güçlü eller onu yakaladı. Bir an için tekrar içeri itildiğini düşünüp dişlerini kullandı.

“Lanet olsun, seni aşağılık ısırgan!” Malar onu ayağa kaldırdı. “Bu banyo tüm soruların içindi. Bir tane daha istersen biraz daha sor.” Başını iki yana salladı. “Bakalım kuruyana kadar o lanet çenenin kapalı tutabilecek misin?”

Livira öksürüp tükürdü. Çocuklardan bazıları gergin bir şekilde gülüyordu. Yanlarından geçen bir kadın keyifle homurdandı. At da homurdandı. Livira öfkeleniyordu. Hatta çileden çıkıyordu.

“Toz ayısının seni almasına izin vermeliydim!”

Malar başını sallayarak, “Evet,” dedi. “Evet, öyle yapmalıydın.” Yalağın yanında tahta bir direk duruyordu ve asker atını ona bağladı. “Hadi bakalım, fareler. Sizden kurtulma zamanı. Şanslısınız ki Çorşamba’ya* denk geldik yoksa o güne kadar ahırda yatardınız.”

Bir kez olsun sabırlı davranarak kalkmalarını bekledi. Daha sonra onları anacaddeye geri götürdü. Cadde dik bir yokuşla yükseliyordu ama bu yokuş artık Livira’ya o kadar da yorucu gelmiyordu. Susuzluğu dinmişti ve kasları öfkeyle yanıyordu. Yol düzleşerek kocaman bir meydana ulaştığında artık ıslak ayak izleri bırakmıyordu. Meydanın ortasında, az önce su içtikleri yalağı gölgede bırakan yuvarlak, taş kenarlı bir havuz duruyordu. Ortasında havaya pırıl pırıl su püskürten bir taş, bir yaratık vardı. Şimdiye

* *Wodesday* kelimesinden çevrilmiştir. *Wodesday* eski ingilizcede, *wednesday* yani çarşamba anlamındadır. Bu terim daha çok tarihsel veya mitolojik bir bağlamda kullanılır. S.n.

kadar gördüklerinden çok daha büyük binalar meydana çevreliyordu. Her birinin önünde oymalı sütunlar ve tüm çocukların yan yana tırmanabileceği basamaklar vardı. Livira tüm bunları insanların inşa etmiş olabileceğine inanmakta zorlanıyordu. Belki de bunu artık inanmadıkları tanrılar yapmıştı.

Malar çocukları binaların en küçüğüne doğru yürüttü ama bu bina da Dust'tan gelen herhangi biriyle ilgilenmeyecek kadar büyük ve önemli görünüyordu. Meydanın taş arazisi, en azından şehrin sokaklarına kıyasla neredeyse bomboştu. Belki de sakinleri gölgeyi tercih ediyordu. Güneşin yaydığı sıcak hava Livira'nın paçavralarındaki suyun çoğunu çoktan kurutmuştu ve başka bir alternatifiniz varken burası oyalanacak bir yer değildi.

Malar'ın hedeflediği binanın merdivenlerinin önünde belki yüz kişilik bir kalabalık toplanmıştı ve kalabalık, sundurmanın oluşturduğu dar gölge şeridi boyunca yayılmıştı. Daha yukarıda, beş büyük kapının yanında, her girişte birer tane olmak üzere beyaz cüppeli kişiler duruyordu.

Malar mutsuz bir şekilde, "Beş," diye mırıldandı.

"Beş kötü bir şey mi?" diye sordu Livira.

"Çok nadir kalabalık olur. İlk kapı her Çorşamba açıktır. İkincisi diğer her Çorşamba'da ve bu böyle devam eder. Beşinci kapı her beş Çorşamba'da bir açılır. Yani hepsinin birlikte açılması... Bu her..."

"Altmış Çorşamba'da bir olur." Livira'nın bir Çorşamba'nın ne kadar sık olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama sayabiliyordu.

Malar onları merdivenlerin üstündeki çatıyı destekleyen sütunlardan en soldakinin dibine getirdi. Nasırlı ellerinden birini uzatarak Livira'nın omzunu kavradı. "Sen arkamda dur, tam arkamda." Sesi merak uyandıracak kadar endişeliydi. Onu işaret ettiği yere doğru itti. Önündeki diğer çocuklara el sallayarak, "Acele edin!" dedi.

Livira omzunu ovuşturarak öfkeyle askerin arkasından yürüdü. Askerin yanından şöyle bir bakınca en soldaki kapıda duran beyaz cüppelilerin yaklaştıklarını ve onları karşılamak için merdivenlerden indiklerini gördü. Malar çocukları önüne katmış, beyazlar içindeki kadına doğru gitmeleri için onlara hırıliyordu.

"Hadi," diye homurdandı Malar. "Yukarı!" Acmar'ı iterek basamakları çıkması için cesaretlendirdi. Livira gibi daha önce hiçbiri basamak görmemiş ya da kullanmamıştı. "Sen dur!" Livira diğerlerine katılmaya çalışırken, Malar onu bulunduğu gölgeliğin içine çekerek diğerlerini göremeyeceği bir şekilde sütuna kısırdı. "Sen burada kal!"

"Ama-"

Malar'ın elinin tersi Livira'nın ağızıyla o kadar beklenmedik bir şekilde buluştu ki kız neredeyse yere düşüyordu. Onu susturan acı değil, yaşadığı şoktu. Onu anladığını sanmıştı ama belli ki yanılmıştı. Bu şaşkınlık ve öfke hissi, Malar beyaz cüppeliyle konuşmaya giderken her şeyin adaletsizliğine rağmen onu orada, sütunun gölgesinde tutmaya yetmişti. Ancak Malar'ın ses tonundaki ani alçakgönüllülük, anlamsız bir şekilde geri döndü. Livira elini zonklayan dudaklarına bastırdı. Adam, Acmar kadar sert vurmamıştı ama yine de onun havlamasının ısırmasından daha kötü olabileceğini düşündüğü için kendisine lanet etti. Isırığı yetişkin bir Sabber'ı öldürmüştü.

Diğerleri beyaz cüppeli kadının peşinden merdivenleri çıkarken adam yine Livira'nın önündeydi ve siyah bir şeyi ona doğru itti.

“Giy şunu.”

“Ne?” dedi Livira kaşlarını çatarak ve üzerine bastırılan kumaşa gözle-rini kırptırarak baktı.

“Çabuk ol! Giy şunu. Toz sıçanları kötü işleri alır. Önümüzdeki yirmi yıl boyunca kanalizasyonlarda sürünmek mi istiyorsun?”

“Ben...”

Kumaşı aldı. Bu tıpkı giydiği pelerin gibiydi ama üzerinde toz ve yırtıklar yoktu.

“Hayatında ilk kez temizsin. En azından temiz sayılırsın. Bunu gi-yersen seni orta kapıdan içeri sokabilirim. Zengin piçlere yemek servisi yapacaksın. Kolay hayat. Onların bıraktıklarını toplarsın. Gelecek yıl bu zamanlar diğer sıçanlar seninle yer değiştirmek için adam öldürür.”

“Ben yap-a-”

“Borçlarımı ödüyorum. Şimdi beni takip et ve o lanet çeneni kapat. Burada geleneklere çok önem verirler. Tüm o eski moda cüppeler falan. Her şey sana haddini bildirmekle ilgilidir. O yüzden haddini bil!”

Böylece beş kapının ortasındaki kapıya doğru giden basamakları tır-manmaya başladı.

Bir duraksamadan ve belki de hayatındaki en uzun kararsızlık ânından sonra Livira onu takip etti ve ilerlerken pelerini üzerine sardı. Tabii ki çok uzundu ama Neera şehrin kapılarından tozun girmesine izin verilmediği konusunda haklıydı. Pelerin tek bir toz bulutu bile kaldırmadan arkasın-daki basamakları süpürdü. Malar arkasına baktı ve pelerini önden sıkıca çekmesini işaret etti.

“Yalınayak olduğunu görmelerine izin verme.”

Basamakları çıkmak onun için yeni bir deneyimdi ama etrafına bakma-sını engelleyecek kadar yeni ya da heyecan verici değildi. En alt basamağın

genişliği boyunca yer yer başka çocuklar etrafta dolanırken gördüğü yetişkin gruplarından ayrılıyordu. Ayrılıyor ya da uzaklaştırılıyorlardı. Bazıları kucaklaşıp, öpüşerek ayrılıyor, bazıları ise uzatılan bir kolun ve işaretparmağının sert komutuyla başlarını öne eğiyordu.

Merdivenlerin dibindeki gruplarda, tıpkı Dust'taki kuyunun oluşturduğu katmanlar gibi farklı tabakalardan insanlar olduğunu şimdi görebiliyordu. Bir taraftaki insanlar yırtık pırtık, çelimsiz ve gergindi. Diğer tarafta ise uzun boylu, gururlu, en güzel giysiler içinde görkemli, ilginç, özenli şapkalarla süslenmiş, vücutları mücevherli broşlar ve altın zincirlerle ışıldayan insanlar vardı. Bu son birkaç kişi, utanmadan dünyaya sahip olan insanlardı. Onların arasından bir çocuk merdivenleri tırmanarak beşinci kapıya doğru ilerledi. Başını dikti, saçları Livira'nın nemli saçlarının hâlâ ne kadar pislik barındırdığını merak etmesine neden olan, capcanlı, altın bir bulut gibiydi.

Gök mavisi pelerin giyen iki çocuk, sanki daha uzun bakarlarsa giysileri kirlenebilirmiş gibi ona şöyle bir baktı. Diğerlerinden farklı görünmeyen dördüncü kapıya doğru tırmanıyorlardı. Yuvarlak tepeli ve üzeri kare şeklinde demir sürgülerle çivilenmiş kocaman, koyu renkli bir ahşap levha.

Livira, Malar'ın arkasından, "Diğer kapıların ardında ne var?" diye seslendi.

"Ne olduğu seni hiç ilgilendirmez." Malar döndü ve aralarındaki boşluğu kapatması için ona işaret etti. "Dördüncüsü tüccarların oğulları ve kızları için. Beşincisi ise altın kaşıkla doğan şerefsizler için." Başını iki yana salladı ve üçüncü kapıya doğru ilerledi. "Muhtemelen seni buradan atacaklar ama sana bir şans veriyorum. Kesinlikle ikinci kapıdan gireceksin. Şimdi kapa çeneni ve cüppelinin yanına geldiğimizde konuşmayı bana bırak."

Dördüncü kapıya doğru ilerleyen bir kız Livira'nın gözüne çarptı. Üstünde etrafa akıyormuş gibi duran kıpkırmızı bir tunik, boynunda birbirine geçmiş yapraklardan oluşan gümüş bir kolye vardı. Ustaca toplanmış kırmızı saçlarıyla muhteşem görünüyordu. Livira daha önce hiç kırmızı saç görmemişti. Yerleşkede neredeyse herkesin saçları onun saçları gibi siyahtı. Gerçek olup olmadığını merak etti. Kız onu bakarken yakalayınca dudak büktü. Livira bakışlarını kaçırmadı ve kız dilini çıkardı. Gerçi böyle bir aptallık için oldukça büyük görünüyordu. Livira'dan daha uzun boyluydu. Onun kanını akıtmaya yetecek kadar büyük olduğu kesindi.

Livira başını çevirdi ve hemen bir sonraki adımda ayağı takıldı. Kızın kahkahası da diğer yönleri kadar zarifti. Karnından gelen içten bir şey gibi değil de müzik gibi güvenebileceği bir şeydi. Livira ayak başparmağı ve kemiği ağrırken, kendini kaldırarak tekrar baktı. Kızın o anki yüz ifadesini

daha önce de görmüştü. Acmar da iki gün önce ona *ot* dediğinde bu ifadeyi takınmıştı. O zaman da yüzündeki ifadeyi yumruklayarak silmişti. Bu sefer onu başka bir dürtü ele geçirmişti. Mantıksız bir dürtü. Düşünülmemiş olan bu dürtü, iki günlük kayıptan, acıdan ve artan öfkeden doğan bir şeydi. Livira kıza doğru yürümeye başladı.

Kız narin bir çığlık attı ve mavili çiftin peşinden merdivenleri hızla çıktı. Livira rotasını değiştirmede.

Malar arkasından, “Hey!” diye tısladı. Livira yürümeye devam etti. Kızın durduğu yeri geçip yürümeye devam etti.

“Hey!” Malar öfkeyle karışık, alışılmadık bir korku tınısıyla bağırma-
dan seslenmeye çalıştı. Livira arkasından geldiğini duyduktan sonra birkaç
adım ileride durakladı. “Küçük pislik!”

Üçüncü ve dördüncü kapıların arasındaki basamaklarda, tepeye yakın bir yerde bir adam oturuyordu ve oturan bir tek oydu. Livira ayağa kalkana kadar onu görememişti çünkü cüppesi taşla aynı renkte, koyu griydi. Yaşlı görünmemesine rağmen saçları kemik gibi beyazdı. Şimdi Livira’ya doğru iniyordu.

Livira merdivenlerden çıkmak yerine keskin dönüşler yaparak ilerlemeye devam etti ve bir tek beşinci kapının hizasına gelince durdu. Altın saçlı çocuk çoktan girişe varmış, oradaki beyaz cüppeli görevli adam onunla konuşmaya başlamıştı. Sütunların dibinde, yavrularını göndermeye hazırlanan lordlar ve leydiler arasında kaşlar kalkıyordu. Livira elli metrelik merdivenleri yaralamış, kaşlarını çatarak onlara bakıyordu. Karanlık zaman masallarında krallar ve imparatorlar hakkında elbette bir şeyler duymuştu. Aslında anlamadığı şey, birilerinin neden onların dediklerini yaptıklarıydı. *Askerler*, derdi teyzesi. *Kralın askerleri vardır*. Livira, askerlerin neden onun dediklerini yaptığını sormuştu. Hiçbiri ona mantıklı gelmiyordu. Teyzesi sorularıyla hikâyeyi mahvetmemesini söylerdi. Malar buradaki tek askerdi ve onu durduracakmış gibi de görünmüyordu.

Livira basamakların dibindeki kadife sıralardan çıkan yeşil ve altın renkte elbise giymiş prensese baktı. Şehir, içeri girdiğinden beri Livira’ya küçüklük ve kirlilik duygusu aşılamıştı ama Dust’tan bu yana taşıdığı öfke içini yakmaya başlamıştı. Şimdi ona doğru tırmanan kız masallardan fırlamış bir kralın kızına benziyor olabilirdi ve belki de bahçesinde altın meyveleri olan gümüş ağaçlar bile vardı. Ancak bunların hiçbiri Livira’ya onun yolundan çekilmesi gerektiğini düşündürmedi. Aksine, kararlı bir şekilde beşinci kapıya yöneldi. Malar’ın kocaman olmuş gözleriyle sessiz yalvarışlarını duymazlıktan geldi ve gri giysili adamın kendisine yetişmesini engellemek için hızını biraz artırarak kapıya doğru tırmandı.

Livira kapıda kendini gösterdiğinde çocuk çoktan içeri girmişti. Beyaz cüppeli muhafız uzun boylu, kambur ve yaşlıydı. Livira'nın tanıdığı herkesten daha yaşlıydı. Saçları kıyafeti kadar beyaz, yüzü Livira'nın cebinde sakladığı parşömen üçgeni kadar buruşuktu. Soluk mavi gözlerini kısarak ve kaşlarını çatarak ona baktı.

“Sizin için ne yapabilirim, genç bayan?”

Tıpkı Malar gibi o da sözlerini, anlamını gizlemeye çalışan tuhaf çıkışlarla ifade ediyordu ama bunlar aynı çıkışlar değildi.

Livira tahsis edilmek istediğini söylemeyi planlıyordu. Şimdi ise yaşlı adamın görme yetisinin, onun uygun olmadığından tam olarak emin olmasını sağlayacak kadar keskin olmasa bile konuşur konuşmaz kulaklarının bunu ona hatırlatacağını fark etmişti. Livira ne isterse söyleyebilirdi. Duyacağı şey sadece *toz sıçanı* olacaktı.

Yaşlı adam başını yana eğerek cevabını bekledi.

Livira derin bir nefes aldı, kalbi küt küt atıyordu. Arkasında onu izleyen prenses varken geri çevrilmektense başka bir toz ayısının içine dalmayı ve Malar'ın gazabıyla yüzleşmek için kırmızılı alaycı kızın yanından utanç içinde geçmeyi tercih ederdi. Bunu kendine o yapmıştı. Sabberlar geldiğinden beri her şey ona yapılmıştı ama bunu, kendi kendine yapmıştı. Hırladı.

“Pardon. Anlamadım,” diyen beyaz cüppeli kaşlarını çatı ve zaten dikkat çekici kırışıklıklarına yenilerini ekledi.

Livira âdeta hırladı. Boğazının derinliklerinden homurdandı ve onu serbest bıraktı.

“T’loth crii’syla loddotis.”

Adamın beyaz kaşları havalandı ve yaşlı adamın yüzünü garip bir sevinç aydınlattı. Ellerini nazikçe çırttı. “Gerçekten de öyle mi?” Yaklaşmakta olan, kendisinden onlarca yaş küçük ama saçları daha da beyaz olan gri giysili adama baktı. Kaşlarını çatı ve dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırdı. “Korkarım, genç bayan, saygı duymalı-”

“Bekle.” Gri giysili adam yanlarına geldi. Teni süt gibi solgundu ve beyaz kaşlarının altından Livira'yı gülümsemeden izliyordu. Tuhaf, hantal bir bastonu vardı ama onu destek için kullanmıyordu. “Onu neden içeri almıyorsun, Hendron? Ondan ne yapacaklarını görmek istiyorum.”

Hendron'ın gülümsemesi geri geldi. Döndü ve kapının ortasındaki siyah demir tokmağa uzanarak üç kez vurdu.

Gri giysili adam ciddiyetle, “İyi şanslar çocuğum,” dedi. “Buna ihtiyacın olacak.” Başını Livira'ya doğru eğdi. Livira adamın kirpiklerinin bile

bembeyaz olduğunu, kendisini tüketen bir yoğunlukla inceleyen pembe gözlerini koruduğunu gördü. Daha önce kimse Livira'ya bu yabancıнын gösterdiği ilginin zerre kadarını bile göstermemişti. Yaşlı kadının rüzgâr otuyla ya da Dust'tan bir hayat çıkarmanın gereklilikleriyle meşgul olmadığı nadir zamanlarda Ella hariç hiç kimse. Dünyadan bir haber gözleriyle adam ona her nasılsa Sabberlardan daha yabancı görünüyordu. Ve neredeyse bir o kadar da sinir bozucuydu.

Kapı hızla açıldığında yeşil ve altın rengi elbisesinin içindeki prenses geldi. Livira yakından bakınca kızın yüzünün hayal ettiğinden daha az mükemmel olduğunu ve alnının terden parladığını görünce memnun oldu.

“Siz de geçebilirsiniz, Serra Leetar.” Beyaz cüppeli adam kıza hafif bir selam verdi ve her ikisi için de kapıyı tuttu. Livira onun yanından geçerken ufak bir gülümsemeyle baktı. “Bunlar genç bir kız için büyük sözler. Umarım onlara layık olabilirsin.”

Kapıyı içeriden açan muhafız, iri boğumlu eliyle Livira'yla prensesin ilerlemesi gerektiğini işaret etti. Önlerinde fenerlerle aydınlatılmış, endişelenecek hiçbir yan kapısı olmayan bir koridor uzanıyordu. Livira uzun pelerini arkasında salınarak çıplak ayaklarının altındaki taşın soğukluğuyla koridorda ilerledi. Serra Leetar da peşinden geldi. Livira kızın merakının hoşnutsuzluğuyla savaştığını neredeyse duyabiliyordu.

Sonunda koridorun yarısına gelince kız, “Ona ne dedin?” diye sordu.

Livira kelimelerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmadığını ve sadece Sabber'ın çıkardığı sesleri tekrarladığını itiraf etmek yerine kendi tercümesini yaptı.

“Savaş ilan ettim.”

...ödül-ceza tartışması. Ve birçok çocuk için bunlar geçerli hususlardır. Ancak Marquart, birkaçı için onları böyle bir bilgiye yönlendirmek yerine bu bilgidен uzak tutmak için bir sopanın gerekli olacağını hatırlatıyor.

Bu aykırı çocukların kökenini ve yetiştirilmesini araştırmak önemlidir. Böyle bir çocuk bir kıvılcımdır ve sadece bir aptal kütüphanesine ateşi davet eder.

Alt Sınıfların Eğitimi Üzerine, Ferra Dükü Einald

7. BÖLÜM

LİVİRA

Livira koridordan, genişliğinden daha uzun, büyük bir odaya çıktı. Güneş ışığı solundaki duvarı ve siyah zeminin yarısını süslüyor, tepelerinde yükselen delikli tavandan aşağı süzülüyordu. Livira başını kaldırıp mavi gökyüzünün binlerce şekle bölündüğünü gördü ve tekrar odaya baktığında sadece ardışık görüntüleri izledi.

Uzun bir süre sallanarak durdu. Artık açlıktan daha fazlası yüzünden başı dönerken bayılmanın eşiğine gelmişti. Çok az uyku, çok fazla stres ve bolca yorgunluk bir olup onu yakalamak için bu ânı seçmişti.

“Önce sen,” diyen Serra Leetar onun omzunu itti. “Sana ne yapacaklarını ancak tanrılar bilir. Ben üniversiteye tahsis edileceğim. Elçilik hizmeti bana uygun değil ve laboratuvar da hemen dışarıda.” Bu son kelimeyi ürperek söyledi.

Livira gözlerini kırptırarak kızın altın renkli biyeyle yırtmaç açılmış yeşil kolunun, çatıyı bölen geometrik desenlerle aynı türden küçük işlemlerle daha da süslendiğini fark etti. Şimdiye kadar sahip olduğu -hatta dokunduğu- en güzel giysi olan Malar’ın pelerini bile birden gözüne eski püskü göründü. Livira şaşkınlığını gizleyip prensesin onu nereye ittiğini görmek için baktı.

Işık vuran duvarın yanında dört masa duruyordu. Her birinde bir kişi oturuyordu ve arkalarında üç koridor uzanıyordu. Altın rengi saçları olan çocuk ilk masadan ayrılıp, ikinciye doğru ilerlerken uzun boylu, kuzguni saçlı bir kız dördüncü masada duruyordu. Küçük bir çocuk grubu üç çı-

kıştan en soldakinde toplanmıştı. Diğer ikisi de sağdaki çıkışta duruyordu ancak ortadakinde hiç kimse yoktu. Laboratuvarın ne olduğu hakkında Livira'nın hiçbir fikri yoktu ama kulağa kötü geliyordu.

Serra Leetar iç çekip, "Devam et," dedi. "Hiçbir şey bilmiyor musun? Birinci masa."

Prenses başkalarının önüne geçmesine izin verecek birine benzemiyordu. Livira, onun ne olacağını görmek istediğini tahmin etti. Belki de Serra Leetar başkalarının düşünmelerini istediği kadar çok şey bilmiyordu. Belki o bile gergindi.

Livira, ürpertisini bastırarak ilerledi. Oda meydandan daha serindi ve pelerininin altındaki paçavralar hâlâ nemliydi. Kendini toparlayıp içindeki eski ateşe uzandı. Onu tanımlayan meydan okuma göğsünde çözüldü. Acmar'la yumruk yumruğa kavga etmesine neden olan aynı öfkeydi. Sabber'in onu yiyip yemeyeceğini öğrenmek istemesini sağlayan aynı dirençti. O Livira'ydı. Yüz verince astarını alırdı. Bu kapıyı o seçmişti ve kazansa da kaybetse de yeri için savaşacaktı.

İlk masada, her biri siyah boncuklarla dizilmiş, soldan sağa uzanan beş telin olduğu küçük, ahşap bir çerçeveden başka bir şey yoktu. Masada kel, iri yapılı bir adam oturuyor, küçük gözleri onun her hareketini izliyordu. Sanki kurtlu bir fasulye yemiş gibi ağzını büzmüş öylece duruyordu. Kapıdaki adam ve diğer masalardaki kişiler gibi o da beyaz bir cüppe giyiyordu ancak kıyafetinin göğüs ve karın kısmında birkaç silik leke vardı.

Livira masanın önünde durdu.

"On üç çarpım tablosunu ezbere oku."

Livira diğer masalara baktı. Sadece dört kişi vardı ve adamın söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Adamın ilerisinde, çıkışların yanında duran çocuklara baktı. İpekten ve altından kıyafetler giymiş olabilirlerdi ama yüz ifadeleri, Acmar onu döverken izleyen çocukların yüz ifadeleri gibiydi. Gelecek kanın kokusunu alabiliyorlardı.

"Yüz altmış beşi on bire böl," diyen adamın sesi sıkılmış gibiydi.

"Bölmek mi?" Livira sayıların ne anlama geldiklerini biliyordu.

"On iki kere yirmi kaç eder?"

"Kere mi?"

Erkek çocuklardan biri kahkaha attı. Nazik bir kahkaha değildi. Livira bunu Acmar'ın yumruğu gibi karşıladı. Canı yanmıştı ama bunu hak ettiğini biliyordu. Çiğneyebileceğinden büyük lokma ısırılmıştı ama savaşmadan da pes etmeyecekti.

"Açıkla."

Kel adam bir an ilgilenmiş gibi göründükten sonra göbeği masanın üzerinde kalacak şekilde öne eğildi. “Soruları soran benim kızım ve sen kesinlikle yanlış yerdesin,” dedi. “Kulaklarının arkasındaki tozu görebiliyorum.”

Livira lafını esirgemeyerek, “Ne demek istediğinizi açıklayın,” dedi. “Sonra doğru yerde olup olmadığını görürüz.” Her an birinin onu omuzlarından tutup geldiği yere çevirmesini bekliyordu. “Bu *bölme* ya da *kere* kelimelerinin ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Ona fasulyelerle anlat,” diyerek kahkaha atan bir kız tüm testleri geçmiş gibiydi.

Küçümsemesi kalıcı bir ifadeymiş gibi görünen sarışın oğlan, “Dustlılar fasulyeler hakkında her şeyi bilirler,” dedi.

Şişman adam kaşlarını çattı, sıkıntıyla dudaklarını büzüyordu. “Pekâlâ.” Gözlerini devirdi ve eliyle bıkkınlık gösteren bir hareket yaptı. “Her birinde iki yüz on bir fasulye olan otuz altı çuvalım olsaydı kaç tane-”

“Yedi bin beş yüz doksan altı,” dedi Livira.

Daha önce gülen kız şimdi homurdanıyordu.

Beyaz cüppeli adam Livira’ya baktı, daha sonra iç çekerek boncukların olduğu çerçeveyi aldı. “Bunu kullanman gerekiyordu.” Göz açıp kapayınca kadar hızlı bir şekilde birkaç boncuğu ileri geri oynattı.

“Başka bir tane daha sorun,” dedi Livira.

“Bilip bilmediğini öğrenmek istemiyor musun?”

Livira gözlerini kırptırdı.

“Nasıl yanlışmış olabilirim ki?”

“Üç yüz yetmiş üç fasulyeyi sekiz kişiye eşit olarak paylaştır. Kaç-”

“Her birine kırk altışar tane kalır, beşi artar.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Bu soru onu şaşırtmıştı. Bunlar sadece rakamdı. Bu tıpkı hangi taşın diğerinin üzerinde olduğunu sormak gibiydi. Nasıl yanlış yapılabiliyordu ki? Adam onu eliyle sonraki masaya yönlendirdi.

Bu masada, orta yaşlı bir kadın oturuyordu. Kumral saçları sıkı bir topuzla arkadan toplanmıştı ve gözleri, aklının da aynı ciddiyette olabileceğini gösteriyordu. Önündeki cilalı masada bir parşömen rulosu, yanında da siyah sıvıyla dolu küçük bir kap duruyordu. Kabin yanında büyük bir tüy vardı. Bir tarafta, her biri açılmış iki el büyüklüğünde ve birkaç santimetre kalınlığında dört dikdörtgen nesne küçük bir yığın halindeydi.

“Kitaplardan herhangi birini seç ve okumaya başla.”

Livira'nın bakışları, masanın üzerindeki nesneler arasında deli gibi gidip geliyordu.

“Sana *kitabı* açıklamama gerek var mı?” diye sordu kadın ve Livira fasulyelerle ilgili soruları yanıtlamaya başladığında kaybolan kıkırdamalar şimdi yeniden gün yüzüne çıktı.

Yan masadaki yaşlı kadın, önünde dizili olan farklı eşyaların arkasından sempatik bir şekilde Livira'ya baktı. Başıyla onu cesaretlendirecek bir hareket yaptı.

Livira dikkörtgen nesnelerden birine uzandı. Kadın kitaplardan herhangi birini okumasını söylemişti ve bunlar birden fazla olan tek şeydi. Bir tür kutuya benziyordu ama açtığında içinin kâğıtlarla dolu olduğunu ve kâğıtların her yerinin işaretlerle kaplı olduğunu gördü. Başını sayfadan kaldırıncı kadının bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerini çalışmaya çevirdi. İşaretlerin bir anlamı vardı. Teyzesi ona öyle olduklarını söylemişti. Okumak, onların ne anlama geldiğini söylemek miydi?

Kıkırdamalar arttı.

“Yanlış yerdesin çocuk,” dedi kadın boğuk bir sesle. “İkinci kapıya git. Bir tüccar, ambarındaki malların çetelesini tutmandan mutluluk duyacaktır.”

“Bahse girerim ki adını bile yazamıyordur!” diye seslendi bir çocuk.

Beyaz cüppeli kadın tek kaşını kaldırıp ona baktı. “Eğer tüy kalem kullanabiliyorsan üç numaralı kapıda tahsis edilebilirsin.” Tüy kalemi aldı, sivri ucunu siyah sıvıya batırdı ve parşömenin bir kısmını açarak açık durması için üzerine pürüzsüz, düz bir taş yerleştirdi. “Al bakalım.” Kadın kaba olmayan bir tavırla tüy kalemi Livira'ya uzattı.

Livira kalemi aldı.

“Adını yaz,” diyen kadın ondan imkânsız istese daha iyiydi.

Livira masaya eğildi. Tüy kalemi eli titreyerek parşömenin sararmış genişliğinin üzerinde tuttu. Ucundan bir damla parlak, siyah sıvı damlayarak düştü ve her yöne daha küçük damlacıklar saçtı. Daha fazla kahkaha yükseldi.

Adım mı? Livira adının neye benzeyebileceğini hayal etmeye çalıştı. Gözlerini kapadı, elini parşömenin üzerine indirdi ve ucunu küçük, hassas hareketlerle kıpırdatmaya başladı. Zaman geçti. Kaşında ter birikiyordu. Tüy kalemi iki kez daha batırmak zorunda kaldı. Üç kez daha. Sonunda doğruldu.

Kadın kısık, sinirli gözlerle baktı. Adını yazması için onu cesaretlendirirken sergilediği nezaketten eser kalmamıştı.

“Bu Crunia dili. Sen Crunia dilini nasıl bilebilirsin?”

“Yanılmıyorsam bu Crunia Dörtlüsü,” dedi daha yumuşak bir ses. Uzun boylu, inanılmaz derecede zayıf bir adam, kadının arkasında duruyordu. Livira göz ucuyla adamın arka taraftaki koridorların birinden salona girdiğini görmüştü. Sağ gözünün üzerinde koyu kırmızı bir göz bandı vardı ve bu Livira’da, yakın zamanda boşalmış kanlı bir göz çukuruna bakıyormuş gibi tedirgin edici bir izlenim bırakmıştı. Adam diğerleri gibi cüppe giymiyordu. Kıyafetlerinde merdivenlerin başındaki ebeveynlerin gösterişi yoktu. Siyah bir ceketle bir cebinden düğme iliğine gümüş bir zincirle tutturulmuş, kömür karası bir yelek giymişti. Saçları tuhaf, gri bukleler şeklinde başını sarıyor ve sanki şapka takmış gibi görünüyordu. “Evet, Crunia Dörtlüsü. Kutsal metin. Garip bir şekilde tamamlanmamış. Belli ki kopyalanmış. Bunların ne anlama geldiğini bildiğinden şüpheliyim. Biri ona öğretmiş.”

“Hile!”

Bu kelime, koridordaki gruptan aşırı yüksek sesli bir fısıltı olarak Livira’nın kulağına geldi. Yüzü hem hak etmediğini düşündüğü bir utançla hem de tam olarak anlayamadığı bir öfkeyle kızardı.

“Bu kadar saçmalık yeter.” Üçüncü masadaki yaşlı kadın önüne serpiştirilmiş tuhaf nesnelerin arkasından kalktı. “Onu ait olduğu yere geri gönderin ve Hendron’ın onu neden içeri aldığını öğrenin.” Göz bandı olan adamın gelişi, kadının sahip olabileceği tüm ilgiyi yok etmiş, hoşnutsuzluğunu ona da bulaştırmıştı. O halde bu güçlü bir adam olmalıydı. Bu insanların bile korktuğu biriydi.

İri boğumlu bir el üzerine inerek Livira’nın omzunu tuttu. “Benimle gel, Serra,” dedi. Livira, Serra olmadığını, onun diğer kız olduğunu söyleyip itiraz edeceği sırada bunun bir tür unvan olduğunu fark etti. Muhafızın sesinde alaycı bir ifade olmamasına rağmen bu ona göre bir unvan değildi.

Zayıf adam muhafıza, “Hendron’ı da açıklama yapması için içeri gönder,” dedi.

“Hendron’dan onun geçmesine izin vermesini ben istedim.”

Konuşan kişi muhafızla aynı yönden gelmişti. Gri cüppesini savurarak ikisinin yanından geçti. Değerlendiriciler beyaz tenli adamı temkinli yüz ifadeleriyle izledi. Göz bandı olan adamın tek gözünde sadece hoşnutsuzluk vardı.

Kitapları olan kadın, “Üstat Yute,” diyerek başını eğdi.

“Kız Sabberların dilini de konuşuyor.” Yute, Livira’nın cebindeki yırtık kâğıt parçasından hafızasının çaldığı işaretleri çizdiği parşömene bakmaya geldi. “Merak uyandırıcı.”

“Bir salon numarası,” diyen zayıf adam, tek elini savurarak kâğıdı görmezlikten geldi.

Yute biraz daha yaklaştı. “Sanki daha önce hiç kalem tutmamış gibi görünüyor,” dedi. “İlerledikçe harflerin nasıl değiştiğine baksana. Bir de baş aşağı yazdığını fark ettiniz mi? Okumak için parşömeni döndürmenize gerek yoktu.” Livira’ya döndü. “Dust’tan bir askerle birlikte geldi. Onlara bakmak için kapılardan geçeli bir saat bile olmamıştır. Asker diğerleriyle birlikte gitmesine izin vermedi. Belli ki kızın kaderinde daha iyi bir şeyler olduğunu düşünmüş olmalı.” Göz bandı olan zayıf adama baktı. “Katılmıyor musun Algar?”

“Askerlere kralın düşmanlarıyla savaşmaları için maaş veriliyor, tebasını tahsis etmek için değil.” Algar sanki bu, adamın suçuymuş gibi ters ters muhafıza baktı. “Hendron’ı getirdikten sonra askerlerini de bulun. Yüzbaşının adını öğrenmek istiyorum.” Ters bakışlarını Livira’ya çevirdi. “Çocuk birkaç şeyi ezbere öğrenmiş. Birkaç Sabber gevezeliğini papağan gibi tekrarlıyor. Crunia Dörtlüsü’nden bir paragraf karalıyor...”

“Akıldan hesap yapma şekli etkileyiciydi,” diye karşı çıktı Yute.

Algar elini sallayarak sözlerini yok saydı. “Eminim ki diğerleri arasından herhangi biri daha iyisini yapabilir.” Acayip bakışlarını ilk masadaki kel adama çevirdi. “Botan, onun sorularından birini Serra Leetar’a sor.”

Botan ağır ağır omuz silkti. Birinci ve en kolay olan soruyu seçip, “Otuz altı iki yüz on bir,” dedi.

Livira kızın zaten cevabı duymuş olmasına itiraz edecekti ama bu kadar basit olması odadaki düşmanlığın ağırlığıyla birleşince dilini tutmaya karar verdi.

“Ben... Şey...” Serra Leetar’ın kestane rengi saçlarının gerisindeki yüzü kızardı. Dudaklarını yaladı. Orada olmayan bir şeye odaklanmıştı.

Livira kaşlarını çatı. Kısa süre önce verilmiş bir cevabı unuttuysa o zaman bunu yeni bir soru olarak algılıyor olabilir miydi?

Sinir bozucu derecede uzun bir duraksamadan sonra kız kekeleyerek, “Altı bin... Ve...” diyebildi.

“Zor bir soru.” Efendi Yute, Serra Leetar’ın yardımına koştu. “Ama genç...” Sanki bir anıyı canlandırmaya çalışıyormuş gibi eliyle daire çizdi.

“Livira,” dedi Livira.

“Ama genç Livira otuz altı iki yüz on biri ezberden öğrenmedi.” Efendi Yute’un, Livira ve prensesi kabul edildikten sonraki birkaç dakika içinde değerlendirilmelerini izlemek için takip ettiği belliydi. “Dilinden böyle aritmetik dökülen birinin laboratuvara faydası olmaz mı?” Sayı sorularını soran kel Botan’a döndü.

Botan yine ağır ağır omuz silkti. “Quell Mahallesi’nde fırıncının, bütün gün asal sayıları söyleyebilen bir oğlu var. Ama kendi kendine giyine-

miyor bile. Böyle şeyler bozuk zihinlerin yan etkileridir. Ve bu aşındırıcı fiçılar ve patlayıcı variller arasında isteyeceğimiz son şeydir.”

“Kız cesur.” Yute dikkatini tekrar Algar’a verdi. “Ve bir Sabber savaşçısıyla girdiği karşılaşmadan sağ kurtulmuş. Telaffuzu ancak ilk elden öğrenmiş olabilir. Elçilik hizmetinde bir değer olmaz mı lordum? Ya da en azından görevlerde?”

Algar sanki Livira hakkında konuşmanın bile onları kirletebileceğini düşünmüş gibi ceketinin kollarını eliyle temizledi. “O kör bir enstrüman. Diplomatik hizmette biz incelik ararız. O bir papağan ve bizim kartalların keskin görüşüne ihtiyacımız var.” Koyu renk gözleri yeşil ve altın elbiseli Serra Leetar’a kaydı. “Ayrıca kralın bu insanlar hakkındaki görüşlerini de biliyorsunuz.”

“Üniversite ondan bir mucize yaratabilir.” Yute ortadaki masalarda oturan iki kadına baktı. Birinin kitapları, diğerinin de meraklı bakışları vardı. Bir elini son masadaki adama uzatarak onun fikirlerini öğrenmek istedi. “O işlenmemiş bir elmas!” Adam elini kaldırıp coşkulu bir şekilde Livira’yı işaret etti.

“Bunun işe yaramayacağını biliyorsun, Yute.” Kitaplı kadının reddedişinde hafif bir özür vardı. “Öğrencilerle başa çıksa bile... Onların anneleri ve babaları buna ne kadar tahammül eder?”

Diğer kadın sesini yükseltip, “Hem de haklı olarak!” dedi. “Reddedildi.”

Ufak tefek, sakallı olan son adam da başını salladı.

Lord Algar hafif bir gülümsemeyle, “Reddedildi,” diye tekrarladı. “Neden bununla vaktimizi harcıyorsun, Yute? Daha nitelikli olan adayları tedirgin ediyorsun.” Kaşlarını çatmış bir şekilde duran Serra Leetar’a tekrar baktığında, kızın başarısızlığının öne çıkmasından mutsuz olduğu belli oluyordu. “Sen tahsis edilme sırasında harfleri bile bilmeyen bir çocuktan bir ev okuyucusu yapabileceğini mi sanıyorsun? Onu bir yere yerleştiremeyeceğinize dair on kraliyet altını üzerine bahse girerim.”

Üstat Yute sanki adamla dalga geçiyormuş gibi başını salladı. “Ben kumar oynamam, Algar,” dedi.

Sayıların adamı Botan, parmaklarını kışkırtıcı bir hareketle Livira’ya doğru salladı. Kitaplı kadın parşömeni nihai bir karar havasıyla geri sardı. Ve muhafız, Livira’nın diğer omzunu tutarak, onu ilk geldiği uzun koridora dönecek şekilde döndürdü. Muhafız onu yavaşça bıraktığında Livira, giderek artan çocuk kahkahalarından bir dalgayla bir araya gelen çok sayıda bakışın baskısıyla yürümeye başladı.

Muhafız peşinden gitti. Dış dünyaya açılan kapıyı açtı ve Livira yaşlı, beyaz elbiseli adamın beklediğini gördü. Adam ona teselli edici bir bakış attı. “Üzgünüm,” dedi. “Bazen Üstat Yute’un deneyleri biraz sert olabiliyor. Üçüncü kapıya git ve oradaki kadına seni Hendron’ın gönderdiğini söyle.” Bunları söyledikten sonra adam parlak saçları ve düğmeleri gece yarısının parçalarıymış gibi görünen, gümüş ve kırmızı renkte ceketli olan bir erkek çocuğunu selamlamak için döndü.

Çelişkili duygularla içi kaynayan ve en alt basamakta toplanmış çok sayıda kişinin dikkatli bakışlarının farkında olan Livira, Malar’ın durduğu yere doğru uzun adımlarla ilerledi. Askerin artık orada olmadığını görebiliyordu. Onun çoktan gitmiş, Lord Algar’ın öfkesinin menzilinden çıkmış olmasını umuyordu.

Arkasından biri, “Bekle!” diye seslendi.

Livira gergin kolları iki yanında, kaskatı parmakları açık ve gözleri kararlılıkla gideceği yere dikilmiş bir halde yürürken, başka birinin onunla göz göze gelme ihtimalini bile reddediyordu.

“Yavaşla biraz,” diyen Üstat Yute, ruhaf bastonunu kavisli sapının etrafında dikey bir daire çizerek döndürüyordu.

Livira, adam sonunda aynı hizaya gelene kadar yürümeye devam etti ve sonrasında sertçe ona döndü. Öfkesinin kendi başarısızlığına yönlendirilmesi gerektiğini biliyordu ama yine de bu şekilde taşmasına engel olamıyordu. “Çok özür dilerim,” diye hırladı. “Testlerinizi geçemediğim için.”

Yute ilk kez gülümsedi. Pembe gözleri artık tekinsiz görünmüyordu. “Sevgili çocuğum, ben seni denemiyordum, onları deniyordum. Sen beni *t’loth*’la çoktan kazanmıştın.”

Livira kendini kararsız bir şekilde adama gülümserken buldu. Bu kadar ciddi bir yüzdeki gülümsemede karşılık uyandıran bir şey vardı.

“Ne... Ne dedim ki ben?”

“*T’loth criis’tyla loddotis*,” diye tısladı Yute. “Hendron’a tüm bunların...” diyerek koluyla binayı işaret etti. “Artık senin olduğunu ve onun teslimiyetini kabul edeceğini söyledin.”

Livira düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Aslında onlara bir şans verdim,” dedi. “Bunu kullanmalıydılar.” Livira döndü ve üçüncü kapıya doğru çıkmaya başladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Yute.

“Tahsise.”

“Buna izin veremem,” diye seslendi arkasından.

Livira ona ne yapması gerektiğinin söylenmesinden bıkmış bir halde yumruklarını sıkarak geri döndü.

Yute omuz silkti. “Sistem bozuk. Hep öyleydi. Ben acemilerimi doğrudan alırım. Hadi, gel.” Dönüp merdivenlerden inmeye başladı.

“Nereye geleyim?” Livira merakını gizleyemedi. Adamın onu, Malar’ın uyardığı kanalizasyon işi için istediğini biliyordu.

“Senin için bir işim var,” dedi Yute omzunun üzerinden. “Kütüphanede.”

Bazı sözcükler görevlerine o kadar uygundur ki rollerini onlarca dilin içinde bile korurlar. Bazı duygular dili aşar. Konuşulduğunda sevgi ya da nefret ifadeleri, anlamın nüfuz etmesi için nadiren çeviri gerektirir.
Etrüskçe ve Eski Miscenren'in Ortak Kökleri, Axit Orentooroo

8. BÖLÜM

EVAR

Var olduğunu hiç bilmediğiniz bir dili okuyabildiğinizi keşfetmek bir sürprizdir. Bir kitabın ilk sayfasında, şahsen o dilde okumayı bırakmanızın söylenilmesi belki daha da büyük bir sürprizdir. Evar herhangi bir tepkisini bastırmaya gayret etti ve yanında duran ciltli kitabı tutup, kitap kulelerinin arasından geçerek Clovis'i takip etti. Evar'ın çok az sırrı vardı. Şiddet, casusluk ve manipülasyon konusundaki yetenekleri göz önünde bulundurulduğunda bunları kardeşlerinden saklamak zordu. Bu tuhaf yabancılığı bir süreliğine kendisine saklamak istedi. Sorun sadece onun beklenmedik yeteneğinden ya da kitabın ona ismiyle hitap etmiş olması gerçekliğinden kaynaklanmıyordu. Parmağını kapağa ilk değdirdiğinde bir şey onu etkilemişti.

Ama orada da bitmemişti. Aksine, sanki o büyük yükseklikten bir nesne varlığının merkezine düşmüş, dalgalar Evar'ın içinde dağılmış, kendi benliğinin bilinmeyen yerlerine ilerlemiş, ilerlerken yükselmiş ve yeniden düzene girmişti. Şu anda bile dış taraftaki çalkantıları hissedebiliyor, hâlâ rüyasının sığ sularında dolaşıyordu.

"Hadi, yetiş!" diye bağırarak Clovis, Dar Orman'a doğru hızlandı. Buradaki yığınların hepsi tek bir kitap kalınlığındaydı ve tepelerinin üzerinden metrelerce öteye uzanıyorlardı. Evar dikkatini yola vermiş, kız kardeşinin peşinden gidiyordu. Kuleleri devirmek kolaydı ve çocukken hepsi sırf eğlencesine yüzlercesini devirir, tek bir sağlam hamleyle kaç tanesinin düşebileceğini görmek için yarışarlardı. Bir kule diğerini devirir, daha sonra

da iki ya da daha fazlası devrilmeye devam ederdi. Gerçi büyüdükçe Evar onları korumak için çaba sarf etmeye başlamıştı. Bu, yıkılacak kitap kulelerinin tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olduklarından değil, yapımları için harcanan emeğe duyduğu saygıdan kaynaklanıyordu. Ve atalarının, emeklerini neden bu işe harcadıklarının gizemi hâlâ çözülememişti. Evar'ın sayamayacağı kadar çok uygarlığın tarihini derinlemesine bilen Mayland'ın bile kendi halkının kütüphaneye hapsediği yüzyıllar konusunda söyleyecek çok az şeyi vardı. Atalarının kitaplar tarafından kuşatılmış bir şekilde yaşayıp ölmelerine rağmen kendi hayatlarıyla ilgili hiçbir kayıt tutmamış olmalarının büyük bir ironi olduğunu söylemişti. Belki de etraflarındaki manzara, onlara böyle bir eylemin okyanusa bir gözyaşı damlası eklemek gibi olacağını göstermişti. Onlardan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Biri kırık, hepsi kullanılmayacak kadar paslanmış üç kavisli kılıç ve elle parlatılmış sayısız kırık asa dışında, kitap yığınlarından alınabilenlerden yapılmış ne bir eser ne de kemik vardı.

Clovis kuzey duvarına yaklaştı ve doğuya doğru takip ederek yüz metre sonra yığınların arasından çıktı. Evar sırtını duvara verip karşı duvara ulaşana kadar yürümeye devam etse yaklaşık üç kilometrelik yol katetmiş olurdu. Bulundukları hapishane bir şehri içine sığdıracak kadar büyüktü ama yine de kaçmaya yemin ettiği bir hapishaneydi.

Havuzun çevresindeki alan on yıldan uzun bir süre önce, halklarının katledilmesinden bir yüzyıl sonra ve Mekanizma uzun süredir içinde kaybolan beş çocuğu tükürdüğünde zaten temizdi. Kaybettiği zamanı hatırlamayan Evar dışında çocukların hepsi karınları aç ve akılları yerinde dışarı çıkmıştı.

Clovis kitapların olmadığı alanı genişletme çabalarını değerlendirmişti -kendi deyimiyle görüş mesafelerini ortaya çıkarmıştı- ve şimdi açıklık, göğüs hizasına kadar yükselen kitap yığınlarıyla çevrili iki yüz metre boyunca etrafında uzanıyordu. Havuz ortada duruyordu, sadece iki yüz metre genişliğindeydi ve atlaması yeterince kolay ancak bilmedikleri kadar derindi. Etrafını yeşil ekinlerden bir hale çevreliyor, kâğıt malç yataklarında kök salıyordu.

Mayland her zaman kütüphanenin en büyük gizeminin, tüm bu kitapların ortasında bir havuzun bulunması olduğunu ve halkının en büyük gizeminin de kütüphanede nasıl kapana kısıldıkları değil, onları nesiller boyu hayatta tutacak tohumlara nasıl sahip oldukları olduğunu düşündüğünü söylerdi. Clovis ilk kabaklar olgunlaşmadan önce onların ne yedikleriyle daha çok ilgileniyordu. Evar ise bilmemeyi tercih ediyordu.

Kerrol onları karşılamak için ayağa kalktı. Tüm hafta üzerinde derinlemesine çalıştığı parşömeni bir kenara bıraktı. Aralarında en uzun boylu olan oydu ve etkileyeceği kimse olmamasına rağmen her zaman çok şık giyinirdi. Diğerleri odanın mahkûmlarıydı ama Kerrol sadece bir misafirdi. İsteddiği zaman ayrılıp özgür olduğu izlenimini vermeyi başarmıştı.

“Bu heyecan da ne?”

Clovis, Evar’a onu öldürecekmiş gibi baktı. “Kardeşimizden bir şey saklamak mümkün değil, her şeyi hemen kavrar!” dedi.

Evar zor da olsa sırtıttı. Kerrol’ın, kardeşlerini de tıpkı önündeki parşömeni deşifre ettiği gibi kolayca okuyabilmesi hepsini, belki de en çok Starval’ı kızdırmıştı. Ne de olsa sırlar onun işiydi. Ve Clovis her ne kadar Kerrol’la dalga geçse de geri dönüş şekilleri ne olursa olsun Kerrol onların verecek haberleri olduğunu bilirdi. Saklamaya çalıştıklarında ayrıntıları öğrenmesi biraz zaman alabilirdi ama çok geçmeden onları konuştururdu. Kerrol hangi ipleri çekeceğini gayet iyi biliyordu. Yöntemlerinin bir yabancı üzerinde nasıl işe yarayabileceğini Evar bilmiyordu ama hayatı boyunca kardeşleri üzerinde denemeler yapmış ve onları âdeta bir virtüözün dokuşuyla çalmıştı.

“Plan işe yaradı,” dedi Clovis. “Kaçış’ı öldürdüm.”

Kerrol kaşını kaldırıp, “Peki ya diğer şey?” diye sordu.

Clovis tereddüt etti ama Evar olabildiğince coşkulu bir şekilde söze girip, “Gelmiş geçmiş en yüksek kuleyi bulduk,” dedi. “Bir dev! Onu yüzümle devirdim.”

Kerrol diğer kaşını da kaldırdı. “Olağanüstü.” Sanki Evar’ın kitapla ilgili haberleri Kaçış ve dev kulenin altına saklama planını sezmiş gibi kaşlarını kaldırdı. Mavi gözleriyle Evar’ın yan tarafında tuttuğu cildi gördü. Belki de Evar’ın kitabı sıkıca tuttuğunu fark etmiş ya da dikkati Evar’ın yüzüne kaydığında kitabın önemine dair ipucunu bulmuştu. “Kitap ne hakkında?”

Evar cevap vermeden arkasını döndü. Kerrol’a karşı en iyi savunma onu duymazlıktan gelmekti. Bunu başaramadığınızda yapabileceğiniz tek şey cevap vermeyi olabildiğince uzun bir süre reddetmek ve can sıkıntısının yeni bir odak noktası bulmasını ummaktı. Yabani otlara karşı her zaman tetikte olan Asker’in devriye gezdiği alana doğru yürüdü.

Kerrol arkasından, “Kitabı şu kulende mi buldun?” diye seslendi.

Kerrol’da kötü niyetten çok can sıkıntısı vardı. Starval için bunu söylemek daha zordu. *Çelik kullanılmak ister*, diye bir sözü vardı Asker’in. Ona göre bu, her silahın şiddet için yanıp tutuştuğu ve er ya da geç bu acının

silaha sahip olana da sirayet edeceği anlamına geliyordu. Ta ki silah onlara sahip olana kadar. Evar'a öyle geliyordu ki kardeşlerinin gerçekten nereye nişan almayı tercih ettiklerini, kendisinden başka hedefler olana kadar bilemeyecekti.

Asker, Evar yaklaşırken beline gelen taze mısırlar arasındaki turuna ara verdi. Evar ve kardeşlerini Asker ve Asistan büyütmişti. Mekanizma çocukları kustuğunda geriye bir tek onlar kalmıştı. Sadece -Mekanizma içinde kaybolan en az sayıda *dışarı yılı* geçirmiş- Clovis önceki zamana dair kayda değer anılara sahipti ve Asistan'la Asker'in içinde doğduğu topluluğun bir parçası olmadığını iddia ediyordu.

Asker ve Asistan çocuklara pek benzemiyordu. Starval bile onların yerine geçen ebeveynlerinden bir kafa daha uzundu ve her ne kadar temel unsurlar -iki kol, iki bacak, bir kafa ve benzeri- mevcut olsa da ayrıntılar farklıydı. Daha da önemlisi, Asistan ve Asker tüysüzdü. İnanılmaz derecede pürüzsüzlerdi ve etten olmayan etleri yıllar içinde sararmış eski fildişi rengindeydi. Yer yer gri damarları görünüyordu. Vücutları sert ve soğuktu, nabızları ya da kalp atışları yoktu. Mayland onların yapılmış şeyler olduğunu tahmin etmişti. Her ikisi de kabaca yontulmamış ama basitçe idealize edilmiş bir form üzerine modellenmiş, ayrıntıdan ya da bireysellikten yoksundu ve cinsiyetleri hakkında sadece belli belirsiz ipuçları vardı. Bu ve Asker'in her zaman taşıdığı beyaz kılıç.

Mayland'ın önerisi, Mekanizma'nın yapımında kullanılan aynı maddeden yapılmış oldukları yönündeydi. Pürüzsüz, soğuk ve yok edilemez. Bununla birlikte, Asistan'ın alnının sol tarafında yaklaşık bir başparmak izi büyüklüğünde büzülmüş bir oyuk ve her iki avucunda da kesik izleri vardı. Asker'in sağ tarafının büyük bir kısmı yanmış, eti erimiş bir görünüm almıştı. Yüzünde kaşına, elmacıkkemiğine ve çenesine uzanan ince bir kesik vardı.

Evar, Clovis'le dövüşürken Asker'in tek bir sıyrık bile almadan ne kadar çok eziyet çektiğini gördüğünden, böylesine gözle görülür bir hasar vermek için kullanılmış olması gereken güçler sözkonusu olduğunda hayal gücünün onu hayal kırıklığına uğrattığını fark etti.

"Evar Eventari." Asker başını eğdi, fildişi rengi eli kılıcının kabzasındaydı. Asker çoğunlukla içine kapanık biriydi ama Evar'a arada sırada başka bir kişiliği ortaya çıkacakmış gibi geliyordu. Bir ya da iki kez, dövüş sırasında Clovis tarafından özellikle zorlandığında canlanır gibi olmuş, sanki o beyaz gözlerin ardında bir ateş yanmış gibi daha vahşi ve daha ham bir şey onu ele geçirmişti. "Yeni bir kitabın var."

“Var.” Evar gözlerini kırıştırdı. Asker havadan sudan konuşmazdı. Evar, bir kolunun altında kardeşinin kesik başıyla gelse Asker’in yorum yapacağından şüpheliydi. Ama şimdi burada, kütüphanede bir kitap hakkında yorum yapıyordu. Evar daha fazlası olup olmadığını görmek için bekledi ama Asker sadece onu izledi. Hiçbirine gitmesini söylememişti ama kalıbı andıran yüz hatlarındaki ifade eksikliğine rağmen bir şekilde, sıkılmış çocukların bile onu uzun süre takip etmesini engelleyecek kadar yüksek bir sesle duygularını aktarmayı başarmıştı. “Ben... Şey... Clovis, Kaçış’ı yakaladı.”

Asker başını Mekanizma’ya doğru çevirdi. Mekanizma bin metre ötede, kalın bir taşın arkasında, görüş alanının dışında kalıyordu. “Devriyelerimi buna göre ayarlayacağım.” Döndü ve mısır sıralarının arasından kusursuz bir hassasiyetle adım atarak uzaklaşmaya başladı.

Evar tereddüt etti. Gözleri havuzun siyah, durgun suyuna takıldı. Suyun soğukluğunun anısı bir şekilde adını söylemeye çalışan Kaçış’ın anısıyla birleşince ürperdi.

“Ben de geleceğim,” diyen Evar havuza döndü. Bir Kaçış’ın yok edilmesini takip eden günler, başka bir Kaçış’ın Mekanizma’dan kurtulma ihtimalinin en yüksek olduğu zamanlardı. Asker nöbet tutacaktı.

“Beni bekleyin.”

Ve Asker’in beklemeyeceğini bilen Evar peşinden gitti.

...sokaklara saçılmış, küçük çocukların cesetleri vahşi köpekler tarafından çoktan götürülmüştü. Lakehome kasabası, Shimere'in kıyısında ilk kez bir kütük ev inşa eden en eski sakini Kanna Gelt'tan daha gençti. Elli yıl gibi kısa bir sürede nüfusu beş yüziün üzerine çıkmıştı. Yirmiden azı Crath şehrinin kapılarına kadar ulaşabilmişti. Sabberların baskınından kurtulanların çoğu Dust'in zorluklarına yenik düştü. Sadece Kratalaklar yaklaşık kırk kişinin kaybolmasına sebep oldu. Tek bir gece bile kayıp olmadan geçmedi.

Lakehome Olayının Görgü Tanığı Anlatımları, Derleyen Algar Omesta

9. BÖLÜM

EVAR

Evar, Asker'i okuma odasına giden koridorda takip etti. Bir Kaçış'ın yok edilmesi, genellikle bir diğerinin ortaya çıkacağına habercisiydi ve burası da onların ortaya çıkacağı yerdi.

Geçidin tavanı, yığın odasının tavanından çok daha alçaktı. Yine de Evar ve kardeşlerinin toplam boyuna eşdeğer bir dev bile eğilmek zorunda kalmazdı. Benzer bir geçit de yığınların uzak tarafından ikinci okuma odasına uzanıyordu ve Mekanizma'nın olmaması dışında birbirinin aynısıydı.

Mekanizma odanın ortasında duruyordu ve etrafı yaklaşık bin adet okuma masasıyla çevriliydi. Muhtemelen bir zamanlar düzgün sıralar halinde dizilmişlerdi ama Evar şu anda kaostan başka bir şey göremiyordu. Büyürken, bitmek bilmeyen *yer lav** oyunlarını oynarken, aktif olarak daha da kötüleştirdiği bir kaos. Kardeşleriyle birlikte, aralarındaki boşlukların gitgide genişlediği masalardan köprüler yaparak birbirine bağlanan sayısız masa adası yaratmıştı. Başka yerlerde masalar devrilmiş, duvarlar, tüneller ve kaleler yapmak için üst üste yığılmıştı. Burada savaşlar oynanmıştı. Hem hayali hem de gerçek kan bolca dökülmüştü. Ama Clovis, dört erkek kardeşi de ona karşı olsa bile sadece yardımsız düşerek yenilmişti. Genellikle de akrobatik yetenekleri kendisinininkini bile aşan Starval'ın peşindeyken.

Bir keresinde, Clovis'le ilgili başka bir *lava* yuvarlanmanın acısını çıka-

*(Ing.) "*the floor is lava*", yerden yüksek oyunudur. Oyuncular, zemin lavdan müteşekkil gibi davranarak yere dokunmamaya çalışırlar. S.n.

ran Evar, Clovis'e her dövüşü kazanabileceğini ama Starval'ın onu uykusunda bile öldürebileceğini söyleyerek yattığı yerden hırlamıştı.

“Yani eğer Starval'la ters düşersem yatmadan önce icabına bakmayı unutmayacağım,” diye cevap vermişti.

“Onunla ters düştüğünü ancak o bilmeni isterse bilirsin.”

Starval'ı anlamak zordu, dışarıdan bakıldığında neşeli bir yalancıydı ama altında karanlık sular vardı.

Clovis omuz silkti. “En azından senin gizlin saklın yok. Yüzüme yumruk atmak istiyorsun. Gel de dene!” Dişlerini sert bir gülümsemeyle gösterdi. “Her neyse, Starval bana zarar vermek isteseydi Kerrol söylerdi. Kerrol herkesin nasıl hissettiğini bilir.” Clovis kaşlarını çatı ve sözkonusu kardeşe, onun kendi iyiliği için belki de çok fazla şey bildiğini düşünüyormuş gibi bir bakış attı.

*

Büyüdükçe, bu gerginlikler daha da kötüleşmişti. Gençler, yetenekleri onlara ağır geliyordu ve hayal kırıklıklarını birbirlerinden başka yönlendirebilecekleri hedefleri yoktu. Clovis, Mayland'ı Starval'ın öldürdüğüne inanıyordu. Kerrol olabileceğini söylüyordu ama Kerrol bilinmeyen amaçlarına ulaşmak için ne gerekiyorsa onu söylüyordu. Evar, Starval'ın gerçek kardeş olsunlar ya da olmasınlar hiçbirini öldürebileceğini düşünmüyordu.

Kerrol, Evar'ın ailelerinin çarklarının ve dişlilerinin tutukluk yapmasını engelleyen bir damla yağ olduğunu söylemişti. Ona uzlaştırmacı demiş ve Evar olmasaydı Starval'ın kendisini ve Clovis'i uykularında öldüreceğini söylemişti. Evar olmasaydı Clovis'in bir anlık öfkeyle içlerinden birini katledeceğini ve kendisinin de –Kerrol- sırf oyalanmak için hayatta kalanlara işkence ederek onları delirteceğini söylemişti.

Evar omuzlarındaki bu yükten memnun olmasa da doğruluğunu hissediyordu. Diğerleri çoğu kez birbirleriyle onun aracılığıyla konuşuyorlardı. Asistan, çocuklar arasındaki düzeni sağlamakta yeterli oluyordu ama kadın, onların yetişkin hayatlarının işlev bozukluğunu çözecek ustalıktan ya da belki ilgiden yoksundu.

Asker dağınık masalar arasında düzgün bir yol ayarlamıştı. Asistan da Mekanizma'nın tek kanatlı kapısında tamamen hareketsiz, fildişi rengi gözleri fildişi rengi yüzünde kaybolmuş bir halde bekliyordu.

Asistan duygusal mesafesine rağmen çocuklar büyürken onlar için bir anneye en yakın şey olmuştu. Her biri kuşaklar önce kaybettikleri kendi anneleriyle ilgili giderek kaybolan anılarını, ta ki biri öteki halini alana kadar Asistan'ın fildişi varlığına aksettirmişti.

Tıpkı Asker gibi Asistan'ın ten rengi de sır gibi dayanaklıydı ve aralarındaki tek fark kadının tasarımının dışı forma daha meyilli olması ve Asker'in gözlerinin, bedeninin geri kalanından hiçbir farkı olmamasına rağmen kadının gözlerinde zaman zaman mavimsi bir parıltı olmasıydı. Bu parıltı, bir soru özel olarak düşünölmeyi gerektirdiğinde belirirdi ama Evar bunu hangi sorunun tetiklediğini asla tahmin edemiyordu.

Ayrıca bazen yakınlarda hiç kimse yokken bile Asistan'ın arada sırada olmayan şeyler, belki de insanlar görüyormuş gibi davrandığı da fark ediliyordu. Öyle zamanlarda gözleri en parlak hallerini alırdı.

Bir anne olarak Asistan arzulanacak birçok şey bırakırdı. Kadın tıpkı tek bir iş için özel olarak tasarlanmış, yetersiz ve uygun olmadığı bir şey için kullanılan bir araç gibiydi. Çiçek aranjmanı yapmak için kullanılan bir tırnak çekici gibiydi. Ama yine de onu görevini yapmaya zorlayan hangi güçse bu beraberinde, her bir çocuğun kendi yöntemiyle karşılık verdiği, kabaca fark edilmiş olsa da doğuştan gelen türde bir sevgi de taşıyordu.

Kardeşler daha küçükken her zaman en çok Evar'a yüklenmişti. Diğerleri bile bunu itiraf etmişti. Evar şimdi ona yaklaşırken kadının düşüncelerini hissediyordu. Küçük bir çocukken onun beklentilerinin haksızlığına itiraz etmişti. Clovis de eylemi nasıl reddedeceğini bilememiştir. Kerrol bir kavga çıkarmıştı, Mayland testte hile yapmıştı. Starval ise parşömenleri çalmış ve birini Evar'a vermişti.

"Bu haksızlık," demiştir defalarca ve kadının sert, fiziksel olmayan disiplini karşısında ezilmişti.

Asistan sadece bir kez cevap vermişti ama kelimeler Evar'ın aklına yer etmişti. Kadın Evar'la Starval'ı, Mayland adamı kadim savaşlarla ilgili sorularla oyalarken Asker'in kılıcını çalmaya çalışırken yakalamıştı. Mayland, Asker peşinden gelirken kaçmış, diğer iki kardeşini onları ayak bileklerinden yakalayıp sallayan iki beyaz elle baş başa bırakmıştı. Starval en sevdiği bıçağı olmadan gönderilmişti. Evar'a, uzun zaman önce yok olmuş bir halkın tanrılarıyla ilgili kalın ve sıkıcı bir kitaptan, Eleayan dilinden Truc'a tercüme yapması söylenilmişti.

"Ama Starval sadece..."

"Bilmen gerekir. Daha iyisini yapman gerekir. Zihinleri aşırı dolu. Her biri Mekanizma'nın içinde yok olurlarken kitabın sadece kelimeleriyle değil, en derin anlamıyla birlikte dolup taşmışlardı. O metinler ve yazarlarının hikmeti ve bilgeliği onların ruhlarına işlemiştir. Sen, Evar Eventari, elle tutulur hiçbir şeyle geri dönmemiş gibisin ve bu yüzden senden daha fazlasını bekliyorum."

Ve böylece Evar daha çok öğrenmiş, daha çok çalışmış, onların belirgin

yeterliliklerinin ona biraz geçebileceği ya da bulaşabileceği ümidiyle kardeşlerinin uzmanlıklarını anlamaya gayret etmişti.

Evar daha çocukken ahlaka uygun olmayan bir kitap yüzünden ateşlendiğinde, Asistan'ın onun yanında nasıl oturduğunu anımsıyordu. Kaşını adanmışlıkla nasıl sildiği ve Evar titrerken ona nasıl göz kulak olduğu ateşi düştükten sonra bile yıllarca hep aklında kalmıştı.

Ve bir kere, sadece bir kere Clovis onun ergen kalbini kırdığında, Asistan o fildişi kollarıyla ona sarılmış ve Evar'ın gururu onu terk edip, gözyaşları akarken sımsıkı tutmuştu.

"Ah, Evar," demişti, hiç de kendi gibi olmayan bir halde. "Ah, Evar Eventari, o asla sana uygun olmadı. O kız hâlâ bekliyor."

Bu beklenmedik bir olaydı. Ve Asistan'ın annelik yapması da herhangi bir önemi olmamasına rağmen hepsinin artık on sekiz yaşında olduğunu ve kendi yollarını çizmeye yetecek yaşa geldiklerini ifade ettiğinde, birkaç sene önceki derslerle birlikte sona ermişti.

Asistan fark edince, "Yeni bir kitabın var," diyerek ona uzandı. Asistan'ın en azından kitaplara karşı ciddi bir merakı vardı ve Asker'in aksine, Evar'ın edinimini fark etmesi beklenirdi. Gözleri, normalde sadece zor bir soruya bir cevap ararken kaybolduğu zamanlarda beliren titrek ışıltıyla parladı.

"Var." Evar ince kitabı sıkıca tuttu. "Bana onunla ilgili ne söyleyebilirsin?" Kitabın yıpranmış kapağını ona çevirdi. Bir adının olmaması önemli değildi. Asistan her kitap hakkında her şeyi bilirdi. Herhangi bir soruya cevap verip vermeyeceği ise bambaşka bir konuydu. Ve genelde birçok soruya cevap olarak sadece sessizliği tercih etmesinin nedeni, aslında başlı başına onun daha fazla sessiz kalmasına neden olacak bir soruydu. "Kim yazmış?"

Asistan'ın gözleri mavi mavi parladı. Neredeyse göz göze gelindiğinde insanın canını yakacak kadar parlaktı ve hareketsiz kalarak soruyu Evar'ın daha önceki herhangi bir durumda duraksayacağını bildiğinden daha uzun süre değerlendirdi. Sonunda, "Kitabı yazmayı bitiren kişi, kitabı yazmaya başlayan kişiden çok farklıydı," dedi.

Evar gözlerini kırptırdı ve elindeki kitaba baktı. Onlar büyürken Asistan onlara bilgi yerine, bilgiye açılan anahtarları vermişti. Onlara milyonlarca kitabın kilidini açabilecek diller öğretmişti. Mayland ortadan kaybolmadan önce Asistan'ın yüzüne karşı onu mekanik, yapılmış ve bu yüzden de bozuk bir şey olmakla suçlamıştı. Sözcükler kadının gözlerine farklı bir parıltı getirmişti ama Mayland'ın suçlamaları sadece yeni bir tür sessizliğin ortaya çıkmasına neden olmuştu.

Evar tekrar sormayı deneyip, “Kim?” dedi.

Ama Asistan’ın arkasında kalan Mekanizma titreyip tüm dikkatleri üzerine çekti.

“Neler oluyor?” Evar, elini kadının arkasında kalan gri duvara koymak için Asistan’ın arkasına yürüdü. Mekanizma adını sanki hiçe sayar gibi herhangi bir sorun yaratmamış, Evar’ın saatlerin çalışması için esas olduğunu okuduğu kollarla, dişlilerle ya da dişli çarklarla gösteriş yapmamıştı. Aksine tam bir sadelik abidesi şeklinde, Evar’ın uzanabileceği kadar yüksek, gri bir kütleden yapılmış bir bloktan oluşuyordu. Grilikten yapılmıştı. Işığın kırılabilceği ve ötesinde daha fazlasının olduğu tüm renk spektrumunu üretebilecek bir cihaz için tuhaf bir tercihti. “Bunu daha önce hiç yapmamıştı!”

“Siz çocukların geri geldiği günden beri yapmamıştı,” diye düzeltti Asistan. “İlk kez o zaman oldu.”

Evar parmak uçlarında belli belirsiz bir titreme hissetti.

“Starval içeride mi?” Evar kapıya yürüdü. Kapı, Mekanizma’nın değişime açık olan tek parçasıydı. Bazı günler paslı menteşelere tutturulmuş eski kalaslar gibi görünürken bazı günler de çelikten, parlak, dairesel bir kütle gibi görünürdü. Dün ortasında sarı pirinç bir tokmağı olan, yeşile boyanmış, yusuvarlak ahşap bir kapıydı. Bugün tepesinde küçük bir penceresi olan, beyaz panellerle ve tuhaf bir şekilde kapakla kapatılmış, Evar’ın ellerini iterek içeri sokabileceği kadar geniş metal bir yuvanın tam üzerinde bir açma kapama tuşu olan bir kapıydı.

“Onu şimdi geri çağırıyorum.” Asistan fildişi parmaklarını kapıya koydu ama koyarken sanki başka bir gerçeklik, Evar’ın biraz önce işgal ettiği boşluktan içeri girmeye çalışıyormuş gibi göründü. Taş sütunlar kendi kendilerine dağınık masaların aralarına dağılıyor, sıralar halinde kendilerine has kasvetleriyle koridorda ilerliyor, yarısı belli hayaleti andıran bir çatıyı desteklemek için yukarı doğru yükseliyorlardı. Evar rutubetli bir çürümüşlük kokusu aldı. Balyalar ve fiçiler etrafa yığılmıştı. Bunun, Mekanizma’nın işi olduğunu fark etti. Starval için yanına aldığı kitaptan onun için yarattığı dünyanın bir yansımasıydı. Ama dünya Mekanizma’nın sınırlarını aşmış, ondan kurtulmuştu. Evar’ın aklından tam *kaçış* kelimesi geçerken bir gölge parçasının daha yoğun bir karanlığa dönüşmeye başladığını gördü. *Bir kaçış!* Tam olarak böyle oldu. Daha önce onu görmeye hiç gelmemişti. Evar şaşkınlık içinde orada dururken Kaçış şekil aldı. Oltu taşından oyulmuş eli bıçaklı bir katil ona doğru atıldı.

Siyah bıçaklar Evar’ın tenini aradı ama ne kadar hızlı olsa da Asker on-

dan daha hızlıydı. Beyaz kılıcı, Kaçış'ın üst bedenini delip geçti ve Evar kılıcın kaburgalarına ulaşmasını engellemeye çalışırken en yakınındaki bıçak duman halini alıp yok oldu. İkinci Kaçış, Asker'e saldırmak gibi bir hata yapıp arkasına doğru atıldı. Bıçaklar omuzlarından geçti ve yaratık daha fazla güç sağlamak için bacaklarını beline doladığında, Asker düşmanını kazığa geçirmek için beyaz kılıcını sol kolunun altında sapladı.

"İki tane mi?" Evar sırtının üzerine düşmüştü ve hâlâ birden fazla Kaçış olduğu fikriyle mücadele ederken -asla birden fazla olmazdı- üçüncü bir Kaçış geçidi hedef olarak hızla yanından geçti.

Asker, "Starval'ı oradan çıkar!" diye bağırdı. Son Kaçış'ın peşinden gitmeye koyulurken, avının neredeyse hiç dokunmadan atlattığı masaları devirdi ve kendisine bir yol açtı.

*

Evar küçük dilini yutmuş gibi Asker'in arkasında bıraktığı yıkımın izine baktı. Mekanizma'dan sızan dünya, sanki üçüncü Kaçış gücünün son parçasını da sürükleyip gitmiş gibi soluyordu. Evar tekrar gri blokla Asistan'ın açmakta zorlanıyor gibi görüldüğü beyaz kapıya döndü. Evar bunu daha önce de seyretmişti ve süreç neredeyse ânında gerçekleşmişti. Asistan elini kapıya koyacak ve kapı açılacaktı.

"Starval!" Evar ayağa kalktı. Kardeşinin onu duyup duymadığını bilmiyordu. Mekanizma'nın içinde tamamen yeni bir dünya vardı. İçeri götürdüğü kitabın doğasına bağlı olarak Starval sokaklarda ya da farklı bir kıtada olabilirdi. "Starval!" Evar hızla Asistan'ın yanına koştu ve ellerini kapı kolunu tutan ellerinin üzerine koydu. Asistan'ın gücüyle ilgili hiç sınır görmediğinden, kendi yardımını eklemenin ona nasıl bir fayda sağlayacağını bilmiyordu.

Hemen çekmeye başladı. Mekanizma ikinci kez daha da büyük bir titremeyle karşılık verdi ve kapı Evar'la Asistan'ı yere fırlatacak kadar büyük bir kuvvetle açıldı.

Starval elinde kitapla dışarı fırladı. Öndeki ayağını Evar'la Asistan'ın başlarının arasındaki yere sertçe bastı. Arkasında karanlık bir girdap, onun koşarak geldiği yolu hızla içine çekmeye başladı. Her iki tarafta sıralanmış uzun evler sırayla yıkılıyordu ve yıkım korkutucu bir hızla ilerliyordu.

Asistan hemen ayağa kalkıp, fırtına kopmadan hemen önce kapıyı hızla kapadı. Darbe, sanki bir dev diğer taraftan yumruğunu vuruyormuş gibi hissettirdi. Bir an için Asistan geri adım attı ve karanlık boşluktan tıpkı baskı altındaki su gibi siyahlık fişkırdı. Hemen sonra kadın tüm ağırlığını tekrar kapıya verdi. Bu sefer düzgün kapamış gibi görünüyordu.

Evar rahatlamayla gelen derin bir nefesle kendini yere bıraktığında Starval uyarmak için bağırdı. Arkalarında, siyahlıkla birleşmek için taş zeminden akan son karanlık parça oluşurken kâbus gibi bir haşere ortaya çıkmıştı. Neredeyse Mekanizma'nın kendisi kadar büyük olan şey tepelerinde yükseldi. Şimdiye kadar Evar'ın gördüğü en büyük Kaçış'tı.

Asistan, Evar'la ucubenin arasından ayağa kalktı.

Ona bakmadan, "Koş," dedi.

Kaçış siyah, kanatsız bir eşekarısını andırıyordu. Altı iğneli hantal göğüs kafesiyle eklemli bacaklarının üzerinde duruyordu. Koca kafası her iki kardeşe de tepeden bakabilecek bir hizadaydı. Kesici çenesinin uzunluğu Asistan'ın tüm bedenini kavrayabilecek kadar genişti. Kesici plakalar damlayan ama asla yere aklamayan irinle parlıyor, boşluğun ortasında duman halini alarak karanlıkta kayboluyordu.

Evar koştu. Kendini en yakındaki okuma masalarının olduğu yığına attı. Elleriyle dizleri üzerinde labirentin daha derinlerine doğru ilerlemeye başladı. Masa ayaklarından oluşan bir ormanın arasından dönüp baktığında, Asistan'ın Kaçış'ın çenesinin arasında, havada olduğunu gördü.

"Hey!" diye seslendi. "Buraya bak!"

Asistan neredeyse hiç sevecen bir anne olmamış, onlara sarılmak yerine bilgi, teselli yerine dersler vermişti. Ama *neredeyse hiç, hiç* demek değildi ve onun tehlikede olduğunu görmek, Evar'ın kalbinin derinlerinde kalmış bir kancayı, daha önce hiç farkında olmadığı bir kancayı çekmişti ve hiç tereddüt etmeden geri döndü.

Bir el onu omzundan tuttu ve bir kez daha saklanması için çekti.

"Aptal."

Kaçış başını eğdi, avını ikiye bölmeye çalışırken çenesini sıkmaya başladı. Baskılar amacına ulaşmayı başaramayınca haşereden öfke dolu, tiz bir ses yükseldi. Başını kenara savurup Asistan'ı odada yaklaşık elli metre kadar öteye fırlattıktan sonra siyah bakışlarını Evar'ın olduğu yere çevirdi.

"Gitmemiz gerekiyor," diyen Starval kardeşini bıraktı ve hızla uzaklaşmaya başladı. "Peşimden gel."

Evar okuma odasının dağınık masaları arasında saklambaç oynamaya yabancı değildi ve Starval'ın hem saklanma hem de bulma konusundaki yetenekleri emsalsizdi ama Kaçış aradaki mesafeyi korkutucu bir hızla kapamıştı. Çift olarak istiflenmiş masa sıralarının üzerinden geçiyor ve aradaki boşluklara bakıyordu. Evar daha önce saklanırken hiç bu kadar yüksek bir bakış açısını göz önünde bulundurmak zorunda kalmamıştı.

“Buraya!” Starval onu bir masanın altına çekti. Kardeşlerin en ufağı olmasına rağmen Evar’ın sürekli küçümsediği garip bir güce sahipti.

Kaçış, masalardan oluşan labirentin arasından peşlerinden geldi. Bazı yerlerde duvarlara çarpıp yığınları devirdi. Bazı yerlerde de yolunu sadece zırhının yumuşak tıkırtısıyla bozulan neredeyse sessizliğe yakın bir şekilde buluyordu. Starval, uzun süre önce Clovis’in onları burada takip edecek en korkunç şey olduğunu düşündükleri zamanda yaptıkları tünellerden geçiyordu.

Evar ince, ahşap bir gökyüzünün altındaki sık masa bacaklarının ortasına çömelmiş duran Starval’ın omzuna doğru, “Onu öldürebilir misin?” diye fısıldadı.

Starval gösterişli bir hareketle iki kitap menteşesinden sabırla yapılmış, keskin demirden ölümcül bir parça olan bir ninja yıldızı çıkardı. Sivri dişleri olan dişli çarkları da vardı. Kaynağı bilinmiyordu. “Belki.” Sesi kuşku-lu gibiydi. “Ama seni hayatta tutarken bunu kesinlikle yapamam.”

“Bu seni ne zamandan beri rahatsız ediyor?”

Starval başını aniden çevirdi ve içten bir şaşkınlıkla Evar’a baktı. “Yanında olmaya katlanabildiğim tek kişi sensin,” dedi. “Seni özlerdim.”

Siyah bir bacak, on metre sollarındaki bir masanın üzerine çarptı. Kaçış uzvunu rahatsız olmuş bir titremeye kurtardıktan sonra neredeyse altı başka masanın devrilmesine ve kardeşlerin saklandığı yerin sarsılmasına neden oldu.

“Bu taraftan.” Starval emekleyerek, uzaklaşmaya çalışırken bir kabloyu çekiştirdi. Evar daha önce bunu yaptığını hiç görmemişti ama yolculukları sırasında Starval diğer ucunu bir masanın bacağına bağlamış olmalıydı. Çekmesiyle birlikte sol taraflarında devrilme başladı ve Kaçış o yöne doğru hızla giderken, masaları her tarafa fırlayacak kadar büyük bir öfkeyle dağıttı.

“Bunu sonsuza dek yapamayız.” Evar kardeşine yetiştirdi. “Ayrıca o bizi görmeden geçitten geçmemizin hiçbir yolu yok.”

Starval her ikisi de açık şekilde yerde duran ellerine bakıyordu. “Sonsuzluğa ihtiyacımız olmayabilir,” dedi.

Evar onca koşturmaca ve saklanma korkusunun arasında ilk kez masaların altının tuhaf bir şekilde parlak olduğunu fark etti. Normalde kütüphanenin ışığı her yerde olduğu gibi o an oldukları yerde de parlak olurdu ama şimdi sisi andıran gölgeler vardı. Daha da fazlası, bu gölgeler hareket ediyor gibiydi. Ağır bir gelgit gibi hareket ediyor, özellikle Starval’ın parmaklarının etrafında daha belirgin oluyorlardı.

“Tekrar geri mi çekiliyor?”

Starval başını salladı.

“Şansımız varsa bitmesini bekleyebiliriz.”

Evar kaşlarını çattı. Kaçışların, içinden kurtulur kurtulmaz kendileriyle Mekanizma'nın arasına uzun bir mesafe koymaktan hoşlandıkları kesinlikle doğrudu. Ve Starval gece yaratıkları konusunda oldukça ehil bir otoriteydi.

“Şimdi nerede?” Her şey endişe verecek şekilde sessizleşmişti. Evar gözlerini, sağ tarafında devrilmiş duran masaya bakmak için kaldırdı.

“Aptal.” Starval onu neredeyse hemen yere doğru çekti.

Okuma odasına hızlıca göz atan Evar'ın bakışları dağılmış masalardan bir yolu takip etmiş ve bir anlığına Kaçış'ın, dünyaya açılmış bir delikten daha da karanlık gece yarısı kütesine odaklanmış, avı o siyahlığa göre daha da net bir hal almıştı. Asistan'ı tekrar çenesinin arasına almıştı. İlk darbenin sesi Evar manzarayı gözden geçirir geçirmez duyuldu. Sanki Clovis, kulaklarının çok yakınında zırhına çekiçle vuruyormuş gibi sarsıcı bir darbe sesiydi bu.

Ses içinde yankılandı. Tüm olanlara rağmen Asistan metanetli görünüyor, Evar'a dayanma sınırına ulaşıldığı takdirde bunun aniden olacağıyla ilgili açık bir imada bulunuyordu. Asistan'da herhangi bir teslimiyet yoktu. Şakağındaki tek bir yara ve avuçlarındaki eski kesikler dışında hiçbir yara izi bırakmamıştı. Kaçış onu ikinci kez hızla yere çarptı ve Evar, Asistan'ın gücünün ötesinde zorlanmış dökme demir gibi parçalandığını hayal etti.

Evar kendini ona doğru koşarken buldu. Ne başarması gerektiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu ama olduğu yerde kalıp seyretmek, gördüğü kadarıyla iyi bir seçenek değildi. Kütüphane ona cesaretini sınaması için birkaç fırsat sunmuştu. Yığınların arasında daha önce dehşete kapılmış ve kendini kurtarmak için kaçmıştı. Ama burada, Asistan tehlikedeyken bu bir seçenek bile değildi ve Evar kendi narin bedenini, Asistan'ın görünürde yok edilemez gibi görünen bedenine doğru fırlattı.

Starval'ın omzu, Evar'ın dizlerinin arkasına çarptı ve onu yere düşürdü. “İkimizi de öldürteceksin!” Starval iki ninja yıldızını havayı delerek gönderdiğinde Kaçış başını onlara doğru çevirdi. Bir yıldız gözüne, diğeri de çenesine isabet ederek saplandı ama yaratık buna rağmen onlara doğru sendeleyerek Asistan'ı geride bıraktı. Starval tekrar fırlattı, erzaklarını tüketti ve Kaçış hız kazanarak gelmeye devam etti. Aralarından geçerken masalar her iki taraftan da havaya fırladı.

“Kaç!” Starval kayarak en yakındaki masa yığınlarının arasına girdi. “Evar!”

Kaçış hızla ilerleyerek geliyor, sesi Starval'ın söylemiş olabileceği her şeyi bastırıyordu. Yaralarından sızan duman sanki güçlü bir rüzgâra kapılmış gibi yatay çizgiler halinde akıyordu. Evar nereye saklanırsa saklansın Kaçış onun saklandığı yeri dağıtıyor ve bir çırpıda bozuyordu. Evar anlık bir fikirle döndü ve açık alana doğru koşarak doğrudan Mekanizma'ya ilerledi. Kapı hâlâ kapalıydı ama yapı bir şekilde Kaçış'ı içine doğru geri çekiyordu.

Evar arkasına bakamadan hızla koştu. Yaratığın çenesinin her an iki yanından kapanmasını bekliyordu. Kaçış'ın soğukkanlı kötülüğünü sırtında, omuzlarının ortasında sızladığını hissetti. Saldırısının gürültüsü, Evar'ın küt küt atan kalbini ve ciğerlerinin çabasını bastırıyordu. Hızını azaltmaya yanaşmayan Evar, Mekanizma'nın gri duvarına hızla çarptı. Kaderiyle yüzleşmek için dönerken omzuna ve kalçasına gelen darbeyi karşıladı.

Kaçış yaklaşık otuz metre geride, bacakları kaskatı bir halde âdeta patinaj yaparak durdu. Her yüzeyinden karanlık akan basınca direnmek ve Mekanizma'nın girdabına çekilmemek için keskin açıyla eğilmişti. Yaratık titredi. Titremesi dış hatlarının bulanıklaşmasına yetecek kadar şiddetliydi. Bir ayağı -siyah iğnelerle dolu bir kanca- kaydı ama bir metre kadar ileride çekme gücünü tekrar kazandı. Yaratıktan dumanlar yükseliyor, dış iskeletinin parçaları dökülüyor ve Evar'ın arkasındaki gri duvara doğru hızla ilerliyordu. Büyük bir plakadan kaçmış olsa bile Kaçış'ın bütünlüğü parçalandı. Tamamı Mekanizma'nın sonsuz çekişine teslim olurken koyu bir çekirdek yeni bir şekil aldı ve geçide doğru hızla uçarak yığınlardan kurtulmayı hedefledi.

Evar, karanlığın geri kalanı üzerinden akıp geçtiğinde ürperdi ve sonunda tamamen çekildi. Hâlâ göğsünde ve kollarında olan görünmez pisliği temizlemeye çalışıyordu. Starval yanına gelip, "Sen çıldırdın mı?" dedi.

"Onu kurtarmak zorundaydım," dedi Evar. Kendini aptal gibi hissediyordu.

"Nasıl? Ağzını geçici olarak kendi vücudunla kapatarak mı?" Starval, şimdi tekrar ayağa kalkmış, telaşsızca onlara doğru yürüyen Asistan'ı işaret etti. "Senin yardımına ihtiyacı falan yoktu. Clovis'in bir çekici olsa ve bütün gün uğraşsa bile Asistan'a bir delik dahi açamazdı."

Asistan yakına gelene kadar Evar hasarı görmemişti. Omzunun bir kısmı yok olmuş, üstünden geçen gri dikiş yerlerinden biri boyunca parçalanmıştı. Büyük bir parça olmamasına rağmen yirmi yıl boyunca ona bakan gözlerin fark edebileceği boyuttaydı. Altındaki aynı etin sadece biraz daha fazlasının görüldüğü, pürüzlü kenarları olan bir yara vardı. Bu Evar'a tıpkı

dişteki bir kırık gibi orantısız gelmişti. Dilin keşfetme ve yalan söyleme kabiliyetiyle büyüyen bir yara gibiydi. Asistan onların temelinin parçasıydı. Ve kadın çatlamıştı. Evar buna izin vermişti.

“Benimle geri dön,” diyen Asistan arkasını dönüp yürümeye başladı.

Kardeşler birbirlerine baktı. Evar kendi bakışının da Starval’ın bakışı gibi anlaşılmaz olup olmadığını ya da içinde giderek yükselen kaybolmuşluk hissinin, yüzünde açıkça görünüp görünmediğini merak etti.

Starval kaşlarını çatıp başka tarafa baktı. Üşümüş gibi kollarını kaşıyarak kamburunu çıkardı. “Gel hadi.” Mekanizma’dan uzaklaştı ve Asistan’ın peşinden gitti.

Evar ürperdi. Arkasını dönüp Mekanizma’ya baktıktan sonra peşinden gitti. Başka bir şey, Asistan’ın ölümle ilgili imalarıyla ilgisi olmayan bir şey daha hissetti. Evar tekrar ürperdi ve Starval’ın da bunu hissettiğini biliyordu. Kaçış’ın zırhını emen güç, aynı zamanda kardeşleri de çekmişti. Aynı öfkeli ısrarla olmasa da yine de oradaydı. Hayaleti hâlâ orada duruyordu. Belki de hep oradaydı ve bunca yıl sonra bunu ancak şimdi anlamıştı. Mekanizma onları da geri istiyordu. Ne de olsa Evar ve kardeşleri de ondan kaçmayı başarmıştı.

...sıralama şapkası! Ama en akli başında sistemler bile gençlere yönelik yargıların, dayandıkları testler ne kadar yorucu olursa olsun bir miktar "kıpırdanma payı" bırakması gerektiğini kabul etmelidir.

Kardelenler ve çiğdemler buzlu kabuğu deneyimledikten sonra ormanın zemininde çiçek açarlar.

Orta Kademe Devlet Memurları için Kariyer Tavsiyeleri, R. I. Perrin

10. BÖLÜM

LİVİRA

Yute, Livira'yı Tahsis Salonu'nun galerisinin gölgesinden çıkarırken bastonunu kaldırdı ve diğer elini kumaş örtünün içine soktu. Mucizevi bir şekilde bir dizi tel belirdi ve aralarındaki kumaşı gererek onu bir kez daha gölgede bırakan bir daire haline getirdi.

"Bu bir güneş şemsiyesi," dedi Livira'nın şaşkınlığını görünce. "Güneş benimki kadar solgun tenlere karşı acımasızdır. Bizimki kadar eski ve kullanılmış bir dünyanın böylesine genç bir yıldızın hiddetli bakışlarına maruz kalması ironik." Meydanda ilerleyerek yürümeye devam etti.

Livira, adamın söylediklerinin yarısını zar zor anlayabiliyordu ve bu sefer aksanıyla hiçbir ilgisi yoktu. Sessizliği tercih etti ve kütüphanede onun için ne tür bir iş olabileceğini ve kütüphanenin ne olduğunu merak ederek adamın peşinden gitti. Malar gibi Yute da onun yanında olup olmadığını kontrol etmedi. Sanki iki adam, daha tanışmadan onun bağlı olduğu görünmez zincirleri değiştirmişti. Zincirlerinin halkaları, Dust'ın belirsiz boşluklarından ziyade şehrin kalabalık sokaklarında çok daha fazla kaybolacağından emin olunarak oluşturulmuştu. "Ailen Sabberlar tarafından öldürüldü." Kulağa soru gibi gelmemişti.

"Hayır."

Onları Dust öldürmüştü. Teela teyze böyle söylemişti. Annesini öldüren bir fırtına, babasını öldüren septik bir kesik olsa da Livira aynı fikirdiydi. Bunlar Dust'ın canlılara karşı kullandığı pek çok silahtan biriydi.

"Hayır mı?" dedi. "Ama sen Dust'tan bir askerın himayesinde geldin."

Livira *himaye* kelimesini duyunca dudağını bükmeye başlamıştı ama en azından askerlerin onları ölüme terk etmediği doğrudu ve Malar ona borçlu olduğunu düşündüğü borcu ödemişti. “Sabberlar teyzemi öldürdü ve bizi köyden aldılar. Çocukları neden istiyorlardı?”

Yute kaşlarını çatıp, “Bilmiyorum,” dedi. “Normalde çocuklara diğerlerinden farklı davranmazlar.”

Livira’yı geniş meydanın ortasındaki çeşmenin yanından geçirdi. Livira kendini her şeye ve herkese bakarken buldu. İnsanlar arasındaki çeşitlilik onu hayrete düşürmüştü.

“Şu adamın saçları Lord Algar’a benziyor. Şunun saçları da öyle!” dedi. Kırmızı yanaklı, şişman bir adamı işaret etmişti. Saçlarının gri kıvrımları esintiye rağmen kıpırdamıyordu.

Yute eğlenerek homurdandı ve işaret eden kolunu indirdi.

“Onlar peruk. Parası ve boş zamanı bol olan insanlar modaya merak salarlar. Bir kütüphanecinin cüppesi, bu tür kötü alışkanlıklardan kurtulmayı sağlar.”

Meydanın uzak kenarına bakan, iki salonun arasındaki boşluğu hedefleyerek ilerledi. Bu salonların en büyüğünün arkasında, meydanla bölünmüş dağın eğimi kendini yeniden gösterdi. Livira, bir uçurumun dik yüzeyi boyunca ileri geri kıvrılan bir dizi basamağa tırmanma yeteneğinden şüphe ederek ona yetişmek için acele ediyordu.

Üstat Yute, insanların dar merdivenlerden tehlikesiz bir şekilde geçebilmeleri için kayaya oyulmuş küçük bir düz alanın bulunduğu her dönemeçte kendini toparlamak için duraklasa da istikrarlı bir tempoda ilerliyordu. Tırmandıkça adam daha da yorgun görünmeye başlamış, ter beyaz saçlarını kafatasına yapıştırmıştı. Rüzgâr şiddetlendi ve adamın portatif gölgeliğini zaman zaman elinden almaya çalışarak kumaşı destekleyen direkleri gerdi. Üçüncüsünde Yute pes etti ve şemsiyesini kapatarak tekrar eski haline getirdi.

“Çok uzak değil,” dedi. İç çekerek, hâlâ çıkılması gereken yüksekliklerde zikzaklar çizen basamaklara baktı.

Livira onu takip etti. Baldırları ve uylukları ağrıyordu ama Yute’u geçebilirdi. Beyaz saçlarının yansıttığı yaşı yalandı ama belki de bir hastalık onu zayıflatmıştı. Zirveye ulaştıklarında nefesi kesilmişti ve şemsiye Livira’nın ilk başta baston olarak düşündüğü görevine hizmet ediyordu. Adamın güçsüzlüğünü saklamaya çalışmaması, Livira’nın ona daha fazla güvenmesini sağlamıştı. Çok olmasa da daha fazla.

“Kütüphane nedir?” Livira soru sormadan ancak bu kadar durabilmiş-

ti. Dust'ta sorularına kendi kendine cevap vermeyi öğrenmişti ama zihninin derinliklerinde fokurdayarak, dilinin arkasına yerleşip baskı oluşturmaktan asla vazgeçmemişlerdi.

"Kütüphane, kitapların olduğu ve kullanıma sunulduğu bir yerdir," dedi Yute. "*Kütüphane*, yani şu anda basamaklarını çıktığımız kütüphane, bu dağın senin burnundan daha büyük olmasına benzer bir şekilde tüm kütüphanelerin en büyüğüdür."

Livira kendi kendine başını salladı. Malar şehrin bilgi ticaretiyle geliştiğini söylemişti ve artık bilginin mürekkebe hapsedilebileceğini biliyordu. Kelimelere hapsedilebilir ve kendisine Tahsis Salonu'nda gösterilenler gibi bir kitabın sayfalarına kilitlenebilirdi.

Merdivenler Yute'la Livira'yı uçurumun tepesine götürdü ve dik bir patika onları dağın eteklerinden daha da yukarılara doğru kıvrılan asfalt bir yola çıkardı. Evler yolun kenarlarında kendilerine bir platform oluşturacak kadar yer bulabildikleri her yere yığılmışlardı ve diğer yerlerde de kayalıklara ter böcekleri gibi yapışmışlardı. Bazıları ahşap kirişlerden oluşan endişe verici sütunların, yamaçtan yukarı doğru çıkan ve taşıdıkları sallanan yapıları taşıyamayacak kadar zayıf görünen kazıkların üzerindeydi. Buradaki evler meydanın etrafındakilerden daha az görkemliydi ama Livira'nın gözünde çok daha fazla karaktere ve çeşitliliğe sahip olduklarından, insan yüzleri kadar karakteristik görünüyorlardı. Yute, her biri Teela teyzenin evinden daha büyük olmayan ve hiçbir bir alttakinin üzerine tam olarak oturtulmamış gibi görünen, beş ya da altı katlı bir evin önünde toparlanmak için durakladı. Her iki taraftaki konutların aksine, kuledeki hiçbir pencere aynı değildi ve en tepede, hiçbir bir insanın girebileceği kadar büyük görünmeyen, beklenmedik sayıda kule bulunuyordu.

"Yute!" diye seslenen orta yaşlı ve oldukça iri yapılı bir kadın, uzun evin ön kapısından sokağa çıktı. Eteklerini savurarak bir adamın ve kayrak yüklü eşeğinin yanından geçti. "Yanacaksın!" Kadın adamın elindeki şemsiyeyi kaptı ve üzerine doğru tutup açtı.

"Ah, evet." Yute beyaz elini öne uzattı ve sanki parmaklarının etrafını yalayan küçük alevler görmeyi bekliyormuş gibi kaşlarını çatarak elini inceledi. Livira ilk kez adamın tek bir mücevher taktığını fark etti. Bu, üzerinde Dust'ta nadiren rastlanabilecek türden küçük bir ay taşı bulunan gümüş bir yüzüktü. Ella onların, *tanrının gözyaşları* olduğunu söylemişti. Uzun zaman önce dünyanın dört bir yanma dağılmışlardı.

"Cidden! İçeri gir." Kadın adamın koluna girdi ve onu yol boyunca arkasındaki açık kapıya doğru yönlendirmeye çalıştı ama o anda Livira'yı

fark etti. “Bir tane daha mı Yute?” Sesi onaylamamakla hayal kırıklığı arasında bir yerdedi.

Yute bakışlarını elinden çekip, “Livira, Salamonda’yla tanış,” dedi. “Salamonda, bu Livira.”

Salamonda çok kaba olmayan bir şekilde, “Dikenli bir çalılıktan geçmiş gibi görünüyor,” dedi. “Ve banyo yapsa iyi olur.”

“Ben banyo yap-”

Ama Salamonda Livira’ya zaten banyo yaptığını söyleyerek itiraz etme fırsatı vermedi. Etli elini Livira’nın koluna doladı ve Yute’u sokakta bırakarak onu kapıya doğru çekmeye başladı.

Zemin kattaki mutfak dolaplarla doluydu. Tavana jambonlar ve sosis halkaları, sarımsaklar, soğanlar ve bilmediği ama kesinlikle yenilebilir başka nesneler asılıydı. Hava sıcaktan ve Livira’nın ağzının suyunu akıtan bir dizi kokudan dolayı yoğunlaşmıştı. Düzgün bir yemek, hemen burnunun dibindeydi. Büyük, demir bir soba odayı ısıtıyordu. Bir masa boş alanın yarısını kaplıyordu. Hasarlı yüzeyinde bıçaklar, tencereler, bir yerde soğan, bir yerde havuç duruyordu. Yabancı sıvıların şişeleri tehlikeli bir şekilde kenarda nöbet tutuyordu. Biri kemerli, biri kare, biri yuvarlak üç küçük pencere, arka duvarı delip aşağıdaki şehre doğru uçurumlu bir düşüşe açılıyordu ve bunların arasından ışık akarak zemine gölgeler yansıtıyor, toz zerreciklerini altın dansçılara dönüştürüyor ve sobadan çıkan her duman kıvrımını parlatıyordu.

Salamonda, “Oyalanmak yok,” dedi. O anda ön kapıdan içeri giren Yute’un onları yakalamasından ve kızı onun elinden kurtarmasından korkuyormuş gibi Livira’yı arkasına çekti.

Livira, kulenin sol iç tarafını bir ileri bir geri sıkıca saran ahşap bir merdivenden çıkmaya başladıklarında, “Daha çok tırmanış,” diye mırıldandı. Basamaklar Salamonda’nın göbeğinin zar zor sığacağı kadar genişti ve yol boyunca endişe verici bir şekilde gıcırdadı. Yute, Livira’nın pek azını adlandıracak kadar donanımlı hissettiği, hepsi de huzur verici şekilde dağınık ve çeşitli harika nesnelerle dolu odalardan geçerken arkasından takip etti.

Üçüncü kat raflarla doluydu. Koyu renkli ahşap cilalanarak parlatılmıştı ve yerden tavana kadar her raf kitaplarla doluydu. Bazı bölümlerde benzer kitaplar renk şeritleri oluşturuyordu. Koyu sarı, sıcak kahverengi, koyu kırmızı... Diğer raflar daha düzensizdi, diğerlerinin üstüne uzunlamasına yerleştirilmiş ek kitaplar vardı. Büyük bir masa, çoğunlukla deri ciltli kitaplardan oluşan bir yığının altında gizlenmişti. Bu kitapların birçoğu açık bırakılmıştı ve sayfaları garip kuşların tüyleri gibi dalgalanıyordu.

“Burası... Burası kütüphane mi?” Livira hayretler içinde bakakaldı.

Salamonda’nın kahkahası abartılı ve derindi ama başladığında hiçbir acı bırakmıyordu. “Burası *bir* kütüphane çocuğum. Asıl kütüphane değil. Çok küçük, şahsi bir kütüphane.” Merdivenleri çıkmaya devam etti.

Mutfağın sıcaklığı ve kokusu birkaç kat boyunca onları takip etti ve yavaş yavaş yerini, Livira’ya Tahsis Salonu’nda kısa süreliğine ona doğru itilen kitapları hatırlatan daha sert bir kokuya bıraktı. Kitap kokusunun etrafını başka kokular da sardı. Birçoğunu tanı mıyordu ama bir tanesi ona Ella’nın rüzgâr otu toplarından harikalar yarattığı kulübeyi, o sert liflerin özünde gizlenen yağın sakinleştirici kokusunu hatırlattı.

Sondan bir önceki seviyeye ulaştıklarında Salamonda, “Sen burada kal,” dedi.

Livira durakladı ama talimat Yute içindi ve bir çekiştirme onun kalan merdivenleri tırmanmasını sağladı.

En üstteki odanın pencereleri her yöne bakıyor, çerçeveleri doldurmak için bir araya getirilmiş çok sayıda küçük cam bölme rüzgârı dışarıda tutuyordu. Livira’nın yerden gördüğü çeşitli kulelere, taban plakalarıyla süslenmiş beş direk uzanıyordu.

Odada bir yatak, kalın bir halı, iki gardırop, bir çekmeceli dolap ve üzerinde kâğıtlarla çeşitli renklerde yuvarlak, göbekli mürekkep şişeleri bulunan bir masa vardı. Sanki onlar gelmeden birkaç dakika önce odadan biri çıkmış gibi görünüyordu ama Livira uzun süredir buraya kimsenin girmediğini hissetti. Böyle hissetmesinin nedenini tam olarak kestiremiyordu ama bunu sorgularken bile izlenimi netlik kazanıyordu. Parmakları her şeye dokunma, onları toplama, en iyi nesneleri ceplerine koyma arzusuyla kaşınıyordu. Ama o sessiz terk edilmişlik havasında bir şey ellerini iki yanında tutmasını sağladı.

Salamonda dönüp eleştirel bir gözle Livira’ya tepeden tırnağa baktı. Livira da ona karşılık verdi. Karşısındaki kadın kadar şişman birini daha önce hiç görmemişti. Salamonda’nın koyu renk gözleri patlamaya hazırmış gibi görünen bir yüzün içine gömülmüştü ama şişkin yanaklarının üzerine gerilmiş pembe deri tarafından zar zor kontrol altına alınabiliyormuş gibiydi. Şu anda bile düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmış olsa da samimiyetsiz bir yüz değildi.

Salamonda direklerin arasından geçerek -bazı yerlerde sıkışarak- odaya girdi. İki gardıroptan küçük olanı açtı. “Sanırım bunlar olur,” dedi. Başını salladı ve mavi bir elbise çıkardı. Serra Leetar’ın Tahsis Salonu’nda giydiği kıyafetlerden dünyalar kadar uzak olsa da Livira’nın sahip olduğu her

şeyden de hem kalite hem de temizlik açısından dünyalar kadar uzaktı. Salamonda pelerinini açmasını işaret etti. Açtığına kadının yüzü düştü.

“Aşağıdaki tanrılar adına! Bunları yakmamız gerekecek! Peki, ayakka-bıların nerede?”

“Gelecekte,” dedi Livira. Yargılanmaktan bıkmıştı.

Salamonda kaşlarını çattı ve daha sonra dudaklarının teslim olmasına fırsat vermeden gülümsemesini bastırdı. Temas etmemeye özen göstererek elbiseyi Livira’ya doğru tuttu. “Biraz büyük.” Omuz silkti. “Üç tane seç ve aşağı getir. Ayakkabı da bul. Onlara alışırsın. Ben suyu ısıtacağım.”

Livira hiçbir şey söylemedi. Hem suyun ısıtılmasında hem de bütün bu olanlarda bir bit yeniği olup olmadığını merak ediyordu. Teela teyzesi dünya hakkında çok az şey söylemişti ama sık sık tekrarladığı bir özde-yiş vardı: *Her zaman bir bedeli vardır*. Tekrar etrafına bakındı. Kendine yardım etmek, bu bolluk içindeki yerde ceplerini doldurmak için yanıp tutuşuyordu. İhtiyacı olanı alması yönündeki beklenmedik talimat, hayalindeki hırsızlıkların yelkenlerini suya indirmişti.

Salamonda merdivenlerden gıcırtilar çıkararak indi ve onu yalnız bıraktı. Livira ayağa kalktı. Çok az tanıdığı bir duyguyla içi karıncalanıyordu. Nezaket bir ağırlık taşır, hiçbir şeyiniz olmadığında başlı başına bir yüküdür. Livira’nın inkâr edilemez bir parçası, bu kadar çok şeyi özgürce sunan elleri ısırma istedi. Gurur aptalcadır, gurur kördür ama gurur aynı zamanda içimizden geçen omurgadır. Gurur olmadan geri sıçrama olmaz, direnç olmaz. Malar, sadece incinmiş ve kendini küçük düşürmüş olanların yapabileceği gibi nezaketinde hassas davranmıştı. Livira’nın dudakları Malar elinin tersiyle vurduğu için morarmıştı ama bu Yute’un sunduğu kurtuluştan farklı bir acıydı. Bu elbiselerde, Malar’ın en iyi pelerininin altında hissetmediği bir ağırlık olacaktı. Ve asker, muhtemelen tüm bunları asla açıklayamayacak olsa da Livira onun bunu anladığını iliklerinde hissetti.

Elbiseleri görmezlikten gelen Livira, onun yerine en yakındaki direği inceledi. Her bir ayağını ince bir toz tabakası kaplamıştı. Yukarıya, yukarıdaki kuleye tırmandı ancak gözleri gözlem aralıklarıyla aynı hizaya geldiğinde ve koni şeklindeki çatı başının birkaç santim üzerinde kaldığında durdu. Biraz daha yukarı tırmanırsa çatı şapkası olmaya hazır gibiydi. Omuzlarının ikisi de neredeyse duvara değiyordu. Bu hiçbir yetişkinin paylaşamayacağı bir manzaraydı.

Livira aralıklardan şehrin dört bir yanını, dağın kökleriyle yıkandığı yerden dış surlara ve ötesinde Dust’ın puslu sonsuzluğuna kadar görebil-

liyordu. Aynı pus, bugüne kadar hayatının her gününde baktığı ufukları yutmuştu. Başını çevirdiğinde, geldikleri yolun ilerisine bakabiliyordu. Yolun kendisi görünmüyordu. Görmek için eğilip aşağıya bakması gerekiyordu ama oturduğu evin karşısındaki evleri görebiliyordu. Yolun tam karşısındaki bina da bir kuleydi ama daha genişti ve destek için arkadaşına yaslanan sarhoş bir adam gibi uçuruma doğru inşa edilmişti. Livira'nın gözüne soluk renkli bir leke takıldı. Binanın üzerinde değil, yaklaşık on altı metre yukarısındaki kayanın üzerindeydi. Bir çıkıntıyla hava koşullarından korunuyordu. Kırmızı boyayla semboller çizilmiş ve zamanla solmuş olan bu semboller, eski kâğıt parçasından ezberlediklerine benzemiyordu ama her biri yarım metre boyundaydı. Livira, Yute'un ve arkadaşlarının kitaplarının arasında sakladıkları bu yazının kaçmaya can attığını düşündü. Kâğıt parçası onu Dust'ın derinliklerinde bulmuştu ve burada beklenmedik koşullarda daha fazlası vardı. Birisi onu oraya, kayanın tepesine koymak için canını tehlikeye atmıştı. Gerçekten de Livira odaya inmeye başladığında daha fazla yazı buldu. Bu kez kulenin iç çerçevesinin tahtasına bir bıçak ya da keskin bir kenarla kazınmıştı. Parmağını, özenle işlenmiş harflerin üzerinde gezdirdi. İşlemi daha yavaş bir şekilde tekrarladı ve sonra giysilerini seçmek için odaya döndü.

Livira üç önlük ve ilk kez giyeceği bir çift deri ayakkabı seçti. Ayakkabıları tekrar çıkardı -bağcıkları anlamadı- ve sonra onları gıcırdayan merdivenlerden aşağı taşıdı.

*

"Çok çabuk geldin," diyen Yute, aşağıdaki odanın gölgeli köşesinde oturmuş, her an gitmeye hazırmış gibi tahta bir sandalyenin kenarına tünemişti. Yanında, başı dirseğiyle aynı hizada, çoğunlukla kürkten ibaret bir yaratık oturuyordu.

Livira merdivenlerden yukarı doğru bir adım attı ve bohçayı andıran giysileri göğsüne doğru sıkıca bastırdı.

"O da ne?"

Yute şaşırılmış görünüyordu. "Wentworth bir kedidir," dedi. "Daha büyüğünü gördüğünden şüpheliyim."

"Daha küçüğünü hiç görmedim ki." Livira başını eğdi ve hayvanı inceledi. "Onu yiyecek misin?"

"Ne?" Yute beyaz kaşlarını havaya kaldırdı. "Hayır!" Wentworth'ın tüylü başını okşadı. "Dust'ta yemediğiniz hayvan yok mu?"

Livira düşündü. "Yakalanamayacak kadar hızlı olanlar ve saklanma konusunda çok iyi oldukları için bizim bilmediklerimiz. Bir de scarglar,

      *baştan aşağı* zehirlidir. Ve kratalaklar       her seferinde   nce onlar seni yer.”

“Kimse Wentworth’ı yemeyecek. O bir t  r Cornelia Dağ Kedisidir. Ancak bu soyun, birinin uzaktaki bir atasını dağa taşıması ve sonraki t  m nesillerin geri inemeyecek kadar tembel olmasıyla devam ettiğinden ş  pheleniyorum.”

Livira kaşlarını   atarak kediye baktı. “Arkadaş canlısı mı?” diye sordu. Koyu yeşil g  zleri dostluk vaat etmiyordu.

“Hiç değil. A  olduğu zamanlar hariç,” dedi Yute. “En çok da Salamonda’dan hoşlanmaz. Muhtemelen onu zor zamanlar için saklıyor. Diğerlerimiz arkamızı d  nd  ğ  m  zde ısırılırız. Eğer onu okşamaya başlarsan bir çıkış stratejinin olması önemlidir. Okşamayı bırakmandan hoşlanmaz.”

Livira, tam Salamonda’nın neden evini bu canavarla paylaştığını soracaktı ki karşıdaki evlerin arkasında y  kselen kayalıklara bakınca yukarıda g  rd  klerini hatırladı.

“Uçurumun üzerinde bir yazı var. Y  ksekte. Ne yazıyor?”

Yute pencereden dışarı bakıp başını salladı. “Bu bir isim. D  zinelerce seyirci için b  y  k bir risk olarak yazılmış, anlamsız bir duvar yazısı. Bazı insanlar saygınlık kazanmak için çok çabalar -dikkat çekmek için kendilerini kuruturlar- ve sonunda oraya vardıklarında ve ışıklar onları bulduğunda, s  ylemek zorunda oldukları tek şeyin, ‘Ben buradaydım!’ olduğunu keşfederler.” Kaşlarını  attı. “Gerçi bu, b  y  k edebiyatımızın çoğunun doğru bir  zeti olabilir.”

Livira o me h  l kişinin, sırf adını oraya yazdırmak için ne kadar çaba sarf etmiş ve ne kadar tehlikeye katlanmış olabileceğini d  ş  nd  . “Dust’ta birinin taşlardan resim yaptığı bir yer var. Ama ne olduğunu g  remezsiniz       kilometrelerce uzaktadır. Sadece kayalardan oluşan çizgiler g  r  rs  n  z ve çoğunlukla  st     rt  l  d  r. Ama Sirral r  zg  rı birkaç yılda bir sert estiğinde bir ya da iki haftalığına ortaya çıkar ve g  ky  z  nde olsaydınız ne olduğunu g  rebilirdiniz. Teyzem bunun, tanrıların bakmaları için yapıldığını s  ylemişti. Belki de aynı şeydir.”

“Belki...” Yute başını salladı. “Hiçbirimiz ne için burada olduğumuzu ya da ne yapmamız gerektiğini gerçekten bilmiyoruz. Bu y  zden birilerinin duyacağını umarak, birilerinin bizi g  r  p, b  y  k sırrı açıklayacağını umarak haykırıyoruz.”

Livira adama baktı. Hem genç hem de yaşlı olan bu meraklı solgun adam, b  y  k t  yl   hizmetk  rıyla birlikte sandalyesine t  nemişti. Soru sormamasının s  ylenmesine alışkındı. Yetişkinler bundan hoşlanmazdı.

Ama her zaman cevapları bildiklerini ve bunları duymak isteyen bir çocuğa vermeyi çok sinir bozucu bulduklarını düşünmüştü. Oysa burada, bilgi satmak üzerine kurulu bir şehirde yaşayan ve bu bilgeliğin geldiği kütüphaneye doğrudan erişimi olan bir adam vardı ve soruları öfkeli inkârlarla geçiştirmek yerine cehaletini bıkkın bir kabullenişle itiraf ediyordu.

Yute sandalyeden kalkmak için hamle yaptı ama sonra yerinde kaldı. “Aşağı inip Salamonda’nın seninle ilgilenmesine izin vermelisin,” dedi. “Ben burada bekleyeceğim.”

*

Yute ve Livira sokağa döndüklerinde güneş tepe noktasını geçmişti. Livira önlüklerden birini giymişti ve her ayağında bir kutu varmış gibi hissederek ayakkabıların içinde beceriksizce ilerliyordu. Salamonda onun elbise seçiminden duyduğu dehşeti dile getirmişti.

“Bunların hepsi kir renginde! Güzel, kırmızı olanı istemedin mi? Ya da mavi kollu yeşil olanı?”

Livira seçim konusunda fazla düşünmemişti. İçgüdüleri onu kamufleaja yönlendirmişti. Dust’taki yaşam ona arka planda göze çarpmanın faydası olmadığını öğretmişti. Aslında evin en üst odasına bile gelen yemek kokusu dikkatini dağıtmıştı. Mutfağa döndüğünde ağzı tükürükle dolmuş ve konuşması zorlaşmıştı.

Salamonda, Livira’nın çamur elbiselerden birini denemek için gerekli ilk adım olarak Malar’ın pelerinini çıkarması konusunda ısrar etmiş ve ona yiyecek bir şeyler ikram etmemişti.

“Tanrının dişleri! Kızım, kemik ve pislikten başka bir şey değilsin!” Kadın elbiseleri köşedeki bir sandalyenin üzerine fırlattı. “Yemek yiyeceksin ve banyo yapacaksın. Sırayla.”

Yemek hızlı geçti. Salamonda ocakta kaynayan tencereden bir kâse dolusu yemek koydu. Livira ağız yakan bir hızla mideye indirdi. Dudaklarından şimdiye kadar geçen en lezzetli şey olduğu gerçeği bile onu tadını çıkaracak kadar yavaşlatamadı. Masanın üzerine serpiştirilmiş sebzelerin ötesinde, Livira yahninin içinde ne olduğunu tahmin edemiyordu. Tatların karmaşıklığı ve zenginliği sınırlı tecrübesini aşıyordu. Ama kaşığını kâsenin dibinde gezdirirken, Yute onu geri getirmezse bir gün gecenin köründe içeri girip daha fazlasını almak zorunda kalacağına karar verdi.

“Artık onu bırakmalısın.” Salamonda kollarını kavuşturmuş, Malar’ın pelerininin siyah hacminin altından Livira’ya bakarak kaşlarını çatmıştı. “Çok kısa sürede, çok fazla şey olacak ve hepsini tekrar göreceğiz. Banyo zamanı.”

Salamonda'nın banyosu, Malar'ın ona sunduğundan daha yavaş ve daha sıcak bir havaya sahipti. Susuzluğu gidermek ve fasulyeleri sulamaktan başka amaçlara yönlendirilebilecek kadar çok miktarlarda su fikri o sabah bir keşif olmuştu ama bu kavramın at yalağı aracılığıyla aniden ortaya çıkması hoş karşılanmamıştı. Rahatlamak için suyu ısıtma fikri ise bambaşka bir konuydu ve Livira, Salamonda'nın mutfak masasının yanına yerleştirdiği teneke küvetin içinde yuvarlandı. Gözlerini kapadı ve sonunda kuyunun gizli sulu kalbine ulaştığını ve şimdi geri dönmek istemediği başka bir dünyada yüzdüğünü hayal etti.

Salamonda Livira'yı küvetten çıkardığında, geride kalan su griydi ve Livira'nın tozdan tamamen arınması için kaç kez banyo yapması gerektiğini merak etmişti.

"Ondan hoşlandım." Livira Yute'un sırtına doğru konuşurken adam önden yukarı doğru ilerliyordu. "O kulede yalnız mı yaşıyor?"

"Şey... Wentworth da var," diye yanıtladı Yute.

"Ama çok büyük!" Livira arkasına baktı. Ev aslında yol boyunca sıralanan evlerin en büyüğü ya da en görkemlisi değildi ama ona göre kesinlikle en güzeliydi. "Bütün bunlara nasıl sahip oldu? Çok mu zengin?"

Yute homurdandı.

"Şey, ona bir kâhya için yüklü bir ödeme yapıyorum. Ama burası benim evim."

Ve Livira, gününü dolduran onca gizem arasında en tuhafının, bir adamın kendi evinde bu kadar yersiz yurtsuz görünmesi olduğunu düşündü.

Biz insanlar sürü hayvanıyız. Birkaç kişi göz atmak için bir yerde toplandığında daha fazlası da gelir. Bu gerçeği kütüphanelerden daha iyi ifade eden çok az yer vardır. Burada odaklanmamız sayesinde birkaç kitap, ciltlendikleri andan aşırı kullanımdan parçalandıkları güne kadar raflara neredeyse hiç dokunmaz. Etrafta, suratsız bir sessizlik içinde, sevilmeyen kitaplar sonsuz sıralar halinde sırtlarını gösterirken, asla gelmeyen bir dokunuş için can atarlar.

Dizin Sanatı, Dr. H. Worblehood

11. BÖLÜM

LİVİRA

Son ve en dik iki yüz metre boyunca yolu çevreleyen hiçbir ev yoktu. İleride kocaman bir mağara ağızı görünüyordu. Yamaçlarda Livira'nın daha ileride görebildiği yıpranmış kayalıklar ve kayalar değil, moloz yığınları, kırık kayalar ve paramparça duvarlar vardı.

“Burası kütüphanenin girişi mi?” diye sordu Livira.

Yute nefes nefese, “Onlardan biri,” dedi. “Yüzyıllar boyunca farklı giriş kapıları oldu ama her biri sırayla yıkıldı. Bir zamanlar dağın yamacı, bir tanrının yüzüne benzeyecek şekilde oyulmuştu, girişi de onun kükreyen ağzıydı.” Birkaç derin nefes aldı. “Çok tedirgin edici bir manzaraydı. Sanırım öyleydi.”

“Bir madene benziyor.” Livira daha önce hiç maden görmemişti ama Yaşlı Kern bir keresinde Cernow'daki arduvaz madenini anlatmıştı ve bu, onun için çizdiği resme uyuyordu.

“Sanırım biraz öyle.” Yute duraklayıp bastonuna yaslandı. “Ve biz kütüphaneciler de madencilerden pek farklı değiliz. Zira zamanımızın çoğunu değerli külçeleri avlamak için derinlere inerek ve kazarak geçiririz.”

Patikadan inen birkaç kişinin yanından geçtiler. İki genç adam, orta yaşlı bir kadın, şakakları ağarmış tıknaz bir adam ve hepsinin üzerinde açık mavi yünden birbirine benzer cüppeler vardı. Yute başını sallayanlara karşılık verdi ve Livira bakışlarını, onlar başlarını çevirme nezaketini gösterene kadar kaçırmadı.

“Daha fazla insan olacağını düşünmüştüm.”

“Halka açık olan giriş dağın daha aşağısında. Oradaki fuaye her zaman kalabalıktır ve öndeki banko yüz metre boyunca uzanır. İnsanlar oradan kitap isteyebilir ve bir kütüphaneci sözkonusu kitabı bulduğunda onları beklemesi için oraya gönderir. Bu giriş, personel için olan giriş.”

Mağara ağzının iki yanında birer muhafız duruyordu ve her biri Ma-lar’ın kaptanının giydiğinden çok daha ince, altınla işlenmiş, çelik bir göğüs zırhı giyiyordu. Her ikisinin de tüylerle dikilmiş bir pelerini vardı ve miğferleri baykuş kafasını andırıyordu. Gözleri demirle daire içine alınmış-tı. Adamların kalçalarında kılıçları vardı ama her biri iki eliyle göğsünde uzun bir çelik boru tutuyordu. Livira’nın yaklaşmasını izlediler ve içeri girmesini engellemek için hiçbir harekette bulunmadılar. Livira gözlerini, miğferlerini taklit edencesine açarak onlara baktı. Yute onu muhafızların arasından geçirirken bile onlara neden dik dik baktığından emin değildi. Bunu hep yapıyor, hep karşılık veriyordu. Tüm bu yenilik, tüm bu ihtişam, bu yerin ve içindeki herkesin ondan daha iyi olduğunu haykırıyor gibiydi.

Taş döşeli patika mağaranın içine doğru devam etti ve arka tarafta, tam olarak taştan kesilmiş bir koridora açıldı.

Yute, adamların duyamayacağı bir yere gelince, “Onlar bir çift Kütüp-hane Muhafızı’ydı,” dedi. “*Merasimin* -başparmağı ve diğer parmaklarıyla daire şekli yaptı ve bunları kısa bir süre gözlerine tuttu- ve *en son yenilik-lerin* ilginç bir karışımı. Sanki önlerindeki koridorda ilerleyen tüplerden birini işaret ediyormuş gibi bir mimik yaptı. Livira Yute’un, muhafızları kendilerini ciddiye aldıkları kadar ciddiye almamasından hoşlanmıştı.

Hikâyelerde mağaralar rutubetli ve ıslaktı ya da kömür kokusu ve ej-derha nefesi dumanıyla doluydu. Ancak burası kuruydu ve hiçbir şey kok-muyordu. Livira koridora girdiğinde, kendini kolayca Tahsis Salonu’nda hayal edebilirdi. Yute yolu bir kavşağa kadar takip etti ve oradan da basa-makların çeşitli şekillerde yükselip alçaldığı ve giderek karmaşıklaşan bir labirentten geçtiler. Giderek daha fazla kişiyle karşılaşıyorlardı. Kadın ve erkek karışıktı. Bazıları mavi, bazıları da beyaz cüppeliydi. Neredeyse hepsi bir yere yetişmek için acele ediyordu. Tek bir kitap taşıyan da vardı, yığınla kitap taşıyan da. Livira’dan biraz daha uzun olan mavi giysili bir kadın, üzerinde belki elli tane kadar deri ciltli kitabın durduğu tekerlekli bir rafı itiyordu. Livira kendini duvara yasladı ve kadın Yute’u fark edip, ilerleme-sini durdurmaya çalışmadan önce yanından geçip gitti. Livira sağlam bir şekilde yere bastı ve tekerleklerin gıcirtısını duyup hareket etmemiş olsaydı Yute’a çarpmasına birkaç santimetre kalan arabayı güçlükle durdururdu.

“Çok üzgün-”

Yute elini kaldırarak onun özür dilemesini engelledi. Şaşkın bir gülümseme takındı ve devam etmesini işaret etti.

Livira kadının aceleyle uzaklaşmasını izleyip, “Neden hepsi mavi ya da beyaz giyiyor da sen gri giyiyorsun?” diye sordu.

“Mavi genel personel ve stajyerler içindir. Daha kıdemli personel ise kütüphaneci seviyesinde beyazdan başlayıp baş kütüphaneci için siyaha kadar renk değiştirir.” Bir sonraki yan koridordan beklenmedik bir sola saptı ve Livira direksiyonu kırarak onu takip etti.

“Peki ya tam o sırada sana çarpmış olsaydı?” Kadın gerçekten endişeli görünüyordu.

“O zaman elimdeki en keskin silaha uzanmak zorunda kalabilirdim.” Yute ileri doğru adım atmaya devam etti ve sanki bir yıldırım çağırıyormuş gibi kollarını kaldırdı. “İğneleme.”

Livira iğnelemenin ne olduğundan emin değildi ama kulağa oldukça kötü geliyordu.

Adamın indirdiği kollarına baktı. Tuz beyazıydı, tıpkı geri kalanı gibi. Bu kadar solgun bir tende, damarların dağdan görünen şehir sokakları gibi göze çarpacağını düşünebilirdi ama hiçbirini görünmüyordu.

“İşte geldik.” Kütüphaneci büyük bir meşe kapının önünde durdu ve bastonunun sapıyla kapıya vurdu. “Seni Heeth Logaris’in şefkatli himayesine bırakacağım. Davranışların hakkında sadece iyi raporlar duymayı umuyorum.”

Livira çatık kaşlarının altından bakıp, “Gerçekten mi?” dedi. “Çünkü deneyeceğim ama...”

“Tanrılar aşkına, hayır!” Yute güldü. Bu kadar dar bir göğüsten çıkması mümkün görünmeyen, şaşırtıcı derecede derin bir sestti. “Bu bir iğnelemeydi. Ona cehennemi yaşat!”

Kapı, bir adamın kafasını dışarı çıkarmasına yetecek kadar açılınca ağarmış saçlarla saçaklanmış küt, kel bir kafa belirdi. Adamın bakışları Yute’a kaydı ve kapı ardına kadar açıldı.

“Üstat Yute, beklemiyordum.”

“Böldüğüm için özür dilerim, Heeth. Sana yeni bir stajyer getirdim.”

Karşılarındaki adam Yute’a göre daha uzun boyluydu ve omuzları oldukça genişti. Kader onu kütüphaneye getirmemiş olsaydı Livira iyi bir güreşçi olabileceğini düşündü. Omuzlarını saran cüppe, Yute’un cüppesinden daha açık griydi ve Livira şimdi bunun daha düşük bir statüyü işaret ettiğini anlıyordu.

Ne kadar geniş olursa olsun Heeth Logaris, kapıyı tamamen kapata-

cak kadar yapılı değildi ve Livira onun arkasından, yaşları oldukça farklı ve hepsi mavi tunik giyen çocukların kitaplarla dolu masalarda oturduğu büyük bir oda görebiliyordu. Hepsi öğretmenlerinin yanından geçen yeni geleni görebilmek için dönünce önlerindeki işleri boş kaldı.

Yute kenara çekilerek Livira'yı iyice ortaya çıkardı.

“İşte burada.”

Adam solgun gözlerle Livira'yı inceledi, gür kaşları havaya kalktı. “Bir başkası.” Bakışlarının yoğunluğuyla ilgili bir şey kelimeyi tamamen tarafsız tutmak için gereken çabayı ele veriyordu. “Ve bu da Dust'tan.”

“Kesinlikle.” Yute başını salladı ve elini Livira'nın kürek kemiklerinin arasına bastırarak onu yavaşça odanın içine itti. “Seni Üstat Logaris'in gözetimine bırakıyorum, Livira.” Öğretmene kocaman gülümsedi. “Harika şeyler yapacağına eminim.”

Üstat Logaris yavaşça başını salladı.

“Korkarım buna ihtiyacı olacak.” “Güzel. Güzel.” Yute daha fazla sorumluluktan kurtulmak istercesine avuçlarının tozunu aldı. “Bir süre sonra onu kontrol etmek için geri geleceğim.” Geri çekildi, bunu yaparken kapıyı da kapamaya başladı.

“Temel bilgiler konusunda eğitim aldığina inanıyorum.” Logaris sesini yükseltti. “Bu yıl gelen stajyerler bilimsel eğitimde yetersiz kaldılar ve el yazısı konusunda da zar zor yeterli oldular. Ve...”

Yute, daralan boşluktan, “Ona okumayı öğretmen gerekecek,” diye seslendi. “Ve yazmayı ve diğer her şeyi.” Son sözleri üzerine kapı tamamen kapandı. “Onu boş bir sayfa gibi düşün.”

*

“Metinlerinize geri dönün!” Üstat Logaris ayağını yere vurdu ve yaklaşık iki düzine kafa, Livira'nın gelişine kadar ilgilerini çeken sayfalara geri döndü. Öğretmen kocaman elini Livira'nın omzuna koydu ve onu odanın arkasına yönlendirdi. “Bu taraftan, Yutegil.”

“Benim adım Livira.”

“Ben aksini söyleyene kadar senin adın Yutegil.”

“Neden?”

“Yutegillerin her zaman çok fazla sorusu vardır.” Logaris onu dört çocuğun kitaplarını karıştırdığı uzun bir masaya götürdü. Sadece gözlerini oynatarak yeni gelene hızlı bakışlar attılar. Odadaki en küçük çocuklar neredeyse Livira'nın yaşlıları gibi görünüyordu. İkisi kız, ikisi erkekti.

Logaris boşluğa doğru, “Dil bir ağaç gibidir,” dedi. Derin sesi sanki en sevdiği şiiri okuyormuşçasına yükseklerden iniyordu. “Bizim göremeyece-

ğimiz kadar yavaş büyür ve değişir ama yine de bir zamanlar avucumuzun içinde kaybolacak kadar küçük bir tohum olduğunu ve bir gün devrilip öleceğini, çürüyüp gideceğini de biliriz.”

Livira daha önce sadece bir tane ağaç görmüştü ama bu kavrama aşınaydı. Soruları vardı ama dilini ısırdı, ustanın Yutegiller hakkındaki açıklamasının hemen ardından onu haklı çıkarmak istemiyordu.

“Dil yaşlandıkça değişir ve sadece on nesilde, kendi içinde tanınmaz hale gelir. Kütüphanemiz eski. Şehirler ve medeniyetler gibi eski değil ama bu dağ gibi yaşlı. Yaşayan hafızada çok az eser yazılmıştır. Değişimle boğuşmayı bekleyin. Önünüzdeki kitaplar fosil. Her şeye ve sağduyunun kendisine rağmen hayatta kalan eski bir çağın kalıntıları. Ve bir ağacın dalları gibi dil de ortak kök ancak bir fısıltı olana kadar tekrar çatallaşır. Bu dallar yayılır ve garip dillerin hem kelimeleri hem de grameri yeniden şekillendirdiği ve garip ellerin yeni sesleri hapsedecek yeni alfabeler bulduğu uzak diyarlara dokunur. Ve bu sadece bizim dünyamızdan kitaplar için böyledir.”

Livira, “Başka dünyalar da mı var?” diye sordu. Böyle şeylerin nerede saklanabileceğini görmeye çalışıyormuş gibi gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

“Sus, Yutegil.” Logaris aşırı büyük ellerinden birini uzatıp Livira’nın tüm yüzünü kapadı ve parmaklarını Livira’nın başının üzerinde gezdirdi. “Dünyalar üzerinde dünyalar vardır. Sayfadaki mürekkepten ötesini göremediğimiz sonsuz sayıda dil. Her bir zerresini anlamak için kırıp dökmemiz gereken diller. Beklenmedik bağlantılar aracılığıyla yavaşmamız ve sürpriz bir şekilde ele geçirmemiz gereken diğerleri. Anladığımız bir dilde çoğaltılmış bir metnin keşfiyle aniden ortaya çıkabilecek diğerleri. Size bildiklerimi ciltler dolusu çeviri yapabilesiniz diye değil de -gerçi yeterli değerde kitaplar tespit edildiğinde bu da gerekecek- ihtiyacımız olanı bulmak için elimizdekilerin enginliği içinde avlanabilesiniz diye öğretiyorum.” Livira’nın nefesiyle ıslanmış elini onun yüzünden çekti. “Bu kız,” dedi ve bakışlarını Livira’ya sabitledi. “Bu Yutegil, çok fazla sorusunu hevesle belirlediği dilde ne okuyabilir ne de yazabilir. En yeni acemilerimiz olarak siz dört stajyeri bu kabul edilemez gerçeği biraz daha kabul edilebilir bir hale dönüştürmekle görevlendiriyorum. Eğer bu hızlı bir şekilde gerçekleşmezse hoşnutsuzluğum son derece önemli olacak ve bu masadaki herkesin tepesine inecektir.” Ellerini yırttı. İki taşın birbirine çarpması gibi bir ses çıktı. “Başlayın!”

Üstat Logaris sözlerini söyleyip Livira’ya sırtını döndü. Tıpkı birkaç dakika önce Yute’un kendisine yaptığı gibi onu astlarına emanet etti. Livira

kendisine dönen suçlayıcı yüzlere baktı ve onların da kendisini kime terk etmeye çalışacaklarını merak etti.

Belki de Malar'ın o kadar kötü bahsettiği kanalizasyonlar gerçekten tatsızdı ama en azından orada tanıdığı insanlarla birlikte olacak ve kahvaltıda önce altı kez imkânsız başarması beklenmeyecekti.

Bir prizma beyaz ışığı sonsuz sayıda tona bölebilir. Gökkuşağının renkleri sadece kullanım kolaylığı için indirgeyici bir şekilde uygulanan bir sınıflandırmadır. Çivit mavisinin nerede bitip menekşe morunun nerede başladığı, bir romanı yerleştirmek isteyen kütüphaneciler arasındaki herhangi bir raft tartışmasının yerine geçebilecek bir tartışmadır. Gerçek ve kurgu bile birbirine karışabilir.

Uzlaşma: Bir Kütüphanecinin Öyküsü, Davris Yute

12. BÖLÜM

LİVİRA

“Gölgem nereye gitti?” Livira etrafına bakınarak onu aradı.

“Çoğu insan ışığın nereden geldiğini sorar.” Arpix, Livira’ya okuma yazma öğretmekle görevlendirilen en yeni dört stajyerden biriydi. Livira’dan bir yaş kadar büyüktü. Yaşına göre uzun boylu, dar omuzlu ve Livira’nın şimdiye kadar tanıştığı en ciddi çocuktu. Livira onu güldürmeyi hemen kendine görev edinmişti ancak şimdiye kadar tek bir gülümseme bile elde edememişti.

Arpix ışık konusunda haklı bir noktaya değinmişti. Livira gözlerini kırptırdı ve bakışlarını kaldırarak pencere ya da lamba aradı. *Işık nereden geliyor?*

“Her yerden geliyor.” Charlotte kitaplarını göğsüne yaslamış, sanki sürekli çalınma korkusu yaşıyormuş gibi kollarını kavuşturmuştu. “Bu kütüphanenin büyüğü.”

“Sihir falan yok,” dedi Arpix. “İşin sırrını bilen herkes evini aynı şekilde aydınlatabilir.”

Charlotte, Arpix’in göremeyeceği bir noktada, Livira’ya *sihir* kelimesini mırıldandı. Livira Charlotte’tan hemen hoşlanmıştı. Yaşıtı olan Charlotte neredeyse yerleşkeden sayılabilecek kadar cılızdı. Sadece sarı telli saçları ve sivri burnu yabancı olduğunu belli edebilirdi.

Beşi de büyük yemek salonundaki masalarda kalan son kişilerin arasındaydı. Livira açlığına rağmen yemek yiyemeyecek kadar yorgun olduğunu düşünmüştü ama kalabalık yemekhaneye girdiklerinde yemeklerin aroma-

sı, yorgunluk ve açlık arasındaki dengeyi hızla tersine çevirmişti. Üç kâse kalın etli çorba ve dört sıcak ekmekten sonra yorgunluk tüm şiddetiyle geri dönmüş ve düşünceleri uykuya teslim olmuştu.

“Yani kütüphane hiç kararmıyor mu?” diye sordu Livira. Dust’ta geçirdiği geceleri düşündü. Yıldızlar çoğu zaman saklanırdı ve görülebilen şeylerde yaratacağı tüm fark için iki gözünüzü çıkarmanız gerekirdi.

“Ah, karanlık olur,” dedi Meelan. “Yer yer.” Meelan dördünün içinde en büyük olandı. Livira’dan daha kısa boylu ve zayıftı. Livira’nın gördüğü kadarıyla nadiren konuşuyordu ve konuştuğunda da genellikle rahatsız edici bir şey söylüyordu. Daha önce Arpix’ten mürekkebi uzatmasını istediğinde başka bir dilde konuşuyor olsaydı Livira onun bakışlarının karanlık yoğunluğu yüzünden, ölüm tehdidinde bile bulunduğunu düşünebilirdi.

Livira, “Yer yer mi kararıyor?” diye sordu. “Hangi yerler?” Ama hiçbirine buna bir cevap vermekle ilgilenmiyor gibiydi.

“Yüzüne ne oldu?” diyen Carlotta, Livira şişliğin ve morluğun farkında değilmiş gibi önce dudağına sonra yanağına dokundu.

“Yumruklu kavga.” Livira, Acmar’ın artık karnının doyduğunu ve korunduğunu umuyordu. Neera, Katrin, Benth ve küçükler için de aynı şeyi umuyordu. Gevin, Breta ve diğerleri için de. Âdeta bir hayalet gibi, omzunun üzerinden, sessiz bir sitemle onun tıkınmasını izliyorlarmış gibi hissediyordu. Önündeki kâseyi itti.

“Peki ya burası?” diyen Jella yüzünü ekşitti ve Livira’nın kırmızı yarasına bakarken parmaklarıyla kalın bileğini daire içine aldı.

“Farklı bir kavga.” Livira ip izlerini gizlemek için kolunu geri çekti. “O dövüşü kazanamadım.”

Meelan onu eleştirel bir gözle inceleyip, “Saçında yanmış delikler var,” dedi.

“Ve boynunda da kesikler var,” diye ekledi Arpix.

Livira omuz silkip, “Bir toz ayısı beni yutup geri tükürdü,” dedi.

Arpix kaşlarını kaldırdı. Yerleşim yerindeki çocuklardan herhangi biri ona yalancı diyebilirdi. Livira da onlarla mücadele ederdi. Ama çok toktu, çok yorgundu ve aniden ona bakamayacak kadar üzgündü. “Bu benim dünümdü.”

Uzun bir gün olmuştu. Heeth Logaris dersini bitirmiş ve stajyerleri göndermişti. Livira sınıfta ne kadar kaldığından emin değildi. Susamasına ve midesinin Salamonda’nın yahnisinden daha fazla yemek için guruldamasına yetecek kadar uzun bir süre. Sınıftan beyni uğuldayarak, dört masa arkadaşının ona verdiği bilgilerle dolup taşarak çıkmıştı. Harflerin şekilleri

ve sesleri kelimelere dönüştürülmeleri, kelimelerin cümlelere dizilmesi... Hayatında ilk kez bunalmış hissediyordu. Aynı anda bir yer bulması gereken çok fazla yeni şey vardı. Düzenlenmesi gereken çok fazla karmaşa. Bu gece rüyaları onun dikkatini çekmek için savaşıyor, isimlerini haykıran, seslerini söyleyen, sıra sıra dans eden harflerle dolu olacaktı. Ve hâlâ şehrin kapılarının dışında başlayan gün birmemişti. Aslında, kütüphanenin solmayan ışığında güneşin batıp batmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Dersten sonra diğerleri onu yemek salonuna götürmüştü.

“Hadi.” Arpix sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

Livira masanın üzerine saçılmış dağınıklığı işaret edip, “Peki, ya biz...” dedi.

“Bunu mutfak personeli yapar,” diye homurdandı Meelan.

“Mutfak personeli mi?” Livira gözlerini kırptırdı. Evdeyken yapması gereken yaramazlıklar uğruna yapması gerektiğini bildiği işleri adanmaktan mutluluk duyardı. Yine de böyle bir ziyafetten sonra yardım etme zorunluluğu hissetti. Ama diğerleri çoktan çıkışa yönelmişti ve o da geride kalmaktan korkarak peşlerinden gitti. Carlotta sağa sola saparak yolu açtı. Artık daha az insan vardı ve adımları daha rahattı. Sanki ışık ne derse desin bedenleri yatma vaktinin geldiğini biliyordu.

“İşte geldik.” Carlotta ana koridordan, her iki yanında birkaç metrede bir düzinelerce kapı bulunan daha dar bir koridora döndü. “Bunlar stajyer odaları. Biz en sondayız. Bir sürü boş oda var. Benimkinin yanı boş.”

Livira hayretle, “Bir odam mı olacak?” diye sordu. Yemek masasından çaldığı ekmeklerden biri o anda elbisesinin içinden düşüp yere saçıldı. Onu toplarken kimse bir şey söylemedi.

“Bir odan olacak,” dedi Carlotta.

Jella arkalarından, “Fazla bir şey değil,” dedi. Jella dersten beri çoğunlukla sessizdi ama ders sırasında çalışmaları gereken her fırsatta konuşmuştu. Salamonda’yla benzer cömert hatlara sahipti, kimsenin bir gram bile yağ taşımadığı Dust’ta bu hiç görülmemiş bir şeydi. “Sadece bir yatak, bir masa ve üzerinde çalıştığın kitapları koyabileceğin raflar.”

“Ve işlemek için bir kap,” diye ekledi Carlotta. “Bunu unutma.”

Kapıları geçerek ilerlediler. Arpix en kıdemli stajyerlerin ana koridora en yakın odalarda kaldıklarını ve bu sayede yemekhaneye, yazıhaneye, cilt atölyelerine, depolara ve Carlotta’nın araya girmesiyle tuvaletlere en kolay şekilde erişebildiklerini anlattı.

Livira, Malar’dan alıntı yaparak, “Tüm bunları Kral Oanold’un büyük büyükbabası mı inşa etti?” diye sordu. Kralın var olduğunu zaten biliyordu

ama o sabaha kadar adını ya da sarayının teyzesinin kulübesine ne kadar yakın olduğunu hiç bilmiyordu. “O *kadar* da eski değil o zaman?”

Biri uzun boylu kumral, diğeri kısa boylu esmer olan oğlanlar, Arpax ve Meelan birbirlerine baktı.

“Kütüphanede sadece kitaplar ve okuma odaları var,” dedi Arpax. “Burası gibi değildir. Bu koridorlar ve odalar çok sonraları kütüphaneciler için kazıldı. Ve kütüphane ışığı buraları doldurdu.”

“Yani kralın babası inşa etti, öyle mi? Charlotte ağır ahşap kapılardan birini itip keyifli bir sesle, “İşte odan,” dedi. Livira’nın sayılar olduğunu bildiği ama tam olarak tanımlayamadığı şeylerle işaretlenmişti.

Karşısındaki alan aydınlık ve temizdi. Yatakta gri yün battaniyeler vardı. Masa ve sandalye, yerleşimdeki herhangi birinin sahip olabileceğinden çok daha iyi mobilyalardı. Duvarlar düzdü ve kayayı kazmak için kullanılan aletlerin izleriyle neredeyse hiç dalgalanmamıştı.

Jella, “Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Livira her şeyden çok yalnız kalmak istediğini fark etti. Keder bütün gün onu takip etmiş, Dust’tan beri peşini bırakmamıştı ve şimdi, her ne kadar bundan korksa da yabancılara ve onların tuhafliklarına karşı koruyucu çemberini bir kenara bırakmanın ve kederin artık sona ermesine izin vermenin zamanının geldiğini biliyordu. Başını iki yana salladı.

“Sabah seni uyandırırım,” dedi Jella. “Simpax zil çalar ama buraya geldiğim ilk ay hep uyuyakalmıştım.

Livira başını salladı.

“Masanın üzerinde mürekkep var, kâğıt içinde.”

“Hadi.” Arpax, Livira’nın onların gittiğini görmek için duyduğu ani ihtiyacı hissetmiş gibi Jella’nın kolunu çekti. “İyi geceler Livira.”

Ve böylece dördü gitti. Carlotte en son çıktı. Hafifçe gülümsedi ve kapıyı arkasından kapadı.

*

Tüm avcılar gibi hüznün de yavaş ve sessiz adımlarla ilerler, ta ki son anda saklandığı yerden saldırıp öyle bir hızla sıçrar ki çarpmanın etkisiyle kurbanı topuklarından sarsılır. İlk hıçkırık Livira’dan şiddetle koptu, sanki göğsü içeriden yumruklanmış gibiydi. Destek almak için duvara uzandı ama nefesini geri alamadı. Bacakları tüm bunların ağırlığını taşıyamaz hale geldi ve yere yığıldı. Cinayet işlemiş, ölmüş, kan revan içinde kalmış, tanıdığı herkes yıkıma uğramış ve altüst olmuştu ama dünya ona tam da her zaman istediği ama adını koyamadığı şeyi vermişti. Bilinmeyen tanrılar onun hayatının sözsüz duasını duymuş ve cevaplamıştı. Dust’ı geride bı-

rakmıştı. Temizdi, karnı doyuyordu, seşilmişti ve őzeldi. Ve bunların hepsi onun suçuydu.

Ve kütüphanede bir milyon kitap ve her kitapta bir milyon kelime olsa bile tüm bu bilgelik içinde onu aksine ikna edecek tek bir satır bile olamazdı.

Bir gemi ne kadar büyük olursa rotasına o kadar çok dikkat edilmelidir. Her dönüş önceden planlanmalıdır. Aslında, taşıtlar ne kadar büyük olursa bağlı olduğu limandan ayrılmadan önce hedeflenen yöne doğru dümeni kırmayı önerilir.

Tarihin Büyük Yelkenli Gemileri: Mimari Bir Derleme, A. E. Canulus

13. BÖLÜM

EVAR

Evar ve Starval, okuma masalarından oluşan enkazın arasından yavaş yavaş yürüdü. Kıymıklar ve eski ahşap parçaları ayaklarının altındaki zemini kirletmişti. Devasa Kaçış, Mekanizma büyük bir kısmını tekrar içine çekmeden önce ortada bir yıkım kalıntısı bırakmıştı. Ancak şimdi, Asistan yeni yarasıyla birlikte onlardan uzaklaşırken Evar olanların büyüklüğüyle mücadele etmeye başlayabilirdi. Bunu yapmak yerine, mücadele etmek için çok daha ufak bir şey tercih etmişti.

“Yanında olmaya tahammül edebildiğin tek kişi ben miyim?” Evar dönüp kardeşine baktı. Starval’ın onu saklanması için çekerken söylediklerini tekrarlardı. “Sen ne zaman benim yanımdasın ki?”

Starval omuz silkti ve önden yürürdü.

Bazen ikisinin zar zor üç kelime etmelerinin üzerinden aylar geçtiği olurdu. Herhangi bir değeri olan sohbetler sadece işler bıçak kemiğe dayandığında gerçekleşiyor gibiydi ve kütüphane bu tip anları pek sağlamazdı.

Evar kardeşinin daha fazla bir şey söylemesini beklemiyordu ama sessizlik tıpkı koridorun ağzı gibi sadece uzayıp gidiyordu.

“Sen bizi bir arada tutan yapıştırıcısın. Bunu bilmen gerekir.” Starval dönüp bakmadı. “Duvarlar gitmemizi engelliyor ama sen bizi bir arada tutuyorsun. Benim aksime, sen gerçekten insanları seviyorsun ya da fırsatın olsa severdin. Bizim birbirimizle geçirdiğimiz zamanın on katını benimle, Clovis’le ve Kerrol’la geçiriyorsun. Sen hepimizle uyumlusun. Clovis senden hoşlanıyor.”

Evar buna homurdanarak karşılık verdi.

“Hoşlanmıyormuş gibi yapıyor,” dedi Starval.

“Ama beni kandırdı.” Evar kaburgalarını ovuşturdu. Kardeşiyle gerçekleştirdiği, en son eğitim seansını bitiren tekmeden kalan ağrıyı hissetti.

“Senden hoşlanıyor. Ve çocukken ettiğiniz o saçmalıkları kastetmiyorum. Senin için ölür.”

“Ölmek için bir fırsat bulsa onun için bile ölür,” dedi Evar.

“Bundan daha fazlası var.” Starval başını salladı. “Kerrol bile seni seviyor. Eğer herhangi birini sevebilirse tabii. Sende şu hafıza deliği var. Bu da Kerrol’ın, seni diğerlerimiz kadar iyi okuyamadığı anlamına geliyor. Senin yanında daha gerçek oluyor. Onu hâlâ şaşırtabilirsin. Senin kilidini açamaz. Bu da seni, konuşmak için sahip olabileceği en düzgün insana en yakın kişi kılıyor.” Duraksadı. “Sen hepimizin içinde en... En gerçek olansın.”

Evar tekrar homurdanıp, “Daha çok en zayıf halkayım,” dedi. “Ben bozuk olanım.”

Starval sıırttı. “Hayali yerlerde, hayali insanları öldürmüş numarası yapıyorum. Eğlencesine. Bu beni ne yapıyor? Clovis asla gerçekleşmeyecek bir savaşa takılıp kaldı. Kerrol hepimizi denklem olarak görüyor. İçimizde Mayland için bir tek sen ağladın. Bunu sana garanti edebilirim.”

“O zayıflıktı. Clovis öyle olduğunu söyledi.”

“Güçtü,” dedi Starval. “Ben öldürülsem arkamdan ağlayan tek kişinin sen olacağına kalıbımı basarım. Bu gerçekten önemli. Mekanizma’dan bir süper güçle kurtuldun ve buna *iyi olmak* deniyor.”

“İyi biri olduğumu hissetmiyorum.” Starval ona onların yapıştırıcısı olduğunu söylemişti ama Evar yine de hayatının büyük bir kısmını kaçmaya ve bunu sadece odadan değil, içindeki her şeyden ve herkesten kaçmaya çalışarak geçirmişti. O kapılardan biri açılırsa hemen içinden geçer, suçluluğunu geride bırakırdı.

Evar hayatı boyunca bir şey olmasını bekleyen biri gibi hissetmiş, o şeyin zaten olduğu ve bunu gözden kaçırdığı korkusuyla sürekli endişelenmişti. *Kitap...* O bir şeydi. Ona olan bir şeydi ve parmakları kapaklarını daha sıkı tutarken, her ne olursa olsun elinden kaçmasına izin vermeyeceğine yemin etti.

*

Evar ve Starval havuza geri döndüklerinde kurtulan iki Kaçış çoktan yığınların arasında kaybolmuştu. Clovis ve Kerrol, Asistan ve Asker’le birlikte onları bekliyordu. Bu bir savaş konseyiydi. Artık sadece altı kişi kal-

miş olmalarına rağmen nadiren aynı zamanda, aynı yerde oluyorlardı. Her nasılsa kardeşlerin yalnızlığının derinliği, bir erkek ya da kız kardeşin arkadaşlığını dayanılması zor bir hale getirmiş gibi görünüyordu. Her birinin yıllar önce bir diğerini eğlenceden soğuttuğu bilgisi, sessizliklerini daha da huzursuz hale getiren bir yükü.

Her biri, bir diğerini o kadar iyi tanıyordu ki sohbetten alacakları yeni bilgilerin hepsini kendi kendilerine konuşarak da elde edebilirlerdi. Ayrıca içlerinden biri her zaman Mekanizma'da olurdu. Bu onların tercih edip sevdiği uyuşturucuydu ve Evar'ın kitaplarda okuduğu narkotikler kütüphanede gerçekten olsalar bile Starval'ı, Clovis'i ve Kerrol'ı sıra onlara geldiği anda Mekanizma'ya geri götüren bağımlılığı kıracak güce sahip olacaklarına inanmakta zorlanıyordu.

Evar, "En akıllıca hareket Mekanizma'yı kullanmaya son vermek olur," dedi. Bunu sırf söylemiş olmak için söylemişti.

Clovis acımasız bir kahkaha attı. "Savaş alanını bırakmak, bazen savaş kazanmak için atılan bir adım olabilir. Ama bizim için Mekanizma savaşın ta kendisidir! Bizim için burada yaşlanmak ve bu çürüyen kitaplar arasında ölmekten başka ne var ki?"

Evar başını çevirip sınır duvarının ötesindeki yığınlardan oluşan ormana baktı. Sahip olduğu tek şeyin bu çürüyen kitaplar olduğunu unutan sadece Clovis değildi. Mekanizma ilk sekiz yılını bulanıklaştırmış, ardından diğerlerinin onlarca yıllık eğitim ve çalışma anılarını sakladığı kocaman bir boşluk bırakmıştı. Ona geri dönebilmekle ilgili tüm önerileri reddetmişti. Bildiği bir şey varsa o da bir sonraki sefer Mekanizma onu yaşlı ve yalnız bırakabilirdi. Hafızası, herhangi bir şeyi kaybettiğini bilemeyecek kadar boş bir halde olabilirdi. Herhangi bir olay olmadan içinde bir gün geçirdiğinde, diğerlerinin birbirlerini öldürdüklerini öğrenerek dışarı çıkabileceğinden endişeleniyordu. Bazen rasgele bir araya getirilmiş ailesini bir arada tutmanın yükü çok fazla geliyordu. Bazı günler tek sahip olduğu şey buymuş gibi geliyordu ve bu çok fazlaydı.

Kerrol elini çenesine götürdüğünde, belki de kirli sakalının arasında güven arıyordu. Sanki en uzun boylu olmak onu bir şekilde hepsinin lideri yapıyormuş gibi yavaş yavaş onlara baktı. "Konuyla ilgili bir çalışma gerçekleştirdim," dedi. "Asistan ilgili metinler bulma konusunda son derece yardımcı oldu."

Kafalar Asistan'a döndü. Adına rağmen ondan yardım almak son derece nadir bir şeydi. Onları doyurmuş ve büyütmüş, çok sayıda dilde okuyabilecek şekilde donatmış ve onları birbirlerine ve kendilerine zarar

vermekten korumuştı. Bunun ötesinde kitapların yerini bulma ya da kütüphanede yol bulma işlerinin her ikisinde de çok az yardımcı olmasına izin veren sınırlara çok bağlıymış gibi davranmıştı. Kapıların ötesinde, kütüphanenin ne kadar ileri gittiğini bile söylemezdi. Starval dış dünyanın dört çıkıştan birinin arkasında uzandığını savunuyordu. Mayland bunun mümkün olmadığını düşünüyor, doğrudan kütüphaneden bahseden birkaç kitabın kütüphanenin birçok odası olduğunu iddia ettiğinden bahsediyordu.

“Okuduğum kalın kitaplarda, Mekanizma’yla ilgili gibi görünen eski zamanlardan kalma cihazlar var.” Kerrol kardeşlerinin dikkatini tekrar çekmişti. “Mekanizma’dan sızan şey aşırı yaratıcı enerji gibi görünüyor. Düzgün çalışması için güç veren ve doğru kullanıldığında Mekanizma’ya getirilen kitaptan beslenen, şeklini ve yönünü okumak istediğimiz sayfalar-dan alan bir yakıt. Mekanizma’nın dışındayken gördüğümüz gibi tehlikeli. Yığın halindeki kitaplardan geçici bir şekil alabiliyor ama hep öyle kalması için bir insana ihtiyacı var.”

“İyi de o zaman neden hep böyle saldırgan?” Evar masaların üzerinde dolanan, peşlerinden gelirken çenesi kocaman açılmış yarattığı hâlâ görebiliyordu. “Neden bu kadar yıkıcı?”

“Belki de o bizim içimizde olan şeydir,” dedi. “Biz hayatlarımızdan ve dolayısıyla kendimizden nefret ediyoruz.”

Evar kendini tuttu. Clovis savaş istiyordu. Hiçbir zaman savaş olmazsa o zaman kendisine karşı bir savaş açmak, Clovis için mantıklı bir alternatif olurdu. Peki, ya geri kalanlar? Evar kendisinden etkilenmemişti ama nefret çok güçlü bir kelime gibi geliyordu. *Hayal kırıklığı*, hissettiği şeye daha yakındı.

“Bunu kim yapıyor? Önemli olan soru bu,” dedi Starval.

“Biri olmak zorunda mı?” diye sordu Evar. “Sadece bozulmuş olamaz mı? Eşyalar bozulur. Eşyalar yıpranır.”

“Kütüphanede mi?” Starval başını salladı. “Işık bir kere bile titredi mi? Metinler jeolojik terimlerle kütüphanenin yaşından bahseder. Uzun süre dayanacak şekilde inşa edildi.”

Evar kaşlarını çattı. “Biz bir Asker’le Asistan’a sahibiz. Belki de işi eşyaları korumak, bozulduklarında tamir etmek olan başkaları da vardır. Yalnızca, Mekanizma burada ve onlar orada, dışarıda.” Kömür duvarın olduğu yeri işaret etti. Kömür duvarın koridoru, diğer üç kapıya çıkanlara benziyordu. Tek fark bu koridorun tavana kadar kitaplarla dolu olması, kitapların hepsinin yoğun bir sıcaklıkla kömür olacak şekilde kızartılma-

sıydı. Onlar çocukken Asker her türlü kazma girişimini onlara yasaklamıştı ama Asistan onlara artık büyüüklerini söylediğinde, Evar hemen tünelini kazmaya başlamıştı. Üç farklı çökme sırasında neredeyse üç kez ölmüştü ama haftalar süren çalışmanın sonunda, baştan aşağı pislik içinde kapıya ulaşmış, karşısında sadece beyaz ve tertemiz bir şey bulmuştu. Diğerleri gibi bu dördüncü kapı da ona direnmişti. Kapıyı yumruklamış, yaslanıp ağlamış hatta bir keresinde bir yerini kesmiş ve isle lekelenmiş kanından bir daire bile çizmişti. Sonunda her Kaçış gibi siyah bir halde yüz metrelik tünelini mağlup olarak, emekleyerek geçmişti. Yine kapana kısılmıştı.

“Bunu birisi yapıyor,” diye ısrar etti Starval. “Bana güven. Mekanizma sadece bozulmadı. Ben cinayeti bilirim. Birisi hepimizi öldürmeye çalışıyor.”

“Sabberlar,” diyen Clovis, bıçağını hayalini kurduğu bir düşmanın ensesine sapladığını gösteren bir enerjiyle sertçe kınına geri soktu.

“Kendileri geldiler,” dedi Starval. “Son kez. O zaman neden tekrar olmasın?”

“Buraya nasıl geldiklerini bilseydik o zaman o soruya bir cevabımız olabilirdi.”

Kerrol bunu söylerken Clovis’e bakmadı ama hepsi Sabberlar geldiğinde ve herkesi katlettiklerinde onun orada olduğunu, sadece annesi onu Mekanizma’ya fırlattığı için kurtulduğunu biliyordu. Clovis yanında taşıdığı savaş kitabının rasgele seçilip seçilmediğini söyleyemediği gibi yığınlar arasındaki kampta yüzlerce Sabber’ın aniden ortaya çıkmasını da açıklayamıyordu.

Evar, Kerrol’ın bu gerçekleri Clovis’e daha önce hatırlattığına şahit olmuştu. Clovis’i tercih ettiği yöne doğru çekmek için kullandığı bir kışkırtmaca gibi görünmüştü. Kerrol’ın bunu başkalarına yaptığını görmek daha kolaydı. Evar’ın sinirlerini çaba sarf etmeden nasıl bu kadar bozduğunu ve onu seçmeyeceği sonlara doğru yönlendirdiğini anlamak daha da zordu. Evar’ın tek bildiği, onu gördüğünü sandığında -ona karşı savaştığında- bunun başından beri hep Kerrol’ın planının parçası gibi görüldüğü ve kendini hâlâ kardeşinin iradesini yerine getirir ve bu hakaret yüzünden ondan nefret bile etmez halde bulduğuydu. En azından bu konuda bir şey yapmaya yetecek kadar değil.

Starval, Evar’a dönüp, “Tarih bize ne öğretir?” diye sordu. “Bizim için Mayland artık sensin.”

Mayland her zaman güneşin altında yeni bir şey olmadığını söylemekten çok hoşlanırdı. Her kim ne derse desin ve ne yaparsa yapsın diğerlerine

tarihin bunu daha önce gördüğünü, herhangi mevcut ikilemle ilgili cevabın bir yerlerde yazdığını, tüm yaşamları boyunca onları beklediğini, tozun daha derinlerinde ve yığınların küfünde dahasının olduğunu söylledi.

Evar her zamanki inkâr etmeye başlayıp, “Ben değilim,” dedi. “Sen onun geçmişle ilgili yaptıklarının yarısını bilmiyorsun.” Starval, Evar’ın itirazını elinin tersiyle itti. “Sen benim cinayetle ilgili bildiklerimin ya da Clovis’in savaşıla ilgili bildiklerinin hatta Kerrol’ın birinin fikrini değiştirmekle ilgili bildiklerinin yarısını bile bilmiyorsun. Ama sen hâlâ bizim ikinci en iyi tarihçimiz, suikastçımız, savaşçımız ve Kerrol her neyse oymuzsun.”

“Psikolog,” dedi Kerrol.

“O saçmalık için çok kısa bir kelime,” diye homurdandı Clovis.

Evar itiraf etmekten hoşlanmasa da bunların doğru olduğunu biliyordu. Kardeşleri gibi ustalarla birlikte o kadar steril bir ortamda büyüüp herhangi bir şey öğrenmemesi sözkonusu değildi. Aslında hepsi onu bir noktada kendi çırağı yapmaya çalışmıştı. Evar o zamanlar kendi yeteneklerini sergileyecekleri bir seyirci peşinde olduklarını düşünmüştü. Ama şimdi düşününce hepsinin kendine göre biraz suçlu hissettiklerini fark edebiliyordu. Onlar Mekanizma’dan hediyelerle ve kendisi sadece bir şeyin sökülüp çıkarıldığını gösteren tek bir yarayla çıktığı için suçluluk duyuyorlardı.

Starval tekrar, “Tarih bize ne söylüyor?” diye sordu.

Evar ve kardeşlerinin, esaretlerinin temel bilinmezlikleriyle ilgili cevaplar aradıkları neredeyse ilk seferdi bu. Hiçbiri gerçekten de bu sefer ondan bir şey beklememişti ama Starval bir şeylerin birkaç kez söylenilmesinden hoşlanırdı. Belki de bir yalanı ortaya çıkarabilecek tutarsızlıkları böyle arıyordu.

“Tarih birçok şeyden bahsediyor. Bazıları çelişkili. Farklı imparatorluklardan bahsediyor ve biz etrafımızda hangi imparatorlukların olduğunu bilmiyoruz. Farklı dünyalardan bahsediyor ve biz hangi dünyada olduğumuzu bilmiyoruz. Farklı zamanlardan bahsediyor ve biz türümüzün burada ne zaman kapana kısıldığını bilmiyoruz. Farklı türlerden bahsediyor ve biz hangi tür olduğumuzu bile bilmiyoruz. *Ikhid* olmadığımızı biliyoruz çünkü onlar dalgaların altında yaşıyor. *Ganar* ya da *Skeer* olmadığımızı da biliyoruz çünkü onların da tüyleri ve zırhları var. Ama daha kapsamlı olarak bilmediğimiz şeyler bildiklerimizden ağır basıyor.”

Clovis tısladı. “Tekrar görsem bir Sabber’ı tanırdım.” Gözleri anılarla bulanıklaştı. “Bizde iki tane olan her şeyden onlarda da iki tane var. Bu-

runları ve ağızları o kadar farklı değil. Bacaklarının bükülme şekli tuhaf. Onu asla unutmayacağım.” Ürpermişti.

Evar tekrar konuya dönerek, “Geçmişten çıkarabileceğim tek ders,” dedi. “İşler bozulmaya başladığında daha iyi değil, daha da kötü olurlar. Bir sızıntı sele dönüşür. O yüzden, kendi haline bırakmayı reddettiğiniz Mekanizma’dan sızan o Kaçışların damlalarının yığınlar onlarla dolana kadar bir tufana dönüşmesini bekleyin ve biz bu savaşı duvarın önünde veriyoruz.”

“Kaçanları bitirmemiz gerektiğiyle ilgili daha fazla neden,” diyen Clovis tekrar tısladı. “Bir taşla iki kuş!” İnanamıyormuş gibi başını salladı. “Tekrar geri çekilen ne kadar büyüktü?” Clovis bakışlarıyla iddialarını tekrarlaması için ona meydan okuyordu.

“Dört,” dedi Evar.

“Ne?” dedi Clovis sinirlenerek.

“Dört Kaçış...” Evar durumun korkunçluğunun tamamını görenin bir tek kendisi olduğunu ve mucizelerin hiçbirinden bahsetmediğini fark etti. “Üç orta boy ama Asker ikisini yok etti.”

Kerrol dehşetle, “Dört mü?” diye sordu.

“Asker mi?” Starval kaşlarını çatıp sırlı savaşçıya baktı. “Asker, Kaçışlarla mı savaştı?”

Asker’in işlevinin ne olduğunu Evar hiçbir zaman tam olarak kavrayamamıştı ama Asistan bugünden önce Kaçışları neredeyse hiç kabullenmemişti. Sanki onlar yokmuş gibiydi. Kütüphanenin bir parçası, başka bir parçasına karşı koymaktan âcizdi. Asker onları sadece kardeşleri yönlendirmek için seyretmişti. Şimdiye kadar hiç müdahale etmemişti.

“Asker önce birinciyi saldırdı ve sonra ikinci Kaçış ona saldırdı.” Evar şimdi düşününce sanki Asker savaş ilan etmiş ve Kaçışlar da ona karşılık vermiş gibi görünüyordu. Aralarındaki ateşkes aniden geçersiz olmuştu. “Bu belki de ilk Kaçış beni öldüreceği için olmuştur,” diye ekledi Evar. Başından beri yüzünün fildişi maskesi ifadeden yoksun, heykel gibi duran Asker’e döndü. “Beni kurtarmak için mi yaptın?”

Asker homurdandı. Evar daha önce onun bir insan gibi ses çıkardığını hiç duymamıştı. “Kitabı kurtarmak için yaptım,” dedi.

“Ne kitabı?” Starval’ın kafası karışmıştı.

Clovis ağır ağır onlara doğru yürürken küçük ama şiddete meyilli bir öfkeyle ilerliyordu. “Kuleden aldığın şu eski püskü şey mi?” diye sordu.

Kerrol eğildi, mavi gözleri Evar’ın yeleşinden dışarı fırlayan kitabın köşesine takıldı. “Neyle ilgili bu?” dedi.

“Evar bilmiyor. Ona sor.” Clovis, Asistan’ı işaret etti. “Daha önce bize hiç öğretmediği bir dilde. Ama o biliyor. Öyle değil mi?”

Asistan’ın gözleri soluk bir mor gibi parladı ama tek cevabı çoğu sorunun aldığı sessizlikti.

“Kitaba bir bakayım,” dedi Kerrol.

Evar bunu istemiyordu. Kerrol okuyamasa bile ilk sayfada hâlâ Evar’ın adı yazıyordu. Kitap onundu. Evar için ayrılmıştı. Satır şöyle başlıyordu: *Evar! Sayfayı çevirme. Değişim’in içindeyim. Beni en dipte bul.* Kerrol’ın o sayfayı çevirmesini, kardeşinin kafasındaki gizli düşünceler arasında gezinmesinden daha çok istemiyordu. Ama yine de bu Kerrol’dı. Eğer kitabı isterse alırdı. Starval gibi çalmak ya da Clovis gibi almak zorunda bile kalmazdı. Zamanla, Evar’ın itiraf etmekten hoşlanmadığından daha kısa bir sürede, Evar’ı kitabı ona vermesi için yönlendirecek ve yaptıklarının arasında en iyisinin bu olduğunu düşünecekti.

Evar kitabı sımsıkı tuttuğu göğsünden yavaş yavaş çıkardı. Paylaşmaya ne kadar direnirse diğerleri kitabın onun için önemini daha da anlayacak, onu dövmeleri için bir sopa haline gelme olasılığı artacaktı. Kerrol bunu zaten bilecekti tabii ki ama diğerlerine dair içgörülerine rağmen Kerrol’ın görüş derinliği kendi tenine işleyemiyor gibiydi. Onu kendi duygularının, önyargısının ve diğerleri gibi tutkusunun denizinde, yüzeyde bırakacak gibi görünüyordu. Ona bu zaferi vermek, ondan elde edeceği avantajı azaltacaktı.

Evar uzanıp kitabı uzatı. “Burada,” dedi.

Ancak solgun bir el kitabı aldı. Asistan kitabı onun elinden aldı ve o kadar parlak gözlerle inceledi ki sıcak mavi ışık diğer elinin gölgesini kitabın cildinin üzerine düşürdü. Parlayan parmaklarını yıpranmış kapağın üzerinde, sanki minik çıkıntılar ve girintiler arasında kendine ait elle tutulur bir hikâye okuyormuş gibi gezdirdi.

“Bu Evar’ın kitabı,” dedi gözleri kararırken. “Bırakın, onda kalsın.”

Kitabı tekrar geri verirken sanki bir şeyi ortaya çıkarmış gibiydi. Çünkü orada, bir başlık ya da süslemenin olmadığı yerde, gözlerinden dökülen ışığın kalıntılarını belli belirsiz çizgiler tutuyordu. Bir dairenin belli belirsiz soluk taslağında amaçsızca karalanmış, zar zor görülebilen binlerce çizgiyle bir karmaşa vardı ve hepsi birlikte merkeze doğru daha da yoğunlaşıyordu. Ve o karmaşanın içinde bir şekil, bir figür sanki görünmeyen bir ateşin dumanından çıkıyormuş gibi Evar’a doğru yürüyen bir kişi olduğu hayal edilebilirdi.

Mağara kâşifleri, birçok kişi için cesaretin tam tanımıdır. yeraltında yaşamayan türler için ışığın asla girmediği derinliklerdeki dar alanlarla ilgili korkuyla yüzleşmek cesaret ister. Ama mağara kâşiflerine kime hayran olduklarını sorun, size şüphesiz dalgıçları söylerler. Aynı çılgınlığı, su dolmuş mağaralar ve akan tünellerle tecrübe edenler.

Derinlerin Sırları, Miles Stanton

14. BÖLÜM

EVAR

Evar'ın kayıp kardeşi Mayland'ın sonsuz sayıda efsanelerle ilgili derin bir bilgisi vardı. Mitolojinin, tarihin ürünü olduğunu söylerdi. Tıpkı kadim ormanların yok olup sonraki her kuşak tarafından gömülmesi ve sıkıştırılması, üzerinin örtülmesi, tarifsiz derinliklerin ezici baskısı yapılarını kömüre dönüştürene kadar daha da derinlere gömülmesi gibi tarih de yılların seliyle gömülmüş ve bir efsaneye dönüşmüştür. Mayland, her şeyin kökeniyle ilgili o kadar çok hikâye biliyor ve onları öyle bir hevesle anlatıyordu ki ortadan kayboluşundan sonra diğerleri, bu masal anlatma sürecini kardeşlerini özlediklerinden daha çok özlemiş olabilirdi.

Ama Mayland'ın en çok sevdiği efsane daha bir çocukken, Mekanizma'ya girerken götürdüğü ve birlikte kaybolduğu kitapta anlatılıyordu. Bu ilk ortadan kayboluşuydu ve şimdiye kadar en uzun olanıydı. Kendi açısından on yıl, ailesi ve geride bıraktığı onca kişinin açısından bir ömür kadardı. İkinci -devam eden- kayboluşu bir yıldan biraz az sürmüştü. Ve Starval bir Kaçış'ı suçlamış ve kardeşlerinin kemiklerinin zaman içinde bulunabileceğinden emin olmuş olsa da Evar sık sık Mayland'ın belki de Mekanizma'ya geri dönmediğini ve sadece yeni bir kitapla tekrar içinde kaybolduğunu, tıpkı bir keresinde gerçek ailesini arkasında bıraktığı gibi kardeşlerini de hayatlarının geri kalanı boyunca kendi başlarına bıraktığını düşünüp dururdu.

Mayland'ın en sevdiği mitolojik efsane, tıpkı başkaları gibi varoluşla ilgili bir başlangıç hikâyesiydi. Hikâye ilk iki insandan bahsediyordu. Bu

özgün kuşak, onları yaratan tanrıya karşı günah işleyen ilk kuşaktır. İşlenen ilk suç bilginin peşinden gitmekti. İlk cinayet için insanın, çiftin çocukları erişkinliğe ulaşip bir erkek kardeşin diğerini öldürdüğü ikinci kuşağı beklemesi gerekmişti. İlk katilin Hanok adındaki oğlu ilk şehri kurmuştu. Ve o şehirde, dördüncü kuşakta Hanok'ın oğlu İrad ilk kütüphaneyi, eğitim akademisini kurmuştu.

Mayland, ilk kadının günahı olan bilgi arayışından sonra büyük torununun bu karışıklığı düzeltip süreci resmileştirmesinin üç kuşak sürdüğünü söylemekten hoşlanıyordu. Mayland binlerce kitap arasında kütüphane mitinin izini sürmüş, zaman ve mekânda ayrı düşmüş kaynaklardan benzer bir durum bulmuştu. Bu kaynaklar birbirlerinden o kadar farklıydı ki Mayland bir gerçek bulduğunu iddia etmişti. Şöyle ki ilk kütüphane kendini birçok asırda, birçok dünyada aksettirmiş ve gerçekten ilk katilin torunu tarafından Hanok'ın şehrinde kurulmuş olsun ya da olmasın kesinlikle kadim türlerle büyümüş, onların en eski kayıtlarının zamanında kök salmıştı. Ve Mayland'a göre tüm hayatları boyunca onları esir tutan kütüphane ilk, temel, asıl kütüphanenin bir yansımasıydı ve o, asıl kütüphanenin tıpkı diğerleri gibi geçerli bir dışavurum olduğunu düşünmüştü.

*

Evar, Clovis'in havuzla ekinlerin etrafına, uzun süre önce yaptırdığı sınır duvarına dönük oturdu. Clovis, sınırların önemli olduğunu söylerdi. Savunulması gereken, alanı belirleyen, sahiplik ilan eden bir şeydi. Evar kendi kişisel deneyimlerinden Clovis'in kendi duvarları olduğunu ve onları ateşli bir şekilde savunduğunu biliyordu. Onları zorlu bir flörtleşme, bazı zamanlar şiddeti tamamen Clovis'e ait olan, neredeyse bir savaş olmuştu. Evar'ın tek bir kapıdan geçmesine izin vermişti ama sadece ikinci bir duvarla, daha sonra da üçüncü bir duvarla karşılaşmıştı. Ve sonunda, onun kalbini duyabilecek ve çok sayıda eşmerkezli savunmanın ortasında bulunan son kaleyi görebilecek kadar yakın olabileceğini düşündüğünde, Clovis onu herhangi bir merasim yapmadan dışarı atmış ve siperlerden oklarını fırlatmıştı.

Kerrol, nadir yaşadığı bir endişe ânında Clovis'in ürktüğünü ve kendini korumak için eyleme geçtiğini söylemişti. Evar kendi acısının ortasında, Clovis'in onu sadece ruhunun gerçek içeriğini görebileceği kadar yaklaştırdığını ve orada gördüğünün yetersiz olduğunu gördüğünü görebiliyordu. Evar'ın kanının açmayı başaramadığı oda kapıları gibi Clovis kendini ona kapatmış ve onlar da kendi adalarına geri çekilmişti.

Ve kendi sahillerinde yapayalnız olan Evar, olan her şeyi hak ettiğini

düşünmüştü. Kendi kendine ona musallat olanın Clovis olmuş olabileceğini, bu yüzden uzun süredir odadan kaçmaya çalışıyor olmasının sebebi olduğunu ve yardımına ihtiyacı olan kişinin başından beri önünde durduğunu iddia etmişti ve o aylar içinde bir çıkış bulma arayışından vazgeçmişti. Ama Clovis bunu görmüştü. Arayışının bitmediğini görmüştü. Ve Evar'ı gerektiği gibi kenara atmıştı. Evar'a budala olduğunu söylemişti ve belki de gerçekten öyleydi ama Evar aralarındaki duvarları tekrar yükseltmenin yumuşaklığının hor görülmesi olmadığını düşünmüştü. Bu daha çok karşılığında Clovis'i de yumuşatabileceği korkusuydu.

Evar etrafındaki kitaplardan yapılmış surları gözden geçirdi. Duvar sadece göğsüne kadar geliyordu. Raflar arasında onların peşinden nadiren gelen sıçanlar ve daha da nadiren gelen kediler için bile büyük bir caydırıcı olmayabilirdi ama Clovis'e göre vücut bulmuş bir kararı temsil ediyordu: *Bu bizim sınırimız, geçersen geri dönüş noktasını geçmiş olursun.* Geçtiği takdirde Clovis savaşına sahip olmuş olacaktı.

Evar, Clovis'in bıçağını Kaçış'a tekrar tekrar sapladığı anları gözlerinin önünde canlandırdı. Bir anlığına Clovis'in içindeki korkunç öfkeye şahit olmuştu. Kaçışlara öfkelenebilirdi ama Clovis gerçek nefretini Sabberlara saklıyordu ve yıllar içinde bu öfkenin bir yansıması erkek kardeşlerine de bulaşmıştı. Evar, Starval ve Kerrol ise ailelerini Sabber akınında kaybetmemişti. O saldırı onların türünün son kalanlarını da öldürmüş ve onları geri dönüşlerinde yalnız bırakmıştı ama erkek kardeşlerin aileleri zaman içinde ölmüş, onların ölümleri doğanın izin verdiği kadar huzurlu bir şekilde gerçekleşmişti. Erkek kardeşler için gerçek kötü karakter Mekanizma'ydı ve Evar üçü arasında bu suçu affetmeyen tek kişiydi. Yalnızca Clovis kendi halkını Sabberların kılıçlarına kurban vermişti. Yalnızca Clovis seyretmek zorunda kalmıştı. Yalnızca o, onların geri dönmesi için acı çekmişti. Ve Evar sık sık Clovis'in en büyük özleminin ve isteğinin ailesinin ya da halkının geri dönmesi değil, Sabberların geri gelmesi olduğunu düşünürdü. Böylece en sonunda öfkesini yansıtabilecek, onlardan tüm hayatı boyunca yapmak için eğitimini aldığı kan borcunu alacaktı.

Evar'ın arkasında kalan mısırlar, onları kıpırdatacak rüzgâr olmadığından sessizce duruyordu ve ortada havuzun durgun gözü yatıyordu. Evar iç çekti ve düşüncelerini erkek kardeşleriyle kız kardeşinden uzaklaştırdı. Kuleden aldığı kitabı dizlerinin üzerinde dengede tuttu. Kitap tüm hayatı boyunca tıpkı kanatları gökyüzüne bastırılmış bir kuş gibi en tepede, onun çok yukarısında durmuş olabilirdi.

Kitabın kapağında artık binlerce iple bağlanmış, o iplerle tanımlanan

bir insan görüntüsü vardı. Muhtemelen bozulmamış tek bir çizgi, ortaya çıkaracakmış gibi görüldüğü şeklin hiçbir izini bırakmadan düzeltililecek tek bir ipti. Daha önce birçok kez yaptığı gibi kapağı kaldırdı ve ilk sayfadaki tek, bitmemiş cümleye baktı.

Evar! Sayfayı çevirme. Değişim'in içindeyim. Beni en dipte bul.

Değişim mi? Evar'ın bunun ne anlama geldiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Sorular hiçbir cevabı ortaya çıkarmamıştı. Evar talimata rağmen sayfayı çevirmek, tatmin talep eden içeriğe göz atmak için aniden tekrar duyduğu isteğe direndi. Parmakları sayfanın altında duruyor, yazarın niyetini görmenin başarısız olduğu yerlerde sanki dokunuşu ortaya çıkarabilecekmiş gibi kâğıdın dokusunu hissediyordu. Kitabı tuttu ve onun heyecanının kendisine aksetmesine izin verdi. Mekanizma'nın ondan çaldığı kayıp yıllarının olması gerektiği boşlukta yansımalarına izin verdi. Ve yavaş yavaş, kitabı geri getirdiği ilk günden bu yana acı veren bir durgunlukla boşluk şekillenmeye başladı. Ta ki boşluk artık zihninin derinlerinde bir leke olmaktan çıkıp sınırla kapatılmış bir yokluk olana kadar. Ve onun taslağı bir kızın, bir kadının taslağıydı.

Beni en dipte bul.

Neyin dibinde? Evar duvarın ötesindeki sessiz ormanlarda yükselen rafa baktı. Bir kitap kulesinin dibinde miydi? Hangisinin? En uzununun mu? Kütüphanenin en dibinde mi? Daha alçak yerleri varsa bile Evar ve kardeşleri onları hiç bulamamıştı.

Evar etrafına bakındı. Clovis Mekanizma'yı kullanmaya gitmiş, daha fazla Kaçış çıkma riskini görmezlikten gelmişti. Hayatlarının tozlu benzerliğinden kendi kaçışına olan bağımlılığı her türlü tehlikeden ağır basmıştı. Kerrol ve Starval kitap kulelerinin arasında, en son Kaçışların peşinden gidiyorlardı. Asistan havuzun yanında durmuş, ekinlere bakıyor, boş gözlerle bitkilerden bile daha hareketsiz duruyordu. Sadece ona seslenildiğinde hareket edecek şekilde günlerce böyle ayakta durabilirdi.

Evar gözlerini kapadı ve dinledi. Bazı sessizlikler uzadı, kaçınılmaz kopuşun aniliği gerçekleşene kadar gerginlik birikti. Bu, insanların arasında uzanan sessizlikti. Diğer sessizlikler ağır bir yorgan gibi serilmiş, o kadar uzun süre dayanmıştı ki delinebilen ancak asla parçalanamayan ikinci bir deri haline gelmişti. Sözcükler böyle bir sessizlik için yara gibiydi. Hızlıca iyileşir, hızlıca unutulur ve hiçbir iz bırakmazdı. Kütüphanenin sessizliği de böyleydi. Yoğun, kadim, yüzyılların tortusu şeklinde ve her türlü huzur-

suzluktan sonra hızlıca sakinleşen bir sessizlik. Evar gözlerini açtı ve biraz gürültü yapma zamanının geldiğine karar verdi.

Yavaşça ayağa kalkıp kitabı kapadı. Gövde duvarına yaklaşıp bir kez daha etrafına baktı ve tek bir seri hareketle üzerinden atladı. Dakikalar içinde rafların arasına girerek amacı doğrultusunda ilerliyor ve bir tek Starval'ın daha iyisini yapabileceği bir gizlilikle hareket ediyordu.

*

Evar azalan kitap kuleleri ortaya çıkmadan önce kömür duvarı kokladı. İki yüzyıldan sonra yanık kokusu hâlâ havada asılı duruyordu. Evar daha önce hiç alev görmemişti. Asistan ellerinin etrafında suyu kaynatmaya yetecek kadar ısı üretebiliyor ve aksi takdirde yenmeyecek olan şeyleri yenilebilir hale getirebiliyordu. Ancak bariz nedenlerden ötürü ateş çıkarmaz ya da belki çıkaramazdı. Evar ateşle ilgili şeyler okumuştı aslında. Büyük şehirlerin alev alev yandığı çizimleri bile görmüştü ve şimdi burada, gözünün önünde bile kadim alevlerin hayaletleri titriyordu.

Nadir bir paylaşma ânında Asistan kardeşlere, bir keresinde görünen üç kapının her biri ortaya çıkmadan önce de kömür duvarlar olduğunu anlatmıştı. Bu, odayı kaplayan siyah tozun kaynağıydı. Ataları o koridorları, oradaki kapıların açılıp açılmadığından emin olmak için kazmıştı. Sonuncu koridor için aynı gayreti asla sarf etmemişlerdi çünkü bu, odaya girdikleri yoldu ve yardım olmadan dördüncü kapıyı tekrar açamayacaklarını biliyorlardı. Evar sadece kapının ufak bir parçasını açığa çıkarmıştı. Şimdi ise zeminin tamamını temizleme niyetindeydi.

Beni en dipte bul. Toz halindeki kömür birikintileri kalan son birkaç kitap kulesinin dibinde birikmişti ve Evar kömür duvara ulaştığında eşyalara dalmış, uzun süre önce kaybolmuş ateşin anısını burun deliklerinde daha keskin bir şekilde hissetmişti. Kömürleşmiş kitapların şekli başının yirmi metre üzerinde uzanan siyah duvarda hâlâ duruyor, koridoru dolduruyordu. Yaklaşık yüz metre içeride, kavrulmuş kitaplardan bilinmez bir ağırlığın arkasında, tıpkı odadan çıkışı sağlayan diğer üç çıkış gibi beyaz bir kapı duruyordu.

Evar kömürün içinden, uzun zaman önce kazdığı tünelin girişine göz attı.
“Evar Eventari.”

Evar dönünce Asker'in arkasında durduğunu gördü. Sinir bozucu şekilde; Asker'in tertemiz, teninin sırlı pürüzsüzlüğünde yer eden tek bir is lekese bile yoktu. Asker'in gözleri vücudunun geri kalanı gibi aynı parlak fildişi renginde, iris ya da gözbebeği olmasa da memnuniyetsizliğinin boyutunu bir şekilde ifade edebilecek şekildeydi.

“Burayı kazmamalısın, Evar Eventari. Ölmek için aptalca bir yol olur.”

“Buraya geleceğimi nereden bildin?” diye sordu.

“Seni korumak, aldığım emirlerden biri,” diyen Asker, sanki bu bir şekilde sorusunun cevabıymış gibi konuşmuştu.

“Buradan çıkmam gerekiyor,” dedi.

“Gerekıyor mu?” diye sordu Asker. “Yoksa istiyor musun?”

Evar tekrar denedi. “Hayatımı koruyorsun ama eğer bu hücrede geçecekse hayatımın ne değeri var?” diyerek tek koluyla kitap raflarını işaret etti.

Beyaz bir el ona uzanıp, “Gel hadi, Evar Eventari,” dedi.

Sinirlenmek istiyordu ama bu, Asker’in üzerinden hiçbir iz bırakmadan geçecekti. Aksine, kitabı yeleğinin içinden çıkardı ve kapağı önde olacak şekilde uzattı. “O. Onu bulmam gerekiyor.” Söylenecek daha çok şey vardı. Hem de çok. Ama bildiği çok sayıdaki dillerden hiçbirinde bunun için yeterli bir kelime yoktu. “O kızı bulmam gerekiyor. O tehlikede. Yardıma ihtiyacı var. Değişim nedir? Nerede?”

Beyaz el, Evar’ın kolunu yukarıdan tutmaya birkaç santimetre kalmışken durdu. Çok uzun bir an için Asker’in ayağı havada kaldı. Yavaşça ayağını indirdi ama eli olduğu yerde kaldı. Asker’in gözleri karardı, irisleri griye döndü, gözbebekleri kömür duvar gibi siyah oldu. Evar gözlerinin daha önce beyazdan başka bir renk olduğunu hiç görmemişti ve bu etki korkutucuydu. Her zaman daha canlı bir heykel gibi görünen şeyi kesinlikle capcanlı birine, bir yüze dönüşen bir maskeye dönüşüyordu. Rengindeki herhangi bir değişiklikten daha da şaşırtıcı olan ise Asker’in ilk defa kafasının karışmış gibi görünmesiydi.

“Ben... Ben de... Ben de onu bulmak istiyorum.” Fildişi rengi el, rotasını değiştirdi. Evar’ın yeleğinin bir yakasını tutup onu, yüzü Asker’in yüzüyle aynı hizaya gelecek şekilde aşağı çekti. “Onu kaybettim. Ben kendimi kaybettim.” Evar’ın gözlerine baktı, kendi gözleri hâlâ bir ton daha koyuydu. Hayatı boyunca değişmemiş olan sesi, şimdi yeni bir ton ve karaktere bürünmüştü. “Şunu bil. Eğer ona zarar verirsen seni benden hiçbir ordu kurtaramaz.”

Evar, şaşkınlıkla elinden kurtuldu. “Ben sadece ona yardım etmek istiyorum,” dedi. “O yüzden gitmem gerekiyor. Bu kapının altında bir çıkış yolu olabilir. Ya da... Ya da bilmiyorum. Daha aşağıya inmem gerekiyor. En alta. Onun en dipte, bodrumda olduğunu düşünüyorum.”

“Onu orada bulamazsın, evlat.” Asker geriye doğru bir adım attı. “Her aptal bunu görebilir. Lanet olsun!” Gözlerindeki renk aniden kayboldu ve sesi bir kez daha sakın, durağan halini aldı. “Gel hadi, Evar Eventari.” Ve arkasını dönüp kitap kulelerinin arasından geriye doğru yürüdü.

En mahvolmuş olanlarımız için şüphe, o madeni paranın diğer yüzüdür. Başarı, büyük zahmetlerle kazanılmış olsa bile birinin sahtekâr olduğu inancıyla beraber gelir, manevi bir yere yanlışlıkla ve davetsizce kabul edilir. Sanatçı, bu hayran yüzlerden oluşan deryayı, kalabalığın arasında biri her an şüphesini dile getirecekmiş ve gidişatı değiştirecekmiş gibi bir inançla seyrederek.

Kireç Lambası ve Gres Boyası: Bir Otobiyografi, Sör John Good

15. BÖLÜM

LİVİRA

“Ev okuyucusu nedir?” diye sordu Livira. Bir haftadır kütüphanedeydi. Soru onca zamandır dilinin ucunda yanıp tutuşmuştu ama cevaptan hoşlanıp hoşlanmayacağından emin olamadığı için binlerce diğer sorusu gibi onu da orada tutmuştu.

“Sen gerçekten Dust’tan geliyorsun,” dedi Meelan ve ekmeğini ikiye bölüp yarısını ağzına soktu.

“Her büyük evin bir ev okuyucusu vardır.” Carlotta sesini, çatal bıçak seslerini ve yemek salonunun gürültüsünü geçecek kadar yükseltti. “Bir ev okuyucusu, istenildiği zaman aileye sesli kitap okur. Onlar imparatorluk dilinde olmayan metinlerden çeviri yaparlar. Onlar...”

“Onlar tembel ve zengin olaan insanlar için kitapların özetini çıkarırlar,” dedi Arpax. “Başta kralın okumamız gerektiğini söylediği kitapların özetlerini çıkarırlar.”

“Ama kral neden insanların hangi kitapları okuduğunu umursasın ki?” dedi Livira. Ona herkesin gelebileceği ve seçtikleri her kitabı isteyebilecekleri söylenmişti.

“Kütüphane gerçeğin kaynağıdır,” dedi Arpax. “Krala bazen *Kütüphanenin Sesi* denilir. Soyunun otoritesi gerçeğini ortaya çıkarmak üzerine inşa edilmiştir. Kral bizim yaşamızın kaynağıdır ancak soyluları etkilemek ve onların desteğini almak istiyorsa kararları ve fikirleri gerçeğe dayanmalıdır. Üst tabaka ve komşu krallıklarımız arasında, seni destekleyecek kadim metinlere değinebilirsen fikirler en hızlı şekilde ağırlık kazanır. Bu kutsal bağı

pekiştirmek de soyluların görevidir. Ama zenginlikler insanı tembelleştirir ve eğer birilerine bunu senin adına yapması için para ödeyebiliyorsan...”

Livira kaşlarını çatıp, “Bu çok aptalca,” dedi.

Meelan nadir duyulan bir kahkaha attı.

Carlotte, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, “Bu tarihten geliyor,” dedi. Jella normalde insanlar hakkında olmayan sohbetlerle ilgilenmezdi ama lafa girip, “Kütüphane, bu şehrin burada olma nedenidir,” dedi. “Burası bizim için kutsaldır.”

Arpix başını salladı. “Kütüphane bizi tozdan ayağa kaldırıp şu anda kuşaklardır sahip olduğumuz bir avuç şeye kavuşturdu ve bizi bir avuç dolusu kadar şeyle yıldızlara da çıkarabilir. Şu anda sahip olduğumuz güç kütüphaneden geliyor ve o güç bizi gelenekle sarmalamış durumda. Diğer milletlerin hükümdarları heykellerde kılıç taşır. Bizimkiler ise bir ellerinde kitap taşır ve bu yüzden onlardan daha çok korkulur. İmparatorluk-”

“Bir dakika,” dedi Livira. “Bir imparatorluk mu yoksa bir krallık mı? Bizim bir imparatorumuz değil, kralımız var.” Her türlü cevabı geciktirmek için bir parmağını kaldırdı ve sesini sesli bir fısıltısı gibi alçaltıp, “Şu kırmızı saçlı kadın kim?” diye sordu. Livira sözkonusu kütüphanecinin onaylamayan bakışlarını son birkaç gün içinde, birkaç kez üzerinde hissetmişti ama şimdi kadının bakışları yemek salonunun karşısından, görmezlikten gelmesi zor bir keskinlikle onu iğneliyordu. Giydiği cüppe Üstat Logaris’in cüppesinden daha koyu renkteydi; onun yarı yaşında olmasına rağmen kıdemli olduğunu gösteriyordu. Livira’ya yönelttiği çatık bakışları, belki de şimdiki komşularının yanında durmaktansa ocağa bırakılması daha iyi olacak, rafa kaldırılmış bir kitaba daha uygun gibiydi.

Carlotte daha alçak bir sesle, “Şu Üstat Jost,” diye tısladı. “Onun *kötü* tarafına denk gelme.”

“Bazen stajyerlere kütüphanede keşif gezileri düzenliyor,” dedi Meelan. “Merdiven çıkmayı sever ama kitaplara ulaşmak için değil.” Livira’nın şaşkınlığı üzerine detaylandırdı. “Çoğunlukla şehirdeki sosyal etkinliklere katılır. Onu bir lordun evinde yemek yerken görme olasılığınız, burada bizimle olduğundan daha yüksek.”

Livira kaşlarını çatarak Jost’a baktı. Kadının gür saçları, kısa ve kullanışlı kesimlere meyilli kütüphaneci arkadaşları arasında onu diğerlerinden ayırıyordu. Meelan’ın şehirdeki sosyeteye karışmakla ilgili yorumları en azından bu kısmı açıklıyordu.

“Diğer soruna cevap vermek gerekirse...” Arpix onları daha güvenli bir konuya yönlendirdi. “Bir imparatorluktu. Ama yayıldıkça parçalandı ve

şimdi bir krallıklar topluluğu. Ama bizim krallığımız en büyüğü ve Kral Oanold, eski yasalara göre kütüphaneyi her zaman imparatorun kontrol ettiğini gösteren tarihi kayıtları dolaşıma soktu. Yani tüm krallıklar ona sadakat göstermeli. Bu konuda homurdanabilirler ama tüm ittifaklar bizim lehimize dengelenir çünkü biz olmasak ve kütüphane olmasa diğer krallıklar hâlâ sopalarla, taşlarla ve kılıçlarla savaşıyor olurlardı.”

“Hadi ama.” Arpix’in dersiyle ilgilenmeyen Jella, Meelan’ın saçlarından daha uzun olmadığı için Livira’ya zaman kaybı gibi görünen bir hareketle seyrek kahverengi saçlarını tarıyordu. Fırçasını bir kenara bırakan Jella masadan kalktı. “Derse geç kalmak istemem. Üstat Logaris’in zaten keyfi yok.” Yemek salonu neredeyse tamamen boşalmıştı. Hâlâ gelenler geç öğle yemeğinin tadını çıkarmayı planlayan, beyaz cüppeli kütüphanecilerdi. Arpix, Meelan ve Carlotta sandalyelerini geriye itip Jella’nın peşinden çıktı.

Livira ceplerine birkaç ekmek parçası sıkıştırmak için duraksadı. Odasında zaten küflenmeye yüz tutmuş bayat ekmekler vardı ama bolluk zamanlarında istifleme içgüdüğü çok derindi. Bolluk asla uzun sürmezdi. Dust’ın dersi buydu. Gerçi kurumuş göllerinde bolluğun ne olduğunu bildikleri de yoktu. Bir an için çatlak zemine sıçrayan kanı gördü ve onu asla terk etmeyen öfkesi alevlendi. Çaba sarf ederek Sabberların görüntüsünü gözünün önünden sildi, yumruklarını açtı ve harekete geçti.

Diğerlerinin peşinden hızla ilerledi ve yemek salonundan çıkarken karşı yönden gelen biriyle tesadüfen çarpıştı. Yarım düzine kitap gümbürtüyle yere düştü.

“Özür dilerim! Özür dilerim!” Livira zoraki bakışlarını Meelan ve Carlotta’nın geri çekilen sırtlarından çekti ve verilen zararı görmeye çalıştı. Daha büyük birkaç sınıf arkadaşından duyduğuna göre eğer bir kitabın sırtı kırılırsa kütüphaneciler bunun bir kitaba ait olmasındansa bir stajyere ait olmasını tercih ederdi.

Bir an için grinin baskınlığı, Livira’ya çarptığı kişinin kıdemli biri olduğunu düşündürdü ama dizlerinin üzerinde durmuş, düşen ciltleri toplayan bir kızdı. Kütüphane çalışanı değildi. Cüppesi yoktu. Onun yerine ceket ve bluz giymişti. Pileli etekleri açılmıştı ve gür, kestane rengi saçlarını tuhaf bir şapka taçlandırıyor.

Livira köşede gözden kaybolan diğerlerine bir kez daha baktı. Önündeki kızı bırakıp onların peşinden koşmayı düşündü. İç çekerek çömeldi ve en yakındaki kitaba uzandı.

“Bırak, yardım edeyim.”

İlk kitabın kapağındaki yazıyla ilgili bir şey Livira’nın dikkatini çekti.

Başlığına değil de -etikle ilgili sıkıcı bir şey- yazarın adına takılmıştı. Sesleri heceleyip, “Dah-Vris-Yu-” dedi.

“Aman tanrım! Kütüphaneci gerçekten de senden bir ev okuyucusu yaratmaya çalışıyor!”

Livira başını kaldırdı ve kendini Serra Leetar’ın mavi gözlerine bakarken buldu. Güzel elbisesi gri renklerden bir uyum yakalamış, mücevherleri yerini, kömür rengi ceketinin yakasına ilştirilmiş tek bir altın çembere bırakmıştı.

“Kütüphaneci olmak için eğitim alıyorum,” dedi Livira ve bulduğu kitabı ona doğru itti.

Serra Leetar bir elini ağzına götürdü, kuşkulu gülümsemesini neredeyse gizliyordu. “Bunu sana o mu söyledi?” dedi.

“Evet.”

Gerçi Livira bu sözlerin Yute’un solgun dudaklarından gerçekten çıkıp çıkmadığını hatırlayamıyordu.

“Pekâlâ. Lord Algar iddiasının kabul edildiğini duyunca çok sevinecek.” Serra Leetar düşen son ciltlerini topladı.

“Burada ne yapıyorsun?” Livira dizlerini temizleyerek ayağa kalktı. “Üniversite öğrencileri resepsiyona gider.” Serra Leetar gözünü üniversiteye diktiğini söylemişti.

Kız kucak dolusu kitabın üzerinden kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Lord Algar’ın doğrudan erişimi var,” dedi. “Resepsiyonu kullanmama gerek yok.” Ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Livira son sorusunun, çarpışmalarından daha fazla üzüntüye neden olduğuna dair garip bir izlenime kapıldı. Yine de eline aldığı kitabın üzerindeki ismin son kısmı yerine oturunca bu konu üzerine düşünmesi aniden sona erdi. “Dah-Vris-Yu-Te. Davris Yute.” Bu harf kombinasyonunun neden tanıdık geldiğini biliyordu. Okunuşlarından değil ama son kısmı daha önce gördüğü için. Yute’un evinin karşısındaki kayanın üzerine soluk harflerle yazılmıştı. Kütüphaneci yazıdan bahsederken kendi dikkat çekiciliğiyle alay mı ediyordu? Yoksa bir akrabası o kadar yükseğe tırmanmış ve kuşların görmesi için ismini mi yazmıştı?

*

Livira sınıfa en son giren kişiydi. Üstat Logaris’in yanından koşarak geçmiş ve diğerlerinin oturduğu masaya geçerken özürler dilemişti. Bir tüy kalem, mürekkep ve en düşük kalitede kahverengimsi bir kâğıt onu bekliyordu. Arpik kopyalanacak açık kitaba başıyla işaret etti. Livira yazı yazan elini esnetti ve işine koyuldu.

Okuma yazma öğrenme işi hem büyük bir hüsrana hem de Livira'nın şimdiye kadar yaptığı en harika şeydi. İlk hafta boyunca başı, içine tıktırılan tüm yeni bilgilerin baskısı altında patlayacakmış gibi ağrıyordu. Uykusu gelmek bilmiyordu. Sönmeyen ışığın altında yatıyor, harflerin birbiri ardına sıralandığı tavana bakıyordu. Kelimeler taşın üzerinde bir nehir gibi akarken dudakları sessizce kıpırdıyor, cümleler akıp gidiyordu. Öğrenecek o kadar çok şey vardı ki Livira'nın önlenemez keşfetme, araştırma, kuralları çiğneme ve başını belaya sokma dürtüsü bile bir süreliğine bastırılmıştı. Uslu durmak için ihtiyacı olan tek şeyin can sıkıntısının tamamen yok olması olduğu ortaya çıkmıştı.

Jella, Livira'nın gözlerinin etrafındaki koyu halkaların onu bir sıçana benzettğini söylemişti. Livira'nın daha çok yemesi, daha çok uyuması ve kitaplarının başında daha az zaman geçirmesi gerektiğini söylemişti.

Meelan, Jella'nın gelmiş geçmiş en kötü öğretmen olduğunu söylemiş ve Livira'nın tüy kalem çalışmasını eleştirmişti. Ama o bile Livira'nın ne kadar hızlı öğrendiğine şaşırdığını dile getirmişti.

Charlotte başlamak için en iyi öğretmendi. Küçük bir kız kardeşi vardı ve kütüphaneye gelmeden bir yıl önce ona temel bilgileri öğretmişti. Şimdi en iyi öğretmen Arpix'ti. Keskin bir zekâyâ sahipti ve Livira'nın kafa karışıklığını en çabuk o anlıyordu. En büyük hayal kırıklığı sürekli tutarsızlıklarla ilgiliydi.

Arpix ona anlayış gösteriyordu. “Şimdiye kadar üç dil öğrendim ve hepsinde de anlamsız kurallar var. Üstelik neredeyse uyuldukları kadar çiğneniyorlar. Unutulmaması gereken şey bunun kimsenin suçu olmadığı. Kimse oturup da bir dil icat edeceğini söylememiştir. Diller hayvan homurtularından ortaya çıkmış, binlerce yaşam boyunca kendilerini şekillendirmiş ve bir ovada yollarını kesen akarsular gibi her zaman değişmişlerdir.”

“Diller değişir mi?” Livira dehşete düşmüştü. Bir yanı Üstat Logaris'in geldiği gün söylediklerinde şaka yaptığına inanmak istemişti. Hareket ettiği söylenmeden, hedefi vurmakta yeterince zorluk çekiyordu.

“Hızlıca değil ama birkaç yüzyıl arayla. Charn dilinde üç kitap seç ve göreceksin. İlk bakışta en yeni ve en eski olanın farklı uluslardan yazarlar tarafından yazıldığını düşünebilirsiniz.”

“Kütüphane inşa edilmeden önce kitapları nerede tutuyorlardı?” diye sordu.

Charlotte lafa girip, “O kadar eski kitaplarımız yok,” dedi. “O kadar önce yazılmış kitaplarımız olduğundan emin değilim.”

“Ama...” Livira kaşlarını çattı. “Peki, kral kaç yaşında? Eğer büyük büyükbabası burayı inşa ettiyse...”

Meelan sınıf masasının diğer tarafından kalktı. Tek bir kelime etmeden parmağını Livira’nın dudaklarına götürdü. Koyu renk gözleri, düşük, siyah kaşlarının altından Livira’nın gözlerine sabitlendi.

“Yeter.”

O gece Jella, Livira’nın odasının kapısında dolanıp durdu. Diğerleri gittiğinde, sessiz bir şekilde, “Kralla ilgili bazı sorular...” dedi. Derin bir nefes aldı. “Annen sana söyleyecek iyi bir şeyin yoksa o zaman hiçbir şey söylememen gerektiğini söylemedi mi?”

Livira başını salladı. “Annem ben küçükken öldü ama eğer o kadar aptalca bir şey söylemiş olsa hatırlardım,” dedi.

Jella dudaklarını büzdü. “Aslında kralla ilgiliyse aptalca değildir. Bu senin başını belaya sokabilir. Ve işte insanlar bu yüzden sana cevap vermek istemiyorlar. Biraz uyu,” dedi ve Livira’yı düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Livira yatağa göz gezdirdikten sonra masasına gitti. Tüylü kalem, mürekkep ve kâğıdın karanlığı her gece olduğu gibi yine ona sesleniyordu. Işkın sürekliliği ve sanki uyumayan kütüphane, gecenin yalnızlığında bir arkadaş istiyormuş gibi onun da uyanık kalmasını tavsiye ediyordu. Tüylü kalemi aldı ve kesik ucunu mürekkebe daldırdı. Yazısı hâlâ kötüydü. Meelan ona çocuk yazısı diyordu. Hepsinin çocuk olduğu düşünülünce bu o kadar da canını yakmıyordu. L-I-V-I-R-A. Adını yazdı. İsimlerin hepsi iyiydi ama onu en çok şaşırtan şey düşüncelerinin sayfaya dökülmesi ve bir şekilde bu işaretlerin içinde sıkışıp kalması, sanki donmuş bir konuşma gibi birisi gözleriyle onları serbest bırakana kadar istediği kadar bekleyebilmesiydi. Arpix ona kütüphanede yüzlerce yıllık kitaplar olduğundan bahsetmişti. Ve sadece birkaç tane değil, sayısız kitap vardı. O kadar çoklardı ki Livira, kapaklarının ardında tekrar görünmek için binlerce yıl beklemiş sayfalar olması gerektiğini düşünmüştü. Ve asıl sihir, gözlerini sadece o kargacık burgacık harflerde gezdirdiğinde bile uzun zaman önce ölmüş bir yazarın düşüncelerinin kendi kafasında uyanacak olmasıydı.

Livira k-r-a-l ve i-m-p-a-r-a-t-o-r kelimelerini zar zor yazdı ve her ikisini bir kutunun içine aldı. Sonra k-u-t-u yazdı ve onun etrafına da bir kutu çizdi.

Jella’nın kapıyı çalmasıyla uyandığında, yüzünün masada olduğunu fark etti. Kendini kaldırarak yanağına yapışmış kâğıt sayfasını ayırdı ve üzerinde kelimelerle kutular olduğunu gördü. Kutular içinde kutular. En büyüğü, odasıyla aynı şekildedeydi.

*

Livira, Üstat Logaris'in daha kıdemli stajyerlerin masalarının arasında sinsice dolaşmasını, eşit ölçüde tavsiye ve öğüt vermesini izledi. Gelişinden bu yana geçen haftalarda, en yeni dört stajyerle paylaştığı masaya nadiren yaklaşmıştı. Zaman zaman onlara doğru şüpheli bir bakış atardı. Bazen de Jella'nın kafasına sıkıca buruşturulmuş bir kâğıt topu fırlatır -henüz ısıkaladığı olmamıştı- ve gür kaşlarını çatarak, ağzını kapatıp kitabını açmasını işaret ederdi. Kâğıt toplarının üzerinde Jella'nın öğrenmesi gereken dil olan Triesta dilinde sessizlik üzerine meditasyonlar vardı ve günün sonuna kadar çevirisi bekleniyordu.

Livira'ya ders vermedikleri zamanlarda diğerleri ikinci, üçüncü ya da Arpix'in durumunda olduğu gibi dördüncü dilleri üzerinde çalışıyorlardı. Jella bu dillerde akıcı olan öğretmenlerin zaman zaman stajyerlerin becerilerini geliştirmek için geldiklerini ama Livira'nın gelişinden bu yana hiç kimsenin gelmediğini söylemişti.

Aslında sınıfa neredeyse hiç ziyaretçi gelmiyordu. Belki haftada bir ya da iki kez biri Üstat Logaris'a imzalaması için kâğıt ya da bir çocuk yeni yazı malzemeleri getiriyordu. Ya da bir haberci gelip en kıdemli stajyerlerden birini bir görev için çağırıyordu. Bir keresinde açık gri cüppeli, yaşlı bir kadın, Logaris'in incelemesi için yeni ciltlenmiş bir kitapla manastır yazıhanesinden gelmişti.

Uzun bir günün sonunda kapı -bu sefer alışlageldiği üzere kapı çalınmadan- açıldığında Livira yine böyle bir müdahale bekleyerek başını kaldırdı ve tanıdığı bir adamla karşılaşınca şaşırdı. Neredeyse Heeth Logaris kadar uzun olmasına rağmen onun yarısı kadar geniş bir adamdı. Ceket, yeleği ve pantolonu koyu gri renkte, peruğunun beyazlığıyla dengelenmişti ve yakasında altın disk vardı. Tek bir koyu renk göz odayı taradı, diğeri kıpkırmızı bir göz bandıyla kapalıydı.

"Algar." Livira adını mırıldandı. Ona kör bir enstrüman diyen, yeteneklerine gülen ve Yute diplomatik hizmet için onu önerdiğinde reddeden adam. Hırsları çok daha yüceyken ev okuyucusu olmasına karşı bahse giren adam. "Ondan nefret ediyorum."

En yakın dört kafa ona döndü.

Jella hayretle, "Lord Algar'ı nereden tanıyorsun?" diye tısladı.

"Tahsis Salonu'ndan."

Bütün gün hiçbir şey söylemeyen Meelan, "Algar'ı görebileceğin tek salon beşinci salondur," diye homurdandı.

Livira hiçbir şey söylemedi. Kapının yanında, başları önde duran Algar'la Üstat Logaris'in arasındaki konuşmadan tek bir kelime bile duyamadı.

Meelan ısrarla, “*Sen* beşinci salonda mı teste girdin?” diye sordu.

Üstat Logaris onlara bir bakış attıktan sonra dikkatini Algar’a çevirdi. Yüzü asıktı.

Livira, “O zaman bu Algar kim?” diye mırıldandı.

“*Lord* Algar,” dedi Arpix. “Ailesinden miras kalan biridir. Oldukça önemsiz bir üye olsa da kralın ev halkının bir parçasıdır. Babası yabancı saraylarda kral adına konuşurdu ve Algar bu görevi devraldı. Babasının görev süresi boyunca bazı kayda değer savaşlar bu tür konuşmalarla başladı ve bitti.”

“Algar’ın tek yaptığı Gath’lılarla konuşurken mecazlar kullanıldığında neler olduğunu bulmak,” dedi Carlote.

Arpix, “Carlote!” diyerek onu uyardı.

Carlote ellerini açtı.

“Onun bir Gath prensine, ticaret anlaşmasını olduğu haliyle imzalamaktansa sivri bir sopanın gözüne batırılmasını tercih ettiğini söylediğini duydum.”

“Bu doğru değil,” dedi Jella.

“Şey, benim duyduğum bu.”

Arpix kontrolü tekrar ele alıp, “Asıl önemli olan, onun önemli biri olduğu ve herhangi birinin tahsisine nadiren katıldığıdır,” dedi. “Eğer oradaysa özel biri için olmuş olmalı.” Bir nedenden ötürü Meelan’a baktı.

Çoğu zaman kötü kötü bakma eğiliminde olan Meelan gözlerini kıstı, normal çarpıcılığını iki katına çıkardı ve işini yapmaya geri döndü. Livira parşömenin kıvrılıp tütmeye başlamasını bekliyor gibiydi.

Algar odadan hızla çıktı ve stajyerler arasında kısık sohbet dalgaları yükseldi. Üstat Logaris, Livira ve arkadaşlarına düşünceli bir şekilde baktı. Sonra omuzlarında taşıdığı amacın ağırlığıyla onlara doğru adımladı.

“Bu kötü,” diye tısladı Jella. Bu sonuca varması için herhangi gerçek bir dayanağı olmamasına rağmen Livira’nın aklından geçeni çoktan dile getirmişti. “Üstat şey gibi görünüyor...” Üstat yaklaşıncı Jella ağzını aniden sıkıca kapadı.

Üstat Logaris tepelerine dikildi ve kafatasını parçalayacak kadar güçlü ellerini masaya koydu. Livira adamın kaşlarının yoğunluğuyla tamamen tezatlık içinde olan kafasının pürüzsüz kelliğine hayretle baktığını fark etti. Kütüphanede bir yerde, kelliğin neden kaşları hiç ele geçirmediğini açıklayan bir kitap olmalıydı. Livira başını salladı ve kendini adamın söylediklerine odaklanmak için zorladı. Uykusuzluk kafasının geç saatlere kadar çalışmasına neden olmuştu ve Livira akşam yemeğinden sonra doğrudan yatmaya karar vermişti.

Logaris solgun gözlerini Livira'ya dikip, "Evet, küçük Yutegil," dedi. "Bu veletler sana bir şey öğretiler mi bakalım?"

"Evet."

Adam kaşlarını çatı.

"Peki, öğrendiğin en önemli şey nedir?"

"Özlülük." Livira'nın denemeye hevesli olduğu bunun gibi birçok yeni kelime vardı. Meelan'ın uzun zaman önce uzaklarda yazılmış, silahlı savaş sanatlarıyla ilgili kitaplarından birinin ilk bölümünü yavaş yavaş çalışıyordu. Yazara göre küçük bir hedef sunmak, en önemli şeydi. Livira mevcut rakibine karşı aynı taktiği uygulamaya karar vermişti.

Logaris memnuniyetsizliğiyle homurdandı ama hayranlığının gizli sularını bastırmakta zorlanıyordu. "Özlülük, söyleyecek hiçbir şeyi olmayanlarda arzulanan bir özelliktir ve benim yeni stajyerlere bazı kayda değer fikirler işlemem neredeyse dört yılını alır." Boyu ve ciddi tavrı onu -dışarıdan bakanlara göre- grubun lideri gibi gösteren Arpix'e döndü. "Bu kitabı istiyorum." İri başparmağıyla işaretparmağı arasında bir fiş tuttu.

Arpix'in rengi soldu. Başını sallayıp, "Evet, efendim," dedi.

"İki günün var."

Arpix'in gözleri büyüdü ama ağzını açmadı ve fişi aldı.

Üstat Logaris kaşlarını çatı. Hepsini anlaşılması zor bir ifadeyle inceledi. "Beni hayal kırıklığına uğrattırsan içinizden biri kütüphaneden ayrılır," dedi.

Beşi birden sınıfın önüne geri dönen ve en sevdiği büyük öğrencilere ilerleyen öğretmeni seyretti. Livira, Arpix'in elinde tuttuğu kâğıdın Algar ve Logaris arasında da dolanmış olup olmadığını merak etti. Algar'ın hayatına yeniden girmesi, önceki gün Serra Leetar'la karşılaşmasının hemen ardından gerçekleştiği için şüpheli görünüyordu.

Livira, "O altın disk ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Ne?" Arpix dikkati dağılmış bir şekilde fişi düşünürken başını kaldırdı.

"Algar'ın -Lord Algar'ın- taktığı disk."

Arpix'in yerine Carlote, "Elçilerin ve müzakerecilerin sembolüdür," diye cevap verdi. Korkmuş görünüyordu. "Onun durumunda kralın konuşmacısı olduğunu gösteriyor."

Serra Leetar da takmıştı. Gerçi o diplomat olmak istememişti. Algar onu kendi hizmetine almış ve üniversiteye katılma umutlarını öldürmüştü. Livira bunun başından beri -Algar ve kızın ailesi tarafından ayarlanmış bir şey- olup olmadığını ya da Serra Leetar'ın eşliğinde tahsise gelmesiyle bir şekilde bağlantılı, anlık bir şey olup olmadığını merak etti.

Meelan fışı Arpix'in elinden alıp, "Bu çok kötü," dedi.

Livira, "Ona kitap getirmek için iki gün mü?" diye sordu. "Bu ne kadar zor olabilir ki? Fihristten bakabiliriz. Eğer orada yoksa ve ne tür bir kitap olduğunu biliyorsak o zaman bir bölüme kadar daraltabiliriz. Dizinde olmasa ve ne hakkında olduğunu bilmesek bile onu bulmak için hâlâ zamanımız var. Sen ve Arpix koridorun en ucundan başlayın, biz üçümüz de diğer ucundan başlayalım. Hızlı çalışırsak iki gün içinde bütün kitapları kontrol edebiliriz." En azından hızlı çalışırlarsa ve uyumazlarsa.

"Sen neden bahsediyorsun?" diyen Meelan ona sinirli bir bakış attı.

"Tersinden başlamanız gerektiğini söyledim."

Carlotte tedirgin bir şekilde gülüp, "Kütüphaneyi gördüğünü sanıyor," dedi.

"Kütüphaneyi gördüm." Salon çok büyüktü. Yan yatırdığınızda Yute'un evinin iki katı uzunluğunda ve çok daha genişti. Yerden tavana kadar uzanan raflar o kadar sıkışık ki Üstat Logaris gibi bir adamın kitaplara dönerek aralarından geçmesi gerekirdi.

"Burası stajyer kütüphanesi." Arpix iç çekti. "Sadece projeler ve mesleği öğrenmek için."

"Ah!" Livira'nın havası söndü. "Diğer kütüphane ne kadar büyük?"

Arpix ellerini açtı. Sonra kollarını sonuna kadar açmaya devam etti.

"Kimse bilmiyor."

Birçok kaynak İrad'ın büyük büyükannesinin tatlı dilli bir yılan tarafından kandırılarak eğitime yönlendirildiğini bildirmektedir. Kayıtlar, büyükanne ve kocasının kısa bir süre sonra ev sahipleri tarafından tahliye edildikleri konusunda hemfikir olsa da kesin nedenler akademik bir tartışma alanı olmaya devam etmektedir. İrad'ın ilk kütüphaneyi -eğitim akademisini- kurduktan sonra yılanın düzenli bir ziyaretçi haline geldiği ve fare nüfusunu kontrol altına aldığı kesin olarak bilinmektedir.

Athenaeum'un Gölgelele, Methuselah Deusson

16. BÖLÜM

LİVİRA

“Kütüphaneyi size açıklayabilmek isterdim,” dedi Arpix.

Onlara çekirdek kaplı esmer ekmekle beyaz keçi peynirinden, masanın ortasına yığılmış elmalardan oluşan bir kahvaltı verilmişti. Her biri hemen bol miktarda yiyecek alıp, Arpix'in peşinden ilerleyerek yemekhaneden çıktı.

Livira gevrek, kırmızı bir elmayı ısırarak, “Hadi bakalım,” dedi. Ağzındaki tat ve ıslaklık patlaması onu hâlâ lezzetli bir şaşkınlığa sürüklüyordu. Şimdiye kadar Dust'ta yediği tek meyve, üzerinde hâlâ tadından bir nebze kalmış olan kurutulmuş armut parçalarıydı. “Açıkla.”

“Açıklayabilmek isterdim,” diye tekrarladı Arpix. “Ama yapamam.”

“Kendin görmelisin,” dedi Jella arkalarından. Arpix'in adımlarına ayak uydurmak için nefes nefese kalmıştı. Algar'ın kitabını bulmak için iki günleri vardı ve Arpix bu süreyi boşa harcamamaları konusunda onları uyarmıştı. Hepsi yolda bir şeyler yiyor, kırıntılardan iz bırakıyordu. Arpix'in doldurup dağıttığı su tulumları kemerlerinden sarkıyor ve rahatsız edici bir şekilde kalçalarına çarpıyordu.

Koridor Livira'nın daha önce girdiği bir koridor değildi. Dönüyor, dönüyor ve her seferinde basamaklar çıkıyordu. Livira'nın uyluk kasları ona, dağa içeriden tırmanmakta olduğunu söylüyordu.

Arpix arkadan gelen Carlotta'a, “Yetişmeye çalış,” diye seslendi.

Livira kızın yanında yürümek için durakladı. Carlotta uyandıklarından beri sessizdi ve Livira şimdi onun gözlerinin etrafında uykusuz bir gecenin

neden olduğu koyu halkaları görebiliyordu. Elindeki ekmeğe dokunmamıştı.

“İyi misin?”

“İyiyim,” dedi Carlotta ve bakışlarını önlerindeki basamaklardan ayırmadı. Her zaman dağınık ve tel tel olan saçları şimdi rasgele tutamlar ve öbekler halindeydi. Bu da normal karışıklığı bir düzen gibi gösteriyordu.

Jella nefes nefese ve kıpkırmızı bir halde önlerinde ilerliyordu. Bir gün önce daha büyük bir stajyer olan Marta, üçüne de çirkin kız kardeşler olduklarını söylemişti ve hiç mantıklı olmasa da masasındakiler buna gülmüştü. Livira kendisinin, Carlotta’nın ve Jella’nın üç kızın olabileceği kadar birbirine benzemediğini düşünüyordu. Dersten sonra Jella, Marta’nın Livira ve Carlotta hakkında yanıldığını ama kendisi hakkında haklı olduğunu söylemişti. Kendisini çirkin buluyordu. Ve normalde gülümseyen yüzü kasvetli, gergin bir görünüm almıştı. Livira ne söyleyeceğini bilememişti. İnsanlar hakkında nadiren böyle düşünürdü. Gerçi arkadaşı Katrin’in bütün erkeklerin iki kez bakmasına neden olan bir yüzü olduğu konusunda anlaşmışlardı.

Livira kendi görünüşüne hiç kafa yormamıştı ve şehirde genel olarak herkesin Dust’tan gelenlerin çirkin olduğu görüşünde olduğu anlaşıyordu. Meelan ona, şehir halkının çoğunun, kendi halkına Dustlı demedikleri zamanlarda, onlara köpek suratlı dediklerini ve Sabberlarla kuzen olduklarını iddia ettiklerini söylemişti. Ayrıca şehir halkının çoğunun surlardan aşağı itilmesi gereken aptallar olduğunu da söylemişti. Remmis Denizi’nin ötesinde, tenleri eski deri kadar koyu olan ve vücutlarında tepeden tırnağa tek bir kıl bile bulunmayan bir halkın yaşadığını da söylemişti. Bu insanların, Dust’tan ve şehirden gelen insanları ayırt etmekte zorlanacağını öne sürmüştü.

Beklenmedik bir şekilde ayak sesleri yeni, boğuk bir tonda çıkmaya başladı ve birkaç düzine adımdan sonra koridor sona ererek onları Livira’nın şimdiye kadar karşılaştığı tüm odaları içine alabilecek büyüklükte doğal bir mağaraya çıkardı. Arpax koridor boyunca ilerledi. Engebeli zemin, kayaya oyulmuş basamaklarla ve vadileri geçmek için yapılmış ahşap köprülerle ehlileştirilmişti. Mağaranın uzak duvarı, diğer tüm taraflardaki ham kayadan açıkça farklıydı. Tekdüze bir griydi ve o kadar pürüzsüzdü ki yönsüz ışık sanki durgun bir suyun yüzeyindeymiş gibi parılıyordu.

Livira, “Neden kimseyi görmedik?” diye sordu. Uyku odaları, yemekhane, sınıf ve diğer bölümlerdeki hareketliliğe alışmıştı.

“Kütüphaneyi ziyaret etmek bir keşif gezisidir,” diye homurdandı Meelan.

“Sadece bir kitap almak için uğramazsın,” diye açıkladı Jella. “Yani insanlar orada çok zaman geçirir. Döndüklerinde de çalışma alanlarında çok zaman geçirirler. Ama burasıyla orası arasında dolaşmak için fazla zamanları olmaz.”

Livira kaşlarını çatı. “Peki, neden sadece kütüphanenin içinde yaşamıyoruz?” diye sordu. “Düne kadar öyle olduğunu sanıyordum.”

Jella az önce ağzına tıktırdığı ekmek ve peynirin arasından, “İçeriye yiyecek sokmak yasaktır,” dedi.

“Bu aptalca bir kural.” Livira elmasından bir ısırık aldı. “Bunu değiştirmeliler.”

Carlotte uzak bir noktayı işaret edip, “İşte, oraya gidiyoruz,” dedi. Yüzü hâlâ gergin ve asıktı.

Livira önce gidecekleri yeri seçemedi ama işte, oradaydı. Duvarda bir açıklık ve onun biraz gerisinde beyaz bir kapı vardı. Koridor ve kapı mağaranın uzak tarafını mühürlemişti ve duvarın büyük, gri genişliğinde minicik görünüyordu. Çocuklar yaklaştıkça büyümeye başladı. En sonunda minicik olan şey onları gölgede bırakan bir şeye dönüştü. Livira kendini, yirmi metreden yüksek bir koridorun ağzına bakarken buldu. Yüz metre geriden kapı sandığı şey şimdi koridoru kapatan beyaz bir duvara benziyordu. Eğer bu bir kapıysa kolu, penceresi ya da herhangi bir özelliği olmayan bir kapıydı.

Kapının dibinde oyuncak askere benzeyen bir çift kütüphane muhafızı nöbet tutuyordu. Her ikisi de geleneksel baykuş gözlü miğferler takıyordu ve Meelan’ın ok çubuğu dediği silahları taşıyordu. Arpix, Üstat Logaris’in kendisine verdiği izin formunu saygıyla teslim etti. Muhafız kâğıdı incelerken diğerleri aceleyle kahvaltılarından arta kalanları yedi.

“Evraklar tamam. İçeri girmeye hazır mısınız?” diye sordu muhafız.

“Ok çubuğunuz nasıl çalışıyor?” Livira ona uzanma dürtüsüne direndi. “Peki, yedek oklarınız nerede?”

Adamın gözleri miğferinin baykuş gözleri içinde büyüdü ve Livira miğferindeki kuşa olan anlık benzerliği karşısında yükselen gülme homurtusunu bastırdı. Dört sınıf arkadaşı, stajyerlerin kütüphane muhafızlarını sorgulamaması gerektiğini söyleyen türden yoğun bakışlarını ona yöneltti.

“Küçük kurşun topları ateşliyor.” Diğer muhafız kadın silahını açtı. “Sıkıştırılmış gaz kullanıyor. Laboratuvar, topu daha sert fırlatacak patlayıcıları haberdar ama malzemeyi bulmak zor.”

İlk muhafız gizemli bir şekilde, “Yakında o tür bir şeye ihtiyacımız olacak,” diye homurdandı.

Livira bakışlarını pırıl pırıl namluda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Dağın bu kadar içindeyken neye ateş edebileceklerini merak ediyordu. “Teşekkür ederim.” Elma çekirdeğinin geri kalanını ağzına attı. Diğerleri çekirdekleri atıyordu ama Livira daha bir sürü elma olmasına ve çekirdeğin en az hoş giden kısım olmasına rağmen bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu.

“Hazır mısınız?” diye tekrarladı diğer muhafız.

“Hazırız,” diyen Arpix başıyla onayladı.

Muhafız bembeyaz eldivenini çekti ve elini kapıya uzattı. Livira kapının açılmasını ve açılırken hatırı sayılır bir çaba gerektirmesini bekliyordu. Aksine, beyaz yüzey basitçe eriyip gitti. Adam onlara geçmelerini işaret etti.

“Keyifli avlar!”

Livira neyle karşılaşacağını bilmiyordu ama bir tür giriş, kitaplara giden bir yol görmeyi bekliyordu. Yanılmıştı. Kapının girişi, geçmek için birkaç dakikalarını almış olan mağarayı küçücük bırakan bir odaya açılmıştı. Tavan başlarının üzerinden yüz metre ya da daha yüksekte kemer şeklinde yükseliyor ve kitap rafları zeminin alanını baştan savma bir labirente bölüyordu. Yerleşim planı Livira’ya hem dışarıdaki şehri hem de hayatı boyunca gördüğü sekiz ya da dokuz yağmurdan birinden sonra çamurdaki solucan izlerinin karmaşasını anımsattı. Bu benzerlikleri görmek mümkündü çünkü az önce ortadan kaybolan kapı yer seviyesinde değil, sola doğru inen uzun ve geniş bir basamağın tepesinde, oda duvarının yarısı kadar yukarıdaydı. Raflar son derece yüksek olsa da hiçbirisi elli metreye bile ulaşmıyordu.

“Ah!” Livira olduğu yerde sabitlenmiş, neredeyse ışığın bir parçası haline gelmiş kadar uzakta kalan duvarlara bakıyordu. Dağın odayı kaplayacak kadar büyük olmasına şaşırmıştı. Her koridorda yürümek için haftalar gerekirdi. Sekiz yüz kilometre uzunluğunda, hepsi de bir insandan çok daha yukarılara uzanan raflar olabilirdi.

Mekânın kokusu onu hemen çarptı, sonsuz derecede karmaşıktı. Çoğu koku gibi kitapların kokusu da ne iyiydi ne de kötü. Koku, anıların asıldığı bir çividir. Livira Tahsis Salonu’nda, ilk kitabını açtığında kokusu sadece kitap kokusundan ibaretti. Sonrasında başarısızlığın ve reddedilmenin kokusu olarak kalabilirdi. Ama Yute bu anıların üzerine bir şeyler yazmıştı ve şimdi ne zaman bir kitabın kokusunu içine çekse onu adamın daracık evine ve beşinci kattaki küçük, kalabalık kütüphanesine götürüyordu. Kurtuluşla, birinin kir ve cehaletin ötesini görüp değer bulmasıyla yüklüydü. Livira derin bir nefes aldı.

“Hiç bu kadar büyük olacağını düşünmemiştim.”

Carlotte gergin bir sesle, “Bu daha sadece ilk oda,” dedi. “Bildiğimiz kadarıyla daha yüzlercesi var. Ve eğer bu lanet kitabı iki gün içinde bulamazsak Logaris içimizden birini eve gönderecek ve bu ben olacağım. Bunu biliyorum. Tracia dilinde en kötü benim ve Lineer’in tek kelimesini bile anlamıyorum ve ben...”

“Aptal.” Livira dönüp ona baktı. “Bunların hepsi benim için. Bunu bildiğini sanıyordum!”

“Ne?” Carlotte gözlerini kırptırdı. “Çok hızlı öğreniyorsun. Senden asla kurtulamazlar!”

“Algar gitmemi istiyor. O kız, Serra Leetar, Yute bahse girmedeği halde ona burada olduğumu söyleyince... Şey... Kütüphaneye kendisi geldi ve Üstat Logaris’i sıkıştırdı. İşte, buradayız.”

“Piç kurusu.”

Livira dört yoldaşı arasında onu savunacak son kişi olarak Meelan’ı seçerdi ama tam tersine Meelan onun adına cinayet işlemeye hazır görünüyordu.

Anlamlı bir öksürük onlara kütüphane muhafızlarının duyabileceği bir yerde kralın bir akrabasını eleştirdiklerini hatırlattı. Arpix elini, Livira’nın sırtına koydu ve onu nazik ama sertçe geniş odaya doğru itti. Onu sol taraflarındaki merdivenlere yönlendirdi.

“Dikkatli ol. Korkuluk yok.”

Basamaklar neredeyse üç metre genişliğindeydi. Bu yüzden grup duvara yakın durarak, savunmasız iniş orada yokmuş gibi davranabilirdi. Basamaklar da oldukça büyüktü, bu yüzden her biri beklenenden daha fazla sarsıntıya dönüştü.

“Neden benden nefret ediyor?” Livira bir basamak daha atladı ve yorgun bacaklarının üzerine ağır bir şekilde indi. Bütün iniş boyunca bunu düşünmüştü. Büyük bir evde yaşaması ve keseleri altınla dolu olması gereken bir lord. Neden ondan nefret etmek ve bu nefreti sürdürmek için zaman ayırmıştı? Hiç mantıklı değildi. Zenginliği onu oyalayacak sonsuz zevkler satın alabilirdi. Rollerini değiştirmiş olsalardı Livira daha sokaklara varmadan siyah pelerinli kızı unutmuş olacağını hayal etti.

“Siyaset,” diyen Arpix onun yanına çöktü.

“Çünkü yapman gerekeni yapmıyorsun.” Jella soluk soluğa yere yığıldı. “Bu basamaklardan nefret ediyorum!”

“Çünkü sen bir Dustlısın ve o da bir piç.” Meelan onun diğer tarafından aşağı atladı, iki adım attı ve bir sonraki kenardan aşağı indi.

Dustlı Livira bu deyiimi ilk şehre girdiği gün duymuştu ve o günden beri aklından çıkmıyordu. Sokaktaki insanların, Malar'ın arkasından paçavraları içinde kapılardan geçerken onları takip eden çocuklara *Dustlı* dediklerini anlamıştı. Kelimenin tam anlamıyla tozluydular. Ama tahsise girdiğinde ilk banyosunu yapmış ve Malar'ın pelerinine sarınmıştı.

“Yani ne yaparsam yapayım *Dustlı* mıyım? Hiç üzerimden atamayacak mıyım bunu?”

Arpix, Jella ve Carlotta birbirlerine baktı.

“Yani?” Livira sessizlikleri uzayınca cevabı almak istedi.

Meelan iki basamak aşağıdan, “Farklı görünüyorsun,” diye seslendi. “Kırmızımsı tenin ve siyah saçların. Çoğunuzun yüzünün şeklinde bir şeyler var. İnsan anlayabiliyor.”

“Senin halkının bizimkiyle aynı olmadığını söylüyorlar.” Arpix dilini bulmuştu. “Bizim kadar akıllı olmadıklarını.”

“Sizin bir tür olduğunuzu söylüyorlar,” dedi Jella ve başını salladı. “Sizde Coyoye kanı varmış.”

Livira sesli bir kahkaha attı. “Coyoye mi?” dedi. “Coyoye bir tür köpektir. Nasıl olur da...” Birden sinirlendi. Önce köpek suratlılar, şimdi köpek becerenler. “Kim söylüyor? Kimmiş onu söyleyen?”

Carlotta göğsüne bastırıldığı tek parmağıyla yukarıyı işaret etti.

“Kral, erkek kardeşleri, kuzenleri, hepsi,” dedi Meelan. “Eğer doğru düzgün bir insan değilsen o zaman seni Sabberlara karşı savunmak için askerleri tehlikeye atmamamız gerekirmiş.”

“Peki, neden birileri onlara inansın ki? Sen inanmıyorsun, değil mi? Bu aptalca bir konuşma!” Livira diğerlerine baktı, gözlerinde herhangi bir meydan okuma arıyordu.

“Bu yazılı.” Carlotta bakışlarını indirdi. “Kitaplar var. Ev okuyucularının listelerinde var.”

Livira şaşkınlıkla, “Bu kütüphanedeki kitaplar mı?” dedi ve gözlerini kırptırdı.

“Evet.”

“Yani senin burada, bir ay içinde, çoğu öğrencinin okuldaki ilk üç yılında öğrenemediği kadar iyi okuma yazma öğrenmen...” Arpix başını salladı. “Bu Lord Algar'ın senin başarısız olmanı istemesi için yeterli bir sebep. Ona göre ne kadar zeki olursan ol kralın amaçlarına lağımlarda ya da madenlerde, kütüphanede olduğundan çok daha iyi hizmet edeceksin.”

İlahi hazine sandığından bir şey seçilmesi ve tek bir güç alınması istendiğinde, genellikle uçma ya da görünmezlik en popüler seçenek olarak ortaya çıkar. Kaybedileni bulma gücü genellikle göz ardı edilir. Ancak türümüzün ne kadar çok şeyi ve ne sıklıkta kaybettiği düşünüldüğünde, böyle bir yolun bilgeliği...

Dewey Onlu Sınıflandırma, Henry M. Stanley

17. BÖLÜM

LİVİRA

“Bana bir dizin olduğunu söyle.”

Şimdi aşağıda, rafların arasındaydılar ve eğer ışık, havanın her santimetre küpünden sızmak yerine güneş gibi tepelerinde olsaydı o zaman gölgelere gömülürlerdi. Raflar arasındaki boşluk, tırmandıkları yüksekliğin çok küçük bir kısmıydı ve rafların arasında yürümek, kendini kitaplarla kaplı derin bir vadinin dibinde bulmak demekti. Raflar ahşaptı. Zamanla kararmış, bilinmeyen felaketlerden dolayı çukurlaşmış ve lekelenmişti. Livira dünyada bu kadar çok ahşap olduğunu hiç bilmiyordu. Belki de bu ormanlar kütüphanenin ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla kesildiği için artık yoktu. Bir dizin olmadan avlanmaları imkânsızdı. Aradıkları kitabın bu ilk odada olduğu garanti edilse bile onu bulmaya bir ömür yetmezdi.

Ne kadar hassas olduğuna ve kitapları iade ederken dizinin ne kadar iyi korunduğuna bağlı olarak, bir dizin olması durumunda bir şansları vardı. Livira iki yanındaki baş döndürücü yüksekliğe baktı. Raf üstüne raf, raf üstüne raf. Kitap kokulu havadan derin bir nefes çekti.

“Bana bir dizin olduğunu söyle. Bir de merdiven.”

“Bir dizin var,” dedi Jella. Ses tonundaki bir şey Livira’nın endişesini hafifletmedi.

Meelan homurdandı. En yakındaki raftan bir kitap aldı ve karıştırmaya başladı. Başını kaldırdı ve ilkinden daha kalın ve uzun olan bir sonraki kitabı çıkardı. “İşte bir dizin.” Livira’ya uzattı. “Bunlardan çok var.”

“Ne? Neden?” Livira kalın kitabı göğsüne bastırdı.

“Bu yer, şehri inşa etti,” dedi Aprix. “Ulusunu inşa etti. İmparatorluğu. Hepsini. Ama yanlarından geçtiğimiz şu muhafızlar Kral Oanold için çalışmıyorlar. Baş kütüphaneci kral için çalışmıyor, sokaktaki insanlar her ne düşünürlerse düşünsünler.” Bir koluyla ileri doğru giden koridoru işaret etti. “Bu, güç. Burası tarihlerin olduğu yer. Burası büyük filozofların oldukları yer. Burası askerlerimizi ok çubuklarıyla silahlandıran sırların yazıldığı yer. Burası bir sonraki sırların bulunacağı yer. Sence halkımız kütüphane olmasaydı şu anda sahip olduklarının birazına bile sahip olabilir miydi? Birbirimizle kemiklerle ve taşlarla savaştığımız ve ateşin büyük bir büyü olduğunu düşündüğümüz günlerin üzerinden çok fazla nesil geçmedi.”

Livira çaresizce, “Bunların dizinlerle ne ilgisi var?” diye sordu. Kendisine uzatılan kitabın otuz altı numaralı cilt olduğunu fark etti.

“Kral neden baş kütüphaneciyi öldürtüp yerine onun dediklerini harfiyen yapacak birini getirmiyor? Yute neden baş kütüphaneciyi sırtından bıçaklayıp işi kendi üzerine almıyor?”

“Çünkü o bir katil değil,” dedi Livira. Yute’un bırakın bıçak kaldırmayı, birine karşı sesini yükselttiğini bile hayal edemiyordu.

“Yute öyle olmayabilir.” Arpix aynı fikirdeydi. “Ama genel olarak, dizin olmadan kütüphane kullanılamaz hale gelir ve yeni bir dizin oluşturmak için kaç on yıl gerekirse ilerleme o kadar zaman durur. Mesele şu ki kontrolü ele geçiren her yeni kütüphaneci, bunu elinde tutmak için dizini değiştirmesi gerektiğini biliyor. Böylece bilgileri vazgeçilmez hale geliyor.”

Livira, parmak uçlarını el hizasındaki kitapların sırtlarında gezdirerek koridorda yürümeye başladı. Birçoğu aslında kitap değil, stajyer kütüphanesinde olduğu gibi sararmış dizin kartlarıyla dolu dar kutulardı. Önünde, raflara yaslanmış ve en tepeye birkaç metre uzanan bir merdiven gördü. “Her yeni biri göreve başladığında, tüm bu kitapların yerini mi değiştiriyor?” Bunun gerektireceği çaba onu dehşete düşürmüştü.

“Hepsini değil.” Arpix peşinden gitti. “Sadece sözkonusu zamanda en önemli oldukları düşünülenleri değiştiriyorlar. Ve sorun da bu. Burada aynı zamanda birçok farklı sistem çalışıyor, birçok sınıflandırma oluyor.” Livira’yı bileğinden yakaladı ve dokunduğu kitapların altındaki rafın ahşap kenarından parmaklarını çekti. Kenarı sayısız kesiklerle zedelenmişti. İlk bakışta rasgele hasar almış, belki de meşe tadını seven aç sıçanların işiymiş gibi görünüyordu. Ama Livira şimdi orada hepsi birbirine geçmiş, üzerlerine yazılmış, yer bulmak için yarışan numaralar, harfler, noktalardan şifreler ve çizikler olduğunu görebiliyordu. “Durduğun yere bağlı olarak farklı bir sistem kullanımda olur ve bu sistemler arasındaki sınırlar net

olarak belirlenmemiştir. Şimdi görevde olan baş kütüphanecimizin sistemi dış sınırlarda görevlendirilmiş.”

“Kütüphanenin sınırlarında mı?”

“Kataloglanmış alanın sınırlarında.”

“Ama...” Livira sorusunu ifade etmekte zorlanıyordu. “Kataloglanmış alanlar nasıl olabilir? Elbette kitaplar koyulduğunda-”

“Kütüphane keşfedildiğinde kitapların hepsi buradaydı.”

“Yeniden keşfedildiğinde,” diyen Meelan, Arpix’in lafını düzeltti.

“Yeniden keşfedildiğinde,” diye onayladı uzun boylu oğlan. “Sakın bunu dışarıda söyleme. Sadece burada. Ama evet, hayvan derilerine sarılmış birkaç vahşi burayı sandığından çok daha az zamanda yeniden keşfetmiş ve kitapların hepsi herhangi bariz bir düzen olmadan zaten burada, raflarda bekliyormuş. Dışarıda bir şehir giderek büyürken bizim durduğumuz yerden dışarı taşıyormuş.” Eliyle koridorun ilerisini işaret etti. “Ve orada bir yerde *hudut*, ilerlemememizin sınırı duruyor. Ve eğer o sınıra yakın bir kitabı bulmamız gerekiyorsa o zaman gelip yardım etmesi için mevcut kart-tabanlı dizine erişimi sağlayacak daha kıdemli birinin bizimle olması gerekir. Ve eğer en dış bölümlerden birinde, hemen kenarın dibinde olsaydık o zaman baş kütüphanecinin kendisi bize yardım edebilirdi.”

“Yüce tanrım!” Livira arkasını döndü ve Meelan’ın hâlâ raftan aldığı birinci dizinin sayfalarını kurcaladığı yere yürümeye başladı. Jella ve Carlotte da onun yanına gitmiş, yanındaki başka dizinleri kurcalıyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi Arpix.

Livira dönüp ona baktı. “Tabii ki dizinlere,” dedi.

Arpix önündeki raftan ince bir kitap çıkardı. “Bunu dene.” Dizini ona uzattı. “Bütün bu koridor dizinlerden ibaret.”

*

Livira’nın çaresizliği karşısında, Arpix ona durumun her ne kadar öyle olsa da görüldüğü kadar kötü olmadığını anlatmıştı. Kitabın hangi dilde yazıldığını biliyorlardı ve birçok dizin farklı diller için farklı bölümleri belirtiyordu. Arpix ayrıca *Yalnızlık Üzerine Düşünceler*’in bir şiir ve felsefe kitabı olma ihtimali olduğunu, bu yüzden de sınırlı sayıda bölümlerden birinde olabileceğini söylemişti. Ve son olarak yazarın adı, kitabı hangi bölümde yer alırsa alsın onu alfabetik bir sıralamaya sokmuş olmalıydı.

Genellikle on yıldan fazla eğitim almış, kütüphanecinin yüce makamına ulaşmış biri için genişleyen dizin sistemleri sistemi aracılığıyla bir kitabı bulmanın büyüğü genellikle günlerden ziyade saatler içinde gerçekleştirilebilecek bir sanattı.

“Dizinlerin de bir dizini olmalı,” dedi Livira. Başka bir ağır kitabı sağındaki yığından yukarı kaldırıp, sırtını raflara yaslayarak oturduktan sonra dizlerinin üzerine koydu.

Meelan, “Onlardan çok fazla var,” diyerek yığının diğer tarafından homurdandı.

“Ve dizinlerin dizinlerinin dizinleri,” diye ekledi Arpix. “En tepeye tünemiş, efsanevi ana dizinin olduğu dizinlerden bir piramit!”

“Bu kitabın gerçekten var olduğunu nereden biliyoruz?” Livira, Üstar Logaris’in onlara verdiği kâğıdı havaya kaldırdı. Kelimeleri ve sonra ismini hayretle inceledi. “*Yalnızlık Üzerine Düşünceler*, Arqnaxix Lox. Relquian.” Arpix başlık ve ismin, hiçbirinin bilmediği ve tamamen farklı bir alfabe kullanılan Relquia dilinden tercüme edildiğini anlatmıştı. Stajyer kütüphanesinden bir Relquia sözlüğüyle kendini yetiştirme öngörüsüne sahip olmuştu.

“Daha sonra var olmadığı fark edilirse bu Lord Algar’ı kötü etkiler,” dedi Arpix.

“Kim nereden bilecek ki?” Livira kendini raflara bıraktı. Bacakları yorulmuş, boğazı kurumuştu ve Meelan’ın ilk dizini çekip çıkardığı yerden iki yüz metre fazla ilerlememişlerdi.

“Bir asistana sorarlardı,” dedi Arpix. “Asistanlar nadiren yardımcı olurlar ama sorulduğunda bir kitabın varlığını doğrularlar.”

Livira merak içinde başını yana eğdi. “Bir asistan mı? Birini nerede buluruz ve ayrıca neden bize kitabımızın nerede olduğunu doğrudan söylemiyorlar? Hem bunu nereden biliyorlar ki?” Livira hafızasının birçok insandan daha iyi olduğunu biliyordu ama kütüphanedeki her kitabın adını hatırlamak kesinlikle imkânsızdı.

Jella ilk sorusuna, “Onları dolaşırken bulabilirsin,” diye cevap verdi.

“Pek sık olmaz,” dedi Carlotta. “Burası büyük bir yer ve çok fazla asistan yok.”

“Nereden biliyorlar?” Meelan, başını kitabından kaldırıp Livira’nın sorusunu tekrarladı. Yere oturmuştu ve yanında, en üst sayfası dağınık notlarla dolu bir kâğıt tomarı vardı. “Asistanlar her şeyi bilirler çünkü onlar kütüphanenin bir parçasıdır. Ana dizin orada bir yerde olabilir de olmayabilir de ama kesinlikle onların akıllarındadır.”

Carlotta, “Dışarıda dolaşanlar sadece asistanlar değil,” dedi. “Uzun zaman önce kütüphaneciler tarafından yapılmış yardımcılar var. Ama çoğu bozuk.”

Arpix, Carlotta’a uyarı dolu bir bakış atıp, “Bozuk olmadıklarında bile

kullanılmaları güvenli değil,” dedi. “Yanlış dizini kullanırsanız olabilecek en kötü şey aradığınız kitabı bulamamanızdır. Yanlış yardımcıyı kullanırsan bu deneyimden sağ çıkamayabilirsin.”

Meelan kara kafasını sallayıp, “Eskiden kütüphane işi çok acımasızdı,” dedi. “Çok eskiden de kütüphaneciler tarafından yapılan muhafızlar vardı, gerçi onların da sonuncusu bir asır önce ortadan kaldırıldı. Her anlamda kanlı bir iş.”

“Bazıları çok *büyük*!” Carlotta iki elini başının üzerine kaldırdı. “Onları kovmak ya da bozmak için yüzlerce asker gerekmiş. Bir şey avladıklarını söylüyorlar. Belki sadece insanları, belki de özel birini. Kara Şövalye gibi daha küçük olanları ise belirli koridorları ya da kapıları korumak için görevlendirilmiş. Ama çoğu bir şeyleri bulmanıza yardımcı olan rehberlermiş. Bir önceki baş kütüphanecinin baykuşa benzeyen bir tane vardı. Ama o artık çalışmıyor.”

Livira, “Gidip şu yardımcılardan birini bulalım derim,” dedi. Okumayı öğrenmekten ve bu beceriyi kitapların içeriğini çözmek için kullanmaktan keyif almıştı. Öte yandan tüm bu dizinler, sınıflandırmalar ve özellikle anlaşılmaz olması için tasarlanmış bir sistemde belirli bir kitabı bulmak için eski listelerde avlanma işi... Şey... Kendini bir delikte boğabilirdi.

Arpix hızla başını sallayıp, “Kesinlikle hayır,” dedi.

“Şehir insanların yaptığı yardımcı şeyler değil. Düzgün olanlar, asistanlar.” Livira destek almak için diğerlerine baktı ama üçü de birden kitaplarıyla ilgilenmeye başlamıştı.

“Zamanımızı akıllıca kullanmalıyız,” diye ısrar etti Arpix. “İki gün içinde bir tane bile asistan bulamama ihtimaliniz var ve bulsanız bile size yardım etmeyecekleri neredeyse kesin. İsim sizi yanıltmasın. Nadiren yardımcı olurlar. Muhtemelen sadece kaybolursunuz. Talimat olmadan insanlar kaybolabilir ve koridorlarda susuzluktan ölebilirler. Burada kalacağız ve bunu doğru şekilde yapacağız.” Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tepeden ona bakıyordu.

“Belki ben gidip bir bakabilirim.” Livira yaslandığı raftan kendini iterek uzaklaştı ve uyuşmuş bacaklarını gerdi. Bu zahmetli karmaşanın içinden geçememenin en büyük cezası, bunu bir daha yapmasına izin verilmeyecek olmasıydı. Lord Algar’a köstek olmak istemesine neden olan doğal inatçılığı dışında, Livira kütüphane dışındaki hayatı, kütüphanenin içindeki hayattan daha fazla sevmeyeceğinden emin değildi. Özellikle artık, az da olsa okuyabiliyordu.

“Sana burada ihtiyacımız var,” dedi Arpix. “Etrafta dolanıp durmayacaksın.”

Livira kaşlarını çatıp, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Bana ihtiyacınız mı var? Yani ben sadece bir dil biliyorum. Buradaki en yavaş okuyucuyum. Daha önce hayatımda tek bir dizin gördüm. Ben ne işe yararım ki?”

“Kaybolursun,” diyen Jella endişeli görünüyordu.

Carlotte, Arpixon onları göremeyeceği yerde elleriyle kış kış hareketleri yaparken, “Arpixon dinlemelisin,” dedi.

“Orada kaybolup susuzluktan ölen ilk stajyer sen olmazsın,” dedi Meelan.

Arpixon başını salladı. “Kıdemli kütüphaneciler bazen bir deri bir kemik olarak geri gelirler,” dedi. “Kitaplarıyla birlikte.”

“Sadece beni korkutmaya çalışıyorsunuz.” Bu, Livira’ya onu hizaya sokmak için uydurdukları türde bir şey gibi gelmişti.

“Burada kalıyorsun. Üstat Logaris’a sana göz kulak olacağıma dair söz verdim.” Arpixon üstünden minik bir mürekkep şişesi ve tüylü kalem çıkarıp onları Livira’ya uzattı. “Meelan’a haritası için yardım edebilirsin.” İncelediği dizinle birlikte uzaklaştı ve kaçmasını engellemek için koridorun sonunda bir yerde durdu.

*

Livira bir saat sonra kaçtı. Bazılarının isyan, bazılarının sorumsuzluk ve umursamazlık olarak adlandırdığı önlenemez doğası, yerleşim yerindeki trajedi ve varlığının tamamen altüst olmasıyla her zamankinden daha fazla ezilmişti. Ancak haftalar süren sessiz çalışma ortamı, doğasının toprağını sulamış ve itaatsizliğinin dayanıklı yönleri yeniden ortaya çıkmaya başlamıştı.

Bir saatini Meelan’ın haritalarına ve listelerine eklemesi için bilgi arayarak geçirmiş, bir yandan da merdivene yaklaşmıştı. Elini basamaklara koyduğunda Carlotte konuşmaya başladı, “Eğer Lord Algar bunu gerçekten de senden kurtulmak için planladıysa o zaman asıl soru senin gitmeni ne kadar çok istediği. Yani bunu imkânsız kılabilirdi. Yanlış yere saklamış olabilirdi.”

Arpixon başını sallayıp, “Kütüphaneye sadece kütüphanecilerin ve stajyerlerin girmesine izin verilir,” dedi.

“Bunu yapması için bir kütüphaneciye para ödeyebilirdi,” diye mırıldandı Carlotte.

Arpixon bu fikir karşısında skandal yaşamış gibi görünüyordu.

Livira yavaşça tırmanmaya başladı. “Bütün kopyaları saklaması gerekirdi,” dedi.

Meelan kötü niyetli olmadan gözlerini devirdi. “Kütüphanede her kitaptan sadece bir kopya var,” dedi. “Yaptığımız işin çoğu kralın onayladığı kitapların kopyalarını yapmak, böylece ev okuyucuları haberleri yayabilir.”

Livira tırmanırken etrafını saran geniş raflara yeni bir merakla baktı. Tek kopya. Her kitap eşsizdi!

Yukarı tırmanmaya devam etti. Artık yerden iki metre kadar yüksekteydi. Arpix'in görev bilincinin onu zapt etme konusunda ne kadar ileri gideceğinden emin değildi ama çocuk gerçekten de oldukça vicdanlı görünüyordu ve onu geçmek için burnuna yumruk atmak zorunda kalmayı tercih etmezdi. Öte yandan, Lord Algar'ın kitabını aramaktan vazgeçebileceği anlamına gelecekse kendi burnuna yumruk atılmasını da hoş karşılardı.

“Livira!” Arpix onun ne yaptığını fark etti.

“Sadece bir kitap alıyorum,” diyerek aynı hızda yürümeye devam etti. Hızlanmak, suçu kabul etmek anlamına gelirdi.

“Buraya gel!”

“Aradığınızı gördüm,” diye yalan söyledi Livira. İyi bir yalan kafa karışıklığı yaratabilir ve hayati önem taşıyan özgürlük anları kazandırabilirdi.

“Yakalayın onu!” Arpix merdivene doğru koşmaya başladı. Belli ki bu sefer yalanı biraz saçmaydı.

Livira hızlandı, tırmanabildiği kadar hızlı tırmandı. Arpix'in merdivenin altını yakaladığını gösteren sarsıntıyı hissettiğinde tepeye beş metre kalmıştı.

“Lanet olsun!”

Merdiveni arkasından yukarı kaldırmayı ve uzak tarafa inmek için kullanmayı planlıyordu.

Arpix, “Aşağı in!” diye seslendi. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Sesindeki kendini beğenmişliği ima eden netlik, onu tırmanmaya devam etmeye ikna etti. Hepsi rakamlarla işaretlenmiş, sıra sıra deri kaplı kitap sırtlarının yanından geçti. Şaşırtıcı bir şekilde burada, normal bir kasabanın çatılarından çok yukarıda bile, sağa sola uzanan kitaplar kütüphanesi kitapları değil, sadece bu kitapların düzenlenmesiyle ilgili ciltlerdi.

Birkaç dakika sonra rafın tepesine tırmandı ve bir sonraki koridorun uçurumuna baktı. Etrafındaki rafların üst kısımları her yöne uzanıyordu. Bu seviyeden bakıldığında yüksekliklerdeki farklılıklar, ara sıra araya giren uçurum yüzleriyle birlikte, inişli çıkışlı tepelerden oluşan bir manzara gibi görünüyordu. Yüksekten bakıldığında bir labirent gibiydi.

En yakın raf sırası iki metreden biraz daha uzakta duruyordu, uzak değildi ama yanlış hesaplanan bir sıçrama, onu sayfaların çırpınan selinin ortasında aşağıdaki derinliklere savurabilirdi. Livira bunu düşünürken bile baş dönmesi başladı, midesini düğümledi ve bacak kasları âdeta su gibi yumuşadı. Baş dönmesiyle savaşıp ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

“Aşağı İn! Hemen şimdi” Arpix yukarı doğru bağırdı. Jella ve Meelan da Arpix’e katılarak bağıırıyordu.

“Ben iyiyim.”

Livira sesindeki titremeye engel olmaya çalıştı. İyi olduğunu umuyordu. Karşı tarafa sarkıp raf raf inmeyi düşündü ama bir yandan kitapların tepelerinden sarkıp bir yandan da ayakkabılarının ucuyla altındaki diğer kitapların tepelerine basmak, felakete davetiye çıkarmak gibi görünüyordu.

Merdivenden diğerlerinin yanına inmek, gururunun kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. İlerleyişinin aşağıdan izlenmemesi için kenardan uzak durarak, inatla en üstte sürünmeye başladı. Kendine güveni arttıkça hızı da artıyordu ve bu yeni, yasak bakış açısı hoşuna girmeye başlamıştı.

Eğer Lord Algar’ın onu kütüphaneden attırma planı işe yarayacaksa o zaman burayla ilgili son anılarının keşif ve macera olmasını, iki gün içinde kütüphanecilikte ustalaşmak için nafîle bir çabayla tozlu dizinleri inceleyen bir ekibin en az işe yarar üyesi olmaya tercih ederdi.

“Geri gel!”

Sesler şimdi daha uzaktan geliyordu. Yine de içlerinden birinin, peşinden tırmanmayı düşünmesi uzun sürmeyebilirdi. Hızlandı.

İlk merdiveni görene kadar neredeyse yarım kilometre sürünmüş gibi hissetti ve lanet şey koridorun diğer tarafındaki raflara yaslanmıştı. Artık diğerlerini duyamıyordu. Ya onu kaybetmişlerdi ya da gitmesine izin vermişlerdi. Ayağa kalktı, ağrıyan dizlerini ovuşturdu ve küfretti. Dört seçeneği vardı ve bunlardan biri *geri dönmek* olduğuna göre geriye üç seçenek kalıyordu. Devam etmek, merdivene atlamak ya da bu taraftan aşağı inmek ki bunu hemen yapabiliirdi.

Livira atlamaya hazırlandı.

“Uzak değil. Uzak değil. Uzak değil.”

Her nedense bunu tekrar etmesi -doğru olsa bile- Livira’nın yaklaşık iki metrelik boşluğu algılamasını engellemişti. Aşağı düşüş, koridorun genişliğini bırakın tüm vücudunu, bir taşı bile üzerinden atmakta zorlanacağı bir şeye dönüştürmeyi başarmıştı. Zemin görünmez parmaklarıyla ona doğru uzanıyor, onu tünediği yerden çekip almak istiyor gibiydi.

Birkaç dakika boyunca her şey acıdan, dans eden yıldızlardan ve hangi yönün yukarı olduğuna dair kafa karışıklığından ibaretti. Düşüşün durduğundan bile emin değildi. Livira’nın duyuları geri döndüğünde, her iki bacağı da acı verici bir şekilde basamaklara dolanmış, sırtını kıracak bir açıyla asılı durduğunu fark etmişti. Merdivenin kendisi biraz sallanmış olmalıydı

ve şimdi endişe verici şekilde normalden daha az dik duruyordu. Sadece ahşabın hatırı sayılır ağırlığı ve Livira'nın nispeten zayıf oluşu ölümcül bir yana kaymayı ve kütüphane zeminine çarpıcı bir buluşmayı engellemişti. Livira yavaşça doğruldu ve basamaklara uzandı. Yüzünü olması gerekenden iki kat daha büyük gibi hissediyordu. Burnu kanıyor, cüppesinin mavisini kızıla boyuyordu. Büyük bir dikkatle bacaklarını kurtardı ve merdivenin daha fazla yana yatmayacağına güvenerek yavaşça inmeye başladı.

Yere ulaştığında burnunun kanaması durmuştu ama cüppesi sanki kucağında bir domuz kesmiş gibi görünüyordu. Başını kaldırıp tavanındaki dar bölüme, koridor boyunca önce sola, daha sonra sağa baktı. Omuz silkerek sol tarafı seçti ve yürümeye başladı. Duraklayıp en yakın raftan rasgele bir kitap çekti. Kitabı merdivenin dibinde yere bıraktı. Hafızası iyiydi ama kilit noktalara yerleştirilmiş kitaplardan oluşan bir yol, acelesi olsaydı işine yarayabilirdi.

Diğerlerini geride bıraktığı için ufak bir suçluluk duygusu hissetti ama bu sadece ufak bir duyguydu. Başarısızlığın sonuçlarına katlanacak olan oydu ve bunu önlemek için en az şey yapabilecek olan da oydu. Ağrıyan yüzüne nazikçe dokundu. Zamanı geldiğinde o tarafta bir dizi güzel çürük oluşacaktı. Tekrar omuz silkti ve olması gerekenden daha huzurlu bir şekilde, sol ve sağ rafların birleştiği sonsuzluğa doğru yola koyuldu.

Kral Dubya'nın ve daha sonra oğlu Oanold'un baskısıyla Sabber dilinde yazılmış pek çok kitabın raflardan kaldırıldığı ve böylece kataloğun içinde bu türden hiçbir eser kalmadığı yönünde kötü ama tutarlı bir söylenti vardır. Bugünlerde, bir Sabber'ın okuma yazma bir yana, muhakeme yapabildiğini öne sürmek bile kralın yargıçlarından dayak yemek anlamına geliyor.

Tasfiye, Anon

18. BÖLÜM

EVAR

Evar kömür duvarının isini, elinden geldiğince gür saçlarından silkeledi. Asker'in onu havuzun etrafını çevreleyen kitap duvarının içine geri götürmesine izin verdi. Asker artık büyüdüğü için Evar'ı fiziksel olarak kömür duvarı tünelinden uzak tutmuyordu ama Asker'in tutkusu Evar'ı şok etmişti. Mesafeli duruşu ve sessizliği yüzünden onu her zaman bir insandan çok bir şeye yakın görmüştü. Bugünkü keşfi saygıyı hak ediyordu. Evar ona bu kadarını borçluydu ve onu yönlendirmesine izin vermişti.

"Hepinizi güvende tutmakla görevlendirildim, Evar Eventari." Asker kitap duvarıyla havuzu çevreleyen ekinlerin başlangıcı arasında durdu. "Hepinizi."

"Kim tarafından?" diye soran Evar, sesindeki kızgınlığı saklayamadı. Bu sorunun cevabı olmayacağını zaten biliyordu.

Asker fildişi başını eğdi.

"Her kimse benimle hiç tanışmadı. Hiçbirimizle tanışmadılar." Evar kolunu kardeşlerinin saatler önce ayrıldığı yöne doğru salladı. "Koruman gereken insanlar iki yüzyıldır ölü. Onları zamana karşı koruyamadın ve artık toz oldular. Toprak!" Ekin çemberinin kenarındaki toprağa tekme attı. "Senin görevin bitti, gitti. Bizim üzerimizde hiçbir otoriten yok."

Asker heykel gibi hareketsiz kaldı ve hiçbir tepki vermedi. Elli metre ötede, havuzun kenarından çok da uzakta durmayan Asistan, Evar'ın onu en son gördüğü yerde, kavun yapraklarından oluşan kıvrımlı bir cümbüşün arasında yine hareketsiz duruyordu.

Evar'ın hayal kırıklıkları onu alanın etrafında onlarca kez yürüttü. Bir yanı duvardan atlayıp kardeşlerinin avına katılmak istiyordu. Clovis yakında Mekanizma'dan dönecekti ve bir içgüdü onu yoluna devam etmesi için dürtüklemeye başlamıştı. Kardeşler birbirlerinin yanında o kadar uzun zaman geçirmişlerdi ki çoğu günü farkında olmadıkları bir kaçınma dansıyla, biri diğerinin yanından hızla geçerek, sürtüşmekten kaçınarak geçiriyorlardı. Clovis'le atılması gereken adımlar karmaşıktı ve temkinli olmayı gerektiriyor, herhangi bir hata onun birçok kancasına takılma ve Kerrol'ın becerisi olmasa bile Evar'ın hepsinin aynı derin kökten çıktığını görebildiği bir dizi şikâyetten birini serbest bırakma tehlikesi taşıyordu.

Sonunda dönme hızı azaldı ve ailesinin geçimini sağlayan yeşilliklerin arasından dikkatlice bir yol çizerek havuza ve Asistan'a doğru ilerledi.

Asistan onun yaklaşmasıyla başını eğdi, gözlerinde soluk, mavi bir parlaklık belirdi.

“Evar.”

Havuzun kenarına oturup bacaklarını kendine doğru çekti. Topuklarını sulama için ne kadar su alınırsa alınsın hep havuzun kenar seviyesinde kalan suyun kenarına dayadı. Kütüphanenin ışığı derinlere nüfuz etmiyordu ve karanlık, ayak parmaklarının altında bekliyordu. Çocukken o kör derinliklerden korkardı. Hepsi korkardı. Clovis bile. Asistan, içlerinden birinin düşme ihtimaline karşı yüzmeyi öğrenmeleri konusunda ısrar etmişti ama hiçbir bundan zevk almamıştı ve havuzun iki metreden biraz uzun olan çapı, metinlerde gösterilen kulaçların atılmasına izin vermiyordu. İçlerinden herhangi birinin yapabileceği en büyük şey suda yürümekti ve Asistan suya düştüklerinde tekrar çıkabileceklerine ikna olur olmaz bunu bile yapmaktan kaçınmışlardı.

Islanmak sözkonusu olduğunda Evar'ın silkelenerek kendini kurutmak istemesine neden olan bir şey vardı. Ayrıca su her zaman buz gibi soğuktu.

Kitabı yeleşinin içinden çıkardı.

Asistan arkasından, “Dikkat et,” dedi. Kadın kitapların hiçbir zaman havuza getirilmesinden hoşlanmazdı. Çocukken bu kesinlikle yasaktı ama emirler artık kardeşler daha büyük oldukları için sağlam nasihatlere dönüşmüştü.

Evar, hayal kırıklığı hâlâ içini kemirirken, kitabı suya doğru tuttuğunda bunu yaparken bile bu çocukça hareketinden utanmıştı. Kitabı suya düşürse Asistan ne yapardı? Peşinden suya atlar mıydı? Bir demir külçesi gibi dibe batardı. Tabii eğer havuzun bir dibi varsa. Asistan hareket edip, itiraz edemeden önce, Evar kitabı hızla göğsüne yapıştırdı. Aklına bir fikir

gelmişti. Kendi aptallığına şaşırmanın kafasında yankılanmasını bırakmaya yetecek kadar can alıcı bir noktaydı. *Beni en dipte bul.* Satırda böyle yazıyordu. *Beni en dipte bul.* Bu kadar basit olabilir miydi? Erişimi olan kü-rüphanenin büyük yüzölçümünde her şey aynı seviyedeydi. Burası dışında.

Şüphe, kesinliğin uçlarında olmasına rağmen peşini bırakmıyordu. Evar onu bu havuzun dibinde nasıl bulabilirdi? Kız boğulmuş muydu? Peki, kemiklerini karanlıkta eşelemenin ne faydası olacaktı?

Asistan'a bakmak için döndü. "Havuz ne kadar derin?" diye sordu. "Dibinde ne var?" "Bunlar anlamlı sorular değil," diye cevap veren Asistan uzaklaşmaya başladı.

"Nasıl anlamlı olmaz?" Evar ayağa kalktı, bakışları havuzla Asistan'ın geri adım atışı arasında gelip gitti. "Ne kadar derin?" Asistan'ın gidişini seyretti.

*

"Bunu yapmayı gerçekten istemiyorum."

Evar kendi kendine konuşuyordu. Havuzun karanlık derinlikleri, onu kömür duvara çıkan tünelden birçok anlamda daha çok korkutuyordu. Hiçbiri havuzun başında çok vakit geçirmemişti. Her biri içgüdüsel bir güvensizlikle ve zoraki dalmanın nahoş anılarıyla hep uzak durmuştu. Mevcudiyetlerinin merkezindeki karanlık göz olmasına, topluluklarına ve atalarına iki yüzyıllık zaman dilimi boyunca gerçek anlamda hayat veren şey olmasına rağmen havuz bir şekilde hayal güçlerinden kaçıp yakayı kurtarmıştı. Herhangi bir araştırma duygusu yüzeyden pek ileri gidememiş, bir kovanın kepeçesinden ya da tekme atan ayakların sınırlarından daha derine inememişti.

Evar çocukken Asistan'ın yönlendirmesiyle havuza atladığı zamanlardan kalma kâbuslar görüyordu. Daldıktan sonra yüzeye çıkmak için baloncukları kovaladığı mücadele dolu kâbuslar. Bu şeyler onu birçok kez rüyalarının derinliklerinden çekip çıkarmıştı.

"Bunu *gerçekten* de yapmak istemiyorum."

Kolları havada, ayakları hedefine yönelmiş halde, vücudu ok gibi havuza atladı. Suyun sıçraması, dalmanın soğuk heyecanı, batmanın korkusu ve sonra -zemini arayan ayak parmaklarıyla boşluktan başka bir şey bulamamak- parmak uçlarının bir iki metre yukarısındaki pırıl pırıl yüzeye doğru ani bir panikle çırpınışı.

Evar kendini kenara çekti ve su üzerinden akarken öylece uzandı. Nefes nefese kalmıştı. Bu, ciğerlerinin havasız kalmasından çok kaçışının telaşından kaynaklanıyordu. Tüm bu olanlar nefesini tutabileceğini bildiği sürenin sadece bir kesiti kadar sürmüştü.

“Kahretsin!”

Tek tanığının Asker olmasına ve onun bile dikkatini vermiyor gibi görünmesine sevinmişti. Bunun son olduğunu söylemek istemiş, denemişti ve bu aptalca bir fikirdi. *Dipte*. Ne kadar derine inmesi gerekiyordu? Sayısız kitap ciltlerinden uzun bir iplik yapabilir ve dibe kadar derinliği ölçmek için bir şey indirebilirdi. Ama sonuçta önemli olan tek şey oraya ulaşımaya ulaşamayacağıydı. İç çekerek ayağa kalktı ve ihtiyacı olan şeyleri toplamaya gitti.

*

Evar iki kol dolusu gevşek demirle geri döndü. Ciğerlerindeki sınırlı nefesle mümkün olduğunca hızlı inmesi gerekiyordu. Yeteri kadar ağırlık taşırta yüzebildiğinden daha hızlı batabilirdi. Geri dönebilmesi için yükünün serbest bırakılması gerekecekti ve böyle bir demir yığını kolay kolay kenara atılamazdı. Diğerleri ona çok kızacaktı. Yıllar boyunca kurtarılan demir kitap menteşelerinin çoğunu, kökeni ve amacı bilinmeyen bazı gizemli plakalarla, çubuklarla ve dişli çarklarla birlikte toplamıştı. Bunlardan bazıları Evar'ın ataları tarafından ömür boyu toplanmıştı. Onların mirasının bir parçasıydı. Mayland gevşek metal plakalardan ikisini yığınların arasında bulmuştu. Çubuklar ve tekerlekler demir bile değildi, Starval'ın muhtemelen pirinç olduğunu söylediği başka bir metaldi.

Evar havuzun kenarında durmuş, pırıl pırıl parlayan yüzeye bakıyordu. Yükünün köşeli ağırlığını sıkıca göğsüne bastırdı ve keskin köşelerin verdiği acı yüzünden dişlerini sıktı. Yükün ağırlığını kollarında hissetti. Atlamadan önce yükün devrilmesini ve dökülmesini önlemek için kenara yakın inmesi gerekecekti.

Diğerlerinden birini daha görevlendirmek mantıklı bir plan olabilirdi. İki deri halat ve bir deri çanta yaparak hem kendisi hem de topladığı değerli ağırlık kurtarılabilirdi. Bu mantıklı bir yol olurdu. Ama sağduyu nedense hızdan daha az önemli gelmişti. Ve bencil bir yanı kesin tehlikeyi, muhtemel hayal kırıklığını, uzak kaçış şansını kendisi için istiyordu.

Kütüphane her zaman zamanın ötesindeydi, en azından Evar'ın varlığı ölçüsünde. O ve kardeşleri yılların geçtiğini fark eden ve onlara anlam katan tek saatti. Evar ve onun gibiler olmasaydı kütüphane yılların, onlarca yılların ve hatta yüzyılların alanının dışına çıkacak, Asker ve Asistan'ı da beraberinde götürecek, kitaplar yumuşak bir çürümeye teslim olurken, bin yılların geçişine pek aldırmaz etmeyecekti.

Ancak son zamanlarda, kitabın keşfinden önce başlayan ancak o zamandan beri hızla artan bir hızlanma hissi, hızla gelişen bir değişim izle-

nimi vardı. Ve bununla birlikte, sanki talep ve potansiyel karşılanmazsa bu şans bir daha asla geri gelmeyecek ve zaman hayatlarını iz bırakmadan toz haline getirecekmiş gibi bir kırılmalık, bir beyhudelik ortaya çıkmıştı.

Bir *hızlanma*. Bunu ifade eden kelime buydu. Kaçışlar daha sık, daha hızlı, daha büyük, daha garip geliyordu. Asker ve Asistan, zemin kadar değişmezdi. Şimdi bir iç çatışmanın, belki de bir uyanışın parıltılarını gösteriyorlardı. Kitap ve ardında yatan kadın. Mekanizma'nın içinde bıraktığı boşluğun dış hatları haline gelen kadın. Dilinin bir türlü adını söyleyemediği ama kokusunun sessiz anlarda onu bulduğu kadın. Onun hakkında hiçbir şey bilmemesine, hiçbir şey hatırlamamasına rağmen ona ihtiyacı olduğunu fark etti. Belki de nefes almak için ihtiyaç duyduğundan daha fazla. Buna havuz karar verecekti.

Hepsi ona doğru akıyordu. Hepsi onu kolayca geçip gidebilirdi. Ve o tek satır. Bir bilmece ya da bir meydan okuma. *Bul beni*. Bekleyecek zaman değildi.

"Bunu yapmak istemiyorum." Evar öne doğru bir adım attı ve bir taş gibi dibe battı.

Kardeş katlini icat eden Jaspeth ve İrad'ın büyükbabasıydı ve kardeşler daha küçük yaşta aralarındaki anlaşmazlıkları başka yollarla çözmeye karar vermişlerdi. İrad, bilginin günahına adanmış bir tapınak olan ve büyük büyükannesinin ilk suçunun barınabileceği bir taş ev olan ilk kütüphaneyi yaptığında, Jaspeth onu yıkmaya karar vermişti. Önceki nesillerde bunu bir ölüm takip ederdi. Bunun yerine, tatsız bir uzlaşma buldular ve tartışmalarının yankıları sonsuzluğun koridorlarında çınladı.

Kütüphane Efsanesi, Mayland Shelfborn

19. BÖLÜM

LİVİRA

Livira, Sabberlar gelene kadar hayatının Teela teyzenin kulübesinin civarında büyük mesafeler katederek, daire şeklinde koşarak geçtiğini düşünüyordu. Asker Malar onu hayatının en uzun yolculuğuna çıkarmış, Dust'ı geçerek şehrin kapılarına ulaşmasını sağlamıştı. Yine de kütüphanenin içinde, belki de daha fazla yol katettiğini hissetti.

Koridorlar sayısız kez kendisine sırtını dönmesine neden olmuş ve üzerinde sadece taş gökyüzünün bir parçası görünürken yön duygusunu korumak neredeyse imkânsız hale gelmişti. Odanın kilometrelerce karelik alanı bölgelere ayrılmıştı ve her ne kadar kasıtlı yapılmış bir labirent olmadığı açık olsa da birinden diğerine çıkışı bulmak karanlık bir sanattı.

Mekânın büyüklüğü Livira'nın yetersiz bilgisini bir perspektife oturtuyordu. Bir aydan biraz fazla bir süredir stajyerdi ve kütüphanenin gizemleri hakkında bilgi sahibi olmak bir yana, daha gizemli olan baş kütüphanecinin adını bile bilmiyordu. Girişte Jella, kilometrelerce uzaklıktaki odaların derinliklerinde yatan her türlü mucizeden söz etmişti. Sürekli karanlık ve perili olan bir odadan bahsetmişti. Bir başka odada ise her bir kitabın aslında ince kordonlardan oluşan bir perde olduğunu, her bir kordonun bir sayfa görevi gördüğünü ve bu sayfalara bağlanan düğümlerin tek tek harfleri ve kelimeleri oluşturduğunu söylemişti. Belli ki Livira'yı harika bir manzara bekliyordu ve işte burada, ilk odada kaybolmuştu. Livira seyahat planlarını düşündü. Ona öyle geliyordu ki kütüphane ne kadar büyük olursa olsun bir insanın yiyeceksiz ve sadece taşıyabileceği kadar suyla ne

kadar uzağa gidebileceği konusunda bir sınır vardı. Bu sınırı test etmek mi yoksa bir günlük yolculuktan sonra geri dönmek mi istediğinden henüz emin değildi. Bir yanı, diğerlerinin Üstat Logaris'in kendisine tanıdığı iki gün içinde lanet olası kitabı bulabileceklerinden ve bu başarının önündeki tek engelin kendisi olacağından endişeleniyordu.

Livira bir yudum su içip yürümeye devam etti.

Kitabı kendi başına bulması söz konusu olamazdı. Sadece sağındaki ve solundaki ciltlerin sırtlarını incelemek için bile tercihen her iki taraf için de birer tane merdiven gerekirdi ve bu da ilerlemesini saatte yaklaşık bir metre yavaşlatırdı. Başka bir şey arıyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama Üstat Logaris'in sınıfını kirleten ilk ve muhtemelen son toz halkını kovmasından çok sonra bile hatırlayacağı bir şey.

Şimdiye kadar bulduğu tek şey ve bir daha uyuduğunda rüyalarına girecek olan kalıcı hatıra, sonsuza dek uzanan koridorlar, durmaksızın devam eden, her biri benzersiz ama bir şekilde aynı olan derin, kitap kaplı hendeklerdi.

Livira kütüphanede ilerledikçe buranın insanlar tarafından ya da insanlar için inşa edilmediği izlenimi güçleniyordu. Raflar insan eliyle yapılmış olabilir, merdivenler de öyle. Belki kitapların hepsi değil ama birçoğu erkekler ve kadınlar tarafından yazılmıştı. Ancak kütüphanenin kendisi insan mimarisinden ya da ölçeğinden ödün vermiyordu. İnsani zaafılar bile göz ardı edilmişti. Livira'nın tuvaletini yapabileceği bir köşe bile yoktu. Tek mahremiyet uçsuz bucaksız, acı veren yalnızlıktı.

Livira kütüphanenin muhtemelen görünmez hizmetkârlarının periyodik olarak yerleri temizlediğini hayal etmek zorundaydı. Ya da belki kütüphane o kadar büyüktü ve her bir bölümü o kadar az ziyaret ediliyordu ki bu tür kirlilikler zamanın geçmesiyle silinip gidiyordu. Belki de zamanın kendisi, tahmin ettiği o görünmez hizmetkârdı. Kütüphanenin kölesi olan zamanın kendisiydi. Kendini küçük, gökyüzünün yıldızlarla dolu kemerinin altında durduğu zamandan bile daha küçük hissederek yoluna devam etti.

Yer yer parlak metalle ciltlenmiş ya da sırtındaki yazıları doğal olmayan bir parlaklıkla parlayan bir kitap gözüne çarpabilirdi. Dinlenme molalarında ciltleri rasgele yerinden çeker, alfabelerinin tuhaflığına ve baştan sona okunması günler ya da haftalar alabilecek yoğun yazılarına hayret ederek onları karıştırırdı.

Raf üzerine raf, koridor üzerine koridor. Tüm bunların ağırlığı ve fiziksel ağırlığı ruhuna bir yük gibi geliyordu. Tüm bu kelimeler okunmak için sessizce çılgılık atıyordu. Belli bir hedefi olmadan aceleyle ilerliyor, her adımda bir ömürlük çabayı geride bırakıyordu.

Saatlerdir araştırmayı sürdürürken gözüne bir şey takıldı. Altın bir kapaktan, eski bir kitabın mücevherli sırtından ya da kaldıramayacağı kadar büyük bir kitaptan daha nadir bulunan bir şey. Bu bir boşluktu. Mükemmel bir gülümsemedeki eksik bir diş kadar belirgindi. Siyah bir boşluk, açık bir yuva. Tüm seyahati boyunca ilk kez raflarda kendisi ya da arkadaşları tarafından açılmamış bir boşluk görüyordu.

Livira sanki kayıp kitabın hayaletini hissetmeye çalışıyormuş gibi parmaklarını boşluğa uzattı. Bu, şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha çok kütüphanenin büyüklüğünün anlamlı bir kanıtıydı. Aralarında yaşadığı kütüphaneciler topluluğunun ve onların ötesindeki şehrin var olduğuna dair herhangi bir kanıt bulmak için bu kadar uzağa gitmesi gerekmişti.

*

Livira, kitapların bulunduğu bölümdeki T kavşağında bir çıkıntı bulmuştu. Sanki alfabetik sıraya ve yazarlara göre ya da eski zamanlarda kabul edilen bazı taksonomiye göre düzenlemekten yorulmuş kütüphaneciler, sadece çeşitlilik boyunca ilerlemeyi tercih etmişler gibi kitapların hepsinin kırmızı kapakları vardı. Koridor, duvarları kanla kaplı bir hendeğe benziyordu. Çıkıntı Livira'nın avucuna zar zor sığan, sarımsı metalden bir parlaydı ve iç kıvrımında keskin bir kenar vardı. İlk raftaki kitapların üstünde, kavalkemiği hizasında duruyordu. Neredeyse tamamen gözden kaçırmıştı. Onu kemerine soktu ve sahibinin nerede olduğu konusunda endişelenmeye çalışarak yoluna devam etti.

Üç koridor sonra bir açıklığa, boş bir alana çıktı. Rafların ve kitapların olmadığı geniş bir yarım daire. Sanki her iki taraftan bastıran rafların baskısıyla geçen onca zamandan sonra boş alan yeterince şok edici değilmiş gibi boşluk, uzun zamandır yüksek rafların tepelerinin üzerinde yükselen duvarın dibine kadar uzanıyordu.

Livira yorgun ayaklarıyla tökezleyerek ilerledi. Zemin seviyesindeki duvarın içine, kütüphaneye girdiği koridor kadar uzun ve geniş bir koridor yapılmış ve tıpkı onun gibi yaklaşık yüz metre içeride beyaz bir kapıyla kapatılmıştı.

Girişteki muhafız anahtar kullanmamıştı. Özel, beyaz bir eldiven takmıştı ve beyaz duvar onun önünde eriyip gitmişti. Dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırdı ve kapıya baktı. Kralın şehrinde yaşayan halk, kapılarını severdi. Tozu bile dışarıda tuttuğu söylenen muazzam kapılardan, demir kilitlerin içeri girilmesinin istenmediğini açıkça belirttiği en mütevazı evlerin ön kapılarına kadar. Ama kütüphane... İnsanların kitap okumak için içeri girmesine izin verilmiyorsa burası hangi amaca hizmet ediyordu?

Livira kapıyı çalmak için ilerledi. Sihirli bir eldiveni yoktu ama o mükemmel beyaz yüzeye vurup, teriyle lekeleyecek ve içeri girmeyi talep edecekti.

“İzin ver.” Parmak eklemleri teması algılayamadan kapı tıpkı gardiyan için olduğu gibi eriyip gitti. “İçeri gireyim.”

*

Koridor, Livira’nın biraz önce çıktığına benzer devasa boyutlara sahip ikinci bir odaya çıkmıştı. Kapının ardında yaklaşık otuz metre çapında, yarım daire şeklinde bir açık alandan sonra yüksek raflar yeniden yükseliyor, Livira’nın geçebileceği bir dizi koridoru tekrar oluşturunuyordu.

Açık alanda, merkezin biraz dışında, Livira’nın uzun zamandır raf, kitap ya da merdiven dışında gördüğü ilk şey duruyordu. Mat, kahverengi metalden yapılmış, eklemlerle uzuvları sanki sayısız elin dokunuşuyla parlatılmış tuhaf bir insansı. Bir zamanlar kanatları olabilirdi ama onlardan geriye sadece metal bir iskelet kalmış gibi görünüyordu.

Livira adamı incelemeye koyuldu. Boş göz yuvaları insanın gözünde büyüyen raflara bakıyor, başı sanki bir şey sorguluyormuş gibi yana yatık duruyordu. Adamın kolunu kavradı, soğuk olduğunu hissetti ve hareket ettirmeye çalıştı. Kol biraz kıpırdadı, daha sonra da gıcırtilı bir sesle kilitlendi.

“Merhaba,” dedi Livira. Buraya kadar yaptığı yolculuğun acı veren yalnızlığında birçok kez kendi kendine konuşmuş olmasına rağmen kendini biraz aptal gibi hissetti. Hatta birkaç kitapla bile konuşmuştu. Ve bir merdivenle.

Metal adam cevap vermedi. Onun, diğerlerinin onu uyardığı asistanlardan biri olduğunu tahmin etti. Daha önceki kütüphanecilerin işiydi bu. Ama Yute ve arkadaşları böyle harikalar yaratamazken, onların nasıl olup da bunu başarabildiklerini bilmiyordu.

“Bir kitap arıyorum,” dedi Livira ve hemen ardından kendini yine aptal gibi hissetti. Kütüphanede başka ne arıyor olabilirdi ki? “Bana yardım etmeyeceksin, değil mi?”

Livira adamın kolunu bıraktı ve ne kadar zamandır beklediğini, yanından kaç kişinin geçtiğini merak etti. Mekanizma uzun zaman önce ölmüş olmalıydı ve bu onun ölümünün bir işareti olarak yılların uzun yürüyüşünde ayakta kalan değişmez cesediydi.

“Güle güle, metal adam.”

Livira hangi koridora çıkacağını seçmek için hiç vakit kaybetmedi. Aklında bir varış noktası olmadığı için dümdüz ilerledi ve girdiği kapının

karşısındaki kapıya yöneldi. Bir saat boyunca koridorlar arasında gidip gelmesi onu ilk çıkmaz sokağa getirdi. Çıkmaz sokaktan kısa bir süre sonra ilk dönüşü keşfetti. Uzun zamandır düz çizgilerde ilerledikten sonra bu onu rahatlatmış ama neden birilerinin bir yandan diğer yana hafifçe kıvrılmakla kalmayıp, kendi etrafında iki kat dönerek dar dönüşler yapan raflar üretme zahmetine girdiğini anlayamamıştı.

Büyüklüğü ve tekrarı nedeniyle bir insanı kaybedebilecek bir labirenti daha bilinçli bir labirentle değiştirdiğini anlaması için bir saat ve bir düzine çıkmaz sokak daha geçmesi gerekti. Burada sürekli olarak sekiz koridorun birleştiği aynı dairesel açıklığa geri dönüyordu. Kavşak, kütüphanecilerin ona uyuması için verdikleri odadan biraz daha büyük bir alandı. Hem bedenini hem de zihnini rahatlatmak için özlem duyduğu bir oda. Bu harikalar diyarına bir daha asla geri dönemeyeceğinin kesinliği onu ayakta tutuyordu. Onu dışarı attıktan sonra dinlenebilirdi.

Livira ayağa kalktı ve sanki yüzüncü sefermiş gibi seçimlerini gözden geçirdi. Bakışları dairenin zeminini işaretleyen, merkezin dışındaki lekeye döndü. Bu, Livira'nın tüm yolculuğu boyunca taş döşemede gördüğü ilk lekeydi. Lekenin belli belirsiz bir simetrisi vardı ve yorgun zihni lekenin koyu renginden türlü türlü imgeler çıkarıyordu.

“Yeter.”

Livira kendini başka tarafa bakmaya zorladı, enerjisini topladı ve tekrar yola koyuldu. Yere işaret olarak bıraktığı kitapların üzerindeki isimleri ezberlemeye başladı, bu sayede labirentin çıkmazları ve dönüşleri yüzünden hangi yerlere geri döndüğünü anlayabiliyordu.

Livira kendini beklenmedik bir şekilde bininci kez çembere geri dönmüş bulduğunda çoktan yorulmuştu.

“Bu mümkün değil.” Etrafında döndü. “Biri kitaplarımı raflara geri koyuyor!”

Kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı içinde, yerdeki lekenin kaybolduğunu fark etmeden neredeyse oradan ayrılıyordu. Antikçağlarda kaç maceracının delirdiğini ve labirentte birden fazla açıklık olduğunu anlamadan öldüğünü merak etti. Bir kitap aldı ve buranın diğerinden farklı olduğunu işaretlemek için yere koydu.

Çok sonra hafızasının ona daha önce geçtiğini söylediği koridorlardaki bir çatala geri döndü. “Kitap yok.” Livira çömeldi ve kitabı yerleştirdiğinden emin olduğu noktadaki soğuk taşa dokundu. Parmaklarını omuz hizasındaki kitapların üzerinde gezdirerek rafları dolaştı ve kitabın adını aradı: *Öteki Dünya'dan Masallar, Altıncı Cilt*. “Kitap yok.”

Biri onları raflara geri mi koyuyordu? Bu kadar geniş bir yerde, birkaç kişi birbiriyle hiç karşılaşmadan günlerce dolaşabilirdi. Ama labirent insanları bir araya toplardı. Onları tuzağa düşürürdü. Onları birbirlerine düşürür ve aynı yerlerden tekrar tekrar geçmelerini sağlardı. Eğer bir stajyer ya da kütüphaneci arkadaşıyla karşılaşacaksa bu burada olacaktı. Ağartılmış bir kafatası ve düzgün bir kemik koleksiyonu bulacak olsa orası burası olurdu.

Livira başını salladı. Tek kelimeyle kaybolmuştu. Labirentin karmaşık yerleri kafasını karıştırmıştı.

Livira'nın sağa ve sola döndüğü yolları hatırlamakta bir sorunu yoktu ama onu hapseden labirentte bir yol bulabilmesi için gerçekten de bakabileceği bir haritaya ihtiyacı vardı. Raflardan büyük bir kitap seçti. Koyu turkuaz kapağının kenarını yere koyduğunda dizine kadar geliyordu. Kitap imparatorluk dilinde yazılmıştı ve *Tarihin Büyük Yelkenli Gemileri: Mimari Bir Karşılaştırma* adlı başlığı kitabın sırt kısmına, siyah damgalı geometrik desenlerle yazılmıştı.

Livira boş bir yaprak bulmayı umuyordu ama *Tarihin Büyük Yelkenli Gemileri* kitabının buna en yakın sunabileceği şey bir tarafı boş, diğer tarafında ise sadece "Kaptan Elias'a, enkaz için en derin özürlerimle," diye yazan ithaf sayfasıydı.

Livira mırıldanarak Kaptan Elias'tan ve yazar A. E. Canuluştan özür diledikten sonra sayfayı yırttı. Zamana yenik düşmüş sayfa, kopmuş bir uzvun tüm zarafetiyle parmaklarının arasından sarkıyordu.

Hayatta öyle anlar vardır ki her şeyin değişeceğini büyük ve sarsılmaz bir kesinlikle bilirsiniz. Livira kuyunun yanında durup dalgalanan sıcaklığın içinden yaklaşan Sabber'ı görmek için dışarı baktığında, böyle bir dönüm noktasında olduğunu anlamıştı. Şimdi, yırtık sayfa elinde titrerken ne olabileceği ya da böyle hissetmek için nasıl bir nedeni olabileceği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen yeni ve uğursuz bir yola adım attığını bir kez daha iliklerine kadar biliyordu.

Livira omuzlarına bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Nesiller boyu sayısız kütüphanecinin soğuk onaylamaması koridoru hayalet gibi bir öfkeyle doldurmuştu. Kütüphanenin daha derin ve daha yoğun olamayacağına yemin edebileceği sessizliği, sanki tüm oda ve arkasında ne kadar çok kişi uzanırsa uzansın büyük bir akciğerin alveolleri gibi uzanan diğer odalar nefesini tutmuş gibi onun etrafında donup kalmıştı.

O an geçti. Livira ilk kitabıyla tanıştığında hatta stajyerlerin kütüphanesinin raflarında dizilmiş onbinlercesiyle karşılaştığında bile böyle bir

vandalizmi hayal edemezdi. Haftalardır her kitap ona bir tapınak, yazarın rahip olduğu kutsal bir alan gibi gelmişti. Kendi zekâlarının ya da hayal güçlerinin eserinden bile daha büyük bir şeyi kutluyorlarmış gibiydi. Her eser, böyle bir mucizeyi olasılık âlemlerine getiren, onu bir tüy kalem, mürekkep ve k       bir harf koleksiyonunun ula abilece i bir yere yerleştiren sonsuzluğa bir dua hissi uyandırmı tı.

Bu geçen haftaydı, bu döndü, bu da bu sabahtı. A ınalık, k           do ururdu ve Livira, doğa onu bir daha harekete ge irdi inde eğer k           yapanlar çağrısına cevap vermesi için erzak sa lamamı larsa kendini başka bir yazarın içten adanmı lı ıyla silece inden oldukça emindi.

Arpix'in ona verdiği kalem ve mürekkep  ı esi olmasaydı Livira haritasını kana bulamak zorunda kalabilirdi. Bunun yerine, labirenti sayfaya aktarmak için makul bir girişimde bulundu. En çok t   geçitleri çok dar bir alana sı dırmak konusunda zorlandı. Ancak mantık, koridorlara yeniden ba lanmak için katetmesi gereken yolları belirledi ve sonunda onu her şeyin kalbinde bir çift g   gibi ona bakan iki daireye geri g  t rd .

Livira arkasına yaslandı ve yaptığı i i d    nd . Olası bir çıkış kendini oldukça hızlı bir şekilde g  sterdi. Bakı  açısında bir oyuk a ıcıdan, tanrıların g  r    n  paylaşan bir gezgine d  n       radikal değişim sorunu kolay bir hale getirmişti. Sarkan su tulumundan bir yudum aldı ve ayağa kalktı. Katetti i alışılmadık kilometrelerin ağrısını hafifletmek için bacaklarından önce birini, daha sonra diğerini esnetti.

Livira elinde haritayla bir kez daha yola koyuldu. Y  z metreden fazla ilerlememi ti ki uzak ama korkunç bir  ı lık sessizliği yırtıp titretti. Livira haritasını sanki onu koruyacakmı  gibi g      ne bastırdı. Dust'ta, karanlıkta duyabilece iniz pek çok korkutucu ses vardı: Başka bir av bulan bir kratala ın zaferi, bir sabah pususu kurma ümidiyle yer de i tiren bir toz ayısının kuru hı ırtısı, y  r yen bir kabuklu   r       kuyru unun tı ırtısı. Ama hiçbiri sınırlarını bozan bu bozulmuş    e gibi değildi.

Livira kıpırdamadan durdu ve dinledi. Kalbinin hızlı atı ından başka bir şey duymuyordu. K                        ı lık bir  eki  darbesi gibiydi. Kulakları h     sesle çınlıyor ve zihni bunun yanlı lı ıyla yankılanıyordu. Suç i lemi  gibi hissediyordu. Tam yoluna devam etmek    ereydi ki tekrar duydu. Bu kez birkaç  ı lık atılmış, aralarındaki boşluklar bir şekilde başka bir  ı lık olmayacağından neredeyse emin olmasına neden olmuştu. Sonuncusu hepsine g  re daha yakından geliyor gibiydi. Sonunda belirsiz bir sessizlik geri geldi ve Livira haritasını açtı. Takip ettiği rota onu daire şeklindeki açıklığa g  t recekti. Her geçen dakika araların-

daki mesafeyi kapatıyor gibi görünen şey onu koridorlar boyunca rakip mi ediyordu? Yoksa sadece oraya varmasını mı bekliyordu?

Livira lekeli çembere yaklaşırken o ana kadar duyduğu en yüksek çığlıkla sarsıldı çünkü bu öyle bir sesteki ki kendi çığlığını içinde saklamak istedi. O kadar yüksek bir sesteki ki bir kitap duvarıyla diğeri arasına sığabilecek herhangi bir yaratıktan gelmiş olması imkânsız görünüyordu. Dehşet, bir yankı gibi kollarıyla bacaklarını titretti. Yine de gidecek başka bir yeri yoktu. Eğer çemberden geçmezse büyük bir taş alanı kaplamasına rağmen buradan başka hiçbir yere çıkmayan labirentin bir bölümüne sonsuza dek hapsolacaktı.

Livira açıklığa doğru süründü. Sesi duydukça çığlıkların büyük bir yırtıcı kuşun sesine benzediğini fark etti. Belki de Ella'nın, Dust'taki arölyesinde hikâyelerini anlattığı yırtıcı kuşlardan biriydi. Kanat açıklığı gündüzü geceye çevirecek kadar geniş olan ve ormanların olduğu günlerde bir pençe darbesiyle elli ağacı kökünden sökebilen kuşlardan biri.

Livira başını son köşeye yaklaştırdı. Hiçbir şey yoktu. Kitap dizilmiş daire boştu. Hiçbir korku onu beklemiyordu. Ciğeriğini dolduran rahatlama, önünde yükselen parçalayıcı çığlıkla ve tamamen bastırılan bir feryatla patladı. Lekeli zeminle karıştırdığı bir yaratık yerden kalktı. Gece yarısı kadar siyah renkteki gagasından çıkan ses için çok küçük bir yaratıktı. Tüylerinin çoğunu döken dolu fırtınasından zar zor kurtulmuş, hırpanmış bir kargaya benziyordu.

Hasarlı bir kanadını sürüyerek ona doğru beceriksizce zıpladı. Livira'nın fasulye sıralarından kovaladığı kargalar kadar bile büyük değildi. Livira ellerini çınlayan kulaklarının üzerine kenetleyerek kargaya yaklaşmak için öne doğru bir adım attı. Karga ya da kuzgun bir kez daha çığlık attı ve kulakları kapalıyken bile sesin şiddeti, onu haritanın parmaklarının arasından kaymasına neden olacak kadar ürpertti.

Kuş hemen bir kanat çırpma ve pençe gösterisiyle ileri fırladı. Haritayı gagasıyla kaptı. Livira onu durduramadan, hırsız kuş yanından geçip az önce çıktığı koridordan aşağı indi.

"Hey!" Livira peşinden gitti. "Geri dön!"

Kuzgunlar. Her zaman kuzgunlar. Hâbil, Kâbil'e yenik düştüğünde, ölü adamın gözlerine aç bir kuzgun onu izledi. Kâbil'in oğlu Hanok'in temel taşını koyduğunda, barınmaya aç bir kuzgun onu izledi. Ve İrad ilk kütüphaneyi inşa ettiğinde, bilgiye aç bir kuzgun kapak taşının üzerine kondu.

Tüyen Kuşlar, Robert J. N. Adams

20. BÖLÜM

LİVİRA

Kuzgun ödülüyle kaçarken Livira onu kovaladı. O haritanın üzerinde çok çalışmıştı. O şeyin tekrar çılgılık atmasını istemiyordu ama onu labirente terk etmesine de izin vermeyecekti.

Kuş, kırık kanadı ve tüylerinin azlığı yüzünden aşırı hızlı değildi ama çılgın bir enerjiye sahipti. Kendini neredeyse uçtuğu ve hatırı sayılır bir alanı katetmeyi başardığı kanat çırpımlardan ibaret sıçramalarla oradan oraya attı. Livira'nın yorgunluğu geride kalmıştı. Kuşun onu nereye götüreceğine dair merakı peşinden gitmesine neden oluyordu. Tıpkı girişteki metal adam gibi kuşun da geçmiş çağlarda kütüphaneciler tarafından üretilen rehberlerden biri olduğunu varsaymak ona mantıklı geliyordu. Ama neden kitap aramaya yardım etmek yerine yabancılardan bir şey çalmaya yöneldiğini tam olarak anlayamıyordu. Belki de sadece bozulmuştu. Livira insanların yaşlandıkça garipleştiğini biliyordu. Neera'nın büyükannesi önce torunlarının adını, daha sonra kızlarının adını ve en sonunda da kendi adını unutmuştu. Neera daha doğmadan önce ölmüş olan kocasını aramak için tozun içinde dolaşırdı. Yıllar, bu sözde kuzgunu da tuhaflaştırmış olabilirdi.

Sonunda Livira'yı daha önce gittiği bir yere götürdü ve rafların dibinde öfkeli bir şekilde dans etti.

"Neden burası?" diye soran Livira öne doğru eğildi, ellerini kalçalarına koydu.

Kuş, gözlerindeki parlak siyah taşlarla ona baktı. Gagasındaki haritayı

rüm agresifliği ve ağırlığıyla ona doğru salladı. Livira ona doğru bir hamle yapıp, “O benim,” dedi.

Kuş onun ulaşamayacağı bir yere zıpladı. Dönüp raflara baktı ve hareketini tekrarladı. Bir daha tekrarlayıp haritayı salladı. Livira yavaşça rafa gitti, kolunu kaldırdı, parmaklarıyla kuşun nereye baktığını anlamaya çalıştı.

“Ah!” Parmakları büyük bir kitabın sırtında durdu. *Tarihin Büyük Yelkenli Gemileri, A. E. Canulus*. Üzerine haritasını çizmek için ithaf sayfasını yırttığı ciltli kitaptı.

Kuzgun haritayı bıraktı ve kulak tırmalayan çığlıklarından birini atmak için gagasını açtı.

“Hayır!” Livira haritayı kapmak için eğilirken, elini açıp havaya kaldırdı. “Hayır, bekle, geri koyacağım!”

Kuş nefesini tutmuş, ısıltılı gözlerle onu izliyordu.

Livira biraz gayret göstererek kitabı raftan geri çekti ve sayfasını kopardığı yeri açtı. Kaşlarını çatarak haritasına baktı. Sanki acı, gördüklerinin hafızasına kazınmasına yardımcı olacakmış gibi dudağını ısırды. Kuş, geciktiği için sabırsızlanarak gagasını açtı.

“Sus. Bitti.” Livira ithaf sayfasını düzeltip yerine yerleştirdi. Kaptan Elias’tan bir kere daha özür diledi ve kitabı kapadı. “İşte oldu. Her şey tamam.” Kitabı tekrar rafa kaldırdı. “Şimdi ne yapabilirsin?”

Kuzgun, çırpıdığı kanatlarından siyah bir fırtına yaratarak ona doğru atıldı. Livira kalçasında keskin bir acı hissetti.

“Ah!” Kuşu geri fırlattı. “Bu acıttı! Beni gagaladın!”

Kuzgun tuhaf bir şekilde yattığı yerden biraz daha alçak bir sesle ona, belki kendini toparlamaya ihtiyacı olduğu için haykırdı.

Livira kalçasını sıvazlayarak, cüppesinden kan akıp akmadığına baktı. Kuzgun, mavi yün kumaşta küçük bir delik açmıştı. İçine uzandığında deliğin bir iç ceple aynı hizada olduğunu gördü ve biraz şaşkınlıkla, uzun zaman önce Dust’ta bulduğu ve son birkaç haftadır yazılarla kaplı ve ciltlenmiş sayfalarla çevrili olduğu için unuttuğu yazı dolu kâğıt parçasını çıkardı.

“GAAAAAK!”

Kuzgun kendini toparladı ve geldikleri yöne doğru koridorda sinsice ilerlemeden önce beklentiyle ona baktı. Livira kâğıt parçasını tutarak durdu ve kuşun gidişini izledi, ta ki omzunun üzerinden ona bakıp çağrısını biraz daha yüksek sesle tekrarlayana kadar. Sonra onu takip etti.

“Ne? Bunu da mı yerine koymam gerekiyor?” Livira kâğıdı elinde tut-

manın, çölde bir kum tanesine tutunmak gibi olduğunu hissetmesine rağmen ondan ayrılmak istemiyordu. “Seni kim görevlendirdi?” Yine de kuzgunu takip etti. En azından aklında bir hedef vardı ve köşesinin koparıldığı kitabı görmek için heyecanlanıyordu. Ayrıca kuşun artık ona bağırmasını da istemiyordu.

Kuzgun onu lekenin bulunduğu açıklığa geri götürdü. Artık Livira’nın işbirliği yaptığını bildiği için daha yavaştı ya da belki o da yorulmuştu. Labirentten çıktıkları yol Livira’nın çizdiği yoldu ve Livira bu durumdan biraz da olsa memnun olmuştu.

Yeni yere ulaştıklarında, yolu işaretlemek için kitapları yerleştirmeye devam etti. Kuzgun onu belirgin bir hoşnutsuzlukla izledi ama karşı koymadı. Kesintiyi tolere etmeye hazır görünüyor gibiydi ama zarar vermeyi değil.

Birkaç düzine daha kıvrım ve dönüş onları kütüphaneye hâkim olan düz çizgilere ve dik açılı köşelere geri getirdi. Livira her ne kadar aslında bir tür kaybı diğeriyle takas ediyor olsa da rahatladığını fark etti.

Kuzgun belirli bir amacı varmış gibi onu, girdiği tarafın karşısındaki kapıya doğru götürüyordu. Neredeyse sonsuza kadar uzanan dar koridorlardan sonra koridorun önündeki açıklığa geldiler.

Bir an için değişimin enerjisiyle dolan Livira, kuşun zıplamasını geride bırakarak kapıya koştu ve nefes nefese kaldı. İki elini de beyaz yüzeye koydu, geri çekti ve tekrar vurdu. Sis içinde erimesi gereken kapı, Livira’nın ellerinin etkisini hiçbir şekilde kabul etmiyordu.

“Çalışmıyor!” Livira dönüp suçlayıcı bir ifadeyle kuzguna baktı. Birden bir korkuya kapıldı. Ya içeri girdiği kapı artık onun dokunuşuyla eriyip gitmezse ne olacaktı? Ya bu ikinci odada kapana kısıldıysa ve geri dönmek için gereken küçük bir numarayı bilmediği için sınıf arkadaşlarından uzakta kilitli kaldıysa?

Kuzgun ona aldırış etmeden sarsak adımlarla ilerlemeye devam etti.

“Kilitli,” diye tekrarladı Livira. Ama kuş simsiyah gagasını, kapının ter temiz beyazlığına değdirdiğinde, her şey güneşin parıltısı karşısında kuyu sisi gibi dağılıp gitti. Livira eleştirel bir tavırla kaşlarını çatıp önce eline, daha sonra da yan gözle kuzgunun gagasına baktı. “Kilitliydi.”

Kuzgun Livira’ya aldırmadan yoluna devam etti ve Livira bir süre durakladıktan sonra kuzgunu takip etmeye başladı. Yüz metrelik bir koridor, önceki ikisi kadar büyük görünen üçüncü bir odaya açılıyordu. Kapının önündeki açıklık dikdörtgen şeklindeydi. Raflar daha uzundu. Siyah, ahşap gibi görünen materyalden yapılmıştı ve aralarındaki boşluklar daha

genişti. Burası hâlâ kütüphaneydi ama her nasılsa pek çok şey tamamen aynı olmasına rağmen aynı zamanda tamamen farklı görünmeyi de başarıyordu.

Livira derin bir nefes aldı. Buranın kokusu bile farklıydı. Kitapların kokusu, dışarıdaki kütüphanede geçirdiği haftalar boyunca takdir etmeye başladığı bir şeydi. Eski tutkalın, cilalı derinin, kuru parşömenin kokusu, binlerce küf ve mantar sporunun ele geçirmeye çalıştığı havadaki küf kokusu, zamanın kendisinin, geçen yılların kokusuydu. Ve bir kitabı- özellikle de birinin kapağını çevirmesi için ömür boyu beklemiş olan bir kitabı- açtığınızda o ilk nefes yeni, neredeyse bireysel bir şeydi.

Neredeyse her sayfayı kaplayan eskime izlerinin bir nahoşluğu vardı. Livira bazen metin yerine kahverengimsi lekeye bakar, dilini bilse orada hangi alternatif hikâyeyi okuyabileceğini merak ederdi. Bunu zamanın sayfanın beyazlığı üzerinde bıraktığı parmak izleri ya da hiç olmamış suyun, hiç düşmemiş gözyaşlarının izleri gibi düşünürdü.

Dust'a bir zamanlar yok olmuş gölü dolduran suyun hayaleti musallat olmuştu. Çoktan kıyıları terk etmiş dalgaların hayaletleri hâlâ ışığı dalgalandırıyor ve fısıltıları ölmekte olan son ağaçlarla alay ediyordu. Aynı görünmez okyanus kütüphaneyi sular altına almış ve her sayfaya dokunuşunu bırakmış gibiydi.

“Burada farklı bir şeyler var.”

Livira, ilerleyişi bir nebze bile yavaşlamamış olan kuzgunu takip etti. Bir koridor seçti ve düzensiz yolunu karşılıklı raflar arasında ördü. Livira kitapların sırtlarını kontrol etmek için durakladı. Dili anlamamaya ve çoğu zaman da tanıyamamaya alışkındı. İlk odadaki alfabelerin çoğu, Meelan'ın hafızasının çelik kaparı dediği şey sayesinde artık aşına olduğu alfabelerdi. İkinci odadakiler daha azdı. Ama burada, girdiği odaların üçüncüsünde, sırtlardaki yazı tamamen farklı bir şey gibi görünüyordu. Dağınık noktaların ve çıkıntıların bazıları kabarık, bazıları girintili çıkıntılıydı. Kuş ona doğru ciyakladı ve Livira peşinden koştu.

*

Farklılıklar bir yana, oda tıpkı diğerleri gibi farklı yaklaşımların bir yaması gibiydi. Sanki raf yapımcıları bir kapıdan başlamış ve nesiller boyunca farklı malzemeler, farklı tasarımlar kullanarak, çağlarının ruhunu çabalarına damgalayarak, geleneklerden kaçınarak inşa etmişlerdi. Buraya ilk gelenler sadece geniş, boş odalar mı bulmuştu? Ve eğer öyleyse kitapların burada saklanmasına kim karar vermişti?

Yorgunluk yeniden dişlerini göstermeye başlamıştı ve Livira uyumak

istiyordu ama bir sonraki köşede gördüğü şey uykusunu dağıttı. Bir aydan uzun süredir görmediği ve bu yerde bulmayı hiç beklemediği bir şey.

“Karanlık...”

Gördüğü ya karanlıktı ya da koridorun iki duvarı arasındaki boşluğu dolduran ve iki metre kadar yukarıya ulaşan siyah bir sisti. Siyah bir sis demek daha mantıklı olurdu çünkü karanlık kesinlikle böyle hareket etmez, ışıkla omuz omuza durup keskin bir bölenele ayrılmazdı. Ama kuzgun hiç duraksamadan içine atladığında karanlığa benziyordu.

Livira kütüphanede hiç karanlık olup olmadığını sorduğunda Meelan uğursuz bir şey söylemişti. Karanlığın *yer yer* olduğunu söylediğinde duyduğu tedirgin edici hırıltıyı hatırlıyordu. Livira dağılan cesaretini topladı. Çenesini sıktı. Meelan karanlığı gerçekten görmüş müydü? Daha önce *bu* kadar ileri gitmiş miydi? Yolunu kesen siyah duvara doğru bir adım daha yaklaştı. Sis gibi değil, karanlık gibi görünüyordu. Elini temkinli bir şekilde uzatıp parmaklarını incelemek için hızla geri çekti. Eğer bu siyah bir sisse o zaman hissedilemeyen ya da rahatsız edilemeyen bir sisti. Kuş içeri girdiğinden beri endişe verici bir sessizlik içindeydi. “Lanet olsun!” Livira ileri atıldı ve kendini bir anda en karanlık gecenin içinde buldu. Geri çekildi ve ışığa göz kırptı.

“GAK!”

Kuşun çığlığı, Üstat Logaris’in kara tahtasına sürtrüğü tırnakları gibi onu çağırdı ve Livira bu emirle kollarını önünde birleştirip, maceraya atılarak peşinden gitti.

Livira ilerlerken önündeki kuzgunun hışırtılarını ve kekelemelerini dikkatle dinledi. Kütüphane ona hâlâ farklı korkular yaşatabilirdi ama yine de hayalindeki canavarları çağırmak için gereken tek şey görüşünü perdelemektir. Tepesindeki raflara yapışmış devasa ve sessiz örümcekleri, kör bir şekilde ağlarına doğru yürürken bir sürü gözle onu seyrettiklerini hayal etti. Arkasında sessizce yürüyen, gözlerinin boşluğu ve parmak uçlarında seğiren cinayet dışında her ayrıntısıyla aynı olan ikizini hayal etti. Hayal etti...“Ah!”

Karanlık sanki gözlerini yeni açmış gibi aniden kayboldu.

Kuzgun, Livira’nın bir metre ilerisinde gagalamakla meşgul olduğu yerdeki küçük, siyah kitabın kapağından başını kaldırdı. Tıpkı Livira’nın onu eve götüreceğini umduğu işaret kitaplarını yerleştirdiğini gördüğündeki aynı ayıplayan bakışlarla yanlış yere konmuş kitaba baktı. Livira kitabı yerine koymayı planlayarak oradan aldı ve rehberinden bir nebze onay almayı bekledi. Kitabın nereden geldiğini gösteren boşluğu bulmak için etrafına bakındı. Ama yoktu.

Kitabı ellerinin arasında çevirdi. Sayfaların kenarları da siyahı ve başlığı görmek imkânsızdı. Parmaklarının altında sadece kapakları bağlamak için kullanılan deride anlaşılmaz bir dizi darbe ve çukur olduğunu fark etti. Sayfaların da benzer şekilde girintili çıkıntılı olup olmadığını merak eden Livira kitabı açtı. Bir çığlık yükseldiğinde kitabı neredeyse düşürüyordu. Kör olmuştu! *Kör olmuştu!* Kısa bir aradan sonra karanlığın geri dönmüş olabileceğini fark edince vücudundaki panik dalgası yatıştı.

“Kuş?”

Sessizlik.

“Kuş!” Livira daha yüksek sesle seslendi. Sessizlik cevap verdi. Bir nefes aldı ve bağırdı. “Hey! Sen! Çıkar beni buradan.” Tam kütüphanedeki en gürültülü şeyin sessiz olmak için iyi bir zaman seçtiğine dair bir şeyler daha söylemek üzereydi ki kuzgun ciyak ciyak tekrar öttü. Livira iç çekerek ona doğru ilerledi, kollarını bir kez daha açtı. Bir eliyle açık kitabı tutuyordu.

Son derece ağır bir şekilde kuzgunu birkaç yüz metre takip ettikten sonra bir başka ciyıklama sesiyle kuzgunun yön değiştirdiğini fark etti. Uzattığı eliyle sıra sıra dizilmiş kitaplara dokunarak döndü.

“Bu karanlık daha ne kadar sürüyor?”

“GAK!”

Bu ses, gürültülü sesine rağmen bir şekilde kulağa hem küçümseyici hem de hafif alaycı gelmişti.

Livira karanlığın kilometrelerce devam etmemesi için hiçbir neden olmadığını dehşetle fark etti. Bu fikre karşı onu zırhlandıracak tek şey iyimserlik duygusuydu. Kütüphanenin yarısının bu tuhaf gecede, diğer yarısının da aynı derecede tuhaf gündüzde olmaması için özel bir neden yoktu. İnsanların kitap seçmek ve okumak için görmeye ihtiyaç duymaları dışında bir neden yoktu. Ama Livira kütüphanenin insanlar tarafından ya da insanlar için inşa edilmediğini zaten tahmin etmişti. En azından onun gibi insanlar için olmadığı kesindi.

Kör yürüyüş uzun bir süre, ardından uzun bir süre daha devam etti. Ya gerçekten kör olduysa? Ya ışık hâlâ oradaysa ve gözleri artık görmeyi bıraktıysa? Tuhaf düşünceler içinde, kuzgunun tırmalaması ve çırpınması eşliğinde yoluna devam etti.

Livira defalarca tökezledi, raflara çarptı. Sonunda bir T kavşağındaki raflara çarpınca ellerini incitti ve bunca zamandır taşıdığı küçük, siyah kitabı düşürdü.

“Cehenneme kadar yolu var. Lanet olsun!” Malar’ın yaptığı gibi küfretmek istedi ama askerin kelimeleri onun ağzına hiç uymuyordu. Üstelik ap-

talca görünüp aptalca hissedeceğini biliyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve kitabı bulmak için yeri yokladı. “İşte, buradasın.” Parmakları açık kapağı buldu. Kitabı geri alıp kapadı. Birden görmeye başladı. Işık gözlerini yaktı ve onları korumasına neden oldu. “Nasıl?” İçine tuhaf bir kuşku düştü. “Hayır mı?” Kitabı açtı. Karanlıktı. Kapadı. Aydınlıktı. Kitabı açtı, yere bıraktı ve karanlığın içinde geri geri gitti. Birkaç adım sonra hiçbir uyarı olmadan tekrar ışığa çıktı. Karanlık, açık kitabı belki beş metre çapında bir kubbeyle çevrelemişti.

Livira dönüp suçlayıcı ifadeyle kuzguna baktı. “Onunla SAATLERCE dolaşmama izin verdin!” dedi.

Kuzgun omuz silkti. Livira kuşların omuz silkebildiğini bilmiyordu. Bu kuşun açık kitapları kapatabildiğini de bilmiyordu ama Livira onun boş boş kapağı gagaladığını düşünürken öyle yapmış olmalıydı.

Livira kaşlarını çatı ve sonra karanlıkta geriye doğru adımladı. Kuş ona ciyaklamıştı. Livira bağırarak, “Kuzgunların gıklaması gerekmez mi?” diye karşılık verdi. Eleştiri yerini bulmuş gibiydi çünkü rehberi, kitabı bir kez daha bulup kapatmasına ve iç cebine koymasına yetecek kadar uzun süre sesini çıkarmadı. “Ne var?” Kuzgunun bakışlarına karşılık verdi. “Ödünç alıyorum. Bir kitabın *tamamını* ödünç almamda sorun yok. Senin itiraz ettiğin sadece parçalarını ödünç almaktı.”

Livira yoluna devam etti ve kuzgun da önden gitmek için mücadele ederek ilerledi.

Anlaşılabacağı üzere, doğumla ilgili literatürün büyük çoğunluğu annenin ya da doğumda hazır bulunan doktorun bakış açısından anlatılır. Nadiren de olsa koridorlarda öfkeyle puro tütürürken, doğum havuzunun derinliklerinde yanlış yönlendirilmiş cesaretlendirmelerle bağıırırken babanın bakış açısına da yer verilir. Islak bir tünelden geçerek yeni bir dünyaya çıkan kişi genellikle göz ardı edilir.

Jemimah Button'ın Üç Yüz Yaşamı, Jemimah Button

21. BÖLÜM

EVAR

Evar havuzun dibine battı. Demir kitap menteşelerinin, dişli çarkların ve kütüphanenin zemininden topladığı diğer hurdaların ağırlığını göğsüne bastırdı. Suyun soğukluğu her zaman bir şok etkisi yaratırdı. Sıcaklığın ve ışığın hiç değişmediği, kendi çıkardıklarından başka sesin olmadığı bir hayat yaşamıştı. Şimdi her şey değişmişti. Su, karanlıkla birlikte her taraftan üzerine bastırıyor, tepesinde hâlâ parlayan ve dans eden ışık hızla yok oluyordu. Kulaklarını garip, sessiz bir telaş doldururken arayış içindeki ayaklarının altındaki boşluk kaybolmadı.

Ağırlıkları bırakırsa hâlâ yüzeye çıkabilir, ciğerlerini bir kez daha havayla doldurabilirdi. Daha önce hiç kol boyundan daha derine inmemişti ve şimdi geri dönerken bile hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordu. Göğsü hava ihtiyacıyla ağrıyordu. Her bir yanı değerli ağırlığı derinliklere bırakıp ışığa doğru ilerlemesi gerektiğini haykırıyordu. Aptalca davranıyordu. Ölecekti -kendini öldürtecekti- ama ne için? Rasgele bir kitaba karalanmış, yanlış anlaşılmış bir satır için. Ve Evar yine de hâlâ kendine sarılıyordu ve hem dışarıdaki hem de kendi içindeki ışık giderek kararırken başka bir şeyi daha idrak etti.

Tüm hayatını bir çıkış yolu arayarak geçirmişti. Erkek kardeşleri, kız kardeşi, onlardan önceki insanlar, yüzyıllardır bu odada yaşamış yüzlerce si, hepsi denemiş ve başarısız olmuştu. Yolu bulmak yarım yamalak bir iş

olmayacaktı. Belki bu girişiminin bedelini son nefesini vererek ödeyecekti ama rafların arasında sıkışıp kalmış bir hayat, harcamaya hazır olduğu bir para haline gelmişti.

Karanlık hem içinde hem de dışarıda büyüdü.

Evar aniden sıçradı, nefes almaya çalıştı, kendini sudan çıkarıp ışığa geri döndü. Yere yığıldığında gözleri sımsıkı kapalı, nefes nefeseydi. Yüzü-koyun yatmıştı. Kollarındaki ağırlıklar gitmiş, yerine başarısızlığının ezi-ci yükü gelmişti. Feda etmek *istemediği* ama vermeye hazır olduğu hayat şimdi önünde uzanıyor ve ona da bir yük gibi geliyordu. Bu hayat, burada sadece yılların uzun yürüyüşünü vaat ediyordu ve bu yürüyüş boyunca değişen tek şey, kendisinin ve kardeşlerinin birlikte ve yalnız yaşlanmaları olacaktı.

Çok ihtiyaç duyduğu bir başka nefesin ortasında durdu. Kütüphanede değildi. Etrafında bir şeyler yükseliyordu ama bunlar kitap kuleleri değildi. Ellerin altındaki zemin yumuşak, tüylü ve yeşildi. Parmaklarının arasından yeşil şeyler uzanıyordu. Çimen! Bu çimen olmalıydı. Ve ağaçlar. Tıpkı bunlara benzeyen ağaç resimleri görmüştü ama nedense resimler onu yapraklarının yeşilliğine, dallarının karmaşıklığına, boğumlu kabuklarının altındaki yavaş ve ağır yaşama, toprağa nüfuz eden kalın ve karışık köklere hazırlamamıştı. Bir orman! Kitap raflarının acıklı bir parodisi gibi görünen şeyin aslı. Ve havuzlar. Her yerde, ağaçların arasında, yemyeşil, zümrüt rengi bir sonsuzluğa doğru uzanan sıra sıra havuzlar vardı.

Evar toparlandı. Yer in yumuşaklığı bir harikaydı. Şaşırarak ıslak olmadığını fark etti. Erişemediği dalları olan ağaçlar ve yeşil renklerini yansıtan havuzlar tekrar dikkatini çekti. Böyle bir farklılık, renkler, dokular görebilmek... Diğerleri üzerinde bu kadar büyük bir etkisi olmayabilirdi. Mekanizma'ya girme sıraları her geldiğinde, değişik yeni dünyalarda gezindiklerini söylediklerini duyardı ama kitap raflarından başka hiçbir şey hatırlamayan Evar için bu sanki gerçekleşmiş ve onu büsbütün yutmuş bir rüya gibiydi.

Diğerleri... Clovis çok sinirlenecekti. Elbette diğerleriyle birlikte o da çıkışları aramıştı ama sadece barikat kurmak ve Sabberlara karşı saldırısını planlamak için yapmıştı.

Evar ayağa kalktı. Ağır hareketi karanlık bir şeyin onu takip ettiğini fark ettiğinde ani bir sıçramaya dönüştü. Acı bir çığlıkla arkasını döndü. Saldırganına tepki gösterecekken kendini kafası karışmış bir halde dik dik ona bakarken buldu. Çimlerin üzerindeki siyah şekil vurmaya hazırlanı-

yormuş gibi bastırılmış bir enerjiyle titriyordu. Evar biraz daha savunmayı andıran bir duruşa geçti ve rakibi de hareketlenip zeminde kendi etrafında kıvrılmaya başladı. Evar bir ürpertiyle o şeyin çoktan ayaklarına kadar geldiğini fark etti. Ama herhangi bir cismi yoktu. Nesne dümdüz yerde yatıyordu. İçinden çimenleri görebiliyordu. Gölge... Evar bu kavramla ilgili çok kez bir şeyler okumuştı. Elini kaldırdı ve gölgeden bir el onu taklit ederken dalların ve yaprakların gölgesinden bir kafesin arasında gölgenin şeklini seçmek zordu. Evar kahkaha attı. Şaşkındı, utanmıştı, hayran kalmıştı. “Bir gölgem var!” Kütüphane ona asla bir gölge vermemişti. Evar uzun bir süre yeni arkadaşıyla oynamaktan başka hiçbir şey yapmadı.

Ortalık sessizdi ama bu, kütüphanedekinden farklı bir sessizlikti. Bu, büyüyen yeşil şeylerin huzuruydu. Bakışlarını gölgesinin büyüünden ayıran Evar yavaşça dönerek her şeyi içine çekti. Havuz yuvarlaktı. İki metre genişliğindeydi. Tıpkı atladığı havuz gibiydi ama bu havuz hafif bir eğime sahipti. Suyun kenarında kısa kesilmiş çimler bitiyordu ve ağaçların kökleri su içmek için havuza uzanıyordu. Havuzların hepsi birbirinin aynısıydı ve aralıklarının düzenliliği, burası her ne ise doğanın aklına esmesiyle ortaya çıkmaktan ziyade tasarlanmış olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Ağaçlar havuzların üzerinde kol kola girmiş, Evar’ın açık gökyüzü olduğunu varsaydığı şeyin kırık bir mozaigi olan hareketsiz yaprakların arasından binlerce mavi ışık sunuyordu.

Elini göğsünde gezdirirken hâlâ kuru olduğuna şaşırıyordu. Orada ne kadar yatmıştı? Bayılmış ve kurumuşsa kendine geldiğinde neden nefes nefeseydi? Yavaş dönüşünü tamamladı ve ağaçlardan, çimenden ve havuzlardan başka bir şey görmeyince elini en yakındaki ağacın gövdesine koydu. Okuma masalarının yapıldığı ahşabın bir zamanlar canlı bir şey olduğunu biliyordu ama kaynağıyla karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Kâğıt da ağaçtan yapıldığına göre raflar sadece bir ormanı taklit etmekle kalmıyor, aynı zamanda kısmen bir ormandan oluşuyordu. Parmak uçlarında hissettiği sertlik, toprağın yumuşaklığı ve çimenlerin gıdıklaması kadar tuhaftı. Bir an için tamamen yeni olan bu hisler soru akışını durdurmuştu. Ancak bu akış, biri patlamadan önce ancak bu kadar uzun süre engellenebilirdi.

“Burası neresi?” Sayısız havuza baktı. Ayaklarının dibindeki havuz, bildiği tek havuz olan havuza açılan bir geçitti ve dolayısıyla kütüphaneye de açılıyordu. Diğerleri de kütüphaneye açılan kapılar mıydı? Kütüphanenin farklı bölümlerine mi çıkıyordu? Ya da farklı kütüphanelere veya tamamen yeni yerlere, vahşi ormanlara, kumullarla kaplı çöllere, insanlarla dolup taşan şehirlere mi açılıyordu? Diğer havuzlardan en yakın olanına doğru

bir adım attı, daha sonra bir adım daha attı ve dönüp belindeki kınından bıçağını çıkardı. Diğerleri arasında bu havuzun, içinden çıktığı ve geri dönüşünün mümkün olduğunu umduğu havuz olduğunu işaretlemek için bıçağı yere sapladı. Bu kadar değerli bir şey bırakmadan da işaretleyebilirdi ama yere bir sembol kazımak ya da ağaçtan bir dal koparıp bayrak direği gibi dikmek buraya yeni gelen biri için çok büyük bir vandalizm eylemi gibi görünüyordu.

“Kesin olan bir şey var, artık Kansa’da değilim.” Bu, bildiği dillerin yarısında kullanılan bir deyimdi ve neredeyse bir o kadar eski, başka bir deyişe sebep olmuştu: “Artık Kansa’nın ne olduğunu bile bilmiyoruz.” Mayland, tarihte bazılarının orayı gerçek bir yer, bazılarının efsanevi bir şehir, diğerlerinin ise hâlâ aydınlanmış bir varoluş hali olarak gördüğünü söylemişti. Evar, bunun bir devlet olduğunu düşünenlere katılma eğilimindeydi.

Hâlâ bu yeni ortamın şaşkınlığı içinde bir sonraki havuza gitti. Bir kafes üzerine yerleştirilmiş gibi göründükleri için kendi havuzundan eşit uzaklıkta dört havuz olduğunu fark etti ama bu havuz, kendi çıktığı havuza en yakın olandı.

Ani bir panikle ceketinin içindeki kitabı hatırladı ve suyun mahvetmemiş olmasını umarak çıkardı. Kitabı yanına almak, hesapta olan bir riskti. Çıkışı bulmaya karar vermişti ve geri dönüşü hiç düşünmemişti.

İlk sayfayı çevirdiğinde kâğıdın kuru ve satırlarının zarar görmemiş olduğunu görüp rahatladı. Kitabı kapadı ve havuza yaklaştı. Havuzun yüzeyinde sadece gökyüzünün ve yaprakların yansıması vardı. Ayak parmağıyla temkinli bir şekilde dokunduğunda ufak dalgalar belirdi. Tahtadan ayrılmak için neredeyse tekrar boğulmak zorunda kalmayacağını umarak kenarda daire çizdi.

Eğer sadece bir tane daha havuz olsaydı Evar muhtemelen etrafındakilerin tadını çıkarmak için durduktan kısa bir süre sonra havuza atlardı. Ama seçeneklerin sayısında onu âdeta felç eden bir şey vardı. Bu tıpkı kitaplıktan yeni bir kitap seçmek gibiydi. Teklif edilen tüm kitapları okumasının mümkün olmadığını bilmek, bir sonraki kitabını seçerken üzerinde tuhaf bir baskı oluşturunuyordu. Raflarda bir hazine vardı. Binlercesi arasında en iyisi, bir milyon arasında en iyi kitap olabilirdi ve Evar o hazinelerden birini okuyabilecekken, zamanını sadece yeterli bir kitabı okuyarak harcamak istemiyordu. Böylece sık sık okumak yerine, yeni bir kitap arayışıyla zamanını boşa harcıyordu.

Buradaki sorun da benzerdi. Gidebileceği onca yer varken buna nasıl

karar verecekti? Bilgi eksikliği, rasgele bir karar vermeyi bariz bir yol haline getirebilirdi ama Evar şimdilik biraz keşfetmeye ve bir seçim yapmak için bazı ipuçları olup olmadığını görmeye karar verdi. Ne de olsa havuzunu bir bıçakla işaretlemişti. Sıralar boyunca başka işaretler de olabilir miydi?

Evar havuzun yanından geçti ve bir sonrakine ilerledi. İpucu bulmak için zemini, ağaç gövdelerini ve hatta dallarının şeklini inceledi. Burada, farklı bir yerde olmak ona hâlâ bir rüya gibi geliyordu. Garip kokularla dolu havayı soludu ve o âna kadar aldığı her nefese sahip olan küflenmiş kitap kokusu yoktu.

Sadece farklılığı için bile güzel olabilirdi ama burası gerçekten de Evar'ın ihtiyaç duyduğunu bilmediği bir huzura sahipti. Belki de yıllarca uzanıp uyuyabileceğiniz ve yeni bir insan olarak uyanabileceğiniz bir yerdi.

Başka bir havuzun yanındaki ağacı incelemek için ilerledi. Bu onun-
kinden sonra gelen beşinci ağaçtı. Kabuğundaki sert kıvrımlar ona birinin yüzünü anımsattı ve bir an için hayal gücünün gölgelerinde onu gördü. Kadının gözlerini, yanağının kıvrımını gördü ve o olduğunu anladı. Elindeki kitap kıpırdıyor gibiydi. Kitabı havaya kaldırdı ve bir an için kapağındaki şekil, iç içe geçmiş pek çok iplikle betimlenmiş genç bir kadın figürü, gölgede kalmış bir yüz gibi belirdi.

Kadın, Mekanizma'nın Evar'ı içine çekip çaldığı dünya her neresiyse orada onunlaydı. Kadın o kayıp yıllar boyunca orada olmuştu. Her şeyin merkezidi. Evar için açıklayamayacağı ya da düzgün hatırlayamayacağı kadar önemliydi. Ama bir an için kadının yüzünü tıpkı yeni uyandığı bir rüyanın dağılan bir kesitiymiş gibi görebilmişti.

Evar suyu inceledi. Durgun yüzeyde yaprakların ve gökyüzünün yansıması vardı. Gitmek için kullanması gereken havuz bu muydu? Yoksa hafızasının kıpırdanması bu havuzdan ziyade bu yerden kaynaklanan bir tesadüf müydü? Sıranın aşağısına doğru yürümeye karar verdi. Daha iyi bir şey bulamazsa başladığı yerden beş havuz ilerideki bu havuza geri dönebilirdi.

Havuzlar arasında yürüyüp, onları incelemek için ara ara dururken hafızasının kışkırtıcı kırıntıları onu kızdırmaya devam etti. Yerlerin, açık gökyüzünün, rüzgârın yüzünde uyandırdığı hisler. Kadının elinin onun elindeki hissi. Bu yavaş uyanışın büyüüne kapılmış bir halde on, yirmi, belki daha fazla havuzun yanından geçmişti. Artık neredeyse hiç bakmadan yürümeye devam ediyordu.

"Ne?"

Evar aniden hayalinden uyandı. Önündeki havuz ne üstündeki yaprakları ne de başka bir şeyi yansıtıyordu. Kömür duvarının içindeki tünel

kadar siyahtı. Evar içinde su olup olmadığını ya da sadece bir gece yarısı boşluğu, yeraltı dünyasına inen bir kuyu olup olmadığını anlayamıyordu. Rahatsız edici bir şekilde, neredeyse içine adım atıyordu ve başından beri siyah mıydı yoksa yaklaştığında mı kararmıştı hiçbir fikri yoktu. Eğer bir katran çukuru olsaydı kenarında yürürken bunu kesinlikle fark ederdi.

Havuzun kenarındaki karanlığın içinden aniden beyaz bir el çıktı ve yüzeyin alt bölümüne bastırdı. Evar bu beklenmedik hareketle şok olunca aniden geri adım attı. Bir şeyin ortaya çıkmasını bekleyerek gerildi ama suda en ufak bir dalgalanma bile olmadı. Avuç içi sanki yüzeyi geçemeyecekmiş gibi duran, parmakları açılmış, geri kalanı alttaki karanlıkta kaybolmuş olan bir el. El yana kaydı, engelli yırttı, bir geçiş yolu aradı ve bulamadı.

Evar'ın kendisi için duyduğu bir anlık korku, orada kaybolmuş kişi için duyduğu korkuya dönüştü. Buraya gelirken kendisi de neredeyse boğuluyordu. Havaya duyduğu o çaresizliği hatırlayınca nefesi kesildi. Telaşla ilerledi, dizlerinin üzerine çöktü ve ele doğru uzandı. Aniden durdu, kapıldığı bir dizi korku yüzünden parmakları tereddütle kaldı. Şimdiye kadar karşılaştığı tek yabancılar onu yok etmek, ruhunu içmek ve derisini giymek isteyen Kaçışlar olmuştu. Kaçışlardan herhangi birinin elini eline alması için neler vereceğini Evar bilemezdi.

Ve işte, zihninin girintilerine musallat olan o anı parıltısı, kadının görünen ama görünmeyen yüzü yine oradaydı. Evar'm dudaklarının adını bildiği ama söyleyemediği kadın... Bu kesinlikle oydu ve Evar biliyordu ki havuz yanan kömürlerden bir çukur olsaydı bile onu kurtarmak için uzanırdı.

Bir yerden başka bir yere gitme telaşında aradakinin önemi genellikle göz ardı edilir. Gerçekte bunu şuna, şimdiyi ve sonraya bağlayan bu ara boşluklar, gerçekliğin çok katmanlı yapısının daha temel bir katmanı olarak düşünülebilir.

Bağ Dokusu, C. S. Leylandii

22. BÖLÜM

LİVİRA

Kuzgun yoruluyor gibiydi. Havaya sıçrama girişimlerini tamamen bırakmış ve zıp zıp yürüyüşü daha çok ağır aksak bir yürüyüşe dönüşmüştü. Her iki kanadı da yerde sürünüyor, seyrek tüylerinin birçoğu çıkarken dökmüş gibi görünüyordu. Livira hayvanın dinlenerek, gücünü toparlayıp toparlayamayacağını merak etti. Gerçek bir kuş gibi yemek yemeye mi ihtiyacı vardı? Livira, kuzgunun birçok yaşam boyunca dayanmış olmasına rağmen sadece ona zorbalık yaparken ölmüş olmasının pek mümkün olmadığını düşündü. Belki de kuzgun onlarca yılını odanın derinliklerindeki bir rafın tepesine tünelererek, onu yer seviyesine indirecek kadar iğrenç bir kitap suçunu bekleyerek geçirmişti. Böylesine kulak tırmalayıcı bir çığlık atmanın ondan bir şeyler götürmesi gerekmez miydi?

Livira rehber olan kuzgunu taşımayı teklif etmeyi düşünürken hayvan birden durdu ve boncuk gibi gözlerini yukarı dikti.

“Ne oldu?” diye soran Livira gözlerini raflara dikti.

Kuzgun ciyaklamaktan çok gaklamaya yakın bir ses çıkardı.

“Geldik mi?” Livira etrafına bakındı. “Gerçekten mi?”

Kuzgun ona bakmayı reddediyor, gözlerini Livira’nın kâğıt parçasının koparıldığı kitap olduğunu fark ettiği şeye dikmiş duruyordu.

“Bu mu?” Livira rafın üstündeki kalın kitabın çıkıntılı sırtına dokundu. Sessizlik. Livira bir sonraki kitaba geçti. “Bu mu?” Bekledi ve bir sonrakine uzandı. “Bu?”

“GAK!”

Ses yüzünden neredeyse altına kaçıracaktı.

“Tanrılar kahretsin!” Kitabı çıkardı ve ağırlığının altında sendeledi. Bu şey küçük bir çocuk kadar ağırdı. Büyük, küçük bir çocuk.

Kitabı kuzgunun önüne, yere bıraktı ve ağrıyan kollarını ovuşturdu. Kitap altı yüz santimetre uzunluğundaydı ve derisi, sahibi olan ilk canlının pürüzlü dokusunu hâlâ taşıyan bir postla kaplıydı. Kapağın içine işlenmiş altın varaklı lejant muhtemelen kitabın adı ve yazarıydı. Okunamayan metin Livira’nın kâğıt parçasındaki alfabeye eşleşiyordu. Metal menteşeler koyu renkli ve zamanla parlatılmış kitabı sağlamlaştırıyordu.

“Bir kilit!” Livira sinirle ellerini iki yana açtı. “Kim bir kitaba kilit takar ki?” Diz çöktü ve parmağını anahtar deliğine soktu. Kilit, bazı kitapların bazı insanlar tarafından okunmaması gerektiği anlamına geliyor olmalıydı. Böyle şeylere kimin ve neden karar verdiğini merak etti. Kitap yanlış insanlara karşı mı korunuyordu yoksa insanlar kitabın içerdiği bilgiden mi korunuyordu? Eğer kitapların kilide ihtiyacı varsa tüm kütüphanenin kilide ihtiyacı yok muydu diye şikâyet edecekti ama beyaz kapının onu reddettiğini hatırladı. Burada durmasının tek nedeni, ayaklarının dibindeki kuşun onun gidemediği yere gidebilmesiydi.

Livira cebindeki kâğıt parçasını çıkardı. “Bu gerçekten bundan mı geldi?” Parmaklarını önündeki kapağın üzerinde gezdirdi. Siyah üzerine koyu gri harfleri görmek zordu ama kâğıt parçasındaki alfabeye aynıydı. Bu alfabe ne demişlerdi? “Crunia dili.” Livira ismi yüksek sesle söyledi. “Crunia Dörtlüsü.” Lord Algar bu ismi tek bir lehçeye indirgeyen kişiydi. “Sen gerçek anlamda bir rehber sayılmazsın,” diye şikâyet etti Livira. “Soruları cevaplayabilen bir kuş yapamazlar mıydı?” Kuş gagasını açtığı sırada Livira elini kaldırdı. “Kelimeleri kullan!”

Kuş gagasını kapadı.

Livira kâğıt parçasını sayfaların kenarına doğru itip, “Şey, bak, kitap eğer açılmazsa bunu geri koyamam,” dedi. Livira kâğıt parçasını seviyordu ve yürümek zorunda olduğu mesafeye rağmen parçayı iade edememe konusunda o kadar kötü hissetmiyordu. Tanıdık işaretlere baktı. Bu, Dust’tan yanında getirdiği tek şeydi. Hâlâ sahip olduğu tek şey. Giydiği kıyafetler bile gitmişti. Onu bulmuştu ve ona aitti. Livira ayağa kalktı. “Gerçekten geri dönme vaktim geldi.” Aslında vakit geçmişti bile. Bundan emindi. Keşfinin bir günden az sürmesine imkân yoktu ve şu anki yorgunluğuyla dönüş daha uzun sürecekti. Kuzguna baktı ve kuzgun da başını yana eğerek ona baktı. “Bu...” Livira son zamanlarda genişleyen kelime dağarcığında uygun bir kelime aradı. “Bu eğitici oldu.” Söyleyebileceği en nazik

ve yalan olmayan tek şey buydu. “Acaba ben...” Kuzgunu yerden başka koyabileceği bir yer olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Ama yoktu. “Güle güle o zaman.” Tahsis Salonu’nun dışında şehir insanlarının yaptığı gibi küçük bir selam verdi ve gitmek için döndü.

“GAK!”

Kürek kemikleri arasında hissettiği bu çılgınlıkla tüyleri diken diken oldu ve sendeledi.

“Ne var?” Etrafında döndü. “Lanet olası kitabı açamıyorum!”

Kuş sadece onu izledi.

“Pekâla. Pekâlâ.” Livira kâğıt parçasını kitabın kapağına bıraktı, onu bırakacağından emin değildi ama kendini sınamaya ve nasıl bir his olduğunu görmeye hazırdı. Aslında, önünde birkaç kilometre boyunca çılgılık atan bir kuzgun tarafından takip edilmekten çok daha iyi hissettiriyordu. “İşte! Mutlu musun?”

Livira gitmek için döndü.

“GAK!”

“Ah, hadi ama!” Livira yavaşça geri döndü. “Sayfanın köşesiyle gidemiyorum. Onu bırakıp da gidemiyorum. Kitabı açamıyorum.” Kitabı ve kâğıt parçasını homurdanarak eline aldı. Kollarındaki gerginliği şimdiden hissederek uzaklaştı. Kuzgun onu takip etti. “Gerçekten mi? İstediyin bu mu?”

Kuş bir enerji patlamasıyla bir kez daha rehber olarak onun önüne geçti. Bir sonraki dönemeçte sola saptı.

“Geri dönüş bu taraftan.” Livira yolu göstermek için yere koyduğu kitabı başıyla işaret etti. “O tarafa gidersem bana bağıracaksın, değil mi?”

Livira dönüş yolunu bırakarak kuşu takip etti. Düşüncelerinin derinliklerinden, büyük ve ağır bir kitabın altından dışarı çıkan bir kuzgun görüntüsü davetsizce gözünün önüne geldi. Bu yapmak istediği bir şey değildi. Ama alternatiflerden hiçbirini de yerine getiremiyordu. Yükünün altında ezilerek, durumun etik yönünü zihninde evirip çevirerek kuşun peşinden gitti. Yerleşkedeki fasulye sırtıklarının arasına bir karga konmuş olsaydı onu öldürmek için her fırsatı değerlendireceğini kabul etmek zorundaydı. Bir karga, fasulye çorbasını oldukça lezzetlendirirdi. Birçok başka şey gibi.

Aç olsaydı bir kargayı bile öldürürdü. Bu şey doğru dürüst canlı bile sayılmazdı. Çarklardan ve tellerden ya da buna benzer bir zekâdan oluşuyordu. Ama aynı zamanda sıradan bir karga ya da kuzgundan daha fazlasıydı. Ve sadece kütüphanede bir amaç doğrultusunda gezinecek zekâyâ sahip

olmakla kalmıyordu. Bilinenden daha yaşlı, kaybolmuş ilimlerle yapılmış, sırlarla dolu bir şeydi. Onu bir kitabın altında dümdüz etmek, sadece azarlamasının verdiği rahatsızlıktan bir kaçış olabilirdi. Livira doğru kelimeyi bulamıyordu ama kelime her neyse her atılan adımla yavaş yavaş *gerekli* kelimesine dönüşüyordu.

“Bunu yapamam.” Livira kitabı bıraktı. Şaşırtıcı derecede gürültülü bir şekilde dümdüz yere düştü. Livira kâğıt parçasını cebine sıkıştırdı ve ağrıyan bacaklarını ovuşturdu. Rehberinin ne yapacağını görmek için baktı ama koridorun ilerisinde bir şey gözüne takıldı. Kuzgunun yüz metre ilerisinde yerde duran bir nesne. Gözlerinin anlamlandıramadığı bir şey. İlerlemeye başladı.

“GAK!”

“Tanrılar seni KAHRETSİN, kuş!” Livira kitabı yerden aldı ve bir kez daha sımsıkı göğsüne bastırarak hızla ilerledi.

Yerdeki nesne bir insandı, daha doğrusu insan şeklinde yapılmış bir şeydi. Kadın, ikinci kapıdaki metal adam gibi bir imitasyondur ama bu sefer yerlerle duvarların yapıldığı aynı gri taştan yapılmıştı. Eklemlerinin olduğunu gösteren bir şey yoktu. Eğer heykeltıraş yüzünü başı bir yanda, tek kolu uzanmış şekilde yere yığılmış gibi zemine yontmayı seçmiş olsaydı kadın bir heykel olabilirdi. Uzanmış kolu belki bundan çok daha tuhaf olan ikinci bir şeye uzanıyordu. Neredeyse raflara açılan bir kapıymış gibi duran parıldayan bir ışık çemberine. Livira’nın ulaşabileceğinden daha uzundu ama çok da uzun değildi. Gri kadının eli ışığa uzanıyor ama tam olarak temas etmiyordu.

Livira diz çöktü ve kitabını yere bıraktı. Kadına dokundu. Taş gibi sert, pürüzsüz ve hafif soğuktu. Gerçek olduğuna kimseyi ikna edemeyecek kadar az ayrıntıyla yapılmış ya da yontulmuştu. Giysileri yoktu ama saklayacak bir şeyi varmış gibi de görünmüyordu. Saçları saç değildi, sadece yerçekimine aldırmadan başının etrafında şekilleniyordu. Alnının yere değmeyen tarafındaki ilginç krateri andıran yarası dışında her açıdan mükemmel görünüyordu. Girinti bir başparmak izinden daha büyük değildi ve sekiz milimetre kadardı.

Livira ona yetişen kuzguna dönüp, “Kim bu?” diye sordu.

Kuzgun yerde yatan kadının etrafında dikkatle zıplayarak onu her taraftan inceledi. Boğazının arkasından yumuşak bir gıklama sesi yükseldi. Kederli bir ses. Ve kadının omzunu hafifçe gagaladı.

“Beni sürüklediğin yer burası mıydı? Onu uyandırabilir misin?” Livira kuzgunun çılgınlığının, yeterince yüksek olursa bir ölüyü bile uyandırabileceğini düşündü.

Kuzgun kederli ötüşünü tekrarladı.

Livira dudaklarını büzdü. Işık çemberine baktı. Pırıltılar ona bir kova içindeki suyu ve üzerinde dans eden güneş ışığını anımsattı. Diz çöktü ve kadının elini inceledi. Parmakları ışığa uzanıyordu. Daire raflarla aynı hizada duruyordu. Acaba kadın neye uzanıyordu? Parıltı perdesinin arkasında bir boşluk olmadığı sürece mantıklı gelmiyordu. Buraya bir şey saklamak için mi yerleştirilmişti? Bir sonraki koridora erişim sağlamak için rafların arasına açılmış bir kapı olabilirdi. Burada saklı bir sır mı vardı?

Genelde tedbiri elden bırakmayan biri olmasına rağmen Livira bir miktar tedbirin gerekli olabileceğini düşündü. Kadın kafasına aldığı bir darbeyle yere yığılmış gibiydi. Taştan yapılmış olduğu düşünülürse oldukça sert bir darbe olmalıydı. Yine de gizemli bir durumdan uzaklaşmak Livira'nın yapabileceği bir şey değildi. Özellikle bu gizemi çözmek için pek çok kuralı çiğnemesi ve tüm gücünü harcaması gerekmişken. Bir elini ışık çemberine doğru uzatıp sonra geri çekti. Kuşa baktı.

“Bu konuda akıllıca davranıp avantajlarımızı kullanmalıyız.” İç cebindeki küçük siyah kitabı çıkardı. “Oradan geçersen ve bir şey beni kovarlarsa göremediğim takdirde doğrudan raflara çarpacaktır. Ama sola dönüp kaçmam gerektiğini bilirim.” Kitabı açtı ve her şey karardı. Kitabı yere koydu. “Burada kalmalısın kuş. Onunla birlikte. Artık çok hızlı olduğunu sanmıyorum. Sadece dikkatli ol ve sorun çıkarsa saklan.”

İş o noktaya gelince Livira ışığa çıkmayı hiç istemedi. Onu göremiyordu bile ama orada olduğunu biliyordu. Ona doğru uzandı.

“Biraz etrafı yoklayacağım.”

Kadının kolunun kendi koluna rehberlik etmesine izin verdi ve parmaklarını soğuk taş elin arkasında kaydırды. Işığa dokundu.

“Ah.” Parmak uçları dirençle karşılaştı. İtti ama ilerleme kaydedemedi. Avucunu yüzeye dayayarak bir boşluk aramaya başladı, itti ve sadece ufak bir boşluk hissetti. “Sanmıyorum.” Ve hiçbir uyarıda bulunmadan bir yabancının eli elini kavradı ve onu ileri çekti.

... Ectran'dan, başta Kırık Sahil yakınlarında balıkçılık yapan tekneler. Tüm bunlar, gördüğümüz şeyin bir istiladan ziyade aslında bir göç olduğunu gösteriyor. Thellion Konfederasyonu'nun batısındaki güvenilir kaynaklar nadirdir ancak skour, scare, scar ve en yaygın olarak Skeer isimleri tekrar tekrar ortaya çıkmaktadır. Bu kadar büyük bir Sabber sürüsünü atalarının topraklarından süren bu düşmanın doğasını bilmiyoruz. Ancak şundan emin olabiliriz ki -karşılaştıkları her şeyi yutan devasa beyaz örümceklerle ilgili hayali hikâyeleri bir kenara bıraksak bile- Sabberlara korkuyu tattırmak için amansız olmalıdırlar.

İstihbarat Raporu XXVI-CXX, Lord Algar Omesta'nın Masasından

23. BÖLÜM

EVAR

Evar'ın parmakları siyah havuzdaki eli kavradı. Suların sıçradığı bir karmaşada, kendini havuzun kenarında sırtüstü yatmış, yanında elleriyle dizleri üzerinde duran bir yabancıyla buldu. Mavi bir cüppe giymiş, nefes nefese kalmış, simsiyah saçlı bir kız.

"Sen o değilsin."

Evar sık sık yeni biriyle, genellikle düzenli olarak okuduğu kitapların sayfalarından bir karakterle, tüm gününü birlikte geçirdiği üç kişiden başka biriyle -herhangi biriyle- tanışmayı hayal ederdi. Ağzından çıkan ilk kelimenin, yabancıнын yanlış kişi olduğuna dair bir şikâyet olacağını hiç düşünmemişti. Ayağa kalktı ve aralarında biraz mesafe bırakmak için geri çekildi.

Kız başını kaldırdı ve ona alaycı bir bakış attı. Dizlerinin üzerine kalktı. Daha çocuktü. Sıska, mürekkep lekeli, yüzü morarmış bir çocuk. Garip bir şekilde, giydiği mavi cüppe kuru, birazcık bile ıslak değildi ama mürekkep olmayan koyu renk lekeleri vardı.

"Kimsin sen?" diye sordu Evar ama tam o noktada kız etrafındakileri ilk kez fark etti ve ayağa kalkıp, yavaş yavaş dönerek her şeyi içine çekti. Evar da ayağa kalktı.

Sonunda kızın kara gözleri ona döndü. "Sen çok uzunsun," dedi.

"Ben..." Bu beklenmedik yorum Evar'ı hazırlıksız yakalamıştı. "Sen de oldukça kısasın." Evar kaşlarını çattı ve konuşmayı tekrar normalleştirmeye çalıştı. "Nereden geldin?"

Kız bu soru karşısında tek kaşını kaldırdı ve manidar bir şekilde, ani çıkışıyla hâlâ kıpırdanan havuzun siyah sularına baktı.

“Demek istediğim orada, aşağıda ne var?”

“Aşağıda mı?” Kız da onun gibi kaşlarını çattı. “Ben kütüphaneden geldim. Adım Livira. Sen kimsin?”

“Evar Eventari.”

Asistan ona hep böyle seslenmişti. Mekanizma’ya ilk adım attığında adının bu olup olmadığından emin değildi. Ağzını açtı ve söyleyecek bir şey bulamadı. Bir yabancı. Gerçek bir yabancı. İnsan tanımadığı insanlarla nasıl konuşurdu?

“Burası neresi?” diyen Livira havuzun yanında dolandı.

“Ben...” Evar çocuğun yürüyüşünü seyretti. Ufak tefek biri için oldukça cesurdu. “Bilmiyorum.” Ve sonra yetersiz bir cevap gibi görüldüğü için, “Birini arıyordum,” dedi.

Livira ona döndü ve kısa süre önceki bir darbeden şişmiş olan ağzının kenarıyla orantısız bir şekilde gülümsedi.

“Birini buldun.”

“Bir kadın,” dedi.

“Ah.” Livira dönüp tekrar yanında durduğu havuza baktı. “Bunların her biri başka bir yere çıkıyor olmalı. Burası arada olan bir yer gibi. Kaç tanesini denedin?”

“Şey, hiçbirini.”

“Hiçbirini mi?” Livira ona baktı. “O zaman buraya daha yeni mi geldin?”

“Ben seçim yapıyordum,” dedi savunmaya geçerek. “Bir sürü havuz var.”

“Sen de mi kütüphaneden geldin?”

Evar başını sallayıp, “Ama benim tarafımdan tek çıkış yolu buydu,” dedi. “Yıllardır, yüzyıllardır orada hapistik. Biz...”

“Onun adı ne?”

“Kimin adı?” Evar’ın aklına o an sadece Clovis geldi.

Livira gözlerini devirdi ve tekrar siyah havuzun yanına geldi. “Aradığın kadının adı.” Cebine uzandı ve parlak, pirinç bir pençe çıkardı. Diz çökecek suyun yanındaki çimenlere bir işaret çizmeye başladı.

“Ben, şey, onun adını bilmiyorum.”

Livira eserini incelemek için ayağa kalktı. Bir sayfanın yırtılmış kenarı ayağının dibinde duruyordu. “Nerede olduğunu ya da kimi aradığını bilmiyor musun?” Evar’a doğru baktığında, ilk kez ondan etkilenmiş gibiydi. “Ben de aynı tür bir şey yapıyorum. Ama ben sadece nefret ettiğim biri için okuyamadığım bir kitabı arıyorum.”

“Hangi kitabı istiyorsun?” Önemli değil gibiydi ama Evar konuşmayı kimi aradığını bile bilmiyor olduğu gerçeğinden saptırdığını hissetmişti.

“*Yalnızlık Üzerine Düşünceler*. Arqnaxis Lox yazmış,” dedi kız. “Relquia dilinde.”

Evar kaşlarını çattı. Kitap bir kenara, Relquia dilini bile daha önce hiç duymamıştı. “Ben...” Ama ağaçların arasında beliren bir şey Evar’a söyleyeceğini unutturmuştu. “Asistan!” Koşmaya başladı. Şimdi daha net olarak uzaktaki bir havuza bir şey koyduğunu görebiliyordu. “Hey! Benim!”

Tek bir sıçrayışla havuzun üzerinden atladı ve dalların alçak olduğu yerlerde sağa sola kaçarak iki ağacın arasından kendine bir yol çizdi. Asistan, benekli ışıklar, beyaz fildişi omuzlarında parlarken arkasını döndü.

“Bekle!”

“Sen...” Livira nefes nefese yanına geldi. Bir ağaca yaslandı ve soluklandı. “Çok hızlısın!”

“Sen bir de kardeşim Starval’ı gör. Ve kız kardeşimi.” Artık Mayland olmadığına göre geçebildiği tek kişi Kerrol’dı. Evar tekrar havuza baktı. “Asistan’ı gördüm. Neden gittiğini bilmiyorum.” Yüzeyin ve güneş ışıklarının ötesini görmeye çalışarak baktı. “Belki de peşinden gitmemi istiyordur.”

“O bir asistan mıydı?” diyen Livira gözlerini kırptı ve ağaçtan uzaklaşıp Asistan sanki hâlâ orada, başka bir ağaç gövdesinin arkasında saklanıyor olabilirmiş gibi etrafa bakındı.

Evar kızın tuhaf söyleyiş biçimini tekrarlayıp, “Bir asistan mı?” dedi.

“Ben de bir tane gördüm.” Kız eliyle geldikleri yönü işaret etti. “Orada. Ama o griydi. Sanırım biri onu bozmuş.”

Evar’ın gözleri kocaman oldu.

“Birden daha fazla mı var?”

Kız şimdi emin değilmiş gibiydi.

“Arpix bana öyle söylemişti.”

“Kim?”

“Arpix. Bir arkadaşım. Şey, sanırım...” Kız kaşlarını çattı. “O bir arkadaş. Ve Jella, Carlote ve Meelan. Başka arkadaşlarım da vardı ama...”

Evar elini kaldırıp kızı susturdu. Başka yabancılar. Bir tanesi yeterince fazlaydı. Evar’ın düşünceleri tekrar havuzun başındaki Asistan’a kaydı. Şimdi düşününce kadın onun her zaman görmeye alışkın olduğu eski fildişi renginden çok daha beyazdı. “Kaç tane asistan olduğunu söylediler mi?”

“Hayır. Sadece çok fazla olmadıklarını ve bazen koridorlarda bulabileceklerini söylediler.” Livira gözlerini kısıp onun elindeki kitaba baktı. “Kitabı o mu bıraktı?”

Evar kitabı uzatıp, "Havuzun kenarındaydı," dedi.

Kız ona bakıp kaşlarını çatı ve tam konuşacağı sırada kitap dikkatini çekti. "İşte bu!" Başını salladı. "Buna inanmıyorum."

"Bu?"

"*Yalnızlık Üzerine Düşünceler*" Kitabı ona doğru salladı. "Bu çılgınca! Nasıl buraya geldi? Burası neresi?"

"Bilmiyorum." Evar hâlâ birden fazla asistan olabileceği fikriyle başa çıkmaya çalışıyordu. Mantığı ona eğer birçok insan varsa aynı sayıda birden fazla asistan da olabileceğini söylüyordu. Ama duygusal açıdan bu kavramı bir türlü kafasında oturtamıyordu. "Sizin de askerleriniz var mı?"

"Evet, bir sürü." Kız hâlâ elindeki kitaba odaklandığı için soruyu geçiştirdi. "Anlamıyorum, kütüphanede her kitabın tek bir kopyası olması gerekiyor."

"Belki bu havuzların hepsi aynı kütüphaneye çıkmıyordur," dedi Evar.

"Birden fazla kütüphane mi var?" dedi Livira. O sırada bir kitabın birden fazla kopyası ve çok sayıda kütüphane olması fikri Livira'ya, Evar'a çok sayıda asistan olma fikri kadar acayip geliyordu.

Evar omuz silkti. "Kardeşim öyle düşünüyordu. İlk kütüphaneye ve gölgeleriyle ilgili mitolojik anlatımlar var. Kardeşim ilk kütüphaneyi yapan İrad ve onu yıkmak isteyen Jaspeth ile ilgili efsaneyi çok severdi. Onlar savaşan kardeşler." Birden ani bir korkuya kapıldı. "Havuzu kaybetmeden geri dönmeliyiz." Çok sayıda havuzun ve ağacın yanından hızla geçince burası bir anda gözüne çok daha büyük görünmüştü.

Livira aldırış etmiyor gibiydi. "Yolu biliyorum." Ama arkasını döndü ve geri yürümeye başladı. "Adını bilmediğin şu kadını neden bulmak istiyorsun?"

Soru Evar'ı gafil avlamıştı. Bu tuhaf çocuğa, ailesinden kimseye anlatamadığından daha fazla şey anlatmıştı. "O..." Kadını neredeyse kendi gözlerinin arkasında görebiliyordu. "Tüm hayatım boyunca benimleydi ya da en azından senden daha küçük olduğum zamandan beri." Orman, kütüphaneden çok daha ılıktı. Evar yürürken güneş ışığı yer yer üzerinden kayıyordu. Onları hissedemiyordu ama oradaydılar ve sanki gözlerini kapatsa bile hâlâ orada olacaklar, onu ısıtacaklardı. Kadın da öyleydi. Orman, kütüphane gibi tamamen sesiz değildi. Duyamayacağı ama orada olduğunu bildiği sesler vardı, tıpkı kayan güneş ışıkları gibi. Ağaçlar içiyor, susuzluklarını yavaş yavaş gideriyorlardı. Çimenler uzuyordu. Ve hepsinin ötesinde, rüzgâr olmamasına rağmen rasgele bir gıcırta ve yaprakların hafif hışırtısı duyuluyordu. Ve bir yerde, uzak bir yerde tiz, tatlı, bir kuşun kalp

kırıklığını andıran bir melodi vardı. “Kalbimden geçen bir delik var,” dedi Evar. “Ve onu bulana kadar da kapanmayacak.” Kemiklerine işlemiş acı o kadar derindi ki farkına varmadan büyümüştü ve şimdi sesi titrek titrek çıkıyor, çatlamakla onu tehdit ediyordu.

“Sana yardım edeceğim.”

Kız bunu o kadar rahat söylemişti ki Evar’ın onu anlaması biraz zaman aldı. Siyah gölün kenarına geri geldiklerini fark etti. Bir adım daha atarsa yüzüyor olacaktı.

“Edecek misin?”

“Sen kitabımı bulmam için bana yardım ettin.” Kız gülümsedi ve gülümsemeyle yüzü aydınlandı. Kirin ve morlukların gerisinde samimi bir yüzü, güçlü hatları, zekâ ve entrikayla dolu koyu renk gözleri vardı. “Sana kız arkadaşını bulman için yardım edeceğim.”

Evar çimenlere baktı. “O benim...” Yoksa öyle miydi? Diğerleri Mekanizma’da on yıl geçirmişti. Dışarı çıktıklarında hepsi oraya girdikleri yaşıyordu ama akıllarında sadece o on yıl kalmıştı. Clovis için savaş dolu on yıl, Starval için cinayet ve sırlarla dolu on yıl ve Evar için ise on yıllık derin bir yara. “Teşekkürler.” Livira’yla göz göze gelmek için döndü. Kızın yüzünde şaşkınlık dolu bir bakış vardı. İkisi de yere baktı. Gri bir el havuzdan uzanmış, kızın bileğini yakalamıştı.

Ne kadar hızlı da olsa Evar onu yakalayamadı. Kız bir anda gözden kayboldu.

Güçlü kollar onu kapıdan içeri itti ve ıslak kaldırımıyla karşılaştı. İlk olarak, izinsiz içeri girişini tespit eden ve onu tören yapmadan dışarı atan fedailere çıktı. Öfkesi geçtiğinde, yoldan geçen yabancılara partinin korkunç bir can sıkıntısı olduğunu söyledi. Ve dinleyicileri onu duyamayacak kadar uzaklaştığında, ayakkabılarını inceledi. Hangi hatasının onu dışarıda bıraktığını ve sıcağına, ışığına, müziğe ama en çok da diğerlerinin arkadaşlığına nasıl gizlice geri dönebileceğini merak etti.

Pygmalion'ın İlerleyişi, Anneta Drew

24. BÖLÜM

LİVİRA

“Hayır!” Livira körü körüne çırpınıyordu. “Yardım edin!”

Ayak bileğini kavrayan el artık yoktu ama şok yüzünden hâlâ titriyordu. Dehşet dolu birkaç saniye boyunca zifiri karanlığın tamamen kendi eseri olduğunu hatırlayamadı. Küfrederek ve elleriyle yeri yoklayarak sonunda kitabı buldu ve kapadı. Kapaklar bir araya geldiğinde ışık yeniden kendini gösterdi.

Yuvarlandı ve doğrulup oturdu. Asistan kadın olduğu yerde duruyordu ama uzanan eli şimdi Livira'nın içinden geçtiği ışık çemberine dokunuyordu. Diğer kolu da kıpırdamıştı ve kuzgun kadının omzunda, tünememiş ama kanatlarını kadının gri teninin üzerine dağınık bir şekilde açmış duruyordu.

Livira ışık çemberine doğru fırladı ve sekerek tekrar yere düştü. İki elini de titreyerek parıldayan yüzeye bastırdı ve ileri atıldı. Hiçbir geçiş yolu bulamadı ve öncekinin aksine, Evar onu çekmek için uzanmadı.

“Neden?” Livira, yardımcıya doğru sürünerek ilerledi ve öte dünyadan onu çekip alan eli tuttu. “Ona yardım edecektim! Yeni bir yerdeydim! İstediğimde, yardım olmadan buraya geri dönebilirdim!” Hayal kırıklığı içinde kolu sallamaya çalıştı ama sanki asistan zeminle aynı maddeden yontulmuş yere ya yapışmıştı ya da taş zemin için bile beklenmedik derecede ağırlaşmıştı. “Neden?”

“Değişim... Yasak...” Gri dudakları zar zor kıpırdadı ve başka hiçbir yeri seğirmede bile.

“Değişim mi?” Livira yüzleri aynı hizada olacak şekilde yere eğildi. “Ben orada, yuvarlak kapıları olan yerde miydim? Değişim, dünyalar arasındaki o orman mı?” Livira, sıraları görüş alanının ötesine uzanan yüksek ağaçlar karşısında hayrete düşmüştü. Dalların arasında kuzgunlar uçuyordu ve her yerde tıpkı karşısındaki gibi ışıktan kapılar sıra sıra duruyordu. Hangi yöne giderse gitsin kapıların, onu izlemek için milyonlarca parlayan gözle o tuhaf ve sonsuz ormanın merkezindeymiş gibi hep ona dönük şekilde olması onu büyülemişti.

“Senin için... Değil...”

Livira kaşlarını çatıp oturdu. “İstersem geri dönerim. Ona yardım edeceğimi söyledim.” Işık çemberine bakarken Evar’ın her an peşinden gelmesini bekliyordu. Henüz gelmemiş olması onu nispeten hayal kırıklığına uğratmıştı. Evar, Livira’nın kargatulumba içeri çekildiğini görmüş olmalıydı. Livira kapıyla hâlâ elinde tuttuğu yeni kitap arasında gidip geldi. *Yalnızlık Üzerine Düşünceler* onu birden fazla açıdan kurtarabilirdi. Diğerleri onun kaçmasını affedebilirdi. Üstat Logaris’in onları cezalandırmak için bir nedeni olmayacaktı. Lord Algar’ın planı başarısız olacaktı. Ama Livira’nın hızlıca geri dönmesi gerekiyordu. Ayağa kalktı ve anlayamadığı nedenlerden ötürü sanki birkaç güzel yemek yemiş ve bir hafta uyumuş gibi yeniden enerji dolduğunu hissediyordu. Şu anda kahvaltıda hissettiğinden çok daha iyi hissediyordu.

“Evar’a kitapla geri dönmek zorunda olduğumu söylemeliyim.” Livira ayağa kalktı. “Buraya daha sonra tekrar gelebilirim ama şu bahsettiği kadını hâlâ bulamadıysa ona yardım etmeliyim.” Işık çemberine yaklaştı ve ona tekrar uzanmaya çalıştı. “Bırak geçeyim!” Livira daha sert itti. Sonra ayağının dibinde hareketsiz yatan gri yardımcıya baktı. “Yasak olması umurumda değil! Bir kez geçmeme izin verdin. Aç şunu!” Eğer Evar onu görebilseydi onu şimdiye kadar kendine doğru çekerdi. “Bana yardım et.”

Ama yardımcı ne hareket etti ne de konuştu.

“Lütfen!” Livira yaratığın yanında tekrar dizlerinin üzerine çöktü. “En azından onunla konuşmama izin ver. Açıklamama izin ver.” Evar’la sadece birkaç dakika geçirmişti ama onu bu şekilde terk etmek istemiyordu. On-
dan daha fazla kaybolmuş gibi görünüyordu. Bir vedalaşma bile rahatsız edici şekilde nihai gelirken, lafının ortasında çekip koparılmak tahammül edilemezdi. Asistan’ın uzanmış koluna asıldı ama bir sonuç alamadı. Çıplak elleriyle zeminde bir delik açmayı denese daha iyiydi. Livira yumruğunu öfkeyle yere vurdu.

“Peki, ya sen?” Dikkatini kuzguna verdi. “Sen bir şey yapabilir misin?”

Kuzgun da yardımcı kadar cansız görünüyordu. Simsiyah tüyleri bile asistanın grilliğine benzemiş gibiydi. Kuzgun her zaman çılgınca bir saldı-
rıya hazırmış gibi gergin olduğundan ve onun sinir bozucu tiz çığlıkların-
dan birine neden olarak şaşırtmak istemediğinden kuşu tedirgince yerden
aldı. Birçok kez neredeyse uçmuş olan bir şey için şaşırtıcı derecede ağırdı.
Tüyleri Dust'ta rüzgârın getirdiği tüylerden çok daha sertti ve kenarları eti
kesecek kadar keskindi.

“Eğer seni burada bırakırsam sen de tıpkı ona dönüşebilirsin.” Livira
asistanın kendi mütevazı hareket patlamasını gerçekleştirmek için kuzgun-
dan yaşamı çekmiş olabileceğinden bile şüphelenmişti. Kuş kütüphanenin
yarısı gibi gelen bir mesafe boyunca ona zorbalık yapmış olabilirdi ama bu
yerin büyük yalnızlığında onun tek yoldaşı da o olmuştu. Eğer elindeki
kitap herhangi bir şekilde başlığının hakkını verdiyse o zaman bu tip du-
rumlarda oluşabilecek yoldaşlık bağlarıyla ilgili söyleyecek bir şeyleri de
olabilirdi. Her ne olursa olsun yeni bir arkadaşı terk etmek zorunda bıra-
kılmıştı ama yardım edebileceği tek tanıdığını terk etmeyecekti.

Livira her iki kitabı -karanlık olan ve *Yalnızlık Üzerine Düşünceler*-
stajyer cüppesinin geniş, kitap ceplerine yerleştirdi ve bir kolunun altın-
da kuşla birlikte geldiği yoldan geri dönmeye başladı. Değişim'in tuhaf
gençleştirici etkisi hâlâ üzerindeydi ve adımlarını hızlandırıyordu. Buna
ek olarak hem rotanız hem de varış noktanız bilindiğinde her yolculuğa
belirli bir hız ekleniyordu. Dışarıdaki yolculuk bir dolambaçtı. Geri dönüş
ise belirsiz bir zaman sınırına karşı bir yarıştı.

Buraya gelirken başarısızlığa çoktan boyun eğmiş bir halde etrafı keş-
fediyordu ve dizin sistemlerinin gizemli ve sürekli değişen sıkıcı karma-
şıklığından o kadar bunalmıştı ki Algar'ın onu kütüphaneden çıkarma
girişiminin başarılı olup olmasını pek umursamıyordu. Şimdi kitap
elindeyken bu yerin gizeminin, kütüphanecilerin küçük bir köşesine zorla
yerleştirdikleri düzende değil, mekânın geri kalan, bilinmeyen kısmının
gizemli kaosunda olduğunu anlamıştı. Her kitapta kendine has bir dün-
ya vardı ve bu dünyaların ardındaki zihinler ve zamanlar sonsuz derecede
büyüleyiciydi.

Hepsinin altında yatan ise kütüphanenin kendisinin gizemi ve ora-
yı çalıştıran insan olmayan muhafızlardı. Dar kafalı bir lordun onu tüm
bunlardan uzak tutmaya çalışması tahammül edilemez bir şeydi. O ka-
dar dayanılmazdı ki önündeki mesafeyi bilmesine rağmen Livira koşmaya
başladı. Ne de olsa düz bir çizgide, böyle bir çizgi bulunabilirse eğer altı
kilometreden fazla olamazdı.

Livira oda kapısına ulaştığında hâlâ nispeten zinde hissediyordu ancak ilk koşusu tempolu bir yürüyüşten biraz daha hızlı bir hale dönmüştü. Kapının onu reddedebileceğinin bilincinde tereddütle yaklaştı. “Beni içeri al-dın. Eğer yanlış yerdeysem o zaman çıkmama izin vermelisin. Eğer bir hata yaparsan her zaman düzeltmeye çalışmalısın.” Livira bu son söylediğine inanmamıştı ama Teela teyze bunu söylemeyi çok severdi. Özellikle de ona.

Dokunmak için kapıya uzandığında duvar ya da zeminden farklı ol-madığını gördü. Kalbini ele geçiren panik duygusuyla boğuşurken Livira kuzgunu diğer kolunun altından çıkardı ve kuşu beyaz yüzeye doğru tuttu.

Daha önceleri kütüphanenin kapıları ya hiç kıpırdamamıştı ya da hızla yok olmuştu. Bu kez önündeki kapı kuzgunun dokunduğu yerin etrafın-da, sanki kuşun kimliğinden emin değilmiş gibi solmaya başlamıştı. Etkisi suya atılmış bir taşın yarattığı dalgacıklar gibi yayıldı. Sonunda, düzgün kenarları olan düzensiz delik gibi bir delik belirdi ve kuşun etrafında bü-yüdü. Sanki kapı, kuzgunun hâlâ kuzgun mu yoksa daha önce onu can-landırarak alingan, tartışmacı, ruhtan yoksun bir parçalar bütünü mü olup olmadığını tartıyordu.

Delik geçebileceği kadar genişlediği anda Livira, kapı sonunda kuz-gunun öldüğüne karar verirse sürecin tamamen tersine dönebileceğinden endişe duyarak içinden geçti.

İkinci odayı geçmek daha uzun bir süreçti ama Livira en azından çıkış yolunda labirentte harcadığı zamandan kurtulmuştu. Labirentin iki odak noktasından ilkinde, zeminin eski bir felaket tarafından lekelenildiği yere ulaştığında, iki kolu da ağrıyordu. Değişim’in enerjisi onu terk ediyordu ve kuzgunu taşıdığı kolunu ne kadar sık değiştirirse değiştirtsin ağırlığı ona fazla gelmeye başlıyordu.

“Seni bulduğum yer burası.” Livira dinlenmek için temiz çemberin içi-ne oturdu ve kuzgunu kucağına yerleştirdi. Hayvan taşıdığı süre boyunca hiç kıpırdamamıştı ve vücudu kaskatı kesilmiş, uzuvları ve boynu hareket ettirme çabalarına direnmişti. “Seni burada bırakabilir miyim?” Onu leke-nin üzerinde ilk gördüğünde sıradan bir fark ediliştten saklanmıştı. Belki de karanlık onu yeniden canlandıracaktı. Belki de kamuflajdan ziyade bu yüzden oradaydı.

“Buna ne dersin?” Livira kuşu elinden alıp koyu lekeli zemine bıraktı.

Kuşu seyrederken kollarını ovuşturdu. Yardımcısı. Rehberi. Sanki yu-vasından düşmüş, bir bacağı kırılmış gibi darmadağın yatıyordu. Hâlâ hareket etmiyordu. Livira en sonunda gitmek için ayağa kalktı. Açıklığın yarısına kadar yürüdü ve rafların tepesine odaklanmak için boynunu uza-

arak yukarı baktı. “Yukarıda olmayı mı tercih ederdin?” Arkasına baktı. “Kuşlar yüksekte olmayı severler, değil mi?” Değişim'deki asma ağaçlarının dalları arasında uçan kuzgunları hatırladı. Kuzgununu oraya götürmeli ve arkadaşlarının arasına bırakmalıydı. Yoksa yabancılığını hissedip, yaralarını görünce ona saldırırlar mıydı? “Seni bir sonraki merdivene taşıyabilir ve tüneyebileceğin bir yere koyabilirim.”

Kuş orada öylece yatınca Livira bunu yapmaya karar verdi. Onu bir kez daha kalçasına aldı ve yola koyuldu. Sadece işaret olarak bıraktığı kitapları yerine koymak için durakladı.

“Rafların üst kısımlarına merdivenler yerleştirseydin koridorlara ulaşmak için yepyeni bir yol açmış olurdun.” Livira yürürken kuzguna teorilerinden bahsetti. “Ben baş kütüphaneci olsaydım tepede yürüyüş yolları ve üzerinde sallanılabilir ya da kayılabilir halatlar yapardım. Ve atlar. Atlar iyi olurdu. Bu şekilde çok daha iyi anlaşılabirdiniz. Malar’ın iyi bir atı vardı. Malar şu şey adam... Bak, bir merdiven bulduk.”

Labirent arkalarında kalmıştı. Livira bu odada merdivenlerin daha az olup olmadığını merak etti. Belki de yüzlercesinin bir arada olduğu bir yığın merdiven olabileceğini düşündü.

Livira’nın kolları kuzgunu sonunda yere bırakabilmiş olmaktan memnundu ama vücudunun geri kalanı bu fikirden o kadar mutlu değildi. Yüküyle birlikte tuhaf bir şekilde tırmanırken hâlâ ne yapacağını tartışıyordu.

“Bence yukarıda mutlu olacaksın. Kilometrelerce uzağı görebileceksin. Şey, en azından duvarlara kadar. Ve bir süredir yukarıda olmadığını düşünüyorum. Şeyden beri... Kanadını kırdığından beri.”

Livira tepeye çıktı ve kuşu yukarı kaldırdı. “İyi olacak, değil mi?” Kuş ölü görünüyordu. Ona Henton’ı, Malar ve Jons’la birlikte askeri anımsatmıştı. Dust’tan yaptıkları yolculukta ölmüştü. Ne zaman olduğundan emin değildi. Tıpkı kuzgun gibi adam da kimse ona bakmıyorken ölmüştü. İnsanlar o anları seçiyor gibiydi. Yalnız bir şey gibiydi şu ölüm.

“Seninle biraz oturacağım.”

Livira elini kuşun sırtından çekmedi ve yorgunluktan karıncalanan gözleriyle raf tepelerine baktı. Görevinin aciliyeti aklından çıkmış gibiydi. Kurallara karşı gelerek kütüphaneye getirdiği elmaların sonuncusunu çıkardı ve isteksizce bir ısırık aldı. Hiç düşünmeden kuzgunu okşamaya başladı.

Sonra -ne kadar uzun bir zaman geçtiğini bilmediği bir zaman sonra- görüş açısının kenarında beyaz bir parıltı dikkatini çekti. Döndü, hiçbir şey göremedi ama solundaki koridorda görebildiği küçük zemin parçasından bir şey geçmişti. Bundan emindi. Beyaz bir şey. Ayağa kalktı ve hemen iki yanındaki düşüşler ona doğru uzanarak başını döndürdü.

“Hey!” Düşmeye başlarsa kendini ayaklarının altındaki ahşap zemine atabilmek için eğilerek koşmaya başladı. Bir elinde hâlâ son elmasının yenmemiş yarısı vardı. “Hey, sen!”

Kenara yaklaşması, yirmi metre aşağıdaki koridor zeminini daha iyi görmesini sağladı. Bembeyaz bir figür uzaklaşıyordu. Başka bir asistan.

“Hey! Dur!”

Asistan durdu ve yavaşça arkasını dönerken Livira cesaretinin elverdiği en hızlı şekilde ona doğru yaklaştı. Tam tepesinde, nefesi kesilmiş halde durdu. Asistan yukarı baktı. Değişim’e açılan kapıdaki yardımcı gibi cinsiyetsizdi ama bu modelin göğüs ve kalçalarının şekli kadından çok erkeğe benziyordu. Aşağıya bakmak Livira’nın zaten sallanmasına neden olan baş dönmesini iki katına çıkardı.

“Evet?” Gözleri hafif mavi bir ışıkla titredi ve yumuşak olmasına rağmen sesi, hiç gayret etmeden Livira’ya ulaştı. Raf tepelerinde hızla ilerleyen genç bir kız görmek, onu herhangi bir şekilde şaşırtmış olsa bile yüzünün beyaz pürüzsüzlüğünden hiçbir şey anlaşılmıyor ve ses tonunun sakinliği bozulmuyordu. Livira konuşmaya başlayamadan, asistan bir şey fark etmiş gibi ona bakarken başını yana eğdi. Livira’nın parmakları havayı yakaladı. Ayaklarının altında bir şey yavaşça titredi. Eline baktı. Yarısı yenmiş elma gitmişti. Elinin altındaki üst rafta birkaç çekirdek duruyordu. Yardımcı tekrar konuşup, “Kütüphaneye yemek getirmenize izin verilmez,” dedi.

“Öncelikle bu aptalca bir kural!” Livira’nın daha söyleyecek çok şeyi vardı ama çekirdeklere ve rafın kenarına, onun ötesindeki çok uzak zemine bakmak bir hataydı. Düzgün durabilmek için ayaklarını sürüyerek yürüdü. “Neden sen-” dedi ve cümlesi yarım kalarak aşağıdaki boşluğa düştü.

*Humpty Dumpty bir duvarın üzerine oturmuş.
Humpty Dumpty yüksekten düşmüş.
Seksen adam ve seksen adam daha,
Humpty Dumpty'yi eskisi gibi yapamamış.
Çocuk Eğlenceleri, Samuel Arnold*

25. BÖLÜM

LİVİRA

Livira, düştüğü bir rüyadan sarsılarak uyandı ve diğer tarafındaki ayna dünyaya çıkmasına yetecek bir güçle yere çarptı.

Doğrulurken çılgılığı dudaklarında kaldı. Labirenttekilerden daha büyük, dairesel bir açıklıktaydı. Labirentin kenarında son bulan raflar gördüğü en kısa raflardı. Sadece beş metre uzunluğundaydı ve arkalarında-kilerin yüksekliği giderek artıyor, geniş bir çanağın dibinde olduğu hissi yaratıyordu.

Vücudu ağrıdan müteşekkildi. “Düştüm!” Her şeyi hatırlıyordu. Hâlâ oturur halde önce sola, daha sonra sağa baktı ve asistanı yakınında dururken buldu. Bir elinde *Yalnızlık Üzerine Düşünceler*’i tutuyor, parmakları kitabın kapağındaki krem rengi deriden daha beyaz görünüyordu. “Yute.” Livira öksürerek güldü. “Sen Yute’dan bile daha beyazsın.” Düşünceleri ona, düşüşü kemikleriyle birlikte onları da kırmış gibi parça parça geliyordu.

Asistan kitabı havaya kaldırıp, “Bu alışılmadık bir kitap,” dedi.

“Bulmak zor oldu.” Livira ayağa kalkmaya çalıştı ama uzuvları itaat etmek için sadece göstermelik çabalar sergilediğinden yapamadı. “Çok zor.”

“Bazı ölçütlere göre tüm kütüphanede bulunması en kolay kitap bu olmalı,” dedi asistan. “Elimizde iki kopyası olan tek kitap olduğu düşünülürse.”

“Diğerini bulamadım.” Livira öksürdü. Göğsü ağrıyordu. “Nerede o? Neredeyim ben? Ve kuşum nerede?” Arpax asistanların nadiren yardımcı

olduklarını söylemişti ama Livira'nın cevap bulmaya çalışmayacağı kadar çok sorusu vardı.

"İkinci kopya diğer kitapların arkasına gizlenmiş. Sizden öncekiler birçok cildi, raflarda sergilenen sıraların arkasındaki gizli bir dizinde düzenlemişler. Yararsız bir sistem gibi görünüyor." Elindeki kitabı kaldırdı ve boş gözlerle ona baktı. "Bu iade edilmeli."

"Bekle!" Panik, Livira'yı ayağa kaldırmayı başardı. "Diğerini iade edemez misin?"

"Neden iade edeyim ki?"

Livira daha hızlı düşünüp, "Bunu bana bir asistan getirdi," dedi. "Biri okumak istiyor. Diğer kayıp. Arkadaşlarım günlerdir onu arıyor ama bulamadılar. Burası istediğimizi okuyabilmemiz için değil mi?"

"*Burası istediğimizi okuyabilmemiz için değil mi?*" Asistan duraksadı. "Bu belki de şimdiye kadar bana sorulan en büyük soru." Kitabı ona uzattı ve Livira hemen onu kitap cebinde kalan siyah cildin yanına koydu. "Cevap ne kadar büyük olursa olsun diğerini iade edeceğim."

"Neden canım yanıyor?"

"Düşün."

"Beni tutmadın mı?"

"Seni merkeze getirdim. Her odanın merkezinde besleyici ve ikincil bir etki olarak son hasarı tersine çevirecek bir alan vardır."

Livira kollarını ovuşturdu. Ne kadar hasar aldığını merak ediyordu. Düşmeye başladıktan sonra hatırladığı tek şey bir çıtırtı sesiydi. O ses ondan mı gelmişti? Diğerlerinden kaçarken yüzünü merdivene çarptığı yere dokundu. Artık acı mıyordu.

"Peki, kuşum? Nerede o? Burası onu iyileştirebilir mi?" Ama asistan çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. "Hey!" Livira güçlenen bacaklarıyla kovalamaya başladı. "Buradan nasıl çıkabilirim?"

Asistan durakladı ve işaret ederek, "Doğu kapısı seni dışarıya erişimi olan bir odaya götürecektir," dedi. "Geçtikten sonra sağdaki duvarı takip et, seni çıkışa götürecektir."

"Arpix siz yardımcılarının hiç yardım etmediğini söyledi."

"Belki de bu Arpix yardım etmenin neye benzediğini bilmiyordur?" Asistan ona işaret ettiği yöne değil, kendi yoluna devam etti. "Yapacak çok işimiz var."

"Bekle!" Livira arkasından seslendi. "Yaralı görünen bir asistan gördüm. Her tarafı griydi, hareket etmiyordu ve şurasında bir delik, bir çukur vardı." Şakağına dokundu. "Ona yardım etmelisin."

Asistan dönlüp beyaz gözleriyle ona baktı. “Kütüphanenin okuyabilmek için burada olup olmadığını sormuştun. Dedğim gibi bu büyük bir soruydu. Bazıları kütüphanenin eski bir savaşın kıyamete kadar tekrar tekrar sürdürülebilmesi için burada olduğunu söyleyebilir. İlginiz için teşekkür ederim. Yapacak çok işim var.” Ve uzaklaştı.

Livira, asistan gözden kaybolana kadar ve ondan sonra bir süre sonra daha sorular sormaya devam etti. Peşinden gidebilirdi ama geri dönmesi gerekiyordu. *Yalnızlık Üzerine Düşünceler*’i kendine doğru bastırdı ve asistanın gösterdiği yöne doğru koşmaya başladı. Lord Algar’ın bunu ondan almasına izin verilemezdi. Cevaplanması gereken çok fazla sorusu vardı ve Lord Algar’ın onun tahliyesinden alacağı sessiz hazzın düşüncesi damarlarında asit gibi dolaşıyordu.

Asistanın gösterdiği yolu takip etmek, koridorların istedikleri açıda ilerlemeleri yüzünden zorlaşmıştı. Aklında belirli bir hedef olmadığında bu daha az can sıkıcıydı. Koşmaya devam etti, sürekli yön değiştirdi ve gönderildiği yönü kaybettiğinden giderek daha da emin oldu. Muhakemeden çok muhtemelen şans sayesinde koridorun önündeki açıklığa çıktığında, bu inancının yanlış olduğu kanıtlanmıştı.

Metal adam Livira’nın onu bıraktığı yerde, ebedi muhafız olarak durmaya devam ediyordu. Livira’nın yenilenen enerjisi tekrar azalıyordu ve tanıdık bir yüz görmek onu neşelendirse de kanatlarının tüysüz iskeleti ona, kuzguna bir veda bile etmeden onu ölüme terk ettiğini hatırlattı. Nefesini toparlamak için bir süre bekledikten sonra Livira hareketsiz rehberin önünde durdu. Ona sarılmamak için direndi ve bunun yerine vakur bir selam verdi. “Onu buldum!” Kitabı havaya kaldırdı ve aceleyle yanından geçti. Arkasındaki beyaz kapı Livira’nın dokunuşuyla çözülmeye başladığında, hissettiği rahatlamayla neredeyse ağlayacaktı. Kapı tam olarak kapanmadan önce hâlâ birkaç kilometre uzakta olan çıkışın bulunduğu son odaya girmişti.

*

Livira çıkışa yaklaştıkça zaman konusunda daha çok endişeleniyordu. Kim bilir, belki üç günlüğüne de gitmiş olabilirdi, beş günlüğüne de. Kesinlikle uyumaya ve yiyeceğe ihtiyacı vardı, hem de bolca. Uzak bir odanın en ücra köşesinde başarısız olmak bir şeydi ama çıkışa bağırma mesafesinde, elinde kitapla birlikte dururken başarısız olmak dayanılamayacak kadar ağır olurdu. Zaferi Lord Algar’a teslim etme fikri bacaklarına yeni bir enerji yükledi.

Tekrar ilk odaya ulaştığında, hem aklında hem de yerde stratejik olarak

yerleştirilmiş kitaplarla işaretlenmiş, takip etmesi gereken bir yol vardı. Livira acımasız bir kararlılıkla koşmaya devam etti.

Tırmandığı bir sonraki merdivenden ileride beliren duvarı görebiliyor ve son kapı olan beyaz noktayı seçebiliyordu. Çok geçmeden oraya çıkan merdivenin çizgilerini bile seçebiliyordu. Bacakları çoktan kurşun gibi ağırlaşmıştı ve o aşırı büyük basamakları tırmanma fikri inlemesine neden oluyordu.

Hafızası onu tökezleyerek ve nefes nefese rafların üstünden atladığı koridora getirdi.

“Arpix? Charlotte?”

Bir cevap alamayınca merdivenlerin başladığı yerin etrafındaki açık alana giden bir rota bulmak için yolunu değiştirdi. Kısa bir süre sonra koridorlardan çıkıp diğerlerine dair bir işaret bulabilmek için çılgınca etrafı dolandı. Dizin koridorunun başladığı yere telaşla koştu. Hiçbir şey yoktu. Neden olduğu karmaşadan hiçbir eser yoktu. Arpix başarısız olduklarını bilse bile vicdanen ortalığı toparlardı.

Livira merdivenleri çıkmaya başladı. Uyluk kasları zayıflamaya başlayınca, iki eliyle öndeki dizine bastırarak kendini yukarı kaldırmaya çalıştı. Diğerleri hemen önünde olabilirdi. Kendini çıldırtıcı bir ağırlıkla merdivenlerden yukarı çıkarırken diğerleri mağarayı geçiyor olabilirdi. İçinden bir kahkaha attı. Histerik bir yorgunluk. Profesyonel bir kütüphanecinin böyle bir sporcu olması gerektiğini hiç düşünmemişti.

Sonunda tepeye çıktı ve herhangi bir destek sunmadan, eriyerek gözden kaybolan kapıya doğru yığıldı. Sonra iki kütüphane muhafızı tarafından ayağa kalkmasına yardım edildiğini fark etti.

“Onlar geçtiler mi? Onları gördünüz mü? Arkadaşlarımı gördünüz mü?” Livira yorgunluktan kelimelerinin anlaşılmasız bir mırıltıya dönüşmesi için dilinin sürçmesine izin vermemeye çalıştı.

“Biz bir saat önce mesaiye başladık.” İki adamdan daha iri olan Livira’yı ayağa kaldırdı ve onu doğru şekilde dengede tuttuğunu kontrol ediyormuş gibi ellerini iki yanına koydu. “İçeri giren ya da çıkan kimseyi görmedik.”

“Kahretsin!” Livira mağarada ilerlemeye başladı ve bacağını incittiğine dair bir şey hatırlamamasına rağmen topalladığını fark etti. “Eğer benden sonra çıkarlarsa onlara burada olduğumu söyleyin.”

Adam arkasından, “Kimler çıkarsa?” diye seslendi. Ama Livira açıklamayacak kadar yorgundu. Bir yolunu bulurlardı. Ayrıca çoktan önünde olduklarından emindi. En az bir saat ilerideydiler.

*

Livira ana kompleksin merdivenlerinden inerken gece mi yoksa gündüz mü olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Çoğunlukla ıssız olan koridorlarda topallayarak ilerlerken, yorgunluk bu tür düşünceleri kafasından silip atıyordu. O halde geceydi.

Üstat Logaris kitabın teslimi konusunda herhangi bir talimat vermemişti. Muhtemelen kitabı sınıfa getirmelerini bekliyordu. Her halükârda Logaris'in nerede uyuduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Yatak odasına gizlice girip *Yalnızlık Üzerine Düşünceler*'i yastığının üzerine, başının yanına bırakma isteği göz önüne alındığında bu muhtemelen iyi bir şeydi. Bunun yerine, yorgunluktan yarı sarhoş bir halde yatakhanelere gitti. Yorgunluktan sıyrılarak en sondaki odalara ulaştı, bir kapıya yaslandı ve boğulmakta olan bir adamın sağlam bir zemine tutunmaya çalışması gibi yatağa yığıldı. Bilinci, yirmi metre düştükten sonra yere çarptığı andan daha az olmayan bir hızla onu terk etti.

*

Livira üst üste iki kez beklenmedik bir yerde uyandığını fark etti. Oda tıpkı kendi odasına benziyordu ama başka birine aitti. Yataktan dönerek kalktı ama bacakları ağırlığını taşıma konusunda isteksiz olduklarından kendini neredeyse yerdeki koyun postu halının üzerinde buluyordu. Daha yeni on bir yaşına girmiş birinden çok seksen yaşındaymış gibi hissediyordu. Herhangi bir halı, özellikle ayaklarının altındaki kadar kalın ve lüks beyaz bir halı hiç yoktu. Kendini yatağa atmadan önce herhangi bir şekilde üzerini çıkaramadığından hâlâ Yute'un evinden aldığı ayakkabıları giydiğini fark etti. Çıplak ayak parmaklarını yumuşak halıda oynatabilmek için ayakkabılarını çıkarmak istedi.

Odaya baktı. Çenesi çıkacak kadar esnedi. Hâlâ tam bir gün daha uyuyabilirmiş gibi hissediyordu. Öyleyse neden uyanıktı? Bir ses mi duymuştu? Kendisinininkinden çok daha düzenli olan ve etrafına ondan yüksek kitaplar dizilmiş masaya baktı. En uçta asılı duran sokak kıyafetleri köylü paçavraları gibi değildi, sadece sade ve yamalıydı. Bu kadar güzel bir halıyı alabilecek birinin giysileri değildi. Masaya doğru ilerleyerek en üstteki kâğıt parçasını aldı. Dili okuyamıyordu ama tüy kalemle yazılmış yazı yeterince açıktı.

"Arpıx." Geceyi Arpıx'in odasında geçirmişti. Peki, o neredeydi?

Birden kitabı hatırladı. Kitabı kaybettiğine ikna olmuş bir halde parmaklarıyla iç cebindeki boşluğu kurcalarken, bir an kalbi duracak gibi oldu. Ama yataktaki umutsuz arayışından sonra *Yalnızlık Üzerine Düşünceler*'i yastığın altında buldu. "Gitmem gerek!"

Livira koridora koştığında boş olduğunu gördü. Kendi odasına göz gezdirdi ve sonra hızla yemekhane salonuna koşarken kaskatı olmuş ağrıyan bacaklarına küfretti. Oraya ulaştığında birkaç kütüphaneciyle birkaç yere dağılmış destek personelinin hâlâ kahvaltılarının başında oyalandıklarını gördü. Zil onu uyandırmamıştı ama belki de derslere hazırlanan kapısının önündeki öğrencilerin sesleri sonunda Livira'yı derin uykusundan sürükleyip uyandırmıştı. Topuğunun üzerinde döndükten sonra sınıfa doğru ilerledi.

Livira, Arpix'in neden kendi odasına dönmediğini anlayamamıştı. Eğer koridorların arasında kayboldularsa başlarının nasıl bir belada olduğunu kim bilebilirdi? Akli, kaybolmalarının onun suçu olmadığını söylüyordu ama kalbinden geçenler başkaydı. Köşeyi döndüğünde Üstat Logaris'in son öğrencilerinin de sınıf kapısından geçtiğini gördü. Oraya vardığında kapı kapanmıştı. Livira son günlerde içinde bulunduğu gariplikten sonra şaşırtıcı derecede normal görünen bir odaya daldı.

Hâlâ sıralarının başında durup kitaplarını boşaltan en büyük öğrenciler onun geldiğini fark etmedi. Üstat Logaris'in sınıfının hiyerarşisinde, orta sıralarda yer alanlar da onu fark etmemiş gibi davrandı. Ancak daha büyük çocuklardan oluşan grup ona yol vermek için ayrıldığında, Livira kendini en aşağıdaki masada oturan dört arkadaşının şaşkın bakışlarıyla karşı karşıya buldu.

Arpix ve diğerleri Livira'nın hissettiğinden bile daha kötü görünüyordu. Gözlerinin etrafındaki siyah halkalar uykusuz geçen günlerin habercisiydi. Hepsi onun gelişiyile ayağa kalktı. Bir tek sanki üzerinden aniden bir yük kalkmış gibi masanın karşısında yığılmış oturan Jella duruyordu.

Kapı tekrar açıldı ve Üstat Logaris kapının girişinde belirdi.

Arpix hızla azalan konuşmaların altından, "Sen hangi cehennemdeydin?" dedi.

Livira onun yanındaki sandalyeye oturarak, "Sonra anlatırım," diye fısıldadı.

Arpix sıkıdığı dişlerinin arasından, "Zamanımızın yarısını seni arayarak geçirdik," diye mırıldandı. "Kitabı bulamamış olmamıza şaşırmamak lazım!"

"Çok üzgünüm." Livira nadiren üzgün hissederdi ama diğerlerinin yaşadıkları yüzünden pişmanlık duyuyordu.

"Aklından ne geçiyordu?" diye tısladı Arpix. "Eğer kalsaydın belki biz..."

Üstat Logaris tepelerine dikildiğinde, pervasız yüz hatları mutsuz bir somurtmaya dönüşmüştü.

“Evet, ilk seneler. İki tam gününüz vardı. Kitabım nerede?”

Jella bunun üzerine doğruldu. Carlotta ve Meelan masayı incelemeye başladı. Arpix kekeleyerek, “Bi-biz Rifflean Düzenlemesi’ndeki felsefe bölümünü, batı duvarındaki ve Ortodoksluktaki ilgili bölümleri araştırdık.” Livira, Arpix’in suçu kusursuz bir şekilde yetkisi olduğu üzere ona atmasını umarak bekledi. “İkili Koridorlarda çok zaman kaybettik,” diye devam etti Arpix. “O benim hatamdı. Aslında hepsi benim hatamdı. Geri kalanlar benim peşimden geldiler.” Livira hayretle hâlâ balyozun tepesine inmesini bekleyerek ona baktı ve gözlerini kırptı. “Sonra ilerledik.”

“Sonunda gizli dizinde olabileceğini düşünen ve onların arkalarına bakmak için kitapları çıkarmaya başlamamızı öneren Arpix’ti.” Livira cüppesinin cebinden kitabı çıkardı ve masanın altından Arpix’in kucağına bıraktı. “Ondan yüzyıllar önce vazgeçmiştim.”

Arpix hayretle ona ve sonra kucağına baktı. Kitabı titreyen elleriyle çıkarıp masaya koydu. “İşte, burada,” dedi.

Logaris’in kahkahası, Livira’nın duymayı hiç düşünmediği halde olabileceğini hayal ettiği gibi büyük ve gürültülü bir kahkahaydı. Arpix’in elinden *Yalnızlık Üzerine Düşünceler*’i aldı ve sanki teklif vermeyi düşündüğü bir şeymiş gibi çeşitli açılardan inceledi. “Bak sen,” diyerek başını iki yana salladı. “Kayıp Dikiş mi? Kayıp Dikiş’ten bir şey almaları için çocukları mı gönderdi?” Nerede olduğunu hatırlamış gibi ağzını aniden kapadı. “Daha iyi dinlendiğinde bana her şeyi anlatmalısın.” Tüm gözler üzerindeyken ön taraftaki masasına yürüdü ve kitabı üst çekmeceye kilitledi. “Ama aferin. Gerçekten çok iyi iş çıkardınız. Gözleri Livira’yı buldu. “Kendinizi göstermeye devam ettiğiniz sürece hepinizin sınıfımda yeri var.”

*Kayıplar genellikle ellerde hatırlanır. Parmaklar bir bebeğin saçlarının hissi-
ni hatırlar. Dokunma, onların yattıkları yerleri ararken zihin ve hatta kalp
teslim olduktan çok sonra bile bir çocuğu yeniden keşfetmeyi umar.*

Bebek Ölümleri Üzerine Bir Araştırma, Tyler Dickerson

26. BÖLÜM

EVAR

Kız kurtarılamayacak kadar hızlı bir şekilde havuzda gözden kaybol-
muştu ve arkasından uzanmaya çalıştığı anda, kara sular avucunu zar zor
ıslatacak şekilde ona direndi. Hayal kırıklığıyla homurdanan Evar ayağa
kalktı ve bir ayağını suya sokmaya çalışsa da benzer sonuçlarla karşılaştı.
Tüm ağırlığını verdi ve havuzun onu kabul etmeden önce üzerinde yürü-
mesine izin vereceğini fark etti. Ağırlığını test ederken karanlığın kaybol-
ması onu bir an için ürküttü ama bu değişiklik hiçbir fark yaratmadı. Ha
dışarıda kilitli kalmıştı ha içeride.

Havuzun etrafında dolandı, çimenlere kazıdığı işaretlerle birlikte çocuğa
dair elindeki tek kayıt olan azalan dalgalara baktı. Adı Livira'ydı. İlk turda
parşömenin köşesini tekrar buldu. Crunia lehçesinde yazılmıştı ve beşinci
Bronz Çağı'nın Crunialı âlimlerinin tercih ettiği, şiirsel formda yazılmış
bir savaşın anlatımı gibi görünüyordu. Kızın kokusu sinmişti. Omuz sil-
kerek iç cebine itti.

Havuzda on tur daha attıktan sonra Evar gitme vaktinin geldiğine ka-
rar verdi. Bir on tur daha attıktan sonra bunu yüksek sesle söyledi. Yirmi
tur daha attıktan sonra özürler mırıldanarak sonunda uzaklaştı. Çocukta
bariz bir tutku vardı ve Evar şimdiye kadar karşılaştığı ilk yabancıyı, bu
kadar kısa süreli bir tanışmadan sonra bile terk etme konusunda isteksizdi.

*

Evar geldiği havuzu işaretlemek için bıraktığı hançeri sonunda fark
etti. Hançeri bulana kadar birkaç tur atması gerekmişti ve bir süre ha-

vuzun yerini tespit ettiğinden emin olmak için kullanması gerekebilecek çeşitli spinal arama modelleri üzerinde çalışmıştı. Sonunda, uzaktaki noktayı tespit ettiğinde yaşadığı rahatlama derecesi onu şaşırtmıştı. Bu kadar çok seçenek varken geri dönüş yolunu bulamamak gerçekten umurunda mıydı? Görünüşe göre umurundaydı.

“Her halükârda, belki de hiç seçeneğim yoktur.” Livira’nın havuzu onu reddetmişti. Belki diğerleri de reddedecekti. Belki kendi havuzu bile onu reddedecek ve açlıktan ölene ya da havuzlardan birinden yeni bir çocuk çıkıp onu evine götürene kadar bu orta yerde dolaşmak zorunda kalacaktı.

Evar diğerlerinden farklı olmayan bir havuzda durdu. Artık kendi havuzuna giden yolun çoğunu katetmiş, sadece üç havuz kalmıştı. Orada dururken kendi zihninin işleyişine dair hiçbir fikri yoktu. Neden ayakları bir önceki ya da bir sonraki havuzda değil de bu havuzda hareket etmeyi bırakmıştı? Starval hiçbir şeyin gerçekten rasgele olmadığını iddia ederdi. Peki, Evar bu havuzu özellikle mi seçmişti? Onu çağırmış mıydı? Bilmiyordu.

Önce ayak parmağıyla suyu test etti ve sonra tüm ayağını soktu. Direnç yoktu. Evar dizlerinin üzerine çöktü ve kolunu içeri uzattı. Soğuk, berrak su. Kendi elini ve kolunu yüzeyin altında, dalgalanan ışıkla renklenmiş halde görebiliyordu. Onu en dipte bulmak mı? Kaç tanesini denemesi gerekiyordu? Kitabının kapağında dış hatları olan isimsiz kadını düşünürken Mekanizma’daki yıllarının onunla geçen yıllar olduğunu her zamankinden daha net bir şekilde biliyordu. Bu ona kayıp bir ömür gibi geldi. Onu, kendisinden alınabileceğini asla hayal edemeyeceği bir şiddetle sevmişti. Adını söylemeye çalıştı ve dilinde tadını hissetti. Onu tattı.

“Bu havuzu deneyeceğim.” Evar ayağa kalktı, kolundaki suyu silkeledi. Onu aşağı çekecek bir ağırlığı yoktu ama tutunacak bir deneyimi vardı. Buranın bir havuzdan daha fazlası olduğunu, suyunun hem sudan daha fazla hem de daha az olduğunu biliyordu. Bu onu başka bir yere götürebilirdi. Gerekli olan tek şey aralarında bir anlaşmaydı. Onun inancı ve havuzun kabulü.

Suyun içine baktı. Yüzeyi izinsiz girişinin anısıyla hâlâ titriyor, derinlikleri görünmüyordu. Her havuzun ötesinde yepyeni bir dünya mı vardı? Aynı dünyanın başka bir parçası mı vardı? Livira’yla mı yoksa ailesiyle mi aynı gökyüzünün altında olacaktı? İkisi de aynı mıydı? Livira ve bahsettiği birçok arkadaşı kömür duvarının hemen ötesinde mi yaşıyorlardı?

Atladı.

*

Evar'ı yutan karanlık, ayağa kalkmaya çalışırken onu tekrar kendine getirdi. Ekinler yeşil bir yay şeklinde önünde serilmişti. Havuzun arkasında kaldığını biliyordu. Kütüphanenin tavanı bir kez daha onun gökyüzü, kitap yığınları ormanı olmuştu. Geldiği yere geri dönmüştü ve dalışı yüzünden nefessiz bile kalmamıştı. Hatta ıslanmamıştı bile.

Evar'ın derin hayal kırıklığı duygusu, fark ettiği sonraki üç şey onu tamamen yok etmeden önce yerleşecek zaman bile bulamamıştı. "Bu kadar çok şey ekmemiştik!" Kavun tarlası olması gerekenden üç, belki de dört kat daha ileri uzanıyordu. "Duvar nerede?" Clovis'in inşa etmeleri için ısrar ettiği kitap duvarı gitmiş, geriye tek sınır olarak raflar kalmıştı. "Kim?" Kitap kulelerinin arasında hareket eden, ona doğru gelen bir figür vardı. Onun gibi giyinmişti. Kerrol kadar uzun boyluydu ama Kerrol değildi. Clovis değildi. Starval değildi.

"Ey tanrılar! Onlardan daha çok var." Evar geri adım attı ve havuza düşmekten neredeyse kıl payı kurtuldu.

Yaklaşan üç figür, dengesini korumak için mücadele eden kollarının kısa süreli, tuhaf dönüşünü fark etmemiş gibiydi. Evar artık yaklaşan üçlüyü umursamıyordu. Havuzun kenarında dengesini sağlamaya çalışırken arkasını döndü ve sadece birkaç metre ötede, diğer tarafta onun yaptıklarını fark etmeyecek kadar işine odaklanmış bir kadının, buğday sıralarının arasında diz çöktüğünü fark etti. Evar hemen ona seslenmeye çalıştı ama sesi kesildi. Boğazı bu kadının, bulmak için büyük çabalar sarf ettiği kadının o olma ihtimali karşısında düğümlendi. *Kitabının yazarı.*

Evar şaşkınlık içinde kalakaldı. Kadında tuhaf bir şeyler vardı. Kendisi gibi deri parçalarından dikilmiş aynı türden bir cüppe ve pantolon giymişti. Kadının yüzüne yandan baktığında neyi merak ettiğini anlaması uzun sürdü. Kadın yaşlıydı. Saçları kırışmış, yanakları solmuş, gözlerinin kenarlarında derin çizgiler oluşmuştu.

Evar bakarken kadın döndü, ayağa kalktı ve selamlamak için elini kaldırdı. Evar yabancıların yeniliğine o kadar uzaktı ki uzun bir süre hiçbir karşılık vermedi. Sonra beceriksizce, kendinden emin olmadan kadının yaptığı gibi elini kaldırdı.

"Erken kalkmışsın Arka." Ses arkasından geldi ve Evar dönüp kavunlarla fasulyeler arasındaki dar patikada ilerleyen diğer üç kişiyi gördü. Konuşan neredeyse kadın kadar yaşlı görünen bir adamdı. Daha genç, Evar'la yaşıt bile olmayan iki kız, deri kayışlı sepetlerle onun arkasından geliyorlardı. Hiçbiri ona bakmadı bile.

“Merhaba,” diyen Evar, kendini aptal gibi hissederek elini indirdi. “Ben Evar.”

“Son günlerde kemiklerim beni zilden daha erken uyandırıyor.” Yaşlı kadın yüzünü ekşitti ve dikkatini tekrar işine verdi. Köklerin etrafına kompost döküyor gibiydi.

“Merhaba!” Evar sesini yükseltti. “Biraz önce havuzdan çıktım.”

Kızlar olgun meyve bulmak için eğilerek kavunların arasında ilerliyor, alçak seslerle kendi aralarında konuşuyorlardı. Adam kadına yardım etmeye gitti.

“Beni duymuyor musunuz?” Evar şaşkınlık içinde adamı takip etti. “Merhaba!”

Onlar gübreyi yayarken adam ikisinin başında durdu. Evar bilinçsizce kendini yokladı ve gerçek olduğunu, orada olduğunu teyit etti. Bir havuzda boğulurken son rüyasını görüyor olabilir miydi?

Aniden gerilerek adamın omzuna dokunmak için uzandı. Eli, deri ve etin arasına direnç göstermeden girdi. Bu tatsız, sanki donmasına bir nefes kalmış bir havuza uzanmak gibi bir histi. Kemiklerini ürperten bir sızı koluna yayıldı ve elini hızla geri çekti. Adam uzanıp Evar’ın dokunduğu yeri kaşıdı ve yorum yapmadan işine döndü.

Evar geri adım attı. Ekinler bile onu fark etmemiş, aralarından geçerken hışırdamayı reddetmiş ve karşılığında onun içinden geçmişti. Bu yerde bir hayalet olduğunu anlayacak kadar çok okumuştı. Starval’ın bile imreneceği bir gizlilikle hareket edebiliyor, mükemmel bir casus olabiliyordu. Ondandır esirgenen tek şey gerçekten istediği şeylerdi.

Evar havuzdan uzaklaştı. Zarar vermek elinde olmasa bile alışkanlıkları onu ekinlerden uzak durmaya yönlendiriyordu. Görünüşe göre başka bir dünyadaydı ama kendi dünyasına oldukça benziyor, kendi ırkından bir grup insanın da kütüphaneye hapsediği bir dünya gibi görünüyordu. Ya da belki de bu dünyada burada olmayı seçmişlerdi. Belki de dışarıda her ne varsa taştan bir gökyüzünün altındaki günlerin aynılığından daha kötüydü.

Her yerde insanlar vardı. Onlarcası bir arada yürüyor, çocuklar oyun oynuyor, genç erkekler ve kadınlar daire şeklinde oturmuş konuşuyor, bazıları giysilerini ya da aletlerini tamir etmeye çalışıyor, birçoğu da kitaplarla çevrili sığınaklarda oturmuş mahremiyet arıyordu. Büyük bir çoğunluğu tıpkı Evar’ın yaptığı gibi kitap okuyordu. Bu kadar kalabalık olduklarına göre eğer varsa Mekanizma’ya erişimleri sınırlı olmalıydı.

Birkaç saat sadece oturup izledi. Yabancıların etrafından gelip geçme-

lerine izin verdi. Onların çoğunlukla birbirleriyle ilgili gevezeliklerini ve birçok isimle, birçok acıyla, skandallarla, aşklarla ve entrikalarla dolu sohbetlerini dinledi. Kurgusal olayları araştırmış ve eğlence için onları bulup çıkarmış oldukları için onlar da hikâyelerden bahsediyordu. Onları hayrete düşüren hikâyelerin hiçbirisi Evar'a tanındık gelmemiştir.

Zeminden başka hiçbir yere dokunamayan bir hayalet olmasaydı bile kendini yine bir rüyada gibi hissedirdi. Tüm bunların yabancılığı onu hayrete düşürmüştü. Bir noktada gerçekten bir kalabalığın içindeydi. Bir kalabalık! Etrafında bir düzineden fazla insan toplanmış, çekici genç bir kadının kahkaha atmasına neden olan bir espriye gülüyorlardı.

Evar kendini bir anda bu yabancıların hayatlarının içinde, onların şakalaşmalarına gülerken ve birkaç grubu takip ederken bulmuştu. Onların farklılığına ve yeniliklerine şaşıyor, başını her çevirdiğinde alışılmadık karakterler ve yeni yüzler keşfediyordu. Burada onu ne görebilen ne de duyabilen bir grup insana musallat olmuşken kendini kütüphanenin ona has versiyonundaki üç kardeşiyle hissettiğinden daha az yalnız hissetmişti.

Bir süre sonra insanlar çağrılmadan toplanmaya, tahminen düzenli bir toplantı için rafların arasından süzülerek çıkmaya başlamışlardı. Evar onları seyrederken topluluğun nasıl işlediğini öğrenmeyi istediğinden bekledi. İnsanların birlikte nasıl yaşadıklarını merak ediyordu. Yüzlerce gözden bir tanesi bile onun olduğu yere bakmadı.

Açlık da susuzluk da onu etkilemiş gibi görünmüyordu. Peşinden gittiği üçlünün uzaklaşmalarına izin verdi ve rafların daha az gidilen yerlerine bakıp, ayakta dururken tüm bunların hem ne kadar tanındık hem de ne kadar farklı olduğuna hayret ediyordu. Bu yerde bir huzur ve topluluk duygusu hâkimdi. Evar'ın daha önce hiç tatmadığı bir şey. Clovis, Kerrol ve Starval'la sanki hepsinin tek yaptığı ölmeyi beklemektir. Ama burada, çocukların ve yaşlıların birlikte oturduğu bu yerde her şey daha çok bir döngüyü andırıyor, hem değişimi hem de istikrarı bir araya getiren ve yıllar boyunca devam edecek, yaşayan bir şeyi ortaya çıkarıyordu.

Bir çocuk sanki bir düzine Kaçış tarafından takip ediliyormuş gibi rafların arasından fırladı ve kendine rağmen Evar'ı bile ürküttü. Evar kızın kitap kuleleri arasında bir yoldan geçişini, o kadar küçük bir kız için şaşırtıcı derecede bir hızla topuklarını vurarak koşuşunu seyretti. Bir an için Livira'yı düşünse de bu kız ondan çok daha küçüktü ve Livira'nın kızıl parıltıları olan gür siyah saçlarının yerine, kızıl saçlardan bir yeleli vardı. Evar'ın niyeti aslında rafların arasında biraz daha dolanmaktı ama bir şey dönmesine neden oldu. Kız bir anda yanından hızla geçip gitmişti

ama yine de aklının sessiz bir köşesine bir şey takılmıştı. Kızın gittiği yolu izlemeye başladı.

Evar kısa bir süre sonra kızı buldu. Yakışıklı bir adam kızı kalçasına oturtmuş, taşıyordu ve benzer şekilde kızıl saçları olan genç bir kadın onlarla konuşuyordu. Kadın, adamın söylediği bir şeye gülüyordu. Ebeveyn kavramına aşina olmamasına rağmen Evar gördüklerinin ne olduğunu anlamıştı. Kendi ailesi onun için bulanık bir anıydı ama karşısındaki manzara göğsünde yankılanan bir tele basmıştı. Bu sevgiydi. İnsanı saran ve güvende hissettiren, talep etmeden verilen ve mutluluktan ibaret olan türde bir sevgi. Evar'ın her zaman Asistan'ın fildişi göğsünün arkasında kilirli olduğunu hissettiği ancak ufak bir jest veya ender, nazik bir kelime dışında serbest kalamayan türden bir sevgi.

Çocukla ilgili bir şey Evar'ın dikkatini çekti. Kız ona diğerlerinin olmadığı kadar tanıdık geliyordu ve bunun hiçbir mantığı yoktu. Küçük ailenin yemeğe oturmalarını seyretti. İki oğlan kahkahalar atarak, nefes nefese koşup geldiler. Annelerinin onları karşılama şekline bakınca onların oğulları, kızın abileri olduğu anlaşıyordu. İkisi de kızıdan sadece birkaç yaş büyüktü ve her ikisi de babalarının belini geçecek kadar uzun değildi. İki oğlandan daha iri olan, son kalan fasulye kekini tam kız uzanırken kaptı. Babası kızın isyan dolu ağlamaları üzerine araya girdi.

“İkiye böl, Cannir. Clovis’le paylaş.”

Evar kaskatı bir halde, sanki karnına yumruk yemiş gibi oturdu. Aile akşam yemeklerine onun şaşkınlığından habersizce devam etti. “Olamaz. Değildir.” Evar, elleri ve dizleri üzerinde ilerleyerek kekini kemiren kızın yüzüne baktı. “Clovis mi?” Başını salladı. Kız kardeşi bu dünyadaki tek Clovis olamazdı. Bu sadece onunla aynı isme sahip bir çocuktü. Ve saçları. “Beni duyabiliyor musun?” Bu tesadüf olmalıydı. Ama kız, ilk gördüğü andan beri o kadar tanıdık gelmişti ki. “Benim. Clovis, benim, Evar!” Çocuğun yumuşak yanaklarında, rahat gülümsemesinin altında ve yüzünün kemiklerinde bu imkânsız gerçeği dile getiren bir şey vardı. “Clovis?”

Peşinden bir çığlğın yükseldiği, uzaktan gelen bir patlama sesi tüm kafaların aynı yöne dönmesine neden oldu. Başka bir acı dolu çığlık, farklı yerlerden gelen gümbürtüler, anneyle babanın ayağa kalkıp raflara bakışları, daha fazla bağrış çağrış, koşan ayak sesleri. Anne ve babanın birbirlerine ne olduğunu anlamadıklarını gösteren bakışları korku ve acıyla dehşete dönüştü. Çığlıklar durmak yerine katlanarak artıyordu. Küçük kız annesinin bacağına yapışmıştı. Oğlanlar dehşete düşmüştü.

“Kaçın!” Evar onlara bağırdı ama hepsi aptal gibi öylece duruyordu.

“Koşun!” Hiçbirinin silahı yoktu. Şimdiye kadar takip ettiği aralıklarda tek bir bıçak bile görmemişti.

“Yardım etmeliyim,” dedi baba ama sesi korkmuş gibiydi. “Çocukları raflara götür.” Kitap kulelerinden oluşan ormanın her yerinde figürler koşuyor, çoğu saldırganlara aitmiş gibi gelen çığlıklardan ve acı haykırıışlardan uzaklaşıyordu.

“Kahretsin!” diye öfkeleni annesi. “Sen onları kurtar. Ben savaşıyorum!” Sığınaklarının bir parçası olan, donuk kırmızı deriyle ciltlenmiş ve demir menteşelerle güçlendirilmiş, ulaşabileceği en büyük kitabı kaptı.

Baba itiraz etmek için ağzını açtı ama göğsünde kan fışkıran kıp kırmızı bir delik belirdi. Şaşkınlıkla deliğe baktı. Mermiler hızla yanından geçerken Evar kendini öne attı ve çocukları önünde toplamayı başaramasa da onları korumaya çalıştı.

“Artur!” Annenin yüzündeki dehşet öfkeyle savaşıyordu. Saldırganlar -insan ama insan değiller- tuhaf yürüyüşleriyle hızla ilerliyor, kılıçlarını sallıyordu. Anne kitabını savurdu ve ilkinin yere düşürdü. Biraz sonra etrafı sarıldı. Evar onlarla savaşmaya çalışırken saldırganlar soğuk gölgeler gibi içinden geçiyor, düşüncelerinin hiddeti ona bulaşıyordu. Ona kendi halkının gösterdiğinden daha fazla ilgi göstermediler. Görünüşe göre yerel halkın etrafında bir çember oluşturmuşlardı. İyi bir zamanlama ya da zalim bir şans eseri herkes dağılıp saklanabilse çok daha uzun sürecek bir katliam yaşanabilirdi.

Saniyeler sonra büyük kısmı gitmiş, onlardan kaçanların üzerindeki kemendi hâlâ sıkıyorlardı. Evar ayağa kalktı ve dehşetle arkalarında bıraktıkları enkaza baktı. Dizlerinin üzerine çöktü, öğürmeye başladı ve tüm bunların acısıyla nefessiz kaldı. Kan, geniş kırmızı kavisler halinde her yere sıçramış, kitap kulelerinden aşağı akmış, kapaklardan damlamış, yerde birikmişti. Çocuklardan biri boynu yarıya kadar kesilmiş halde yatıyor, görmeyen gözleriyle tavana bakıyordu. Diğer oğlan ölümcül bir yaranın etrafında kıvrılmış, boğulurcasına son nefesini veriyordu.

Yaşlı bir savaşçı olan kır ve gri saçlı Sabberlerden biri, yığınların arasından sinsice geldi ve kılıcını birbiri ardına düşmüş olanlara sapladı.

“Clovis!” Elleri ve dizleri üzerinde onu aramaya çıkan Evar, kızı babasının cesedinin altında, yarı saklanmış bir halde buldu. “Clovis! Hareket etmelisin!”

Cellat daha da yaklaştı, eğri kılıcını bir başka cesetten çekip çıkardı.

Evar, “Clovis!” diye bağırdı. “Ayağa kalk!” Ama kız gözlerini sımsıkı kapatmış, bütün kaderi babasının korumasına bırakılmış halde tüm bedeni

titreyerek öylece yatıyordu. “O öldü!” Evar kükredi. Savaşçının bir sonraki hamlesi babayı ve altındaki çocuğu âdeta şişleyecekti. “Hemen kalk!”

Ağır bir kitap, Sabber’ın miğferine tepeden bir darbeyle inerek onu Artur’un bedeninin üzerine yuvarladı. Anne yere düşen savaşçının arkasında, sessiz ve kanlar içinde durdu. Tüm ağırlığını bastırıp, iki dizini savaşçının arkasına vererek adamın sırtına çöktü ve kitabın demir menteşeli omurgasını korkunç bir güçle Sabber’ın boynuna indirdi.

“Ayağa kalk!” Kızını sürükleyip, götürürken kıpkırmızı dişlerinin arasından, “Hadi!” diye bir emir yükseldi. Hemen sonra yığınların arasından tökezleyerek uzaklaşıyorlardı. Her taraftan çığlıklar yükseliyor, saldırganlar etrafta dolaşıyordu. Evar peşlerinden gitti, göremeyeceği kadar hızlı bir mermi geçerken anlamsızca eğildi.

Ani bir farkındalıkla ilerlemeyi kesti. Patlamalara ve mermilerin vızıltısına aldırmadan dimdik durdu ve Sabberların saldırdığı yöne baktı.

“Havuz mu? Havuzdan geldiler!”

Tüm sınırlara, onlara komşu sınırlar tarafından meydan okunur. Gerçek ya da kurgu gibi kesin ayrımlar bile yakından incelendiğinde rahatsız edici hale gelir. Kütüphanede tarihçi üslubuyla yazılmış, dikkatsizleri tavşan deliklerinden aşağıya, Sabberların büyük şehirler inşa ettiği ve insan alışkanlıklarını taklit ederek içlerinde yaşadığı hayali geçmişlere götüren romanlar bulunur. Açıkçası bu tür hayallerin en aptal okuyucular dışında kimseyi yanıltması mümkün değildir ancak gerçeğin diğer varyasyonları en bilgili kişileri bile kandırmak için yeterince makul olabilir.

Kütüphanenizi Tanıyın, Axon Bloom

27. BÖLÜM

LİVİRA

Livira hangi gün doğduğunu bilmiyordu. Diğer stajyerler doğum günlerini biliyorlardı ve Livira da dışlanmamak için kendine bir gün seçti. İki yıl önce kütüphaneye atandığı gün olan Çorşamba'yı seçmişti. Ve on üçüncü doğum gününün ertesi günü şehri tekrar ziyaret etme fırsatı bulmuştu. Üstat Yute'un ona eşlik ederek dağın içine götürüşünden bu yana ilk kez açık havaya çıkmıştı.

Livira girişe doğru yürürken kendini güneş ışığı ve kalabalıkla yeniden buluşmasını değil, her yerin arasında duran ormanda çok kısa bir süre önce tanıştığı tuhaf, genç adamı düşünürken buldu. Evar'ın yolunu bulmuş olmasını umuyordu. Evar her nasılsa ondan daha da kaybolmuş görünüyordu. Peri masallarındaki bir şövalye gibi peşinden koştuğu kadını bulup bulmadığını merak etti. Adının bile unutulduğu kadar kaybolmuş bir aşk.

Evar'la iki yıl önce karşılaşmıştı. Livira'nın kütüphanedeki ilk ayı o kadar heyecanla ve tehlikeyle doluydu ki ikinci bir ayı atlatıp atlatamayacağını merak etmişti. Takip eden sıkıcı haftalar ilk başta onu rahatlatmıştı ancak yıldırımın düştüğünü ama bir daha geri gelmeyeceğini anlamaya başladığında, bu rahatlama yavaş yavaş hayal kırıklığına dönüşmüştü. Bir lord onu dışarı attırmak için manevra yapmıştı. Başarısız olunca da ona olan ilgisini tamamen kaybetmiş görünüyordu. Livira buna üzülmemiş ama kafası karışmıştı.

Şehrin kapılarından geçtiği ilk gün üzerindeki toz, teninden temizlenmişti ama aradan geçen bir yıl tozun tadını dilinden alamamıştı. Pek çok

sanatta ustalaşmıştı. Okumak en kolay, yazmak biraz daha zor olmuştu ve Arpix hâlâ tüy kalem çalışmasında hata bulsa da sadece Livira sorduğunda gönüllü olarak fikir beyan ediyordu. Anlamakta yeterince kolay bulduğu dilleri konuşmak çok daha zordu. Meelan onun Entragonca dilini konuşmasının, ağzı şeker doluymuş gibi konuşulan Otroosanca diline benzediğini ve Sappik fiilleri çektiğinde bilinen bir ses tonu kullanmak yerine, sanki acı çekiyormuş gibi konuştuğunu söylemişti.

Ödevlerine ek olarak günde bir kitap okumak, genel kültürünü ve dünya görüşünü çok büyük ölçekte geliştirmişti. Üstat Logaris kurgu kitaplarından hoşlanmazdı ve genelde onun talimatlarına uymak istemese de Livira şimdiye kadar kendini tarih, doğa bilimleri, biyoloji ve biyografi eserleriyle sınırlamıştı. Alışılmadık kapasitesine rağmen kendisine sunulan okyanusu geçilemeyecek kadar geniş ve içinde boğulacak kadar derin bulmuştu.

İnsanların etkileşime girdiği makine bilimi hakkında hem tanıdık hem de yabancı maddelerin simyası hakkında öğrendiklerinden daha az şey öğrenmişti. İmparatorluğun tarihi hakkında, kapısının eşliğindeki modern metropolün işleyişinden daha fazla şey öğrenmişti. Hem ünlü hem de kötü şöhretli ölümler hakkında da yaşayanlardan daha fazla şey öğrenmişti. Crath Şehri'nin sakinleri, onun için neredeyse hâlâ on üç yaşında geldiği günkü kadar gizemliydi. Ama ilk atandığı masanın etrafındaki dostluklarını ilerletmişti. Arpix, Meelan, Jella ve Carlotte artık onun için kardeşti. Yaramazlık ve didişme için makul hedeflerdi ancak güçlü yönleri kusurlarından önemli ölçüde fazla olan güvenilir yoldaşlardı.

Ancak zamanı öğrenmenin, boyunun uzamasının ya da ergenliğe girişinin ötesinde önemli olan şey kendisinden daha genç ve daha küçük yeni stajyerlerin geliyordu. Bu ve okul odasındaki masaların değişmesi... Zaman onu ahşap bir nehrin üzerindeki dalgalar gibi Üstat Logaris'in odasının arka tarafından, sonunda temelli ayrılacağı kapıya doğru kaçınılmaz bir rotaya sürüklüyordu.

*

Livira elbette portalın olduğu kütüphane odasına dönmeyi birçok kez denemişti. Asla içeri girememişti ve kimse de girdiğine inanmıyor gibiydi. İçeri girebilse bile asistan portalı mühürlemiş ve sonra da ölmüş olmalıydı.

Değişim'e ve Evar'a geri dönmenin bir yolunu aramaya kütüphanenin köklerinden başlaması gerektiği sonucuna varmıştı. Bu elbette kütüphaneciler için büyük, merak uyandıran bir gizemdi ve doğal olarak önemli olduğu düşünülen tüm kitaplar uzun zaman önce sadece stajyerlerle paylaşılmayan dizinlerin dolambaçları arasına saklanmıştı.

Livira hiçbir zaman kurallarla engellenecek biri olmamıştı. Araştırmalarını çeşitli teğetlere doğru genişletmiş, başkalarının gözden kaçırmış olabileceği bilgi kırıntılarının peşine düşmüş, kütüphanenin akıllıca, izin verilenden ve hatta belli belirsiz mantıklı olandan daha uç noktalarına gitmeye cesaret etmişti. Eğer bir at çalabilse ve nasıl binileceğini bilseydi dörtnala en uzak odalara gider ve aydınlanma umuduyla garip raflardan rasgele kitaplar çekip alırdı.

Elbette Evar'ın odasını da arayabilirdi. Ama o ve ondan yüzyıllar önceki halkı o odada hapsediğine göre yasak bir oda olmalıydı ve eğer o tür kapıları açabilseydi çoktan Değişim'e dönmüş olurdu. Livira kendi kendine asıl görevinin Değişim'e ulaşmak olduğunu ve böyle büyük bir başarının yanında tuhaf bir genç adamı yeniden keşfetmenin sadece ek bir fayda sağlayacağını söyledi. Ancak kendi iddiasına ve Evar'ın uzun zaman önce ormanı birçok portaldan biri aracılığıyla terk etmiş olacağından emin olmasına rağmen hayalleri onu sürekli olarak kaba bir şekilde kesilen sohbe geri götürüyordu. Hayalinde birçok kez tartışmalarını daha medeni bir sona taşımış, ardından birlikte ormanı keşfederken türlü maceralar yaşamışlardı.

Livira'nın araştırmaları tamamen sonuçsuz kalmamıştı. Kütüphanenin kökenlerinden bahseden henüz sahipsiz kitaplar vardı. Birçoğu mitoloji gibiydi ama kurgu ya da düpedüz yalan gibi okunmayanlar da vardı. Tabii ki kütüphane gibi bir yerin gerçekliği muhtemelen herhangi bir kurgudan daha tuhaf, bir yalandan daha az inandırıcı gelebilirdi.

Uzak bir odadaki, sayıları yüzlerle ifade edilen kitap yığınları arasından bulunduğu en son kitap, tahta baskı resimlerle süslenmiş bir çocuk hikâyesiydi. Tam kitabı atacakken tanıdık bir isim gözüne takıldı: *Jaspeth*. Livira'nın daha önce sadece bir kez duyduğu, Evar'ın Değişim'in ağaçları arasında geçerken bahsettiği bir isim. Kitap bir anda tüm dikkatini üzerine toplamıştı.

Kitap iki kardeşin hikâyesini anlatıyordu: Jaspeth ve İrad. İlki çocuklardan kitap çalan, toynaklı bir şeytan, İrad ise göklerden ışıklı sayfalar yağdıran bir melek olarak tasvir edilmişti. Görünüşe göre İrad, babasının kurduğu şehirde bir kütüphane inşa etmişti. İlk şehirde, ilk kütüphane. Ve kıskanç küçük kardeşi orayı yıkmaya kararlıydı. Jaspeth uyuyan çocukların kulaklarına bilginin tehlikeli, günah olduğunu ve kendisinin onları koruduğunu fısıldıyordu. İrad ise en küçük çocuğun bile sorularını büyük bir sabırla yanıtlardı.

Son sayfada, öz kardeşine ve onu kayıran ailesine kızgın olan bir kız çocuğu, İrad'a gelerek onları cezalandırmanın bir yolunu soruyordu.

“Kimi cezalandırmak?” diye sordu İrad.

“Hepsini!”

İrad gülümseyerek, “Hepsini mi?” dedi.

“Her birini!”

Ve İrad çocuğa küçük bir kutu ve onu açması için bir anahtar verdi.

Çocuk kutuyu şehrin ortasına götürdü, en yüksek kuleye tırmanıp kutuyu açtı. Kutudan tam olarak neyin uçtuğunu görmek, tahta baskı yüzünden net değildi. Tuhaf kıvrımlı çizgiler mi? Son resimde bariz olan şey kıvrımlı çizgilerin herkesi öldürdüğü ve şehri son taşına kadar yiyip bitirdikleriydi.

Livira arka kapağı kapadı. Deriye kazınmış, İrad’ın kardeşinin boynuzlarını, Jaspeth’in de kardeşinin kanatlarını taktığını gösteren resme gözlerini kırptırarak baktı. Ve kitap Livira’nın ellerinde titredi.

Livira, çocukların bu metinden nasıl bir mesaj çıkarması gerektiğinden emin değildi. Ama kendi vardığı sonuç, bu kitabın kütüphanenin kökenlerine ilişkin görüşlerinin, şimdiye kadar bulduğu diğer kitaplardan daha kolay bir şekilde göz ardı edilmesi için hiçbir neden olmadığı yönündeydi.

Hiçbir faydası olmasa da İrad ve Jaspeth’in, İrad’ın inşa ettiği kütüphaneye için verdikleri savaşın hikâyesi Livira’nın aklından çıkmıyordu ve Değişim’e dönmekle arasında ne olduğunu düşündüğünde aklına gelen melek kanatlı ve şeytan boynuzlu İrad’dı.

Livira bu anıyı aklından çıkardı ve aceleyle açık havaya ilerledi. Bugün, geldiğinden beri ilk kez kütüphaneden kaçacak, güneşi görecektir, rüzgârı hissedecek ve zihninden çok bedeninin özgürlüğünü yaşayacaktı!

*

Üstat Logaris masalarına, laboratuvar tarafından talep edilen bir listedeki kitaplardan bulabildikleri kadarını bulmaları için bir görev vermişti. Bugünlerde Livira, Arpix ve daha büyük dört stajyerle birlikte odanın ortasına yakın olan üçüncü masada oturuyordu. Çalışmalarında daha az ilerlemiş oldukları düşünülen Meelan ve Carlote ise onların arkasındaki ikinci masada oturuyordu. Jella, yazım evinde kısa bir süre çalıştıktan sonra şimdi ciltçilerle birlikte çalışıyor, ev okuyucularının talep ettiği kitapları kopyalıyordu. Livira ve orijinal *ilk masanın* geri kalanı yemeklerde Jella’yla birlikte oturuyordu ve Jella sürekli çalışmadan ve incelemekten kurtulmuş yeni rolünde çok daha mutlu görünüyordu.

Livira’nın listedeki çoğu kitabı geri bulmasının ödülü, yükü laboratuvara teslim etmektir. Kaslı olmamasına rağmen kendisine yardım etmesi için Arpix’i seçti. Onunla ilk tanıştığında uzun boylu ve zayıftı, bugünlerde ise oldukça uzundu ama daha az zayıf değildi.

Dağ yamacındaki çıkışa yaklaştıklarında Arpixon, “Bu işi yavaştan almamız gerekecek,” dedi.

“Bunun ne faydası olacak?” diye sordu Livira. “Oraya ne kadar hızlı varırsak bu yükü o kadar az taşımak zorunda kalırız.” İki çantanın kayışlarının battığı omuzları şimdiden ağrımaya başlamıştı.

“Gözlerimizin gün ışığına alışması için biraz zamana ihtiyacımız olacak. Dışarısı aynı değil.”

Livira omuz silkip, “Gözlerimi kısacağım,” dedi.

Arpixon yine de haklıydı. Kütüphane her zaman aydınlık görünürdü ama dağın yamacına vuran güneş bambaşkaydı ve ne kadar kısarsa kıssın ışığının kırıntıları Livira’nın gözlerini yaşırtıyordu.

“Dikkat et!” Kütüphane muhafızlarından biri yanından geçerken dirseğini yakaladı. “Burası dik. Bir dakika bekleyin.”

Arpixon hiçbir şey söylemedi. Haklı olduğu zamanlarda hiç konuşmazdı. Bu durum Livira’nın sinirini bozuyordu çünkü eğer durumları tersine dönseydi şu anda deli gibi konuşuyor olacağını biliyordu.

“Sanırım haklıydın.” Arpixon’un sessizliği, Livira’yı isteksiz bir kabullenişe sürükledi.

Yavaşça göz kamaştırıcı ışığın içine doğru ilerlediler.

“Rüzgâr!” Livira haykırdı. “Rüzgârı neredeyse unutuyordum!” Sevinçle rüzgâra döndü, saçları arkasında dalgalanıyordu. “Hadi! Koşalım!”

“Livira!” Arpixon onu azarladı. Ona yaşlı kadın diyordu ama ne kadar sinir bozucu olursa olsun onu dinlemek işe yarıyordu.

Birlikte makul bir hızla dağ yolunda yürüdüler, kütüphanenin geniş odalarının bile sunamayacağı mesafelerde gözlerini dinlendirmek için durdular.

“Bütün bunlar oraya nasıl sığıyor?” Livira durakladı ve yukarıya, dağa baktı. “Yani evet, çok büyük. Bu bir dağ. Ama...”

“Bu sormadığımız bir soru,” dedi Arpixon. “Üstat Ellis kendisinde kütüphanenin bir haritasının ve bir de şehir haritacılarında dağın haritasının olduğunu ve bu ikisinin asla bir araya gelmemesi gerektiğini söylüyor.”

Livira, Üstat Ellis’in haritasını görmemişti. Kütüphaneci stajyerlerin arasına karışamayacak kadar kıdemliydi. Rütbesi Yute’unkiyle eşitti ve dört baş kütüphaneciden biriydi. Ama aslında sorun yerleşim planında değildi. Kare odalardan oluşan sonsuz bir ızgara. Odaların çoğuna erişilemiyordu. Üç ya da daha az kapıdan geçerek ulaşabileceğiniz on beş odadan beşinin açılan bir kapısı yoktu. Bu beş odadan birine Livira girmişti ama kütüphanecilerin hiçbirisi onun hikâyesine inanmış gibi görünmüyordu. Özel-

likle de bir şekilde ona erişim izni verdiğini iddia ettiği mekanik kuzgun, bıraktığını iddia ettiği yerde yapılan kapsamlı bir araştırmanın ardından bulunamadığında. Bazıları geride bırakmasını, unutmamasını söylemişti. Diğerleri de uydurduğunu mırıldanmıştı.

*

Dağın ilerisinde, patika genişleyip bir yola dönüştüğünde ilk evlere ulaşılar. Livira'nın eğitimi henüz isteklerin yapılabilirdiği kütüphane fuayesinde halkla ilgilenmeye kadar uzanmamıştı ve bu yüzden Crath sakinleriyle tanışıklığı yıllar önce kapılardan kütüphaneye yaptığı kısa yolculukla sınırlı kalmıştı. Kendisine nasıl baktıklarını, yoluna tüküren yaşlı kadınları, taş atan ve ona *duster* diyen küçük çocukları hatırladı. O zamandan beri sık sık, Carlotte'tan ödünç aldığı bir aynaya itiraf etmek istediğinden daha uzun süre bakmış, onu işaretlemiş olanın ne olduğunu arayıp durmuştu. Bu *toz bezi* kelimesinin acısını hatırlıyordu ve bir daha söylenip söylenmeyeceğini ya da bir kütüphane stajyerinin mavi cüppesinin yeterli bir zırh olup olmadığını merak ediyordu.

Livira dışarıda olma deneyimine kendini o kadar kaptırmıştı ki hiç farkında olmadan Yute'un tuhaf kule evinin önünden geçmişti.

Bir ses arkasından, "Seni neredeyse tanımadım, evlat!" dedi. "Bir merhaba bile demeden, yanımdan öylece geçip gidebileceğini mi sandın?" Salamonda kapının eşiğinde durdu ve sitem ederek tahta bir kaşığı kapıya doğru salladı.

Arpix, sokakta bu şekilde hitap edilmenin şaşkınlığı içinde o tarafa döndü.

"Özür dilerim, Salamonda!" Livira merdivenlere yöneldi ama sonra Arpix'i hatırladı ve onu da peşinden sürükledi. "Sadece... Ben uzun zamandır dışarı çıkmadım ve gökyüzü harika değil mi? Ve gölgeler!" Kendi gölgesini görebilmek için dönerek dans etti. "Tekrar bir gölgem var!"

Salamonda kaşlarını çatıp, "Hem de sıska bir gölge," dedi. "Arkadaşın da bir iki öğün fazla yiyebilir." Mutfağına doğru geri döndü. "Hadi, içeri gelin."

Livira tereddüt etti. Yute onu Üstat Logaris'in yanına bıraktığında, bir süre sonra gelip kontrol edeceğini söylemişti. Livira hâlâ bekliyordu. Kitap arabasıyla neredeyse ona çarpan kadının neden bu kadar şaşırdığını şimdi anlıyordu. Yute'u kütüphanede görmek gerçekten çok nadir bir durumdu. Sadece baş kütüphaneci biraz daha gizemliydi. Livira onu henüz görmemiş ya da adını öğrenmemişti.

Arpix ikisi adına konuşup, "Teşekkür ederiz, hanımefendi," dedi. "Ama acil bir kütüphane işimiz var." Ellerini yanlarındaki ağır çantalara vurdu.

“Zaten Yute, yukarıdani arkadaşını soruyor evlat.” Salamonda imalı bir şekilde yukarı baktı. “Bu sabah yapacak milyonlarca başka işim varken genç Livira’ya göz kulak olmamı kim istedi sanıyorsun?”

“Yute senden bana göz kulak olmanı mı istedi?” Livira şaşırmıştı. Uzun zaman önce adamın kendisine olan tüm ilgisini kaybettiğine ve dikkati her zaman yeni bir şeye çekilen ama sonra onu da bırakıp yoluna devam eden insanlardan biri olduğuna kendini inandırmıştı.

“Hadi, gel,” diyen Salamonda içeri girdi.

Livira ve Arpix onu takip etti. Parlak güneş ışığından, nispeten içerideki kasvetli ortama girerken gözlerinin alışması birkaç dakikayı buldu. Livira’yı şaşırtan şey, gözleri daha kaynağını bulamadan ağzının sularını akıtan yeni ve muhteşem bir kokuydu. Hâlâ kadının yahnisini hatırlıyordu ama bu o değildi. Bu daha iyiydi.

“Sen yukarı çık, Livira. Erkek arkadaşına tereyağlı bisküvilerimden yedireceğim. Kemiklerini biraz etle doldurabilecek miyiz acaba?”

“O benim erkek... Tereyağlı bisküvi mi?”

“Eğer çabuk olursan sana biraz ayırırız. Yute boş boş konuşmayı sever. Bakalım onu yola getirebilecek misin?”

Livira merdivenleri âdeta uçarak çıktı.

Yute’un kapısına yaklaşırken yavaşladı. Birden düşüncelerini toparlamak için zamanı olsaydı iyi olurdu diye düşündü. Onu terk ettiği için Yute’a kızgın, tekrar kabaran ilgisi için minnettar, minnettar olduğu için de kendine öfkeliydi.

“İçeri gel,” diyen Yute’un sesini kapıdan duydu.

Kendini aptal gibi hissederek içeri girdi. Yute tıpkı Livira’nın, kendi kızının kıyafetleri arasından seçim yapmasını beklediği gün olduğu gibi eğreti bir şekilde aynı sandalyede oturuyordu. Livira artık kızını biliyordu. O da kütüphanede bir stajyerdi. Bir kitap ararken neredeyse on yıl önce kaybolmuştu. Kalıntıları hâlâ dışarıda bir yerlerde, keşfedilmemiş halde duruyordu.

Wentworth, Yute’un yanındaydı ve tüylü bir su birikintisi, canlı bir pranga gibi adamın ayak bileklerine sarılmıştı. Sanki ikisi de onları gördüğü ilk günden beri oradan hiç kıpırdamamış gibiydi.

Livira etrafına bakındı. Ona *karışıklıktan* başka bir kelime bulamadığı o kadar gizemli, o kadar yabancı gelen bu yığın, şimdi onun öğrendiklerinin ışığında kendi kendini çözüyordu. İki yıl boyunca aç zihnini bazen o büyük iştahı doyduğunda bile yeniliklerle tıka basa doldurmuştu. Kıtaları denizler ve okyanuslar tarafından belirlenmiş bir yerküre duruyordu. Ayaklıkta duran

pirinç ve çelikten bir teleskop, bir usturlap, çeşitli montaj ya da demontaj durumlarında saat parçaları ve *hâlâ* adını bilmediği başka aletler.

“Livira.” Pembe gözleriyle ona sanki mekanik bulmacalarından biriymiş gibi bakıyordu. “Söyle bakalım, Wentworth’ın dengiyle tanıştın mı?”

Bu, tekrar bir araya geldiklerinde duymayı beklediği sorulardan biri değildi. “Hayır.” Koridorlarda sinsi kedilerin, aynı derecede sinsi fareleri takip ettiğini görmüştü. Ama Wentworth’ın boyutlarında bir canavar hiç görmemişti.

“Peki, derslerin iyi gidiyor mu?”

Livira sadece başını salladı.

“Eski rehberlerden biriyle yedinci oda açtığınızı duydum.”

Livira, Yute’un ona kahkaha atması halinde kendi tepkisinden korktuğu için hiçbir şey söylemedi. Diğer kütüphanecilerin hiçbiri ona inanmamıştı. Yüzüne karşı yalancı olduğunu söylemişlerdi ve Livira da açtığını düşünmedikleri kapıda raporunu sonlandırmıştı.

Yute ona başını salladı. “Yasak odalardan birine ilk kez giriliyor.” Onu yakından izlemeye devam etti. “Ne kadar uzağa gidersek yasak odaların oranının o kadar arttığını biliyor muydun? En uç noktalarda, bize tamamen kapatılmış bilgi denizleri boyunca odalardan koridorları takip ederiz. Bizi kısıtlayan, gurur ve cehaletin tuhaf bir karışımıdır. Ve kendi cehaletimizle gurur duyuyoruz. Sana inanmıyorlar çünkü bunu yapmak, böylesine imrenilen bir bölgeye ilk giren kişi olduğunu kabul etmek anlamına gelir.”

“Ama sen bana inanıyor musun?”

Yute hiçbir şey söylemedi. Koyu gri cüppesinin içine uzandı ve açık elini ona doğru çevirdiğinde avucunun içinde bir tüy vardı ve tüyün siyahlığı teninin beyazlığını vurguluyordu. Ona uzattı. Livira tüyü aldı ve onu olması gerekenden daha ağır buldu.

“Dikkatli ol,” diye uyardı Yute. “Kenarlarıyla kendini kesebilirsin.”

Livira ona geri uzattıp, “Bunu nereden buldun?” diye sordu.

“Sende kalsın.” Yute ona doğru kaldırdı. “Mekanik arkadaşını bıraktığını söylediğin yerin yakınında buldum. Onun en eski rehberlerden biri olduğunu düşünüyorum. Kütüphanenin bir parçası değil ama bizden çok daha derin bir anlayışa sahip biri tarafından üretilmiş. Bazı kitaplarda ondan bahsediliyor. Adını bir zamanlar biliyordum ama diğer pek çok şeyle birlikte unuttum.”

Livira kuş tüyünü kaldırıp siyahlığına hayretle baktı. Bir yanı Yute’a

asistandan ve Değişim'den bahsetmek istiyordu ama bir yanı da hâlâ bu sırrı kendine saklamak istiyordu. Tereddüt etti. Ağzını açtı. Kapadı. Tekrar açtı ama Yute'un söyleyecek daha fazla şeyi vardı ve boşluğu doldurdu.

"Her halükârda sen, bilge nesillerin başarısız olduğu bir konuda, ilk girişiminde başarılı oldun. Cevabı şans eseri bulmuş olabileceğini kabul etmek bile meslektaşlarımdan gururunu incitiyor." Yanındaki masada duran ve dumanı hafifçe tüten fincana uzandı, bir yudum aldı ve tadı hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını çatı. "Bugün şehre girerken dikkatli olmalısın, Livira. İnsanlar teker teker iyi ya da kötü olabilir. Toplum neredeyse her zaman kötüdür. Senin soyundan gelen insanlar Crath'ta pek sevilmez." Yute fincanını kenara koydu ve Wentworth'ı yerinden kaldırarak sandalyesinden kalktı. "Senin için bir görevim var. Kütüphanenin en büyük lanetinin doğasını ortaya çıkarıp çıkaramayacağını görmeni istiyorum."

"Lanet mi?" Livira kaşlarını çatı. Kütüphaneciler kütüphaneden, insanlığın en büyük nimeti gibi bahsederlerdi. Bildiği kadarıyla herkes öyle diyordu ama şehirde kütüphane şehrin *nimeti*di -kralın şehir için bir nimeti- ve tüm insanlık kirli parmaklarını kütüphaneden uzak tutabiliirdi.

Yute başını sallayıp, "Lanet, birkaç tanesinden biri," dedi.

Livira hiçbir şey söylemedi. Kütüphane Yute'un kızını yemişti. Livira koridorların derinliklerinde olmanın neden olabileceği korkuyu biliyordu. Yalnız bir ölüm olmalıydı. Bundan sonra Yute neden bunun bir lanet olduğunu düşünmeyecekti ki?

"Bir tohum ekeyim," dedi Yute. "Sen geri döndüğünde, ne yetişeceğini birlikte görürüz. Kısa süreli tanışıklığından sonra fark etmemiş olabilirsin ama indiğin şehrin, iki yıl önce tırmandığın şehirle aynı olmadığını aklından çıkarma. Asla geri dönemeyeceğini söylerler ve bu doğrudur. Biz değişiriz ve bu yüzden geri döndüğümüz yerler aynı görünmeyecektir. Ancak burada şehir de en az senin kadar büyüdü. İlerlemenin olağanüstü hızı karşısında kendine nereden geldiğimizi, nereye gideceğimizi ve -en önemlisi- bu yolu daha önce yürüyüp yürümediğimizi sor."

Livira cevabı bilmiyordu ama sırf sorunun kalıbı yüzünden Yute'un ona tehlikeli bir şey verdiğinden emindi.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Yute'un gülümsemesinde pişmanlık vardı. "Bu kadar çok soru soran bir çocuk için iyi dinliyorsun. Sebeplerden biri bu. Bazıları bana Yolanda'yı hatırlattığın için olduğunu düşünebilir ama bu çok sığ bir varsayım. Kızım senin yaşındayken çok farklı bir insandı. Bir diğer neden ise -itiraf etmek beni her ne kadar utandırır da- bazı gerçeklere tek başına katlanmak zor-

dur ve onları paylaşmak tehlikelidir. Sende Livira, gerçeklere ulaşabilecek kadar keskin bir zihin görüyorum ve senin kendi kendine ortaya çıkardığın bir gerçeği inkâr etmek daha zor ve düşünmek daha kolay. Sende başka kimsede olmayan bir kıvılcım görüyorum ve büyüdüğünde bunun bize çıkış yolu gösterecek bir ışık olmasını umuyorum.” Solgun parmaklarını dikleştirdi, daha sonra birbirine geçirdi. “Ve şuna emin ol, biz kapana kısıldık, çocuğum.”

Düzenleme

Ny.ozlem.

Bir masal, solup gitmesi gereken küçük bir masal anlatın. Gözünüzü bir an için ondan ayırın ve geri döndüğünüzde sizi dışlerinin arasına alıp, sarsacak kadar büyümüştür. İşte böyle. Tüm hayatlarımız birer masaldır. Bazıları anlatıldıkça yayılır ve büyür. Diğerleri sadece tanrılarla aramızda anlatılır, günlerimizin ardında ileri geri mırıldanılır ama o masallar da büyür ve bizi aynı şiddetle sarsar.

Soytarı Prens, Mark Lawrence

28. BÖLÜM

LİVİRA

Arpix'in hareket edemeyecek kadar karnının tok olması dışında, Salamonda'nın mutfağında bekletilmekle ilgili bir şikâyeti yoktu. O kendi payına düşen yükü kaldırdı, Livira da geri kalanları topladı. Laboratuvara teslim edilmesi gereken kitaplar kaldıkları süre boyunca daha da ağırlaşmış görünüyordu. Salamonda, sanki Arpix'in ilk ziyareti değilmiş ve Livira'yı daha önce gördüğü ilk seferden bu yana iki yıl geçmemiş gibi Arpix'in teşekkürlerini eliyle savuşturarak her ikisine de daha sık uğramaları gerektiğini söyledi.

Arpix merakına yenik düşmeden önce iki sokak dayandı. En sonunda, "Vekil Yute ne istiyormuş?" diye sordu.

"Kurgu hakkında konuşuyordu," dedi Livira.

"Kurgu mu?" Yute'un evinden ayrıldığından beri Arpix'in hızı yavaşlamıştı.

"Hikâyeler." Livira, Salamonda'nın tereyağlı bisküvilerinin sadece yarısını yemişti ve aşırı dolu midesi onu da yavaşlatıyordu. "Asla tercüme etmiyoruz ve nadiren talep alıyoruz. Ama rafların yarısından fazlası onlarla dolu. Yarısından çok daha fazlası. Herkesin denemesi gerektiğini söyledi. Okumayı ve yazmayı denememizi istedi."

"Bir kütüphaneci böyle mi söyledi?" Arpix şoke olmuş gibiydi.

Livira, Yute'la sohbetlerinin son kısmını atlamıştı. Kurgu eserlerin bahsinin Arpix'i çok şaşırtacağını ve Yute'un kütüphanenin lanetli olduğunu düşündüğünü söylerse çocuğun muhtemelen beyninin yanacağını biliyor-

du. Kütüphane, Yute'un lanetlerden bahsetmesini en yüksek mertebeden sapkınlık haline getiren bir inançtı. *Tohumunun* neye dönüşebileceğini tam olarak anlamamış olsa bile bundan emindi. Ve Arpix çok az konuda tutkulu olabilirdi ama sözkonusu kütüphanenin belirtilen amacı olan bilgiyi insanlara özgürce ulaştırmak olduğunda tam bir fanatikti.

“Kurgu mu okumalıyız?” Arpix şaşkınlıkla başını salladı. “Dillerimizi daha iyi öğrenmek için mi?”

“Zevk için.”

Arpix gözlerini kırptırdı. “Peki ya yazmak?” dedi. “Bunun ne anlamı olabilir ki?”

“Yute bana büyük bir yazarın, bir zamanlar kurgunun kolay olduğunu söylediğini anlattı. Tek yapman gereken boş bir sayfanın önünde oturup kanamakmış.” Livira homurdandı. “Yute bunu harfiyen uygulayan bir halk olduğunu söyledi. Her şeyi kanla yazıyorlarmış, ona göre bu fazla zorlamakmış ama belki de kâğıttan tasarruf etmenin ve sonuca çabucak ulaşmanın iyi bir yoluymuş. Görünüşe göre on sekizinci oda neredeyse sadece onların kitaplarıyla doluymuş.”

“Sanatları için acı çekiyorlarmış.” Arpix minnetle başını salladı. “Başka ne söyledi?”

“Hikâyenin bir ağ olduğunu söyledi. Çağın ruhu kadar büyük ya da bir ağaçtan düşen son yaprağı izleyen bir adamın duyguları kadar küçük bir şeyi, bazen de her ikisini birden yakalayabilir ve birini diğerinin yansıması haline getirebilirmiş.”

Arpix başını salladı ve bir süre sessiz kalarak kütüphanecinin sözlerini düşündü. Sonra bir rüyadan kurtulur gibi başını sallayarak, “Sadece hikâyeler hakkında konuşmak istemiş olamaz,” dedi. “Başka ne dedi?”

“O da ne?” Livira ufukta bir lekeyi işaret ederken Arpix'i sorgulamasından uzaklaştıran şeye minnettar oldu. “Toz fırtınası mı?”

“Çok küçük. Ve öyle görünmüyor.” Arpix şehirlerle ilgili daha çok şey biliyordu ama toz sözkonusu olduğunda Livira kendini bir uzman olarak görüyordu.

“Şey...” Arpix kaşlarını çatı ve kendini toparlamak için en yakın dağ zirvesine bakındı. “Tronath o tarafta, elli kilometre ileride. En yakındaki şehir o. Aslında daha çok bir kasaba.”

“Orası soğuk mu?”

“Hayır.” Arpix kaşlarını biraz daha çatı.

“O halde orayı neden ateşe verdiler?”

Yanlarından telaşla geçen bir adam, yarım düzine büyük, yuvarlak

peynir yığınının olduğu bir arabayı itiyordu. “Kokuşmuş Sabberlar yaptı,” dedi.

Arpix arkasından hayretle, “Sabberlar ateş kullanmayı biliyor mu?” diye seslendi.

“Köpek askerler.” Adam başını salladı. Yokuş aşağı aceleyle ilerlerken arabası kaldırım taşlarına çarpıyordu. “Bunu benden duymadınız.”

Livira, Arpix’e dönüp, “Ateşi neden bilmesinler ki?” diye sordu. “Benim gördüklerimin kılıçları vardı. Demir yapmak için ateşe ihtiyaç vardır.” Dust’tan ayrıldığından sonraki iki yıl boyunca Livira’nın kederi sertleşmiş, kalbiyle midesi arasında bir yerde duran nefretten, soğuk bir taşa dönüşmüştü. Malar’ın yoldaşlarının, onun yaşadığı yeri yok eden Sabberların her birini avlamış olmasını umuyordu. Ama bu da kendi gözleriyle gördüğü gerçekler yerine, onlar hakkındaki küçümseyici hikâyelere inanacağı anlamına gelmiyordu.

Arpix başını sallayıp, “Üzerinde çalıştığım son kitap, ev okuyucuları için Orta Gargan’dan tercüme ediliyordu,” dedi. “Sabberların köpeklerle ürediği ve kendilerinin de hayvandan farksız olduğu yazıyordu. Muhtemelen o kılıçları çalmışlardır.”

“Bu doğru değil.” Livira çantasını düzeltmek için durdu ve Arpix’e döndü. “Biriyle konuştum. Bizim dilimizi konuşuyordu. Hayvanlar konuşmaz.”

“Ne söyledi?” diye sordu Arpix.

“Yenecek kadar iyi olup olmadığını sordu.”

Arpix omuz silkti. “Konuşabilseydi kulağa bir hayvanın söyleyeceği şeyler gibi geliyor.” Tekrar yola koyuldu.

Livira bir süre onu izledi. Öyle olmamıştı, değil mi? Sabber’ın oldukça yavan bir espri anlayışı olduğunu düşünmüştü. Onu yiyip yemeyeceğini öğrenmek istemişti. Aynı kelimelerin, farklı insanlar için bu kadar farklı anlamlara gelebilmesi onu tedirgin etmişti. Tıpkı iki çift gözün aynı olaylara tanıklık etmesi ve daha sonra birbiriyle çelişen ifadeler vermesi nasıl mümkünse öyleydi.

*

Livira, Arpix’i şehrin içinde takip ederken kütüphanenin sakinliğinde geçirdiği onca zamandan sonra kalabalık ve gürültü karşısında şok olmuştu. Eski yerleşimdeki arkadaşlarını bulmak için insanların yüzlerini taradı ve tabii ki hiçbirini göremedi.

“İşte, oraya gidiyoruz,” diyen Arpix, üzerlerinde yükselen dağın kolunu işaret etti. “Laboratuvar yukarıda. Böylece rüzgâr dumanları şehirden uzağa taşıyor.”

Kısa bir süre sonra alçak şehrin dar sokaklarında, çatılar laboratuvara dair tüm görüşü kapadı ve Arpix'in yön duygusu da onunla birlikte kayboldu.

Livira ağrıyan omuzlarını kitap çantasının kayışları altında döndürdü.

"Kaybolduk mu?"

"Kaybolmaktan da öte, canım," dedi.

"Kütüphane işindey-"

Adamın elindeki bıçağın parıltısı Arpix'i durdurdu. Birdenbire ara sokak bomboş kaldı. Adamın yüzü sıradan, kaba ve kemikliydi ama gözlerinde soğuk ve boş bir şey, Livira'ya bunun hırsızlıkla ilgili olmadığını söyleyen türden bir açlık vardı. Adam onları öldürmek istiyordu. Livira'nın içini dolduran dehşet, bir israf duygusuyla karıştı. Kütüphanenin tüm sıraları elinin altındayken ve dokunulmamışken kokuşmuş bir sokakta, bilinmeyen nedenlerle ölmek ne kadar anlamsızdı.

"Kaç!" dedi Arpix. Ama kaçmak için hiçbir hamle yapmadı ve cesareti onu kendine bağladı. Üstelik adamın suç ortağının arkadan yaklaştığını duyabiliyordu.

"Yoluna git, dostum." Bıçaklı adam bakışlarını Livira'nın arkasındaki kişiye yöneltti. O zaman suç ortağı değildi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Katılmıyorum."

"Yalnız değilim."

"Değildin. Şimdi yalnızsın."

Arpix'le Livira'nın arasına giren adam, bıçaklı adamdan bir baş daha kısaydı ve silahı yoktu.

"Geri çekil!"

Bıçaklı adam bıçağını kaldırdı.

"Geri çekil! Ben-"

Her şey bir anda oldu. Uzun boylu adam kıpkırmızı parmaklarıyla göğsünü tutarak yere düştü.

Daha kısa boylu adam dönerken Livira onu tanıdı. "Malar?" Neredeyse aynı görünüyordu. Belki saçları biraz daha kırlaşmış, ağırlaşmıştı. Sabber pençelerinin yüzünde bıraktığı yaraların yerinde artık beyaz dikiş izleri vardı.

"Toz sıçanı," diyerek başını eğdi.

"Malar!" Livira, bedeninin geri kalanı hâlâ şokun etkisiyle titrese de yüzünden gülümsemeyi bir türlü silemiyordu. Aniden kaşlarını çatınca gülümsemesi kayboldu. "Malar!" Şehirde on binlercesi vardı. "Bu nasıl bir tesadüf?"

“Sana göz kulak olmam için para aldığımda oldukça yüksek oluyor.” Hançerini pelerinine sildikten sonra kemerine geri soktu. Yerdeki adam ne kıınıldadı ne de inledi. “Ödeştik, toz sıçanı. Bunu unutma. Para yüzünden buradayım. Sıradan ve basit.” Dönüp uzaklaştı. “Gel bakalım. Aklını başına topla. Öldürdüğüm şu üç şaklaban da benim gibi para almıştı. Muhtemelen onlardan daha çok vardır.”

Malar onları gecekondu mahallesinden dışarı çıkardı ve yukarı doğru yönlendirerek laboratuvara tırmanmaya başladı. Livira onunla konuşuyordu, kelimeleri delik bir kovadan akan su gibi ağzından dökülüyordu. Arpix’in şoktan bembeyaz kesildiği ve sustuğu yerde Livira çenesini tutamıyordu. Her şeyden bahsetti ve Malar, yerleşimdeki arkadaşlarını bulma niyetini açıklayana kadar onu görmezlikten geldi. İyi olduklarını bilmek istiyordu. Küçüklerin karnını doyurabilmek için azıcık maaşını biriktiriyordu. Kütüphane girişinden tekrar çıkana kadar iki yıl geçeceğini hayal bile etmemişti.

“Parayı bana ver. Senin şu Benth denen arkadaşına ulaşmasını sağlayacağım. Sızinkiler iyi durumda. Endişelenmeniz gerekenler surların hemen dışındakiler.”

“Surların dışındaki insanlar mı?” diye sordu Livira.

“Dust’tan gelen halk,” dedi Malar. “Duvarın dibinde kamp kurmuş yüzlerce insan var. Kral onları içeri almıyor. Hırsız ve tecavüzcü olduklarını, artık topraklarını işleyemeyecek kadar tembel oldukları için buraya geldiklerini söylüyor.”

“Ama neden buradalar? Ne yiyorlar?”

“Sabberlardan kaçtıklarını söylüyorlar.” Malar laboratuvara çıkan uzun merdivenin dibinde durdu ve rol yaptığını belli etmek istercesine çok farklı bir ses tonuyla devam edip, “Tabii ki bu doğru olamaz çünkü kralın orduları, bu vahşi düşmana karşı birbiri ardına şanlı zaferler kazandı,” dedi.

*

Livira, sokaklar dikleşmeye başladığında ve el çantaları her attığı adımda daha da ağırlaştığında nefesini tırmanış için sakladı. Omuzlarındaki acıdan ve ara sokakta parıldayan bıçağın anısından uzaklaşmak için kütüphaneden indiğinden beri öğrendiklerine odaklandı. Kaşlarını öfkeyle çatı ve gözlerini basamaklardan ayırmadan çeşitli fikirleri bir araya getirmeye, sanki sadece irade gücünün bir araya getirebileceği kötü tasarlanmış yap-boz parçalarıymış gibi birini diğerine takmaya çalıştı. Kütüphane bir bilgi kaynağıydı. Herkesin bildiği en iyi kaynak. Eski kitapların sayfalarında ateşin ve simyanın gizemlerini çözen sırlar vardı. Laboratuvar bu sırlar-

dan besleniyor, her yıl daha verimli ok çubukları, daha ucuz, daha parlak aydınlatma, gerçekten işe yarayan ilaçlar veya kayaları parçalayabilen parlayıcılar gibi yeni mucizeler üretiyordu. Yine de bu başarıların doğurduğu inanç, Kral Oanold'un kütüphanedeki kitaplarla da desteklenen elverişli yalanlar ekmesine izin vermişti.

Livira, "Sonsuz bir kütüphanede, yeterince uzun süre araştırırsan sahip olduğun hemen hemen her fikre uyan bir kitap bulabilirsin," diye mırıldandı. "Ve biz de bu arayışın motoruyuz. Krala duymak istediklerini, halkın duymasını istediklerini veririz. Kütüphanecilerden kendisine Sabberlarla ilgili kitaplar getirmelerini istemiyor, onlardan Sabberlar hakkında *bunu* söyleyen kitaplar getirmelerini istiyor."

"Sesini alçalt." Arpix onun yanında soluk soluğa kalmıştı ama kendinden başka birinin onu duyabileceği fikri saçmaydı. Zar zor anlaşılır bir fısıltıyla, "Bu kitapların peşindeyken Bagnus'ın bana ne söylediğini duyana kadar bekle," diye tısladı.

"Sana ne söyledi?"

Bagnus masalarında oturan, onlardan birkaç yaşla en büyükleriydi ve bir üst sınıfa geçme zamanı çoktan gelmişti.

Arpix, "Tüy kalem araştırması," dedi. Nefes nefese kalmıştı.

"O da ne?" Uzun taş basamakları tırmanırken Livira da artık zor nefes alıyordu.

"Bir teori." Arpix yükünü kaydırdı ve göğsüne daha fazla hava çekti. "Eğer kütüphane gerçekten sonsuz olsaydı teoriye göre hayal edebileceğin her kitabı barındırırdı."

"Olabilir."

"Ve eğer bu doğruysa... Eğer bu doğruysa ve o zaman her kitabın orada bir yerde olduğunu biliyorsan..."

"Evet. Yani?" Livira şu anda tam bir cümle kurabileceğinden şüphe etse de tüm bu duraksamaları giderek daha sinir bozucu buluyordu. Malar merdivenlerden rahatsız olmamış gibi görünüyordu ama çantaları taşımaya yardım etmek için hiçbir teklifte bulunmamıştı.

Arpix, "Peki, aradığın kitabı bulmaya çalışmak yerine onu yazman daha kolay olmaz mı?" diye sordu. Solgun alnındaki teri sildi. "Tüy kalemle arama. İstediğin kitabı bulmak için bir tüy kalem kullanırsın ve onu sayfanın üzerine koyarsın. Ve herkese bunun bir kütüphane gerçeği olduğunu söylersin çünkü kütüphane hiç bitmez, o zaman kitap orada bir yerdedir."

"Kütüphane bir yerde bitmek zorunda!"

Arpix omuz silkti.

“Kanıtla o zaman.”

Livira cevap vermek için çırpınırken ayağını biraz sert bir şekilde yere bastı, eksik bir basamağı kaçırdı ve tepeye ulaştıklarını fark etti. Malar yakınlardaki bir duvarın gölgesinde, bir bankta oturuyordu.

“Laboratuvar.” Sanki dağın yamacından çıkan çok sütunlu, eski bir rapınakmış gibi inşa edilmiş etkileyici bir binayı eliyle işaret etti. Daha yukarılarda, rüzgârın yamaçlardaki çatlaklardan söküp attığı ve kuzeydeki Dust’a doğru taşıdığı hafif sarımsı bir duman yayılıyordu. Havada hiçbir şekilde doğal gelmeyen bir keskinlik vardı ve Livira’nın gözlerini yakıyordu ancak özel bir koku alamıyordu.

Livira ve Arpix yüklerinden kurtularak gölgede oturan Malar’a katıldı. Livira yakınlardaki bir oyukta bir çeşme görünce susuzluğunu gidermeye gitti. İçmesi gerekenden fazlasını içti ve ağzını silerek ayağa kalktı. Şehre gelmeden önce su tesisatı diye bir şey duymamıştı. Şimdi borular devasa bir bitkinin kökleri gibi yayılıyor, her eve ulaşıyordu. Onu aşağıdaki bahçelere düşmekten koruyan alçak duvarın üzerinden dışarı baktı. Crath önünde uzanıyordu. Taş, tuğla, arduvaz ve mermerden oluşan bir metropol, her zaman sanki kütüphaneden sürekli görünmez bir ateş yayılıyor, hiç bitmeyen bir yeniden yapılanma talep ederken eskiyi tüketiyormuş gibi değişimin pençesinde duruyordu.

Livira, kadim insanların bu sırları ilmi kitapların sayfalarını karıştırarak değil, evreni yönlendirilmeden, dikkatle gözlemleyerek ilk kez keşfetmelerinin ne kadar zaman aldığını merak ediyordu. Livira bunun kaç insan olduğuna bağlı olabileceğini düşündü. Belki de on milyar ruh, on bin ruhun dikkatli bir talimatla gerekli adımları atmasıyla aynı zaman ölçeğinde varoluşun sırlarını çözecek yeterli sayıda dâhi ortaya çıkarabilirdi. Ama buradaki asıl sorular Yute’a aitti. Bu daha önce kaç kez olmuştu? Ve neden bugün, yolculuğun başlangıcına bu kadar yakın bir zamanda geri dönmüşlerdi?

Kapının yanında duran şık giyimli yaşlı adamdan gelen kibar bir öksürük, Livira’yı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Merdivenlerden küçük meydana geçtiğini fark etti ve kendini kapıda buldu.

“Kütüphaneden geliyorsunuz sanırım?”

Livira bariz olanı onaylamadan önce kapı açılmaya başladı. Lekeli beyaz tunik giymiş siyah saçlı bir adam onlara doğru bakıp hızla dışarı çıktıktan sonra kapıyı sonuna kadar açık bıraktı. Yaşlı adam onaylamayan gözlerle adamın arkasından baktı.

“Kime teslimat yapmak için geldiniz?”

“Hiago Abdalla.” Livira, baş simyacının himayesinde çalışan üç laboratuvar şefinden birinin adını verdi. Lekeli tunik giymiş adamın, arkasından gelen zengin giyimli bir ziyaretçiye doğru yönelmesini dikkatle izledi. Adam kadını sanki başıboş bir keçiymiş gibi merdivenlere doğru sürükledi. Adamın hareketlerinde bastırılmış bir aciliyet duygusu var gibiydi ve kadının kırılmış gururu adamı zerre kadar caydırmıyordu.

“Yanlış giden bir şeyler var.” Patlama Malar’ın şüphelerini bastırdı. Açık kapıdan yeşilimsi, sarı bir bulut püskürüp, hepsini yutarken Livira’yı yere düşürdü.

...aynalar salonundan daha popülerdir. Bu kavisli yansıtıcıların sunduğu çarpıtmalar, komik olandan tekinsiz olana kadar çeşitlilik gösterir. Çok az şey bizi, neredeyse ama tam olarak doğru olmayan bir yüz kadar tedirgin etme gücüne sahiptir. Aynalı salonun verdiği ders algıya dairdir. Bir açı değişikliği, yeni bir çarpıtmanın eklenmesi ya da mevcut çarpıtmanın kaldırılması, tanıdığımızı sandığımız birine bakışımızı tamamen değiştirebilir.

Güneydoğu Lithgow'da Karnaval Eğlenceleri, Mitch Kable

29. BÖLÜM

EVAR

Kitap kulelerinin arasından kaçarken Clovis'in annesi kızını neredeyse ayaklarından sürüklüyordu. Babası ve iki erkek kardeşi, katliamın bir parçası olarak arkalarında ölü yatıyordu. Sabberlar hayatta kalanların etrafına ağlarını atmıştı. Her yönden geliyorlardı, silahlanan tek taraf olmasalar bile sayıları onların lehine işliyordu.

Evar peşlerine düştü. Önüne çıkan her engeli aşmak için koşarken onlara kolay bir şekilde yetişti. Çok geçmeden annenin en yakın okuma odasını hedeflediğini anladı. Yaşlı savaşçının boynunu kırdığı demir menteşeli kitabı hâlâ taşıyordu.

Okuma odasının girişine yaklaştıklarında, ölenlerin çığlıkları arkalarında kaybolurken anne yavaşladı ve topallamaya başladı. Evar artık onun yara aldığını görüyordu. Sol tarafında, kaburgalarının arasında, yukarıda açılan bir yaradan kalçasına doğru kan akıyordu. Clovis henüz görmemiş, arkalarındaki kalabalığa odaklanmıştı. Yollarında olabilecek herhangi bir Sabber'ı izliyordu.

"Kanıyorsun!" Çocuğun sesinde yeni türde bir korku, kendi için hissettiği korkudan çok daha büyük bir şey vardı.

"Bir şey değil." Annesi onu çekiştirmeye devam ederken kolunun altındaki ağır kitabı hâlâ taşıyordu. Evar kadının teslim olmama konusundaki ısrarını anlıyordu. Hem bir kalkan hem de bir silah olarak kitap, kadına her şeye rağmen iyi hizmet ediyordu.

Clovis'in çocukluğundaki okuma odası, çoğunlukla Evar'la paylaştığı

yetişkinlik döneminde olduğu gibiydi. Devrilmiş masalardan, masa adalarından, masa duvarlarından ve birçok çocuğun oyun alanından oluşan bir karmaşa. Gerçi Clovis'in annesi, Clovis ve Evar'ın hemen arkasından içeri girdiğinde, orada herhangi bir çocuk varsa bile o zaman iyi gizlenmişlerdi.

İkisi de genç olan bir adam ve bir kadın Mekanizma'dan aceleyle çıkıp koridora doğru ilerliyordu. Adamda bir tuhaflık vardı. Sanki teni tütüyor, arkasında havayı kirleten bir gölge izi bırakıyordu. Clovis'in annesi gibi o da tökezliyordu ve genç kadın onu çekiştiriyordu.

"Onun nesi var?" diye sordu Clovis.

Annesi ikilinin geçmesi için yer açmak üzere onu kenara çekti. "Hella onu dışarı çıkarmak için Mekanizma'yı açmış olmalı," dedi.

Evar bunu asla yapmaması gerektiğini biliyordu. Asistan bu konuda çok net konuşmuştu. Bu sadece onun yapması gereken bir şeydi.

Annesi onlar geçerken, "Oraya gitme, Hella!" diye seslendi. "Onlar tam da oradalar!"

Genç kadın kocaman olmuş gözleriyle onlara döndü. "Daha yer var," dedi. "Orada daha çok yer var. Onlardan burada saklanmaktansa orada saklanmayı tercih ederim."

"Ama..." Anne gitmelerine izin verdi. İki seçenek de iyi değildi. Adam aslında duman olmayan siyah bir duman izi bıraktı. Evar kütüphanenin amansız ışığı altında dağılmadan önce gölgede rahatsız edici şekiller gördü.

Anne onları Mekanizma'nın gri blok kısmına götürdü. Bugün kapı, Evar'a Asistan'ı hatırlatan, görünüşe göre aynı maddeden yapılmış olan sıradan, beyaz bir dikdörtgendi.

"Nerede o? Asistan nerede?" Evar, Clovis'in annesine döndü. "Asker nerede?" Asker herhangi bir sayıda Sabber'a karşı durumu değiştirebilirdi. Elbette annesi onu duyamazdı ve duysa bile bir hayaletin sorularını yanıtlamaktan daha öncelikli sorunları vardı.

"Sessiz olmamız gerekiyor." Anne Clovis'i Mekanizma'nın uzak tarafına, okuma odasının giriş kısmındaki görüş alanının dışına çekti. Aşağı baktı ve dehşet içinde başını salladı. "Nereye gidersek gidelim kanım onları bize getirecek." Kitabı Mekanizma'ya yasladı ve yavaşça yarasını inceledi. Deri ceketinden akan aynı parlak kızılık, şimdi dudaklarını ve çenesini benek benek lekelemişti. Silah akciğerine isabet etmişti.

"Saklanabiliriz," dedi Clovis. Kocaman olmuş gözleriyle koridora baktı. "Öyle değil mi anne?"

Uzaktan gelen bir çığlık annenin tereddüdünü delip geçti. Clovis ve annesi birlikte yere çömeldi ve Mekanizma'nın köşesinden etrafa bakmak

için öne çıktı. Koridorun ana salona açılan en uzak köşesinde biri görüş açlarına girdi. Sonra başka biri. Ve biri daha.

Evar kız kardeşini, şansı ve fırsatı olan kız kardeşini izlerken önündeki narin çocuğu zorlukla tanıdı. Korku ve sevgi dolu bir çocuk. Tanıdığı Clovis, Mekanizma'dan yanında sürünerek çıkan Clovis, o ilk gün bu genç kızın derisine bürünmüş olsa da başından beri demir gibiydi. Eğitimin-den de Sabberlara duyduğu nefretten de ödün vermiyordu. Gidecek yeri olmayan bu nefret tüm kardeşlerinin üzerine çökmüş, soğuk bir şeydi ve sıcak olmadığı için daha da korkutucuydu. Clovis intikam arzusunu hep-sine bulaştırmıştı ama onların Clovis'in hissettiklerinin gölgesi-ydi. Olay olduğunda Clovis buradaydı. Hatırlıyordu. Onlara anlatılmıştı ama Clovis görmüş, duymuş, koklamıştı. Bu son saatin görüntüleri o zamandan beri geçirdiği her sessiz âna musallat olmuş olmalıydı. Sessiz anlardan kaçınma-sına şaşmamalıydı.

Evar'ın kız kardeşinde gördüğü tek korku emaresi, uykusunu bölen korkunç rüyaların sınırları içindeydi. O kâbusları neyin beslediğini şimdi anlıyordu. Babasının ölümü, öz kardeşlerinin katledilişi, burada, Mekanizma'da kanlar içindeki annesi ve peşlerindeki Sabberlarla birlikte bekleme-nin dehşetiyle uykusunu dolduran bu anları yeniden yaşadığı yer orasıydı.

Evar şimdi tanıdığı Clovis'in, o gün yaşanmasaydı büyüdüğünde ola-cağı kadın olmadığını anlamıştı. Tanık olduğu olaylar Clovis'i şekillen-dirmişti ve asla tanıyamayacağı başka bir Clovis, rafların arasında erkek kardeşleriyle birlikte ölmüş, öylece yatıyordu.

"Mekanizma'nın içine saklanırsınız," dedi Clovis'in annesi.

Clovis titreyerek annesine baktı. "Yalnız girmek zorunda olduğunu sa-nıyordum," dedi.

"İki de olur," diye yalan söyledi annesi. "Önemli olan koşmak. İçeri girer girmez ikimiz de koşacağız ve arkamıza bakmayacağız. Bunu benim için yapabilir misin? Koşup, arkana bakmadan durabilir misin? Ben hemen arkanda olacağım."

"Ama ben istemi-"

Annesinin eli, Clovis'in ağzından çıkan kelimeleri tokat gibi savurdu. "Kaç ve arkana bakma!" Bu sefer bir bağırış koptu. Koridordan başka bağ-ırışlar da geldi. Sabberlar artık koşuyordu.

Annesi kanlı elleriyle Clovis'i Mekanizma kapısına sürükledi. "Bunu benim için taşı." Kitabı Clovis'in kollarına bıraktı. Bir elini kapıya koydu. Kıpırmızı bir iz bırakması gerekirdi ama onun yerine beyaz yüzey, tema-sıyla eriyerek gri bir tünel ortaya çıkardı.

Sabberlar odanın içindeydi. Sayıları bir elin parmaklarını geçmiyordu. Bazıları ellerinde kılıçlarla koşuyor, diğerleri de uzaklara ölüm saçan metal tüpler taşıyordu. Evar silahlar hakkında bir şeyler okumuştı ama onlardan birini görmeyi hiç düşünmemişti.

“Hadi!” Anne, kızını ileri itti. “Yanımdayım! Koş!”

Clovis kapı aralığından geçer geçmez beyaz yüzey onun arkasında yeniden belirdi.

“Bu işe yaramayacak,” diye mırıldandı Evar. Her ne kadar bir şekilde zaten işe yaradığını biliyordu. Sabberlar Clovis’in içeri girdiğini görmüş olmalıydı. Clovis’in o anda sahip olduğu tek koruma, Sabberların Mekanizma kullanımdayken onu dışarıdan açmanın tehlikelerini biliyor olabilme ihtimalleriydi. Ve biliyor olsalar bile sadece beklerler miydi? Clovis yalnız olduğunu anladığında kendi iradesiyle ortaya çıkacaktı.

Clovis’in annesi bir hırıltıyla kendini Mekanizma’dan uzaklaştırdı ve duvarı kan içinde bıraktı. En yakındaki masa yığınının doğru topallayarak ilerledi. Sabberları yanına çekmeye çalışıyordu.

Anne bunu yaparken bile saldırganlar ayrılmıştı. Bir kısmı onu takip ederken bir kısmı da kızını ittiği kapıya yaklaşıyordu. Evar işe yaramayacağını biliyor olsa da girişin önünde bir savunma duruşu aldı. Her iki yanında da bir şeyler oluyordu. O kadar beklenmedik bir şeydi ki dikkatini şu anda kendisinden sadece otuz metre ötedeki Sabberlardan uzaklaştırmayı başarmıştı. Kapının her iki yanından çıkan gri eller, sanki aşılmaz bir taş değil de kalın bir çamurmuş gibi Mekanizma’nın duvarlarından uzandı. On saniye kadar kısa bir süre içinde iki figür arkalarındaki duvarda hiçbir iz bırakmadan kendilerini kurtardı. Asistan ve Asker, tekdüze bir griden çok yer yer koyu, yer yer açık tonlarda camın arkasında duman gibi dönen gri renkte olmaları dışında tıpkı Evar’ın onları her zaman tanıdığı gibiydi. Her ikisi de ona bakıyor, ellere sahip olduklarını görünce şaşırmış gibi ellerini inceliyorlardı. Asistan’ın avuç içlerinde, Evar’ın hep bildiği kesik yaralar vardı. Asker’in sol eli, vücudunun sol tarafının tamamı, asla anlatmadığı kısmen erimiş bir görünüme sahipti.

“Sabberları durdurmalısınız!” diye bağırdı Evar.

Asker başını kaldırdı ve bir yabancıнын siyah gözleriyle Evar’a baktı.

Evar Asker’in omzuna uzanıp, “Asker!” dedi. Kendini dirseğine kadar Asker’in bedeninin girdap gibi dönen griliğinin içinde buldu. O anda koluna öyle bir şiddet dalgası doldu ki dehşetten nefesi kesilmiş bir halde geriye savrulurak yere düştü.

Sabberlar hemen sonrasında Asker’le Asistan’a doğru atıldı. Asker kılı-

cını çekmedi. Bunun yerine, düşmanını acımasız bir etkinlikle etkisiz hale getirdi. Yumrukları onları yerden havalandırdı ve devrilmiş masaların arasına düşmeleri için geri fırlattı. Dirsekleriyle çenelerini kırıyor ve dişleri ağızlarından fırlıyordu. Bacağının bir hamlesiyle Sabberları olgun buğday gibi biçti.

Bu ikili neden bir saat önce ortaya çıkmamıştı? Neden insanları kurtarmamışlardı? Evar onların bu şartlarda geleceğini hiç düşünmemişti. Katliama o kadar yaklaşmışlardı ki şimdi bu bir ihmal günahı gibi geliyordu. O kadar çok kişinin ölmesine izin vermişlerdi ki...

Bir Sabber, kılıcını Asistan'a doğru savurdu ama kılıç Asistan'ın göğsünden kaydı. Asker, birçok kaburgasını kırmış olması gereken bir güçle onu kenara itti. Silahlar patladı ve mermiler hem Asistan'dan hem de Asker'den sekti. Bazıları yakındaki Sabberları yaraladı.

Her ikisinden de âdeta tüterek yükselen karanlık, tenlerinin eski fildişi rengini arada bir beliren gri izlerle ortaya çıkarıyordu.

"Biz neden buradayız?" diyen Asistan'ın sesi, sanki derin bir uykudan uyanmış, kafası karışmış gibi geliyordu. "Çocuklar tekrar çıkana kadar bekleyeceğimizi söylemiştim."

"Benim. Evar." Evar ayağa kalktı. Asker'le kurduğu temasın etkisiyle bitkindi ve titriyordu. Bu, az önce tanık olduğu Clovis'in halkının katledilmesinden daha kötüydü. Bu en azından onu fiziksel olarak etkilememişti. Şu anda aklından geçen anılar sadece görüntülerden ibaret değildi, aynı zamanda hissettikleriydi. Kollarını kaplayan kan, yaraların iğrenç acısı, eti parçalamanın ilkel heyecanı, en kötü seçeneği seçen ve ona kararlı bir bütünlükle bağlanan hayatta kalmanın sert ve soğuk çekirdeği. Asker kendi zamanında sadece Sabberları öldürmemiş, aynı vahşilikle insanları da öldürmüştü. "Ben buradayım. Beni görebiliyor musun?"

Asistan ona doğru baktı. Sanki ona dair belli belirsiz bir emare görmüş gibi başını eğdi. Bu arada Asker ulaşabildiği son birkaç Sabber'ı da devirdi.

"Evar burada," dedi Asistan. "Çok yakında."

"O da hâlâ Mekanizma'nın içinde," diye homurdandı Asker. Teninde kan damlaları, omzundan kalçasına kadar uzanan daha geniş bir kızılalık vardı.

Evar belli belirsiz bir dehşetle Asker'i izledi. O fildişi yüzeyin altında yatanların yankıları hâlâ içini titretiyordu. Clovis'le eğitim çok yoğundu. Evar birçok rakiple başa çıkabilecek becerilere sahipti. Ama eğitim başka bir şeydi. Gerçekten kan dökmek, sebep olduğun acıyı izlemek, düşmanını katletmek çok başkaydı. Bunlar tamamen farklı şeylerdi. Bunları dolaylı

olarak deneyimleyen Evar'ın ilk elden bilgi edinmek gibi bir arzusu yoktu. Eğer Asker'in içinde yaşıyan canavar onun içinde de yaşıyorsa Evar onu asla uyandırmamaya razıydı.

Asistan Mekanizma kapısına döndü. "Çok yakın zamanda kullanılmış," dedi. Gözleri karardı. "Clovis de onlara katılmış."

"Peki, ya senin oğlan?" diye sordu Asker.

"Hâlâ içeride ama aynı zamanda da dışarıda." Kapıya dokunmak için uzandı. Mekanizma boşken olduğu gibi erimek yerine Asistan'ın dokunuşuna direndi. "Bir bakayım." Biraz daha baskı uyguladı ve parmakları kapıya gömülmeye başladı. Bir mermi omzundan sekti ve havada vınlayarak uzaklaştı. "İçeride. Kitapla birlikte." Artık kapıyı itmek yerine içine doğru çekiliyormuş gibiydi. Tekrar Evar'a baktı ve onu net bir şekilde gördü. "Burada senin için bir şey yok." Kapı onu yutarak daha fazla konuşmasını engelledi.

"Bekle!" Asker onun diğer elini tuttu ve geri çekmeye çalıştı ama amansız güç onu da içine çekti. Asistan'ı kapıya bırakmayı reddedince kapı onunla birlikte Asker'i de yuttu.

Sabberlar temkinli bir şekilde, bazıları yerde inleyen, diğerleri hissizleşmiş ya da belki ölmüş olan yaralı yoldaşlarına yardım etmek için acele etmeden yaklaştı. Evar, Clovis'in annesinin düştüğü yeri görebiliyordu ve kadının bedeni, kendi kanlarının yayıldığı havuzlarda, yaralarının etrafında kıvrılmış yatan atalarından bir diğeriydi.

Evar birden buradan uzaklaşmaktan ve bu hüznü kaçınılmazlığı geride bırakmaktan başka bir şey istemedi. Asistan haklıydı. Burada onun için hiçbir şey yoktu. Sabberlar hayatta kalan son kişileri de avlarken, hiçbir şey yapamadan izlemek onun yapabileceği bir şey değildi. Kız kardeşini Mekanizma'ya kadar takip de etmeyecekti. Bir hayalet olarak bile etkilerine karşı bağışıklığı olduğundan şüpheliydi. Asker'e dokunmak bile onu, kalıntıları hâlâ üstüne yapışmış bir kâbus dünyasına sürüklemişti.

Evar, burası ve orası arasında uzanan ormanın huzurunu ve yalnızlığını istiyordu. Sadece dünyalar arasında değil, zamanlar arasında da uzanan ormanın. Gördüklerinin yükü altında yavaşça uzaklaştı ve bir kez daha havuza yöneldi.

Güven, zehirlerin en sinsisidir ancak neredeyse aynı işlevi gören pek çok başka alternatif vardır. Komedide olduğu gibi aktarma hayati bir bileşendir. Eğer hedef, saldırının farkındaysa başarı şansı neredeyse hemen azalır.

Zehir, Rabibe Apple

30. BÖLÜM

LİVİRA

Livira, Arpix ve Malar'ı yutmak için laboratuvarından çıkan yeşilimsi sarı bulut, bir bıçağın hissettirdiği gibi kokuyordu. Sanki derisini yüzüyormuş gibi keskin hissettiriyordu. Zehir, gözlerini sımsıkı kapamak zorunda kalmasına neden olacak kadar çok yakıyordu.

Düşün. Seçenekler iyi değildi. Binaya girmeye çalışsa zehir oradan geliyordu. Merdivenleri bulmaya çalışsa düşüp boynunu kırmak, durumuna yardımcı olmayacaktı. Avlunun kenarındaki duvara ulaşmaya çalışsa alttaki bahçelere düşmek ölümcül görünüyordu.

Livira su içtiği çeşmeye doğru süründü. Ya da en azından öyle olduğunu düşündüğü yere. Arkasında korkunç bir boğulma sesi duyabiliyordu. Ciğerlerini zorlayan ve yerine koyma isteği hızla artan nefesiyle sürünmeye devam etti. Görmeden el yordamıyla çeşmeyi buldu ve yüzünü suya daldırarak cüppesini ıslatmasına izin verdi. Islak bezi ağzının ve burnunun üzerine tuttu, daha sonra da yanan gözlerinden birini açma riskini göze aldı. Rüzgâr, bulutun en kötüsünü duvardan uzak tutmuştu.

Dalgalanan dumanların içinden gelen sesler gerçekten korkutucuydu. Sanki içeride insanlar ölüyor gibiydi. Livira ne kadar istemese de geri döndü ve boğulma sesinin geldiği yere yöneldi. Islak bez zehrin keskinliğini hafifletse de tadı kusmak istemesine neden oldu ve ciğerlerinde şimdiden hafif bir yanma başlamıştı. Altı yedi adım ilerledikten sonra birine takıldı

ve derin bir nefes alınca öksürmeye başladı. Bir avuç dolusu kumaş parçasını tutarak onları güvenli bir yere çekmeye çalıştı. Neyse ki tuttuğu her kimse onu peşinden sürükleyebilecek kadar gücü vardı.

“Arpix!” Oğlanın yüzü kıpkırmızı olmuş, ağzından köpükler çıkıyordu ve sanki her iki gözüne bir şey batırılmış gibi duruyordu. Livira yüzüne iki avucuyla su çarptı. “Arpix! Bunu şuradan tut.” Islak cüppesini çekip suratını kapadıktan sonra biraz daha su döktü. “Malar için geri dönmemiz gerekiyor.”

Arpix nefes nefese başını salladı, nefes almaya çalışıyordu. Gaz bulutu giderek dağılmaya başlıyordu ama rüzgârın onu tamamen ortadan kaldırması uzun zaman alacaktı. Arpix’in durumuna bakınca Malar’ın çok vakti yok gibi görünüyordu.

“Tamam.” Livira duraksayıp acı acı öksürdü. “Ben giderim.”

Hastalıklı yeşil onu bir kez daha sardı. Tıpkı Arpix’i bulduğu gibi ayaklarıyla bir sonraki kişiyi bulup tutundu. Böyle bir çabanın gerektirdiği derin nefesi almaya direndi, daha sonra çekmeye başladı. İlk başta, sahip olduğu tüm güçle ölü bir atı çekiyor bile olabilirdi ama sonra bir şekilde hareket oldu. Bunu kâbus gibi ıkınmalar, ıslak kumaş arasından korkunç nefes alışlar ve içten içe yanıyor gibi görünen bir göğüsten öksürerek nefes verişler takip etti.

Yavaş yavaş etrafındaki gaz bulutu seyrelti. Malar’ı tuttuğunu ve Arpix’in ona yardım ettiğini fark etti. Asker sürünmeye çalışıyor, başaramıyor ama onu sürüklemelerini biraz daha kolaylaştırıyordu.

Gaz bulutu hiçbiri tekrar konuşmadan uzun süre önce dağılmıştı. Livira sanki iç organlarının hayati bir kısmını öksürerek çıkarmış gibi hissetti. Elllerinde kan olduğu kesindi.

Simyacılar garip maskelerle laboratuvardan çıkmış, yuvarlak cam plakalardan etrafa bakıyorlardı. Önce yaşlı muhafızı kontrol ettiler -adam Livira’ya ölü gibi gelmişti- ve sonra stajyerlerle muhafızlara yardım etmeye geldiler.

“Bunu içinize çekin. Hemen!” Bir kadın konuşuyor gibiydi ama Livira maske yüzünden anlayamadı. Koruyucu ceketinin ceplerinden iki cam şişe çıkardı. Birini diğerinin içine boşalttı ve beyaz bir buhar tıslayarak yükseldi. “İçine çek. Nefesini tut.”

Livira söyleneni yaptı. Ardından simyacılar aynısını yapmak için yanına gidince Malar’ın başını kaldırdı. Hemen bir rahatlama hissetmedi ama simyacıların ne yaptıklarını bildiklerine inanmak zorundaydı.

“Nasıl? Nasıl bildin?” Arpix onun yanında soluk soluğa duruyordu. “Islak bezi nasıl bildin?”

“Bir kitapta okumuştum.” Livira okumanın nasıl gerçekleştiğini öğrendiğinden beri çoğu gün bir kitabın tamamını okuyacak zaman bulmuştu. Carlotte onu sadece sayfa numaralarını okumakla suçlamış, sayfaları o kadar hızlı çevirdiği için Livira’nın ancak bunu yapıyor olabileceğini söylemişti. Livira aslında her kelimeyi okumuştur ve okuduklarını hatırlıyordu. Sık sık, başkalarının sahip olmadığı becerilere yer açmak için başka bir yannın feda edilip edilmediğini merak ediyordu. Bu onu endişelendiriyordu ama o neyse oydu. Kitapların ne olduğunu bile bilmeden çok önce Teela teyzesinin de Livira konusundaki kararı buydu. O neyse oydu.

“Lanet olsun!” Malar kelimeyi kanlı dudaklarından hışırtıyla söyledi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Simyacılar onu tekrar aşağıya iterek buharlarından biraz daha verdi.

*

Üçü laboratuvardaki revirden çıkarılıp, Hiago Abdalla’yı görmeye götürülmeden önce akşam olmaya başlamıştı. Malar en kötü etkilenendi ve hâlâ öksürük nöbetleri arasında acı veren bir sesle konuşuyordu. Revirden sorumlu simyacı, stajyerler teslimatı tamamlarken Malar’ın yatakta kalmasını şiddetle tavsiye etmişti. Malar buna, “Siktir!” diyerek karşı çıkmıştı. Arpix ve Livira nispeten hafif atlatmışlardı ancak her ikisi de ıslak saçlarının gazı emdiğini ve ortaya çıkan çözeltiliyle ağardığını ve doğal olmayan sarı bir renk bıraktığını görünce eğlenmişlerdi. Livira’nın saç kökleri daha koyuydu ve orijinal renginin devam ettiği yerlerde siyah çizgiler vardı.

İriyari bir simyacı, dört çantayı da taşıyarak laboratuvarın süslü cephesinin arkasındaki dağın yamacına oyulmuş koridorlarda ilerledi. Merdivenlerin tepesinde olan Abdalla’nın kapısına vardıklarında Malar hırıltılı bir şekilde soluyor ve Livira nefesini tutmakta zorlanıyordu.

Hiago Abdalla sanki bir zamanlar iri bir adammış ama simyayla yapılan bir işlemle büzüşüp küçülmüş gibi görünüyordu. O kadar geniş bir masanın arkasına oturmuştu ki Livira’nın gözüne cilalı meşeden bir okyanusta yüzen, pörsümüş bir oyuncak bebek gibi göründü. Koridorlar gibi oda da bakır köşebentler içine yerleştirilmiş cam kürelerin içindeki akkor ışığıyla aydınlanıyordu. Livira bu aydınlatmanın nasıl çalıştığını anlamamıştı ve sokaklardaki gaz lambalarından çok farklı görünüyordu ama yine de kütüphanenin daha loş, daha geniş ışığını tercih ederdi.

“Üstadım,” diyen çirak kitaplarla dolu dört çantayı masaya bıraktı ve geri çekildi.

Üstat Abdalla ziyaretçilerini cansız, siyah taşları andıran gözleriyle inceledi. Çalıştığı kimyasallar sanki yıllar içinde adamı yiyip bitirmiş, kemigine kadar çıgnemiş gibiydi çünkü adamdan çok bir iskeleri andırıyordu.

“Talep edilen konulardaki metinleri ilettiğiniz için teşekkür ederim.” Bir elini en yakın çantaya uzattı. İçindekilerin ne olduğunu hem kendisi bilmiyormuş hem de asgari düzeyde ilgi çekiciymiş gibi bir izlenim verdi. “Ancak anlaşılan yanınızda bundan daha fazlasını getirmişsiniz. Laboratuvarı kazalar duyulmamış şeyler değildir ama fuayede olanlar tesadüfi değildi. Kapı görevlimiz öldü, bir çırağımız kayıp. Kapımıza bir tür savaş getirdiniz. Belli ki bela bekliyordunuz.” Gözleri, uzun bir öksürük nöbeti başlatmak için o ânı seçen Malar’a kaydı. “Laboratuvarı bu işe karıştırmak affedilemez. Burada patlatılması halinde dağın bu kolunu yerle bir edebilecek bileşiklerimiz var!”

Livira’nın öfkesi dilini kontrol altına aldı. “Neredeyse bizi öldürecek olan reaksiyonu başlattıktan sonra kaçtığı için bir çırağınız kayıp! Ve Malar sadece bir arkadaş.” Malar’ın kesik kesik protestosu daha çok öksürüğe dönüştü. “Yolda bazı sokak haydutlarıyla sorun yaşadıkdan sonra bize eşlik etmeye gönüllü olan bir arkadaş. Kitapları teslim ederken bir simyacının bizi öldürmeye çalıştığını baş kütüphaneciye bildireceğimden emin olabilirsiniz. Umalım da zehirli gazlarınız metinlere zarar vermemiş olsun. Çünkü kütüphanecilerimizi stajyerleri öldürmekten daha çok üzen bir şey varsa o da...”

Öksürme sırası simyacıdaydı ve bunu hızlı bir düzeltme izledi. “Ah! Pekâlâ. Acele etmek asla akıllıca değildir. Mesleğimiz bize bunu öğretir. Bir reaktifi çok hızlı eklememeyi kaç kez söylediğimi çırakların kayıp parmaklarından sayabilirim. Zamanı geldiğinde bu konuyu Üstat Henta’ya danışacağım.” Baş simyacının adının rahatça söylenmesi, uzun bir hikâyenin son sözlerinin üzerindeki ağır bir örtünün kapanması gibiydi. “Ama hepimiz aynı taraftayız. Aynı sayfada da diyebiliriz.” Başka kimse gülmediği için kendi şakasına kuru bir kahkaha attı. “Bu Sabberları geride bırakmamızın tek yolu ilerleme. Tanrılar biliyor ki onları alt edemeyiz.” Başını salladı. “Çocuğa size çıkışı göstermesini söyleyeceğim.”

*

Laboratuvarın kirli havasını taze bir akşam esintisiyle değiştirmek, Livira’nın bundan böyle haftada en az bir kez kütüphanenin taş göğünün altından çıkmaya söz vermesini sağlayan bir nimetti. Serin hava, Üstat Abdalla’nın ofisine gidip gelirken yol boyunca hissettiği acıyı hafifletti. Yine de kan çanağına dönmüş gözleriyle Ella’nın Dust’ta anlattığı masallardaki

canavarlara -hani geceleri sahipsiz bebekleri çalma umuduyla ortalıkta dolanan canavarlara- benzeyen Arpix ve Malar kadar kötü olamayacağından emindi. Arpix öksürüğünü bastırıp, “Şey... Bu eğlenceliydi,” dedi.

Livira duvarın yanına gitti ve çoktan dağın gölgesine gömülmüş şehre baktı. Malar, Dust’tan gelen korkmuş çocuklardan oluşan bir sürüye önderlik ederken gördüğü lambalar yeniden canlanıyordu. Şimdi daha fazlası, daha beyaz bir ışıkla birçok noktadan yayılan bir ağın içindeki sokakları seçiyordu. Kütüphanenin onların dönüşünü beklediği doğudaki siyah taş yığınının baktı. Kollarında tüyleri diken diken oldu.

“Dağı devirebilecek patlayıcılar.”

“Ne dedin?” diye sordu Arpix.

“Patlayıcıların dağı yıkabileceğini söyledi.”

Arpix omuz silkti.

“Bana abartı gibi geldi. Ama bir gün yapacaklar. Kadim insanların o tip silahları vardı. Gerçi kadim insanlar kuş gibi uçabiliyor ve aylara gidebiliyorlarmış.”

“Akıllı bir çocuk için sen-” Malar yine bir öksürük krizine girdi ama toparlandı. “O kadar da saçma sapan konuşmuyorsun. Bunlar çocuklar için hikâyeler.”

Livira onun sözlerini elinin tersiyle itti. Aylar şu anda umurunda değildi. “Ama mucizeler yaratabilen kadim insanlar *olduğu* konusunda hemfikiriz. Yani simyacıların ya da kralın bu hafta insanların inanmasını istediği her neyse onun için sürekli bilim kitapları avlıyoruz. Ama bir sürü tarih de var. Geçmiş hakkında çok şey biliyoruz.”

“Nasıl bir araya getireceğimiz dışında,” dedi Arpix.

Haklıydı. Çok fazla tarih vardı ve hiçbirinin *o zaman* ile şimdiyi birbirine bağlayan düz hatları yoktu. Bu hummalı ilerleme zamanlarında onları inceleyen çok az kişi vardı. “Geriye değil, ileriye bakma zamanı!” Kral Oanold bunu söylemeyi çok severdi. Crath toplumunun bu tür *zamanı boşa harcayanları* küçümsemesine aldırış etmeyen bir avuç insan, belirli medeniyetlerin nerede geliştiğini tartışıyordu. Dünyanın dört bir yanına sığamayacak kadar çok sayıda uygarlık varmış gibiydi, özellikle de bu kadar nadiren etkileşime giriyorlarsa.

Malar basamaklara doğru ilerlerken gözlerini kalınlaşan gölgelerden ayırmıyordu. “Bu kadar dudak büktüğünüz yeter,” dedi. “Algar seni iki kez

öldürtmeye çalıştı, kızım. Geri dönmeden önce ona üçüncü bir şans daha vermeyelim.”

Livira'nın anlamasına neden olan Malar'ın söyledikleri değil, söyleme şekliydi. Bir şans, iki şans, üç şans.

“Ya tüm bu tarihler farklı yerlerde birlikte yaşanmadıysa? Ya farklı zamanlarda aynı yerlerde yaşandıysa?”

Arpix, Malar'ı arkasından, “O zaman daha önce olanlardan bahsederdin,” dedi. En az asker kadar şüpheyile etrafına bakındı. “Ve bu çok açık olurdu. Ayrıca bu Wroxan sapkınlığına benziyor. Burada bunun hakkında konuşmak istemezsin. Ya da herhangi bir yerde.”

Livira'nın yaşadıklarına göre insanların konuşmanızı istemediği şeyler genellikle doğrudu. Yute'un onu hedef aldığı şey de buydu. Uzun zaman önce mucizelere sahip olan kadimler vardı. Kütüphanenin yardımıyla Crath'ın ve ötesindeki krallığın insanları kendilerini Dust'tan akkor ışıklara, ok çubuklarına ve dağları tehdit edebilecek simyalara hükmedecek kadar -hem de birkaç nesil içinde- geliştirmişlerdi. Eğer kadimler aylara dokunmuşlarsa ve buna rağmen kütüphanenin dışında tüm varlıklarını işaretleyecek molozlardan başka bir şey bırakmamışlarsa Kral Oanold'un hanedanının himayesindeki Crath halkının bu yolda ilerleyen ikinci halk olduğunu varsaymak pek mantıklı değildi.

“Bu bir döngü.” Livira ilk basamaktan zıplayarak indi. “Tozdan toza, aradaki yükseklikleri ziyaret ediyor.” Diğer ikisini parlayan şehre doğru takip etti. Herhangi iyi bir hikâyede insanoğlunun kibri, uyuyan bir kötülüğün artan erişimlerini kıskanan intikamcı bir tanrının uyanmasıyla onu mahvederdi. Livira laboratuvarın üzerinde, aşağıdan görünmeyen ateşlerle aydınlatılmış, hafifçe tüten havalandırma deliklerine baktı. Büyük masasının arkasında, kütüphanecilerin sonsuz raflardan çıkardığı bilgelikle beslenen küçük adamı, Üstat Abdalla'yı düşündü. Üstat Abdalla ve onun gibiler hayatlarını ve zekâlarını düşmanla savaşmak için her zamankinden daha ölümcül silahlar yapmaya adanmışlardı. Hepsini mahvetmek için gerçekten intikamcı bir tanrı mı gerekirdi yoksa küçük çocukların eline keskin bıçaklar verip kanamanın başlamasını beklemek mi?

Sırlara asla sıkı sıkı tutunulmamalıdır çünkü sıkı sıkıya tutunulan bir sır, saklayanını şekillendirecek ve varlıkları bu şekillenmede kendini açığa çıkaracaktır. En iyi saklanan sırlar bir kenara itilir, zihnin uç noktalarına kaldırılır. Günün düşüncesinden o kadar uzağa itilir ki onları daha da uzağa itmek, tamamen unutmak anlamına gelir.

Gerçek ve Diğer Fikir Meseleleri, Gustav Bergmann

31. BÖLÜM

LİVİRA

“Ne yapıyorsun?”

Livira, “Araştırma,” dedi ve Jella’yı görmezlikten gelerek yoğun incelemesini sürdürdü.

“Koridoru yeniden mi araştırıyorsun?” Jella deri mağazalarını karıştırmaya devam etti. Bir zamanlar dolgun ve mürekkep lekeli olan elleri bugünlerde güçlü ve nasırlıydı, hep ciltçilerin kullandığı yapıştırıcılar gibi kokuyordu. Gerçi buradaki deri kokusu, tutkal kokusunu bastırıyordu. Asistanlar, Jella ve meslektaşlarının ürettiği eserlerin raflara yerleştirilmesine asla izin vermezdi. Bu tür izinsiz girişler bulunur ve bir zamanlar Livira’nın elmasını toza ve çekirdeklere dönüştüren beyaz bir elin aynı rahat hareketiyle yok edilirdi. Ancak Jella ve diğerlerinin ürettiği kitap kopyaları şehirde ciddiye alınmak isteniyorsa kütüphaneden gelmiş gibi görünmek zorundaydı ve bu yüzden kapakları gerekli ciddiyeti yansıtacak şekilde işlenir, ışıklandırılır ve ardından eskitilirdi.

Livira, “Üstat Logaris’in eğitimiyle ilgili bilinmesi gereken en önemli şey, bilmemiz gerektiğini düşündüğü şeyi bilmemiz gerektiğini düşündüğü zaman bize söylemesidir,” dedi.

“Bütün kitaplarda var.” Jella güldü. “O sizin ne okuduğunuzu kontrol edemez.”

“Evet ama çok fazla kitap var ve içinde gerçekten iyi şeyler olanları bize söylemiyor.” Livira bir bilgi okyanusunun insanı eğitmeden önce boğma eğiliminde olduğunu takdir eder olmuştu. Öğrenme sanatı seçme işiydi

ve kütüphaneciler görünürde nesiller boyu koleksiyonu erişilebilir kılmak için kataloglarken aslında onu büyük bir bulmacaya, anahtarı iktidardakilerin elinde olan bir kilide dönüştürüyorlardı. Onları iktidarda tutan bir kilit. “Casusluk hakkında bir şeyler okuyordum. En etkili öğrenme araçlarından biri olarak kabul ediliyor.”

“Casusluk mu? Ajanlık değil mi o?”

“Şşşt!” Livira sessiz ol işareti yaptı. Kütüphanecilerin kompleksinin haritasını çıkarmıştı ve haritasına göre deri mağazasının kapısından izlediği kavşak, en kıdemli beş kütüphanecinin odalarından kütüphaneye giderken geçmek zorunda oldukları bir kavşaktı. Üstat Synoth, Acconite ve Yute’la birlikte baş kütüphanecinin dört yardımcısını oluşturan Üstat Ellis az önce yanından geçmişti. “Gitmem gerek. Diğerlerine yerime göz kulak olmalarını söyle!”

“Bekle!” Jella bir kucak dolusu postla peşinden gitti. “Onu öylece takip edemezsin!”

“Buna öğrenmek denir!”

Ve Livira yola koyuldu.

*

Vekili kompleksin içinde takip etmek yeterince kolaydı. Burası her zaman görevlerine devam eden kütüphaneciler, stajyerler ve destek personeliyle doluydu. Sorun Ellis kütüphaneden önceki mağaraya ulaştığında ortaya çıkabilirdi. Tabii eğer kütüphaneye gidiyorsa ki öyle görünüyordu.

Livira onu mağaraya giden basamaklarla dolu kare sarmalda takip etti. Olabildiğince sessiz adımlarla ilerledi ve tüm hazinelerinin yanında olduğundan emin olmak için cüppesini sıvazladı. Küçük karanlık kitabı, kuzgun tüyü, pirinç pençe, küçük bir sikke koleksiyonu ve nereden geldiğini hatırlatmak için taşıdığı toz kesesi yerindeydi. Livira merdivenin başına ulaştığında, Vekil Ellis’in mağaradan geçişini izlemek üzere yerleşti. Kütüphanenin boşluğu, sırlarının ana zırhıydı. Kütüphaneci yalnız olmadı-ğından şüphelenirse hareketleri değişebilirdi.

Livira kütüphanede hayranlık uyandıran bir şey olduğuna dair söylen-tiler duymuştu. Sadece en kıdemli kütüphanecilerin ziyaret etmesine izin verilen bir yerdi. İddialara göre bu şeyin etrafı, rütbeden atılma pahasına girişi yasaklayan mühürlerle çevriliydi ama bunların hiçbiri Livira’yı fazla düşündürmüyordu çünkü asıl engel, odaların dağınıklığı içinde bu harika yeri bulmaktı. Vekil Ellis’in onu oraya götüreceğini umuyordu. Adamın yetki konusunda bir ünü vardı ve başka birini gönderebilecekken bir kitabı aramaya gitmesi pek olası değildi. Belki de bu ziyaretin nedeni onun kişisel dokunuşuna ihtiyaç duyan bir şeydi.

Muhafızlar Ellis'ı beyaz kapıdan kütüphaneye geçirdikten sonra Livira mağarayı hızla geçmeye başladı. Koşmaktan nefesi kesilmiş halde ulaştı.

"Livira? Livira'ydı, değil mi?" İki muhafızdan iri olan, baykuş kasketinin altından ona baktı. "Sen ne yaptın öyle?" Bir elini kendi saçını kapatan parlak kaskta gezdirdi.

Bir an için Livira kafası karışmış halde ona baktı. "Ah!" Anlamıştı. "Ben... Şey... Ben rengini açtım." Laboratuvardaki gaz saldırısı ıslak saçını siyahtan beyaza döndürmüştü ama sonraki aylar içinde yarısı eskisi gibi siyah uzamıştı.

"Bu ilginç bir etki," dedi ikinci muhafız.

"Bugün acelen var sanki Livira," dedi ilk muhafız.

"Her zaman var, Bay Norris." Livira artık tüm kütüphane muhafızlarının isimlerini biliyordu.

İki adam Livira'nın sahte kütüphane kartına dikkat etmeyecek kadar saçlarına bakmakla meşguldü. Livira onlara teşekkür ederek aceleyle içeri girdi.

Kapı arkasında tam olarak yeniden şekillenmeden önce Livira ayak parmaklarının ucunda korumasız elli metrelik bir boşluğun olduğu platformun kenarındaydı. Koridorları inceledi. Zemin seviyesinde doğrudan önüne uzanan birkaç koridor dışında neredeyse hiçbir şey görünmüyordu. Kütüphaneciyi buradan görmeyi beklemiyordu. Adamı yerden fark etmek yüz kat daha zor olurdu. Neyse ki çok daha iyi bir şans sunan bir alternatifi vardı. Tanıdığı hiç kimsenin tavsiye etmeyeceği tehlikeli bir alternatif.

Livira merdivenlerden inmeye başladı, yaşlıların kemiklerini takırdıyınca kadar sarsacak sarsıntılarla birinden diğerine atladı. Neredeyse yarı yolda aniden sağa saptı ve boşluğa atladı.

Bu daha önce de yaptığı bir atlayıştı ve doğrudan kitaplığın üzerine indi. Tek dizinin üzerine çöktü ve iki eliyle inişini dengeledi. Hemen sonra ayağa kalkıp koşmaya başladı, bir yandan da aşağıdaki koridorları kontrol etmek için sağa sola bakındı.

Vertigosunu yenemese bile bir kutuya koyup zihninin bir köşesinde saklaması bir yıldan uzun sürmüştü. İşin püf noktası, düşüşleri anlamamak için kendini kandırmak ve bunun yerine onları tanıdık ama bilinen tehditlerinden yoksun, soyut manzaralar olarak görmektir. Yüz metre ilerledikten sonra raf, koridorun kendi üzerine katlandığı yerde sona erdi. Livira hızını korudu ve atladı. Bu en zor sıçrama türüydü çünkü hızını kontrol altına almak için elinde sadece kitaplığın genişliği vardı ve aksi takdirde ilerideki düşüşe savrulacaktı. İniş anında dehşete kapılmamayı henüz başaramamıştı.

“Hâlâ hayattayım!” Livira kütüphaneciyi görebilmek için her iki tarafını da kontrol ettikten sonra sola döndü ve tekrar koşmaya başladı.

Tabii ki de sessiz olamamıştı ve avının, o onu görmeden önce görmüş olması mümkündü ama kütüphanede *yukarı* pek bakılan bir yön değildi. Kitap aramaya çıkan biri koşan ayakların sesinden rahatsız olabilirdi ama bu, özellikle de ilk odada, duyulmamış bir şey değildi ve bu ses genellikle yerle ilişkilendirilirdi.

Livira istediği noktaya gelene kadar koşmaya devam etti. Dönüp birbirine paralel uzanan neredeyse elli koridorun tepesinden baktı. Birinden diğerine atlayarak birkaç yüz bin metre karelik alanı kontrol edebilecekti. Bunun için tek gereken, dört ayak yükselip dört ayak inecek şekilde arka arkaya elli sekiz adım atlamaktı. Ellis’in hayatının büyük bölümünde üzerinde çalıştığı ve stajyerlerin görmesinin yasak olduğu haritayı uzun uzun incelemesi ona ortaya çıkarmak üzere olduğu bu bölümden geçen üç çıkışın herhangi birinin giriş basamaklarından en hızlı yolları göstermişti.

Livira derin bir nefes aldı. “Artık düşmek yok. Artık düşmek yok.” Şans getirmesi için bir kez daha tekrarlardı. “Artık düşmek yok.” İki hızlı adım attı ve sıçradı.

On sıçrama ve kıl payı bir ıskalamadan sonra adamı fark etti ve tek yönlü bir geçiş olduğundan emin olmak için kendini hemen rafın üstüne attı. Titreyerek ve nefessiz kalarak uzandığında, dinlenmeden daha fazla başarılı sıçrama yapabileceğinden şüphe ettiği için aramanın bittiğine memnundu.

Sessizce bekledi, durduğu yerin altından geçen Üstat Ellis’in ayak seslerini dinledi. Bir merdiven bulana kadar onu yukarıdan takip etti, daha sonra da zemin seviyesinde izledi. Uzun bir koridorun en sonuna ulaştı ve köşeyi dönen adamı bir anlığına görünce emeğinin karşılığını aldı.

“Yakaladım seni!” Artık adamın hangi kapıya gittiğini biliyordu. Kütüphaneciyi yol boyunca takip etme riskini almaktansa hızla alternatif bir rota izlemeyi ve onu bir sonraki odanın çıkışında beklemeyi planlayarak yola koyuldu.

Bu yeterince basit bir girişim olmalıydı. Livira’nın zihni, uzun zaman önce ilk odanın planını hafızasına kazımişti ve bir merdiven bulmak zamanını alsa da yere indiğinde yeterince hızlıydı.

Sorun daralan kısımlardan birinde, geçmek için hatırı sayılır bir geri

dönüş gerektiren koridorlarda ortaya çıktı. Livira merdivendeki gecikmenin ve izlediği uzun yolun zamanlamayı zorlaştıracığından zaten endişelendiği için köşeyi dönüp dar koridora girdiğinde ve ileride uzun kıvılcı saçlı, gri cüppeli bir figür gördüğünde yüreği ağzına geldi.

Üstat Jost, Yute, Ellis ve diğer iki yardımcının altındaki çemberde yer alan sekiz kıdemli kütüphaneciden biriydi. Bilinmeyen nedenlerden ötürü ama muhtemelen Livira'nın kutsal mekâna birden fazla, kanıtlanmamış izinsiz girişiyle bağlantılı olarak Jost, Livira'yı çok önemseiyordu. Kutsal alan, Jost ve meslektaşlarının kütüphanenin temelleri üzerine araştırma yaptıkları yerd. Doğal olarak Livira'nın son zamanlarda edindiği casusluk becerilerinin odak noktası haline gelmişti. Jost her fırsatta Livira'nın başına bela açıyordu.

Sahte kütüphane kartı Jost'un incelemesini geçemezdi. Kütüphaneci dönerken Livira telaşla geriye çekildi. "Ha siktir!" Livira kullandığı dil için Malar'la olan kısa sohbetlerini sorumlu tutmayı isterdi ama bu seferki tamamen kendisine aitti. Jost onun yaklaştığını duymuştu ve kim olduğunu görmek için izliyordu.

"Şimdi duramam." Livira cüppesinin cebinden küçük siyah kitabı çıkardı. Rasgele bir sayfa açtı ve karanlık onu yuttu.

Siyah kitap açılıp onu ışıksız bir balonun içine aldığında, Livira hızla koridora çıktı. Korku dolu bir çılgılık Livira'nın çabalarını ödüllendirdi. Hızla ilerleyen karanlık duvar oldukça korkutucu görünüyordu olmalıydı.

Bir an sonra Livira dirseğiyle sağlam bir darbe indirmiş olmanın avantajıyla kütüphaneciyi geçti. Koşmaya devam etti ama hızını azalttı, uzaktaki köşeye varana kadar karanlığı korumaya kararlıydı ve tam gaz köşeye çarpmak istemiyordu. Üstat Jost gizemli karanlık bir topu rapor etsin ama mavi cüppeli bir stajyeri dahil etmesin bakalım.

*

Livira odanın sol kapısına ulaştı ve uzak tarafta bekledi. Ellis o kadar geç gelmişti ki adamın onu atlattığından emin oldu ve başka bir kapıya yöneldi. Livira koridorun bir köşesinden, başı zemin seviyesinde olacak şekilde uzanarak izledi. Adam ona doğru gelirse geri çekilmeye hazırda ama neredeyse tam tersi yöne gitmeyi tercih etmişti. Bu, onu Jella'yla birlikte deri mağazalarında gördüğünden beri ona ilk kez iyice baktığı andı. Şimdi omzunda büyük bir seyahat çantası ve göğsüne asılı büyükçe bir su tulumu olduğunu görebiliyordu.

"Sinsi."

Yol boyunca her ikisini de toplamış olmalıydı, böylece kimse kütüphaneye gittiğini ve uzun bir yolculuk planladığını bilemezdi.

Vekilin yüzünde, dünyayı pek çok açıdan tatmin edici bulmayan ve gelecekte daha fazla çaba göstermesini bekleyen bir adamı andıran sıkılmış bir ifade vardı.

Livira kömür rengi cüppesi içinde kısacık olan adamın gidişini izledi ve makul bir bekleyişten sonra peşinden yola koyuldu.

Bir kapıdan karşıdaki kapıya düz bir yürüyüş yaklaşık üç kilometreydi. Onca gidip gelmeyle birlikte bu mesafe nadiren altı kilometreden azdı. İki numaralı odadaki labirent gibi bir şey bunu otuz kilometrelik bir destana dönüştürebilirdi. Birini takip etmek ve görünmemek durumu iyice dallandırıp budaklandırıyordu.

Livira artık her odanın merkezindeki besin çemberlerini bildiğine göre sonsuza kadar seyahat edebilirdi ama birkaç gün sonra ölmek için bunlara ihtiyacı yokmuş gibi görünmese de beden gerçek yiyecek ve su istemeye başlıyordu. Kütüphaneciler bu susuzluğu gidermek için su tulumları taşırlardı.

Livira'nın köşe çemberlerini keşfi biraz utanç verici olmuştu. Her köşede organik maddelerin yok olduğu yaklaşık on metre genişliğinde bir alan vardı. Asistanın Livira'nın elmasını toz ve çekirdekten başka hiçbir şey kalmayacak şekilde dönüştürmesine benzeyen ama çok daha yavaş ve kapsamlı gerçekleşen bir süreçti. Orada durmak teninizin diken diken olmasına neden olurdu ama gerçekten buharlaşması birkaç saat sürerdi. Cansız maddelerde bu daha hızlı bir süreçti. Çoğu köşede, uzun zaman önce ölmüş kütüphaneciler tarafından taştan inşa edilmiş çeşitli tasarımlarda mahzenler bulabilirdiniz. Odun ve kemik de dahil olmak üzere orada bıraktığınız organik her şey yok olurdu. Kitaplar tek istisnaydı ancak dikkat çekici bir farkla köşe, tek sayfaları yok ederdi. Kütüphaneciler çemberin dışına paçavra yığınları bırakırdı. Bir paçavrayı yanınıza alır ve işiniz bittiğinde orada bırakırdınız.

İddiaya göre paçavraları yeniden doldurmanın zor olduğu daha uzak odalarda, eski bir baş kütüphaneci Enanald Byten'in eserlerini kullanışlı bir alternatif olarak yakınlara yığarmış. Enanald Byten şaşırtıcı şekilde yaşamı boyunca 3.210 ve belki de daha fazla sayıda kitap yazmayı başarmıştı ancak kütüphanede şimdiye kadar bulunan sayı buydu. Eski baş kütüphaneci Thomas Kensan bu kitapları dönemin en berbat kurgusu ve aynı zamanda Orta Gretçe okumayı öğrenmeye karşı en iyi argüman olarak tanımlamıştır. Bu dilin on dört zaman kipine ve esnek bir imla yaklaşımına sahip olduğu düşünüldüğünde dikkate değer bir iddiadır.

Livira için tüm bunları keşfetmenin en utanç verici kısmı, ilk girişiminde kütüphanede neredeyse iki gün geçirdikten sonra olmuştu. Ertesi gün masa arkadaşlarıyla öğle yemeğindeyken Jella köşelerin nasıl çalıştığını öğrendiği için şanslı olduğunu çünkü onlar daha anlatmaya fırsat bulamadan kaçıp gittiğini söylemişti.

“Köşelerde özel bir şey mi var?” diye sormuştu Livira.

“O zaman sen nasıl?” Carlote’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ah!” demişti Jella.

Her halükârda Livira yolculuğun o kadar uzun sürmeyeceğini umuyordu. Üstat Ellis’in işi bittikten hemen sonra büyük bir telaşla köşedeki tuvaleti kullanma ihtimalinden hiç hoşlanmamıştı.

*

Yolculuk oldukça uzun sürmüştü. Üstat Ellis birçok odadan geçti, durumu sadece bir kapıdan diğerine giden makul direkt yolları biliyor olması kurtarıyordu. Kütüphanede zaman oldukça kişisel bir kavramdı. Mekânın kendisi geçen yüzyılları neredeyse hiç kabul etmediğinden, günlerin geçişinin kütüphaneyle hiçbir ilgisi yoktu ve sadece içinde kim varsa onu ilgilendiriyordu. Üstat Ellis sırt çantasından bir yastık ve üzerine uzanmak için bir battaniye çıkarıp otuz altıncı odanın köşesinde kamp kurduğunda, Livira bütün bir gün boyunca yürüdüklerini biliyordu. Diğerlerinin onun yokluğunu açıklarken hem yaratıcı hem de ikna edici olacaklarını umuyordu. Bulaşıcı, patlayıcı ve iki tarafı da ilgilendiren bir şey en iyisi olurdu.

Livira eğer uyursa Üstat Ellis’in ondan önce uyanabileceği ve onu kaybedebileceği sorunuyla karşı karşıyaydı. Neyse ki Üstat Ellis bir köşede uyumayı tercih etmişti, böylece Livira ona yakın bir yerde uyuyabilir ve uyandığında onu da uyandıracak kadar gürültü çıkarmasını umabilirdi.

Livira gaz saldırısından dolayı hâlâ hafif öksürüyordu ve sessiz kalmaya çalışırken uykuya dalmakta zorlanıyordu. Gıcıklandıkça, sürünerek uzaklaşmak ve güvenli bir mesafeden iyi bir bakış atmak zorunda kalana kadar acımasızca arttı. Ama ne kadar öksürürse öksürsün gıcıklandıkça yeniden başlıyordu. Livira, kızın öksürüğünün ne kadar rahatsız edici olduğu konusunda düşüncesizce söylediği her söz için Neera’dan özür dilemeyi aklına not etti. Sonunda Dust’tan arkadaşları olan Neera, Katrin ve diğerlerinin hayatlarını merak ederek uykuya daldı. Malar parasını Benth’e değil, diğerleri için kullanacağına yemin eden Acmar’a teslim etmişti. Malar, Benth’in bir yıl önce bir fabrika kazasında öldüğünü söylemişti. Livira, yaşının ötesinde bilge olan Benth’i, küçükleri Dust’tan taşıyan ve ona ne olduğunu bilmeden ölen Benth’i düşündü ve bir damla gözyaşı döktü.

Kendisiyle taş zemin arasında bir battaniyenin yumuşaklığından yoksun olan ve yastık olarak sadece büyük bir ekonomi kitabı bulan Livira çok az uyudu. Sık sık uyanarak kütüphanenin değişmeyen ışığında gözlerini kırıştırdı. Yine de neredeyse Üstat Ellis'ın gidişini kaçıracaktı. Geçici bir iplik onu rüyalarının labirentinden çekip çıkardı ve köşeden adamın bulunduğu boş alana bakmasını sağladı.

“Hayır!” Livira adamın gidebileceği tek yöne doğru ayağa fırladı, tahmin yürütmek zorunda kalacağı bir seçimle karşılaşmadan önce onu fark etmesi gerekiyordu. Adamın uzak bir köşeyi dönmek üzere olduğunu fark ettiğinde yaşadığı içgüdüsel rahatlatma dalgası nefesini kesecek kadar sertti.

İkinci gün bitmeden Livira tamamen yabancı olduğu birkaç odadan geçmişti. Bunlardan biri, kitaplarla dolu koridorların tamamı ters bir şekilde sırtları içe dönük dizilmiş ve sadece sayfalarının uçlarının görüldüğü bir odaydı. Bu şaşırtıcıydı ama yetmiş ikinci oda onu hayrete düşürmüştü. İlk boş odasıydı. Ellis yankısız boşluğu geçip, uzaklara dalarken beklemek ve saklanmak zorunda kalmıştı.

“Lanet olası cehennemler!” Livira onu alenen takip etme dürtüsüyle savaştı. Bu kadar uzun bir kovalamacadan sonra avı uzaklaşırken öylece beklemek sinir bozucuydu. Daha da kötüsü, izleyemiyordu bile çünkü bunu yapmak için ya odada olması ya da büyük kapıyı açık tutması gerekiyordu ve bu da varlığı için çok daha büyük bir bayrak sallamak demekti. On beş dakika olduğunu umduğu bir süre bekledi ve tekrar bakma riskini göze aldı.

Adamın tamamen ortadan kaybolabileceğini, aralarındaki kilometrelerce mesafe tarafından yutulacağını ve karşılıklı görünmezlik örtüsü altında kendisini takip etmesine izin vereceğini düşünmüştü. Can sıkıcı bir şekilde, neredeyse karşı kapıya kadar gelmiş olmasına rağmen onu hâlâ küçük bir leke olarak görebiliyordu.

Livira risk alıp aceleyle odaya girdi. Duvarın dibinde gizli kalmayı umarak onun gidişini izleyecekti. Arpixon her zaman bahsettiği merkezi bulmak için birkaç derin nefes aldı. Kendisinin bir merkezi olmadığından oldukça emindi. Yarı boş su tulumundan büyük bir yudum aldı ve sırtını duvara yaslayarak oturdu, bacaklarını dinlendirmek için uzattı.

Boş oda her nasılsa raflarla dolu olanlardan daha küçük görünüyor, sanki zihin, mesafeyi parça parça ölçmek için binlerce koridor olmadan duvarların bu kadar uzak olduğuna gerçekten inanamıyordu. Karşı kapıyı küçük, beyaz bir leke olarak görebiliyordu. Sağ ve sol odalara giden koridorların ağızlarını ve iki okuma odasına giden koridorları da görüyordu.

Kütüphaneye ilk gelişinde okuma odalarının varlığını tamamen gözden kaçırmıştı ama her odada duvarların kalınlığı içine yerleştirilmiş iki tane vardı. Sanki eskiler kütüphanenin yüzden fazla kütüphaneci ve onların stajyerleriyle değil de okuyucularla dolup taşmasını beklemişler gibi birçoğu binlerce masayla donatılmıştı. Livira bu fikri beğenmişti. Dağın eteklerindeki resepsiyon masasını kaldırın ve Crath vatandaşlarını içeri girip kendi işlerini görmek için davet edin. Ne olurdu sanki etrafı biraz dağıtsalardı? En azından kütüphanecilerin gözünün önünde dağıtabilirlerdi. Koleksiyona neredeyse hiç zarar vermezlerdi ve sınırsız öğrenme muhteşem olurdu.

Ancak ne Kral Oanold'un ne de baş kütüphanecinin bu seçeneği neden tercih etmeyeceği açıktı. Livira'nın kayıp uygarlıkların tarihlerine dair kendi okumalarına göre gücün bir araya toplanma eğilimi vardı. En ufak bir toplanma hızla daha fazlasını kendine çeker ve bir kısmını ele geçirmeyi başaran her elde kıskançlıkla birikirdi. Para da aynı şeyi yapıyordu ve kelime oyunu için özür dilemeyen Arpix'e göre bu aynı madalyonun diğer yüzü gibiydi.

Üstat Ellis kalan mesafeyi çıldırtıcı bir yavaşlıkla geçti. Her ne kadar adamın bu mesafeden rasgele bir bakışla onu fark etmesi için şahin gözlü olması gerekse de Livira duvarın dibinde kalmaya karar vermişti. Adamın güvenlik önlemi olabileceğini düşündü. Eğer biraz akli varsa uzak kapıdan döner ve takip edildiğine dair bir işaret arardı. Kütüphaneciler miyopluklarıyla ün salmıştı. Kendisi de biraz miyop olan Arpix, yıllarca kitap okumanın görme yetisini kısa sürede körelttiğini, sayfaları incelemekte iyi, diğer her şeyde kötü olması için eğittiğini söylerdi. Yine de Livira karşı kapının gözden kaybolmasını ve zeminde koşmaya başlamadan önce yeniden katılaşmasını bekledi.

Bunun büyük olasılıklara karşı oynanan bir kumar olduğunu biliyordu. Üstat Ellis'ı bir sonraki odada bulma şansı çok azdı. Hangi kapıya yöneleceğini tahmin etme şansı üçte birdi ama o zaman bile hiç bilmediği koridorlarda onu geçirmesi gerekecekti.

*

Livira nefes nefese ve ter içinde, bacakları kurşun gibi ağırlaşmış bir halde karşı kapıya vardı. Kapı onun dokunuşuyla eridi. Doksan yedi numaralı oda -kütüphanecilerin girişten yarım spiral şeklinde yayılan numaralandırma şemasına göre- Livira için bir başka ilkti ve ilk kez taş raflarla karşılaşılıyordu. Kırmızı granitten yapılmış bu devasa raflar tavana kadar uzanıyor ve çeşitli yüksekliklerde taş kemerlerle birbirlerini destekliyordu.

Yüzünün her birkaç metre yukarısında, bir taş raf diğerlerinden birkaç metre daha ileri uzanıyor ve cesur bir maceracının seçme parçaları incelerken yürüyebileceği bir çıkıntı sağlıyordu.

“Bir kapı seç.” Livira soldakini seçti. Duvara yakın duruyor, bekleme alanlarının içinde kendini kaybetmek istemiyordu. Ancak raflar genellikle duvara kadar geldiği için zaman zaman içeriye doğru sapması gerekiyordu.

İlk merdiveni fark ettiğinde sadece birkaç dakikadır ilerliyordu. Raflara yaslanmış ahşap bir merdivenden ziyade -o kadar uzun bir merdiveni taşımaya çok zor olurdu- raf sütunlarından birine yerleştirilmiş taş basamaklardı. Şu anda takip ettiği koridor onu gitmek istediği yöne doğru açılarla döndürdüğü için rafların gerçekten tavanla birleşip birleşmediklerini araştırmaya karar verdi. Eğer birleşmiyorlarsa o zaman belki tepeden geçebilir ve başka bir merdivenden aşağı inebilirdi. Ayrıca ne kadar yorgun olsa da merakı onu yukarı doğru itiyordu.

Yerden yaklaşık üç metre yükseklikte, bir sonraki basamağa uzandı ve parmaklarını gri bir ağ karmaşasının içine soktuğunu fark etti. Bir şaşkınlık ve tiksinti çığlığıyla geri çekildi ama elinin sıkıştığını gördü. Siyah ve anlamsız sayıda bacağa sahip bir şey hızla nişten dışarı fırladı. Livira kendini geriye doğru atarak kurtulmaya çalıştı. Bu şey inanılmaz derecede yapışkandı ve kendini kurtarmak için ağırlığının çoğunu vermesi gerekti. Duyulabilir bir çıtırtıyla kopan ipler, onu başka bir çığlıkla yere düşüren bir düşüşün kollarına bıraktı.

Odaklanmayı başaramadan önce uzun bir süre soluk soluğa yattı. Gördüğü ilk şey, yarım düzine fare kemiği ve hâlâ elinde sabit duran, ağ parçalarından sarkan küçük bir kafatasıydı. Yeni bir tiksinti çığlığıyla onları silkelemeye çalıştı ama başaramadı. Merdivenden uzaklaşarak ve örümceği bulmak için tedirgince etrafına bakarak, kemikleri yavaşça çekip kurtardı ve sonra ayağa kalktı. Vücudunun sol tarafında kocaman bir çürük varmış gibiydi ama uzattığı kolu başını yerden kurtarmıştı. Kütüphane ona düşme konusunda epey bir şey öğretmişti.

Hafifçe topallayıp, ağ parçalarını kopararak, daha dikkatli tırmanacağına yemin ettiği başka bir merdiven aramaya devam etti. Ağı çektiği yerde derisinin üst tabakası da beraberinde kalktı ve geriye çığ kırmızı lekeler kaldı. Tek şansı -ki aslında o kadar da şanslı değildi- Livira boş odayı geçerken Ellis’in onun düşerken attığı çığlığı duyamayacak kadar ileride olmasıydı.

Livira son merdivenin neredeyse görüş alanı dışında yeni bir merdiven seçti. En tepeye ulaşmasına gerek olmadığı ortaya çıkmıştı ve bu iyi bir şeydi çünkü kolları da bacakları kadar yorulmuştu. Yerden yaklaşık otuz

metre yukarı çıktı ve birkaç köprü kemerinden ilkiyle aynı hizaya geldi. Livira kayarak geçti ve kendini rafın diğer tarafında, bir sonraki koridora bakarken buldu. Bir çıkıntı, onu başka bir seviyeye çıkaracak bir merdiven ya da koridoru geçecek bir köprü bulana kadar bu yükseklikte devam etmesine izin verdi. Aslında bu iş bir maymuna çok daha uygun olurdu ama biraz cesaret ve inançla altından kalkamayacağı bir iş değildi.

Merdivenleri, kemerleri, çıkıntıları ve köprüleri kullanarak ve Üstat Ellis'in da aynı şeyi yapamayacak kadar yaşlı ya da ürkek olduğunu umarak hızla ilerlemeyi başardı.

Ve Livira bu yüksek taş köprülerden birinde avını yeniden gördü. Üstat Ellis bir kapıya nişan almıyordu. Elinde tek bir kitapla koridordan aşağıya, odanın okuma odalarından birine dönmüştü. Livira bir dakika daha geç gitmiş olsaydı onu tamamen kaybedebilirdi.

Livira en yakındaki merdivenden koşarak indi. Vekili yan odaya kadar takip ederken bir yandan da yaşlı bir adamın neden sırf bu odada kitabını okumak için kilometrelerce yol katettiğini ve onlarca okuma odasının önünden geçtiğini merak ediyordu.

...zencefilli bira. Onu takip edelim derim. Kötü birine benziyor. Tanrım! Sanırım olayı çözdün, Fanny. Şüpheli görünüyor. Hadi, Volente. Akıllı köpek! Evet, öylesin. Sanırım güzel bir yürüyüş ve canlandırıcı aktivite hepimize iyi gelir.

Altı Sürüp Gidiyor, Enanald Byten

32. BÖLÜM

LİVİRA

Gizlenmeyi bırakan Livira aceleyle girişe ilerledi. Okuma odaları ana odalardan çok daha küçük, yaklaşık yüz metreye yüz metre boyutlardaydı ve belki bin masalık yer vardı. Livira odaya giden koridorun girişine bakınca alışılmadık bir şekilde, burada gerçekten de sıralar halinde dizilmiş yüzlerce masa olduğunu gördü. Onları bu kadar uzakta bulmak onu şaşırtmıştı. Ama yine de arkasındaki odadaki taş rafların inanılmaz ağırlığı, daha büyük bir gizemdi. Tüm bunlar, Arpıx'ın bir zamanlar eski bir efsane kitabında gördüğü, kütüphane odalarının her bin yılda bir, bir iskambil destesi ya da dansçılarla dolu bir balo salonu gibi her biri bir diğeriyle yer değiştirerek kendilerini karıştırdığı şeklindeki saçma teoriyi destekliyordu.

Tek sürpriz masalar değildi. Okuma odasında daha önce hiç görmediği bir şey vardı. Ortada, en iyi şekilde yumru olarak tanımlayabileceği bir şey duruyordu. Zeminin gri maddesi somun şeklinde bir blok halinde yükseliyor, kenarları yuvarlak olan kaba bir tuğla gibi duruyordu.

Üstat Ellis'tan hiç iz yoktu. Livira masaların arasından bir yol bulup yapıya yaklaştı. Bir ucunda, kısa kenarlardan birinde, bir adamın yaklaşık iki katı yüksekliğindeki kütlenin bir kapısı vardı. Yapının geri kalanıyla çelişen çok tuhaf bir kapı. Livira'nın yatak odasının kapısına çok benziyordu ama onunkinde on dokuz rakamı varken bu kapıda bilmediği bir alfabe ya da sayı düzeninden bir karakter vardı.

Eğer Üstat Ellis içerideyse nöbetine devam etmek için en güvenli yer muhtemelen yapının tepesiydi ama oraya tırmanma imkânı olmadığı için uzak tarafta bekleyip kapının açılmasını dinlemeyi tercih etti.

Livira sırtını oda içindeki tuhaf odaya yaslayıp bekledi. Beklemeye değer olduğunu hissetti. Bu kesinlikle Ellis'in varış noktası olamayacak kadar sıradışıydı. Zaman, gri duvardan çıkan ve kürekkemiklerinin arasından geçen çok hafif titreşimlerle ara sıra belirerek geçti. Sanki çarkların çarkları içinde döndüğü bir motor tarafından çalıştırılan güçlü bir değirmenin öğütme taşı gibi ağır bir şeydi.

Livira bekledi. Acıktı, susadı ve ana odanın köşesine gitme ihtiyacı duydu. Kendini Ellis'in orada ne yapıyor olabileceği konusunda hayal kurarken buldu. Neden hâlâ içerideydi ki? Eğer bir şey almaya geldiyse onu alır ve giderdi. Girişten kuş uçuşu neredeyse yirmi kilometre uzaktaydılar. Tabii eğer kuşlar kayaların arasından uçabiliyorsa. Ellis ne yapıyordu?

Livira sonunda uyudu.

*

Livira uyanıp uzun uzun esnedi. Daha sonra irkilerek oturur pozisyona geçti. Ne kadar uyuduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama böyle bir yolculuktan sonra saatlerce uyumuş olabilirdi. Hatta belki tam bir gün. Yansıtmadığı bir panikle ayağa kalktığı anda, avını kaybettiğinden endişeliydi ve aynı zamanda adamın onu duyabileceğinden de endişeliydi. Sessizce küfrederek kapının ucuna doğru süründü. Kapının şimdi bir el genişliğinde aralık durması dışında hiçbir şey değişmemişti.

Livira ciğerlerine hapsolmuş nefesini tutup, parmak uçlarında ilerleyerek içini titreten bir dikkatle dinledi. Kütüphanenin ebedi ve mükemmel sessizliği onu reddetti. Kapıyla aynı hizaya geldi, en ufak bir gürültüde geri sıçramaya hazırды. Hiçbir şey yoktu.

Gitmiş. Gitmiş olmalı.

Peki, onu uyandıran neydi? Adam gerçekten gitmiş miydi? Kapıyı geçmeden en uzak tarafa çekildi ve Ellis'in yapının koridora bakan tarafında ya da koridorda olup olmadığına bakmak için etrafında bir tur attı. Görünmüyordu.

Livira kapıya döndü ve dikkatle içeriyi görebileceği bir açı buldu. Gri den başka bir şey görmedi. İçeri girdi, kapının kolunu tuttu, dişlerini sıkı ve yavaşça çekerken bu kapının, aralarında gıcırdayan menteşelerin olmadığı kendi yatak odasının kapısıyla pek çok benzerliği olmasını umuyordu.

Kapı sessizliği bölmeden kolayca açıldı. Livira içeri göz gezdirdi.

İçerisi tamamı gri duvarları olan tek bir odadan ibaretti. Boş bir oda.

"Bu kadar mı?" Livira öyle olamayacağını biliyordu. Vekil, küçük ve boş bir odada saatlerce durmak için on iki odayı birden dolaşmamıştı. Burada bir keramet vardı ve Livira'nın onu görmesi gerekiyordu.

Kapıyı inceledi. Anahtar deliği olmaması cesaret vericiydi. Birisinin bir sonraki ziyaretinden önce içeride kilitli kalıp susuzluktan ölmek istemiyordu. Ayrıca Üstat Ellis ayrılırken yapıyı kilitleyemediği için de minnettardı. Gerçi bu kütüphanenin tarzı değildi. Bazı kapılar onlara kapalı olsa da gücü belirli birilerine teslim eden anahtarlar yoktu. Tabii kuzgun rehberi bir anahtar olarak görmüyorsanız ki Livira onun öyle olduğunu varsayıyordu. Ama kendi gündemi olan, aşırı huysuz ve kaprisli bir anahtardı.

Silik gri iç mekâna tekrar baktı. Hiç de korkutucu gelmiyordu ama Livira yine de gergindi. Nedense o taş merdiveni tırmanırken yanlışlıkla elini bir sıçan-örümceğin ağına soktuğu an aklına geldi. Başını iki yana salladı. Bunca yolu içeri girmemek için gelmemiştir.

Livira sol ayakkabısını çıkarıp odanın içine fırlattı. Yuvarlanarak durdu ve orada öylece kaldı. Sağ ayakkabısını çıkardı ve kapının kendi kendine tamamen kapanamayacağı şekilde ayarladı. Çıplak ayakla içeri adım attı.

Geçiş olmadan karanlık bir dünyaya girdi.

Sadece karanlık olmamıştı. Başka bir dünyada, ışığın hiç girmediği bir yerdeydi. Bunu nasıl bildiğinden emin değildi ama bu bilgi, bu dünyanın sadece küçük bir parçasıydı. Yıllar önce Malar onu bir at yalağının içine itmişti. Bu da benzer bir duyguydu ama su yerine bilginin içine düşmüştü ve bu bilgi derisinden kanayarak ona yeni bir anlayış aşıyordu.

Bir savaş alanında duruyordu. Bunu görmese de biliyordu. Başının üzerinde kilometrelerce kalınlıkta taştan bir gökyüzü asılıydı. Güneşin eri erecek ve yanabilecek her şeyi tutuşturacak kadar sıcak olduğu bir yüzeyden inen yakıcı nehirler muazzam mağarayı boydan boya geçiyordu. Burada, yeraltının derinliklerinde gerçekleşmiş savaşlar, Livira'nın zihninin gerisinde çok sesli bir ayinde olayları anlatan kişinin tutkusu, dehşeti ve utancıydı. Bir soru sorması yeterliydi ve bir ses cevap vermek için yükseliyor, diğerlerini bastırıp onu konuşmacının fikrini doğrulayacak olaylara ve eylemlere tanıklık etmeye götürüyordu.

Kişi. Livira konuşmacıyı insan kabul etmişti. Ama onları görmeye çalıştığında edindiği izlenim Crath sokaklarındaki birinden çok o sıçan-örümceğe yakın bir şeydi. Gözleri hiçbir şey görmüyordu ama parmak uçlarında pürüzsüz, ince, dikenli uzuvlar hissediyordu. Birkaç yerde kılardan bir daire. Bir ucunda kısa, hızlı, çok parçalı uzuvlarının üzerinde kıvrılan kanatlı bir kanca. Altı uzuv.

Livira ilkel bir tiksintiyle ürperdi, bu yaratığın düşüncelerine dayanmaktan ziyade şekil ve beklentiden doğan bir şeydi. Yaratığın düşünceleri bir bilginin düşünceleriydi ancak bu düşündüğü olaylar karşısında üzün-

tüyle gölgelenmiş bir bilgeydi. Ona bu trajik savaşları, bu kahramanca muharebeleri, israfı, aptallığı, taktiksel deha anlarını göstermek istiyordu.

“Yazar!” Livira çömeldi ve altındaki ılık, ıslak kayaları hissetti. “Bu benim karanlık kitabım!” Kitap içeri girdiğinde cebindeydi. Bir gün önce Jost’un üzerinde kullanmıştı. Şimdi kitabı eliyle yokladı ama hiçbir şey bulamadı. “Karanlık kitabımın içindeyim.”

Yavaşça döndü. Hâlâ çömelmiş ve kör bir haldeydi. Küçük ama ağır bir şey bacıklarını kullanarak baldırına yapıştığında Livira kaskatı kesildi. Çığlığını bastırıp o şeyi uzaklaştırmaya çalıştı ama çoktan cüppesinin altına girmiş, keskin ayaklarıyla ona yapışmıştı. Soğuk ve ıslak bir şey dizinin arkasına dokundu. Yazarın yaratıkla ilgili düşünceleri Livira’nın içine aktı, dehşetinin altında boğuldu. Bu sıçan-örümcekten daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Livira’dan bir çığlık yükseldi.

“Yardım edin!” Livira korkusunu zapt edemiyordu. Karnının derinliklerinde bir yerden çıkıp omurgasını sarmış ve aklını tamamen atlamıştı. “Çıkarın beni buradan!” Eğer kütüphanede bir rehber ihtiyacı olacaksa şimdi tam zamanıydı. Kuzgunun -onun kuzgununun- görüntüsü zihnini doldurdu, etrafındaki körlükten daha karanlıktı. “Yardım edin bana!”

Ve aniden sendeledi. Hıçkıra hıçkıra ışığa doğru yürürken sanki karanlıkta en fazla birkaç dakika değil de bir yıl geçirmiş gibi ışık gözlerini yaktuğu için gözlerini kırptırdı. “Aman tanrım!”

Livira arkasını döndü, karanlık ve dehşetin peşinden yuvarlandığını görmeyi bekliyordu. Kısa bir süre önce adım attığı boş gri odadan başka bir şey yoktu.

Siyah kitap sağ elindeydi ve sanki onu ısıracakmış gibi refleksle elinden bıraktı. Bunun ne kadar yabancı olduğunu hiç anlamamıştı. Sol elinde de bir şey tuttuğunu fark etmeden önce bir süre yerdeki siyah dikdörtgene bakıp durdu. Siyah bir tüy. Yute’un ona verdiği tüy.

“GAK!”

Kuzgun onun arkasındaydı. Yapının tepesindeki kapının hemen üzerine tünemişti.

Bir Ganar, bir Skeer için sofra hazırladığında, ikinci çayının daha nazik taraflarının terk edilmesi gerektiğini anlamak önemlidir. Birlikte yemek yiyen iki farklı tür, bazen çatışan doğalarına uyum sağlamaya çalışmalıdır. Skeer'in avını canlı canlı parçalama tercihi, olumlu bir tavırla, Ganar'ın küçük ama zarif bir şekilde süslenmiş pastalara olan düşkünlüğüyle bir arada var olabilir.

Çaya Gelen Böcekçik, Celcha Arthran

33. BÖLÜM

EVAR

Evar havuzdan zar zor çıktı. Suyu hissetmesine ve artık kuru olmasına rağmen tanık olduğu kanlı katliamın etkisini hâlâ üzerinde hissediyordu. Her kan lekesi onu iliklerine kadar kirletmişti. Hayalet olmanın ona hiçbir şeyin dokunamayacağı anlamına geldiğini düşünerek yanılmıştı.

Dirseklerini dizlerine dayayarak çimlere oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Uzun bir süre, kütüphanenin ölüm sessizliğinden çok farklı olan sıcaklık ve canlı sessizlik onu sarmaladı. Havuz durgunlaştı, hava nefesini tuttu, ağaçlar içti. Burası zamanın olmadığı bir yerdi. Kendisinin mevcut tek saat olduğunu biliyordu. Ölümlülüğü, o burada olmadan saymayı reddedeceği anları sayarak geçiriyordu.

Clovis. Clovis'i düşünmeliydi. Ona yeni gözlerle bakmalıydı. O...“Evar!”

Evar başını kaldırdı. Bir kız ona doğru koşuyordu. Bir kız ya da genç bir kadın. Siyah bir cüppe giymişti ve saçlarının alt yarısı sarı sarıydı, kafasına yakın yarısı ise mürekkep siyahı olmak üzere, ilginç bir şekilde iki farklı renkteydi. Daha da garibi, sanki uzun zamandır görüşmediği bir arkadaşymış gibi sırtıyordu.

“Evar! Geri döndün! Geri döndüm! Seni bir daha bulabileceğimi sanmıyordum.” Evar ayağa kalkarken kız yanına geldi.

Uzun süre görünmeden kalabalığın içinde kaldıktan sonra fark edilmek onu rahatlatmıştı. Dünya tarafından görmezlikten gelinen ve ona dokunulmayan bir hayalet olmaktan hiç hoşlanmamıştı. Bu ona bütün hayatını oldukça fazla hatırlatmıştı. Yine de aklına takılan bir soru vardı.

“Kimsin sen?”

“Livira!” Hakarete uğramış gibiydi. “Beni unuttun mu?” Sonra onun şaşkınlığı karşısında kendini toparlayarak, “Kadını buldun mu?” diye sordu. “Aradığın kadını buldun mu? Onu bulmak için mi geri döndün?”

Evar başını salladı. “Sen Livira değilsin. O küçük bir çocuk.” Boyunun ne kadar olduğunu göstermek için elini uzattı. Bu kızın omzunun altındaydı. “Ve kirli.” İlk karşılaşmalarından bu yana geçen saatler içinde kızın kendini temizlemiş olabileceğini kabul etmek zorundaydı. “Yüzü yara bere içindeydi.” Kendine bir zafer notu verdi. Boyunu yanlış hatırlıyor olabilir-di ama yüzü o kadar çabuk iyileşmiş olamazdı. “Ve mavi giymişti. Ve saçları...” Bu kızın saçlarının ne *olduğundan* emin olamadığı için duraksadı. “Hepsi tek renkti. Çoğunlukla.”

“O yıllar önceydi. Sersem. Şimdi neredeyse on dört yaşımdayım.” Bir eli farkında olmadan saçına gitti. “Ve bu aylar önce ağardı. Bir saldırı sırasında.” Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Peki, o neredeydi?”

Evar başını sallayıp, “Hiç mantıklı konuşmuyorsun,” dedi. “Sen havuzuna geri çekildikten sonra bunu denedim. En fazla bir gün oradaydım ve kız kardeşimi izliyordum.”

“Havuz mu?” Şaşıрма sırası Livira’daydı. “Neden onlara havuz diyorsun?”

Evar, Livira olduğunu iddia eden bu yeni kişinin delirip delirmediğini ya da Starval’ın ona bahsettiği daha az zehirli kurbağa türlerinden birini yiyip yemediğini merak etti. “Onlara havuz diyorum çünkü...” Uzandı ve su sıçrattı.

Livira omuz silkti.

“Sanırım parladığında biraz daha suya benziyor. Ama havuzların genel olarak yatay olduklarını biliyorsun, değil mi? Suyu içeride tutmak için.”

Evar pes etti. “Onu bulamadım,” dedi. “Hayır. Sadece bir gün oldu. Sadece bu havuzu denedim.”

“Eğer bana yalan söyleyecekse ben de gidip kendim keşfederim.” Livira kollarını çapraz bir şekilde kavuşturdu. “Geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama ne kadar zor olduğunu bilseydin bu kadar götlük yapmazdın. Kuzgunu bulamadım, kimse bana inanmadı ve o olmadan kapı açılmadı. Sonra onu buldum, daha doğrusu Yute bir tüy buldu ve geldi.” Nefes almak için durdu. “Ama tüyü ona geri vermek zorunda kaldım ve bir daha gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. İlk seferinde gelmesinin tek nedeni elimde bir kitapla bu gri odaya girip kendi kendimi ölesiye korkutmaktı.”

Livira hiç susmadan, anlatmaya devam ederken Evar hikâyesini takip etmekte zorlanıyordu ama son söylediğini yakaladı.

“Mekanizma'ya mı girdin?”

“Neye?” Livira gözlerini kırptırarak ona baktı. Büyümüştü ama boyu hâlâ çok kısaydı. “Ona böyle mi diyorsunuz? Beni gerçekten içinde olmak istemediğim bir kitabın içine götürdü, hem de hiç beklemediğim bir anda.”

“Bu Mekanizma.” Evar, *malum* Asistan'ın sadece *bir* asistan olduğunu hatırlayarak kaşlarını çatı. “En azından *bir* mekanizma. Ona karşı dikkatli olmalısın. Tehlikeler var. Her neyse. Sen gün içinde çok şey yapmışsın.”

Livira bir soru soracak gibiydi ama ağzını kapatıp arkasını döndü ve geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

“Bekle!” Evar peşinden gitti. “Burada garip bir şeyler oluyor. Seni bir gün önce gördüm, en fazla bir gün. Yemin ederim. Ama sen farklıydın. Daha küçüktün. Yani zaman birimize kötü davranıyor. Ve bu muhtemelen benim. Kız kardeşimi de şu an olduğu gibi seyretmiyordum; onun çocukluğunu görüyordum. Benim orada olmadığı çocukluğunu. Havuza girip eve döndüm ama onlarca yıl öncesine. Onları bir hayalet gibi izliyordum. Korkunçtu. Sabberlar gelip Clovis hariç herkesi öldürdü ve ben onları durduramadım.”

Livira kaşlarını çatarak, “Gerçekten havuzları görüyor musun?” diye sordu.

Söylemesini beklediği şey bu değildi.

“Evet.”

“İçinde kürek çekebileceğin havuzlar mı?”

“İçinde kürek çekilemeyecek kadar derinler ama bacaklarını sarkıtabilirsin. Onlardan su içebilirsin.”

“Ah!” Kız suçlayıcı bir şekilde onu işaret etti. “Su tulumumu doldur!” Su tulumunu omzundan çıkardı.

Evar omuz silkti ve tulumu aldığı anda tamamen boş olduğunu fark etti. En yakın havuzun başında diz çöktü ve kabarcıklar durana kadar tulumu suyun altında tuttu. “İşte, oldu.” Geri uzattı.

Livira'nın şaşkınlık dolu bakışları sadece tulumun ağzını dudaklarına götürmesine yetecek kadar uzun sürdü. Bir düzine yudum aldıktan sonra durdu ve ağzını sildi.

“Farklı şeyler görüyoruz. Bu inanılmaz! Çeşme ağaçlarını görüyor musun?”

“Onlar ağaç mı?”

“Çok uzun ağaçlar.”

“Ağaçlar görüyorum. Bir sürü. Oldukça uzunlar. En alttaki dallara ulaşmak için uzanmam gerekiyor.”

Livira başını salladı. “Bir çeşme ağacının dallarına ulaşmak için beş kat daha uzun olman gerekir. Kuşları görüyor musun? Kuzgunları?”

Evar başını iki yana salladı. Dallara baktı, kuşları hayal etmeye çalıştı. “Ben hiç kuş görmedim. Hiçbir yerde.” Gerçi daha önce ağaç da görmemişti.

“Kız kardeşin küçükken sen neden orada değildin?” Livira konuşmanın tam ortasında sorduğu soruyla onu şaşırttı. “Senden çok mu büyük?”

Evar ailesini tam olarak açıklayabileceğinden emin değildi. , dedi.

“O gerçekten kız kardeşin, öyle değil mi?”

“Hayır.” Aslında bu oldukça kolaydı.

“Peki, Starval gerçekten kardeşin mi?”

“Hayır.” Bunu söylemek ihanet gibi geliyordu. “Starval’ı nereden biliyorsun?”

“Bana sen söyledin.” Livira gözlerini kırıştırdı. “Unuttun mu?”

Evar başını salladı. İlk tanıştıklarında kızın söylediklerinin çoğunu hatırlayamıyordu. Daha çok hayatında ilk kez bir yabancıyla konuştuğu gerçeğine odaklanmıştı. “Bekle! *Sen* konuşmamızı hatırlıyor musun? Yıllar önce olduğunu söylemiştin!”

“Ben hatırlarım. En iyi yaptığım şey bu.” Livira yavaşça döndü. “Bence havuzlar ışık kapılarından daha güzel görünür. Ağaçlarla daha iyi uyum sağlıyorlar.”

Evar tekrar başını salladı. Livira’yla konuşurken hep üç adım geride kaldığını hissediyordu. Ona yetişmeye çalışsa bile kız beklenmedik bir şekilde yeni bir konuya sapıyordu.

“Clovis ve Starval. Peki, başka kimse var mı?” Livira bakışlarını bir kez daha ona çevirerek durdu. Onunla tanışmadan önce hiç karşılaşmadığı bir büyüye sahip olan bakışları onu ilginç kılıyordu.

“Diğer kardeşim -ki o da aslında kardeşim değil- Kerrol ve ikisi de kütüphanenin bir parçası olan Asistan ve Asker. Mayland da vardı ama o gitti.”

“Bir çıkış yolu buldu mu?” diye sordu Livira.

“Sanırım öldü.” Evar bunun bir çıkış yolu bulmak olacağını tahmin etti.

Livira çimlere oturup, “Yani sen, iki oğlan ve bir kız mı var?” dedi. “Kaç yaşındalar?”

Evar kaşlarını çattı. Kendi yaşını bile tam olarak takip etmemişti. Kardeşlerinin bir ya da iki yaş büyük mü yoksa küçük mü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. “Hepimiz yirmili yaşlardayız sanırım. Mekanizma’da kaybolduğumuz zamanı saymazsak o zaman da yaşlanmamışızdır.”

“Belki de aradığınız kişi odur,” dedi Livira. “Kız kardeşin değildir.”

“Ne?” Bu öneri onu şaşırtmış olsa da bir zamanlar bunun doğru olmasını istemişti. “Tanrım! Hayır!” Gülüşü kendine bile zoraki gelmişti. Hepsisi de Asistan’ın tahmin ettiği gibi birbirlerinden etkilendikleri anlar yaşamıştı. Clovis Mayland’dan sonra bir süre gözünü Kerrol’a dikmişti ama Kerrol onu öylesine ustalıkla geri çevirmişti ki reddedilişi yara izi bırakmak bir yana, acı bile vermemişti. İnsanların paylaştığı tüm samimiyet ve etkileşim seviyelerinde bu kadar derinlemesine bilgi sahibi biri için Kerrol, karşı cins veya kendi cinsine hiç ilgi göstermediği için aralarında tekti. Belki de bir şeyi detaylı bir halde inceledikten sonra onunla doğru dürüst ilişki kurmak zordu. İçgörülerini için ödediği bedel bu olabilirdi.

“Tanıdığın tek kız o ve sen ilgilenmiyor musun?” Livira ona pek de inanmadığını gösteren bir şekilde gülümsedi. “Dersten sonra büyük stajyerler görmüştüm. Kitaplarından çok birbirlerini kovalıyorlardı.” Kıkırdadı. Sanki kendisi de aynı çekimi hissetmeye başlamış ve bunu inkâr etmeye çalışıyormuş gibi normalden biraz fazla ses çıkardı. “Kız güzel mi?”

“Kitabımdaki kadını bulmama yardım etme planın bu mu? Bunca zamandır gözümün önünde olduğunu söylemek için mi?” Evar, Clovis’in geçmişiyile karşılaştıktan sonra ona yeni gözlerle bakacaktı ama bir daha o tür bir ilgiyle bakmayacaktı.

“Evet, güzel.” Evar güzelliğin ne olduğundan pek emin değildi ama Clovis’in güçlü, simetrik bir yüzü, tehlikeli gri gözleri ve ona sık sık huzursuz geceler yaşatan sağlam bir vücudu vardı. “Onunla ilgileniyordum. Yıllar önce. Ama yürümedi. Ve bu kitabı yazan kişi kesinlikle o değil.” Kitabı ceketinin içine tıktığı yerden çıkardı. “Ve o...” *Bıçaklarla* dolu olduğunu söylemek istedi. Çoğu zaman öyle hissediyordu. “Öfke dolu. Her zaman öfkeli ama bu yatışması uzun zaman almış soğuk, öldürücü türden bir öfke. Tek umursadığı şey Sabberları öldürmek. Başka hiçbir şeye yer yok. Bu onu içten içe yiyip bitirmiş.” Bu kadarını söylemek istememişti ama zaten bunları bilmeyen konuşacağı hiç kimse de olmamıştı.

“Sabberlardan ben de nefret ediyorum.” Livira yumruklarını sıktı. Ağzının kıvrımlarında bir nokta bu itirafın onu memnun etmediğini söylüyordu. “Kız kardeşinin halkını öldürdükleri gibi benim halkımı da öldürdüler. Ve her yıl şu anda yaşadığım şehre daha da yaklaşıyorlar. Sanki beni takip ediyorlar. Malar yakında kuşatma altına alacaklarını söylüyor.”

“Clovis buna memnun olurdu. Onlarla savaşmak istiyor.” Evar dönüp geldiği havuza doğru baktı. Sabberlar geçmişte, onlarca yıl öncesinde hâlâ oradaydı. “Bu konuda iyi iş çıkaracaktır. Korkutucu şekilde iyi.”

“Peki, ya sen?” Livira sordu.

“Ben... Ben eskiden sadece geri gelmemelerini isterdim. Ama şimdi büyük bir parçam, gördüklerimden sonra onlarla savaşmak istiyor. Yani onlardan muhtemelen senin ve Clovis’in nefret ettiği kadar nefret etmiyorum. Ama sanırım artık neredeyse o kadar. Sadece...” Katliam aklından çıkmıyordu ve onu en çok üzen bunun kıpkırmızı acısı değil, boşa gitmişlik duygusuydu. Kazanan tarafta durum farklı olacak mıydı? Adı intikam olduğunda tadı farklı olur muydu? Emin değildi. Yere baktı. “Onlarla savaşacağım. Clovis bana nasıl dövüşüleceğini öğretti ve biri onun arkasını kollamalı.”

“Sabber yıllar önce *düşman* için kullanılan sadece başka bir kelimeydi,” dedi Livira. “Tıpkı hasım ya da rakip gibi. Sanırım her zaman onlarla savaşmamız gerekiyordu.”

Sonra ikisi de bir süre sessiz kaldı. Evar, Livira’dan çok uzakta olmayan bir yere oturdu ve ikisi de gördükleri her neyse onu izledi. Evar için bu dallar ve gökyüzüydü. Ve...

“Şimdi ben de bir kuş görüyorum!”

“Sadece bir tane mi?”

“Şimdilik.”

“Ne tür?”

“Şey... Kanatlı bir tane. Türlerini bilmiyorum.”

Livira, “Şimdi seninle, kardeş olmayan bu kardeşler arasında nasıl bir karmaşa olduğunu açıkla,” dedi. “Karmaşa konusunda iyiyimdir.”

“Peki.” Evar derin bir nefes aldı. “Halkım kütüphanenin bir odasına hapsedilmiş halde yaşıyordu. Yüzlercesi. Yüzlerce yıl boyunca.”

“Vay canına.”

“Ve her birkaç on yılda bir Mekanizma’da bir çocuklarını kaybederlerdi ve o çocuklar bir daha geri gelmezdi. Bir Mekanizma var. Sanırım bunu söylemeyi unuttum.”

“Çocukları Mekanizma’ya koymaktan vazgeçemiyorlar mıydı?” diye sordu Livira.

“Öyle sanabilirsin. Ama görünüşe göre bu otuz kırk yıl içinde unutulabilecek türden bir ders. Ayrıca Mekanizma’nın gerçekten heyecan verici olduğunu duydum.”

“Öyle denilebilir.”

“Ve öğrenmek için harika bir yol.”

“Ben hangi kitabı aldığına dikkat etmen gerektiğini öğrendim,” dedi Livira.

“Her neyse,” diyen Evar konuşmanın kontrolünü tekrar ele geçirdi. “Mayland, daha sonra ben, daha sonra Kerrol ve sonra Starval hepimiz küçük bir çocukken Mekanizma’da kaybolduk. Onlarca yıl geçti ve geri dönmedik. Sonunda Sabberlar geldi ve herkesi öldürdü. Annesi tarafından Mekanizma’ya sokulan, fiziksel savaşla ilgili olduğu ortaya çıkan bir kitapla gelen Clovis hariç. Ve Mekanizma onu da yuttu. Sanırım Asistan bunu onu korumak için yaptı. Ölülerin kemiklerinin bile yok olmasına yetecek kadar yıl geçti. Ve sonra sadece kütüphanenin bildiği nedenlerden dolayı Mekanizma beş çocuğu, yani bizi tükürdü ve diğerleri, her biri yanlarında götürdükleri kitabın içinde on yıl veya daha fazla dolaşmış gibi hissettiklerini söylediler de hiçbirimiz yedi veya sekiz yaşından daha büyük değildik. Ve tüm bunlar on yıldan fazla bir süre önceydi. Asistan ve Asker bizi yetiştirdi. Sonra bu kitabı buldum, havuzla ilgili ipucunu keşfettim ve şimdi buradayım.”

“Peki, onu nasıl bulacaksın? Şu ipucu veren kadını.”

“Bilmiyorum. Farklı havuzlara atlamaya devam edebilirim.”

“Bir kütüphaneci önce sistemi anlamayı önerirdi. Aksi takdirde bu, raflardan rasgele kitaplar çekip doğru kitabı seçmeyi ummak gibi bir şey olur.”

“Bizim raflarımız yok.”

“Yaa.”

Evar, Livira’nın sırtüstü yatmış, gökyüzüne baktığını gördü. O da öyle yaptı. Gökyüzü ilk düşündüğü gibi sıradan bir mavi değildi. Bir derinliği, belli belirsiz tonları ve hareket emareleri vardı. Üzerinde biraz çalışılması gerekiyordu.

“Peki, buradaki sistem nedir?”

“Bu, kütüphaneciler tarafından tasarlanıp tasarlanmadığına bağlı,” dedi Livira. “Ya da akli başında insanlar tarafından.”

Gördüğümüz her şey beklentilerimizin merceğinden geçer. Önyargımız geniş bir fırça sağlar, hayal gücümüz bazıları gerçekten orada olabilen detaylar serpiştirir. Bu tür tahminlerdeki sürekli başarısızlığımızı umursamadan anlam ve niyet atfederiz. İnsan, kör adamın ellerinin ona, görenlere olduğu kadar etkili bir şekilde yalan söyleyip söylemediğini merak etmek zorunda kalıyor.

İllüzyon, Copper Davidfield

34. BÖLÜM

LİVİRA

Livira çeşme ağaçlarının kalkık dalları arasından gökyüzünü inceledi. Dust'taki o tek çeşme ağacı, Değişim'e gelmeden önce gördüğü tek ağaçtı. Başka bir ağaç türü ya da birçok türün karışımı olabileceksen, burada yetiştiklerini görünce şüphelenmesi gerekirdi. Mekanizma, yazarın hayal gücünün fırçasını kullanarak ona kör bir dünya çizmiş, tarihsel bir anlatıya bağlamak için gerçeklerin etrafına dolamıştı. Belki Değişim de ona kendi hayal gücünü kullanarak bir dünya, bir tür çalıntı rüya çizmişti. Yine de güzel bir rüyaydı. Orayı saran iyileştirici bir huzur vardı. İnsan bu çimenlerin üzerinde uyuyakalırsa farklı bir yüzyılda, belki de farklı bir hayatta uyanabileceği uyarısında bulunan bir zamansızlık vardı.

"İkimiz aynı hat üzerindeki senin havuzlarından üçünü ziyaret ettik." Livira sakın havaya doğru konuştu. "Ve bunlardan ikisi farklı zamanlarda senin evindi. Biri de benim evimdi. Eğer tecrübe etmek istiyorsak bu üçüyle aynı hat üzerinde olmayan bir havuzu ziyaret etmeliyiz." Livira isteksizce ayağa kalktı ve portalların sistemini inceledi. Onun için havuz yoktu. Portallarının hepsi kilitli odanın zemininde yanında yatan gri asistanın dokunduğu portalla aynı görünüyordu.

Kuzgun, Livira'nın isteği üzerine onu geçide geri götürdüğünde, Üstat Ellis'in yolundan gitmemişti. Bunun yerine Livira'yı üçü yasak ve Crath'in tarihinde hiçbir kütüphaneci ya da stajyer tarafından görülmemiş olan farklı odalardan geçirmişti. Livira döndüğünde bunu vekillere anlatmaya kalkarsa nasıl bir öfke ve küçümsemeyle karşılaşacağını ancak hayal edebi-

lirdi. Kuzgun bir keresinde üç odadan geçerek diğerini atlamak için daha uzun bir yol izlemişti. Bunun onun da açamayacağı kapılar olduğu anlamına mı yoksa kaçındığı odanın çok tehlikeli olduğu anlamına mı geldiğini Livira bilmiyordu.

Bu yasak odalardan ilki, kütüphanecilerin hesaplamasına göre doksan dört numaralı oda, kelimenin tam anlamıyla bir kitap deniziydi. Geçerken Livira tek bir raf bile görmemişti. Sanki gökten yağmış ve bilinmeyen bir havayla evlerden daha yüksek bir yere sürüklenmiş, sadece kitaplardan inişli çıkışlı bir okyanus görmüştü. Livira örtülerin üzerinden yürümek zorunda kalmış, yeterince dikkatli olmazsa kuzgun tarafından sürekli azarlanmıştı.

Tüm bunları yalınayak yapmak zorunda kalmıştı çünkü Mekanizma, böceksavarların savaş alanında geçirdiği süre boyunca cüppesini bir şekilde siyaha boyamanın yanı sıra, içine attığı ayakkabıyı geri vermeyi de ihmal etmişti. Kapıyı açmak için kullandığı diğer ayakkabının sadece yarısı kalmış, keskin bir bıçakla kesilmiş gibi girişin yanında yatıyordu.

Livira çok geçmeden iki buçuk yıl giydiği ayakkabıların onu yumuşattığını fark etti. İlk odayı geçmesi gereken sekiz oda daha olduğunu hatırladığında ayakları ağrımaya başlamıştı. Ve ne zaman bir kitap ayağının altından kayarak onu yuvarlanmaya itse kuzgunun sanki tüm bu karmaşa bu yoldan gelme kararıyla birlikte onun suçuymuş gibi kulaklarını ve kafasını tırmalayan bir sesle kınamasına maruz kalması da hiç yardımcı olmuyordu.

Bir sonraki yasak oda, altmış yedi numaralı, zamanın akılsızca olduğunu gösterdiği bir planlama kararı olan demir raflı ilk odaydı. Her rafın beşte dördünün alt kısmındaki kitaplar ağır ama sürekli bir pas yağmuru altında turuncuya dönmüştü. Pas, zemini de bir buçuk iki santimetre daha fazla yüksekliğe kadar kaplamıştı ve ağrıyan ayaklarının altında rahatsız edici bir şekilde çıtırdıyordu.

Yine yasak olan kırk altıncı oda, Jella'nın yanında çıraklık yaptığı ciltçi ekibini yöneten Üstat Lapla'ya kalp krizi geçirtebilirdi. Bu her kütüphanecinin kâbusuydu. Üstat Logaris birçok kez sınıfta, nasıl ki her odanın merkezi insan için yorgunluğu gideren, açlığı ve susuzluğu hafifleten -en azından kısa vadede- bir beslenme alanıysa her odanın tamamının kitaplar için bir beslenme alanı olduğunu söylemişti. Crath'ın kütüphanecilerinin yakın ilgisi altında, stajyer kütüphanesindeki kitapların aralarında bir şekilde yaşamlarını sürdüren farelere, kedilere, örümceklere, küflere, mantarlara, likenlere ve benzerlerine rağmen son bir buçuk yüzyılda kütüp-

hanedeki kitaplardan daha az iyi durumda olduğunu söylemişti. Aslında bu koşullar, diğer kitaplarda birkaç bin yıl önce yazılmış olduğu belirtilen kitapları ayakta tutmuş gibi görünüyordu.

Bu durumda Livira, kırk altıncı odada nasıl olup da kitaplardan çok kitap tozu bulunduğunu bilemiyordu. Bu ona Tneerast'ın depremden sonraki halini hatırlattı, kuleleri yıkılmış, surları devrilmiş, taşları şehrin önüne saçılmıştı. Kırk altı numaralı odadaki rafların çoğu yıkılmış, geriye eski kalasların yere doğru eğildiği seyrek bir kule ormanı kalmıştı. Kitaplar da sanki Livira'nın kitap yığınlarının üzerinden geçtiği odanın üzerinden bir dizi çivili çizmeli ordu defalarca geçmiş gibi mahvolmuştu. Sayfalar dağılmış, buruşmuş, yırtılmıştı. Kadim kitaplar, içeriklerinin sadece ufacık bir parçası hâlâ kırık sırtlara tutunmuş halde açık duruyordu. Ve bunlar kurulanlardı. Odanın içindekilerin büyük bir kısmı uzun zaman önce incecik bir toza dönüşmüş, ayak bileğinden baldırına kadar değişen yükseklikte zemine neredeyse eşit olarak dağılmışlardı. Livira evinden ayrılıp Crath şehrinin kapılarından girdiğinden beri arkasından hiç olmadığı kadar toz bulutu kaldırmıştı. Birçok ulustan ve birçok yüzyıldan milyonlarca yazarın hayalleri ve bilgeliği, önyargıları ve gururu şimdi sadece toz ve yıkıntıdan ibaret bir halde hapsiye edilmesine ve ayaklarına yapışmasına neden oluyordu.

Livira, her odanın şifa merkezinden gelen desteğine rağmen yedinci odadaki geçide yorgun, aç ve susuz bir şekilde ulaşmıştı. Ayrıca yokluğunun uzun sürmüş olmasından da endişelenmeye başlamıştı. Üstat Logaris'in hasta stajyerleri kontrol etmeleri için genç kütüphanecileri gönderdiği biliniyordu. Meelan, Logaris'in bunu sadece bir cesedi uzun süre bıraktığınızda odaların temizlenmesi zor olduğu için yaptığını söylemişti. Ama motivasyonu her ne olursa olsun tehdit gerçektir. Carlotta'nın Logaris'a bu kez kadınsal bir sorun olduğunu söyleyeceğini umuyordu. Bu bahane-nin okul müdürlerini şaşırtıcı bir hızla susturduğunu birkaç kez gözlemlemişlerdi ve ikisi de artık bunu yaşayabilecek yaştaydı.

Livira geçidi ve yerde yatan asistanı inceledi. Son gelişinden bu yana geçen yıllarda burayı o kadar sık hayal etmişti ki şimdi gerçekliği kırılğan görünüyordu. Sanki sabah zilinın çınlaması her an önündeki manzarayı paramparça edip yerine yatak odasının tavanının derin görüntüsünü getirebilirdi.

Kuzgun bir tünük bulmuş ve Livira'nın geçitten geçmeye çalışmasını ilgiyle izlemişti. Tıpkı daha önce olduğu gibi geçit onu reddetti. Asistan hareketsiz, gri ve cansız halde yatıyor, parmakları daireyi dolduran ışık parıltısında kayboluyordu. Son seferinde Livira'ya Değişim'in yasak oldu-

ğunu söylemişti. Livira bu durumdan memnun olmadığına karar vermiş ve her zaman odaya tekrar girebileceği ihtimaline karşı hazırlıklı olarak seyahat etmişti.

Livira çantasından uzun, ince bir ip çıkardı ve bir ucunu asistanın ayak bileğine bağladı. Bunu yapmak için geçirdiği ve kıvırdığı tüm ipleri elde etmek zor olmuştu. Onu kütüphanenin bir ucundan diğer ucuna taşımak da zor olmuştu. Ayrıca birbirine diktği iki battaniye daha vardı. Arpix onunkini aldığından şüphelenmiş olabilirdi ama nedenini asla tahmin edemezdi.

Livira yakındaki bir koridorda bir merdiven buldu ve onu her seferinde birkaç metre kaldırarak bir köşeden dolaştırdı ve asistanın karşısındaki tarafa yaslanana kadar uzun düzlükte aşağı indirdi. Bu çaba kollarını pelteye çevirdi ve her ikisinin de boyuna birkaç santim eklediğinden emindi. Kasları hâlâ titrerken ipin diğer ucunu ve iki battaniyeyi de yanına alarak, basamakları tırmanıp rafların tepesine çıktı.

Tepeye çıkınca battaniyeyi tozlu tahtanın üzerine serdi ve aşağıdaki raftan aldığı kitapları üzerine yığmaya başladı. Bu biraz zaman aldı ve neredeyse kapağı taş gibi olan büyük bir kitabı düşürüyordu. Kuzgunun onu nasıl azarlayacağını hayal edebiliyordu ve işitme duyusunun kalıcı bir hasar almadan kurtulabileceğinden şüpheliydi.

Sonunda tatmin olunca battaniyeyi koleksiyonunun etrafına dikkatlice katladı ve köşelerini bir araya getirerek her birine bir düğüm attı. İpten bir ilmek yaptı ve düğümlenmiş dört köşenin etrafına sağlamca bağladı. Sonra merdiveni iki metre sola çekti ve rafın üst kenarını kavrayarak bohçayı iki ayağıyla diğer taraftaki düşüşe doğru itti.

Yerçekimi battaniye çuvalını hiçbir uyarıda bulunmadan yakaladı. Hallet gerilmeden önce yaklaşık üç metre düştü. Aşağıda duran asistan, sanki gerçekten de görüldüğü gibi bir heykelmiş gibi esnemedi eğildi. Üstat Logaris'in zaman zaman sınıfın dikkatini çekmek için kullandığı, kara tahtaya çakılan çivilerin çıkardığı sesle zemini sıyırdı. Asistanın kafasının olduğu yerde Livira'nın gözüne gümüşü bir parlaklık -sanki alnındaki yarıdan gümüş rengi bir kan birikintisi orada toplanmış gibi- çarptı. Asistan büyük bir gürültüyle raflara çarptı ve yavaş ama artan bir hızla yükselmeye başladı. Kitapların inişiyle ipin üzerinde yukarı çekildi.

Livira merdivenden usulca kaydı ve biraz sonra ışık çemberinden geçti. Portalın mühürlü kalmasının asistanın dokunuşuyla mümkün olduğu teorisi böylece doğrulanmış oldu.

*

“Şuna ne dersin?” Livira doğrulup ayağa kalktı ve daha önce çıktığı portalın yanındaki portalı işaret etti. “Diğer üçüyle aynı sütunda değil ve benimkiyle aynı sırada.”

Evar yanağının içini ısırdı ve bu ona Arpax’i hatırlattı. Her ikisi de bir şeylere hemen atlama konusunda belli bir gayretli isteksizliği paylaşıyordu. Livira’nın da kabul etmesi gereken bir özellikti bu. Yine de Evar, uzun uzun düşündükten sonra başını salladı.

“Bir asistanın gelmesini beklemek dışında burada bir şey öğrenmenin başka bir yolunu düşünemiyorum.”

“Beklemenin burada pek işe yarayacağını sanmıyorum,” dedi Livira. “Ve onlara asistan denebilir ama bence *mâni olanlar* daha iyi bir isim olurdu.”

Evar bunu düşünüyor gibiydi. “Asistan’ım, şey... Bence o pek çok kurala kısıtlanmış durumda. Sanırım elinden geleni yapıyor.” Omuz silktili. “Beklemenin işe yaramadığını söylemiştin. Ben de bunu merak etmiştim. İki yıldır uzakta olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?”

“İki buçuk yıl.”

“İki yıl ve sen gelmeden birkaç dakika önce havuzdan çıkmıştım. Bunun olma olasılığı nedir? Bir de havuzun kendisi var. Yani tamam, beni Clovis’in çocukluğuna götürdü. Bu garip ama şimdilik bunu bir kenara koyalım. Beni Sabberların geldiği güne götürdü. Beni o saldırıdan birkaç saat sonrasına götürdü. Hayatının en önemli gününe. Tekrar soruyorum, olasılıklar nedir?”

“Uzun mu?”

Evar başını salladı. “Zaman burada tuhaf olmaktan çok daha fazlası. Bize istediğimiz şeyi getirmek için çalışıyor gibi görünüyor olabilir mi? Ya da ihtiyacımız olanı? Ya da bizim için önemli olanı? Bilmiyorum. Ama her ne ise o kadar da basit değil.” Geçidin yanına ona katılmak için geldi. “Hazır mısın?”

“Hazırım.”

“Hadi, gidelim!”

*

Livira içeri adımını attığı anda hata yaptığını anladı. Hava gözlerini tırmalıyor ve boğazını haşlıyordu. Simyacılardan onu öldürmeye çalıştığı bulut kadar kötüydü. Hemen geçitten geri adım attı ve nefes nefese kalarak çimlerin üzerine düştü.

Ciğerlerinin konuşmasına izin vermesi biraz zaman aldı. Gözleri hâlâ yaşıyordu. “Evar!” Onu göremiyordu ama gözyaşlarının neden olduğu

bulanıklık yüzünden ağaçları zorlukla görebiliyordu. Yine de onun öksürdüğünü duyabiliyor olmalıydı. “Evar!” Hırıldayarak tekrar geçide doğru emekledi. “Evar!”

Evar geri dönememişti. Diğer tarafta kapana kısılmıştı, ölüyordu. Ya da ölmüştü. Livira’nın geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Hem de hiç. Yine de cesaretini topladı, ciğerlerine derin bir nefes çekti ve o yerin zehri gözlerini mühürlemeden önce onu bulma umuduyla ileri atıldı. Onu bulacak ve geri getirecekti.

Karşı yöne doğru ilerleyen büyük bir şekil, portalın parıldayan ışığının hemen içinde bir yerde ona çarptı. Sakladığı kıymetli nefesini kaybetti ve kendini bir kez daha Değişim’in çimlerinin üzerine savrulmuş halde geriye doğru sürüklenirken buldu.

“Livira!” Evar güneşi arkasına alıp gölge gibi tepesine dikildi. “Neyin var?”

Livira’nın öksürük dışında başka bir cevap verebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. “Neden sen orada nefes alabiliyorsun da ben alamıyorum?” diye sordu. Tam bir cümle kurabildiğinde bunu öğrenmek istedi.

“Belki de hayaletlerin nefes almaya ihtiyacı yoktur,” dedi Evar. “Kokusu tehlikeliydi ama bana zarar vermedi.”

“Orada da mı hayalettin? Bunu öğrenecek kadar uzun zamanım olmadı. Ama sanırım bana bunu yaptığına göre ben de kendim olmalıyım.” Öksürmek ve tükürmek için duraksadı. Salyaları akan, kırmızı gözlü bir enkaz olduğu için biraz utanmaya başlamıştı. “Orada ne gördün?”

“Yine kütüphaneydi. Aynı görünüyordu ama havuz beyaz bir kapının önündeydi. Ben de içeri girdim. Yani tam anlamıyla kapıdan geçtim. Diğer tarafta bir dağın yamacına inşa edilmiş bir tür taş tapınak vardı. Orada yaratıklar vardı. Benim boyumun yarısı kadar ama daha geniş, kambur ve sarımsı tüylerle kaplı yaratıklar. Aslında sadece tüy yığınları. Bacakları vardı. Ve kolları.” Evar iki eliyle Livira’nın vücudundan daha kalın kolları göstermek için bir daire çizdi. “Ve ellerinin arkasında bıçak gibi tek bir pençe var.”

“Farklı bir dünya,” diye hırıldadı Livira.

Evar şüpheli görünüyordu. “Belki de kütüphanenin dışında bir yerlerde böyle yaratıklar vardır,” dedi. “Sadece senin gitmediğin bir yer.”

“Olabilir. Ama farklı bir havaları yok.”

Evar kaşlarını çatı.

“Gökyüzü yeşildi. Ön taraftaki sütunların arasından gördüm. Hiç buradaki gibi değil.”

Livira gülünce bu onun bir süre öksürmesine neden oldu. “Ben bunun bir hayalet için bile oldukça büyük bir ipucu olduğunu düşünürdüm,” dedi.

“Bugüne kadar hiç gökyüzü görmemiştim,” dedi Evar. “Şimdi iki tane gördüm.”

Livira tekrar gözlerini sildi.

“Yani biz sütunları değiştirerek dünyaları değiştirdik, sen de satırları değiştirerek zamanları değiştirdin. Bu da bize...”

“Az bilginin tehlikeli bir şey olduğunu gösteriyor,” dedi Evar. “Ve kardeşim Mayland’ın da söylemeyi sevdiği gibi bu, hızla ölçeklenen bir yasadır. Çok bilgi, *çok* tehlikelidir. Bir sopayı nasıl bileyeceğini bilen bir adam komşusunu bıçaklayarak öldürebilir. Bu senin için küçük bir bilgi. Ama Clovis kıtaları yerle bir edebilecek ve geriye tozdan başka bir şey bırakmayacak silahları bilir. Mayland da bunun gerçekten yaşandığı savaşları biliyordu.”

Hayatının büyük bir bölümünü uçsuz bucaksız tozun içinde geçirmiş olan Livira, ilk kez bu tozun oraya nasıl geldiğini ve kökeninin bir gölün kurumasından daha uğursuz olup olmadığını merak etti.

“Alternatifin nedir? Cehalet mi?”

“Cehalet mutluluktur. Mayland’ın en sevdiği sözlerden biri de buydu. Sanırım kütüphanenin kuruluşuyla ilgili çok sevdiği mitolojiden geliyordu. O yaratılış efsanesinde ilk kadın ve ilk erkek mutluluk içinde, mükemmel bir bahçede başlar ve tek bir yasak bilgi kısıntısı her şeyi mahveder.”

Livira bu fikirden hiç hoşlanmamıştı ama içinden bunu söylemek gelse de Evar’ın ölü kardeşini eleştirmek yerine dilini ısırma kararı verdi. Yıllar boyunca Arpix ve diğerlerinden az da olsa incelik öğrenmişti ama bu hâlâ öğrenmesi istenen diller arasında en zoru gibi görünüyordu. Bunun yerine bir teori ortaya atıp, “Bence aynı dünyada ama farklı zamanlarda olabiliriz,” dedi. “Ve zamanda geri geldiğinde bir hayalet oluyorsun çünkü zaten olmuş olanı değiştirmene izin verilemez. Senin dünyanı benimkiyle birleştiren sütun boyunca uzanan bir geçitten geçtin ve kız kardeşinin çocukluğunda bir hayalettin. İkimiz de sütunun dışındaki bir geçitten geçtiğimizde farklı havası ve farklı gökyüzü olan farklı bir dünyadaydık. Ama sen bir hayalettin çünkü bu senin geçmişindeydi. Zamanda ileri veya geri gitmek için bir sıra boyunca ilerle, dünyaları değiştirmek için sütunları değiştir. Başka bir portaldan, seninkiyle benimki arasında uzanan bir portaldan geçmeli ve daha fazla bilgi toplamaya çalışmalıyız. Ama benim geçici varsayımım, havuzlarımızı birleştiren hattın dışındaki her havuzun

farklı bir dünyaya bağlandığı yönünde. Diyelim ki bu hat güneyden kuzeye doğru uzanıyor. Havuzlarımızı doğu ya da batı çizgisinden çıkarmak, uzayda olduğumuz yeri değiştirir.” Kendi havuzuyla Evar’ın havuzu arasındaki çizgiyi gösterdi. “Ve kuzeye gitmek, zamanı değiştirir. Bu yön benim geleceğim. Güney ise geçmişim. Eğer herhangi birimiz geçmişimize giden bir havuzdan geçerse o zaman hayalet oluruz çünkü orada görülebilir, duyulabilir ya da herhangi bir şeye dokunabilirsek olanları değiştirebiliriz ve bu da hiçbir anlam ifade etmez.” Livira bir nefes aldı. “Senin havuzun benimkinden yıllar sonraki bir zamana bağlanıyor. Aynı dünyada ama farklı zamanlarda yaşıyoruz. Sen benim geleceğimde *yaşayacaksın*. Ben senin geçmişinde *yaşadım*.”

Livira bunu söylerken bile doğru olmasını gerçekten istemiyordu. Yeni bir arkadaş bulduktan sonra böylesine acımasız bir engelle ayrıldıklarını öğrenmek üzücü görünüyordu. Onun zamanında yaşlı bir kadın olabilirdi. Ya da yüzlerce yıl önce ölmüş olabilirdi. Eğer Evar onun zamanını ziyaret ederse görünmez ve dokunulmaz bir hayalet olurdu. Yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. Bu fikir aklına gelmeden önce daha mutluydu. “Belki de cehalet mutluluktur.”

Evar hat boyunca bakıp, “Hangisini seçmeliyiz?” diye sordu.

“Benimkine gelebilirsin. Ama sanırım orada da bir hayalet olursun. Clovis’in göremediği gibi ben de seni göremem ve hatta seninle konuşmam.” Bu haksızlık gibiydi.

“Sen de benimkine gelebilirsin,” diye teklif etti Evar. “Belki orada ikimiz de *gerçek* oluruz.” Ama konuşurken bile bunu söylediğine pişman olmuş gibiydi. Kaşlarını derin bir şekilde çattı ve Livira onun kendisini gerçekten orada istemediğini hissetti. Belki de kardeşlerine daha iyi birini, hayalini kurduğu kadını bulamasa bile en azından bir yetişkini geri götürmek istiyordu.

Livira onu rahat bırakmaya ve bunu teklif etmemiş gibi davranmaya karar verdi.

“Havuzlar bir ipteki boncuklar gibi zamanı sayıyorsa aralarında yıllarca boşluk olmalı, her biri geçmişe ya da geleceğe doğru bir adım daha atmış olmalı. Bu yüzden, gitmek istediğin bir zamanı hedefleyen birini seç.”

“Aralarında yıllar mı var?” Evar çenesini ovuşturdu. “Ama beni doğru güne yönlendirdi.”

“Yani belki de ince ayarlar sana kalmıştır. Belki de kendi kendini hedef aldın ya da hedefleyebilirdin. Gidip seni küçük bir çocuk olarak görebildik.” Livira sırtıttı. “Senden daha büyük olmak isterdim. Bir kez olsun boy-

numu uzatmak zorunda kalmazdım.” Yavaşça bir sonraki geçide yürüdü. Eğer haklıysa ve Evar’ın Clovis hakkında söyledikleri doğruysa bu onun geleceğinde, en fazla yirmi yıl içinde olacaktı. “Aradığın kadını bulmaya çalışmanı önerirdim ama ne zaman ve nerede sorularının cevapları yok. Bu da alanı oldukça geniş bırakıyor.”

“Mayland!” Evar aniden başını kaldırdı. “Ona ne olduğunu görmek istiyorum. Sadece bir yıl önceydi.” Yakınlarda olmayan bir yerde, akıl almaz bir ağırlık yere çarptı. Her geçitteki ışık titredi, dalgalar dış kenardan merkeze doğru ilerledi. Ağaçlar sallandı. Başlarının üstünde bıçak şeklindeki yapraklar havada dönmeye başladı. Işığın kendisi titredi.

“O da neydi?” Aptalca bir soruydu ama Livira ağzından çıkmasını engelleyemeyecek kadar şok olmuştu.

“Bilmiyorum.” Evar her an saldırıya uğrayabilirmiş gibi kollarını kaldırdı ve yavaşça dönerken her tarafı kontrol etti. “Bu bana şunu hatırlattı.” Gümbürtü tekrar geldi ve ışığı titretti. “Mekanizma bozuluyor. Mayland kütüphanede hiçbir şeyin yıpranmadığını söylerdi, kütüphanenin parçası olmayan şeylerin değil. Kütüphanenin saldırıya uğradığını söylerdi. Bu biraz ona benziyor.”

Livira arkasını işaret edip, “Bak!” dedi. Uzaktaki bir havuzdan siyah bir duman ya da sis yükseliyordu.

“O pençe hâlâ sende mi?” diye sordu Evar.

“Evet,” dedi Livira şaşırarak. Pirinç pençeyi, kütüphanedeki ilk keşif gezisinden bir hatıra olarak her zaman yanında taşırdı. Pençeyi ona uzattı. “Ne yapacaksın?”

Gölgeler ya da duman yakındaki diğer iki havuzun üzerinde de yükseliyordu.

“Biraz bilgi kullanacağım,” dedi.

Livira’nın görüşü sarsıldı, bulanıklaştı ve ağaçlar birden epey kısaldı, dalları başının üzerinde iç içe geçerek uzandı ve gökyüzünün maviliğini sayısız çokgene böldü. Evar bu kadar kolay kurtulamayacak kadar kalın görünen bir dalı kesmiş ya da koparmıştı. Livira onun gücü hakkında yorum yapardı aslında ama kuzgun kadar siyah bir şey kendini üç bozuk havuzdan daha uzaktaki bir havuzdan çekip çıkarmıştı.

“Havuzlar! Havuzları ben de görüyorum!”

Her nasılsa bu fikir, ağaçların arasından boylu boyunca yükselen kor-

kudan daha önemli görünüyordu. Sanki konuşmanın gidişatını değiştirmek, yarattığı bir şekilde kenara itebilirmiş gibiydi.

Evar iki hızlı hareketle dalı, birlikte geldiği küçük dallardan ayırdı. “Arkamda kal,” dedi.

“Ne? Ben de dövüşebilirim!” Kendine ait bir dal aradı ama hepsi ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

“Arkamı kolla. Bana en yakın olanların nereden geldiğini söyle.” Evar dalın ucuna dört kesik attı ve aniden bir uç belirdi.

Simsiyah yaratık peşinde karanlığı sürükleyerek saldırmaya başladı. İnsanı andırıyordu. Uzuvarının uzunluğu ve saldırısının endişe verici hızıyla bir kratalağın renklerine sahipti. O kadar siyahtı ki Livira’nın tek görebildiği sürekli değişen bir siluetti ama kükreyen bir ağızdan fırlayan büyük dişler gibi bir izlenim edinmişti. Hiç ses çıkarmadan kükreyen ve yokluğu daha da korkunç hissettiren bir ağız.

Livira daha ne olduğunu anlamadan o şey üzerlerine geldi.

Evar düşündüğünden daha hızlı hareket etti. Canavarın önündeydi ama sonra değildi. Her nasılsa bir tekme savurarak canavarı bir ağaca gönderdi. Ağacın tamamı titredi ve daha fazla yaprak düşmeye başladı. Daha yapraklar yere ulaşmadan Evar mızrağını yarattığın sırtına sapladı. Livira hızla yaklaşan ikinci bir saldırganı fark ettiğinde Evar mızrağını çekip kurtardı. Bu saldırgan bir insan kadar geniş bir yılanı benziyordu ve birçok çırpınan bacağın üzerinde yükseliyordu.

“Evar! Arkanda!”

Evar sağduyunun gerektirdiği gibi kaçmak yerine canavara doğru atıldı. Son anda araya giren zeminde ayakları ileri doğru fırladı ve düşmanının altından kaymayı başardı. Livira, Evar pençeyi yılan gibi kıvrılan bedende boylu boyunca sürüklerken pençenin parıltısını gördü.

İç organları bir karanlık seliyle dışarı dökülürken bile canavar, iğneli dişlerle dolu ağızıyla Evar’a doğru hamle yapmak için döndü. Evar yarattığın mızrağına saplanmasına izin verdi. Mızrağını çekip kurtardı, ucu artık körelmiş ve parçalanmıştı. Hemen kızın yanına koştu.

Livira nefesi kesilmiş bir halde “Nasıl böyle dövüşebiliyorsun?” diye sordu.

“Clovis öğretti.” Evar sırtıttı ve sırtışı Livira’ya bir kurdu andırdı. Gözleri Livira’nın üzerinde değil, ağaçların arasını tarıyordu. “Clovis’i görmelisin. Benim gibi aynı anda on kişiyle birden başa çıkabilir.” Gülümsemesi kayboldu. Üzerlerine yaklaşan en az yarım düzine canavar daha vardı.

“Gitmemiz gerek. Çok fazla Kaçış var. Güvenli bir yere gitmen gerekiyor.” Başıyla onun sadece bir metre arkasında duran havuzu işaret etti.

“Seninle gelmek ve Mayland’ı bulmak istiyorum!”

Solundaki ağaçtan karanlık ve beklenmedik bir şey fırladı. Evar mızrağını bir sopa gibi savurarak döndü ve darbesinin etkisiyle silah paramparça oldu. Kaçış’ın momentumu Livira’nın yere düşmesine neden olan sarsıcı bir çarpışmaya neden oldu. Yaşadığı şaşkınlığa rağmen içgüdüsel olarak kendini koruyarak yere bıraktı. Ama aksine düşmeye devam ettiler ve hem bir saniye hem de bir yıl gibi gelen bir süreden sonra kitapların dizili olduğu iki yüksek raf sırasının arasına döküldüler.

...yedinci ayın üçüncü gününde, Ella güpegündüz nehrin kenarında durmuş, balıkçıların avlarını karaya çıkarmalarını izleyen üç hayalet gördüğünü bildirdi. Hayaletlerin süreci gözlemlerken yaşadıkları şaşkınlık, Ella'nın onları yalnızca kendisinin görebildiğini fark etmesine eşdeğerdi.

Makinedeki Hayalet, James Watt

35. BÖLÜM

EVAR

“Hayır!” Livira düşerken Evar ona uzandı. Hâlâ Kaçış’a dolanmış olan Livira, içinden çıktığı havuzun içinde kayboldu.

Bir başka Kaçış ağaçların arasından fırlayarak geldi ve çılgınca birkaç saniye Evar darbelerden kaçtı. En yakın ağacı aralarında tutmak için hızını kullandı.

İlk Kaçış’ın, arkasında karanlığın tüttüğü daha fazla havuzla birlikte havuzdan sürüklenerek çıktığını gördüğünde kalbi sıkışmış ve koşmak için çekilmişti. Evdeyken Asker’in ya da diğerlerinin güçlerinin ona güç katacağından ve peşindekileri kısa sürede alt edeceğinden emin olduğu havuz her zaman sığınacak bir yer olmuştu.

Ama burada, kaçmak için döndüğünde Livira’yı gördü. Belki Kaçış-lardan kaçabilirdi ama Livira’nın başaramayacağını biliyordu. Çocukların katledilişine tanıklık etmişti ve beyninin sağduyulu kısmı ona gitmesi için bağırırsa da Livira olmadan hiçbir yere gidemeyeceğini o anda anlamıştı.

Clovis’in onu kurtardığı Kaçış, normalden daha büyük, uzun bacaklı, onun bıçağına karşı tırpanlarla silahlanmış son derece tehlikeli bir Kaçış’tı. Aynı erişime sahip değildi. Bunların dişleri ve pençeleri vardı. Evar’ın derme çatma mızrağı ona avantaj sağlamıştı.

Evdeyken her şeyde ikinci en iyiydi. Üstatlar tarafından eğitilmişti. İkinci sınıf olarak görülmüştü. Livira’nın gözlerinin önünde ilk Kaçış’ı yok etmek, kanında bir ateş yakmıştı. O anda Clovis’in ona her zaman anlatmaya çalıştığı şeyi anlamıştı. Onun dayaklarına maruz kalarak bunu öğren-

mek zor olmuştu. Ama başkasını savunmak için mızrağını bir düşmanın kara kanıyla ıslatmak, bu dersin kilidini açmıştı. Ve belki de Asker'in kanlı gerçek ölüm ve gerçek öldürmenin deneyimiyle bu kadar yakın zamanda karşılaşmış olmak, Clovis'in tüm öğretilerine nihayet bir nitelik eklemişti.

Evar yana doğru zıpladı. Yaratık saldırdı, pençeleriyle ağacın etrafına uzandı. Evar abanoz ağacının dalını aşağıdan yakaladı, ayaklarını ağacın gövdesine dayadı ve saldırganı yüzüstü diğer tarafa doğru çekti.

Bir hamleyle bir sonraki düşmandan sıyrıldı ve Livira'nın peşinden fırladı. Şok edici şekilde, tüm diğerleri gibi sonsuz derinlikte görünen havuz sığ bir çukura dönüşmüştü. Tozlu havzanın dibine sertçe çarptı. İriyari bir Kaçış üzerine doğru gelirken kaçmak için acele etti ve nefesini zor topladı.

Havuzların sadece küçük bir kısmı bozulmuş gibi görünse de bu yine de Evar'ın konumuna yaklaşan sürekli ve artan bir düşman akışı olduğu anlamına geliyordu. Clovis'in son öldürdüğünden daha az ölümcül olabilirlerdi ama yakında onu alt edecekleri aşikârdı. Yine de Evar yarı umutsuzluk, yarı coşku dolu vahşi bir haykırıyla kuru havuzdan beri peşinde olan kalın bacaklı Kaçış'a doğru atıldı. Clovis'in ona öğrettiği gibi havada döndü, düşmanın pençelerinden kurtulmak için sırtını yay gibi büktü ve aynı zamanda Livira'nın pirinç pençesinin jiletli kenarını Kaçış'ın boğazına geçirmek için tek kolunu genişçe açtı.

Evar, Livira'nın havuzunun olduğu kuru çamurun üzerinde durdu ve olduğu yerde kaldı. Onu öylece terk edemezdi. O, hayatındaki dört etten kemikten insan içinde en yenisiydi. Ve belki de şimdiden en çok sevdiği. Genç Clovis'e yardım edememişti ve bu onu derinden yaralamıştı. Ne kadar zayıf olursa olsun bir hayatı gerçekten kurtarma şansını nasıl tepebilirdi?

Etrafında, havuza doğru ilerlemekte isteksiz görünen Kaçışlardan bir çember oluşmaya başladı ve belki de kardeşlerinin bu kadar az bir gayretle gönderildiğini gördükten sonra temkinli davranıyorlardı. Evar hırlayarak, dönüp durdu ve herhangi birinin arkadan direkt bir saldırı hattına sahip olmasını engellemeye çalıştı.

Sen de orada bir hayalet olurdun.

Livira'nın sözleri, zihninin meraklı sessizliğinde mırıldandı. Onun dünyasında da bir hayalet olacağını söylemişti. Ayaklarının altında sadece toprak olmasa bile Kaçış'ın onu öldürmesini sadece izleyebilecekti. Livira onun orada olduğunu bile bilmeyecekti. Burada bir fark yaratma şansı vardı ve sonra yoktu.

Evar'ın hırıltısı bir hayal kırıklığına dönüştü. Etrafındaki düşman çemberinden kurtulabilse bile tüm dönüşlerine rağmen artık kendi havuzuna dönüş yolunu bilmediğini fark ettiğinde hayal kırıklığı arttı. Bir eksenle farklı dünyalar dururken bir diğer eksenle ise geçmiş ve şimdiki zaman zıt yönlerde uzanıyordu. Evar küfrederek önce sağa, daha sonra da Kaçışların tepki vermesiyle ortaya çıkan kısa boşluğa doğru sola savruldu.

Kaçtı, eğildi ve kıvrıldı. Düşmanlarının etrafında yol açarken ayakları çimleri zedeliyordu. Bir noktada yükseğe sıçradı, sağlam bir dala tutundu ve omurgalı iki Kaçış'ın üzerinde sallandı. Her fırsatta çılgınca, evine giden havuzu işaretlemek için toprağa sapladığı bıçağı aradı.

“Iskaladım!” Gözden kaçırmış olmalıydı. Çok uzağa gelmişti. Arkasında mürekkep siyahı bir kalabalık kaynıyor, ağaçların arasından başka yönlerden daha fazlası geliyordu. “Lanet olsun!”

Evar bir sonraki havuza balıklama daldı.

*

Evar havuzdan tırmanıp çıktığında olan bitenin farkına bile varmadı. Livira'nın ışık kapıları gördüğünü söylemesi gördüklerini değiştirmemişti ama onları kullanmanın nasıl hissettireceğini değiştirmişti. Hemen döndü ve kıpırdanan suya baktı. Livira'nın pençesi hazır, yumruğunun ilk iki boğumunun arasından çıkmıştı. Tüm kasları titriyor, Kaçışlardan herhangi biri onu takip ederse savaşmak için sabırsızlanıyordu.

Sonunda takip edilmeyeceğinden emin olunca yavaşça geri çekildi ve dikkatini etrafına verdi. Etrafında bir kütüphane odası vardı ama bu onun kütüphanesi değildi ya da en azından Evar öyle olduğunu düşünmüyordu. Ekinler yoktu ve istifler ancak bel hizasındaydı. Havuzun etrafında hatırı sayılır bir yol boyunca ilerledikleri tek bir yön dışında, yüz metreden fazla uzanmıyordu. Diğer her yerde zemin çıplaktı ve uzaktaki duvarlara kadar uzanıyordu.

Evar döndü ve Asistan'ı gördü. “Sen!” diyerek havuzdan bir kitap aldı ve ayaklarının dibindeki küçük yığına ekledi.

Kadın sulardan, tamamen kupkuru olan başka bir kitap daha çıkardı. Evar kendine bunun sıradan *bir* asistan olduğunu, malum Asistan'ı olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Asistan'ın sol şakağında küçük, kraterli bir çukur, avuçlarında kesikler ve omzunda yara olmaması dışında bu kadın her anlamda onunkiyle aynıydı. Ayrıca tıpkı Asker gibi malum Asistan fildişi ve krem rengindeyken bu asistan mükemmel bir dişin beyaz minesini renginde, son derece parlak ve gerçek olamayacak kadar temizdi.

Evar asistana el sallayıp, “Beni görebiliyor musun?” diye sordu.

Kadın durup ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

“Görebiliyorsun. En azından doğru yönü seçmişim. Burada *gerçeğim*.” Evar sadece kendine kanıtlamak için bir elini bir kltap yığınınına bastırıldığına, hiçbir dirençle karşılaşmadı. Elini farklı kitaplara götürdüğünde değişen, hızlı ve kafa karıştırıcı bir karışım olan imgeler ve bilgiler içinden geçerken denge duygusu onu terk etti.

“Ben bir *hayaletim*. Ama sen beni görebiliyorsun!”

Asistan bir süre daha onu izledikten sonra işine döndü. Tüm odayı Değişim’den gelen ya da Değişim aracılığıyla aldığı kitaplarla dolduruyor gibi görünüyordu. Evar’ın evindeki odanın seviyesine kadar doldurmak için onlarca yıl hatta ömür boyu durmaksızın çalışmak gerekirdi.

“Beni duyabiliyor musun?” Evar tekrar elini salladı. Asker’le temasının neden olduğu kâbus görüntülerinden sonra ona dokunmaktan nefret ediyordu.

Asistan bir kez daha ona baktı, hiçbir şey söylemedi ve işine döndü.

“En azından bana bunun hangi zaman olduğunu söyle,” dedi Evar. Etrafındaki binlerce kitap yığınınına ve boşluğa baktı. “Ben doğmadan önce mi yoksa sonra mı? Mekanizma’dan çıkmamdan önce mi yoksa sonra mı?”

Asistan kitapları istiflemeye devam etti.

Evar homurdandı. “Engel! Livira sana böyle sesleniyordu. Güzel isimmiş.” Ona ne olduğunu düşünmemeye çalıştı. “En azından bana çıkış yolunu söyle. Yani dışarıya.”

Asistan sanki düşünüyormuş gibi işine ara verdi ve sonra başını kaldırmadan kolunu ve porselen rengi parmağını uzatarak neredeyse ama tam öyle olmayan en uzak köşeyi işaret etti.

“Teşekkür ederim.” Evar asistanın birkaç kitap daha istiflemesini izledi. Evar’ın hayatı boyunca arasında yaşadığı istiflerden daha fazla bir düzen yok gibiydi. “Gerçekten de benimle konuşmayacaksın, değil mi?”

Utanç verici derecede uzun bir duraksamadan sonra Evar gösterilen yöne doğru ilerlerken, kitap yığınlarının etrafından dönüp, aralarından geçmek yerine içgüdüünün onu yönlendirmesine izin verdi. Bir yanı, herhangi bir kitapla teması çok uzun süre devam ederse tıpkı Kaçışları değiştirdikleri gibi onu da değiştirmeye başlayabileceğinden çekiniyordu. Kendisine saldıran ve muhtemelen Livira’yı öldüren canavarlarla ortak bir noktaya sahip olabileceği fikri aklında yer açmak istediği bir fikir değildi.

Evar kitap yığınlarından ayrılıp, açık alana çıkarken arkasına baktı ve yığınların bulunduğu alanın sadece birkaç yüz metre genişliğinde olmasına rağmen neredeyse iki kilometre uzunluğunda olduğunu fark etti.

“Havuzu hareket ettiriyor.” Bunun en bariz açıklaması buydu. Asistan çalışırken Livira’nın gördüğü şekliyle havuzu, yani portalı hareket ettiriyordu. Aslında Livira’nın yorumu daha mantıklıydı. Havuz ancak suya ihtiyaç duyulması halinde mantıklı olabilirdi. Yüzlerce insanın merkez çemberin yarı yaşamına tutunmak yerine düzgün beslenmesini sağlamak için ekinleri sulamak gibi. Beslenmek için uzun süre çembere bağlı kaldıktan sonra size hayat verilmesinden çok ölmenize izin verilmiyormuş gibi hissediyordunuz.

Evar yürümeye devam etti, gerçi hayalet olduğu için bacaklarını hareket ettirmeye gerek olmadığını düşündü. Sonunda duvara ulaştığında, bir tür tepkiden korktuğu için ilk başta çekinerek uzandı. Hiçbir şey hissetmedi. Hafif bir tedirginlikle sonunda yüzünü içine daldıracak gibi yaklaşıpna kadar kenara ilerledi. Ötesindeki boşluk siyahtı. Bu onu korkutmuştu. Tüm hayatı boyunca ışıktaymıştı. Uyurken bile görmek için gözlerini açması yeterliydi.

Eğer ileriye yürürse kör olacak ve neyin *üzerinde* yürüdüğünden bile emin olamayacaktı. Dış dünyanın ya da en azından başka bir odanın, asistanın onu gönderdiği taraftan çok uzakta olmaması muhtemel görünüyordu. Ama ya öyle değilse? Ya kör bir şekilde dolaşır ve bir daha çıkış yolunu bulamazsa? Karanlığın içinde sonsuza dek kaybolurdu. Duvar tarafından yutulmaktan bir adım ötede dururken bu ihtimal onu düşündüğünden daha fazla korkutuyordu. İçeri girmektense başka bir Kaçış’la savaşmayı tercih ederdi.

“Güvenli olmasaydı beni göndermezdi.” Evar bunun doğru olduğundan emin değildi ama sanki kelimeleri yüksek sesle söylemek bir şekilde doğru olmalarına yardımcı olacakmış gibi tekrarlardı. “Kapılar var. Öyleyse diğer tarafta bir şeyler olmalı.”

Korkusuna sımsıkı tutunarak ileriye adım attı. Ancak içeri girdikten ve yaklaşık yirmi adım attıktan sonra Evar bir yerlerde gözleri bağlı ve kendilerine rehberlik edecek hiçbir şeyi olmayan adamların, düz bir yolda yürümeye ne kadar gayret ederlerse etsinler çabucak daireler çizerek yürümeye başladıklarını okuduğunu anımsadı.

Evar’ın beklenmedik bir şekilde tekrar aydınlığa çıktığında verdiği nefes, suyun altında uzun süre çırpındıktan sonra derin sulardan çıkan birinin nefesine benziyordu. Önünde dizili raflara göz attıktan sonra bir haritaya başlama fırsatı yakaladı ve pençesiyle yeleğinin derisine çizmeye başladı.

Karanlıkta çok daha uzun süren son bir ve yolculuktan sonra bir dağın

yamacından çıkmadan önce on beş kütüphane odası geçti ve kendini burada sonsuza kadar kaybolmuş bir şekilde dolaşmaya bıraktı.

*

Evar kayadan kurtulup kendisine neredeyse yabancı olan ama dağın karanlığına kıyasla ışıkla canlı olan bir karanlığa girdi. Üzerindeki boşluğu soğuk, beyaz bir pırıltı deliyordu. Yıldızlar olduğunu tahmin etse de olmalarını hayal ettiği gibi değillerdi. Kitaplar, onları bile küçük gösteren bir boşlukta dönen, hayal edilemeyecek kadar büyük ateş kürelerinden bahsetmişti.

Ayaklarının altındaki yontulmamış taş, kayaların yerlerini koruyamayacağı kadar dikti. Eğer yerçekimi Evar'a dokunabilseydi onu da aşağı çekebilirdi. Ama Evar'ın duyabildiği fakat hissedemediği rüzgâr gibi onu da görmezlikten geldi.

Evar sık sık rüzgârın iniltisini kitaplarda okumuştur ama metinler onu bu sesin gerçekliğine kesinlikle hazırlamamıştı. Ayakta durduğu uzun süre boyunca gecenin içinde gizlenmiş, açlığını ona haykıran bir canavarın yakınlarda olduğuna ikna olmuştu. Bir anlık merakla cebinden, Değişim'e ilk gelişinde Livira'nın havuzunun kenarında bulduğu parşömen parçasını çıkardı. İki parmağının arasında tuttu. Hemen çırpınmaya başladı. Tutuşunu en uca doğru kaydırduğunda hareketi daha da hızlandı ve vahşileşti. Sanki elindeyken sadece bir hayaletmiş ve onunla en az temas ettiğinde rüzgârı en güçlü şekilde hissediyormuş gibi. Beklenmedik bir uğultuyla rüzgâr onu parçadan kopardı ve gece göz açıp kapayıncaya kadar hızlı bir şekilde onu ele geçirdi.

"Lanet olsun!" Evar onu saklamak istemişti. Livira'yı kaybetmişti ve şimdi onun varlığına dair neredeyse son kanıtı da kaybetmişti. Başarısızlıklarını düşünmek istemeyen Evar dikkatini önünde duran şeye verdi.

Dağın yamacının çok aşağısında iğne ucunu andıran ışıklardan bir yol, bir vadi boyunca uzanıyordu. Bu ışıklar yıldızlardan daha sıcak ve daha düzenliydi, çizgiler ve ızgaralar seçiliyordu. Turuncu parlaklığı, gökyüzündeki pırıltıya eşlik edercesine dans eden daha büyük alanların etrafına serpiştirilmiş minik ışık noktalarıyla kaplı çok daha büyük bir alanın olduğu bir taraf dışında tamamen karanlıktı.

Evar çömeldi, aşağıdaki ışıkları inceledi. Anlamlandırması biraz zaman aldı.

"Bu bir şehir," diye mırıldandı rüzgâra. Dışarıda ise sayısız kamp ateşinin etrafında bir kalabalık bekliyordu.

Aklında pek çok tarihi arşivlemiş olan Mayland ve sonsuz savaş alanla-

rını çok iyi bilen Clovis, ikisi birlikte her sorunu çözebilir ve bunu birbirlerini tanıdıklarından daha iyi bilebilirlerdi. Evar onların bu uzmanlıklarının sadece bir kısmına sahipti ama buranın dayanabileceğinden çok daha büyük bir güç tarafından saldırıya uğramak üzere olan bir şehir olduğunu görmek için bu uzmanlığın ufak bir parçasına bile ihtiyacı yoktu.

*Çok az şey yozlaşmış bir memurdan daha kötü bir medeniyet düşmanıdır.
Ancak yozlaşmış yasaların dürüst bir memuru kesinlikle bunlardan biridir.
Gözetleyenleri Kim Gözetleyecek, Juvenal*

36. BÖLÜM

LİVİRA

Livira'nın yuvarlanması bir kitaplığa çarpınca aniden durdu. Sırtını kitaplığa yaslayıp bir an yarı sersemlemiş halde oturduktan sonra kendisini portaldan taşıyan Kaçış'ı aramak için sağa sola bakındı.

Hiçbir şey bulamadı.

Aslında bir geçit bile yoktu. "Evar!" diye seslendi.

Uğursuz bir çatırdama sesi yukarı bakmasına neden oldu. Tavanın parçalar halinde üzerine doğru düşmesi onu gördüklerinden daha az şaşırtabilirdi. Asistan neredeyse rafın tepesinde, ayak bileğinden ipe asılı bir şekilde sallanıyordu. Teninin grisi koyulaşmıştı ve şakağındaki çukur yaradan kafasının içine doğru kalan son birkaç siyah duman huzmesi çekiliyordu. Bir başka şiddetli çatırdama sesiyle kapkara kolunu uzattı. Başını hareket ettirerek, boynunu tıpkı Livira'nın boynu gibi büküp daha keskin bir şekilde karşılık verdi. Böylece asistan, yüzünün karanlığında görünmeyen siyah gözlerle ona baktı.

Karşı rafın tepesinde bir yerden gergin bir ciyıklama sesi geldi. Livira ilk kez kuzgundan güven, kınama ya da öfke dışında bir şey duymuştu.

"Çok geç." Asistanın sesi sanki kelimelerin şekliyle boğuşuyormuş gibi beceriksizce dudaklarından çıktı. "Ben... Ben kendimi yazdırdım."

Asistan arkasını dönerek bakışlarını kitaplığa yöneltti. Yavaşça ama artık daha az çatırdayarak ve daha sessizce, tıpkı narin sapların kırılması gibi eğilmeye ve bir eliyle bileğindeki ipe uzanmaya başladı.

Kuzgun çılgınca kanat çırparak hem uçar gibi hem de düşer gibi alçal-

dı. Ağır bir şekilde Livira'nın ayaklarının dibine indi ve hemen koridorda zıplamaya başladı. Livira asistanın düşmesi halinde ineceği yerden aceleyle sürünerek uzaklaştıktan sonra ayağa fırladı ve kuşun peşinden koştu.

Arkalarından bir gürültü geldi. Sessizlik. Sonra ağır ayak sesleri duyuldu. Asistanın ayaklarının gümbürtüsü sanki demirden yapılmış gibi geliyordu. Oysa Livira düştüğünde onu kurtaran diğer asistan sessiz yürümüştü.

“Ne istiyor bu?” Livira kuzgunu kucağına aldı ve onunla birlikte koşmaya başladı. Kuşun rahatsızlık ya da şaşkınlık dolu ciyaklamasına karşılık olarak, “Çok yavaş gidiyordun,” diyerek pufladı. Sorusunun cevabı da oldukça açık görünüyordu. Asistan onu öldürmek istiyordu. Kaçış bir şekilde asistanı etkilemiş, onu ele geçirmişti ve şimdi Livira'yı yakalaması için onu kullanıyordu. Aslında Livira Kaçış'ın kendi başına daha iyi bir iş çıkarabileceğini düşünüyordu ama belki de yaşlanmayan ve muhtemelen yok edilemeyen asistan geride bırakılamayacak kadar büyük bir ödül olmalıydı.

Arkasına baktığında asistanın köşeyi dönüp onun olduğu koridora girdiğini gördü. Şimdilik ondan daha hızlı koşabilirdi ama asistanın hızı, uzun vadede galip gelecek olan yorulmak bilmez bir acımasızlık tehdidi vaat ediyordu.

Livira bir an önce ikinci odaya yöneldi. O odadan da birinci odaya geçtikten sonra merdivenlere ve kütüphanecilerin kompleksinin çıkışına yaklaşık bir buçuk kilometreden biraz fazla bir mesafe kalacaktı. Yolu bulmak için güvenebileceği tek şey hafızasıydı ve o da yıllar önce gidip geldiği bu tek geçişe ait bir anıydı.

Livira birkaç kez yanlış yola saptığına emindi ama sonra kendini yavaş yavaş doğru yolda olabileceğine ikna etti. Kuzgun son yolculuğa göre daha hafif gibiydi ama asistanın ilerleyişinin uzaktan gelen tık tık sesleri baskıyı sürdürüyordu. Asistanın, görüş alanının dışında olmasına ve birçok seçeneğe rağmen hâlâ Livira'yı nasıl takip edeceğini biliyor gibi görünmesi endişe vericiydi.

Livira peşindeki asistanı duyamayacak kadar çok sık nefes almaya başlamıştı ve bu durum, özellikle de yavaşladığı için asistanın kazanıyor olabileceğinden daha da kötüydü. Tepeden tırnağa terledi ve ağrıyan ayakları her adımını protesto ediyordu. Umutsuzca asistanı oyalayacak bir yola ihtiyacı vardı, böylece odadan ve kütüphaneden çıkabilmek için yeterince büyük bir yol bulabilirdi.

Sonunda bir merdiven bulduğunda, kuzgunu şikâyetlerini görmezlikten gelerek kolunun altına aldı ve tırmanmaya başladı. Livira yükseldikçe,

nefes alıp vermenin zorluğuna rağmen asistanın koşarken çıkardığı ayak seslerini duyabiliyordu.

Livira rafların tepesine çıktı ve tahtaların üzerine tırmandı. Kuzgunu bir kenara bıraktı ve homurdanarak merdiveni bir basamak kadar kaldırdı. Merdiven korktuğu kadar ağırdı. Kaldırdığı şeyi bırakmadan bir sonraki basamağa ulaşmak, sahip olmadığı bir güç gerektiren bir hız meselesiydi.

Yanında duran kuzgun o kadar yüksek sesle ciyakladı ki Livira neredeyse merdiveni düşürecekti.

“Tanrının dişleri! Bunu yapmak zorunda mısınız? Eğer yardım edemiyorsanız en azından...”

Nihayet Livira çok uzun olan koridorun en sonunda asistanın köşeyi döndüğünü gördü. Eklenen korku dalgası kollarına taze güç pompaladı ve merdiveni basamak basamak kaldırmaya başladı.

Livira onu harekete geçiren korkuyla bile merdiveni yarısına kadar kaldıramamıştı ve yorgun kasları ona ihanet edince merdiven titreyen parmaklarının arasından kaydı. Livira bir çaresizlik çılgılığıyla merdivene doğru hamle yaptı ve merdivenin düşüşü durmamış olsaydı onunla birlikte kesinlikle kenardan aşağı çekilebilirdi. Merdivenin alt tarafı karşı raftaki kitapların üst kısımlarına çarparak durdu ve kuzgunun yüksek sesle ciyaklamasına neden oldu.

Asistan aynı hizaya geldi ve başını eğerek onlara baktı. Merdivenin dibi asistanın ulaşamayacağı kadar yukardaydı. Yine de asistan yenilgiyi kabul etmek istemiyor gibiydi ve kitapları çıkarmaya başlayarak boş kalan rafları tırmanmak için kullandı, tırmandıkça daha fazla kitabı arkasından yere fırlattı.

Kuzgunun öfkesi sınırına ulaştı ve kocaman açtığı gagasından şaşkın bir gıklama sesi çıktı. Livira enerjisini merdiveni biraz daha kaldırmaya verdi ve merdivenin alt kısmını karşı duvardaki kitaplara doğru sıyırdı. Ancak asistanın tırmanışı ne kadar yavaş olursa olsun Livira'nın merdiveni kaldırabileceğinden daha hızlı olduğu hemen anlaşılıyordu.

Kuzgun endişeyle bir o yana bir bu yana zıplamaya başladı.

“Hâlâ. Yardım. Etmiyorsun!” dedi Livira dişlerini sıkarak. Merdivenin sadece yarısı en üst rafın üstündeydi.

Asistan merdivenin dibine uzanıp siyah parmaklarını uzattı.

Livira bir gayret çılgılığı attı ve merdiveni dikey düzlemde döndürmeye başlamak için basamakları tutuşunu değiştirdi. Merdivenin alt kısmı hafifçe asistanın ulaşamayacağı şekilde sola doğru hareket etti ve Livira merdiveni döndürdükçe üst kısmın alçalmasıyla dengelendi. Sonunda merdive-

nin ayakları rafın üstünden yükselip tamamı yatay hale geldiğinde. Livira bir adım geri çekildi ve yükünü uyuşmuş parmaklarından, ayaklarının dibindeki tahtaların üzerine bıraktı.

Siyah gözler onu buldu. “Jaspeth seni istiyor, çocuğum,” dedi.

Livira donakaldı. Bu, kütüphanenin kuruluşuyla ilgili olan çocuk kitabındaki bir isimdi. *Jaspeth, kitap hırsızı, kundakçı, bilgi düşmanı.*

“Jaspeth kim?” diye bağırdı Livira. “Ne istiyor?”

Asistanın ağır ama kararlı tırmanışı devam ederken yukarıdaki raftan kitapları aldı ve sayfaları dalgalanarak düşmelerine izin verdi.

“Benden ne istiyor?” Livira küfrederken zar zor yarattığı mesafeyi asistanın kapadığını gördü ve kendisinin zaman kaybettiğini fark etti. Aceleyle merdiveni kaydırды ve bu kez yatay düzlemde, ağırlığını rafın üst kısmıyla destekleyerek döndürmeye başladı. Kısa süre sonra merdiven, Livira’nın üzerinde durduğu rafa dik açıyla durdu ve her iki yöne doğru birçok rafın tepesine uzandı. Livira, merdivenin sadece ucu onun durduğu yerde kalacak şekilde gitmek istediği yöne doğru kaydırды.

Asistan karşı rafın tepesine yaklaşırken Livira kuzgunu kaptı ve merdiveni köprü olarak kullanıp, cesaret edebildiği kadar hızlı koşarken bir yandan da yere çakılmamak için dua etti.

Birkaç koridoru geçtikten sonra bir rafın üstüne atladı ve önündeki merdiveni ilerletti. Arkasına baktığında asistanın onun eski durduğu yerin tepesine ulaştığını ve beceriksizce tırmandığını gördü. Livira nefesini tuttu. Asistan boşlukları atlayabilirse Livira’nın merdiveni bırakıp kendi başına atlamaya başlaması gerekecekti ve bunu ancak yorgunluk ona çelme takana kadar sürdürebilirdi. Tüm umudunu asistanın gerekli çevikliğe sahip olmamasına bağlamıştı.

“Hadi!” Livira kuzgunu tekrar kucağına aldı ve basamakları hızla geçti. Dört koridor sonra merdiveni ilerletmek ve asistanı kontrol etmek için tekrar durdu. “Sadece gidişimizi izliyor.” Bu durum Livira’yı, kovalamaca-dan biraz daha az tedirgin etti.

Şimdi daha dikkatli bir şekilde yürümeye devam etti. Bir ayağını diğerinin önüne güvenli bir şekilde atmak için odaklanmaya çalıştı ama sürekli Evar’ı düşünüyordu. Onu o yaratıklarla, bir düzine kâbusun parçalarıyla çevrili halde bırakmıştı. Evar bir savaş tanrısı gibi dövüşmüştü. Malar’ın bile etkileneceğini hissetmişti. Evar’ın, Livira’nın yerleşimine küstahça girip hayatını altüst eden Sabber’a kendini gösterebileceğini düşünmüştü.

Bir tökezlemeyle dizlerinin üstüne düştü. Merdivene tutundu ve kuzgunu boşluğa bıraktı. Telaşlı bir hamleyle kuzgunun açılmış kanadının kenarını yakaladı ve onu geri çekti.

“Özür dilerim! Özür dilerim! Özür dilerim!”

O andan itibaren ikinci odanın kapısı görünene kadar Livira aklını sadece kaçmaya verdi. Onun işini görmüş olan merdiven son bir görev daha üstlenerek onu zemin seviyesine geri getirdi. Çıkış onu âdeta davet ediyordu ama önünde yarım daire şeklindeki açıklık bir an duraklamasına neden oldu. Korkusunu üzerinden atarak aceleyle koridordan dışarı çıktı.

Kendini açığa çıkardığında, bozulmuş asistan çevreyi oluşturan diğer koridorlardan birinin ağzından fırladı. Livira’nın onun varlığını, öngörüsünü ya da yeni keşfettiği gizliliğini sorgulayacak zamanı yoktu. Var gücüyle koşarken kuzgunu zar zor tutabildi. Asistan hızlandı, ayak sesleri bir kez daha gök gürültüsünü andırdı.

Livira çılginca dalgalanan cüppesi ve telaşla koşan bacaklarıyla kendini kapının beyaz boşluğuna attı. Kuzgunun dokunuşuyla beyazlık sise dönüştü. Livira koşmaya devam etti ve ancak bir sonraki odaya giden koridorun ağzında, arkasında sessizlikten başka bir şey olmadığını fark edince nefes nefese durdu. İki büklüm olmuş, kapıyı izliyordu. Kapı onu reddetmiş, sadece elindeki gizemli kuş için açılmıştı. Görünüşe göre kapı, içindeki yozlaşmayı hissederek asistanı da reddetmişti.

Livira nefesini toparladı ve hâlâ titreyerek kuzgunu yere bıraktı. “Mekanizma’da korktuğum zaman gelip bana yardım ettiğin için teşekkür ederim,” dedi.

Kuzgun sessiz bir gak sesi çıkardı.

“Ve Değişim’e dönmeme izin verdiğin için de teşekkür ederim.”

Kuzgun kanatlarının yırtık pırtık siyahlığından, muhtemelen ona geri verdiği tüyden hayali bir leke çıkararak gagasıyla tüylerini düzeltti.

“Ve... Şu an için.”

Kuzgun onu görmezlikten geldi.

“Oraya geri dönmem gerekiyor. Ama sanırım ne zaman olacağı normalde olduğu kadar önemli değil.” Aklından Evar’ın pek çok düşmanla karşı karşıya olduğu başka bir görüntü geçti. “Orada zaman farklı işliyor. Eğer yardıma ihtiyacı varsa belki bu benim oraya vardığım zaman olacaktır.” Livira öyle olmasını umuyordu. Evar’ın güvende olmasını umuyordu.

Kuzgun başını kaldırıp gece yarısı rengi boncuk gözleriyle ona baktı.

“Bunların hiçbiri aslında umurunda değil, öyle değil mi?”

Kuzgun yine kayıtsız bir gak sesi çıkardı.

“Seni burada bırakacağım,” dedi Livira. “Seni kütüphanecilere vermenin teşekkür etmek için iyi bir yol olacağını sanmıyorum. Gitmene asla

izin vermezler. Ve eğer istediklerini yapmazsan nasıl çalıştığını görmek için seni parçalara ayırmaya başlarlar.”

Kuzgun sessizce onu izledi.

“Dikkatli ol, kuşum.” Livira geri çekildi. “O asistanın yanına gitme!” El salladı ve gitmek için döndü. Kuzgunun bir çeşit veda edeceğini düşündü ama arkasına baktığında gitmişti. Gri zeminde oluşturduğu siyah nokta sanki hiç orada olmamış gibi silinmişti.

*

Livira labirentten geçerek ikinci odaya ulaştı. Çoğu kütüphaneci labirentten kaçınırdı çünkü harita olsa bile içinde kaybolmak kolaydı ve oradaki kitapların çoğu kurgu eserlerdi. Kütüphanecilerin en büyük ilgi alanı bilimdi. Crath ve ötesindeki tüm şehirler hikâyelere değil, ilerlemeye açtı. Kurgu, Kral Oanold’un açıklamalarını desteklemek için kullanılabileceği durumlar dışında, gözleri gelecekte olan bir halk için çok az ilgi çekici bir konu olan tarihin bile altındaydı. Onların önemsedici şey, kadimlerin zirvelerine tırmanacakları merdiveni oluşturan gelişmeler dizisinin bir sonraki halkasıydı. Ve daha da önemlisi, doğudan gelen ve sayıları her zamankinden daha fazla olan güçleri savuşturmak için her zamankinden daha ölümcül silahlar yaparak Sabber tehdidine karşı üstünlüklerini koruyabiliyorlardı.

Yine de Livira en azından girişe bu kadar yakın bir yerde sunduğu mahremiyet için labirenti sevmeye başlamıştı. Eve dönmeye hevesli olmasına rağmen ağrıyan ayakları ve genel yorgunluğu onu labirentin merkezine yakın bir yerde durmaya ve bir merdivene tırmanmaya itti.

Livira otuz metre yukarıya, rafın üstüne tırmandı ve yüzüstü yatarak koridoru izlemeye başladı. Dinginlik mutluluktu. Hareket etmeden, yatarak kalbinin yavaşlamasına ve kaslarının gevşemesine izin verdi. Kitap okumak için sık sık labirente gelirdi. Üstat Yute’un önerdiği gibi hem kurgu hem de tarih okurdu ama tarih okumak daha çok görev bilincinden kaynaklanıyordu. Tarihler yavan, kurgular ise sanki biri hâlâ atan bir kalbi kaburganın kafesinden çekip çıkarmış ve kıpkırmızı bir halde sayfanın üzerinde titremeye bırakmış gibiydi. Her nasılsa hiç yaşanmamış, sadece çoktan ölmüş bir yazarın hayalinden çıkmış öyküler, karşı rafta bulunabilecek tarihlerden daha gerçekti. Hikâyeler, hayal gücünün kanatlarında özgür bırakılsa da okuyucuların küçümsemelerini önlemek için bir tür anlam ifade etmek zorundaydı. Oysa gerçek, mantıklı olmayı zerre kadar umursamaz ve insanların beklentilerinin üzerinden hoyratça geçebilirdi. Kütüphanede sık sık gerçeğin, kurgudan daha garip olduğu söylenirdi. Livira da

daha çirkin, daha acımasız ve nihayetinde daha az tatmin edici olduğunu düşünürdü.

Uzun bir süre orada uzandı. Evar'ı son gördüğü haliyle hayal etti ve onu nasıl kurtarabileceğini düşündü.

Bir süre sonra elini uzattı ve hemen altından bir kitap aldı.

Üstat Yute, yazmanın zihninizin dolaşmasına izin vermek ancak yolda topladığı şeyleri sakladığından emin olmak için bir egzersiz olduğunu söylemişti. Livira onun tavsiyesine uymaya karar vermişti.

Yute'un üç yardımcısıyla ve baş kütüphaneciyle anlaşmazlığa düşmüş, yaramaz bir kütüphaneci olduğu ortaya çıkmıştı. Şu anki rütbesini nasıl elde ettiği ve koruduğu, stajyerler arasında ciddi bir dedikodu konusuydu. Yute hakkında neredeyse her şey öyleydi. Onun hakkında güvenilir bir şekilde bilinen tek şey neredeyse sadece adıydı.

Her halükârda kurgu hoş karşılanmazdı ve kendi projesi için yasadışı yollardan parşömen temin etmek riskli bir girişim olurdu. Parşömen depolarından malzeme çaldığı ve sonra da bunları kurguyla karıştırdığı ortaya çıkarsa... Livira kütüphaneden çıkarken ayaklarının -kalıcı olarak- yere değeceğinden şüpheliydi.

Livira, kütüphanecilerin onu asmaya çalıştıkları uzun suç listesine bu suçu da eklemek yerine farklı bir yaklaşım benimsemeye karar vermişti.

Kütüphanenin kendi kitaplarını seçtiğini biliyordu. İzinsiz kitaplar toz haline getiriliyordu. Kral Oanold gibi insanlar, kütüphanenin uçsuz bucaksız koridorlarında akıllarına gelen her saçma fikre uygun bir kitabın mutlaka bulunduğu gerçeğiyle kendilerini avutmak zorundaydı. Benzer şekilde, daha geniş bir dünyadaki uygunsuz bir gerçeği atlamalarına izin verebilecek herhangi uygun bir yalanı destekleyecek bir metin olurdu. Tek yapmaları gereken kütüphanecilerin onu arayıp bulmalarıydı.

Livira raflara kitap ekleyememekten duyduğu memnuniyetsizliği birçok kez dile getirmişti. Arpix gülmüş ve bunun sadece bir kural olduğunu söylemişti. Sanki bu tartışmayı sona erdirecekmiş gibi. Livira sık sık kuraların kurtarıcı özelliğinin, onları çiğnemenin ne kadar eğlenceli olduğunu düşünürdü.

Kitabın ön kapağını ve boş sayfayı çevirdi. Cebinden kursiyerlere verilen yeni demir kalemlerden birini ve küçük bir mürekkep şişesini çıkardı. Düşüncelerini ve deneyimlerini labirentin dört bir yanına dağılmış kitapların öndeki ve arkadaki boş sayfalarına yazıyor, her sayfayı hikâyesinin devam ettiği bir sonraki kitaba şifreli bir göndermeyle bitiriyordu. Kurgu dışı ve sıkıcı eserler seçmeye özen gösteriyor, yazarlarının vandalizminden

incinmek yerine skandal yaratacağını ve öfkeleneceğini düşündüğü kitaplar tercih ediyordu. Bir zamanlar üzerine labirentin haritasını karaladığı *Tarihin Büyük Yelkenli Gemileri'nin birinci sayfası* bunun başlangıcıydı.

Livira son birkaç günde yaşananları, duyguları henüz tazeyken kâğıda dökmek istiyordu. Gerçekler sözkonusu olduğunda hafızası aslında güvenilirdi ama duyguların mürekkep gibi kuruyup parlamaya son verme eğilimi vardı. Mümkün olduğunca o âna yakın yakalanması gerekiyordu. Üstat Logaris'in fazla gösterişli ve yer israfı olarak eleştirdiği akıcı yazıyla yazmaya başladı. Adamın kendi çarpık çurpuk el yazısı Livira'ya, nesnenin çok sayıda düzensiz şekli imkânsız derecede küçük görünen bir yere sığdırmaya çalıştığı bulmacaları anımsatıyordu.

Baştan başlamak, Livira'nın çığnemekten hoşlandığı başka bir kuraldı. Bir ifadeyle, bir hakikat ya da niyet ifadesiyle başladı:

Hepimiz hayatlarımızı çalarız. Biraz oradan, biraz buradan. Bir kısmı verilir, çoğu alınır. Kendimizi birçok yamadan oluşan, kenarları yıpranmış, sürekli tamirde olan bir palto gibi giyeriz. Bir inancı desteklerken diğerini bırakırız. Bizler kendimize anlattığımız hikâyeleriz. Başka bir şey değiliz.

Noktayı tekrar, daha belirgin bir şekilde koydu. Bu sadece aklında tutulamayacak kadar büyük ve karmaşık olan, sayfaya dökülen hayatıydı. Mürekkebine degecek her kitapta, satır aralarında yazara ait bir şeyler olması gerektiğini düşündü. Kütüphanenin raflarında, doğru bir şekilde bir araya getirilebilseler bir dünyayı defalarca doldurmaya yetecek kadar çok insanın parçası olduğuna inanıyordu.

El yazısının kayan kavislerinden sadece kendini anlatmanın yeterli olmadığına karar verdi. Evar da orada olmalıydı. Ve sonunda, belki de tanıdığı herkes. Ama işe Evar'la başladı. Eşsiz savaş becerisine rağmen Evar ona kendisinin olmadığı birçok yönden savunmasız geliyordu. Sadece bir kız ve üç -artık iki- erkekle yaşamış bir hayat, kimseyi dünyanın sıradan acımasızlığına ya da binlerce kişiden oluşan bir toplumda yol almanın inceliklerine hazırlamayacaktı. Livira hâlâ gerekli etkileşimleri inceliyor ve Serra Leetar'la Malar gibi tuhaflıkları anlamaya çalışıyordu. Evar'ı tam da kafesinden ilk kez çıktığı sırada bulmuştu. Tıpkı Livira'nın Dust'tan şehre girdiği zamanki hali gibiydi. Sadece Evar'ın Dust'ı, Değişim'di ve şehri de onun gördüğü şu havuzlardan birindeydi.

Livira sayfanın sonuna gelene kadar yazdı ve Mekanizma'dan, bahsetmek için neredeyse hiç yeri kalmadığını fark etti. Yazabildiği kadarını sıkış-

tırdı ve Logaris'm tutumlu el yazısının kendi yayılan düzyazısından daha kullanışlı olduğunu kendine itiraf etti. Sayfanın sonuna, bir sonraki bölüm için çoktan kararlaştırdığı kitabın adına dair bir ipucu yazdı.

Kurgu daha sonra başlayacaktı. Şu anda Evar, gelecek sayfalarda serbest bırakılmaya hazır bir karakterdi. Belki kendini de oraya koyar ve geçidin kapanmasının onlardan esirgediği maceraları paylaşabilirlerdi.

Mürekkepli elini yeni giydiğı siyah cüppesine sildi. Yorgun bir şekilde merdivenden inerken gerçek bir yemek yemeye ve kendi yatağında uymaya hazırdı.

Savaş genellikle dehşet anlarıyla öne çıkan uzun, can sıkıntısı dönemleri olarak tanımlanır. Bu tanım birçok insanın hayatıyla işlevsel olarak aynıdır.
Mutluluğun Peşinde, Alfred J. Prooffrock

37. BÖLÜM

LİVİRA

Aradan üç yıl geçti ve Livira tüm aklını ve kütüphaneciler arasındaki pek çok kişinin deyimiyle kötülüğünü Evar Eventari'yi bir kez daha bulmaya vermesine rağmen kütüphane onu alt etmeye devam etti. Bu sorgulamalarla kütüphaneyi sırlarını açıklamaya zorlamayı umarak kendini öğrenme ve araştırma arayışlarına verdi.

Üzerinde daha az düşündüğü ve aslında aktif olarak kaçındığı bir konu da bunun *neden* olduğuydu. Evar, onu bıraktığı savaştan sağ çıkabilmişse kafayı taktığı şu gizemli kadını şüphesiz bulmuş olmalıydı. Şimdiye kadar muhtemelen bir ormanın kenarında, küçük bir evde yaşıyorlardı ve iki de bebekleri vardı. Can sıkıcı soruları olan mürekkep lekeli kızı unutmuş olmalıydı. Ve bu gerçek, Livira'nın göğsünde anlam veremediği bir sızı yarattı.

Livira kendine, hedefinin Evar olmasına rağmen amacının ona tekrar ulaşmasını sağlayacak bilgi olduğunu söyledi. Ancak bunların hiçbirisi, gizli bir ormanın güneşi ve gölgesiyle lekelenen yüzünü neden bu kadar çok rüyasında gördüğünü açıklamıyordu. Ya da onun tereddütlü gülümsemesinin, aleni bir şekilde sırtmasının ve savaştaki akıcı hareketlerinin, stajyer hücreindeki yatağının dar sınırlarında neden birçok gece uyumasına engel olduğunu da açıklamıyordu.

Aradan geçen üç yıl, Livira ve masa arkadaşlarında pek çok değişikliğe neden olmuştu ama kütüphane için zaman tek bir sayfayı çevirmekten bile daha kısıydı. Kütüphaneciler bile hemen hemen aynı kalmıştı. Üstat

Logaris bir kaya gibi sınıfın en önünde oturmuş, Livira'nın geldiği günden farklı görünmüyor, öğrencilerinin şaşırtıcı bir hızla olgunlaşmasına hiç şaşırmıyordu.

Ancak kapılarının dibindeki şehir sürekli bir değişim içindeydi. Her yıl kütüphanecilerin araştırmalarının meyveleri sokaklarda dalgalanıyor, hem vatandaşların hem de askerlerin eline yeni harikalar veriyordu. Terzilerin paletlerine yeni renkler, pastanelerin raflarına yeni tatlar, oyuncakçıların icatlarına yeni mekanizmalar ekleniyordu. Daha önce bilinmeyen kimyasallar, laboratuvarların fümerollerinin altındaki kapılardan güvenli fiçilerde dışarı çıkarılıyordu.

Dust'ın ötesinden daha fazla Sabber gelmiş, bir grup diğerine katılmıştı. Çevre kasabalara yapılan baskınlar artmıştı. Şehir surlarında görülenler bunlardı. Resmi açıklamalarda inkâr edilmesine rağmen her ay sayıları artıyor, her savaş grubu bir öncekinden daha cesur, belki de daha çaresiz görünüyordu. Doğuda Sabberları anavatanlarından süren bir tehdit olduğu yönünde hikâyeler de çoğalıyordu. Hikâyeler henüz bu tehdidin tek bir tanımı üzerinde uzlaşmamış olsa da en azından tek bir isim üzerinde birleşmişlerdi: *Skeer*.

Kütüphanecilerin çalışmalarının çoğu, kralın askerlerinin eline daha ölümcül silahlar verecek bilgi arayışına yönelmişti. Sabberların hızını ve gücünü telafi etmek için askerlere ok çubukları ya da halk dilinde sadece çubuklar verilmişti. Eşit olmayan sayıları dengelemek için el bombaları üretilmişti. Yine de Sabberlar aç ve zayıf bir halde şehrin surlarına bakmaya geliyorlardı.

*

Livira, on altıncı yaş gününe kadar Heeth Logaris'in sondan bir önceki masasına geçmedi. Arpix on yedinci yaş gününden hemen sonra ona katıldı. İkisi de birkaç yıl farkla masadaki en genç stajyerlerdi. Vekil Ellis, Livira'nın geçmesine karşı çıkmıştı. İki avuç dolusu şüpheyi ek olarak da bunun şehirde, *vahşiler* sorunuyla başa çıkmak için yürürlüğe konan politikalarla gereksiz bir çelişki yaratacağını savunmuştu. Sorun aslında Dust'tan ve dağların ötesinden gelen, yerinden edilmiş nüfus akınıydı.

Vekil Ellis, dört baş kütüphaneci yardımcısının katıldığı bir toplantıda Vekil Acconite'in oyunu Livira'ya karşı değiştirmişti. Livira elbette davet edilmemişti. Hatta bundan haberi bile olmamıştı ama kütüphaneciler not almayı severdi ve Livira da notları... Toplantı sırasında onları yazan Üstat Jost'tan almıştı. Çoğunluğun sağlanamaması, kararı Üstat Logaris'in kucağına bıraktığından, sürgülü kilidi kırılmasına gerek kalmamıştı ve o da

kendine has nedenlerle Livira'nın kalmasına karar vermişti. Bu seferlik.

Yenilginin acısını çıkaran Vekil Ellis, Üstat Jost'u Livira'nın sınıf dışındaki faaliyetlerini neredeyse sürekli izlemesi için görevlendirmişti. Kadın, ısrarlı dikkatine rağmen kütüphane odalarında Livira'ya ayak uyduramamıştı. Ancak Jost'un dikkatli bakışları Livira'nın hem güncel hem de kapsamlı olması bakımından Helfac'ın dizini ve baş kütüphanecinin kendi şahsi dizininin arkasında duran Kensan'ın dizinini kopyalamasını yavaşlatmıştı.

Kütüphanenin dışında, siyaset ve savaş dağın eteklerini sarmıştı. Karşı taraflardan Crath'ın surlarını âdeta yıkıyorlardı. Bu kaosu sadece dalgaları ve yankıları Livira'nın çalışmalarıyla uğraştığı kompleksin içine kadar ulaşıyor, hızlı bir ilerlemenin pençesindeki bir ulusun sessiz çılgınlıkları duyuluyordu.

Üstat Logaris en genç stajyerleri büyük ölçüde kendi kaderlerine bırakıyor, ellerine kitaplar ve omuzlarına talepler yüklüyordu. Ezilenler başka işlere yerleştiriliyor, ödülleri ise ya Jella'nın ciltçilerle yaptığı gibi kompleks içinde ya da Carlotta gibi şehir dışında ev okuyucusu olmak oluyordu. Şehir, düzgün şekilde bir araya getirilmiş bilgi ihtiyacını karşılamak için daha fazla kütüphaneci bulunmasıyla ilgili sürekli bir baskı uygularken baş kütüphaneci direniyor ve sadece en iyilerin genç bir kütüphanecinin beyaz cüppesini almasına izin veriyordu. Livira, baş kütüphanecinin arz ve talebin önemini takdir ettiğini ve sonuç olarak imparatorluğunu kralın ısrar ettiği kadar hızlı büyütmeye baskısını reddettiğini hissetmişti.

Jella ve Carlotta artık stajyer olmadıkları için Arpix, Livira ve Meelan ilk masadan kalan tek kişilerdi. Meelan, Livira'nın masasının arkasında yer alan beşinci masaya, Arpix masadan kalktıktan hemen sonra katılmıştı. Adını aldığı ot gibi büyümüş olmasına rağmen artık Livira'dan daha kısa değildi ve neredeyse on dokuz yaşına geldiğinde sıksa vücudunu oldukça sağlam bir genç adaminkine dönüştürmüştü. Yine de her zaman kızgın görünüyordu. Siyah dalgalı saçlarının altındaki koyu renk gözleriyle dik dik bakıyordu ve söylediği her şey kulağa hâlâ bir ölüm tehdidi gibi geliyordu. Ancak Livira'nın yanlışlarını kapatmaya yardımcı olmak için hep orada olmuştu ve Arpix onu azarlarken, Carlotta cesaretlendirirken ve Jella iftira atarken Meelan ona hiçbir türde asla bir eleştiride bulunmazdı.

Livira son zamanlarda, kütüphane hakkında olabildiğince çok şey keşfetmek için kendini zorluyordu. Eski kütüphane âlimlerinin eserleriyle Mekanizma'ya yaptığı ziyaretler yardımcı olmuştu ama kütüphanenin kendisiyle ilgili kitapları bulmak fevkalade zordu. Ya kütüphane kendisi

hakkında kitap bulundurmaya sevmiyordu ya da baş kütüphaneci bu tür ciltlerin yerini değiştirmişti ve sadece onun özel dizini yerlerini tespit edebiliyordu. Livira Değişim'e açılan başka bir kapı bulmak istiyordu ama buranın varlığına dair ipuçlarını bile keşfetmek neredeyse imkânsızdı.

Vekil Ellis şehirdeki bir *mucitten* yeni mekanik cihazlardan birini aldığından ve ofisinin köşesine, sarkacı durmadan sallanan bir şekilde yerleştirdiğinden beri, zamankelimenin tam anlamıyla daralıyordu. Livira'nın, elinde maymuncukla ilgili bir kitapla Mekanizma'ya yaptığı ziyaret meyvelerini vermiş ve casusluğunun meyveleri Ellis'in onu ortadan kaldırmak için harcadığı çabanın net bir resmi olmuştu. Lord Algar'la aralarında gide rek artan sıklıkta mektuplaşmalar olmuştu. Çocukken Lord Algar'ın motivasyonunun şahsi bir kin olduğunu düşünmüştü. Şimdiki bakış açısıyla ve elindeki yazışmalarla, bunun bir politika ve siyaset meselesi olduğunu görüyordu. Muhtemelen iyi bir tedbir için önemli miktarda kin de katılmıştı.

Livira, Lord Algar'ın kendisini bile araştırmış, bu araştırma için kütüphane dışında kaynaklara ihtiyaç duymuştu. Meelan'ın söylediği gibi *ailenden miras kalmış* olmasına rağmen Algar'ın atalarından kalma serveti ve konumu büyükbabasının zamanından sonra inişe geçmişti. Bu bilgiyle, kralın en sıradan beyanlarını bile köle gibi savunması, kötülükten çok çaresizlik gibi görünüyordu. Serra Leetar'ı asıl çalışmalarından alıp kendi departmanına yerleştirmesi, belki de kızın temsil ettiği aristokrat köklerden bağımsız ama artan nüfusa sahip *sonradan görme* kız üzerindeki otoritesini damgalama girişimiydi. Livira bu adamdan hâlâ az da olsa hoşlanmıyordu ama onu anlamanın en azından onu insanlaştırdığını fark etmişti. Karşısına, çocuk benliğinin kendisine düşman olarak çizdiği açıklanamaz kötü adam yerine, Crath şehrinin kendisi olduğu mekanizmasındaki bir başka dişli olan, kendi baskılarına ve hedeflerine bağlı birini koymuştu.

Sabberların ilerleyişi duyulmamış bir kargaşaya ve yerinden edilmiş nüfusun göçüne neden olmuştu. Kral Oanold'un bu krize verdiği tepkinin sertliği, Dust'tan gelenlerin insandan daha az olduğu fikrine dayanıyordu. Livira'nın kütüphaneye yerleştirilmesi, bu politikaya karşı çıkanlar için bir toplanma çağrısı olabilirdi. Her halükârda Vekil Synoth'ın bir sonraki oy lamada çekimser kalarak Yute'u azınlıkta bırakması için dışarıdan baskı yapılıyor gibi görünüyordu.

Livira Arpax'le birlikte oturmuş, Üstat Logaris'i dinliyordu. Kütüphane hakkında onlardan daha çok şey bildiği halde siyasi ve kişisel baltaları olan bir avuç yaşlı adamın, kendisini sokaklara attırabileceği fikri onu öfkelen dirmişti. Ama bu konuda odalara kaçıp kitaplar arasında çılgınca yaşamak dışında yapabileceği bir şey yok gibiydi.

Livira yeni masasında Üstat Logaris'tan, diğer masalarda geçirdiği zamanın toplamından daha fazla kişisel eğitim almıştı. Bugün, kütüphane müşterilerinin istediklerini söyledikleri şeylerle gerçekte istedikleri şeyler arasındaki fark konusunu açmıştı. Stajyerleri kendi fikirlerini sunmaya davet ederek başladı ve Arpix tuzağa düştü.

“Gerçek mi?” Üstat Logaris bu fikirle alay etti. “Biz *onaylama* ile ilgileniyoruz. İnsanlar gerçeği istemez. İstediklerini söylerler ama aslında gerçeğin onlarla aynı fikirde olmasını isterler. Bir şeyden bahseden doksan dokuz kitap ve tam tersini söyleyen bir kitap alın. Eğer bu tezatlık müşterinin duymayı umduğu şeyse stoklarını o tek cilde yatıracaklardır. Bu şekilde insan doğası hakkında kapalı kitaplardan, içlerinde yazabilecek her şeyden daha fazla şey öğreniriz.”

Logaris bir süre daha bu şekilde devam etti ve kıdemli kütüphanecilerin çoğuna bulaşmış gibi görünen bezgin kinizmin kaynağını ortaya çıkardı. Livira'ya göre kütüphanecilerin rütbelerini grinin tonlarıyla göstermelerinde bir mesaj vardı. Kıdemsizler için beyaz, kıdemle birlikte koyulaşan gri tonlar... Çok güvenilir görünen gerçekler kalesini, kütüphanenin sonsuz bilgisiyle güçlendirmek yerine, gerçekte dalgaların önündeki bir kumdan kale gibi onun tarafından aşındırılmasıyla ilgili bir sembolizm. Gerçeğin siyah ve beyazı bağlam, yorum, perspektif ve görüşlerin sonsuzluğunun amansız saldırısı altında griye dönmüştü.

Üstat Logaris dikkatini son masaya ve beyaz için en umut verici adaylara çevirir çevirmez Arpix kitabını tekrar eline aldı. Boyunun yarısı kadar olduğu için kitabı o sabah masaya bir el arabasıyla getirmişti ve bütün gün ellerini metalik sayfalarında gezdirmiş, parmak uçlarını kullanarak oradaki kabartma ve çıkıntıları okumuştur.

Arpix'in onun araştırmalarına nadiren ilgi gösterdiğini fark ettiği için Livira, “Kitap ne hakkında?” diye sormaktan kaçınmıştı. Ama merakına yenik düştü.

“Topoloji. Yüzeylerin ve hacimlerin matematiği.” Okuyan gözleri değil, parmakları olsa da Arpix başını hiç kaldırmadı. “Champart, mucit-”

“Champart'ın kim olduğunu biliyorum.”

“Bir çıkmaza girmiş ve topolojinin belirli yönlerine odaklanan kitaplar istemiş. Bu da ihtiyacı olanı bulmak için konu hakkında yeterince bilgi sahibi olmam gerektiği anlamına geliyor. Büyüleyici bir konu. Topolojik olarak yumru olduğumuzu biliyor muydun? Bütün hayvanlar öyledir.”

“İyyy!” Livira tiksintiyle karışık gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Yine de haklıydı. Arpix'in bir sorunu temellerine indirgeme gibi bir yeteneği

vardı. Livira'nın bildiği her hayvan temelde detaylandırılmış bir tüptü. Yine de bu tür indirgemeler insanı dünyanın güzelliğine karşı körleştirebilirdi. Livira ise ayrıntılardan hoşlanıyordu. Eğer Arpix onu gerçekten de başka bir tüp olarak görüyorsa bu Livira'nın onunla flört etmeye kalkıştığı birkaç seferde ona nasıl baktığını açıklıyordu. Carlotte, Lord Masefield'ın ev okuyucusu olmaya gitmeden önce, Arpix'in sonunda bir kitapla evleneceğini ve bir sürü kâğıttan bebek yetiştireceğini düşündüğünü söylemişti.

Livira tam hangi hayvanın yumruya daha çok benzediğini soracakken okulun kapısı çalınmadan açıldı ve çatık kaşlı, beyaz cüppeli bir kütüphaneci aceleyle içeri girdi.

Livira'yı işaret edip, "Sen," dedi. "Hemen benimle geleceksin."

İşte bu kadar. Vekillerin önüne çıkması ve görevden alınması için bir çağrı. Livira ayağa kalktı, midesinde pişmanlığın soğuk yumruğunu hissetti.

"Ve... Meelan Hosten hanginiz?" diye sordu kütüphaneci.

Meelan elini kaldırdı. Genelde iyi bir nedenden ötürü olmasa da herkes Livira'yı tanıyordu. Meelan kompleksin içinde daha düşük bir profil sergiliyordu.

"O zaman sen de kalk." Kütüphaneci başını salladı. "Benimle gelin."

Livira, Meelan'ın neden bu işe karıştığını tahmin edemiyordu. Belki de ellerinde birçok kez onu korumaya yardım ettiğine dair kanıt vardı. Ama Arpix de bu konuda en az onun kadar suçluydu.

Üstat Logaris gür kaşlarını kaldırıp sonra omuz silkti. "Çocuğu dövme-yin," dedi. "Muhtemelen kızın hatasıydı."

Livira, Meelan'ı dışarı kadar takip ederken gidişini seyreden çok sayıda meraklı bakışın farkındaydı.

Kütüphaneci yirmili yaşlarının ortasında, Tubberly adında bir adamdı. Ama yemekhanede ikinci, üçüncü ve bazen dördüncü porsiyonları silip süpürdüğü için harcadığı zaman nedeniyle stajyerler için sadece Tubby'ydi. Livira'ya daha da kaşlarını çatarak baktı ve kapıyı arkalarından kapadı.

"En güzel kıyafetlerini giyerek bir saat içinde Üstat Yute'un evinde hazır bulunacaksın. Bana nedenini sorma. Bu konuda, o adamın beni neden onun ulaşı sandığı konusunda sahip olduğumdan daha iyi bir fikrim yok."

Livira gözlerini kırptırıp, "Üstat Yute mu?" diye sordu.

"Olağanüstü bir hafızan olduğunu söylüyorlar." Tubberly ağzını cık cık yapmak için duraksadı. "Ben ikna olmadım. Üstat Yute soluk benizli bir adam, baş kütüphaneci yardımcısı. Bir şey çağrıştırıyor mu?"

Livira hararetli bir karşılık vermek için ağzını açtı ama kaburgalarına inen bir dirsek onu durdurdu. "Hemen hazırlanacağız," diye homurdandı Meelan.

Tubberly onları başından savdı ve arkasını döndü. Meelan önden stajyer yatak odalarına doğru ilerledi. Livira'nın aklı ona karşı çıkamayacak kadar çok teoriyle doluydu. Ayrıca kim idamına koşardı ki?

*

"Benim güzel kıyafetim yok!" diye şikâyet etti Livira.

Meelan odasının kapısını açtı.

"Olduğum gibi gideceğim," dedi Livira.

Meelan ona dönüp, "Bunu yapamazsın!" dedi.

"Ya stajyer cüppemi ya da on iki yaşındayken içine sığmayı bıraktığım toprak rengi elbiseyi giyeceğim."

"Sana ödünç bir şeyler verecek birini bul," dedi Meelan.

"Kim? Hepsi sınıfta. Oraya gidip yaygara koparacak değilim. Logaris beni kokuşmuş odada bir hafta boyunca jeoloji kitaplarını kataloglamak zorunda bırakırdı."

Bu, Meelan'ı düşündürdü. Bu kesinlikle Logaris'in yapabileceği türden bir şeydi ve koku odası oldukça kötüydü. Bu o bölümdeki kitapların büyük bir kısmının derisini işledikleri yöntemle ya da derinin alındığı hayvanlarla ilgili bir şeydi. En kötüsü de çoğu kokunun aksine, insan koku odasına alışmazdı. Bir şekilde zamanınızın yarısını öğürerek geçirene kadar her geçen saat daha da kötüleşirdi. Sonrasında da koku cüppenize ve teninize sindiği için eve getirirdiniz.

"Elinden geleni yap. Dağ çıkışında buluşuruz." "Bunların hepsi dağ çıkışı."

Meelan arkasını dönüp odasına gitti. Livira da kendi odasına gidip sınırlı seçeneklerini değerlendirdi. Kıyafet seçimini neredeyse hemen yaptıktan sonra Yute'un çağrısının ardındaki nedeni düşünmek için oyalandı.

Livira yıllar içinde, laboratuvara kitap götürürken neredeyse gazla zehirlendiğinden beri üç kere Yute'u görmüştü. Bu olayların sadece birinde onunla konuşmuştu. En hafif cezanın okuldan atılmak olduğu müfredat dışı faaliyetlerle suçlandığı raporlar aldığından bahsetmişti. Ayrılırken verdiği tavsiye, bunları yaparken yakalanmamasıydı. Livira her ne kadar biriktirdiği, Üstat Logaris'a sormak için çok tehlikeli olduğunu düşündüğü soruları Yute'a sormak istese de onu kütüphanenin süreçlerine terk ettiği için Yute'a kızgın hissetmekten kendini alamamıştı. Ama aynı zamanda Yute'un onu, soyu gereği şehirde mahkûm edileceği düşük statülü işlerden kurtardığını da anlıyordu. O yüzden Livira aynı zamanda kendine ve kendi minnettarlığına da kızıyordu.

*

“Neden bizi bu kadar bekletiyor?” Livira sorusunu rüzgâra sordu. Hem de bu ilk değildi. Cevap alamayınca, genellikle Yute ile ilgili olan düşüncelerini kovalamaya devam etti. Livira kompleksten çıktığında akşam olduğunu ve havada kışın o ısıran soğukluğunu hissetti. Kitapları inceleyerek ve rafların arasında dolaşarak o kadar uzun zaman geçirmişti ki hava durumu gibi şeyleri unutmuştu. Bir kış akşamında dağın yamacı bunun sert bir anımsatıcısıydı. Kendine sarıldı, uçurumun dik yamacının sunduğu minik korunağa sığındı ve kütüphanenin girişine ilk tırmanışının nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı.

“Gerçekten mi?” Meelan onu ürküterek şimdiki zamana geri getirdi. “Bunu mu giyeceksin?”

“Tanrının dişleri! Meelan! Bunları nereden çaldın?” Arpixon’den olduğunu düşünebilirdi ama Arpixon’in dolabında kaliteli bir ceket ve tişört varsa bile Meelan’ın şu anda giydiği kıyafetlere hiç benzemiyorlardı. “Sen... Şey gibi görünüyorsun.” Onun neye benzediğinden emin değildi. Bir prense mi? Crath sokaklarında armalı bir arabayla dolaşacak biri gibi olduğu kesindi.

Meelan onun sözlerini geçiştirdi.

“Ve sen de baş kütüphanecinin cüppesini çalmış gibi görünüyorsun! Bunu giyemezsin!”

“Ya bu ya da mavi stajyer cüppem. Ve Yute’un çağrısında *en iyi* yazıyordu.”

Livira siyah cüppesine baktı. Mekanizma onu boyadığından beri üç karış uzamıştı. Fark edilir derecede kısa olmadığını umuyordu ama üşüyen ayak bilekleri aksini gösteriyordu.

Meelan tiksinierek homurdandı, başını salladı ve şehre doğru kıvrıla kıvrıla inen patikaya geri döndü.

“Hadi.”

Livira aceleyle arkasından koştu ve onun koluna girdi. Alaycı bir tavırla, “Meelan, sen zengin misin?” diye sordu.

“Biraz.”

Bu durumdan pek de memnun olmadığı sesinden anlaşılıyordu.

“Seni neredeyse hayatımın yarısı kadar zamandan beri tanıyorum. Bunu nasıl yeni keşfediyorum?”

Meelan omuz silkti ve Livira’nın kolundan kurtuldu. Livira’nın bunu, karanlık yolda daha güvenli bir şekilde ilerleyebilmek için yaptığını umuyordu.

“Hayatını sırları ortaya çıkarmakla geçiren sensin. Sen anlat.”

Bunun üzerine Livira bir suçluluk duygusuna kapıldı. İşin aslı Livira

onu en çok ilgilendiren sırları, büyük olanları ortaya çıkarıyordu. Kuruphane sırları onun tırmanmak istediği dağdı. Meelan kendisinin Livira'ya. Livira'nın ona duyduğundan daha fazla ilgili duyduğunu biliyordu. İkisi de bunu biliyordu. "Neden bana söylemedin?" diye tersledi.

"İnsanlar zengin olduğunu bildiklerinde sana daha farklı bakıyorlar." Meelan yıldız ışığının aydınlattığı yolu takip ederek onun önünde yürüdü. "Onlara hayatlarını değiştirecek kadar para verebileceğini düşünüyorlar ama çoğu hayat her türlü meblağı yutabilir ve aynı kalabilir."

Livira, "Aç olmalarını engelleyebilirsin," dedi. Tekrar ona yetişmişti ama koluna girmeye çalışmadı. Kütüphanede uzun bir süre kalmıştı. Soğuktan şaşırarak kadar uzun ama aç olduğunu unutacak kadar uzun olmayan bir süre. Kütüphane bile bunun için yeterli zamana sahip değildi.

Meelan dudak büküp, "Doğru," dedi. Altlarında uzanan ışık deryasına doğru başını salladı. "O tür bir fakirliği düşünmüyordum. Sanırım öyle yapmalıydım. Ama aşağıdaki insanların çoğu paranın kim olduklarını değiştireceğini düşünüyor ve mesele de bu. Nereye gidersen git kendini de yanında götürürsün. Para yeni bir sen satın alamaz. En azından benim bildiğim bu."

Arkalarında karanlık bir şekil belirdi. "Zengin insanlar para hakkında bir sürü saçmalık anlatır," dedi. "Ama sonuçta her zaman parayı ellerinde tutarlar."

Livira dönüp arkasına baktı.

"Malar!"

Malar geriye doğru bir adım attı. "Yüzüne ne oldu, kızım?" dedi.

"Ne?" Livira iki elini yanaklarına bastırıp yokladıktan sonra Malar'ın gözlerindeki yıldız ışığının parıltısını yakaladı. "Buna gülümsemek deniyor, seni aptal. Seni gördüğüme sevindim!"

"Zevkler ve renkler tartışılmaz." Malar omuz silkti ve Meelan'a baktı. "Bu da Sırrar Meelan olmalı. Livira'nın kütüphaneden her ayrılışında işler şaşırtıcı bir hale dönüştüğü için Yute'un evine kadar ikinize ben eşlik edeceğim."

"Bir kez!" diye itiraz etti Livira. "Tamam, iki ama ikisi aynı günde idi."

"Ziyarete geldiğin tek gün." Malar ikisini geride bırakarak öne geçti. "Hadi, gelin. Biram beni bekliyor."

Bir çocuğun ilk sözleri genellikle aile arasında nam kazanırken son sözlerinin sonsuzluk yokuşundan yuvarlanmaya devam etme olasılığı daha yüksektir. Yolu celladın sahnesine çıkanlar için bu, o gün toplanabilecek piknikçilerin, aval aval bakanların, mutlu düşmanların ve buğulu gözlü âşıkların çok ötesinde bir kitleye ulaşmak için nadir bir fırsat sunar.

Her Zaman İyi Taraf, M. P. Thon

38. BÖLÜM

LİVİRA

Livira ve Meelan, askeri dağ yolundan aşağıya kadar takip ettiler. Livira son birkaç yıldır düzenli olarak kompleksten kaçtığını ve Malar'ın onu hayatta tutmasına ihtiyaç duymadan şehri oldukça iyi tanıdığını söylememeye karar verdi. Şehirdeki değişiklikleri, inşaatları ve yeni yapılanları, bunun daha iyisini, şunun daha iyisini, parlak bir yarına ulaşmalarını aydan aya görmüştü. Yine de durgun bir öğleden sonra laboratuvar dumanlarının kokusunu alabileceğiniz kuzey tarafındaki en dar sokaklarda yoksullar dolaşmaya devam ediyordu. Son günlerde savaş yaralıları da onlara katılmıştı. Resmi bir savaş yoktu aslında. Ama yine de artan sayıda yaralı gaziler sokak köşelerini dolduruyor ve para için fincanlarını tıkırdatıyordu. Kollarını, bacaklarını ve gözlerini Sabberlara kaptırmışlardı ama en çok da çok fazla dehşet, çok fazla ölüm manzarasıyla ruhları onlardan alınmış, ellerinden çekip koparılmıştı.

Livira yine de deneyimlerini kendine sakladı. Meelan ya da Malar'ın onu ele vereceğini düşünmüyordu ama yer verildiğinde sırlar her zaman kaçmaya meyilli olurdu. Bir kişi, herhangi bir sırrı iki eliyle göğsünde sıkıca tutabilirdi. İki, üç ya da dört kişi olduğunda, sanki sırrın aralarında gidip gelmesi gerekiyormuş gibi bir durum olurdu ve bu da sırrı düşürmek için birçok fırsat yaratırdı.

Bunun yerine, "Neden şimdi o zaman?" diye sordu. "Dünyada işlerin yeniden sarpa sarma riskini almamızı gerektirecek kadar önemli olan ne var?"

Malar o konuşmamış gibi davrandı. “Arkadaşın Yute’un zenginlikle ilgili paylaşacak düşünceleri vardı,” dedi. “Ona göre en büyük hediye para değil, amaç hediyesidir. Süslü kelimelerin hepsi ona ait olacak şekilde şöyle demişti: ‘Hepimiz gizli kalplerimizde, boş tefekkür anlarımızda, hiçbir şeyin önemli olmadığı anlayışına rastlarız. Soğuk bir farkındalık şoku yaşıyoruz ve o anda hiçbir şeyin en ufak bir önemi olmadığını biliriz. Nihayetinde hepimiz sadece çarklarımızı döndürüyor, zamanımız tükenene kadar acıdan kaçınmaya çalışıyoruz. Birine bir amaç vermek, onu bu bilginin hayaletinden kısa bir süreliğine de olsa kurtarmaktır.’”

Meelan usulca ıslık çaldı. “Sen buna ne dedin?” diye sordu.

“Fiyatımın hâlâ üç gümüş olduğunu ve iki gümüşün yetmeyeceğini.”

Livira kahkahayı bastı. “İyi bir taklit.” Malar, Yute’un nazik, oldukça dalgın ses tonunu ve sanki her şey onu hâlâ hayrete düşürüyormuş ve her yeni aydınlanmayı paylaşmaya hevesliymiş gibi konuşmalara daldığı gerçeğini iyi yakalamıştı. “Yine de ne dediğini hatırladın. Demek ki bir izlenim bırakmış olmalı.”

Eski asker ona bir bakış attı.

“Hafızası iyi olan bir tek sen değilsin, kızım. Ve beni kandırmaya çalışan herkesi hatırlarım!”

*

Bir sonraki dönüşte Livira durakladı. “Duvarın ötesinde bir sürü ışık var,” dedi.

“Kamp ateşleri,” dedi Malar. “Nereye bakacağını bilersen Dust’ta ölü bir orman var.”

“Bunlar kralın içeri almak istemediği insanlar mı?” diye sordu Livira.

Malar başını sallayıp tükürdü.

“Mülteciler surlara o kadar yakın kamp kurmuşlar ki onları buradan göremiyoruz. Ayrıca böyle ateşler için harcayacak yeterli yakıtları da yok.”

Meelan şansını deneyip, “Kim o zaman?” diye sordu.

“Lanet olası Sabberlar,” diye tersledi Malar. “Onlardan çok fazla var. Bir tanesi bile çok fazla. Özellikle de şehre girdiklerinde.” Sanki varlığını ve ücretinin büyüklüğünü açıklıyormuş gibi kılıcının kabzasına vurdu.

“Şehirdeler mi?” Livira’nın nefesi kesildi.

“Bazen. Baskınlar gördük.” Malar tekrar tükürdü. “Yine de aşağıda, burada olduğundan daha güvendesin. Son zamanlarda dağın üzerindeki yolları araştırıyordum. Ve eğer geçitleri abluka altına alırlarsa Crath’ta çok daha fazla açlık olacak. Şu anda yiyeceğin bize ulaşmasının tek yolu dağ patikaları.”

“Bizi öldürmek, onlar için neden bu kadar önemli?” Livira’nın eski nefret taşı karnında ısınmaya başladı.

“Kral onların sadece kötü, vahşi hayvanlar olduğunu söylüyor.”

“Hayvanlar kötü değildir,” dedi Meelan.

“Eğer kralın saçmalıklarını anlatmaya başlayacaksan bütün gece burada oluruz.” Malar yana tükürdü. “Bence onlar bizim sahip olduğumuz şeyi istiyorlar.”

“Bizi yemek mi istiyorlar?” Livira kaşlarını çatı. *Yenecek kadar iyi mi-sin?* Sabber’in uzun zaman önce söylediği sözler zihninde yankılandı.

“Elimizde ne var?” Malar etraflarına geniş bir şekilde el salladı.

“Evler mi?” Livira yine kaşlarını çatı.

“Kütüphane mi?” Meelan homurdandı. “Onunla ne yapacaklar ki?”

“Seni şaşırtabilirler. Beni orada şaşırtmaya devam ettiler.” Malar omuz silkti ve devam etti. “Yine de korkutucu bir söylenti kulağıma gelip duruyor. Ve bu doğru olabilir.”

“Ne?” Livira sessizliğin ardından sordu.

“Bir şeyden kaçıyorlar.”

Livira hiçbir şey söylemedi. Bunu o da duymuştu.

*

Sadece birkaç dakika sonra Yute’un evine ulaşılar ve Livira bu kadar kısa bir hizmet için üç gümüşün çok yüksek bir fiyat olduğunu düşündü.

Malar başıyla kapıyı işaret edip, “Ben sokağa göz kulak olurum,” dedi.

“Burada bile gaz lambaları var,” diyen Livira bu etkiden oldukça hoşlanmıştı. Etraftaki evler o kadar yüksekti ki üst katları gecenin içinde kaybolurken alt katlar yeni aydınlatmanın sıcak ışıltısının tadını çıkarıyordu.

“Crath şehrinde hiçbir şey uzun süre aynı kalmaz.” Malar geldikleri yola baktı. “Burayı bu kadar tehlikeli yapan da bu.”

Meelan kapıyı çalmaya gitti.

Malar Livira’ya, “Kütüphanecinin üzerine fazla gitme,” dedi. “Onun için kötü bir gün.”

Meelan’ın parmakları neredeyse tahtaya temas ettiğinde Salamonda kapıyı açmıştı. “Livira!” Meelan’ın arkasından baktı. “Peki, bu kim? Son erkek arkadaşını bir prensle mi takas ettin?”

Livira, “O benim erkek arkadaşım değil,” dedi ve aceleyle merdivenleri çıkarken, Meelan’ı itip Salamonda’nın yanından geçti.

Livira yanından geçerken Salamonda yüksek bir fısıltıyla, “Bunu düzeltmelisin,” dedi. “Çok sevimli.” Livira kaşlarını çatarak kadına baktı ve ilk kez sıkı topuzunda kır saçlar fark etti. Salamonda mutfak masasından bir kâse bisküvi aldı. “Sanırım bunun için çok büyüdün.”

Livira üç tane kaptı. “Ancak öldüğümde bisküvi için çok büyümüş olacağım.” Mutfığa girer girmez midesindeki düğüm gevşemişti. Meelan’ı dürttü. “Ne oldu? Danteline kırıntı bulaşmasından mı korkuyorsun? Dene bakalım.”

“Dantel falan giymiyorum,” diye homurdandı Meelan. Bir bisküvi aldı. “Teşekkür ederim, madam.”

“Salamonda,” dedi Salamonda. “Ve sen de Sırrar Meelan olmalısın. Yute sürekli senden bahsediyor.”

“Benden mi?” Meelan’ın gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

“Bütün stajyerlerden bahseder.” Salamonda başını salladı. “Otur! Birazdan inecek.”

Livira masaya oturduğunda, Yute’un stajyer sınıfında kimlerin olduğunu bildiği fikrine çiğnemeyi unutacak kadar çok şaşırmıştı.

Salamonda ocakta bir şeyler karıştırmak için arkasını döndü. “Ve giydiğin şey de bu, öyle mi?” diye sordu.

Livira’nın Salamonda’nın onu kastettiğini anlaması için sormasına gerek yoktu. “Yukarıda daha iyi bir şeyiniz yoksa evet.” Ağzındaki bir lokma bisküvi bile kelimelerin etkisini azaltmamıştı. Kendisine berbat olduğunu söylenmesinden bıkmıştı.

“Korkarım yok.” Merdivenlerden gelen bir ses, uyarı olarak gıcırta çıkarma nezaketini bile göstermemişti. “Yolanda’yı buraya ilk gelişinde olduğun bedendeyken kaybettik.” Yute koyu renk cüppesinin içinde, beyaz yüzlü ve kasvetli bir şekilde belirdi.

“Üzgünüm,” dedi Livira. Gerçekten de öyleydi. “Düşünemedim.”

Yute zoraki gülümsedi ve daha fazla özür dilememesi için elini kaldırdı. “Sorun değil. Ben iyiyim.” Düşünceli bir şekilde duraksadı ve sanki evin tepesindeki kızının odasına giden yolu görebilecekmiş gibi merdivenlerden yukarı baktı. “Acılar dinmez ama eskiden oldukları şeyin gölgesine dönüşürler. Bu çok üzücü. Bu kadar hayati bir şeyin, sizi bu kadar derinden ısıran herhangi bir acının zamanla aşınarak neredeyse başka birinin başına gelmiş gibi görünen bir hikâyeye dönüşmesi. Yıllar onun anlamını yok etti. Bizi küçülttü.” Sanki sözlerinin kendisini alıp götürdüğünü fark etmiş gibi duraksadı ve sonra omuz silkti. “Neyse o.”

Salamonda onu izledi, gözleri sempatiyle parlıyordu. “Yute...”

Yute iç çekerek beyaz ellerini sanki biraz sıcaklık yaratmaya çalışıyormuş gibi bir araya getirdi. “Yola çıkmaya hazır mıyız?” dedi. “Livira’nın kıyafeti işimizi görür.”

“Sen de cüppelisin!” Livira ilk kez fark etti. Yute’u sadece cüppeli gör-

müştü, bu yüzden Meelan gibi şık giyinmemiş olması dikkatini çekmemişti.

“Öyleyim.” Yute sokak kapısına doğru ilerledi. “Yerine getirmem gereken resmi bir görev var.”

Livira’nın kalbi yine sıkıştı. Neler olduğunu sormak istiyordu ama Yute’un eski kaybı karşısında, kısmen kendi yarattığı sorunlara odaklanmak önemsiz görünüyordu. Başını öne eğebilir, kurallara göre oynayabilir, peşini bırakmayan tüm o sırların cevaplarını öğrenmeye hakkı olana kadar bekleyebilirdi. Yute’un kasvetli ruh hali iyi bir şey vaat etmiyordu. Vekiller Ellis, Synoth ve Acconite onu oylamaya götürmek için bekliyor olacaktı.

Sokağa çıktıklarında Yute onları şehrin içine yönlendirmeye başladı. Malar bir eli kılıcının kabzasında onların peşine düştü.

“Hâlâ bir ok çubuğun yok mu?” Livira kasvetli ruh haline inat askerle dalga geçmeye kararlıydı. Vekiller bu gece ona ne yaparlarsa yapsınlar canının yandığını görmelerine izin vermeyeceğinden emindi.

“Karanlık bir gecede, yakın mesafelerde iyi değil.”

“Bugünlerde kurşun topları atmak için kimyasal patlayıcılar kullandıklarını duydum,” dedi Meelan. “Çok uzak mesafelere.” Malar’ın onayını kazanmaya hevesli görünüyordu. Bu da Livira’yı ok çubukları hakkındaki güncel bilgisinden daha çok şaşırtmıştı.

Malar omuz silkti. “Cinayetlerinizi işlediğiniz mesafe ne kadar uzun olursa gerçekleşme olasılıkları da o kadar artar. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim. Ama iş surlardan Sabberları patlatmaya gelince işe yarayan her şey benim için iyidir.”

“Artık eskisi kadar küfretmiyorsun,” dedi Livira. “Eskiden sürekli küfrederdin.”

Malar, Yute’un arkasından başını salladı. “Bir albinonun yüzünü kızartmak istemem. Hele ki adil bir ücret ödeyen birini.”

“Yumuşamadığın sürece sorun yok,” diye takıldı Livira.

Malar gözlerini ona dikti ve bir an için ona gerçekten saldırabileceğini düşündü.

“Bir köpek havlamayı bıraktığında, ısırmasından en çok o zaman korkmalısın.”

*

Yute onları büyük meydanın arkasında yükselen kaya yamaçlarına oyulmuş merdivenlerden indirdi. En dik kısımlardaki bazı karanlık girişleri işaret etti.

“İnsanlar eskiden burada yaşırdı. Buradaki ilk evler taştan, tuğladan ya

da sopadan yapılmamıştı, sadece burada olan mağaralar vardı. Daha sonra insanlar onları büyüttü. Daha fazlasını yaptılar.” İçlerinden birine bakmak için durakladı. Bir kapı ya da pencereydi. Livira ne olduğunu anlayamadı. Yute iç çekip, “Yaşlı olmak için yeni sokaklara ihtiyacım var,” dedi. “Her şey çok farklıken yürüdüğüm yerlerde yürümek bana kim olduğumu, hangi zamanda olduğumu unutturuyor.”

Malar beklenmedik bir şekilde, “Dikkatli olun, Üstat Yute,” dedi. “Nostalji tehlikeli bir şeydir. Özellikle de böyle basamaklarda.”

Meelan da yine beklenmedik bir şekilde, Livira’nın bir hafta önce Relquia dilinden çevirmesine yardım ettiği bir metinden alıntı yaparak söze katıldı ve şöyle dedi:

“Nostalji en iyi ve en kötü histir, karmaşıktır. Hiçbir şey -belki aşk dışında- bize eş zamanlı olarak bu kadar keyif ve acı verme yetisine sahip değildir.”

Livira yıldız ışığında üç adamı izledi. Yute’un felsefi konuşma yapmasını bekliyordu. Peki, ya diğer ikisi? Gerçekten de sanki kalan her andan anlam çıkarmak için her metreyi uzatarak onun idamına iniyor gibiydiler.

Yute, Malar’ın basamaklarla ilgili uyarısını görmezlikten gelerek takdir ve keyif karışımı bir ifadeyle Meelan’a baktı. “Bir çocuk için nostalji ne anlama gelir? Bir soyutlama. Sis içinde onları bekleyen dikili bir taş. Onlarca yıl bir yolda, istediğiniz herhangi bir yolda yürüyünce kelime ağırlık kazanır. Belkileri ve olabirleri peşinizden getirerek size gelecektir. Nostalji bir uyuşturucu, bir bıçaktır. Genç tene karşı kör bir kenarı vardır ama zaman size nostaljinin kestiğini ve kendi etimize değdirmekten kaçınmayacağımız bir bıçak olduğunu öğretecektir.” Sesinde sanki o keskinliği kendisi de hissetmiş gibi bir acı vardı. Bir sonraki adımda tökezledi ve her iki stajyer de onu, üçünün de yok oluşuna yol açabilecek garip bir tutuşla yakaladı. Malar hiçbir şey söylemedi.

Ondan sonra sessizlik içinde aşağı indiler. Livira şehrin geri kalanına bakındı. Büyük meydanın etrafındaki görkemli binaların pencerelerinde yüzlerce ışık yanıyordu ve fenerler meydanı süslüyordu. Yerdeki takımyıldızları gecenin ihtişamını taklit ediyordu.

Yute, küçük saray bahçelerinin dış duvarlarının etrafından dolanarak meydana doğru ilerledi. Kütüphanenin işlerini kompleksin dışında yürütüyor olması Livira’yı şaşırtmıştı. Okudukları onu hiçbir şeyin bir inancın iç işleyişini açığa vurmak kadar zayıflatamayacağına inandırmıştı ve Crath vatandaşları yüz farklı tanrıya bağlılık yemini etseler de inançlarını kütüphaneye bağlıyorlardı.

Meydana ulaştıklarında Livira iyi giyimli kalabalığın bir akıntıya kapıldığını ve bu akıntının onları küçük sarayın merdivenlerine götürdüğünü hemen anlamıştı. Yute da sürüklenmeye izin verdi.

Livira topuklarını sürümeye başladı. Malar dirseğini tutmasaydı geri düşecekti.

“İnsanlar cinayetlerin karanlık sokaklarda işlendiğini söyler. Aslında kalabalıkta daha kolaydır. Hızlı bir bıçak darbesi ve kimse ne olduğunu anlamadan çekip gidersin.”

Malar’ın bunu söyleme şekli, Livira’nın onun kişisel bir deneyimi olup olmadığını ve bıçağın hangi tarafında olduğunu merak etmesine neden oldu.

Yute arkasına baktı ve Livira’nın isteksizliğini kaderinden ziyade kıyafetiyle ilgili bir endişe olarak algılamış gibiydi. Onu neşelendirmeye çalışsa da yüzündeki ve sesindeki gerginlik bu çabasını baltaladı.

“Livira’nın neden siyah giydiğini soran olursa yeni baş kütüphaneci olduğunu ve performansımı değerlendirmek için geldiğini söyleyebiliriz.”

Yute’un peşinden sürüklenen Livira, kendini saray kapılarına doğru yürürken buldu. Malar bir elini kısa sürelğine onun omzuna koydu ve geri çekilerek dışarıda kaldı. Kapı direklerinin etrafına dizilmiş, pırıl pırıl zırhlar giymiş, miğferlerinin üzerindeki kızıl tüyleri rüzgârda sallanan bir grup muhafız onu izliyordu. Livira çelik göğüs zırhlarının en son ok çubuklarından çıkan kurşun toplardan birini durdurabileceğinden şüpheliydi ama yine de etkileyici görünüyorlardı.

Livira’nın şaşırmasına neden olacak şekilde Yute’u sarayın içine kadar takip etmesine izin verilmişti. Mermer basamakları tırmanıp kütüphanedeki bir oda kapısı kadar büyük bir kapıdan geçtiler. Kapının açıldığı büyük salonu kat kat oturma yerleri çevreliyordu. Avluyu aydınlatan gaz lambaları salonun içine doğru devam ediyor, kütüphanenin acımasız aydınlatmasından daha hoş ve gölge yaratma nezaketine sahip sabit bir ışıkla aydınlatıyordu.

Neredeyse tüm banklar altın kumaşlarla, ipeklerle, dantellerle bezeli, mevki sahibi ve güçlü kişilerle doluydu. Bu göz alıcı düzenleme Meelan’ın şık görünümünü bile alelade ve ölçülü bir seviyeye indirgemişti. Bunlardan yüzlercesi vardı. Bazıları diğerlerinden daha görkemliydi ama çoğu sadece gösterişli giyinmiş, ağırbaşlılıktan yoksunlardı. Livira neler olduğunu anlamaya çalıştı.

“Bu tarafa,” diyen Yute, en önde ve en alçak tarafta boş bir yeri hedef olarak sola kaydı.

Livira, Meelan'la Yute'un arasına sıkışmış oturuyordu. Meelan, Galathain ekonomisi üzerine bir sayfa tercüme etmeyi tercih ediyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. Yute ise Livira'nın onu daha önce hiç görmediği kadar ciddi duruyordu. Salonun dört bir yanında kalmış son birkaç boş yer de doluyordu.

Livira kendini daha fazla tutamadı. "Neler oluyor?" diye sordu.

Ama o sorarken bile etrafındaki uğultu kesilmiş, yerini beklenti dolu bir sessizliğe bırakmıştı. Livira'nın irkilmesine neden olan ani bir patlamayla trompet sesleri duyuldu. Salonun arka tarafından insanlar girdi. Daha fazla gaz lambası yanınca odadaki gölgeleri yok etti ve Livira'nın lordlara ve ailelerine aval aval bakmakla meşgulken fark edemediği bir taht ortaya çıktı.

Altınla süslenmiş uzun mor cüppeli, tombul yüzlü bir adam, etrafı görevlilerle çevrili bir şekilde öne çıktı. Yaşlı görünüyordu ancak yoğun makyaj ve sıkı sıkı kıvrılmış kır saçlarla dolu ağır bir peruk, yılların onu ezip geçtiği yolu gizlemeye çalışıyordu. Kiloluydu ama sanki bir zamanlar kesinlikle daha kilolu görünüyordu ve bu cüsseye uyum sağlamak için gerilen derisinin artık kıvrımlar halinde sarmaktan başka bir amacı yokmuş gibiydi.

Adam tahta oturdu. Siyahlar giymiş bir görevli, ağır bir altın tacı peruğun üzerine yerleştirdi. Livira o âna kadar Kral Oanold'a baktığını fark etmemişti. İki muhafız tahtın iki yanına geçmek için öne çıktı. İki iri adam yeni tasarım bir ok çubuğu taşıyordu. Hükümdarı korumak gibi ciddi bir iş sözkonusu olduğunda törensel kılıçların canı cehennemeydi.

Livira'nın daha önce hiç görmediği siyah ve kırmızının canlı tonlarında bir haberci öne çıktı. Kralın pek çok unvanını ve özelliğini o kadar gür ve abartılı bir sesle anlatmaya başlamıştı ki Livira gerginliğinin kahkaha atarak patlamasına izin vermemek için mücadele etmek zorunda kaldı.

Bitmek tükenmek bilmeyen anonsun ardından haberci diplomatik onayların başlayacağını belirtti ve geri çekilerek Livira'nın kralı tekrar net bir şekilde görmesine izin verdi. Gözlerini dikmiş bakıyor, gerçekleri kendi hevesine göre eğip büken uluslar hükümdarı fikrini bu tombul, boyalı yaşlı adamla bağdaştırmaya çalışıyordu. Meelan'dan gelen bir hırıltı dikkatini tahta yaklaşan figürlere çekene kadar hâlâ krala bakıyordu.

"Algar..." Livira alçak sesle adamın adını mırıldandı. Lord Algar makamının beyaz cüppesini giymiş, kıvrıcık, pudra grisi peruğunu bırakmış, kafatasının kıvrımları boyunca sarkan ince, demir rengi saçlarını ortaya çıkarmıştı. Kıpırmızı göz bandı ve göğsüne iştirilmiş altın disk, üzerindeki tek renk göstergeleriydi.

Kralın huzuruna çıkmak üzere giyinmiş genç bir kadın ve iki genç adam da onu takip ediyordu. Serra Leetar yıllar önce Livira'nın yanında Tahsis Salonu'na giren kızla çok az benzerlik gösteriyordu. Kaderinde olan, aristokrasinin arasında kalmaya uygun bir kadın haline gelmişti. Saten elbisesinin hareketliliği, Livira'nın düz ve köşeli vücudunda hâlâ eksik olan tüm kıvrımları ortaya çıkarıyordu.

"Kral Oanold." Lord Algar eğilerek selam verdi. "İzninizle Leetar Hosten'ı, saygıdeğer hizmetinizde kıdemsiz diplomat olarak göreve atanması vesilesiyle takdim etmek isterim."

"Hosten mı?" Livira ismi tanıyınca tısladı ve Meelan'ın kolunu tutmak için döndü. "O senin..."

Meelan sanki bu itiraf ona acı veriyormuş gibi dişlerini sıkarak, "Kız kardeşim," dedi.

İki genç adamın da atandığına dair ayrıntılar Livira'nın gözünden kaçmadı. Leetar ve Meelan'a bakıp duruyor, uzun zaman önce görmüş olması gereken ipuçlarını arıyordu. Bu yüzden mi buradaydılar? Meelan'ın kız kardeşinin onurlandırıldığını görmek için mi? Meelan'ın orada oluşu şimdi biraz anlam kazanmıştı. Ama Yute, Livira ve Leetar'ın birlikte tahsiste oldukları için arkadaş olduklarını düşünmüyordu herhalde?

Lord Algar ve heyeti kibar alkışlar eşliğinde geri çekildi. Leetar ya Livira'ya ya da erkek kardeşine öfkeli bir bakış attı. Hangisine olduğunu ayırt etmek zordu. Algar'ın tek gözü Livira'yı aradı ve yanından geçip giderken dudaklarında küçük ama çirkin bir gülümseme belirdi.

Bir sonraki heyet diplomatların alkışları arasında ilerledi. Laboratuvar-dan Hiago Abdalla, turuncunun pek de hoş olmayan bir tonunda resmi bir cüppe giymişti. Muhtemelen kimyasal lekeleri saklamakta en iyi renk olduğu için bu rengi seçmişti. Simyacı olarak onaylanması için ikisi de Leetar'dan büyük olan iyi giyimli iki genç kadın daha getirmişti. Livira'ya göre en azından yirmili yaşların ortasındaydılar. Aristokrasiden çok hali vakti yerinde tüccarların kızlarına benziyorlardı. Belki de daha az varlıklı olanlar daha uzun süre beklemek zorundaydı ya da belki de eğitilmiş bir simyacının aralarından seçmesi bir diplomatinkinden daha fazla zaman alıyordu.

Livira'nın aklına birden Meelan'ın kız kardeşini izlemek için burada olmadığı geldi. Aynı servet, hangi masada oturursa otursun bugün ona bir kütüphanecinin beyaz cüppesini satın alacaktı. Livira'nın hizmetten atılması da aynı şekilde aleni mi olacaktı? Dizlerine bakınca sadece cüppesinin siyahlığını görüyordu. Kuşkusuz kral herkesin önünde kınanmasını takdir edecekti. Lord Algar sonunda bahsini ve daha fazlasını kazanmış olacaktı.

Kendi mevkisinin çok üstünde hırsları olan, düşük seviyeden bir Dustlının haddinin bildirildiğini gören kalabalığın sonsuz alkışlarını hayal etti. Livira kendisini dinleyen tanrılara, Yute'un böyle bir baskıya direnecek ve gecenin bu kısmını diğer vekillerle birlikte özel olarak yürütecek cesarete sahip olması için dua etti.

“Gel, Livira.” Livira, Yute'un ayağa kalktığını fark etti. Umutsuzca ona baktı. “Stajyer olmayı özleyeceğini biliyorum.” Yute ona gülümsedi, pembe gözlerinde şefkat vardı. “Yakında hepsi bitecek.”

Livira öylece gitmeyi düşündü. Her şeye sırtını dönmeyi. Ama Yute'a bunu yapamazdı. Yıllar boyunca başka ne olmuş olursa olsun Yute o gün Tahsis Salonu'nda ona güvenmişti ve onu daha fazla utandırmak istemiyordu. Onu bu eyleme iten baskıları anlıyordu. Ele geçirdiği yazışmalarda tespit ettiği kişiler, iradelerini ona karşı kullanmak isteyen güçlü kişilerin sadece bir kısmı olmalıydı. Livira keyifsiz bir şekilde ayağa kalktı ve tahtın beş metre önünde durduğu yere kadar onu takip etti.

“Kral Oanold.” Üstat Yute eğilerek selam verdi. “Livira Page'i kütüphaneye hizmet etmek üzere genç kütüphaneci olarak atanması vesilesiyle takdim etmeme izin verin.”

Modası geçmiş endüstrinin büyük bacaları yerle bir edildiğinde, binlerce kişinin gözlerini üzerine çeken bir manzara ortaya çıkar. Sessiz patlama, şüphe anı, sadece yapının büyüklüğü nedeniyle yavaş görünen kaçınılmaz çöküş. Büyük bacalar inşa edildiğinde, ilgi çok daha sessizdir. Belki de bu sadece bir zamanlama meselesidir.

Yıkım İştahı, Rose L. Axe

39. BÖLÜM

EVAR

Evar şehirler hakkında okumuştı ama Mekanizma'yı sıkça kullanan kardeşlerinin aksine daha önce hiç şehir görmemiş, sokaklarında yürümemiş, mimarisine hayran kalmamış ve kalabalıklarına şaşkınlık içinde bakmamıştı.

Kayaya oyulmuş dolambaçlı bir merdiven keşfedince dağın yamacından indi ve birçok sütunun olduğu salonlarla çevrili büyük bir meydandan geçerek şehre girdi. Geceyi şekillendiren uzaktaki ışık ağları, içinde hareket ettiği bir takımyıldızına dönüştü. Sahiplerinin ellerinden ya da çekildikleri tekerlekli araçlardan sallanan ışıklar, yüksek pencerelere yerleştirilmiş özenli paravanların arkasında parlayan ışıklar, sokakları aydınlatmak için yerleştirilmiş cam kapaklar içinde yanan ışıklar. Ve insanlar. Evar, Clovis'in çocukluğundaki kütüphanenin yoğun bir nüfusa sahip olduğunu düşünmüştü ama o yüz ya da iki yüz kişi buradaki on binler arasında tamamen kaybolabilirdi.

Evar, dağdan görülen kamp ateşlerinin iğne ucunu andıran görüntüleri dışında daha önce hiç alev görmemişti. Fenerlerin içini görmeye çalışarak bir arabayı takip etti, dans eden alevlerden büyülenmişti. Eğer yapabilse elini uzatır ve daha iyi incelemek için birini eline alırdı. Meydanın iyice ortasına götürüldüğünü fark edince durdu. Her tarafında insanlar yürüyordu. Evar döndü, döndü, hepsini izlemeye çalışırken yanaklarını şimdiden ağrıtmaya başlayan büyük ve şaşkın gülümsemenin farkına vardı.

Bu şehir onun geçmişinde olmalıydı ama acaba Livira'nın da geçmi-

şinde miydi yoksa -tabii eğer varsa- geleceğinde miydi? Acaba aynı şehir onun ve bir araya getirilmiş ailesinin tüm hayatları boyunca hapsedikleri kütüphanenin dışında onlarca yıl hâlâ ayakta kalmış mıydı? Harabe halinde miydi? Evar, kapılarına dayanan ordunun neden olabileceği her türlü yıkımdan kurtulduğunu ve kaçışını memnuniyetle karşılayacak insanların olduğunu, daha da görkemli bir şekilde onu beklediğini düşünmekten hoşlanıyordu.

Her şeyi hesaba katarak uzak geçmişinde, Livira'nın zamanından bile yüzyıllar öncesinde var olması gerektiğini düşündü. Clovis'in çocukluğunu ziyaret etmek için sırayla sadece üç havuz ilerlemişti ve bu ayrıldığı zamandan onlarca yıl önceydi. Onu buraya getiren havuza ulaşmak için sıranın ilerisinde hatırı sayılır bir mesafe daha koşmuş, Livira'yı alan havuzdan sonra düzinelerce havuzu geçmişti. Sıranın dışına çıkmış olsaydı Livira'nın teorisine göre kendini tamamen farklı bir dünyada bulabilirdi.

Evar bunları aklından çıkardı ve dikkatini karşısında olanlara verdi.

Küçük ölçekler Evar'ı en az büyük ölçekler kadar şaşırttı. İnsanların giydiği kıyafetler! Evar bir kavram olarak modanın farkındaydı ama Livira dışında hiç kimsenin eski kitap kapaklarının derisinden yapılmamış bir giysi giydiğini görmemişti. Çeşitlilik, renkler, kumaşın sarkması ya da sarkmaması, kolyeler, broşlar, zincirler... Hepsi gözünü alıyordu. Sanki bu insanlar dumanı tüten bir ormandan gelen kuşlara dönüşmüş ve önemlerini ya da arzu edilebilir olduklarını belirtmek için kendi canlı tüylerini yaratmışlardı.

Evar kendini geçici olarak diğer insanların düşüncelerine sokabilecek çarpışmalardan kaçınmaya çalışarak kalabalıkların arasında dolaştı. Rüzgâr binaların arasında fısıltıya dönüştü ve rüzgârın kendisine dokunamasa da kokuları taşıyabildiğini keşfetti. Kütüphanenin neredeyse tekdüze kitap kokusundaki küçük farklılıkları algılamaya ayarlı olan burnu, kısa süre içinde korkunçtan lezzetliye kadar aradaki her şeyin çeşitli kokularının saldırısına uğradı.

Bu, uzun zamandır mahrum bırakıldığı hayattı. Çeşitlilik ve seçeneklerle dolu bir hayat. Burada bir yön seçebilir ve aynı şeyi iki kez görmeden sonsuza kadar yürüyebilirdi. Evar, karnının havuzlu bahçenin solgun cömertliği için hiç göstermediği bir tutkuyla guruldadığı, bilinmeyen yiyecekler satan tezgâhların ışıltısı etrafında kümelenen insanların her iki yanında kalabalık oluşturduğu bir sokağın ortasında durdu. Kollarını açtı, karanlık gökyüzüne baktı ve yavaş bir dönüş yaparak üzerindeki yıldızları kendi karar verdiği yörüngelerde döndürdü. Clovis'in odasında ken-

dini yalnız, halkı tarafından görmezlikten gelinmiş, kendisinininkine çok benzeyen ama daha büyük bir aileden dışlanmış hissetmişti. Burada aynı bütünlük yoktu. Etraf o kadar kalabalıktı ki sokaktaki herkes birbirine yabancıydı. Burada daha önce hissetmediği bir eşitlik hissediyordu. Kendisi de etrafındakiler kadar sağlam ve gerçek olsaydı yine de ona pek aldırış etmezlerdi.

Evar geçen yüzleri izledi. Burası ne kendisi ne de Livira doğmadan yüzlerce yıl önce olan bir şehirdi. Görebildiği herkes -ki sayıları o kadar fazlaydı ki- çoktan ölmüş, rüzgârda toz olmuşlardı. Bu onu üzdü ve hemen aklından çıkardı. Eğer burası Livira'nın dağın eteklerinde bildiği şehirse eski bir metropol olmalıydı.

Evar kendini insanların arasına bıraktı ve akıntıda sürüklenen odunlar gibi gece vakti şehri rasgele keşfetti. Büyük meydanın gösterişlerinden ve orada sergilenen ayrıcalıktan uzakta, etrafındaki insanlarda gerginlik gördü. Burada insanlar hızlı adımlarla yürüyordu. Pencereilerin çoğu kapalıydı. Sokaklarda satıcılar yoktu. Erkekler ve kadınlar birbirlerine ciddi ciddi bakıyorlardı. Her tarafı yüksek binalarla çevrili, her birinde aileler, uyuyan çocuklar, belki de evcil hayvanlar olan daralan sokaklardan aşağıya indi. Zaman zaman endişeli yüzler arasında kardeşlerinden birini ya da Clovis'i gördüğünü düşündü ama uzun zamandır etrafında sadece bu yüzler vardı ve zihni belli belirsiz de olsa benzerlik gösteren her şeyi aynı kişiye benzetmeye çalışıyordu.

Starval'ı iki küçük oğlan çocuğunu elinden tutup yürüyen bir baba, Clovis'i her yabancıya gülümseyerek mallarım satan bir tüccar, Kerrol'ı altın düğmeli bir ceket giymiş, yanında genç ve güzel bir kadınla arabayla geçen bir adam ve Mayland'ı da yüksek bir balkondan merakla onu izleyen biri olarak gördü. Bir an için elmasını ısırarak geçen bir kızda Livira'nın yüzünü bile gördü. Onu takip etmek için döndüğünde karşısındakinin o olmadığını, Livira'nın keskin canlılığından yoksun daha yaşlı biri olduğunu gördü. Hayaletler. Bunlar olmuş olanın hayaletinden başka bir şey değildi, sadece olmuş olanın bir hayaleti tarafından görülebiliyordu. Daha karanlık sokakları dolandı, meyhanelerin ışıklarını ve müziğini geçti, pencerelerinden sızan kahkahaları duydu. Acaba o burada mıydı? Kitabının yazarı burada mıydı? Eğer o kapının eşiğindeki kadın dönerse onun yüzünü görebilir ve onu o anda tanıyabilir miydi? Belki de havuz onu buraya bir şehrin ölümü için değil, onu araması için getirmişti. Eğer o kadın bu kalabalığın arasındaysa Evar onu bulabilecek miydi? Acaba kadın onu birçok başka kişinin göremediği yerde görebilecek miydi?

Bir yanı adını koyamadığı, yüzü hâlâ zihninin gölgeleri arasında saklı duran bir sevgiliye bakarken kendini aptal gibi hissediyordu. Aptalcaydı. Yine de... Yine de... Ama yine de o damarlarında akıyordu ve dünya sonunda onları birbirlerine geri verene kadar huzur bulamayacaktı. Aptalca ya da değil, işin gerçeği buydu.

Evar aslında hiç niyeti yokken şehrin surlarına geldi. Surların üzerinde silahları kıpırdayan yüzlerce asker görebiliyordu. Gerginlikten ziyade kimyayla çalışan bir tür fırlatıcı alet olduğunu düşündü. Şehri henüz keşfetmişken kapılarına dayanan düşman tarafından birkaç gün içinde ele geçirilmesi imkânsız görünüyordu. Surlar o kadar yüksek, halk taştan evlerinde o kadar kalabalıktı ki. Aşağıdan bakıldığında sayıları ve savunmaları yenilmez görünüyordu. Ama dağın yüksekliği Evar'a farklı bir gerçek sunmuştu. Her ne kadar kelimelere dökmekte zorlansa da Evar'ın teorisine göre havuzlar, yolcularını önem arz eden zamanlara götürüyor olmalıydı. Bu gece bu teorinin bir denemesi olacaktı.

Evar surların üzerinde durmak için basamakları tırmadı. Oraya çıkana kadar duvarın içine yürüdüğünde ona hiçbir direnç göstermemesine rağmen basamakların onu nasıl yukarı çıkardığını merak etmek aklına gelmemişti. Dünyanın onun mantığına uymayı seçmesi ve toprağın onu yutması ihtimaline karşı konuyu görmezlikten gelmeye karar verdi.

Evar bir süre askerlerle birlikte durup önlerinde uzanan kamp ateşi dermasına baktı. Çoğu böbürlenme ve şaka dolu olan konuşmalarını dinledi. Kadın askerlerden biri silahının namlusunu uzaktaki düşmana doğrulttu.

“Ben endişelenmiyorum. Menzile girdiklerinde, bu güzellikle bir dakikada altı piş kurusunu indirebilirim. Hiç sorun değil.”

Arkadaşlarından biri homurdandı.

“Çıplak ellerimle daha kısa sürede daha fazlasını haklayabilirim.”

Kır saçlı ve üniformasının içinde kamburu çıkmış yaşlı bir adam, “Yapmak zorunda kalacaksın,” dedi. “Batıdan daha da fazlası geliyor. O ordu geldiğinde o zaman göreceğiz.”

Askerler sözcükleri çok garip bir şekilde telaffuz ediyor, yanlış yerlerden alıntı yapıyor ve bazen tamamen yeni kelimeler uyduruyor gibiydi. Evar daha önce hiç aksan duymamıştı ve zaman zaman tüm bunlara anlam vermekte zorlanıyordu. Bunun, kendi kişisel eksikliğinin yanı sıra kütüphanedeki hapis hayatıyla dağın eteklerindeki bu şehir arasında geçen zamanın bir göstergesi olabileceğini fark etti. Kütüphanedeki kitapların dili nasıl yüzyıldan yüzyıla değişiyorsa askerlerin ağızlarından dökülen kelimeler de öyle değişiyordu. Aslında bu kadar anlaşılır bulduğuna bile şaşırmıştı.

Evar gecenin büyük bir kısmını surların üzerindeki askerlerin arasında yürüyerek geçirdi. Şehir onu her ne kadar büyülemiş olsa da kısa sürede kalabalıklaştığını hissetmiş ve etrafında daha fazla alan ve aynı zamanda daha az insan olan bir yerde olmayı tercih etmişti. Oturup onların böbürlenmelerini, şikâyetlerini ve endişelerini dinledi. Aralarındaki boş sohbetlerde geçen hayatlarının ayrıntıları, hiçbir önemi olmamasına rağmen onu hemen içine çekiyordu. Kendisini, yabancıların anlattığı sayısız görünmez çizgiyle şehrin büyük organizmasına bağlı hissettiriyordu. Sanki Değişim'e geri dönmüş ve kendisini o büyük ağaç ormanının odun ve öz suyundan oluşan birbirine bağlı tek bir varlık haline getirdiği ağa bağlayacak kökler yetiştirmeye başlamıştı.

Evar daha önce hiç şafak vaktini görmemişti ama yıldızların soluklaşmasının ve doğuya doğru gökyüzünün griye dönüşmesinin şafağın gelişini müjdelediğini anlayacak kadar okumuştı.

"Ateş!"

"Nerede?"

"Milyonlarcasını görüyorum." Düşman kampına bakıyordu.

"Ateş!" diye tekrarladı adam. Başka bir askeri sürükleyerek yüzünü şehre döndü.

Kuzey yamacının yükseklerinde, şehrin ışıklarının kesildiği ve dağın karanlığının hâkim olduğu yerde ateşler vardı. En az üç tane. Büyük ateşler.

"Piçler tepeyi aşmış olmalı."

"Ama geçit korunuyor!"

"Sırtın üzerinden kayalıklara tırmanmışlar."

"Bir orduyu getiremezsiniz."

Ama getirebilmiş gibi görünüyordlardı. Başka bir bina, çatısından alev kusmaya başladı.

Evar'ın yeni keşfettiği ateş sevgisi azalmaya başladı. Bu mesafeden bile serbest bırakıldığında ve büyümesine izin verildiğinde aç bir şey gibi görünüyordu. Subaylar sur boyunca, karanlık yamaçlarda her ne varsa ona karşı bir savunma oluşturmak için gönderilecek mangaları bir araya getirmeye başladı.

Evar, bir düzine askerden oluşan grupların daha büyük birlikler halinde toplanıp sokaklarda hızla uzaklaşmasını izledi. Rüzgâr artık uzaklardan gelen çığlıkların belli belirsiz sesini taşıyordu.

"Delirdin mi sen?" Evar bunu en yakınındaki yüzbaşının yüzüne söyledi ve hiçbir şekilde onay almadı. "Bu bir şaşırtmaca. Büyük bir kuvvet bu aşamada yangın çıkarmaz!" Clovis daha fazlasını söyleyebilirdi ama Evar'a

aktardığı bilgisinin bir kısmı surlardaki subaylarınkini aşmış görünüyordu. Ya da belki de tehlikede olan kendi halkınız, verdiğiniz emirlerle yaşayıp ölecek olan kendi askerleriniz olduğunda karar vermek daha zordu.

Düşman, ilerleyişi neredeyse mükemmel bir zamanlamayla yapmıştı. Kuzey bölgesinden gelen ilk raporlar küçük, hızlı hareket eden kundakçı gruplarını işaret ederken surların ötesindeki devasa ordu ileri atıldı. Subaylar takviye için bağıırıyordu. Görünüşe göre düşmanın ikinci destek ordusunu bekleyeceği inancı şehir kuvvetlerini yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemişti.

Evar ayağa kalktı ve siperlerden ilerleyişe baktı. Etrafındaki askerler mermi atan silahlarını doğrultmuştu.

“Sabberlar.” Evar bunu düz bir tonda söyledi. Düşman farklı bir ulusun insanları değildi. Onlar tamamen farklı bir tür, Clovis’in ailesi ve arkadaşları arasında benzer bir katliama neden olanla aynı türdü. Evar surlardan bakınca, sanki aralarında dolaşıp onları telef edebilirmiş gibi hissediyordu ama yakından ne kadar tehlikeli olduklarını biliyordu.

Sürü halinde gelmişler, bir ölüm alanından geçtiklerini bildikleri için var güçleriyle koşuyorlardı. Aralarında duvarları aşabilecek kapasitede çok sayıda merdiven taşıyorlardı. Bazıları surlardaki askerlerin elindekilere benzemeyen fırlatıcı silahlar taşıyordu. Yaklaştıkça ve savaş çıgıllıklarının uğultusu ayaklarının tozlu gürültüsünü bastırdıkça Evar onların silahlarının etrafındakilerden daha ilkel göründüğünü, belki de daha eski tasarımlar olduğunu ve bu şekilde silahlanmış her birine karşılık sadece mızrak ve yay taşıyan yirmi kişi olduğunu görebiliyordu. Yine de niyetleri açıktı. Askerlerin öfkelerini bedenleriyle emmek, düşenlerin cesetlerinin üzerinden geçmek, surlara tırmanmak, öfkelerinin onları şehre taşımaya ve önlerindeki her şeyi ezip geçmesine izin vermek.

Evar uzaklara, savunmacıların olduğu hatta baktı. Zaten bir Sabber katliamı izlemiş ve etrafındaki insanlar ölürlen çaresizce durmuştu. Bunu tekrar yapacak gücü yoktu.

“Özür dilerim.”

Yavaşça uzaklaştı.

Popüler edebiyat, bir tacın ağırlığının onu oluşturan malzemelerin toplamından daha büyük olduğu konusunda hatırı sayılır yaygara koparma alışkanlığına sahiptir. Ancak bu genel olarak rütbeler, özel olarak madalyalar, birçok kelime ve özellikle de isimler için geçerlidir. "Hediye" kelimesi kendi ağırlığını taşır. Ortalama değerde bir eşyayı alın ve bir parça hediye paketine sarın. Terazî zar zor sallanacaktır. Üzerine "hediye" sözcüğünü koyun, alan kişi bu yükün altında sendeleyebilir.

Başarılı Bir Saturnalia'nın Sırrı, Soton Sloth

40. BÖLÜM

LİVİRA

Livira kendini doğrudan Kral Oanold'a bakmak yerine yan gözle Yute'a bakarken buldu. Bu utanç vericiydi çünkü onun yüz ifadesini görmek isterdi. Yute'un ifadesi, şehir kapılarından saray merdivenlerine uzanan yolu süsleyen heykeller kadar boştu.

Sessizlik, sunak taşındaki kan gibi salona yayılmıştı. Livira tahta doğru yürürken sessizlik çökmeye başlamış ve Yute onu kütüphaneci ilan ettiği anda mutlak bir hal almıştı. İlanından bu yana o geniş salondaki tek bir kişi bile nefes almamıştı. Kütüphanecilerin sessizliğe alışkın olduğunu düşündü Livira ama bu sessizlik öyle bir gerginlik yaratmaya başlamıştı ki bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Livira krala baktı. Oanold'un ağzı bir karış açık, dudakları ıslak ve öfke duyamayacak kadar şaşkıındı. Livira'nın gözleri, kralın gözleriyle buluştuğunda bu durum değişti. Yanaklarındaki solmuş torbaların üzerinde duran iki soluk gözde yeni bir şey belirdi.

"Hayır."

"Majesteleri!"

Yute bunu bekliyordu. Cevabını ne kadar hızlı verdiğine bakılırsa bunu bekliyor olmalıydı.

"O bir Dustlı"

Yute başını eğdi. "Surlarımızın ötesinde doğmuş," dedi.

"Dust'ta."

"Majesteleri, evet. Söylediğiniz gibi."

“Bırakın beyaz giymeyi, kütüphanenin koridorlarını süpürmeye bile uygun değil!”

“Süpürme becerisi istenilen birçok şey bırakıyor.” Yute başını salladı. “Diğer konudaki görüşünüzü baş kütüphaneciye bildireceğim.” Bir elini Livira’nın omzuna koydu ve onu çıkışa doğru döndürmeye başladı.

“Dur!” Kral Oanold sesini yükseltti.

“Majesteleri,” diyen Yute ona döndü. Livira’nın üzerindeki eli, şimdi sadece yüz metre değil, binlerce kilometre uzakta görünen kapıya yönelmesini sağlıyordu.

Livira bakmak istedi ama Yute’la birlikte, hayatlarını tek bir kelimeyle sona erdirebilecek adamı daha da öfkeliendireceği hissini paylaşıyordu. Kulak kabarttı ve sağır edici sessizliğin içinden, seçenekleri üzerinde düşünen bir adamın sesini duyabiliyordu. Kral Oanold şehrin sahibiydi. Dağın ve ardında yükselenlerin sahibiydi. Dust’ın ve onun ötesindeki şehirlerin sahibiydi. Ama kütüphanenin sahibi değildi. Lejyonları komuta ediyordu ama kütüphanecileri etmiyordu. Livira’nın, Yute’un neden bu teknik meseleyi kralı dövmek ve herkesin önünde küçük düşürmek için bir sopaya dönüştürmeyi seçtiği ve diğer kütüphanecilerin bunu yapmasına neden izin verdiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kralın gururunun sağduyusunun önüne geçmesine izin verip vermeyeceğini ve harekete geçip geçmeyeceğini tahmin etmek konusunda da benzer şekilde çok az bilgisi vardı. Onları kolayca hapse attırabilirdi. Onları burada ve şimdi idam edebilirdi. Livira’yı ait olduğuna inandığı kanalizasyona zincirle bağlatırabilirdi. Her ne kadar Livira’nın araştırmaları kanalizasyonda kimsenin tam zamanlı çalışmadığını ortaya çıkarmış olsa da bu sadece Malar’ın masallarından biriydi.

Yine de kütüphane narin bir hazineydi. Ona çok sıkı sarılırsanız kendinizi kırık parçalardan başka bir şey tutamazken bulabilirdiniz. Kütüphaneciler ve onların ayrıntılı, aşılmaz dizinleri Oanold’un istediği şeyi kolayca ele geçirmesini engelliyordu.

Daha önceki, daha kanlı bir nesilde, Kral Oanold’un gücü kılıç kullandığı kolunun kudretine ya da saldırıya hazır olmasına dayanmış olabilir. Ataları şimdiki konumuna giden yolu başkalarını öldürerek kazımış olabilir ama Crath şehri bir savaş silahından çok bir saat mekanizmasına benziyordu, dişlileri siyasi ve toplumsaldı. Aristokrasi motorun dişlileriydi ve sokaklarda çalışan işçilere kadar herkes çark içindeki diğer çarkları döndürüyordu. Bu sistem, bir zamanlar tek tek dükkânlarda ve evlerde icra edilen zanaatların, yüzlerce kişinin omuz omuza çalıştığı düzenli sıralar

halinde yürütüldüğü yeni fabrikaların çatılarının altına kadar uzanıyordu. Bunların hiçbirisi kralın uygulamak zorunda kaldığı kısıtlamayı kolaylaştırmıyor ama belki de kaçınılmaz kılıyordu. Zira hüküm sürdüğü kısıtlamaları kabul etmeden bu kadar uzun yıllar iktidar koltuğunu koruyamazdı.

Oanold kalın bir sesle, “Onu gözümün önünden uzaklaştır,” dedi. Yanakları kızarmıştı. “Ve baş kütüphaneciye, bu çocuğun geleceğini görüşmek üzere saraya çağrıldığını söyle. Ve sizin geleceğinizin de Vekil Yute.”

Yute eğilerek selam verdi ve Livira tereddütle dönerek daha az bir zarafetle onu taklit etti. Tekrar doğrulduğunda, Yute neredeyse yüz altmış kilometre uzakta gibi görünen çıkışa doğru yürümeye başladı.

“Koşma.” Livira onu geçmeye başlayınca Yute koluna dokundu. “Biz kütüphaneciyiz ve görevimiz belirli bir saygınlık gerektirir.”

Biz kütüphaneciyiz.

Livira’nın bir kütüphaneci olduğu fikri çok gülünçtü. Ama doğru gibi geliyordu. En azından şimdilik.

“Şimdi ne olacak?”

“Şimdi seni kütüphaneye geri götüreceğiz ve Malar da maaşını hak etme şansı bulacak.”

“Memnun olmayacaktır,” dedi Livira.

“Tecrübelerime göre asla memnun olmaz,” diye yanıtladı Yute. “Ama bir amaca çok ihtiyacı vardı ve ona büyük bir amaç verdik.”

“Ben hâlâ parayı tercih edeceğini düşünüyorum.”

“Eminim, o da böyle düşünüyordur,” dedi Yute. “Ama haklı olduğundan şüpheliyim.”

Arkalarından bir konuşma sesi yükseldi. Giderek büyüyen bir dalga onları büyük giriş kemerine kadar kovaladı ve arkalarında kalan merdivenlerden taşıtı. Livira soğuk gece havasını rahatlatarak karşıladı. Unutulmuş bir ihtişamla etrafa saçılmış yıldızlar sanki daha önemli bir derdi yokmuş gibi dikkatini çekti. Bakışlarını hâlâ kapıların önünde duran kraliyet muhafızlarına çevirdi.

“Kral bizi öldürtecek mi?”

Yute başını salladı. “Bundan oldukça şüpheliyim,” dedi. “Ama bu yönde düşünüen başka biri varsa bunu kendisi yapmak ve onun gayriresmi teveccühünü kazanmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşünebilir.”

“Meelan!” Livira geç de olsa sınıf arkadaşını hatırladı. “Onu geride bıraktık!”

“Yarın kendi başına dönmesi daha iyi olur. Geceyi ailesiyle geçirmek ona iyi gelecektir.”

“Zengin ailesi.” Livira hâlâ düşmanının yardımcısı Serra Leetar’ın, Meelan’ın kız kardeşi olduğuna inanamıyordu. Sırrar Meelan’ın kız kardeşiydi. Sınıf arkadaşlarından öğrenmeyi başaramadığı bir sır daha! Sırada ne vardı? Carlote, Kral Oanold’un gizli aşk çocuğu mu olacaktı?

“Hiçbirimiz ailelerimizi seçemiyoruz,” dedi Yute. Hâlâ sakindi ama Livira’nın daha önce herhangi bir konuda kullandığını hatırlayamadığı kadar hisli geliyordu sesi.

“Yute!” diyen ses arkalarında yankılandı. Taşa vurulan bir çekiç kadar keskindi.

Döndüklerinde, saray merdivenlerinin dibinde Lord Algar’ı gördüler. Sanki oturduğu yerden kalkıp onları büyük salon boyunca kovalamak zorunda kalmamış gibi dengeli ve zarıftı. Arkasında Serra Leetar vardı. Cüppesini savurarak merdivenlerden inmeye devam ediyordu.

Yute başını eğip, “Algar,” dedi.

“Bunu hâlâ durdurabilirsin,” dedi Algar. “Yüce tanrılar! Dostum, ne yaptığını, burada nelerin tehlikede olduğunu biliyor olmalısın.”

Serra Leetar telaş içinde onun yanına geldi. Mükemmel saçları artık o kadar da mükemmel görünmüyordu. Algar ona sinirli bir bakış attı. Leetar ise görmeyi umduğu birini arıyormuş gibi etrafına bakındı. Muhtemelen kardeşinin hâlâ sarayda olduğu gerçeğini gözden kaçırmıştı.

Yute adam yaklaşırken ince lordu izledi. Meşale ışığı göz bandının kızılina vuruyordu.

“Bırak bir insan ırkım, bir türü bile şeytanlaştırarak yüce iyiliğe hizmet edilemez, Algar. Ve daha büyük bir iyilik hiçbir zaman gerçekten amacın olmadıysa bu durumda aynı şeyin kâr için de geçerli olduğunu düşün.”

“Bu gerçekten de senin son şansın kütüphaneci.” Algar uzaklara, meydana çevreleyen ışıklı binalara baktı. “Eğer arkanı dönüp gidersen bundan sonra olacaklar senin başına patlar.”

Yute döndü ve muhafızların yanından geçip gitti. Livira, Leetar’a çaresizce baktığında, Leetar da gözlerini uyarı olabilecek bir şekilde açmıştı. İkisi konuşmadan Algar tek gözünü bir kez daha Livira’ya dikti ve Livira bu bakış altında dönüp saray alanını terk etti. Malar da kapıların diğer tarafında onlara katıldı.

“Erken ayrılıyorsunuz,” dedi Malar.

Yute kuru bir sesle, “Kralın canını sıkmış olabiliriz,” diye cevap verdi. “Dikkatli olun.”

Malar sanki hararetli bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama bunun yerine başını salladı ve yolu gösterdi.

“Kralın canını *sen* sıktın,” dedi Livira. “Ben neden orada olduğumu bile bilmiyordum.”

Yute, “Sen var olduğun için onun canını sıktın,” dedi.

Meydanı sessizce geçtiler. Kalabalık, muhtemelen çoğu kralın salonunda olduğu için azalmıştı. Livira Malar’ın, saldırının her açıdan gelebileceğine dair uyarılarının keskin bir şekilde farkında olarak yaklaşan herkesi izledi.

“Bu neyin nesiydi?” Livira sorusunu sormak için sadece meydanın kenarına ulaşacak kadar bekledi. Yolları artık küçük saray bahçelerinin arkasından, dağın merdiven gerektirecek kadar dik yükseldiği yere uzanıyordu. “Neden onu kışkırttın?”

“Kütüphaneci olmak istemiyor muydun?” diye sordu Yute.

“Orada olanlar benim istediğim şeyle ilgili değildi.”

“Bu rütbeyi hak ediyorsun. Üstat Logaris’in kendi fikirleri var ama onun değerlendirmesi sana ne kadar öğrettiğine dayanıyor. Son birkaç yılda kendi kendine ne kadar çok şey öğrettiğini tam olarak anlamış değil. Hiçbirimizin bildiğini sanmıyorum ama en azından ben çok fazla olduğunu biliyorum.”

“Bir şey anlatmaya çalışıyordun ve bunun için beni kullandın,” dedi.

“Görüyorsun ya, Malar,” dedi Yute. “Sana onun inatçı olduğunu söylemiştim.”

“Genelev yengeçleri inatçıdır,” diye homurdandı Malar.

“Ne?”

“Onu hafife aldığını hissediyorum,” diyen Yute, Livira’nın genelevler, yengeçler ve genelev yengeçleri hakkındaki ilk sorusunu kesti.

Malar tükürüp kılıcını çekti ama Livira’nın önlerindeki gölgeli sokakta görebileceği hiçbir şey yoktu. “Bu, hançerini çalıp onunla bir toz ayısının ağzına atlamaya meyilli. Kütüphanede harcanıyor.” Etraflarındaki karanlığa hitap ederek sesini yükseltti. “O senin işini yapmalı, katil. Bu işte çok daha iyi olurdu.”

Sessizlikten başka bir şey yoktu. Livira, Malar’ın dikkatini neyin çektiğini merak etti. Belki de sadece yolun bu kadar sessiz ve karanlık olmasına takılmıştı. Belki de böyle bir iş için seçeceği yer burasıydı.

Malar, “Umarım, Lord Algar bu sefer düzgün birini tutmuştur,” diyerek geceyle konuşmaya devam etti. Kendisi ilerlerken Livira’ya Yute’un yanında kalmasını işaret etti. “Sokak kabadayılardan oluşan bir üçlüdensin. Takip etmesi zor bir hareket değil. Eğer önce kızı vurursan seni yakalarım. Önce beni vurursan kız kaçır. Ama oynamak için dışarı çıkarsan izlemek için kalır. Elinden bir şey gelmez.”

Siyah giyinmiş bir figür, küçük saraya komşu hamamların arkasındaki ek binalardan birinin çatısından yola atladı. Livira'nın aklına, kendi yerleşimine yaklaşan Sabber'in zıplayarak yürüyüşünü getiren bir zarafet ve doğal olmayan bir yaylanma hareketiyle yere indi. Figür duvara uzun bir şey dayamıştı. Bu bir ok çubuğu olabilirdi. Livira kalın ucun yakınında belli belirsiz bir parıltı gördü.

Suikastçı onlara doğru yürüdü ve her ikisi de askerin düz kılıcından biraz daha uzun olan iki eğri kılıç çekti.

Hafif keyifli bir kadın sesi, "Normalde zengin insanları uykularında öldürürüm," dedi.

"Tabii öyle yaparsın," dedi Malar. "Sen hangisisin?"

"Janacar." Kadın boynunu bükerek başını çevirdi. "Sen kimsin?"

"Hiç kimse. Sadece eski bir asker."

Kadın yüzünü örten siyah örtüyü açtı. Yıldız ışığı elmacıkkemiklerinin açılarını ve ağzının acımasız kıvrımını yakaladı.

"Kendini küçük düşürme, yaşlı asker. Sen benim sıkıcı gecemi biraz olsun ilginçleştiren adamsın. Umarım iyi bir gösteri sunarsın. Her şeyin bir anda bitmesi çok yazık olurdu. Bam, bam! Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Henüz bir şikâyetim olmadı."

Janacar ona yaklaşırken Malar hareket etmedi. Suikastçı sola saptı. Aniden çekildi. Sonra bir karşılık verip veremeyeceğini görmek için çalım attı. Birdenbire yere yığıldı. Malar kılıcındaki kanı temizledi.

"Kimsin sen?" dedi ve ölmek üzere olan bir kadının acı dolu fısıltısı duyuldu.

Malar'ın tek cevabı, kılıcının ikinci bir hamlesiyle kadını sonsuza dek susturmak oldu.

"Hadi, gelin," diyerek onları ileriye çağırdı.

Livira cesetle arasına uzak bir mesafe bıraktı.

Yute tek bir yorum yaparak, "Etkileyici," dedi.

"Algar ilk seferinde yeterince para harcamamıştı," dedi Malar. "Bu sefer çok fazla harcamış. Janacar'ı herkes bilir. Benim onun altında olduğumu düşündü. Beni ciddiye almadı. Beni çatıdan vurmalıydı."

"Neden yapmadı?" Livira hâlâ Malar'ın bıçağından damlayan kana baktı.

Malar omuz silkti. "Onun gibiler boş zamanlarının çoğunu havalı kılıçlarla dövüşmek için eğitim alarak, işlerinin çoğunu da gizlice dolaşarak, içkileri zehirleyerek, yaşlı adamları kablolarla boğarak geçirir. En iyi yaptığı

şeyden uzaklaşıp benim en iyi yaptığım şeye yöneldi. Biraz şöhret olma isteğiyle kendini bu duruma sokmak için aptal olmak gerektiğini anlayacak kadar ölme şanslarının olduğu dövüslere girmediler.”

“Sen yaptın,” dedi Livira. “Para için.”

“Ve şimdi fakir bir aptal yerine zengin bir aptalım.”

“Ama kılıç dövüşü için yıllarca eğitim aldıklarını söylemiştin.” Livira olayı zihninde canlandırmaya çalıştı ama sadece canlı bir suikastçı ve sonra da ölü bir suikastçı dışında hiçbir şey görmedi.

“Eğitim gerçek bir şey değildir. Kitaplar da öyle. Artık bir kütüphaneci olduğunu hatırlamakta fayda var. Başkalarının yaşadıkları hayatları okumak yerine, hayatı biraz yaşayacak kadar burnunu o sayfalarından çıkar.”

Livira gözlerini Malar’a dikti. Hiç kendisi gibi konuşmuyordu. Merdivene ulaştılar ve tırmanmaya başladılar. Livira onu takip ederken Yute arkasındaydı. Basamaklarda bir şey parlıyordu ama yıldız ışığı onu ortaya çıkarırken ne gördüğünü anlamasını da zorlaştırıyordu. Durakladı ve eğilerek parmaklarını kendisinininkinden birkaç basamak yukarıya koydu.

“Kan mı o?” Gözlerini Malar’ın sırtına dikti. “Kanaman mı var?”

“Durur,” diye homurdandı.

“Ama... Ama onu hakladın!”

“Şerefsiz de beni hakladı.” Bunu söylerken sanki bu itiraf sonucu aniden gerçek kılmış gibi tehlikeli bir şekilde sallandı.

Livira basamakların açık tarafına geldi ve kolunu omuzlarına attı.

Yute aceleyle arkasından yaklaşp, “Bırak, yardım edeyim,” dedi.

“Yer yok.” Livira, Malar’ın ağırlığını olabildiğince üzerine aldı. İri bir adam olmamasına şükretti. “Ayrıca bu merdivenleri zar zor çıkabiliyorsun.”

*

Malar’ı Yute’un evine götürmek, Livira’nın nefes nefese kalmasına ve terden sıırıslıklam olmasına neden olmuştu. Malar’ın gece boyunca kötüye giden durumuna destek olurken, onu takip ederken hissettiğinden daha çok korkuyordu. Onu yenilmez olarak hayal etmişti. Belki de uyarısı bununla ilgiliydi. Kendi hikâyesinin kahramanı olabilirdi ama gerçek hayat bunu umursamıyordu ve Malar bunu biliyordu.

“Cennetteki tüm tanrılar!” Salamonda, Yute’un kapıyı çalmasının ardından onları kapıda karşıladı. “Onu masaya yatırın.”

Malar mutfak masasında yarasının üzerine kıvrılmıştı. Yemek için gerekli malzemeler yere saçılmış halde dururken Salamonda, Yute’u doktor çağırması için gönderdi.

“Git, yukarıda saklan.” Malar sıkıldığı dişlerinin arasından konuşmuştu. Livira itiraz edemedi, “Buraya bir piç bizi takip edip, bağırsaklarını deşsin diye kanayarak gelmedim,” diye ekledi. Salamonda’ya baktı. “Kullandığım dil için özür dilerim, hanımefendi.”

Kadın başını salladı. “Livira’nın peşine düşen her şerefsiz benimle uğraşmak zorunda kalacak.” Livira’nın masadan kapıldığını görmediği bir et satırını salladı. “Yukarı çık, kızım. Merdivenleri kim olduğunu söylemeden çıkmaya çalışan biri olursa Wentworth’ı üzerlerine at.”

Livira başını salladı. Malar’a ölmemesi için uyarı dolu bir bakış attı ve aceleyle merdivenlere yöneldi. Bırakın Wentworth’ı fırlatmayı, kucağına alabileceğinden bile emin değildi ve bu sırada kedinin muhtemelen ona sırtını döneceğini düşünüyordu. Yukarı yöneldi, her katta durup bir silah aradı. Aşağıda bir sorun çıkarsa uygun şekilde silahlanmış olarak yeniden ortaya çıkmayı planlıyordu.

Yute’un evinin silah konusunda ne yazık ki eksik olduğu ortaya çıkmıştı ve Livira kısa süre sonra mutfaktan bir bıçak almayarak en iyi fırsatı kaçırdığını fark etti. Yute’un çalışma odasından bir kandil aldı ve üst kata taşıdı. Kızının odası Livira’nın son ziyaretinden beri hiç değişmemişti. Odada bir bakımsızlık değil ama bir bekleyiş havası vardı. Bir bakıma ona kütüphaneyi hatırlatıyordu ama kitap kokan bu odadan ziyade aşağıdaki odaydı.

Ne kadar yorgun olduğunu fark eden Livira yatağa oturdu. Malar’la ilgilenirken sarf ettiği çabaların yorgunluğu kollarıyla bacaklarını titretiyordu. Arkasına yaslandı ve tavanda titreşen gölgeleri izledi.

*

“Livira?”

Livira irkildi. Yattığı yerden doğrulurken, “Uyumuyordum,” diyerek yalan söyledi. Uyuyakalmış olması imkânsız görünüyordu.

“Yolanda da onu uyandırdığımda hep böyle derdi.” Yute yatağın ayak ucunda duruyordu. Solgun bir hayalet gibiydi. “Bugün onun doğum günü. Yirmi altı yaşında olacaktı.”

Livira’nın buna söyleyecek sözü yoktu. Birden gece olanları hatırladı.

“Malar!”

“Malar iyileşecek. Doktor yarasını dikti.”

“Beni kütüphaneci yapmasaydın yarası *olmayacaktı*. Bunu neden yaptın? Ve bunu hak ettiğimi söyleyerek dikkatimi dağıtmaya çalışma.”

Yute sandalyeye oturdu. Lamba ışığında hayalet gibi beyaz, sanki dünyadan ayrı bir şeymiş, insanlığın bir parçası değilmiş, Malar gibi bir adam-

dan çok bir asistana daha benzer bir şeymiş gibi görünüyordu. Bunu, Yute’u ve son zamanlarda onunla aynı derecede solgun görünen, kız kardeşi olduğu söylenen baş kütüphaneciyi düşündü. Bu ikili nereden gelmişti? Ve Yute’un kütüphaneye ilişkisi bir şekilde diğerlerinden daha mı derindi yoksa etrafındaki gizemler sadece Livira’nın kendi cehaletinin dumanı mıydı?

Livira uyku mahmurluğundan kurtuldu ve bir kez daha onun sadece Tahsis Salonu’nun merdivenlerinde tanıştığı günkü kadar yorgun ve yaşlı olan Yute olduğunu gördü.

“Bunu neden yaptım? Kurnazlığı tükettim. Manipülasyonda ve doğrudan itirazda başarısız oldum. Bana kalan tek şey meydan okumaktı.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Yute iç çekti. “Kralın Dust’tan gelen insanları insan olarak görmesini ve saygıyı hak ettiklerini bilmesini bile sağlayamazsam... Diğer insanları insan olarak görmesini sağlayamazsam o zaman Sabberlarla müzakere etmeyi nasıl umabilirim?”

Livira kaşlarını daha da çatı.

“Nasıl yapabilirsin? Yani neden bunu yapacaksın ki? Sabberlar surlarımıza geldiklerinde vurulmayı *hak ediyorlar*.”

Yute sandalyesine yaslandı, gölgeler yüzünü ele geçirdi. “Beni en son ne zaman görmeye geldiğini hatırlıyor musun?” diye sordu.

Livira başını salladı ve sadece oradan geçmekte olduğunu ve Salamon-da onu içeri çekmeseydi konuşmayacaklarını söylememeye karar verdi.

“Lanetler hakkında konuştum. Hatırlarsın. Çünkü sen her şeyi hatırlarsın.”

Livira tekrar başını salladı. Aradan geçen yıllar, Yute’un o gün ona yönelttiği bulmacaları tam olarak çözmeyi başaramamıştı.

“Bu şehri ilk kim inşa etti?” diye sordu Yute.

“Bilmiyorum.” Kütüphanenin uçsuz bucaksızlığı karşısında bunu itiraf etmek ona acı veriyordu. “Biz yaptık. Ama çok uzun zaman önce. Oanold’un atalarından biri değildi. En azından onun adını söyleyebileceği biri değil.”

“Neden bulunduğumuz yerdeyiz?” diye Yute sordu. “Madem bu kadar uzun zaman önceydi, kütüphane de bunca zamandır burada mıydı? Neden uzun zaman önce aylara doğru uçmadık?”

Livira’nın buna bir cevabı vardı. “Savaşlar,” dedi. “Sürekli savaşlar yaşıyoruz.”

“Gaz lambası ya da saat yapmayı unutturacak kadar yıkıcı savaşlar mıydı?”

“Sanırım öyle,” derken son savaşın nasıl olmuş olabileceğini hayal etmeye çalıştı.

Yute acımasız görünüyordu. “O kadar yıkıcı savaşlar yaşıyoruz ki tarih kaydedilmiyor.” Cüppesinden küçük bir cam kavanoz çıkardı ve ışığın önünde tuttu. Dust’tan gelen biri olarak Livira, kavanozun içindekilerin bir zamanlar kendi dünyası olan kulübelerin yakın çevresinin ötesinde bildiği her şey olduğunu görmekte zorlanmadı. “Toz mu?”

“Şehirler. Kemikler. Demir. Çimento.” Yute şişeyi beyaz ellerinde çevirdi. “Savaşlar o kadar yıkıcı ki insanların inşa ettiği her şeyi buna dönüştürdüler ve rüzgârın alıp götürmesine izin verdiler.”

“Anlamıyorum,” dedi ama belki de anlamıştı.

“Kütüphane bize bunu nasıl yapacağımızı öğretiyor. Defalarca bize dünyamızı nasıl yakıp kül edeceğimizi öğretti ama bunu yapmamızı engelleyecek kadarını öğretmedi. Tüm toplumların ulaştığı bir nokta vardır. Ben buna yangın sınırı diyorum ancak *yangın* derken gerçek yangını mı yoksa daha ölümcül bir şeyi mi kastettiğimiz koşullara göre değişir. Her neyse. Yangın sınırı, bir halkın yangın çıkaracak kadar gelişmiş olmasına karşın yangın yayıldığında onu söndürecek kaynaklara sahip olmamasıdır.”

Livira, “Peki, onlara ne oluyor?” diye sordu.

“Yanarlar.” Yute kavanozu yerine koydu. “Bu, kütüphanenin lanetlerinden biri.”

“Bizim lanetimize benziyor,” dedi Livira.

“Kütüphane bizim hafızamızdır. Hayatta kalan tek şey odur.” Yute acımasızca gülümsedi. “Belki de bizim bir parçamızdır.”

“Diğer lanetler nedir?” Livira bilmek istediğinden emin değildi.

“Bu gece için bir tane yeterli,” dedi Yute. “Olaylı bir gün oldu.”

“Bu konuda ne yapabiliriz?” Livira başını salladı. “Yani yine mi olacak?”

“İşleri yavaşlatabiliriz.”

“İşleri yavaşlatmak mı? Bu kadar mı? Bunun ne faydası olacak?”

“Yardımcı olacağından emin değilim.” Yute öne eğilince yüzü yeniden aydınlandı. “Kütüphaneden önce bu ilerlemelerin yardım almadan yapıldığı bir zaman vardı. Bu, dünyanın o kadar yeni, yeşil ve kaynaklarla dolu olduğu bir dönemdi ki nüfusumuz, zekâlarından başka hiçbir şey kullanmadan birbirini ardına sırları çözen dâhileri ortaya çıkaracak kadar artmıştı. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ve belli ki bir noktada kötü bir şekilde sona erdi. Ancak kütüphane olmadan ve şu anda sahip olduğumuz sayılarla, yeniden kayıt tutmaya başladığımızdan bu yana geçen iki

yüzyıldan daha az sürede elde edilenleri başarmak artık on bin yıl alabilir. Ama bu döngüleri kayadaki katmanlar gibi sayabilirsin. Kelimenin tam anlamıyla yerdeki tabakalar gibi.”

Livira tüm bu katmanları delip geçen kuyuyu düşündü. Yerleşim yerinde bunu kendi gözleriyle görmüştü. Hiçbir şey bilmeden önce her şeyi görmüştü.

“İşleri yavaşlatıyor musun? Sadece sen mi?”

Yute omuz silkti.

“Adam topluyordum.”

Zaman kekeleyebilir, sürüklenebilir, sürünebilir, koşabilir, yarışabilir ve bazen de uçabilir. Ancak en sevdiği hareket biçimi her zaman atlamak olmuştur. Ani bir şokla bir yılın, iki yılın, belki de iki düzine yılın geride kaldığını, izin almadan sinsice geçip gittiğini ve bizi hayal bile edemeyeceğimiz bir geleceğe ittiğini fark ettiğimiz anların noktalaması olmadan çok az hayat yaşanır.

Nehirden Denize, Mercury Wells

41. BÖLÜM

LİVİRA

Bir ok çubuğunun gümbürtüsü, ayakta uyuyan Livira'yı uyandırdı. Başını kaldırdı ve kendini büyük meydanın ortasında, üç yıl önce tam kütüphaneci rütbesine atandığı küçük saraya bakarken buldu.

Büyük, taş döşeli meydanın dört bir yanında, Crath şehrinin en kalantor vatandaşları dikkatlerinin dağılmasıyla duraklamıştı. Patlamanın kaynağını bulmak için yukarı bakıyorlardı. Yakında değildi ama rahatlamaya neden olacak kadar uzakta da değildi.

Henüz stajyerliği bitmemiş olan Meelan ağır kitap çantalarını yere bırakıp, "Kimyasal çubuk," dedi. Artık kimse onlara ok çubuğu demiyor, sadece *çubuk* diyordu. En yenileri kimyasal bir patlamayla, pis kokulu bir dumanın ortasında dönen bir kurşun koni fırlatıyordu. Küçük mermiler uzun, keskin bir oktan çok daha az endişe verici görünüyordu ama yüz metrede bir meşe ağacında üç dört santimetrelik delik açabiliyorlardı.

"Sence bu bir Sabber mı?" Livira yirmisine merdiven dayamış olabilirdi ama her nasılsa Sabberlardan bahsetmek bile onu Dust'ın ortasına geri götürüyor ve yeniden on yaşında hissetmesine neden oluyordu. Ve son birkaç yıldır baskınları giderek artan şehir surlarının ötesine ulaşmıştı.

Çığlıklar yüzünden arkasını döndü. Yalnız bir Sabber, Tahsis Salonu'yla Adalet Sarayı arasındaki boşluktan içeri girdi. Uzun bacaklı, en uzun boylu adamdan bile bir kafa boyu daha uzun olan Sabber hızla meydana doğru koştu. Arkasından takip çığlıkları geliyor, yaratığın önünde dehşete kapılmış kadınlar ve erkekler kaçıyordu. Yaratığın uzun kara yelesi arka-

sından dalgalanıyor, ince bir kılıcın kavisi güneşte parlıyordu.

Livira kendi bedeninde bir yabancıya dönüştü. Kütüphaneci beyazlarına sarınmış, kıpırdayamaz bir halde, kuyunun ıslak ağzının yanında bir kez daha bir çocuk gibi duruyordu. Dünyasını altüst etmek için yaklaşan o ilk kılıcı görüyordu.

“Livira!” Meelan’ın bağırıışları yanında durmasına rağmen uzaktan geliyor gibiydi. Şimdi bir şekilde, Livira’yla Sabber arasında duruyordu ve yaratık meydana geçebileceği binlerce yol varken doğrudan Livira’ya doğru koşmayı seçmişti.

Ne uzun ne de yapılı olan Meelan, stajyer cüppesinin mavisi ani bir rüzgârla etrafa savrulurken olduğu yerde durdu. Livira o anda, daha önce çok şey kaybettiği gibi onu da bir Sabber’a karşı kaybedeceğini gördü. Zihninde Sabber’ın ardından gri bir dalga yükseliyordu. Dust’ın sınırlarından toplanan onbinlercesi, tek ve durdurulamaz bir dalgayla yıkmadan kısa süre önce surlarının sağlamlığını test edecek bir orduyu gösterdi.

Livira, Meelan’a sadece, “Kaç!” diye bağırabilirdi. Bacakları onu sanki kaldırım taşına yapıştırmıştı. Sabber’ın hızı karşısında kaçmaya çalışmak boşunaymış gibiydi. Canavarın kılıcının parıltısı, kükreyen bir kurdun dişlerinin beyaz parıltısı gibi onu hipnotize etmişti.

Son anlar o kadar hızlı gelmişti ki Livira içine hapsolmuştu. Beklenmedik olduğu kadar gürültülü de bir patlama arkasından yükseldi ve Meelan’a doğru ilerlemekte olan Sabber, kendi hızının pençesinde yuvarlanan bir bez bebeğe dönüştü. Yere düştü, sekti, yuvarlandı, Meelan’ın bacaklarının altını süpürdü ve Livira’nın ayaklarının dibinde, sarı gözlerinden birini yüzüne dikmiş halde durdu.

Sabber’ın kan lekeli, demirden kabaca dövülmüş uzun kılıcı bacaklarına dayanmıştı. Felç halinden kurtulan Livira kılıcı iki eliyle kaldırdı. Sabber başını çevirmeden onu izledi. Kıpırmızı dişlerini bir sırtıma, bir hırıltı ya da bir yüz ekşitmeyle ona gösterdi. Livira kılıcı ölümcül bir darbe indirmek için kaldırdığında Meelan canavarın arkasında sendeleyerek ayağa kalktı. Sabber’ın bakışlarında okunamayan bir şey onu durdurdu. Kayıp mıydı? Teslimiyet miydi? Tanınma mıydı? Yoksa sadece zekâsı mıydı?

Her biri, iki asker çubuklarını Sabber’ın kafasına nişan alarak yanından geçti.

“Ölmüş,” dedi ilki.

İkinci asker tartışmayı kıvılcım yağdıran başka bir darbeli patlamayla sonlandırdı. Kanlı sonuç neyse ki keskin bir duman bulutunun ardına gizlenmişti.

Livira geriye doğru sendeleyerek kılıcını düşürdü ve Meelan onun yanına geldi.

Meelan kitap çantalarını, Livira da kendini toparladıktan sonra birlikte kütüphaneye doğru yola koyuldular. İkisi de konuşmuyordu -kulakları hâlâ çubuk darbelerinden çınladığı için olabilir- ama Livira Meelan'ın onu yakından izlediğini hissedebiliyordu. Kılıç kabzasının ellerini kanattığını fark etti ve cüppesine silerek temizlemeye çalıştı. Meelan'ın sormadığı sorusuna cevap olarak, “İyiyim,” diye yalan söyledi.

Yute'un evinin bulunduğu yola vardıklarında Meelan, Livira'nın iyi olup olmadığını gerçekten sormuştu ve Livira yine yalan söyleyerek iyi olduğunu söylemişti. Meelan anlasa da ne ilk yalanını ne de ikinci yalanını yüzüne vurmuştu.

Salamonda onları Yute'un merdivenlerinde bekliyor, sokağı izliyordu. Livira'nın önünü kesti. Sanki olan biten her şey alında gün gibi açık yazıyormuş gibi koluna girdi.

“Benimle gel, sana sıcak bir şeyler getireyim.”

Salamonda'nın haber almak için hangi büyüye güvendiğini Livira asla keşfedememişti ama dumanı tüten bir fincan baharatlı siyah çayı dudaklarına götürürken Sabber'in şokunun hâlâ parmaklarında yankılandığını ve dökmeden yudumlamayı zorlaştırdığını fark etti.

Salamonda, Meelan'ın yarasını fark ederek Livira'yı utandırdı. Meelan'ın başının arkasındaki siyah saçları kanla kaplanmış ve cüppesinin yakasına sıçramıştı. Bir kâse ılık su ve birkaç bezle stajyerle uğraşırken Livira'ya el sallayarak uzaklaştı.

“O, üst katta.”

Livira ahşap merdivenleri çıkarken Salamonda onu Yute'a yönlendirene kadar içinde olmayan bir öfkeyle harekete geçmişti.

Onu ilk kez yalnız bulmuştu. Wentworth'ın fare nüfusunu azaltmaya gittiğine şüphe yoktu. Yute başını kitabından kaldırıp onun kararlı adımlarına baktı.

“Bu senin ellerinde olmalıydı.” Livira avuçlarını açarak kılıç kabzasının bıraktığı paslı lekeleri gösterdi. Tanımadığı insanların kanı vardı. “Bizi geride tutuyorsun.” Kütüphaneci yıllar önce onu kendi davasına katmaya çalıştığında da aynı şeyi söylemişti.

Yute kızarmış parmaklarından başını kaldırıp onun yüzünü inceledi. “Asıl mesele, benim bizi neden alıkoyduğum,” dedi.

“Simyacılar doğru kitaplarla askerlerimizi o kadar güçlü silahlarla donatabilir ki hiçbir Sabber şehre meydan okuyamaz.”

“Orduya verilen her yeni silah, Sabberlerden daha fazla insan öldürdü.”

“Eğer daha iyi savunulmasına yardım edemezsek şehir ölecek!” Livira bağırdığını fark etti.

Yute kendi soluk parmaklarını inceledi.

“Benim ellerim sen doğmadan çok önce kanlıydı, Livira. Daha önce de şehirlerin öldüğünü gördüm. Çoğu zaman azdan çok, daha fazla yüzünden.”

Ve daha önce de sık sık olduğu gibi Livira kendini Yute’un argümanları ya da otoritesi karşısında değil, onun sessiz acısı karşısında mağlup buldu. Livira’ya karşı kelimelere dökülmemiş inancı bir yük olarak kalmıştı. Yaklaşımının doğruluğunu göreceğine inandığı bile söylenemezdi. Hâlâ kendisinin bulamadığı yeni bir yol bulacağını düşünüyordu.

Topuklarının üzerinde döndü ve öfkesine suçluluk duygusunu da ekleyerek merdivenlerden indi. Sabber’ın ölürken ona bakan sarı gözleri aklından çıkmıyordu. Onu öldürmeye gelmişti. Ondandır nefret ediyordu. Yine de Yute’un yardımını olmadan hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu silahları şehre teslim etmeye karar verdiğinde bile kandan daha fazlasıyla lekелendiğini hissetti.

*

Livira yeni profesyonel hayatında, kütüphane politikasının köpekbalıklarıyla dolu sularında yüzmüş, boyunu aşan işlere kalkışmasına ve uzuvlarına aldığı pek çok kötü darbeye rağmen ne boğulmuş ne de bir uzvunu kaybetmişti.

Özel hayatında Arpix’le laf olsun diye ve Carlotta’la rekabet etmek için flört etmiş, genç adamın onların tekliflerine ne kadar kayıtsız kaldığını görüp eğlenmişti. Meelan’la ise daha ziyade keşfedilmemiş bölgeleri keşfetme arzusuyla flört etmişti. Ve keşfettikten sonra onun daha güçlü duygularına karşılık veremediği için kendini kötü hissetmişti.

Güneşin altında, her türde bir derya dolusu kitap okumuş, bazen onları raflardan rasgele çekmiş, eline ne geçerse okumaya yemin etmişti. Yine de kütüphanenin büyük kitabının ilk sayfasını çevirmek şöyle dursun, ilk harfini bile zor okumuştur. Bilgiye aç bir şekilde, özveriyle kütüphanenin sırlarının peşine düşmüştü ama Evar’ın ona söylediği son sözlerin hatırası her zaman bu çabaların altında kalmıştı: *Gitmen gerek. Güvenli olan yere.* Ve onu bir kâbus denizine karşı savunmak için ayakta duran adamın görüntüsü.

Livira güvende olmak istemiyordu. Orada, Evar’la birlikte, kütüphanenin gizeminin tam kalbinde olmak, olması gereken oysa onun yanında savaşmak istemişti. Sık sık o anda donup kaldı mı yoksa hayatı devam

ediyor mu diye merak ediyordu. Uzun zamandır hayalini kurduğu kadını bulmuş muydu yoksa onun elde edilemeyecek bir şeyin şifresi olduğunu fark edip daha yakın seçeneklere mi yönelmişti? Yine de en çok ona nasıl geri döneceğini merak ediyordu. Adam onun için ulaşılmaz olmuştu ve onu tekrar bulana kadar gerçeği kendi yarattığı efsaneden ya da kendi duygularını çözme arzusundan ayırt edebileceğini sanmıyordu.

Değişim'den kaba bir şekilde kovulması hiçbir zaman kabullenebileceği bir şey olmamıştı. Garip ve mantıksız bir şekilde, ayrıcalıklara ve birçok fırsata rağmen mevcut hayatında neredeyse kapana kısılmış gibi hissediyordu. Tıpkı bir zamanlar kirli bir çocuğun Dust'ın kuraklığındaki tek bir kuyuya bağlı bir hayatta hissettiği gibi. Ancak bu kez kaçmak istediği yer şehir ve onun harikalarından ziyade Değişim'le onun birçok harika yoluydu.

Her günü yaşamaya ve geçen saatlerden olabildiğince fazla ilerleme kaydetmeye çalışmıştı. Ve yine de her nasılsa üç yıl bir komplo kurmuş ve onu, geriye dönüp baktığında, arkasında yığılmış bu kadar çok gün bulmanın şaşkınlığıyla baş başa bırakmıştı. Yirminci yaşına doğru adım adım ilerliyordu ama yine de Değişim ve Evar ona hiç de yakın görünmüyordu.

*

Livira'nın kütüphaneciliğe yükselmesi şaşırtıcı sayıda ayrıcalığı da beraberinde getirmişti. Hem Neera hem de Katrin için kütüphanede iş bulmayı başarmıştı. Neera kıvrak zekâsıyla ciltçilerin arasına iyi uyum sağlamış, Jella da onu kanatları altına almıştı. Artık şehirde bir kocası olan Katrin ise mutfakta yardımcı oluyor ve başta genç erkekler olmak üzere herkes tarafından seviliyordu.

Livira'nın başlıca resmi görevi kitapları raflara geri yerleştirmekti ve bu da ona bol bol keşif yapma fırsatı veriyordu. Kütüphaneye geri getirilmeyen kitapları kurtarmakla görevli başka kütüphaneciler de vardı. Bazen baykuş miğferli kütüphane muhafızları eşliğinde sokağa çıkıyorlardı. Ödünç alma koşulları cömertti ve ödünçler defalarca yenilenebilir, bazı durumlarda onlarca yıla yayılabilirdi ancak sonunda tüm kitapların önce kütüphaneye, daha sonra da raflara iade edilmesi gerekiyordu.

Livira, dünyada en uzun süre yolculuk etmiş kitapları geri getirmekten keyif alıyordu. Belki büyük bir cilt arkadaştan arkadaş, evden eve, şehrin dört bir yanını dolanıyordu. Bir hikâye onlarca beyinde kök salıyor, karakterleri düzinelerce okuyucuyla arkadaş oluyor, misafir salonlarında tartışılıyor, yabancıların zihinlerinde yeni maceralara atılıyordu. Ya da belki onca yıl küçük bir ofiste beklemiş, aynı pipo dumanında yıkanmış, aynı

eller tarafından parlatılmış, iade edilemeyecek kadar değerli, geçici yeni sahibinin ilgisini kaybetmesini ya da daha büyük olasılıkla yaşlanıp ölmesini bekleyen bir kitap... Ya da surların çok ötesine seyahat etmiş, asla göremeyeceği denizlere yelken açmış ve kuleleri, baharatları ya da kütük çatıları ve amansız karları olan uzak bir şehirden gelen bir günlük. Hepsi zamanla geri gelirdi.

Kitapları raflara iade etmek bazen onu katalog haline getirilmiş alanın en uç noktalarına, kütüphanenin yalnızlığının derinliklerine götürürdü. Böyle zamanlarda aklı, gri teni Livira'yı öldürmeye çalışan Kaçış tarafından daha da bozulan yedinci odadaki asistana gidiyordu. Kendisini hapseden kapıları aşıp büyük kütüphaneye musallat olduğu fikri onu hiç terk etmemişti. En uzak raflara gitmeye cesaret ettiğinde, her zaman var olan korku fısıltısı duyulabilir bir mırıltıya ve bazen de kör bir köşeyi döndüğünde bir bağırışa dönüşüyordu.

Ancak Livira hiçbir zaman korkunun onu hapsedmesine izin veren biri olmamıştı. İşini seviyor ve zorluklarını kararlılıkla karşılıyordu. Kütüphaneci arkadaşlarına asla itiraf etmese de Livira kütüphanenin büyüklüğüne geri taşıdığı kitapları koklamayı severdi. Her biri bir hikâye anlatırdı. Böyle zamanlar -Yute'un, kitapların getirebileceği zararlardan bahsetmesine rağmen- görevinden ve kütüphanenin varlığından en çok mutluluk duyduğu anlardı.

Ancak kitapları iade etmek, Üstat Jost bunu tek görevi olarak görse de Livira için ikinci plandaydı. Gerçekte Livira'nın birincil işi Değişim'e geri dönmenin bir yolunu aramaktı. Ve her gün, her hafta, her ay, her yıl ilerleme kaydedememesi neşesini zehirleyip, uykusunu kaçırana kadar onu yiyip bitiriyordu. Kuzgunun yardımıyla da olsa bunu iki kez başarmıştı. Peki ama kuzgun, insanlar tarafından yapılmış bir şeyden başka neydi? Livira tüm hayatı boyunca soru sormak ve cevap bulmak üzerine kurulu yaşamıştı. Kütüphanenin onun için açılmayan beyaz kapıları, Değişim ve portallarının her biri onun için birer soruydu ve cevaplara duyduğu ihtiyaç her zaman büyüyen, asla doyurulmayan bir açlıktı.

Livira pek çok açlık türü biliyordu. Onları birleştiren şey tatmin olmaları için bir insanı ne kadar zorlayabilecekleriydi. Başka kapılar da vardı. Davetsiz girmemesi gereken ama *girebileceği* kapılar. Ardında cevapların yattığından şüphelendiği kapılar. Çözüm bulamadan çevirdiği her sayfa o kapılara doğru atılmış bir adımdı. Ve beyazlar içindeki üçüncü yılı yaklaşıırken hayalinde en çok beliren kapı, baş kütüphanecinin kapısıydı.

Livira hâlâ baş kütüphanecinin dizinini görmemişti ama artık en azın-

dan Kensan ve Helfac'ın dizinlerine sınırsız erişimi vardı. Kensan ve Helfac, şu anki baş kütüphanecinin görev süresinin başlamasından önceki en son iki baş kütüphaneciydi. Görünüşe göre bu görev, Livira daha doğmadan çok önce başlamıştı.

Kensan'ın dizini Livira'yı kütüphane rehberleri hakkında büyüleyici bir kitaba hatta kuzgundan bile bahseden bir kitaba götürmüştü. Görünüşe göre düzensiz doğasına rağmen kuzgun, bilinen rehberler arasında en yeteneklilerden biri olarak kabul ediliyor, aksi takdirde erişilemeyecek odaların hepsini olmasa da büyük bir kısmını açabiliyordu. Kitapta kuzgunu kendini göstermeye ikna etmek ve işbirliğini sağlamak için tavsiyelerde bulunuluyor ancak geçmişte onu yakalama girişimlerinin kötü sonuçlandığı belirtiliyordu. Yazar kitabın son bölümünü kütüphanenin en güçlü rehberine, her odaya girebildiği iddia edilen ve bilgisi bir asistanınkine bile rakip olacak kadar çok kitabın yerini bilen bir rehberle ayırmıştı.

Ne yazık ki birisi -Livira şu anki baş kütüphaneciden şüpheleniyordu-okuyucunun bu nihai rehberin yerini bulmasına ve onu yardım etmeye ikna etmesine yardımcı olabilecek tüm satırları titizlikle karalamıştı. Dikkatli bir çalışma, sansür kaleminin bir yerde rehberin adını tamamen karalamayı başaramadığını göstermişti ve Livira'nın en iyi tahminine göre bu ad "V" harfi ya da belki "W" harfiyle başlıyordu. İşe yarar diğer tek bilgi, rehberi kızdırmamak için uyarı ve Livira'nın Arctila dilinden çevirdiği şekliyle *dişleri ve pençeleri kırmızı* olarak tanımlayan son satırdı.

Bu satırı okuyunca Livira'nın aklına bir zamanlar koridorda bulduğu ve yıllar önce Evar'a verdiği pençe geldi. Artık onu daha sık düşünüyor, onu bıraktığı gibi görüyordu. Uzun boylu, zayıf, atletik, bir dizi kâbus düşmanı ile savaşıyor, yumruğundan pençeyi fırlatan haliyle. Yıllar onu tekrar bulacağına dair olan inancını yıpratmıştı. Kalbinin derinliklerinde onun hayatına devam ettiğini, aradığı şeyi bulduğunu, onunla birlikte birçok garip dünyayı keşfettiğini biliyordu. Muhtemelen çocukları da vardı. Yine de Livira bazen onu hayal ediyor, aynı yer ve zamanda ona geri dönmenin bir yolunu bulabileceğini ve kendisini kurtardığı gibi onu da bir şekilde kurtarabileceğini hayal ediyordu.

*

Livira yetkin bir kütüphaneci olarak beyaz giysisini giydikten kısa bir süre sonra baş kütüphaneciyle tanışmayı beklemişti. Ne de olsa kadın, kralın isteklerine karşı gelerek onun atanmasını onaylamıştı. Aslında onu gözüyle görmek bile üç yıl sürmüştü ve Livira bir kitap çalmak için özel odasına girmeye karar vermese daha da uzun sürebilirdi.

Livira'nın yeni statüsünün ona kazandırdığı tek şey baş kütüphanecinin adını -Yamala- bilme hakkıydı. Onu görme talepleri kibarca reddedilmişti. Daha kıdemli kütüphanecilerin ellerine tutuşturulan yazılı sorular ve hatta Livira'nın bir zamanlar kendisini kovmaya karşı oy kullanmış olan eski vekil Synoth'ın huysuz ellerine emanet ettiği sorular bile cevapsız kalmıştı. Yute tanıştırmayı reddetmişti.

“Yamala çok... Çok odaklanmış durumda. Onun dikkatini çekmek gerekiyor. Bu benim sana verebileceğim bir şey değil.”

Livira bir kütüphaneci olarak stajyerlerin hayal ettiği kadar acımasız olmasa da üst kademelerdeki siyasetin karmaşık ve çoğu zaman acımasız olduğunu öğrenmişti. Tüm katılımcıların bilgili olmasına rağmen yardımcılıktan baş kütüphaneciliğe geçişlerin hepsinin kansız olmadığı kayıtlara geçmişti. Baş kütüphanecilerin hepsi zarif bir şekilde emekli olmamış ya da görevdeyken huzur içinde ölmemişti. Huzur içinde ölenlerin bazılarının bile biraz yardım aldığı düşünülüyordu. Buna karşılık, eski baş kütüphanecilerin kütüphane muhafızlarını kişisel bir silah olarak kullandıkları ve konumlarına yönelik algıladıkları her türlü tehdidi ortadan kaldırdıkları biliniyordu. Livira'nın gelişinden bir yıl önce Abercroth adında bir baş kütüphane yardımcısı, koridorlar arasında yaptığı bir geziden geri dönemişti. Abercroth'ın, Yamala'nın başının belası olduğu söylenmişti ve kimse onun, adamın ölümünde parmağı olmadığını söylemiyordu.

Kadın ayrıca genç kütüphanecilere disiplin verme konusunda da korkunç bir üne sahipti. Yute, kadının mantığının küçük kural ihlallerinde bir direğe bağlanıp dövülebileceklerini, daha ciddi kabahatlerde ise derhal görevden alınabileceklerini bilerek rütbe atlayan kütüphanecilerin, mevkileri yükseldiğinde ona karşı komplo kurmaktan çok korkacakları şekilde çalıştığını söylemişti. Yute'un bu durumu onaylıyormuş gibi bir tavrı yoktu.

Üstat Logaris, dev gibi yapılı olmasına rağmen sınıfında dikkatsizlik yüzünden sadece ara sıra kafasına kelepçe vururdu. Livira, daha yüksek bir makamın saygınlığına ulaştığında tüm bunları geride bırakacağını hayal etmişti. Bunun yerine daha sert bir yönetime girdiğini öğrenmek onu telaşlandırmıştı. Eşyalarını toplamak için son kez sınıfa döndüğünde, eski öğretmenine bu konudan bahsetmişti. Üstat Logaris solgun bir gülümsemeyle ona kurallara uymayı öğrettiğini umduğunu ve cüppelerini hak eden hiçbir kütüphanecinin kendilerini dayak yemeyi gerektirecek bir duruma sokmayacağını söylemişti. Sınıf buna gülmüş, gençlerden birkaçı beklenen dayığı taklit etmişti. Livira başını dik tutarak sınıftan ayrılmış, arkasından kıs kıs gülenleri ve Arpix'in kaşlarını çatışını geride bırakmıştı.

Yute'un tavsiyesi basit ve açıktı. Onu herhangi bir kahahatle suçlamadan, "Sakın yakalanma," diye uyarmıştı.

Geri dönüşler Livira'nın resmi işi olabilirdi ama beyaz elbiseyi giydiği üç yıl boyunca odak noktası çok farklı bir tür geri dönüş olmuştu: Onu Değişim'e geri getiren bir geri dönüş. Burayı tüm kütüphanenin anahtarı olarak görüyordu. Ayrıca Evar da oradaydı.

İlk iki yıl boyunca tek başına çalışmış, tüm boş zamanını ve diğer görevlere harcaması gereken zamanın çoğunu bu göreve harcamıştı. Üçüncü yılında, Arpix beyaz cüppesini giymiş ve Livira onu yardım etmesi için işe almıştı. Sonunda resmi olarak kütüphanede kapris yapmasına izin verilen Arpix de Mekanizma'yı ziyaret ederek çalışmalarının hızını önemli ölçüde artırmıştı. Livira kaç kütüphanecinin Mekanizma'nın varlığından haberdar olduğundan emin değildi ama en yüksek rütbelilerden sadece birkaçının bu sırrı paylaştığından emindi. Sıkı ağızlar ve onu bulmak için gereken yürüyüşün uzunluğu dışında hiçbir şey Mekanizma'ya erişimi engellemiyordu.

Livira, kütüphanenin aşağıdaki şehirde ve ötesindeki krallıklarda kö-rüklediği baş döndürücü ilerleme hızını yavaşlatma çabalarında Yute'a çok az yardımcı oldu. Argümanları ikna ediciydi. İnsanoğlunun kendi eliyle başına gelen döngüsel felaketlere dair pek çok kanıt vardı. Ancak mevcut kanıtlar güçlü bir şekilde farklı ve daha acil bir kıyamete işaret ediyordu. Doğudan sürüklenerek gelen Sabber orduları açık ve güncel bir tehdit oluşturunuyordu.

Son zamanlarda Sabberlar doğal fiziksel avantajlarını, fethettikleri ya da güneyin aptal uluslarıyla takas ettikleri ülkelerden çaldıkları teknolojiyle birleştiriyorlardı. Oklu çubukları ve buharla çalışan savaş makineleri olan Sabberlar, Crath surlarından bile görülmüştü.

Böylesine yakın bir tehlike karşısında Livira, insanları kurtarabilecek hiçbir şeyi onlardan esirgeyemezdi. Sabberlara duyduğu nefret buna izin vermezdi. Onların yerleşim yerine geldiği gün halkının kendi ok-çubukları olmuş olsaydı Sabberların küstah ilerleyişi çok farklı bir şekilde sona erebilirdi!

Yute onun kararını azarlamadan kabul etmişti ve bu Livira'ya, herhangi bir azarlamadan çok daha ağır gelmişti. Yine de kararlılığını korumuştur. Yute'u ispiyonlayabileceği fikri, zihninin en karanlık köşesinin fısıldamasından daha uzun süre düşündüğü bir fikir değildi. Her birinin kendi vicdanının dikte ettiği yolda ilerlemesi gerektiğine karar vermişti.

Yute yıllardır Tahsis Salonu'nun dışında işe alımlar yapıyor, taze kan,

yeni fikirler ve dışarıdan bakış açıları için sistemi görmezlikten geliyordu. Livira'nın kendi yolunu bulmasını istediğini söylemişti ve kendisi için seçtiği yolu takip etmemeyi tercih ettiğinde yakınmayacak kadar bilgeydi. Yute için Sabberların Crath'ın kapısına getirebileceklerinden daha büyük bir savaş vardı. Kütüphaneyi ve onun insanlığı sonsuz gibi görünen bir yıkım döngüsüne nasıl bağladığını içeren bir savaş. Vekil, kütüphanenin efsanevi kurucusu İrad ve her ikisi de birçok isimle anılan kardeşi Jaspeth gibi soyut figürler arasındaki savaşa katılmaya çalıştı. Ancak Livira'nın geniş ailesi şehrin sokaklarında çalışıyordu ve Livira ırkların kaderinden çok onların yakın geleceğini önemsiyordu.

*

Üç yıl boyunca Değişim'e geri dönmek için aradığı çıkmaz sokaklardan sonra Livira kendi iradesiyle uzun bir koridorun sonuna geldi ve bir kapı olmasaydı bu da bir başka çıkmaz sokak olacaktı. Yamala'nın odasının kapısında idi. Üç yıllık başarısızlık, Livira'yı bu koridora sürüklemişti. Önündeki kapının, onu anlar arasında büyüyen ormana geri götürecek bir yola açılacağını umuyordu. Evar'ın -kehribarın içindeki bir böcek gibi hapsediği- kesinlikle onun dönüşünü beklediği yere.

Kitabı bulan, yorulmak bilmeyen, gözlemci ve her zaman sistemli olan Arpix olmuştu. Değişim'e nasıl girileceğini gösteren bir kitap değil, tam olarak bunu yaptığı söylenen başka bir kitapla ilgili uzun referanslar içeren bir kitaptı. Celyn Lewis'ın yazdığı *Aradaki Orman*. Bu kitabı bulmanın anahtarının, baş kütüphaneci olan Yamala'nın kendi odasında duruyor olması gerektiğine kendini ikna eden Livira olmuştu. Belki de orada kitabın gerçek bir kopyası bile olabilirdi çünkü tanrılar Livira'nın kitabı bulmak için kütüphaneyi uzun uzun aradığını hatta hem bulması hem de motive etmesi zor olan birkaç küçük rehber kullandığını biliyordu.

Arpix, ileriye giden yolun Yamala'nın kapısının ardında yattığı fikrini bir başka çıkmaz sokak olarak algılamıştı. Livira ise bunu bir meydan okuma olarak algılıyordu. Yine de Arpix'e planından bahsetmemişti. En iyi ihtimalle Arpix onu durdurmaya çalışacaktı. En kötü ihtimalle de yardım etmekte ısrar edecek ve böylece başarısızlığın olası yıkıcı sonuçlarına maruz kalacaktı.

*

Yamala'nın kapısındaki çok sağlam bir kilit değildi ama ikinci dairedeki tüm yardımcılarının ve diğer sekiz kıdemli kütüphanecinin ön kapılarının açıldığı aydınlık bir koridorun sonunda, bu kilit üzerinde çalışmak lojistik bir kâbustu. Kütüphane kompleksinin amansız aydınlığı Yamala'nın en etkili güvenlik önlemi olduğunu kanıtlıyordu.

Livira yıllar boyunca Mekanizma'ya casuslukla ilgili çeşitli metinler götürmüş ve kendisini en çok ilgilendiren yerlerde hiç bulunmadığı için gölgeler arasında gizlice dolaşmakla ilgili uzun bölümleri üzülerək atlamak zorunda kalmıştı.

Yamala'nın kapısını tespit etmek yeterince kolay olmuştu. Kütüphane-yi nadiren ziyaret eden Yute hariç vekiller düzenli olarak bu kapıdan içeri giriyor ve yardımcılar dışında hiç kimse bu kapıdan çıkmıyordu. Görünüşe göre baş kütüphaneci, belki de çok yaşlı olduğu için yatağa bağı olmalıydı. Ya da belki de Carlotta'nın bir zamanlar gizemli şekilde tahmin yürüttüğü gibi uzun zaman önce ölmüşü ve vekiller onun odasını uygun bir buluşma noktası olarak kullanıp, bir ekip olarak yönetmeyi kabul etmişlerdi. "Belki de onu öldürdüler. Dördü de onu bıçakladı. Mumyalanmış bedeni de toplantı masalarının başında duruyordur," diyerek bir sonuca varmıştı Carlotta.

Livira, her an kütüphanecilerden birinin o anda onları meşgul eden çok sayıda ve çeşitli görevlerden -bazılarını tamamen kendisi yapıyordu- erken dönmesini bekleyerek el yordamıyla çalıştı. Kendini sakın olmaya zorladı ve kilide odaklandı. Sonunda kilit onun çabalarına boyun eğdi.

Kilidi açan Livira, az önce çıktığı koridordaki kadar az gizlenme şansı sunan her yerdeki aydınlığa sessizce küfrederek kapıdan içeri girdi. Neyse ki oda boştu ve ne sudan bahaneler listesine ne de koşu becerilerine gerek vardı.

İçeri girmek büyük bir riskti. Livira'nın kalbi göğsünde gümbürdüyor, avuçları terden sıırıslam oluyordu. Uzun zamandır tüm uğraşları çıkmaz sokağa girmiyor olsaydı asla bu kadar aşırıya kaçmazdı. Livira'ya göre şu anda cesaret ettiği kapılar, onunla Değişim arasında duran kapılardı. Onunla Evar arasında. Ona ihtiyacı olsun ya da olmasın onu bulmak ve bu sorunun cevabını öğrenmek onun göreviydi. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı. O da Evar'ın hâlâ kurtarılmaya ihtiyacı olup olmadığını görmek için geçim kaynağını riske atacaktı. Yute'u bir dereceye kadar suçladı. Ona yardım edebileceğinden emindi ama her seferinde olduğu gibi tek yaptığı onu en belirsiz dokunuşlarla yönlendirmek, gerçeği kendi başına keşfetmesini beklemek, tüm Crath şehrine olduğu gibi ona da aynı yaklaşımı uygulamaktı.

Livira baş kütüphanecinin ön kapısını arkasından kapadı. Kimliğinin tespit edilmesine karşı tek koruması, şimdi içine girmeye çalıştığı, yüzünü örtmek için kapüşonunu örttüğü çalıntı stajyer cüppesiydi. Girdiği oda belli ki vekillerin toplandığı büyük, kare bir odaydı. Ortasında cilalı meşe-

den yapılmış etkileyici, yuvarlak bir masa vardı. Mumyalaanmış kalıntıların olmaması Carlotta'ı hayal kırıklığına uğratabilirdi. Batı uluslarının tercih ettiği geometrik tarzda dokunmuş taş zemini, dokuma harikası olan kalın bir halı kaplıyordu. Her şey durgun ve sessizdi.

Dört duvarın her birine bir kapı yerleştirilmişti. Livira karşıdakine geçerken ayaklarının altındaki yumuşaklıkta hiç ses çıkarmıyordu. Aklının gerisinde küçük, yalnız bir ses şimdi geri dönmesi gerektiğini haykırıyordu. Kütüphanenin kaderini onun omuzlarına yüklediğini haykırıyordu. Yamala onu kralın kendi buyruğına rağmen atamıştı. O artık Dust'tan gelen herkesin temsilcisiydi.

Livira vicdanının sesine kulaklarını kapadı ve kapının koluna uzandı. Kapı açılmaya başladığında elini soğuk metalin üzerine daha yeni koymuştu.

... üç yüz galonluk bir varil tavsiye ederim. Üçte birini gübreyle doldurun. İnekler mükemmel bir kaynaktır, gübreleri hem bol hem de dökülmesi kolaydır. Kalan miktar idrarla doldurulmalıdır. Kıtık zamanlarında başkalarını da bu işe dahil edin. Bu görev tek bir kişinin en az bir yılını ve güherçile çıkarma işlemine başlamadan önce de altı aylık bir mayalanma süresi alacaktır.

Kendi Savaşınızı Hazırlayın, Redding Sharp

42. BÖLÜM

LİVİRA

Mekanizma'da bu gibi sahneleri defalarca oynamamış olsaydı Livira kapı açıldığında hazırlıksız yakalanırdı. Oyunu tam da o an sona erer ve feci sonuçlar doğururdu.

Kaybedecek zamanı olmayan Livira sola dönmeyi ve kapı açıldığında arkasında kalan duvara yaslanmayı başardı. Kapı ona çarpmaya çok yaklaşmış, daha da kötüsü, hemen geri sallanmaya başlamıştı. Livira bir an için tutup kendisiyle diğer kişi arasında bir kalkan olarak kullanmak ve kaçınılmaz keşfi geciktirmek niyetiyle kapıya uzandı. İşe yaramayacağını bildiği için uzattığı elini indirdi.

Kapı kapanınca soluk yeşil bir tunik giymiş ve elinde kitap tutan birinin sırtı ortaya çıktı. Figürün çıplak kollarının görüldüğü yerdeki deri, kemik kadar beyazdı. Livira'nın dudaklarında Yute'un adı belirdi ama söylemedi. Bunun bir kadın olduğuna emindi. Kadının saçları beyaz bir nehir gibi omuzlarından dökülüyordu ve onda Yute'un inceliğini bile yapılı gösteren bir narinlik vardı.

Livira taşa yapışmış, o an değilse bile bir sonraki an görüleceğinden emin bir halde sessiz kaldı. Ama kadın soldaki kapıyı açıp içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Bir kez bile arkasına bakmamış ve duvara yaslanmış mavi cüppeli Livira'yı fark etmemişti. Livira'nın yeniden nefes almayı hatırlaması için bir asır geçmesi gerekmişti. Odaya girdiğinde çok hızlı atan kalbi, baş kütüphanecinin geçişi sırasında tamamen durmuş gibiydi. Bu, Yamala olmalıydı. Kütüphanede Yute'un kendisinden başka hiç kimse

bu kadar solgun değildi. Şehir dışında da hiç kimse bu ikisi kadar solgun sayılmazdı. Livira ikisini de ete kemiğe bürünmüş asistanlar olarak hayal ediyordu.

Dönüp kaçma dürtüsüyle savaşıyor Livira, baş kütüphanecinin o kadar kararlı bir şekilde geldiği kapıyı yeniden açmaya gitti.

Kilitliydi. Kadının kilitleyecek zamanı olmamıştı ama bir şekilde kilitliydi. Livira diz çöktü ve gitmek istese de elleri titreyerek kilit açacaklarıyla bir kez daha işe koyuldu. Titremenin faydası olmadı. Kilit açılmayı reddediyordu. Livira zaman zaman konsantrasyonunun derinliklerinden irkiliyor ve baş kütüphanecinin orada durup, onu izlediğini görmeyi umarak omzundan geriye doğru korkuyla bakıyordu. Birkaç kez bu çabasından vazgeçmeyi düşündü. Kendi odasının güvenilirliğine kaçma dürtüsü baskın geldi. Tüm varlığını Yamala'nın elinde bile olmayabilecek ve olsa bile bu kapının ardında bulunmayabilecek bir kitabın söylentisi üzerine tehlikeye atıyordu. Yakalanırsa en azından arka sokaklarında kötü bir hayat sürmek üzere Crath sokaklarına sürülmeyi bekleyebilirdi. Muhtemelen önce canı çıkana kadar dövülürdü. Arpix'i ona yardım etmekle suçlayabilirlerdi. Hatta Meelan'ı ya da...TIK! Kilit döndü. Livira yavaşça nefes verdi. Kaybedecek çok az şeyi varken, ona güvenen ve alaşağı edeceği başka kimse yokken yaramazlık yapmak çok daha kolay olmuştu. Kapıyı açtı ve içeri süzülerek sessizce arkasından kapadı. Kendini stajyer kütüphanesinin belki de dörtte biri büyüklüğünde, tıka basa raflarla dolu bir odada buldu.

"Kendi kütüphanesi olan bir kütüphaneci." Livira rafların arasında ilerlemeye başladı. "Anlaşıldı."

Mücevherlerin vasat, alakasız ve modası geçmiş kitapların arasına gizlendiği kütüphanenin aksine, Yamala'nın rafları birbiri ardına hazinelerle, bir kütüphanecinin uğruna adam öldürebileceği ciltlerle doluydu. Ve eğer eski hikâyelere inanılacak olursa bazen gerçekten de uğruna adam *öldürülmüştü*. Burada neredeyse her kitap, diğer değerli ciltlerde adı geçen ama en güncel dizinlerin bile birbiriyle yarışan iddialarına rağmen asla bulunamayan bir eserdi.

Livira kapıyı çivileyip kendini buraya kapatmayı ve yıllarca kalıp tüm kitapları okumayı arzuladı. Ancak burada bir görev için bulunuyordu ve elinde sadece belirli bir kitabın adı ve yazarı değil, aynı zamanda tam açıklaması da vardı.

Raflar kapıya bakacak şekilde yerleştirilmişti ve duvarlara tam olarak ulaşmadıkları için aralarındaki boşluklara her iki taraftan da erişilebiliyordu. Parmaklarını kitap sırtlarında gezdiren Livira, koridorların ilkin-

de aceleyle ilerlerken gözleri aradığı nesneyi bulmak için tepeden tırnağa geziniyordu. Yamala'nın bu kadar çok kitabı kralın askerlerinin kolayca bulabileceği bir yerde saklamasının aptalca olduğunu düşünüyordu. Kütüphanenin neredeyse sonsuz koleksiyonu arasında dağılmış olan bu kitaplar güvende olacak ve onlara sadece baş kütüphanecinin tuttuğu şüphesiz şifreli dizin aracılığıyla ulaşılabilirdi. Yine de Yamala'nın ihtiyar yerine kolaylığı tercih ettiği ve şehrin bu tür bilgilerin tek anahtarının kafasının içinde yattığına dair inancına güvendiği anlaşıyordu.

Livira'nın aradığı kitabı bulması tahmininden çok daha uzun ama koleksiyonun büyüklüğü göz önüne alındığında beklenenden çok daha kısa sürdü. On iki sıra ilerledikten sonra kilitli, demir ciltli kitabı yerinden kaldırdı. "Buldum seni!" Boşluğu kapamak için yanındakileri birbirine karıştırdı. Kitap çantasını dolduran ve dikişleri zorlayan ağır ciltle çıkışa doğru ilerledi. Yükünün ağırlığına rağmen omuzlarından bir yük kalktığını hissetmişti. Her şeye rağmen ve baş kütüphaneciyle yakın temasına rağmen başaracaktı! Zihninde şimdiden Arpix'e yapacağı muzaffer açıklamayı planlıyordu.

Koridorun sonuna ulaştığı sırada, ensesinde sıcak bir karıncalanma hissetti. Yüzünde korku dolu bir ifadeyle başını yavaşça geriye çevirdi. Arkasında o kadar siyah bir şey duruyordu ki bir silüet gibi görünüyor, sadece hareketleri ipuçlarını ortaya çıkarıyordu. Aklı hemen Değişim'e ve Evar'la kendisine saldıran siyah kâbuslara gitti. Vücudunun geri kalanı da aynı ağır korkuyla döndü ve yaratığa doğru baktı. Ondakı kısıydı, göğüs hizasından daha uzun değildi ama koridoru dolduran bir tür canavardı. Her nasılsa Kaçışların sahip olduğu tehdidi taşımıyordu. Ne dikenleri, ne pençeleri ne de tüten bir karanlığı vardı. Ancak derin bir koklamayla havayı içine çektiğinde Livira neye baktığını anladı.

"Sen bir köpeksin."

Şimdiye kadar gördüklerinden daha büyük bir köpekti. Gerçi çok fazla köpek görmemişti. Devasa bir taziydi. İnanılmaz derecede siyah, kütüphanenin sonsuz ışığını içen ve hiçbir şeyi geri vermeyen, tüm detayları gizlenmiş bir hayvan. Tekrar nefes aldı. Livira'nın kokusunu havadan içine çekti.

"Sen rehbersin! Son rehber ya da ilk..."

Livira elini canavara doğru uzatmak üzereyken parmaklarını ya da kolunun yarısını canavarın devasa çenesine kaptırabileceğinin farkındaydı ama içeri girdiği kapı çarparak açıldı.

"Oh, sağdan soldan siktir!" Livira tüm küfürlerini Malar'dan öğrendiğini iddia ediyordu ama bu çıkış orijinaldi ve o an doğmuştu. Ayak ses-

lerini dikkatle dinleyerek donakaldı. Koridoru sola giderek kolayca terk edebilirdi ve sağa gitmek için köpeğin üzerinden atlaması gerekecekti. Yine de baş kütüphanecinin adımlarının hafif olduğu ve yaklaştığı yön hakkında hiçbir uyarıda bulunmadığı anlaşıyordu. Livira rasgele bir taraf seçmek üzereyken köpek, sahibesinin soldan gelmesini bekliyormuş gibi başını çevirdi.

“Çanın cehennemel!” Yamala odanın bu tarafından geliyorsa Livira mahvolmuştu. Koridorun en sonunda kapana kısılmış, keşfedilmeyi bekliyordu. Köpeğin duyma yetisine güvenerek cesaretini topladı ve çenesinin her an ensesini tutmasını bekleyerek, ön bacaklarının arasında olabildiğince sessiz sürünmeye başladı. Şiddet kullanmasa da yaratık sadece oturarak bile onu engelleyebilirdi. Kariyeri ve muhtemelen birkaç diğer şey daha büyümlü bir tazının kışının altında sona erebilirdi. Livira tüm tanrılara dua ederek sürünmeye devam etti.

Şaşırtıcı şekilde yara almadan çıkmıştı. Sıkı bir sıkıştırma ve sallanan bir kuyruktan başka hiçbir engelle karşılaşmamıştı. Livira aceleyle en sona gitti ve parmak uçlarında yükselip rafların sonundan dışarı baktı. Odanın önüne çıkan yürüme yolu boştu.

Raf raf ilerleyip her birinden etrafına baktı. Sonra boşluktan bir sonrakinin sığınağına geçti. Dönecek yeri olmamasına rağmen köpeğin peşinden koştuğunu telaşla fark etti. Onun hızına ayak uyduran köpeğin pençeleri taş zeminde hiç ses çıkarmıyordu. Onu geri göndermeye çalıştı ama bir sonraki boşluğu telaşla geçtiğinde yaratık da ilerledi ve diğer taraftan açıkça görülebilen siyah bir ok gibi onu işaret etti. Livira en azından yaratık ona havlamadığı ya da onu küçük parçalara ayırmadığı için şükrederek aceleyle yoluna devam etti.

Livira, baş kütüphanecinin bir kitap çıkarmak için eğildiği dördüncü sıranın yanından hızla geçti. Devam etti ve terleyerek çıkışa ulaştığında, kilidi tekrar açmak zorunda kalmamak için dua ediyordu. Neyse ki içeride bir mandal vardı ve dışarı çıktıktan sonra peşinden gelen köpeğin yüzüne kapıyı nazikçe kapadı.

“Açabilirsen aç şunu, köpekçik,” diyen Livira, toplantı masasının yanından geçerek odayı geçti. Koridora açılan kapıya ulaştığında içgüdüsel bir şekilde özel kütüphaneye doğru döndü.

“Lanet olsun!”

Köpeğin gizli kütüphaneden çıkışını ve Livira’nın önüne çektiği beş santimetre kalınlığındaki tahtayı kolayca iterek geçişini çaresizlik içinde izledi. Köpek, kapıya zarar vermeden Livira’nın yanına doğru ilerledi. Bu

tıpkı Evar'ın, kız kardeşinin çocukluğunu ziyaret ettiğinde söylediği gibi bir hayaletti. Sadece görebileceğiniz bir hayalet!" Peki ya dokunabilir miydi?" Livira, uzattığı elinin altında yumuşak bir kürk ve onun altında sert bir kas kütlesi bulunca, şaşkınlığını dile getirip, "Özür dilerim," dedi. Köpek, kafasını köklamak için döndüğünde elini geri çekti.

"Dur!" diye talimat verdi ve koridor kapısını açtı. Canavar onu takip etmeye başladı.

Özel kütüphanenin içinden, "*Volente!*" diyen cılız bir ses geldi.

Köpek Livira'yı son bir kez kokladı ve itaatkâr bir tavırla geri döndü. Livira koşmaya başladı. Sinirleri dikkat edemeyeceği kadar yıpranmış, kendi odasının yolunu yarılایana kadar stajyer mavilerini çıkarmayı bile aklına getirememişti.

*

Livira odasına geldiğinde hâlâ sinirden titriyordu. Telaşla ön kapıdan içeri girdikten sonra o tüm titiz planlaması, dikkati ve programlaması arasında, uzun zaman önce kadın arkadaşlarıyla düzenlediği haftalık buluşmayı unuttuğunu fark etti. Kendi kabul odasına, bir sohbetin ortasında girdi. Dağınıklığa bakılırsa bir süredir orada oldukları anlaşılıyordu.

"... bunların hiçbiri umurumda değil. Dedikodu neymiş?" Carlotta bir kanepeye uzanmış, Livira'nın odasından çok bir balo salonuna uygun gibi görünen pahalı, mavi saten elbisesinin birkaç santim üzerinde, bir kadeh ucuz kırmızı şarabı tedirgin edici şekilde rahatça tutuyordu. Carlotta'nın kütüphaneciler kompleksine yaptığı ziyaretlerin asıl nedeni -Sör Alad Masfield'in- evinden talep ettiği özel kitapları almak içindi. En büyük oğlu ve vârisi kısa süre önce şehir surlarından birkaç kilometre ötede, bir Sabber saldırısında öldürülmüştü ve Sör Alad ölüm sonrası yaşamla ilgili kitapları giderek daha fazla talep eder olmuştu.

Ev okuyucularının çoğu kütüphanecileri yılda birkaç kez ziyaret ederdi. Carlotta ayda birkaç kez geliyor ve zamanının çoğunu eski dostlarıyla sohbet ederek geçiriyordu. Geniş vücudunu taşıyamayacak kadar narin görünen, düz arkalıklı bir sandalyede oturan Jella'ya bakıp, "Eee?" dedi.

Jella kırgın bir ses tonuyla, "Dedikodu mu?" dedi. "Neden bana bakıyorsun? Ben sadece kendi işime bakarım."

Neera bunun üzerine öksürdü. Her zaman öksürürdü ama bu kasıtlıydı. Dust ciğerlerine her ne koyduysa şehre girdiklerinden beri on yıl onunla birlikte kalmıştı ama -Livira'nın okuduğu her kurgu eserde biri öksürdüğünde, bir sonraki bölümde mutlaka öleceğinin söylenmesinin aksine- bu sadece kronik bir rahatsızlık gibi görünüyordu. Neera zayıf bir ço-

cuktu. Çöp gibiydi ve göğsü de çöküktü. Yıllar ona pek bir şey katmamıştı ama burnunun ürkütücü sivrilğine rağmen alışılmadık bir güzelliği vardı. Sürmeli gözleri, uzun kirpiklerinin altından dünyayı keskin bir zekâyla izliyordu ve uzun, yağ siyahı saçlarının kalın örgüsü de bir harikaydı.

Livira'nın son misafiri olan Katrin konuşmak için ağzını açtı ama söyleyecekleri Jella'nın daha fazla tutamayacağı ani dedikodu tufanı altında kayboldu.

Meraklı bakışlardan başka bir şeyle karşılaşmayan Livira, boş olan tek sandalyenin koluna oturdu ve kitap çantasını dizlerinin üzerine koydu. Zaman zaman endişeyle kapıya bakıyor, gerçekten paçayı sıyırıp sıyırmadığını ve ziyaretçilerinden nazikçe nasıl kurtulabileceğini merak ediyordu.

Jella yaklaşık on dakika sonra, "... ve Livira'nın hâlâ bir erkek arkadaşı yok," diyerek konuşmasını bitirdi.

Bu pek yeni bir haber sayılmazdı ama Carlotta'nın kaşları sanki bu en sevdiği konu değilmiş de büyük bir sürprizmiş gibi havaya kalktı. "Belki de bunu, onun aşına olduğu terimlerle açıklamalıyız," dedi ve Livira'ya döndü. Devam etmeden önce küçümseyici bir ton takındı. "Erkekler Livira, kitaplar gibidir. Doğru dili bilersen okuması kolaydır. Ama önce kapağını açman gerekir."

Jella yüksek sesle homurdanıp, "Meelan'ın üzerine atladığı kişi ben olseydim kapağını bir çırpıda açardım," dedi.

"Çok yakışıklı," dedi Neera.

"Ve zengin," diye ekledi Katrin. Kocas Jammus'la altı ay önce evlenmişti. O da Dust'tan sağ kurtulanlardandı ama başka bir yerleşim yerinden geliyordu. Livira onunla henüz tanışmamıştı. "Ama Livira kütüphanede birinden loşlanıyor, değil mi?"

"Hayali erkekler sayılmaz." Carlotta bu fikri elinin tersiyle itti. "Kütüphane hikâyelerle dolu!" Ne Carlotta'nın ne de Katrin'in, Evar'ı bilmesi gerekiyordu ama Livira, Neera'ya sırrını açmıştı. *Birine* anlatması gerekiyordu. Görünüşe bakılırsa Katrin bu fikri kısmen anlamıştı. Carlotta konusuna geri dönüp, "Erkekler kitap gibidir," dedi. "Ama *aslında* kitap değiller, Livira. Yani sürekli koridorlarda kaybolursan bir tane bile bulamazsın." Ses tonu azarlayıcı bir hal aldı. "Arpix de bir o kadar kötü. İkiniz de toz toplayan kilitli kitaplar gibisiniz. Bunun ne anlamı var?"

"Burada kilitli bir kitabım var!" Livira konuyu değiştirmek için başıyla kucağındaki çantayı işaret etti. "Yani şimdi mekanizmayı kurcalamak için

bir yılını daha harcamak zorunda kalacağım. Kim kitaplara kilir takar ki? Bu kütüphanenin bütün amacı ücretsiz erişim ama sonra da raflara böyle kitaplar koyuyorlar. Eminim asistanlar isterlerse açabilir ya da bir anahtar verebilirler ama hayır!”

Neera yemi yutup, “Ücretsiz giriş mi?” dedi. “Benim kütüphaneye girmeme izin yok. Carlotta ve Jella’nın bile artık girmesine izin verilmiyor.” Sözlerini öksürerek bitirdi.

Livira başını sallayıp, “Evet ama bu sadece biz kütüphanecilerin engel olmasından kaynaklanıyor,” dedi. “Kütüphanenin kendisinin umurunda değil. Bazı kapılar kesinlikle açılmıyor ama orada sonsuza dek dolaşabilir ve aynı kitabı asla iki kez göremezsiniz.”

“Ben tüm kütüphanenin bir kilit olduğunu söylüyorum,” dedi Carlotta beklenmedik bir tutkuyla. “Size özgür erişim sunduğunu sanıyorsunuz ama neye? Kütüphaneciler bile orada bulunanların sadece küçük bir kısmının içinden istediklerini bulabilirler. Bunun nedeni de nesillerdir bu iş için çalışıyor olmaları. Bu bir yalan. Bir yanılsama. O yardımcılardan, o engelleyicilerden birini yakalamak ve kendilerini açıklamaya zorlamak isterdim. Bunun neresi mantıklı?”

Katrin duraksamadan sessizce, “Mantıklı olmak zorunda mı?” diye sordu. “Dünya bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi.”

Carlotta koltukta doğrulup kollarını kavuşturdu ve cılız zekâsını güzel, nazik ama tartışmasız bir şekilde sönük olan Katrin’e yöneltip, “Mantıklı olmalı,” dedi. “Birileri inşa ettiği için mantıklı olmalı.”

“Dünyayı tanrılar inşa etmedi mi?” Katrin’in yüzü şaşkınlıkla değişti. “En azından bir kısmı. Suggest olamaz çünkü o daha çok bir şeyler yemekle ilgileniyor. En azından Jammus böyle söylüyor.”

“Dünyayı bilmem ama kütüphanenin bir anlamı olmalı ve neler olup bittiğini öğrenene kadar bir asistanı duvara yapıştırıp cevapları almak için onu tokatlamak zorunda kalsam bile pes etmeyeceğim. Bunu yapana kadar da zavallı Meelan’ın başka birinin yasım tutması gerekecek. Diğer tüm hayranlarım da düzenli bir sıra oluşturup bekleyebilirler. Çünkü önce bu kitabı açmam gerekiyor.”

Carlotta onun için alışılmadık bir şekilde mesajı aldı ve şarabını tek yudumda bitirip gitmek için ayağa kalktı. Parmaklarıyla diğerlerinin de onu takip etmesini işaret etti. “Eğer başarabilersen sonra gelip Arpix ko-

nusunda bana yardım edebilirsin,” dedi. “Bu çocuğun kesinlikle kılıdının açılması gerekiyor.”

Livira tünediği sandalyenin kolunda, sakinleşemeyecek kadar sinirliydi ve diğerlerinin çeşitli görevlerine geri dönmelerini beklerken gülümsüyor, sarılmaları kabul ediyordu. Sonunda Katrin’in arkasından kapıyı kapadı ve yaslanarak yere yığıldı.

Ödülünü çantasından çıkarırken, daha sonra bunu yapmaktan vazgeçerek ayağa kalktı, sürgüyü yerine kaydırды ve kitabı incelemek için yatak odasına gitti. Odanın kapısını açtığı gibi çığlık attı, çantayı düşürdü ve sendeleyerek geri adım attı.

Siyah köpek çoktan oraya gelmiş, onu bekliyordu.

Bir gruba ait olmak, kabul görmek, takdir edilmek ve ihtiyaç duyulmayı istemek insanların doğasında vardır. Türleri hakkında en korkutucu olan şey böyle bir kabilenin, kligin, mezhebin, dikiş grubunun, tarikatın veya kitap kulübünün bir parçası olmak için yapmaya hazır oldukları fedakârlıklardır. Akıl ve ahlak, genellikle kulüp ücretlerinin bir parçası olarak teslim edilmesi gerekenler listesinin başında yer alır. Hakikat kolektif bir mülk, grup işini dışarıdakilerden korumak için kullanılan uyarlanabilir bir kalkan haline gelir. Öte yandan köpekler harikadır.

Labrador'unuzu Eğitmek, Barbara Timberhut

43. BÖLÜM

LİVİRA

Devasa siyah köpek kapıya doğru dönük duruyordu ve Livira yüz ifadesini seçemese de hayvanın sessiz bir sitem havası yaydığı anlaşılıyordu.

“Ona söyledin, değil mi?”

Kanı dondu. Yaşadığı şok, elmacikkemiklerini karıncalandırdı. Buraya kadardı. Onu atacaklardı. Yute bir şekilde tüm kütüphaneyi, kralın alenen belirttiği iradesine karşı çıkmaya ikna etmiş, Livira'yı halkının şampiyonu ve müjdecisi konumuna çıkarmıştı. Bu, Dust'tan gelen erkeklerle kadınların şehir duvarları içinde doğanlar kadar değerli olduğunun kanıtıydı. Livira bu rolü oynamayı istememişti ama bu cüppeyle birlikte gelmişti. Ve şimdi sadece Yute'ü değil, umut ışığı olduğu herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı. Katrin şehirde kimilerinin ondan kahraman diye bahsettiğini söylemişti. Bunlar, Livira'nın ne kadar sinir bozucu ve baş belası olduğunu hatırlayacak kadar genç olan Gevin ve Breta gibiler hariç eski yerleşim yerinden olanlar değil, kesinlikle diğer yerleşim yerinde olanlardı. Şimdi hepsini bir kenara atmıştı çünkü hiçbir zaman kurallara uyan biri olmamıştı. Onlara toz bezi diyen ve hepsinin aptal, tembel hırsızlar olduğunu söyleyen insanlar için bir dava açmıştı. Kitabı çalmıştı. Başka bir yol bulamayacak kadar tembel ve riskleri anlayamayacak kadar aptalca davranmıştı.

Köpek sadece ona baktı.

“Ben zaten utanıyorum, tamam mı?” Livira çantayı yatağın üzerine fırlattı ve köpeğin yanından geçerek ağır adımlarla şiltenin üzerine oturdu. “Bana baktığın yeter.” Kitabı çıkardı ve önce ona, daha sonra da köpeğe

kaşlarını çatarak baktı. Kilit, sayfaların uçlarını tamamen kaplayan demir bir plakanın içine yerleştirilmişti ve demir kaplı sırttan her iki kapağın genişliği boyunca uzanan iki menteşeye bağlanıyordu. Bu da onu neredeyse bir kutu haline getiriyor, yukarıda ve aşağıda sayfaların uçları görülebiliyordu.

“Geri götürmem için beni suçlamaya çalışmanın faydası yok. Kendimi kimsenin merhametine bırakmayacağım. Eğer istiyorsa gelip, onu ellerimden çekerek alması gerekecek.” Livira maymuncuklarını çıkardı. “O zamana kadar...” İşe koyuldu.

Oyun sona ermişti ama önündeki kitaptan Değişim’in sırlarını çıkarabilirse ne gibi seçeneklerin ortaya çıkacağını kim bilebilirdi? “Hâlâ bakıyorsun.” Livira maymuncuğu olabildiğince hızlı kullandı. Kilidin mekanizması pek bir anlam ifade etmiyordu. Başını kaldırıp tazıya baktı. “Kuzgunu tanıımıyorsun, değil mi? O da sinir bozucu.” Yıllar boyunca kuzgunu aramış, yeni rütbesinin ona sunduğu bazı iyi gizlenmiş eserlerdeki ipuçlarını ve söylentileri takip etmişti. Bir tüy kadarını bile bulamamış olsa da bazı diğer kütüphaneciler kuzgunun gakladığını duyduklarını iddia etmişti. Anderida adında orta rütbeli bir kütüphaneci, onu bir rafın üstünde gördüğünü ancak bir merdiven bulup geri dönene kadar ortadan kaybolduğunu söylemişti. En sinir bozucu olanı ise Arpix’in bir haftalık staj gezisinden döndükten sonra tuhaf bir kuşla karşılaşmasını alışılmadık bir heyecanla anlatmasıydı. Livira’yı maceralarını ona tamamen açıklamaya iten şey bu durumdan yararlanmadaki başarısızlığıydı.

Livira mühürlü odalardan bazılarına girmek için kuzgunun yardımını gerçekten çok istiyordu. Onu Mekanizma’da bir kez çağırmıştı ama o dehşet ânyıydı ve kuş onu kurtarmaya gelmişti. Kuşun yüceltilmiş bir anahtar olarak hizmet etmesini ne kadar isterse istesin bu tür bir bağlantıyı kötüye kullanamazdı. Ayrıca Yute’un ona verdiği tüyü geri almıştı ve okumaları da tüy olmadan hiçbir çığlığın kuzgunu çağıramayacağını gösteriyordu.

Değişim’e ulaşmak için yedinci odaya erişimden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Oradaki portal yok olmuştu. Belki de Kaçış’la bozulmuş olan asistan hâlâ oradaki koridorlarda dolaşıyordu. Belki de kapılarda ustalaşmış ve kütüphanenin enginliğinde kaybolmuş olabilirdi. İki yıl önce, Livira ve Meelan’ı Yute’un evine çağıran genç kütüphaneci Tubberly kütüphanede kaybolmuştu. Kalıntıları henüz bulunamamıştı. Livira sık sık onun Kaçış’ın yoluna çıkıp çıkmadığını merak ediyordu.

“Odaklan!” Livira’nın kilidi kurcalayışı daha da çılgınca bir hal aldı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Özellikle kitabın yazıldığı imparatorlukta

ve zamanda kilit yapımı hakkında bilgi aramıştı ama kilit hâlâ bir anlam ifade etmiyordu.

Kitap, bulunduğu dağın eteklerinde kıyıya vurmuştu ama ne aşınmış taşlar, ne eski çömlek parçaları ne de Crath'ın anadilinde izleri kalmış bir imparatorlukta yazılmıştı. Bu takvim ve yıl sayımı, Livira'nın kullandıklarıyla hiçbir bağlantısı olmayan bir imparatorluktu. Tarihte bir ada olan, kendisinden önce ve sonra gelenlerden kopuk bir imparatorluktu. Yute'a inanılacak olursa insanın kendi kendini yok etmekten kaçınamaması yüzünden kopmuştu. Yute, kütüphanenin insanlara ateşi nasıl söndüreceklerini öğretmeden çok önce ateşi nasıl yakacaklarını öğrettiğini söylemişti. Ve insanlar her seferinde yeni ve kurnaz bir ateş türüyle dünyalarını yakıp kül etmişlerdi.

“Lanet olsun! Bu şeyin nesi var böyle?” Livira kitabı bir kez daha salladı. Önce dağın yer değiştirdiğini düşündü ama sonra duyduğu boğuk gümbürtünün köpeğin hırlaması olduğunu fark etti. “Tamam. Tamam! Ona zarar vermeyeceğim.” Söylediklerini pekiştirmek için kapağı okşadı. “Kuzgunla aranızda ne var? Sanki çöldeki her kum tanesini koruyor gibisin. Eminim ki bu kitapla aynı şeyleri söyleyen milyonlarca kitap vardır. Asıl sorun onları bulmak.” Kilidi açmaya geri dönerken homurdanmaya devam etti.

Livira mekanizma üzerinde ne kadar süredir çalıştığından emin değildi. Gözleri ağrımaya başlamıştı. Parmak uçları maymuncuklara basmaktan acıyordu. Şu anda dört tanesi aynı anda kilidin içindeydi ve kapı çaldığında zor ama anlamsız bir müdahale yapmaya çalışırken bu bir küfürle tüm maymuncukları kucağına dökmesine neden oldu.

Odaklanmanın yerini korku aldı. Onun için gelmişlerdi ve o, gizemlerini özümsemek bir yana, lanet olası kitabı bile açamamıştı. Köpeğin yanından geçip kapıya koştu.

“Kim o?” Sesi kendine bile dehşete düşmüş gibi geliyordu.

“İyi misin?” Bu, Arpix'in sesiydi.

Livira düzgün konuşmak için âdeta mücadele ederek, “Evet,” dedi. “Sadece meşgulüm.”

“Sesin iyi gelmiyor.”

“Ben iyiyim.”

“O zaman neden bu kapının arkasından konuşuyoruz?”

“Meşgulüm.”

“Yeni kitap mı?”

“Evet, yani hayır.” Onu başından savmaya geçecek bir kitabı olduğunu

düşünseydi asla gitmezdi. “Kadın sorunları.” Dâhice! Arpixon kurtulmanın bir yolu varsa o da temel biyolojeydi. İnsanlar da dahil olmak üzere tüm hayvanları topoloji açısından, daha doğrusu torus olarak düşünmeyi tercih eden bir adamdı bu.

Uzun bir sessizlik.

“Livira?”

“Evet?”

“Yalan mı söylüyorsun?”

Livira derin bir iç geçirdi ve kapının sürgüsünü açtı. “Çılgılık atma, tamam mı? Güvenli. En azından güvenli sayılır.” Tekrar köpeğe baktı ve yavaşça kapıyı açtı.

“Neden çılgılık atayım ki?” Arpixon karanlık bir ifadeyle ona baktı. Boyu aşırı derecede uzamıştı. Jella onun ot gibi göründüğünü, boy atmaya çalışmakla çok meşgul olduğunu söylemişti.

Livira gözlerini kırıştırdı ve yatak odasının kapısına doğru döndü. Köpek gitmişti.

“Bu... Bu önemli bir kitap.”

Arpixon tek kaşım kaldırıp, “İyi olduğunu söylediğini sanıyordum,” dedi.

“Yalan söylediğimi zaten bildiğini sanıyordum.”

Arpixon peşinden yatak odasına girerken, “İyi görünmüyorsun,” dedi. “Çok solgun ve biraz hararetlisin. Sen... Aman tanrım! Bu... Bu Lewis’ın gizli alanlar hakkındaki incelemesi mi?”

“Açamıyorum,” dedi Livira sefilce.

“Onu nasıl buldun?” diye soran Arpixon yatağın üzerine diz çöktü ve sanki bir bebekmiş ya da aynı derecede gizemli bir şeymiş gibi tedirgin parmaklarıyla kapağa dokundu.

“Kolay olmadı.”

Livira Arpixon’e karşı oldukça dürüst olmuştu ama burada gerçeği söylemek onu daha fazla tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramazdı.

Arpixon böyle bir keşfin heyecanı içinde, normal çekingenliğini bir kenara bırakarak yatağa oturdu. Kitabı kucağına aldı. Daha sonra acı dolu bir ifadeyle kalçasının üzerine doğru uzandı ve Livira’nın bacağına batmış maymuncuklarından birini çıkardı.

“İyi şanslar,” dedi Livira. “Sanırım ciltçilerden bir keski ödünç almam gerekecek.”

Arpixon maymuncuğu attı ve kaşlarını çatarak kitaba baktı. “Onu keserek açamazsın,” dedi. “Hiç saygın yok mu senin?”

“Çok saygım var. Ama bolca zamanım yok.”

Arpix kitabı göz hizasına kaldırdı ve dudaklarını büzerek kaşlarını çattı
“Zackar Gyle’ı unuttun mu?”

Livira, “Bu saçmalığa kimse inanmıyor,” diye homurdandı. Gerçi şimdi Arpix’in bu efsaneden bahsetmesi onu biraz duraksatmıştı. Zackar Gyle yüz yıl kadar önce bir kütüphaneciydi ve hayatını sonsuz yaşamın sırrını içerdiği söylenen bir kitabı arayarak geçirmişti. Yaşlılığında kitabı, tıpkı Arpix’in elindeki kitap gibi kilitli halde bulmuştu. Zackar bir asır boyunca kilitle boğuşmuş ve sonunda hayal kırıklığına uğrayarak tokayı bir çekiçle parçalamıştı. Ancak her sayfa bomboştı. Efsane, kitabı zorlama eyleminin içindeki tüm kelimeleri sildiğini iddia ediyordu. Stajyerlerin çoğu eğitimlerinde ilerledikçe Zackar’ın büyüden ziyade bir oyunun kurbanı olduğunu ve kitabın her zaman boş olduğunu anlamaya başladı. Livira bunu asla kabul etmese de muhtemelen sihir olduğunu ve yaşlı adamın şiddet eyleminin kitabı yok ettiğini düşünüyordu.

Arpix başını incelemesinden kaldırıp, “Neden zamanın olmasın ki?” diye sordu. “Dünya kadar vaktin var. En azından Sabberlar surların üzerinden gelene kadar.”

“Öyle bir şey olmayacak. Surlarda köpekler gibi vurulacaklar.”

Livira köpek sıfatını kullanmaktan utanmıştı çünkü birincisi, Sabberların köpeklerle çiftleştiği söylentisi kralın en büyük yalanlarından biriydi. İkincisi de Arpix’in arkasındaki duvardan siyah bir burun çıkmıştı.

Arpix avucunun içiyle kitabın sırtına vurarak Livira’yı şaşırttı. Normalde sabrı Livira’dan en az on kat daha fazlaydı. Köpeğin ağzı, ardından gözleri ve alnı duvardan çıktı. Hırıltısı kayanın içinde gürledi. Arpix dikkati dağılmış bir halde etrafına bakındı.

“Bu da ne böyle?”

“Deprem,” dedi Livira. Arpix’in dikkatini çekmeden köpeği uzaklaştırmaya çalıştı.

“Burada deprem olmaz,” diyen Arpix, onun tuhaf hareketlerine bakınca Livira durdu. Arpix başını iki yana sallayıp dikkatini tekrar kitaba verdi. Tırnaklarını kitabın sırtının kenarına geçirerek neredeyse pençelemeye başladı. Köpeğin omuzları ortaya çıkıp tekrar hırladığında, sesi o kadar derindi ki nerede olduğu asla anlaşılmıyordu. Arpix ayağa kalktı, tam arkasına bakmak dışında her yere baktı ve köpeği çok küçük bir farkla ıskaladı. “Ne haltlar dönüyor burada?”

“Gerçekten kitaba vurmadan gerektiğini düşünüyorum.” Livira kitabı ondan kurtarmak için harekete geçti. “Ne de olsa biz kütüphaneciyiz. Korumak bizim işimiz.”

“Biraz önce o kitabı keskiyle kesmek üzereydin!” diyen Arpıx onu suçladı. Tekrar yerine oturdu ve kitabı yine zorlamaya başladı. Ellerinin tersiyle sırtını ve kapaklarını itti. “Tek yapmam... Yapmam gereken... Sadece almak.” Hırıltı daha da yükseldi. Köpek artık neredeyse yarısını duvardan dışarı çıkarmıştı ve ağzının Arpıx’in kafasını bir ısırıkla koparacak kadar açık olduğunu anlamak için Livira’nın herhangi bir detay görmesine gerek yoktu. Livira kitabı Arpıx’in elinden almak için kendini yatağa attı. Her nasılsa ikisi birlikte geriye doğru yuvarlanıp bir öbek halinde yere düştü.

“Bu da ne? Nasıl?”

Livira kendini Arpıx’in gülünç derecede uzun uzuvlarından kurtarmaya çalıştı. Tüm çabalarına direnen kitap açık duruyor, iki kapak arasından sayfalar yükseliyordu.

“Gördüğümü sandım.” Arpıx onu üzerinden yuvarladı ve köpeğin bulunduğu duvarı okşadı. “Siyah bir şeye benziyordu.”

“Onu boş ver!” Livira merak içinde kitabı karıştırmaya başladı. “Nasil açtın onu?”

“Ah!” Arpıx kaşlarını çatarak duvardan döndü. “Bu Al-Athan. Bazen sırt kısmını kilit gibi gizlerler ve kitabı açmak için diğer tarafı deneyip sırt gibi görünen kısmı açman gerekir.”

*

Livira bir gün ve bir gece boyunca *Aradaki Orman*’ı okumaktan başka bir şey yapmadı. Önünde, okuma sehpasında duran kitapla masasına oturdu ve her sayfaya sırayla baktı. Arpıx, sanki kelimeleri doğrudan beynine kazımaya çalışıyormuş gibi görüldüğünü söyledi. Bir süre onun arkasında durup okumaya devam etti ancak daha sayfanın çeyreğini bitirmeden kızın her sayfayı çevirmeye hazır olmasından şikâyet etti. Sonunda kendi işine baktı. Belli aralıklarla yiyecek ve içeceklerle geri döndü. Ona bariz ihtiyaç duyduğu için uyumasını önerdi. Daha sonra kandırdı ve en sonunda da tehdit etti.

Livira uyumamak için direndi. Yaptığı hırsızlık her an ortaya çıkabilir ve kitap geri alınabilirdi. Kitap, Değişim’le çeşitli derecelerde bağlantıları olan masal ve hikâyelerden oluşuyordu. Kitap aslında bir yolculuk, küçük sırlarla noktalanan bir seyahat ve büyük bir gerçeğe giden yoldu. Arpıx’in bir zamanlar söylediği bir şeyi destekleyen şaşırtıcı bir iddia da odaların her birkaç yüzyılda bir, sanki büyük, yavaş bir danstaymış gibi hep birlikte yavaş yavaş yer değiştirdiğiydi. Bu en azından girişten bu kadar uzaktaki odalara neden bu kadar emek harcadığını açıklamak için bir yoldu.

Bir başka iddia da Mekanizmaların çok nadir olmalarına rağmen yeter-

li miktarda bir araştırmamanın, kütüphanenin okuma odalarına dağılmış çok sayıda Mekanizma bulacağı yönündeydi.

Değişim'in kendisi sözkonusu olduğunda, kitapta daha dolaylı bahsı geçiyordu. Mekânın hatta varlığının anlaşılması, tek tek öykülerden çok aralarındaki örtüşmelerden ortaya çıkıyordu. Yüzyıllar, binyıllar ve Livira'nın aklının alamayacağı kadar büyük mesafelerle birbirinden ayrılmış hikâyeler arasındaki ortak paydada Değişim'in bir resmi ortaya çıkıyordu. Açıkçası Livira'nın ilk elden edindiği bilgilere pek bir şey katmıyordu. Zamanın ötesinde, zamanın ve mekânın ötesindeki kütüphanelerin birbirine bağlandığı bir orman. Asistanlar burayı, fazlası için yer olan kütüphaneleri doldurmak için uzaklardan ve uzun zaman öncesinden kitaplar getirmek için kullanmıştı.

Livira oraya ulaşmanın bir yolunu arıyordu. Bu hayati unsur sözkonusu olduğunda hikâyeler en belirsiz halini alıyordu. Portallardan geçerken rökezleyen, havuzlara düşen, sihirli yüzüklerle ya da büyücünün büyüleriyle -hatta bir keresinde büyülü bir düğmeyle- oraya taşınan gezginler... Bu havuzlardan, portallardan, yüzüklerden ya da büyücülerden herhangi birine ulaşmanın belirli bir yolundan bahsedilmediği sürece bunların hiçbirisi Livira'nın işine yaramıyordu.

Livira endişe verici bir şekilde kitabı bitirmek üzereydi. Elindeki kitapla arka kapak arasındaki sayfa sayısı giderek azalıyordu. Belki de daha önce okuduklarının satır aralarında bir cevap gizliydi. Çözülmeyi bekleyen bir bulmaca. Ancak kitabı fark edilmeden geri vermeyi başaramazsa yakın zamanda keşfedilmeyi bekleyen bir hırsız için bunlar hırsızlığının getireceğini umduğu meyveler değildi.

Birdenbire, bir düzineden daha az sayfası kalmış bir şekilde önünde duruyordu.

Beyaz birinin kanıyla çizilmiş bir çember, ormana giden yolu açacaktır.

"Ha! Ne?" Arpix yataktan hızla doğruldu. "Uyumuyordum."

Livira onun ne geri döndüğünü ne de yatak odasına girdiğini fark etmişti. Gözlerini yumup, esneyerek ofise girdi. "Ben bir şey söylemedim," dedi.

"Ciyakladın. Ya da ciyakladın. Ya da çığlık attın. Aslında üçünden de biraz."

Livira yüksek sesle, "Beyaz birinin kanıyla çizilmiş bir daire, ormana giden yolu açacaktır," diye okudu.

"Bir ay da isteyebilirsin. Asistanlar yok edilemez. Zaten bir tanesine zarar vermek istemezdim." Arpix ensesini ovuşturdu ve tekrar esnedi. "Tüm

bunlar bana biraz ilkel geliyor. Muhtemelen portal açma yeteneğinin kanlarında olduğunu söylemenin masalsı bir yolu. Tabii kanları varsa.”

“Var.” Livira’ya kitabın doğru söylediğini düşündüren şey gördüğüne dair anıydı. O kanın parıltısında uhrevi bir şeyler vardı. Sadece ona bakmak bile kafatasının içindeki düşüncelerini döndürmeye başlamıştı. “Kanları var. Ben gördüm.”

Arpix kaşlarını çatıp, “Nerede?” diye sordu.

“Yedinci odada, asistanı düştüğü yerden kaldırdığımda gördüm. Şakağındaki yara yüzünden altında kan vardı.”

“Harika. Yani ulaşamadığın yere ulaşmak için ulaşamadığın başka bir yere ulaşman gerekiyor.”

“Kuzgun beni içeri sokabilir,” dedi Livira. “Ve onu nasıl çağıracağımı biliyorum.”

“Ama onu nasıl çağırmayacağını kesinlikle biliyorsun.” Arpix, Livira’nın aylarca süren araştırmalarının ürünü olan kuzgunu çağırmak için yaptığı birçok denemeye yardım etmiş ve hepsi başarısız olmuştu. Kuzgun kafataslarının arasına özenle çizilmiş rünlerden oluşan ve modern Rillspan dilinde uzun bir büyüyle harekete geçirilen çember en başarılı olanıydı. Kütüphanenin uzak bir köşesinde iki saat boyunca ilahi söyledikten sonra çemberin içinde, kuş şeklinde bir gölge belirmişti. Ancak hiçbir zaman daha somut bir hale gelmemişti ve Arpix bunun kuzgunla bir bağlantıdan ziyade bir tür kendi kendini hipnotize etme olduğunu söyledi.

“Tüylerinden birine ve ismine ihtiyacımız var,” dedi Livira.

“İkisi de bizde yok.”

Livira kitabı bırakıp dudağını ısırды. Düşünceli bir şekilde duvara baktı. Uzun bir an geçti ve Arpix bir şey söylemeye hazır görünüyorken, Livira ondan önce davranıp, “Volente,” dedi.

Arpix ona bakıp, “Bu hangi dil?” diye sordu. “Ben...” Birden kendini hiç de kendine uygun olmayan bir küfürle geriye attı. Siyah köpek duvardan çıkıp Livira’nın masasını koklamaya geldi. Arpix kendini köşeye sıkıştırmıştı. “Bu da ne böyle?”

“Bir köpek.” “Onu gördüm! Daha önce... Beni yataktan ittiğin zaman... O buydu!”

“Bu bir rehber. Adını bildiğim için burada. Ya da belki kitabı çaldığımı gördüğü için. Ya da her ikisi de.”

“Kitabı çaldın mı?” diye soran Arpix’in nefesi kesildi. “Kimden?”

“Volente, kuzgunu tanıyorsun, öyle değil mi?”

Köpek ona dikkatle baktı. Livira gözlerini göremese de saygısını hissedebiliyordu.

Arpix odanın köşesinden ilerleyip, “Kitabı kimden çaldın?” diyerek sorusunu tekrarladı.

“Yamala.”

Ciyaklama, çığlık atma ve ikisini bir arada haykırma sırası Arpix’e geçmişti. Yine köşeye saklanacakmış gibi görünüyordu.

“Ve bu onun köpeği mi? Neden sana saldırmıyor?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Livira. “Sanırım yardım etmek için yapılmış.” Tekrar köpeğin yüzündeki karanlığa baktı. “Volente, kuzgunu bulmam gerekiyor.”

Köpek ürperip bir adım geri çekildi.

“Volente. Kuzguna ihtiyacım var. Bu çok acil.”

Köpek tekrar ürperdi, daha sonra öksürdü ve çirkin bir ses çıkardı. Tekrar öksürdü.

“Neyi var bunun?” diye sordu Arpix.

Livira’nın son ziyaretinde tüy yumakları çıkaran Wentworth gibi kuru kuru öksürüyordu. Son bir şiddetli öğürmeden sonra köpek geriye doğru iki adım daha attı ve yerde, hemen önünde siyah bir tüy belirdi.

Arpix kaşlarını kaldırarak “O, kuzgunu yemiş mi?” diye sordu. Şaşkındı.

Livira’nın buna verecek bir cevabı yoktu. Şaşkın bir halde tüyü almak için eğildi.

Arpix kendini toparlayıp, “Hem senin kuzguna neden ihtiyacın var?” dedi. “Bir rehberin var. Yedinci odayı o açamaz mı?”

“Arpix! Sen bir dâhisin!” diyen Livira, Arpix’i çok şaşırtan bir şekilde kollarını onun boynuna dolayıp sarıldı. “Hadi, gidiyoruz. Onu kütüphaneye çağırdığımda gelip gelmeyeceğini görmem gerek.”

“Şimdi mi?”

“Şimdi.” Onu kapıya doğru çekiştirdi. “Değişim’e gidiyoruz!”

Birçok nesne doğası gereği bir davettir. Keskin bir kenar sizi kesmeye davet eder. Bir madeni para harcanmak ister. Bir kılıç şiddet için yalvarır. Bir kapı, onu açmaya çalışmanızı gerektirir.

Baştan Çıkarma: Üç Bölümden Oluşan Bir Roman, *Summer Applebaum*

44. BÖLÜM LİVİRA

“Onu öylece orada bırakamazsınız!” diye itiraz etti Arpix.

Livira, “Yeterince güvenli,” dedi ve *Aradaki Orman*’ı birinci odada rasgele bir raftaki kitapların arasına sıkıştırdı. Arpix kitabı Livira’nın odasında bırakıp suçlu çıkarmaktansa yanlarında getirmeleri konusunda ısrar etmişti. Kütüphaneye gitmeden önce kitabı geri vermesini istemişti ama Livira öğrendiklerini kullanma fırsatı bulamadan yakalanma riskini göze almaya hazır değildi. “Kimse onu şans eseri bulamaz.”

Kütüphanecilerin girişinden birkaç yüz metre uzakta, çapraz koridor ağının içindeydiler ve Volente’nin onları takip edip etmediğini ya da çağrıldığında gelip gelmeyeceğini görme zamanı gelmişti. Livira sessizliğe doğru adını telaffuz ederken kendisini biraz mahcup hissetti.

Bir çığlıktan çok fısıltı gibi, “Volente?” dedi.

“Biraz daha yüksek sesle söyleyebilirsin,” dedi Arpix. “Ve biraz daha soru sorar gibi olmamasını sağlayabilirsin.”

“Eğer bağırırsam başkaları da duyabilir,” diye tısladı Livira. “Hem sen ne zamandan beri köpekler konusunda uzmansın?”

“Şey...” Arpix parmaklarıyla saymaya başladı. “Birincisi, bunu yapmadan önce daha derine inmemiz gerektiğini söylemiştim. İkincisi, o yaratığın içinde gerçek bir köpek olduğundan çok şüpheliyim. Üçüncüsü, ailemin birlikte büyüdüğüm beş köpeği vardı: Alpha, Beta, Gamma, Delta ve Jim.”

Livira’nın bu konuda, özellikle de Jim konusunda söyleyecek çok şeyi

vardı ama yoğun bir koklama sesi ve koridorun sonundan çıkan siyah bir burun dikkatini başka konulara çekti.

“Volente!” Livira hızla taşıya doğru koştu. Ona kocaman sarılmak istedi ama canavarın böyle bir yakınlığa nasıl tepki vereceğinden emin olamadığı için kendini tuttu. “Yedinci odaya gitmemiz gerekiyor.”

Köpek ona sadece baktı.

“Bu sadece bilgi. Bir istekte bulun,” dedi Arpix.

Livira ona gergin bir bakış attı. “Volente, bizi yedinci odaya götür. Lütfen.” Siyah asistanı düşünmek bile sesinde gergin bir titremeye neden olmuştu. “Yedinci oda.”

Köpek başını yana eğdi.

“Bu sadece bizim keyfi numaralandırma şemamız,” dedi Arpix. “Onun için bir şey ifade etmeyebilir. Bin yaşında olabilir. Daha bile büyük. Ayrıca yedinci odanın nerede olduğunu biliyoruz. Oraya gidelim ve ondan kapıyı açmasını isteyelim.”

Livira dudaklarını rahatsız olmuş gibi büzdü. Heyecanı yüzünden zekâsını kötüye kullanmıştı. “Hadi o zaman.”

Baş kütüphanecinin köpeği onları sadece ilk yüz metre kadar takip ettikten sonra kendi başına keşfe çıkmıştı. Livira, gerektiğinde onu tekrar çağırmayı planlayarak gitmesine izin verdi. Volente'nin onu gerçekten de yıllardır giremediği yasak olan yedinci odaya geri sokabileceğini umuyordu. Asistanın kaza geçirdiği yerdeki kanın hâlâ orada olacağı konusunda daha da emindi. Kan döküldükten bir gün sonra denk gelmemiş olma ve kanın onun gelişinden önce yıllar boyunca buharlaşmaya meydan okumuş olma ihtimali de vardı. O zaman gereken tek şey kitaptaki vaadin doğru çıkması ve kana çizilen bir dairenin gerçekten de Değişim'e giden bir kapı açmasıydı.

*

Livira artık ilk odalara o kadar aşinaydı ki yedi numaralı odaya bir saatte kısa bir sürede, cüppesinin içinde sıcaktan bunalmış ve terlemiş ama hâlâ bolca enerjisi kalmış bir halde ulaşmıştı.

Hedeflerine ulaştıklarında, Livira koridorda aceleyle ilerledi ve elini beyaz kapıya yapıştırdı. Kapı her zaman olduğu gibi ona direndi, asistanlar kadar inatçı davrandı.

“Volente.” Köpeğin adını söyledi.

Arpix beklenti içinde etrafına bakındı. Hiçbir şey olmadı.

“Daha yüksek sesle söyleyen nasıl olur?”

“Volente!” Livira etrafı saran sessizliğe seslendi.

“Hmm,” dedi Arpix ağır geçen birkaç uzun dakikadan sonra. “Belki de sadece kitap elimizdeyken bizimle ilgileniyordu. Ya da başka biri onu çağırması olabilir. Ya da...”

“Köpek uzmanı sensin. Onu sen çağır.”

Arpix ileriye bakıp, “Birileri duyabilir,” dedi.

Livira alnını kapıya dayadı. “Umursamayı bıraktım artık. Dışarıda kütüphaneçiler ya da stajyerler olsa bile bunun ne anlama geldiğini bilmeyeceklerdir.”

Arpix omuz silkti.

“VOLENTE!”

Livira şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

“Vay canına, bu bayağı *gürültülüydü!*”

“Köpeklerle konuşurken açık konuşmalısın,” diyen Arpix hafif utanmış gibiydi.

Bir an sonra pıtır pıtır yürüyen Volente’yi gördüler. Tam Arpix’in yanına geldi. Köpeğin başını okşamak için elini uzatınca parmakları siyah tüylerin arasında kaybolmuş gibiydi.

“Köpekleri her zaman sevmişimdir.” Arpix gülümsedi. “Şehirdekilerin, özellikle de kralın Sabberlar hakkında konuşup durması ve... Şey, bilirsin işte. O yüzden kötü muamele görüyorlar.” Diğer eliyle Volente’nin omzunu okşadı. “Yaşlı köpekler bize yeni numaralar öğretebilir. Yaşlı bir köpek ayaklarını sürüyerek ilerler, her daim mutludur ve hâlâ dünyayla ilgilenir. Koşamayacak kadar yıprandıklarında bile hâlâ oradadırlar. Acı yok, pişmanlık yok, geriye bakmak yok, sadece sevimli bir şaşkınlıkla bir sonraki şeye devam ederler. Köpekler iyi olmaktan başka bir şey değildir.”

Livira onun gülümsemesini taklit etmekten kendini alamadı. Bu farklı bir Arpix’ti. Eğer Arpix’in gözüne girmek istiyorsa Carlotta’a bir dahaki sefere yanında bir köpekle gelmesini söylemeliydi.

“Bakalım bu sefer ne kadar iyi olabilecek,” diyen Arpix köpeğe hitap ederek ona doğru döndü. “Volente, lütfen bizi şu kapıdan geçir.” Kapıyı işaret etti.

Volente kapıya doğru ilerledi. Livira ve Arpix bakışıp onu takip etti.

Volente kapıya ulaştı ve doğrudan içeri girdi. Livira yavaşladı, beyaz yüzeye yaklaşırken içgüdüsel olarak uzandı.

“Lanet olsun!” Parmakları kapıya yaslandı. “Volente!” Geri çekildi.

Köpeğin kafası kapıda yeniden belirdi.

“Açamaz mısın?”

Köpek sadece ona baktı.

Arpix, “Belki kitapları getirerek yardımcı olur,” diye önerdi. “Köpekler bir şeyler getirmekte iyidir.”

“Bu tam olarak test edebileceğim bir şey değil,” diye homurdandı Livira. “Yedinci odadaki hiçbir kitabın adını bilmiyorum. Zaten bunun bize bir faydası da olmaz.”

“Kuzgun senden bir sayfanın bir köşesini almanı istememiş miydi? Belki bütün bir kitabı oradan alsaydın tekrar peşine düşer miydi?”

Livira buna ihtimal vermiyordu ama şimdi düşününce odadaki milyonlarca kitaptan sadece birinin başlığını görmüştü: Ufak parçası eksik olan kitabın başlığı. O zamanlar Crunian Dörtlüsü’nü henüz okuyamıyordu ama artık okuyabiliyordu ve eğer harflerin şeklini hatırlayabilseydi... Livira’nın kıvrak zekâsı için bile bu büyük bir zorlamaydı. Ama yıllar önce, o zamanlar kitabın ön kapağına *bakmıştı* ve bu onun için önemliydi. Kâğıt parçasındaki harfleri tanıdığını hatırlıyordu.

“İyi misin?” Arpix onun görüş alanına girdi. “Sessizleştin.”

Livira elini kaldırıp, “Düşünüyorum,” dedi. Zihin gözünde harfler ve kelimeler birbirine karışıyor, bazıları diğerlerinden daha parlak parlıyor, bazıları eş arıyor, kümeler ve gerçek kelimeler oluşturuyorlardı. Volente geri geldi ve onun yanına oturdu. Zaman geçti. “Hayır.” Livira patlarcasına nefes verdi. “Aşkla ilgili bir şeyler ama tüm bulabildiğim bu.” Aklına başka bir fikir geldi. “Volente, bana kuzgunu getir!”

Tazı titredi, sağ taraftaki duvara baktı. Sonra yere daha yakın bir şekilde eğildi ve koca başını ön bacaklarının arasına koydu.

“Sanırım bu *hayır* demek,” dedi Arpix.

Livira kaşlarını çatı.

“Peki, ya adı? Bana kuzgunun adını söyleyebilir misin Volente?”

Köpek ona bakıp ayağa kalktı ve yavaşça uzaklaşmaya başladı. On metre sonra omzunun üzerinden dönüp onlara baktı. Arpix omuz silkti.

“Takip edelim.”

Volente onları üç kilometre boyunca yönlendirdi ve hareketsiz insansı rehberin durduğu kapıya ulaşmak için odayı geçti. Adamın kör gözleri hâlâ rafların üzerindeki bir hiçliği işaret ediyor, mahvolmuş kanatlarının iskeleti hâlâ üzerinde yükseliyor, vücudunun kahverengi metali yönsüz ışıktaki hafifçe parlıyordu.

Volente metal adamı koklamaya başladı. Ayaklarından başlayıp bacaklarına, karnına ve göğsüne doğru bir kokuyu takip ediyor gibiydi.

“Ne yapıyor bu?” Arpix şaşkın şaşkın baktı.

Köpek arka ayaklarının üzerine kalktı, ön patilerini metal adamın

omuzlarına koydu. Havlaması -eğer öyle denilebilirse- Livira'yı tamamen gafil avlamıştı. Sarsıcı ve şiddetli bir sestti. Kendini yerde, kendi kafa karışıklığından oluşan kalın bir tabakanın içinden yüzeye çıkarken ve her yeri ne yumruk yemiş gibi hisseder halde buldu. Öte yandan kulakları hafifçe çınlasa da kuzgunun azarları kadar etkilememişti.

Livira ve Arpix kalkmak için birbirlerine yardım ettiler. İkisi de hâlâ sendeledikleri için kimin kime yardımcı olduğunu ayırt etmek zordu. Dümdüz olmuş raflar ve yukarıdan uçuşan kopmuş sayfalar görmeyi bekliyordu ama kütüphane hiç değişmemiş gibiydi. Metal adam hâlâ aynı pozisyonda duruyordu. Ama Livira şimdi bakınca adamın gözlerinde daha önce olmayan bir ateş olduğunu fark etti. Hırıltılı bir sesle başını çevirip Livira'ya baktı. Görünüşe göre Volente'nin havlaması ölüleri uyandıracak kadar yüksekti.

Livira ürkek bir tavırla adama yaklaştı. Birden boyunun ve uzanan kanatlarının büyüklüğünün farkına vardı. Gözleri ve başı dışında hiçbir yeri hareket etmiyordu.

“Merhaba.” Metal adam önceki iki çağın kitaplarında hareketsiz olarak kaydedilmişti. Yüzyıllardır kayıtlara geçen hiçbir hareket yapmamıştı. Livira'nın onun uyanışını nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kimse onun bir rehber olduğundan bile emin değildi.

Adamın dudakları kıpırdadı ve sesi derin ama şaşırtıcı derecede melodik bir şekilde çıktı. Livira'nın adamın ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Arpix'e baktı.

“Bu dili bilmiyorum.”

Metal adam yine farklı bir dilde konuştu. Livira bunu da bilmiyordu ama ilkinden farklı olduğunu bilecek kadar dilbilimci sayılırdı. Rehber başını eğdi, gözleri biraz daha parlak bir şekilde yanıyordu ve üçüncü bir dilde yeni bir cümle söyledi. Sorunsuzca dördüncü ve beşinci dile geçti. On beşinci tekrara gelindiğinde -ki bunların tekrar olduğunu hissediyordu- Livira rehberin bu kadar çok dil bilip de kendi dilini bilmemesine değil, ne kendisinin ne de Arpix'in bilmemekle kalmayıp kökenini bile tahmin edemediği bu kadar çok dil olmasına şaşırdı.

Bu uzun süre devam etti. Zaman geçtikçe rehberin gözlerindeki ateş sönmeye başladı. Sesi derinleşip yavaşladı. Sonunda ikisi de yanlarında köpeklerle oturup, başlarını eğerek dinlediler. Kelimeler nihayet bir anlam ifade etmeye başladığında Livira kendisini anlamamaya o kadar odaklanmıştı ki bunu fark etmesi biraz zaman aldı. “Bekle!” Ayağa kalktı. “Bu...” Pek olası görünmüyordu ama kesinlikle öyleydi. “Bu, Sabber dili mi?”

“Sabber dili mi konuşuyorsun?” Livira kelimeleri yavaşça kurdu. Bu dili bir kitaptan kendi kendine öğrenmişti ve sadece Yute’la konuşuyordu. Metin, yazılı şeklin insanlara konuşma dilini öğretmek için yaratıldığını, yeni alfabenin normal harflerin yakalayamadığı sesleri temsil etmek için icat edildiğini anlatıyordu. Kütüphaneciler Sabber dilini zaman kaybı olarak görüyorlardı. Bu dilde yazılmış sadece bir kitap olduğu biliniyordu ve ironik bir şekilde tercüme edildiğine inanılan aşk şiirleriyle dolu bir kitaptı. Livira tekrar denedi. İnsana ait olmayan sesleri yeniden yaratmak için daha fazla çaba sarf ederek, “*Sabberca mı konuşuyorsun?*” diye hırladı. “Düşman dilini mi konuşuyorsun?”

“*Evet.*” Metal adam başını eğdi, boyun eklemleri gıcırdayıyordu. Gözlerindeki ateş, mumunu tüketen bir mum alevi gibi sönyordu. “*Volente beni neden uyandırdı?*” Sözcükler Sabber dilindeydi ama cendereden geçirilmişti. Yıllar, kütüphane dışında her şeyi değiştirdiği gibi hiç şüphesiz bunu da değiştirmişti.

Livira ihtiyacı olan sözcükler için dudaklarını şekillendirdi. Bu dili belki inatçılıktan, belki de kendisine yapılanları daha iyi kavrama arzusundan öğrenmişti. Sabberlar öldürmüş ve köleleştirmişti. Yapmaya da devam ediyorlardı. Şaşırtıcı ve kafa karıştırıcı dillerinin arkasında ondan saklanırken Livira’nın üzerinde başka tür bir güce sahip bir gizem oluşturmuşlardı. Livira dudaklarında onlara ait dili konuşurken onların şiddetini hâlâ anlayamayabilirdi ve hâlâ bir gizem olabilirlerdi ama en azından onların kili-dini açabileceği bir anahtarı vardı. “*Kuzgunun adını bilmem gerek.*” Tüyü aralarında tuttu.

Rehber ağzını açtı ve uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Livira, Volente’nin ona verdiği hayatın geri gitmiş olmasından korktu ama tam bunu söyleyecekken rehber, “*Edgarallen,*” dedi.

“Peki, ben nasıl?” Ama ateş şimdi tamamen sönmüştü ve Livira anadiline geri döndüğünü fark etti.

Livira bir adım geri çekildi. İç cebinden kuzgun tüyünü çıkardı. İsim ve tüy. Gerçekten bu kadar basit olabilir miydi? Rün çemberi, ritüel yok muydu? Tüyü havaya kaldırdı.

“Edgarallen!”

“GAK!”

Ve işte oradaydı. Yakındaki bir rafın üstünden sanki bunca zamandır izliyormuş ve sadece doğru olanı yapmalarını bekliyormuş gibi beceriksizce kanat çırparak aşağı atladı.

*

Livira'nın onu çağırmak için kullandığı tüyü geri alan kuzgunla birlikte yedinci odaya girmek kolay olmuştu. Livira'nın, bozulmuş asistanın orada onları beklediğini görmeyince duyduğu rahatlama hem ani hem de büyüktü. Öbür odada hâlâ aktif olabileceğini biliyordu ve bu olasılığa karşı kendini hazırladı. Omuz omuza, Arpix'le birlikte kaybolan kapıdan geçerek ilerlediler. Kuzgunu koridor boyunca takip ettiler ve girişteki açıklıkta durdular. Arpix'in yüzü bir maske gibi ifadesizdi.

“Yasak bir odada olmaktan duyduğun huşuyla geri kalanların çoğuna benzediği için yaşadığın hayal kırıklığı arasında sıkışıp kaldın mı?”

“Daha çok sürekli karşılaştığın canavarlardan birinin beni öldüreceğinden korkuyorum.”

Köpekler ve küçük çocuklar, bir nesnenin sahipliğine ancak bir başkası onu sahiplenmeye çalıştıktan sonra ilgi göstermeleriyle tanınırlar. Ne yazık ki pek çok yetişkin de böyledir. Ancak bu tür mücadelelerin hepsi aydınlanma olmadan gerçekleşmez. Nadiren de olsa rekabet tanıdık bir şeye yeni gözlerle bakmamızı sağlamış olsa da kendimizin bile bilmediği, gizli kalplerimizde her zaman bunun bizim için değerli, kutsal bir şey olduğunu ve tehdit altında olsaydı onu savunmak için ateşin yolunda duracağımız gerçeğini taşıdığımızı fark ederiz.

Babalık, Ancrath'lı Jorg

45. BÖLÜM

EVAR

Evar şehri yıkılmaya terk etti. Dağa tırmanırken sırtını döndüğü yer yandı. Bu onu utandırıyordu ama halkının katledilmesine sessiz ve çaresiz bir tanık olarak duramazdı. Bir daha olmazdı. Bu zaten olmuştu. Bu onun geçmişiydi. Kütüphanede bir yerlerde başka bir şehirden olan bir âlimin acının dehşetini yakalamakta, ateşin eti bulmasıyla geceyi yırtan çığlığı sayfalara aktarmakta başarısız olacağı bir -belki de düzinelerce- kaydı olmalıydı. Kuru bir tarih, mermili silahlar geceye ölüm saçarken, kılıçların kenarları kemiği ararken, oklar hedeflerine doğru tıslayarak gittiğinde sarsıcı patlamaların yol açtığı kayıpları steril rakamlarla kaydedebilirdi.

Bu kez kayanın sunduğu karanlığı ve sessizliği hoş karşılamıştı. Evar, yolunu sonsuza dek kaybedebileceğinden çok, bir kez daha Sabberların katliamının ortasında ortaya çıkabileceğinden korkarak kayanın içinde hayalet gibi süzülüyordu.

Kütüphanenin sessizliği, kapılarından bir buçuk kilometreden daha az bir mesafede gerçekleşen katliamdan etkilenmeden onu bekliyordu. Sabberlar buraya da gelecekti. Evar bunu biliyordu. Kılıçları ve mızraklarıyla raflar arasında daha fazla kan dökceklerdi. Ateşlerini de getireceklerdi. Onların türünden hayvanların öğrenmeye hiç saygısı yoktu. Kömür duvarını şimdi anlıyordu. Halkından geriye kalanlar kütüphane odalarına kaçmış ve sonra ateşle kovalandıklarından kendilerini kurtarmak için barikatlar inşa etmiş olmalıydı. Yine de kapıların neden alevleri engellemediğini Evar açıklayamıyordu.

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki Evar'ın aklı iki yüz metre kalınlığındaki kütüphane duvarlarının arasından geçmenin dehşetini almıyordu. Sonunda, asistanın alanı yeni kitaplarla doldurmak için durmaksızın çalıştığı odaya geldi.

Evar ona doğru yürüyüp, "Kaçmanız gerekiyor," dedi. "Sabberlar geliyor! Ateşle geliyorlar!"

Asistan başını kaldırıp bakmadı bile.

"Kaçman gerek!" Evar başını salladı. "Daha iyisi, durdur onları!"

Kitapları istiflemeye devam etti.

Evar havuza gitti. "Bunların hepsi yanacak!" Kaşlarını çatıp kızın kayıtsızlığını inceledi. Evar için her şey olup bitmişti. Sabberlar gelmişti ya da gelmemişti. Yine de bu konuda tutkulu olan kendisiyken asistan onun duyduğunu ve gördüğünü bildiği halde hiç aldırış etmiyordu. "Bir şey yap! Bir şey yap!"

Kadın hâlâ kitapları istifliyordu.

O anda Evar'ın aklına, asistanların onunkinden çok daha farklı bir zaman görüşüne sahip olabilecekleri geldi. Bu asistanın harekete geçmesini bekliyordu çünkü Evar'ın geçmişi *şimdiydi*. Ama ya kütüphanenin kendisi gibi onlar da zamanın dışında durursa ya da en azından onu farklı bir açıdan gözlemlerlerse ne olurdu? Belki de bir asistan için şimdiki zaman ve gelecek zaman, geçmiş kadar sabitti. Her iki durumda da Evar hiç burada olmamış olsaydı bile asistanı yapacağı şeyden başka bir şey yapmaya ikna edemeyeceği açıktı.

Evar önündeki havuz kadar derin bir iç çekerek kendini suya bıraktı.

*

Evar suyun soğukluğundan, ormanın sıcaklığına doğru tırmanarak çıktı. Aklında kendisini takip eden Kaçışlara dair herhangi bir iz bulmak ve kaçmaya hazır olmak vardı. Beyazlar içindeki kadını görünce bütün bunlar aklından çıktı. Havuzun yanındaki çimenlere rahatça yayılmıştı. Bir kolunu başına yastık yapmış uyuyor, siyah saçları yeşil çimlere karışıyordu. Beyaz cüppe sadece üst hatlarını, omuzlarının şeklini, belinin yumuşak çukurunu, kalçasının çıkıntısını ortaya çıkarıyordu. Yalınayaktı. Ayakkabıları sanki tekmelenmiş gibi yakında duruyordu.

Evar onu uyandırmak istemediği için yavaşça ayağa kalktı. Orman tıpkı daha önce olduğu gibiydi. Uzakta, önünde uzanan havuz sırası boyunca, evine giden havuzun kenarında bıçağının oluşturduğu küçük siyah noktayı görebiliyordu.

Güneş parlıyor, kuşlar ötüyor, ağaçlar su içiyordu. Kuşlar seslerini şehir surlarının ötesindeki karanlığa musallat olan gece şarkısından, hüzünle birleşen bir güzellikten almıştı.

“Burayı ben yapıyorum,” dedi Evar usulca. “Beklentilerden inşa edildi.”

Sırtını bir ağacın gövdesine yaslayarak oturdu ve genç kadının uymasını izlerken, göğsünün yavaşça inip kalkmasının aksi takdirde hiçbir yere gitmeyecek olan zamanı saymasına izin verdi. Beklentileri kadını da mı yaratmıştı? Unuttuğu rüyasındaki kızı aramaya gelmişti ve burada, hafızasındaki o boşluğa tam olarak doldurabilecek biri inanılmaz derecede kolay bir şekilde karşısındaydı. Kadın ona tanıdık geliyordu. Şüphe onu ele geçirdi. Kız gerçek miydi? Neredeyse güvenilemeyecek kadar ve tıpkı zengin halkın şehirde giydiği renkler gibi gerçek görünüyordu. Onlarca yıl bakışlarını kütüphanenin karanlık ve ten rengi manzaralarına dikmiş bir göz için fazla canlıydı. Kadının uyurken bile onu ayağa kalkması için teşvik eden, bağırان bir canlılığı vardı.

Bir suçluluk duygusuyla Livira’yı hatırladı. Beklemekte olan her bir Kaçış’la başa çıkmaya hazırdı. Ve ondan sonra planı, kendini yeniden toparlayan suya ve onu takip ederek güvende olduğunu kontrol etmek ya da belki başka bir trajedinin yasını tutmak umuduyla Livira’nın havuzuna dönmekti. Sessiz adımlarla uyuyan kızıdan uzaklaştı. Geleceğe ve kendi havuzuna doğru havuz sırasını takip etti.

Livira’nın havuzu yeniden dolmuştu. Kenarındaki toprakta hâlâ Evar’ın yaptığı savunmanın ayak sürümeleri ve izleri duruyordu. Durgun suları, birbirine geçmiş dalların arasından gökyüzünü yansıtıyordu ve yukarı baktığında, kopardığı dalın kırılmış ucunu buldu. Dal, onun koparmayacağı kadar kalın görünüyordu. Evar ışıksız derinliklere baktı. Aradan saatler geçmişti. Kızın Kaçış’la karşılaşması nasıl geçmiş olursa olsun artık bitmiş olmalıydı. Evar’ın onu şimdi ya da kısa bir süre sonra takip etmesinin pek bir önemi yoktu.

Döndü ve kadına doğru ilerlemeye başladı. Uykusunu bölmek istemiyordu ama onunla konuşmak istiyordu. Tekrar ona bakarken bile hafızası onu tanımakla çalkalanıyordu. Kadın ona tanıdık geliyordu. Hayal gücünün, ailesinin yüzlerini, yanışını izlediği şehrin kaderine terk edilmiş insanlarına benzettiği gibi olmamasını umuyordu. Ama hayır. Burada daha fazlası vardı. Onu bir şekilde kafasında tam olarak oturtamasa da tanıyor-du. Evar’ın kalbi daha sert, neredeyse acı verici bir şekilde atmaya başladı. Bu o muydu? Zihninde bu kız, hayatın içinde topallayan kırık bir şey değil, onu tamamlayacak, kardeşleri gibi ve herkes gibi bir bütün haline getirecek

bir yapboz parçasıydı. Evar ona yaklaşırken bile uyuyan omuzlarına yüklediği mantıksız yükün farkındaydı.

Evar kadının havuzunda kararsız bir şekilde durdu. Livira ona Clovis'in güzel olup olmadığını sormuştu ve Evar ona cevap verememişti. Güzelliğin ne olduğunu bilmiyordu. Ama önünde uyuyan yüz için bir kelime bulmuştu. *Güzellik*. Gözlerini kamaştıran, ona neşe veren, daha fazlasını istemesine neden olan nitelik. "Uyumuyordum!" Kadın irkilerek doğruldu ve dağılmış bir halde yanındaki yere, sanki rüyalarından tökezlemiş gibi şaşkınca vurdu.

"Ben..." Evar ağzının açıklanamayacak kadar kuru olduğunu fark etti. "Oldukça iyi taklit yapıyordun."

"Evar!" Kadın telaşla ayağa kalktı, saçları darmadağınktı. "Güvendesin!" Ona doğru bir adım attı. Kucaklamak için kollarını hafif kaldırdıktan sonra tereddüt etti ve aniden utanmış gibi kollarını indirdi.

"Beni tanıyor musun?"

Kadının utangaçlığı bir öfke dalgasıyla buharlaştı. "Yine mi?" dedi. "Ben... Livira." Utangaçlığının gizlediği sertlik ortaya çıkmıştı.

Evar hayretle ona baktı. O mürekkep lekeli çocuk nasıl olmuştu da karşısındaki kadına dönüşmüştü? Yine de o çocuk, arandığı takdirde gözlerinde, çenesinin çizgisinde hâlâ duruyordu. "Büyümüşsün!" dedi.

Livira, "Ve sen aynısın," dedi merakla. "Senin için ne kadar zaman oldu?"

"Bir gün." Evar omuz silkti. "İyi bir gün değildi." Göz göze geldiler. "Seni gördüğüme sevindim. Takip etmeye çalıştım."

"Ben de geri dönmeye çalıştım." Dudaklarını sıkıntılı bir gülümsemeyle bastırdı. "Bunu yapmaya devam edemeyiz. Bir dahaki sefere yaşlı bir kadın olacağım. Gri ve buruşuk bir halde sendeleyerek yanma geleceğim ve sen beni yine tanımayacaksın." Evar'ın yüzünü inceleyerek, sanki onu endişelendiren bir şey görmüş gibi ciddileşerek uzaklaştı. "Kötü bir gündü demek, öyle mi? Ne kadar kötü?"

"Sabberlar. Kütüphanenin dışındaki şehri yaktılar."

Livira'nın bakışları havuzun yüzeyine kaydı. "Sen orada mıydın?" dedi. "İzlerin burada sona erdi."

Evar başını salladı. Onun soru sormasını istemiyordu. Bir şekilde bunun hakkında konuşmak, gerçekleştiğini görmekten daha kötü olabilirdi. Bir bıçakla kesilmekle aynı bıçağı kendi etine batırmak arasındaki fark gibiydi.

"Benim zamanımdan yüzyıllar önce olmuş olmalı. Seninkinden daha da uzun yıllar önce." Kaşlarını çatı. "Yine de tarih tekerrür ediyor olabilir."

Geri döndüler, surların yakınında kamp kurdular, krallığın dört bir yanına baskınlar düzenliyorlar. Eğer kütüphanenin bize öğrettikleri olmasaydı bizi çoktan istila etmiş olurlardı.”

“Hayır mı?” Evar’ın midesi buz gibi bir yumruk yemişti sanki Livira’nın böyle bir katliama uğrayacağı fikri aklına bile gelmiyordu. Düşüncelerinde yasak görüntüler belirdi ve hayal gücünü bunlara karşı kapatmaya çalıştı. “Böyle bir şey olamaz.” Gözleri istenmeyen yaşlarla doldu ve Livira’dan uzaklaşarak zayıflığından utanır halde aralarındaki çimenlere baktı.

“Onu bulup bulmadığını sormayacağım.” Livira konuyu değiştirdi. “Eğer sadece bir gün olduysa benim için yıllar oldu. Neredeyse yedi yıl!” Gözleri büyüdü. “Arpix! Arpix’i unuttum!”

“Arpix kim?”

“Bir arkadaş.” Livira aynı anda her yöne bakmaya çalışarak etrafında döndü. “ARPIX!” Kız istediği kadar bağırabilirdi.

Evar etrafına bakınıp, “Ben kimseyi görmüyorum,” dedi. Livira’nın haykırıışlarının, arkadaşından çok Kaçışları çağırabileceğinden endişeliydi.

“Bir geçit çizdik,” dedi. “Biz yokken kuzgun uzaklaşırsa on altıncı odada kapana kısılmayalım diye. Ve birlikte geçtik. Ama ben geldiğimde o burada değildi. Geri döndüm ve orada da yoktu. Sonra ormanda onu aradım ama ortadan kaybolmuştu. Ben de izlerini bu havuza kadar takip ettim. Oradan geri dönmen gerektiğini biliyordum ve beklersem seni bulmak için en iyi şansa sahip olacaktım.”

“Ve sonra uyuyakaldın,” diye bitirdi Evar onun yerine.

“Öyle olsun istemedim,” dedi. “Burası yüzünden.”

“Bu ziyareti istediğin zamana denk getirdin. İlk ziyaretinde havuz bir şekilde senin için *ne zaman* olacağını seçmiş olmalı. Belki de havuz -geçit- bu Arpix denen arkadaşını onun için daha önemli olan bir zamana göndermiştir?” diye fikrini söyledi Evar. “Ve bu yüzden burada değil.”

Livira biraz rahatlamış görünerek dudaklarını büktü.

“Tek parça halinde ve aynı yaşta dönse iyi olur, tek söyleyeceğim bu. Ben olmasam asla gelmezdi. Eğer ona bir şey olursa bu benim suçum.”

“Sen olmasaydın gelmez miydi?” Evar gülümsedi. “Burayı görmek istemeyecek kadar ilgisiz bir adam.”

“Son geldiğimde burası canavarlarla doluydu,” dedi Livira.

Evar bu anı karşısında ürpermesini bastırdı. Her nasılsa buranın sakinliği, Kaçışlarla ilgili düşüncelerini zihninin gerisine itmişti. Her ağacın arkasında onları araması, birinin yeşilliklerin arasından düşmesinden korkması gerekirdi. Ama yine de aramıyordu.

“Seninle geldiğine göre çok iyi bir arkadaş olmalı.”

“Öyle. Onun için endişeleniyorum. Ya canavarlar onun olduğu yerde ve onun olduğu zamandaysa?”

Evar ellerini açıp, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Kütüphaneye geri dönüp portalı tekrar kullanacağım ama bu sefer ona katılmak isteyeceğim. Yeterince çok istersem oraya ulaşabileceğimi düşünüyorum. Ya da sonra.”

Evar yüzündeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, “Bu mantıklı görünüyor,” dedi ama bu onu şaşırtmıştı ve bunu başarabildiğini sanmıyordu. Muhtemelen paniğe daha yakın hissettiği içindi.

“Şey, şimdi gitmek zorunda değilim,” dedi Livira. “İşin güzel yanı da bu. Zaman seni burada bekliyor.”

Evar sıırttı. “Peki, *şimdi* ne yapacaksın?” diye sordu.

Livira etrafına bakındı. “Buraya üçüncü gelişim ve kendi dünya çizgim dışında hiçbir havuzu denemedim,” dedi.

“İki tane denedim ve hayal edebileceğinden çok daha fazla dehşet gördüm.” Evar başını salladı. Eve dönüyordu. Mayland’ın ortadan kaybolduğu güne ulaşmaya çalışma fikri bile artık cazip gelmiyordu. Başka kimsenin öldüğünü görmek istemiyordu. Özellikle de kardeşlerinden birinin.

“Ama geçidin seni yönlendirmesine izin verdin.” Livira bakışlarını kaçırmadı. “Nereye gitmek istediğini söylemedin. Hiçbir şeyi etkilemeye çalışmadın mı?”

“Doğru. Son seferde Kaçışlardan kaçıyordum. Sadece havuza atladım.”

“O halde birlikte gidelim. Her ikimizin de hayalet olacağı bir zamandaki bir havuz seçebiliriz. Ve en çok eğleneceğimiz, en çok öğreneceğimiz ya da en ilginç bulacağımız güne götürülmeyi isteyeceğiz.”

“Sanırım denemeye değer.” Evar kelimelerin, dudaklarının arasından çıkmasına izin verdi. Hâlâ başka bir havuza atlamak istemiyordu ama öte yandan Livira’yı geride bırakmak da istemiyordu. Aslında onu yeniden bulduğuna, büyüdüğüne ve değiştiğine sevinmişti ama yine de tartışmasız Livira olduğuna göre bir daha onun yanından ayrılmak istediğinden emin değildi. Belki aptallıktı ama onu hiç şüphesiz nazik ve çekici *Arpix* denen adamla bırakma fikri tüylerini diken diken ediyordu. Ve ormanda öylece durup birbirlerine bakamazlardı. Aslında bu onun için sorun olmazdı ama kız bunu tuhaf bulabilirdi.

“Hangisi?” Livira ellerini arkasında kavuşturdu ve Evar’ın havuzuna giden havuzlar boyunca yürümeye başladı.

Bir yanı onu evine götürmek istiyordu. Ama belki de Livira orada bir

hayalet, Evar da gerçek olacaktı ve birbirlerini görmeleri ya da konuşmaları mümkün olmayacaktı. Ayrıca düşünmesi gereken başkaları da vardı. Evar onu onlarla paylaşmak istemiyordu. Henüz istemiyordu. Kızın ona bakışını seviyordu. Her ne kadar bencilce ve küçük bir şey olsa da bunun sürmesini istiyordu. Onu kendisinden çok daha iyi olan kardeşlerinin yanına götürmek istemiyordu. Evar özellikle Kerrol'ın, henüz kendisinin bile anlayamadığı duygularını irdelemesini istemiyordu. Daha önce bir yabancıyla hiç tanışmamıştı. Belki de duygularından bu kadar rahatsız olması ve başka tarafa bakamaması normaldi. O daha küçük bir kızken böyle bir şey olmamıştı. "Hadi o zaman!" Livira suyun kenarında, dört havuz ileride duruyordu. Evar döndü. Yumrukları kalçalarında ve başı eğikti. "Bunu sevdim."

Evar onun yanına gidip, "Neden bu?" diye sordu.

"Seni bulmak için bu tarafa geldiğimde, kenarda otları yolan bir kobay faresi vardı," dedi Livira.

"Ne?"

"Sıçan gibiydi. Sadece şişman ve yavaştı. Kuyruğu yoktu. Bacakları olan bir sosis gibiydi. Bir kitapta görmüştüm. Bu ilk gerçek olanıydı."

Evar *gerçek* kısmından emin değildi. "Yani bunu şanslı bir sıçan yüzünden mi seçiyoruz?" diye sordu.

"Şey, sadece ondan değil. Ayrıca bu bana eskiden merak ettiğim bir kuyuyu hatırlattığı için." Bir an için üzgün görünüyordu.

"Ama hepsi aynı," diyen Evar, yere bakınca elini elinin içine götürdüğünü gördü.

"Aynı anda adım atmış olmamıza rağmen Arpix'i kaybettim. Belki el ele tutuşursak birlikte kalırız." Başını kaldırıp ona baktı. "Ayrıca aynı şeyi düşünmemiz gerekiyor. Savaşın olmadığı ve bir süre daha olmayacağı bir zamana odaklanmalıyız."

Evar başını salladı ama hâlâ onun elini tuttuğunu düşünüyordu. Biri onu omzuna atmak ya da tehlikeden uzaklaştırmak dışında bir amaçla elini tutmayalı çok uzun zaman olmuştu. Mekanizma'dan sendeleyerek çıktığında Asistan elini tutmuştu. Bunu hatırlıyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Livira.

"Hayır."

"Üç kadar sayacağım. Bir. İki. Üç. Atla!"

Onları her yerde gördü. Onları çitlerin tepesinde, eski oluklarda, çamaşır ipindeki mandalların arasında dans ederken gördü. Onlara “dansçılar” diyordu ama sonra “melekler” adını verdi çünkü hanımefendi onlar hakkında konuşmayı bırakamazsa bunun uygun olacağını söyledi.

Dans Sırasında, Mark Lawrence

46. BÖLÜM

LİVİRA

Livira'nın hafızası onları asistanın yıllarca hareketsiz kaldığı noktaya ve geçidin bulunduğu yere götürmüştü. Her ikisi de artık yoktu ama Livira'nın eli büyüklüğünde bir alanı kaplayan sedefli bir yama olan kan orada kalmıştı. Yüzeyi insanı büyülüyor, hem kıpkırmızı hem de gümüş rengini meraklı ve sürekli değişen bir girdap halinde sergiliyordu.

Livira onun yanına diz çöktü ve çıkarken ciltçi dükkânından aldığı yapıştırma fırçasını eline aldı.

Arpix yardımcı olmadan, “Dikkatli ol!” dedi.

Livira onu duymazlıktan geldi. Fırçayı kullanarak kanı emebildiği kadar emdi ya da kaldırdı. Ayağa kalktı. Damlamasını önlemek için fırçayı yavaşça döndürdü ve başarısız olma ihtimaline karşı altına yıpranmış süet bir bez tuttu.

“Hadi, gidelim.”

Yasak odaya geçit açmamaya çoktan karar vermişlerdi. Livira hemen odanın uzak kapısına yöneldi. Arpix onu takip etti ve kuzgun da peşinden atladı. Kapıya vardıklarında kuş biraz geride kalmıştı ve Arpix birkaç endişeli dakika boyunca tuzağa düştüklerine dair endişesini dile getirmişti. Livira onun haklı olduğundan endişeliydi ama kan işe yararsa kapıya ihtiyaç duymadan çıkabileceklerini belirtti.

“Onu taşımalıydım!” diye haykırdı Arpix ve daha fazlasını söyleyeceği sırada kuzgun zıplayarak görüş alanına girdi.

Livira kapı açıkken ve kanı test etme ihtiyacıyla kaynarken aceleyle

uzaklaşmaya başladı. Kuzgun hafif bir gak sesiyle onların gidişini izledi. Livira dönüp, "Teşekkür ederim," dedi. "Çok teşekkür ederim. Bizimle gelemeyiz mi?"

Ancak tıpkı Volente'nin onları metal adamın yanında bıraktığı gibi Edgarallen da hizmetinin sona erdiğine karar vermiş görünüyordu.

Geçidi çizmeye karar verdikleri yere ulaşana kadar önlerinde hâlâ gırmeleri gereken bir yol vardı. Kitapların yeterince sıkıcı ve anlaşılmaz olduğu, kimsenin yıllar boyunca koridoru ziyaret etmemesinin muhtemel olduğu bir yer.

Bitmez tükenmez gibi görünen bir yürüyüş, fırça çevirme ve daha fazla yürüyüşten sonra hedeflerine ulaştıklarında, odanın duvarıyla yüz yüze durdular. Sonunda daireyi çizme zamanı gelmişti.

"Daha küçük yapmalısın." Arpix iki koluyla içine alabileceği bir daireyi işaret etti. "Yeterince kan olmaması ihtimaline karşı."

Livira kaşlarını çatı. "Bir tavşan deliğinden aşağı sürünerek inmek istemiyorum!" Ama onun haklı olabileceğinden endişeleniyordu. Eğer fırçada çemberi kapatmaya yetecek kadar kan -ya da şimdi düşündüğü gibi boya- yoksa o zaman ne olacaktı? Hepsi boşa mı gidecekti? "Başlayacağım ve ilerledikçe değerlendireceğim."

Ve böylece Livira, sanki elini değil de ayağını kullanıyormuş gibi beceriksizce hissettiren titrek bir elle duvardaki daireyi boyamaya başladı.

Daha çok ezilmiş bir oval, genişliğinden daha uzun ve geniş olmayan bir şekil ortaya çıktı. Livira gitgide kuruyan fırçayı halkayı tamamlamak için omuz hizasında çekerken, daha önceki aşırı hırslı darbeleri karşılamaya çalışarak, giderek daha dar ve yamalı bir çizgi bıraktı. "Lanet olsun!" Kalbi her an daha hızlı atıyordu. Daha fazla asistan kanı olması sözkonusu değildi. "Haklıydın. Bir tavşan deliği..." derken fırça yeniden yoluna girdi ve duraklama ya da tören olmaksızın daireyi andıran alan, tanıdık, dünyevi olmayan bir ışıltıyla aydınlandı.

Livira tartışmayı beklemeden başını eğdi ve üstünkörü çizilmiş çemberin içinden geçti. Neredeyse birden, Değişim'in çok sayıdaki havuzlarından birinin içinden çıkmıştı. Arpix'in kendisine katılmaması üzerine yaşadığı telaş ve başarısızlıkla sonuçlanan arayışı, bir süre sonra onu Evar'ın içinde kaybolmuş gibi görüldüğü havuzun kenarına bırakmıştı. Ve bir şekilde, her şeye rağmen uyumuşt.

*

Artık yeniden bir araya gelen ikili, seçtikleri havuza el ele atladılar. Ancak kendi üstünkörü çizilmiş portalının onu sorunsuz bir şekilde Değişim'e götürdüğü yerde, bu havuz onu hiçliğin içinde yuvarlanan bir düşüşe sürüklemişti. Evar'ın şehri ziyareti sırasında olduğu gibi beklenmedik bir çatışmanın her şeyi tüketmek için ortaya çıkmayacağı, barış zamanının olduğu düşüncesine tutunmaya çalıştı.

Düşerken yere çarpacağınız için endişe duymaktan başka bir düşünceyi aklınızda tutmanız zordur. Bunu körken ve bir başkasının elini tutmaya çalışırken yapmak ise daha da zordur. Yine de Livira, belki de talebinin çok yorucu olduğu ve havuzun onu götürebileceği *her zamanın* şehrin ara sokaklarında ölüm, savaş ve cinayetle dolu olabileceği endişesine yer açmayı başarmıştı.

Sonunda sürünerek çıktığı havuz sadece sıcaktan değil, aynı zamanda duygu ve acıdan da kaynıyor gibiydi. O kadar parlak bir güneşin altında soluk soluğa yatıyordu ki buna karşı gözlerini kapamak zorunda kaldı.

"Evar?" Panik içinde onun elini kaybettiğini fark etti.

"Buradayım." Yakınlardaydı ancak sesindeki dikkat dağınıklığı onun ilgi odağı olmadığını gösteriyordu.

Livira gözlerini kırparak doğruldu. Kendini dağın yamacında, kükreyen kurt benzeri bir varlığın taştan kafasına bakarken buldu ve bu öyle büyük bir kafaydı ki açık boğazı bir arabanın geçebileceği kadar genişti. Ama Evar'ın baktığı şey kurdun kafası değildi. Hem erkek hem de kadın yüzlerce asistan, Evar ve Livira'nın gelişi için bir seyirci gibi dizilmiş, çenelerine kadar çıkan yüksek basamaklarda sıralar halinde duruyordu. Ancak bazıları, sanki gösteri çoktan sona ermiş ve Evar'la Livira için zamanlarını harcamaya değmezmiş gibi kurdun boğazında kaybolmak için geri dönerek çoktan ayrılıyorlardı.

"Burayı biliyorum." Kütüphaneye vardığında Yute ona, onu götürdüğü girişin bir zamanlar kükreyen bir tanrının başı olarak tasvir edildiğini söylemişti. Şimdi bunu kendi gözleriyle görüyordu.

Evar derin bir nefes alıp, "Bu kadar çok olabileceklerini hiç düşünmemiştim," dedi.

"Ben de düşünmemiştim." Livira'nın şimdiye kadar keşfettiği odalarda bu kadar çok asistan yaşıyor olamazdı.

Livira ayağa kalktı. Mucizeler asistanların sıralanmasıyla bitmiyordu. Kütüphane girişinin önündeki taş platforma yan yana yerleştirilmiş bir değil, iki havuz vardı ve Evar'la birlikte farklı havuzlardan çıkmış gibiydiler. Her iki havuz da Değişim'deki havuzlara benzemiyor, daha çok kendi son kanlı

çabasını andırıyordu. Ama oradakiler bir fincandan daha az miktarda yağlı ve kurşuni kırmızı sıvıyla kaplanmış bir çemberken bunlar iki kanlı cinayetin sonuçlarına benziyordu. İçlerindeki ışık köpürüp, tükürüyor gibi görünürken altındaki kan yer yer parıldıyor, dönüyor, sürekli hareket ediyordu.

“Bize bakmıyorlar,” dedi Evar.

Haklıydı da. Asistanların bakışları daha uzakta bir şeye takılmıştı. Livira döndü ve altlarında, dağın kökleri arasında beşik gibi sallanan şehri gördü.

“Ayak izleri!” Livira eliyle işaret etti ama Mekanizma’da konuyla ilgili bir kitap okurken bu izleri görmesi pek de zamanını almamıştı. Ayak izleri havuzlardan çıkıyordu. Her birinden birer tane vardı, gümüşü kanla işaretlenmişlerdi ve birkaç düzine adım sonra solup yok oluyorlardı. Kendi ayağını onlardan birinin yanına koydu. “İki küçük çocuk...”

“Bu ne anlama geliyor?” diye soran Evar, geriye dönüp yarısı çoktan gitmiş olan asistanlara baktı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Livira. “Hem de hiç.” Sanki havuzun kalmıntıları hâlâ üzerindeymiş gibi kolunu ovuşturdu. Duygu karmaşası hâlâ içinde çalkalansa da sanki bunlar ona ait değildi ve solmaya başlıyorlardı. Keder de aşk da hem kişisel hem de geneldi. Onları analiz etmeye çalıştığı anda bile duygular güneşin önündeki sis gibi dağıldı. Acı, kararlılık ve kayıp vardı.

Livira’nın bakışları yamaçtan aşağı inen kanlı ayak izlerinin kayboluşunu takip etti. İki çocuk mu? Burada, iki asistanın oluk oluk akan kanları arasında, kendi türlerinden bir sürü insanın önünde mi doğmuşlardı? Eğer öyleyse ebeveynleri neredeydi? Bu doğumların doğası neydi?

“Pekâlâ.” Evar platformdan inerek yola inen merdivene adım attı. “En azından birbirimizi görebiliyoruz. Birbirimiz için de hayalet olmamızdan endişeleniyordum.”

Livira ona hızlıca gülümsedikten sonra azalan asistan kalabalığına baktı ve onu takip etti.

“Asistanların bizi göremediklerinden emin misin?”

“Yok, hayır. Görebildiklerine eminim,” dedi Evar. “Ve bizi duyabiliyorlar da. En azından benim tanıştığım duyabiliyordu. Ama benimle konuşmadı.”

Livira, “Sadece sorularım vardı,” diyerek tekrar arkasına baktı.

Evar güldü. Livira onun güldüğünü ilk kez duyuyordu. Yoğun, dostane ve aydınlık bir gülüşü vardı. “Seninle her karşılaştığımda neredeyse her şeyin değişiyor. Giysilerin, saçların, boyun ama eğer soru yağmurunu dursaydın tamamen aynı görünsen bile sen olmadığınızı anlardım.”

Livira elinde olmadan, sırtarak karşılık verdi. İkisi de mutluluklarını belli ederek yan yana yürüdü. Livira, yüzlerce yıl önce hayaletinin de aynı yolu katettiğini bilmeden bu yolu tek başına, Yute, Meelan ve Arpix'le defalarca katettiğini hatırladı.

“Birini görmek istiyorum. Hayalet olduğumdan emin olmak istiyorum. Hayalet gibi hissetmiyorum!”

“Bir hayalet nasıl hisseder?” diye soran Evar, Livira'nın dik patikada düşmesinden endişe ediyormuş gibi ona yakın durdu.

Livira uzanıp onun deri kumaşlı koluna dokundu ve sağlam olduğunu gördü. “Öyle değil,” dedi.

Evar kararsızca gülümsedi. Livira onun elinin bilinçsizce, parmaklarını kısa süreliğine koyduğu üst kolunu tutmak için hareket ettiğini fark etti. Bunun, dokunulmaya alışık olmayan, bundan rahatsız olan ama daha fazlasını isteyen birinin tepkisi olduğunu düşündü. Kardeşleriyle yalnız başına kapana kısılmış olarak yaşadığı hayatı merak etti. O hapishanenin dışına ilk çıkışında, farklı bir zamanda ama aynı yerde katliama tanıklık etmişti. Ve sonra kütüphanenin dışına attığı ilk adımlar ona başka bir katliamı göstermişti. Değişim'de onu Kaçışlardan korumak için gösterdiği tüm öldürücülüğüne rağmen Livira onu bir katil olarak düşünemiyordu. Bu konuda bir yere kadar Malar'ın yeteneğine sahip olabilirdi ama zevkine sahip değildi. Livira ona umutsuzca daha iyi, içinde daha fazla mucize ve daha az korku olan, nazik bir dünya göstermek istiyordu. Tercihen içinde hiç dehşet olmayan bir dünya.

Evar patikanın kenarında duran yumruk büyüklüğünde bir kayayı işaret edip, “Şunu kaldırmayı dene,” dedi.

Livira taşın yanına çömelip yavaşça uzandı. Parmak uçlarında sertliği hissetmeyi beklerken zihni Evar'ın bunu yapamayacağını ima etmesinden etkilenmişti.

“Tüm küçük tanrılar adına!” Parmakları hiçlikte kapandı, taşın içinde kayboldu, sadece havanın ya da ışığın bir oyunuymuş gibi hissetti. Sırtarak Evar'a baktı. “Ben bir hayaletim! Gerçek bir hayalet!” Ani bir düşünceyle kaşlarını çatı. Aşağı uzandı ve elini toprağa bastırdı. Aslında bastırmasına gerek yoktu. Bileğinin kaldırım taşlarıyla sonlandığı yere baktı. “Ama nasıl?”

Evar onun diğer kolunu yakaladı ve hızla ayağa kaldırdı. “En iyisi bu soruyu sormaman,” dedi. “Dünyanın merkezine düşmek istemiyorum.” Yamaçtan aşağı inmeye başladı. “Hadil!”

Livira onunla tartışabilir ya da en azından daha fazla deney yapmak

için kalabilirdi ama o anda Yute'un evinin bir gün duracağı yerden iki yüz metreden biraz daha uzakta olduklarını gördü. Orası sadece çıplak bir dağ yamacıydı ama yine de ayaklarını oraya basmak ve etrafında Yute'un yükselen evinin yüksek katlarını hayal etmek istiyordu.

*

"Herkes nerede?" diye soran Livira, gelecek yıllarda Yute'un evinin arka duvarının hemen ötesinde yer alacak damın kayalık kenarına oturdu. Evar arkasında durmuş, aşağıdaki şehre bakıyordu.

"Bilmiyorum."

"Bu benim şehrim değil," dedi Livira. "Şehrimin olduğu yer ama benim şehrim değil."

"Belki de senin tanıdığın şehir olmuştur."

Livira merakla başını salladı. "Sadece genişleyerek ve gelişerek değil. O binalar gitmiş. Yerlerinde yenileri duruyor. Hem de daha iyileri değil. Şu kule gibi bir şeyimiz yok." İnanılmaz derecede yüksek görünen narın bir yapıyı işaret etti. "Hâlâ insanların nerede olduğunu bilmek istiyorum." Kütüphane girişindeki asistanın kanından oluşmuş ikiz havuzları ve oradan çıkan iki çift ayak izini düşündü. Çocuk boyundaki izler. Ürpererek sadece iki asistanın ölümünden ne doğmuş olabileceğini merak etti. Ve neden bu kadar çok kardeşinin bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadan izlediğini. "Kimse yok."

Bu mesafeden vatandaşlar evlerin arasında kaybolmuş birer leke gibi görünürdü. Ama Livira, şimdi biraz daha küçük ve farklı bir dizi büyük binayla çevrili olsa da Crath şehrinin kendi versiyonunda, olduğu yerde duran büyük meydanda onlardan bazı kanıtlar görebileceğini hissetti.

"Belki hâlâ yatıyorlardır. Olamaz mı?" dedi Evar.

"Saat öğleyi geçti!" diye cevap veren Livira ayağa kalktı.

"Nereden biliyorsun?" Evar kaşlarını çatı ve yukarı baktı. "Ah, güneş hareket ediyor." Kararsız görünüyordu. "Haklıyım, değil mi? Böyle mi anladın?"

Livira güldü. "Kütüphanede benden daha fazla zaman geçiren biriyle çok nadiren karşılaşırım." Aslında baş kütüphaneci dışında kimseyle karşılaşmaması mümkündü. "Evet, güneş hareket eder. Gölgeler de öyle."

Gülme sırası Evar'daydı. "Kendimi fazla kaptırıp dağdan aşağı yuvarlanırım diye gölgeme fazla bakmamaya çalışıyordum." Elini kaldırdı ve gölgesi hareketi taklit ederken tekrar güldü.

"Tepetaklak mı?" Livira dudaklarını büzdü. Aklı tekrar yol kenarından alamadığı taş a gitti. Gözlerini kapadı, kollarını iki yana açtı ve dönmeye başladı.

“Dikkat et!” Evar’ın sesinde telaş vardı. “Livira! Düşeceksin!”

Livira geriye doğru üç adım attı, gözleri hâlâ kapalıydı.

“Livira!”

Evar’ın telaşını, geriye doğru tökezlemesini engellemek için kolunu sımsıkı tutuşunu hissetti. Gözlerini açtı ve onun büyük, karanlık ve şaşkınlıkla bakan gözleriyle karşılaştı. Uzattığı koluna ve onun bileğinin soluk tenini kavrayan parmaklarına baktı.

İkisi birlikte aşağıya baktı. Evar’ın öndeki ayağının bir santim ötesindeki kaya parçası hızla uzaklaştı, böylece Livira üç adımda topuklarının altına metrelerce uzanan boşluk bırakmış oldu.

“Bırak,” dedi Livira.

Evar’ın yüzünde anlık bir ıstırap belirdi. Sanki başka bir durumda elini, kız onu haşlamış gibi geri çekecekti. “Düşeceksin.”

“Eğer bir ağırlığım olsaydı ikimiz de çoktan düşmüş olurduk.”

Evar bakışlarını yavaşça ikisinin inanılmaz derecede dengede duran bedenlerinde gezdirdi.

“Emin misin? Bırakmamı mı istiyorsun?”

Livira tek kaşını kaldırınca Evar parmaklarını açtı. Şimdi bile onu tekrar yakalamaya hazırdı. Livira kendi kıyametine sürüklenmeyince Evar bir kedi zarafetiyle dengesini bir şekilde yeniden sağladı. Livira olduğu yerde, düşüşe yenik düşmeden sabit kaldı.

“Beklenti, bizi kayadan düşmekten alıkoyan şeydir,” dedi.

“Düşmeyi beklemiyor muydun?” Evar kuşkuyla altındaki mesafeye baktı.

“Enine boyuna düşündükten sonra değil. Ama bunu gözlerim kapalıyken denemeye karar verdim, böylece zihnimin refleksle hareket etme şansı olmayacaktı.”

Evar aşağıdaki sivri kayalara bakmaya devam ederken bembeyaz oldu.

“Benim geldiğim yerde dik yamaçlar olmaz. Buraya daha önce geldiğimde hava karanlıktı. Gün ışığında yamaçları daha az sevdiğimi fark ettim.”

Livira onun alnındaki çizgilere kazınmış rahatsızlığı görebiliyordu. İtiraf ettiği korku, çok daha büyük bir dehşetin sadece başlangıcıydı. Yine de Evar onu yakalamak için kenardan ileri uzanmıştı ve eğer onları ayakta tutmak için Livira’nın onunkiyile savaşı bekletisinden başka bir şey olmasa ikisi de düşmüş olabilirlerdi. “Dene bakalım.” Livira iki elini de ona uzattı ve bunu yapabileceğini umduğu için daha da yaklaştı. “Düşmene izin vermeyeceğim.”

Evar yutkunup, "Uçabiliyor musun?" dedi.

"Neden olmasın? Bizler hayaletiz." Ellerini ona doğru uzattı. "Hadi, gel. Uçma fırsatını kaçırmak istemezsin değil mi?"

Evar şüpheliydi. "Her zaman büyük bir düşüşün üzerinde olmak değil mi bu?" diye sordu.

"Evet ama düşmeyeceğini biliyorsun." Ellerini tutması için ona işaret etti.

"Önce kendim deneyeyim." Evar utangaçlığı gerginliğinin önüne geçmiş bir halde elini sallayarak onu uzaklaştırdı. Bir ayağıyla kenarın üzerinden uzanıp havayı okşadı.

"Kendini ver! Ağırlığını o ayağının üzerine ver."

Evar ona delilerin alışması gereken türden bir bakış attı.

"Sadece düşmeyi düşünme!"

Dişlerini sıkarak denedi. Bir an sonra düşüyordu. Bir şekilde kenarı yakaladı ve göğsüyle kenara çarptı. Bacaklarının yapmaması gereken şeyleri yapıyormuş gibi görüldüğü çılgınca bir çırpınış, onu nefes nefese çıkıntıya geri döndürdü.

Livira ona acıdı. Hafif bir kavis çizerek onun üzerinden uçtu ve hafifçe uzak tarafına indi.

"Belki de bunu sonraya saklamalıyız."

"Çok daha sonraya," diyen Evar aceleyle ayağa kalktı, saygınlığını geri kazanmaya çalışıyordu.

"Hadi, gel." Livira sekerek uzaklaştı. "Şehre gidelim."

"Uçmayacak mısın?" Evar onun peşinden koştu. "Hayalet kız."

"Sadece ihtiyacım olursa!" Ve Livira ani, beklenmedik bir sevinçle şehre ilk ulaşmaya kararlı bir şekilde hızlandı.

Evar bu meydan okumaya karşılık vererek aradaki mesafeyi olağanüstü bir hızla kapattı. Livira bir sevinç çığlığı atarak havaya sıçradı ve yol alırken gökyüzüne yükseldi. Büyük meydana doğru daldı, Yute'un ona eski insanların yaşadığı mağaraların ağızlarını gösterdiği basamakların üzerinden ok gibi fırladı.

Evar yükseklik ya da en azından yamaç korkusunu üzerinden atmışa benziyor, pervasızca basamaklardan aşağı atlıyordu. Livira ana meydanın arkasındaki evlerin ve bahçelerin üzerindeki dar yolu izlerken Evar nefes kesici bir atletizm gösterisiyle neredeyse aynı hızla onu takip etti. Livira'nın ulaşabileceğinden daha yüksek duvarları aştı ve açık alanları bir kasırğa gibi geçti.

Yine de meydana ilk varan Livira oldu ve yavaşça ayak parmaklarının üzerine indi. Hemen sonra Evar, kızarmış ve nefes nefese, beyaz dişlerini gösteren vahşi bir gülümsemeyle oradaydı.

“Etkilendim!” dedi Livira. “Özellikle de tüm hayatını kütüphane zemininde yürüyerek geçirmiş biri olduğun için.” Yokuşlarla ve merdivenlerle ilk karşılaşmalarını hatırladı. Kendini yeniden yürümeyi öğrenen bir bebek gibi hissetmişti.

“Bu çok doğru geliyor.” Evar bir nefes alıp verdi. Sonra bir nefes daha aldı. Göğsü inip kalkıyordu. “Bu gerçek gibi hissettiriyor. Bunu sevdim.”

“Gel hadi.” Livira, beyaz cüppesi uçuşarak en büyük binanın sütunlu girişine koştu. Yapı, bir gün Kral Oanold’un küçük sarayının olacağı yerde duruyordu ve hâlâ görkemliydi.

“Ne yapacağız?”

Livira büyük basamakları tırmanarak çıktı ve yukarıdaki parşömen işlemeli demir kapılara giden yolun ortasında durdu. “Tabii ki sana uçmayı öğreteceğim.” Aklına ölümcül bir düşüşün süreç için kritik bir bileşen olmadığı gelmişti. Yan tarafım işaret edip, “Orada dur,” dedi.

Evar ona katıldı ve Livira tekrar ellerini tutunca, yabancı bir temas olması gereken o anlık irkilmeyi bir kez daha hissetti. Evar parmaklarını parmaklarına geçirdi. Bakışları yoğun ve derindi.

“Gözlerini benden ayırma.” Livira da ona baktı. “Sadece bana bak.”

Evar başka tarafa bakmadı. Binanın gölgesinde gereğinden uzun bir süre öylece durdular. Evar’ın nefes alıp verışı düzeldi. Livira ellerini kendi ellerinde hissetmekten, ellerinin büyüklüğünden, tutuşunun yumuşaklığından, onunla arasındaki sıcaklıktan keyif alıyordu. Normalde Evar’ın terlemesi gerekirdi ama terlemiyor gibiydi.

Livira onun bakışlarını inceleyerek, “Benimle kal,” dedi. “Gözlerini benden ayırma. Ben adım attığımda sen de adım at ama bana odaklan.”

Uzun dakikalar geçti. Livira’nın ellerini acıtmayan ama teması doğrulayacak kadar daha da sıkı tuttu.

Livira ona doğru bir adım attığında Evar geri çekildi. “Nasıl dans edildiğini biliyor musun?” diye sordu.

“Ne?” Evar’ın gözleri korkuya benzer bir şeyle büyüdü. Livira sola adım attı. O da adım attı. “Hayır.”

“Ben de bilmiyorum.” Livira sırtarak tekrar sola adım attı. “Belki birbirimize öğretebiliriz.”

Evar da onunla birlikte adım attı. “Clovis bazı savaş dansları biliyor,” dedi. “Ama onlar savuşturmayı ve karşı hamleleri öğretmek içindir.”

Livira arkasına yaslandı. Evar'ı kendisine direnmeye ya da öne doğru çekilmeye zorlayıp daire çizmeye başladı.

“Mayland, dansın en eski ifade biçimi olduğunu söyler. Kelimelerden bile eski. Yazıdan çok daha eski.”

“Kütüphaneden daha eski o zaman.” Livira gülümseyerek onu dönme-ye yönlendirdi.

“Kerrol da diyor ki...”

“*Sen* ne diyorsun?” Livira kardeşlerinin araya girmesini istemiyordu.

“Ben sevdim.”

İki yivli sütunun arasında döndüler. Ve birkaç dakika sonra gün ışığına çıktılar.

“Nerede olduğumuza bak!” Livira gülerek onun ellerini bıraktı. Yerden en az iki metre yüksekte olduklarını fark eden Evar'ın yüzündeki ifade Livira'yı daha da güldürdü.

Beklentileri karşılamak nadir bir şeydir. İlk öpücükler nadirdir.
Bir Hayatı Hatırlamak, Methuselah Enochson

47. BÖLÜM

EVAR

Livira bir kez daha gökyüzünü hedef alarak uçuşan cüppesiyle havalandı. Bu sefer Evar onu takip edebiliyordu. Bir sevinç çılgılığı atıp peşine düştü. İsteddiği şeye -bu durumda birine-ulaşırken çok hızlı olduğunu fark etti.

Yerdeyken hatırı sayılır bir farkla en hızlı olan oydu. Havadayken zihninden başka bir şey tarafından yönlendirilmeyen, hızı belki de sadece hayal gücüyle sınırlı olan Livira onu geride bırakmış, tıpkı küçük bir balığın su altında bocalayarak geçidin etrafından dolanması gibi etrafında dönüyordu.

Evar kendi gibi olmadığını, belki de boyunu, derinliğini aştığını biliyordu ama hiçbirini onu endişelendirmiyordu. Sanki ayakları yerden kesildiğinde omuzlarından görünmez bir yük kalkmış gibi kendini hayatının hiçbir döneminde olmadığı kadar özgür hissediyor, havada spiral çizerek doğumundan çok önce yok olmuş kadim bir şehrin üzerinde irtifa kazanıyordu.

İki eliyle Livira'ya uzandı ve kendini onun kahkahalarının ardından fırlattı ama sadece boşlukla karşılaştı.

"Miskin!" Livira onun on metre yukarısında, cüppesinin altında çıplak bacaklarıyla asılı duruyordu. "Gel hadi!" Ve sonra uzakta bir yere doğru dalışa geçti.

Evar kendini hızla aşağı inmeye, kendini yukarıdaki mavi tonozlara fırlatmaya olduğundan daha az hevesli buldu. Livira siyah yelesi uçuşarak ilerledi ve daha önce durdukları büyük binanın merdivenlerinin önüne

indi. Elleri belinde, geç kalmış bir çocuğu bekler gibi duruyordu. Güneş işığında saçlarında kızılın tonları görünüyordu.

Evar yükseklerde oyalanırken şehrin derinliklerindeki bir hareket dikkatini çekti. İki küçük fiğr dar bir yoldan geçiyordu. ocuk olabilirlerdi ama bir çocuğun olması gerekenden daha beyaz tenli olup beyaz giyindikleri için tenlerinin nerede bitip kumaşın nerede başladığını görmek imkânsızdı. Tabii eğer gerçekten kumaş varsa çünkü neredeyse çıplak görünüyorlardı.

Evar başını sallayıp tekrar baktı ama hiçbir şey görmedi. Livira'ya doğru süzülerek yanına gitti.

Livira kapılara doğru dönerken, "İçeri girmeliyiz," dedi. "Birkaç insan bulmalıyız." "Pekâlâ." şehrin boş olması hoşuna gitmişti. Livira'yı kardeşleriyle, Arpix'le ya da başka biriyle paylaşmak istemediği gibi buranın sakinleriyle de paylaşmak istemediğini fark etti. En azından hâlâ ellerini avuçlarında hissedebiliyorken bunu istemiyordu.

Livira aceleyle önden basamakları ıktı. Görkemli kapılara hakarken onları nasıl açacağını düşünüyor gibiydi. Evar tereddüt etmeden içeri girdi. Yzyle demir yüzey arasındaki son santimler hızla daralırken irkilme arzusunu bastırdı.

"Bunu unutmuşum!" Livira da sırtarak kapıdan hızla içeri girdi. Hemen sonra kendini kapıların arasından geri atarak ortadan kayboldu. Saniyeler sonra kıkırdayarak duvarın içinden ıktı. "*Her yere gidebiliriz!*"

Evar cevap verecekti ama etrafı bir anda duyularının kontrolünü ele geçirdi. Önlerindeki kubbeli ve tonozlu bir ykseklige sahip salon, yapının büyük bir kısmını kaplıyor, kütüphanenin odalarının tavanlarından daha alçak olsa da bir şekilde Evar'a daha küçük hissettirmeyi başarıyordu. Sanki mimarlar maksimum huşu uyandırmak için hangi ölçekte inşa edeceklerini tam olarak biliyorlarmış gibiydi. Zihni böyle bir şeyin nasıl inşa edilebileceğini hayal edemese de gördüklerini hemen hemen kavrayabileceği bir lekti. Detaylar, mermer sütunlar, oymalar, kubbedeki bantlar, zemine renkli ışıklar saçan yüksek vitray pencereler gözü eğitmek ve yönlendirmek için bir araya gelmiş, mekânın ihtişamını göz önüne seriyordu.

"Tts kokuyor," diyerek derin bir nefes aldı Livira. "Bir tür tapınak. Yine de hiç heykel göremiyorum." Ayağa kalktı, boynunu uzatarak süslü tavanı inceledi. Her köşede ve her sütunun bittiği yerde, Evar'ın bir kısmını sayamayacağı kadar çok sayıda hayvan oyması vardı. Aslanlar, geyikler, balıklar, yılanlar. Diğer yerlerde, daha da yükseklerde, canavarca ve ilahi varlıklar taş kabartma olarak kanatlarını açıyordu.

Beklenmedik bir şekilde Livira'nın eli bir kez daha onun elini tuttu ve yankılanan ayak sesleriyle birlikte kareli zeminde ilerlediler.

"Burayı sevdim." Livira merkez kubbenin tepe noktasının altında durdu. Evar'ın elini bıraktı ve yükseklerle bakmak için geri çekildi. Üzerinde kayan ışık yamaları cüppesini renklendiriyor, yer yer yeşil ve kırmızı oluyordu.

"Bu inanılmaz." Kitaplar dışında kütüphanedeki her şey çok faydacı, dekorasyondan ya da herhangi bir tasarım çabasından uzaktı ve muhtemelen hiç bitmeyen bir ızgarada birbirine bağlanmış, dünyaya sadece kenarlarından bağlı geniş, kare depolar gibiydi. Evar bir önceki şehre yaptığı gece ziyaretinde daha fazlasını tatmıştı ama içeri girmemiş, binalara sadece sokaklardan hayranlıkla bakmıştı. Görünüşe göre en iyi işlerini, muhtemelen hava durumu yüzünden iç mekânlara saklamışlardı. Bu, Evar'ın çok az deneyim sahibi olduğu bir başka konuydu.

Evar her şeyi içine çekerek durdu. Bu şehrin insanları her nasılsa sadece taş blokları yığarak ve şekillendirerek kemerli duvarların, vitrayların, kapalı alanların her parçasından huşu yayılan kutsal bir yapı inşa etmişti.

Büyük ölçekli bu tefekkür, küçük ölçekte daha önemli olaylar karşısında sekteye uğruyordu. Evar aniden çaresiz bir şekilde Livira'nın yanında durduğunun farkına vardı. Çok yakınındaydı. Birbirlerinin ayakları aralarındaki mesafeyi kapatmıştı ve Livira şimdi sadece ona ait o alanın içinde duruyordu. Clovis'in yumruğuyla ya da ayağıyla hemen izinsiz girebileceği ama bugüne kadar kimsenin oyalanmadığı bir alan. İnanılmaz bir şekilde onun sıcaklığını hissetti. Sanki -Asistan gibi- onun da sıcaklığını suyu kaynatacak kadar yükseltebiliyordu. Ama bu sıcaklık onu geri itmek yerine kendine çeken bir sıcaklıktı. İlk ateşinden daha büyüleyiciydi.

Ellerindeki titremeye şaşırmış bir halde ona döndü. Clovis ona gülerdi ama kısa süreli yakınlaşmalarına rağmen o ve Clovis hiç öpüşmemişti. Kerrol denklemin her iki tarafını, dengeleri ve tüm çözümleri tahmin ederdi. Starval o öpücüğü uzun zaman önce çalmış olurdu. Ama Evar sadece Evar'dı ve bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Livira ona baktı. Siyah gözlerinde bir soru vardı ama dudaklarında yarım bir gülümseme belirmişti.

"Teşekkür ederim." Kuruyan ağzıyla kelimeleri aradı. "Bana uçmayı öğrettiğin için."

Livira gözlerini, tıpkı Evar ayaklarının altında bir yer olmadığını fark edemeyecek kadar gözlerinin içinde kaybolduğu zamanki gibi ondan ayırmadı.

“Ben...” Kendini aptal gibi hissederek öksürdü ve arkasını dönmeye çalıştı.

“Sersem.” Livira elini onun ensesine doladı ve kendine doğru çekti. İçine dolmaya çalışan endişeler için zaman yoktu. Dudakları buluştu. Dilleri buluştu. Her şey hayal ettiğinden çok daha basitti. Ve çok daha iyi.

Mükemmel hayatlar yoktur. Er ya da geç, elmayı ısırır ve bir kurdun yarısını görürsünüz. Tükürüp tükürmemek ya da ikinci bir ısırık alıp almamak genellikle açlığın bir fonksiyonudur. Ne de olsa elma kurdu tamamen elmadan yapılmıştır.

Bush Tucker, *Ancoo Walkabout*

48. BÖLÜM

LİVİRA

Livira öpüşmeyi kesti. O başlatmıştı, bu yüzden bitirmek de ona düşüyordu. Bir yanı, dudakları acıyana ve çeneleri ağrıyana kadar Evar'ın kollarında kilitli kalmak istiyordu. İçinde, ona şimdi ve sonra arasındaki ormanı hatırlatan bir tür huzur, rafın tepesinden diğer rafın tepesine atlamanın keyfini taşıyan bir sarhoşluk ve onun tüm sırlarını öğrenmek ve kendi sırlarını paylaşmak için gizli bir yer bulmak istemesine neden olan daha ilkel bir heyecan vardı. Ama her zaman olduğu gibi Livira'nın bir soru sorması gerekiyordu.

“Bu senin ilk öpüşmen miydi?”

“O kadar belli miydi?” diyen Evar'ın gülümsemesi kayboldu.

“Hayır!” Livira eline uzandı. “Harikaydı. Sadece bilmek istedim. Ben böyleyim. Bir şeyleri bilmek isterim. Bu da senin bilmen gereken bir şey.” Gevezelik ettiğinin farkına varınca sustu.

“Bu benim ilkimdi.” Evar başını salladı. “Clovis öpüşmez. O daha çok yumruk atan tiplerden.” Gülümsemesi geri geldi.

Livira da gülümsedi. Bu onun ilk öpücüğü değildi ama onun için en önemli olandı. Evar onunla sadece birkaç gün önce tanışmış olabilirdi ama ona göre on yıl geçmişti. Değişim'in ve gizemlerinin rüyalarını doldurduğu on yıl. Ancak gitgide yalnız olduğu sessiz anlarda düşüncelerini ele geçiren ağaçlar, sessiz gökyüzü ve sonsuz derin havuzlar değil, Evar'ın kendisi olmuştu. Birçok sorusu onu zihninin amaçsızca dolaşmasına izin verecek kadar uzun süre rahat bıraktığında hep Evar vardı. Zamanın içinde, kehribarın içindeki bir sinek gibi

hapsolmuş, sadece yılların Livira'dan söküp aldığı saflıkla donanmış bir dünyaya, birçok dünyaya adım atan Evar. Livira çocuk, Evar ise yetişkindi ama Livira büyümüş, öğrenmişti. Evar'ın iki havuz arasında salyangoz gibi sürünerek geçirdiği her birkaç saat için Livira bir yıl çalışmıştı.

Evar onu canavarlardan kurtarmak için savaşıyordu. Bir yabancı için hayatını tehlikeye atmıştı. Malar da benzer bir şey yapmıştı. Kendi kendine Evar'ı kurtarmak istediğini söylemişti ama bundan daha fazlası olmuştu. Belki de onu kendisi için kurtarmak istemişti. Bunu zaman gösterecekti. Bir öpücük her şeye neden olabilirdi. Hepsi de iyi olmayabilirdi. Kütüphanedeki hikâyeler bunu ona pratikte doğrulamadan önce öğretmişti. Bu konuda gözlerini açmıştı ve hikâyelerdeki kızların çoğu gibi aptal değildi.

“Livira?”

Livira gözlerini kırptırdı.

“Efendim?”

“Seni kaybettiğimi sandım. Ne düşünüyordun?”

“Her şeyi.” Livira onun eline uzandı. “Gel hadi.”

“Nereye gidiyoruz?” Evar, daha fazla öpüşmenin olduğu herhangi bir yer ona uygunmuş gibi görünüyordu.

“Birini bulmamız gerekiyor. Bütün tapınağın boş olması sana da tuhaf gelmiyor mu?”

Daha fazla öpüşmek onun da işine gelirdi ama hayatında ilk kez bir şeye balıklama atlamamaya karar verdi. Bu aceleye getirilemeyecek kadar önemliydi.

Evar kaşlarını çatı ve başını sallayıp, “Çok *tuhaf*,” dedi.

Livira kapıya döndü. Dudakları onun öpücüklerinin anısıyla karıncalandı. Tuhaf bir şekilde, tıraşlı olmasına rağmen teninde hâlâ kulları varmış gibi hissetmişti. Evar'ın sarılmasının ona ne kadar iyi hissettirdiğini ve tekrar sarılabileceğini hatırlayınca yüzünde aptal bir gülümseme belirdi. Büyük kapıları iterek geçti. Kapıların hiçbir direnç göstermemesine hâlâ şaşıırıyordu. Merdivenlere tekrar ulaşana kadar zihninin okyanusunda yüzen pek çok sorudan bir diğeri onu rahatsız etmek için gün yüzüne çıkmamıştı.

“Beklenti...” dedi.

Evar arkasından, “Evet. Yani?” diye sordu.

“Değişim'i kendimiz inşa ettik. Ya da en azından biz döşedik. Siz ona havuzlar ve sizden çok daha uzun olmayan ağaclar verdiniz ve kuşlar yok.”

“Artık kuşlarım var.”

“Ve ben de ona portallar, çeşme ağacları ve kuzgunlar verdim.” Evar başını salladı.

“Ve burada, yer bizi ayakta tuttu çünkü öyle olmasını bekliyorduk. Ve ben uçmayı beklediğimde uçabildim. Kahretsin! Ayak seslerimiz o tapınakta yankılanıyordu. Bunu beklememiz dışında bunun ne anlamı olabilir?”

“Doğru.”

“O halde, bildiğimiz kadarıyla hâlâ Değişim’in içinde olabiliriz. Beklediğimizi görerek ya da beklediğimizi ve Değişim’in bize gösterdiğini karıştırarak.”

Evar dişlerini yalayıp, “Bu mümkün,” dedi.

“Peki, ya sen ve ben?” Livira asıl endişe duyduğu konuya geliyordu. “Aynı dili konuşuyoruz. Bunun olma ihtimali nedir? Birbirimizi gerçekten görüyor muyuz yoksa sadece görmeyi mi umuyoruz?”

“Ben... Ben bunu bilmiyorum.” Evar’ın sesinde hafif bir endişe vardı.

“Crath şehrinde, genç kadınlar renkli boyalarla tırnaklarını boyamaya başladı. Bu, laboratuvardaki simyacıların yeni bir icadı. Bir arkadaşım onlara, formülü öğreten bir kitabın yerini buldu.” Livira elini uzattı ve parmaklarını açarak öfkeli bir şekilde odaklandı. Tırnakları önce kırmızıya, daha sonra yeşilin zehirli bir tonuna ve sonra da koyu maviye dönüştü. Parmaklarını kaldırdı. “Görüyor musun?”

“Neyi görüyor muyum?” diye sordu Evar.

“Tırnaklarımdaki rengi görüyor musun?”

“Hayır.” Bu itiraf Evar’ın dudaklarından sanki tadını sevmediği bir şeymiş gibi döküldü. “Bekle.” Evar inkâr edercesine kendi elini kaldırdı. “Seni ilk gördüğümde boyalıydın. Ve morlukların vardı. Onların hiçbirini beklemiyordum. Seni görmeyi bile beklemiyordum.”

“O zaman belki de Değişim bize gerçekte beklentinin bir karışımını gösteriyordur,” dedi Livira.

“Ya da sadece gerçeği!”

“Seni gördüğümü nasıl bileceğim? Sen benim mavi tırnaklarımı görmüyorsun.” Livira elini yumruk yaptı ve sonra normale dönmelerini istedi. “Saçlarımın dizlerime kadar uzamasını sağlayabilirim. Ya da üçüncü bir kolum olmasını. Ve sen bunu göremezsin.”

“Bunlar gerçek değil.”

Livira parmaklarını onun dudaklarında gezdirirken kafasında tilkiler dolanıyordu. Acaba Evar onun gerçek yüzünü görüyor muydu? Eğer görmüyorsa o zaman beklentinin pulları gözlerinden kalktığı zaman gördükleri hoşuna gidecek miydi?

Uzun bir sessizlikten sonra Livira merdivenlerden tekrar inmeye başladı. “Gidip birilerini bulalım,” dedi. “Birçok insan görmeyi bekliyordum. Ve bu işe yaramadı.”

*

Evar meydanın çevresindeki bir sonraki büyük salonu denemeyi önerdi. Livira aynı fikirde değildi.

“Bir evi denemeliyiz. Evlerde her zaman insanlar olur. Herkesin evde kalmak zorunda olduğu tuhaf bir tatil olabilir çünkü sokaklarda ve tapınaklarda değiller. En azından bunda değiller.”

“İsteseler bile içeri giremezlerdi,” dedi Evar.

“Ne demek istiyorsun?”

“İçerideki parmaklığı görmedin mi? O kapılar dışarıdan açılmazdı. Sanırım bu yüzden orada biz hayaletlerden başka kimse yoktu.”

Böylece Livira’nın ısrarı üzerine havalandılar ve şehrin çatılarının üzerinden bir insanın koşabileceğinden daha hızlı uçtular. Şehrin büyük kapılarının yanındaki alçak kasabanın kümelenmiş evlerine yöneldiler.

“Orada! Görüyor musun?” Livira bir bacadan yükselen dumanı görmüş ve kendini o yöne çevirmişti.

“Neyi görüyor muyum?” Evar peşinden gitti.

Livira cevap vermek yerine çatıya, pişmiş toprak bacanın yanına indi. “Kokusunu şimdi alabilirsin.” Dumanı kastetmişti ama başka bir şey daha vardı.

Evar kokladı. “Burası bütün şehirle aynı kokuyor. Pek çok koku var. Ama özellikle bir şey var. Ekşimsi bir koku. İnsanın içine işliyor. Sen de almış olmalısın, değil mi?”

Livira aşağıdaki caddeyi incelemekle meşguldü. Kaldırım taşlarının üzerinde bir kan gölü uzanıyordu. Sanki neden olan kişi kendini çekmiş ya da başkası tarafından çekilmiş gibi bulaşmıştı. Görebildiği ön kapılardan ikisi menteşelerinde duruyordu. Tıpkı tepesinde durdukları ev gibi diğer evler de birçok küçük penceresi olan beş katlı yapıları. Tahminine göre pansiyonlar, odaları yoksul işçilere ya da bütün katları mütevazı ailelere kiraliyordu. Katrin ve kocası da benzer bir yerde, bu evlerden biraz daha küçük ve köhne bir yerde yaşıyorlardı.

“Kan,” dedi Evar. “Kokusunu şimdi ben de alabiliyorum. Görünüşe göre savaşın olmayacağı bir zamana gelme çabalarımız işe yaramamış.”

Livira burnunu çekti ama onu ilk başta bacaya getiren dumandan başka bir koku alamadı. Evar’ın koku alma duyusu onunkinden çok daha

hassas görünüyordu. “Hadi, içeri girelim.” Livira üzerine çöken kötü hissin çatı kiremitlerinden, altlarındaki at kılı hasırlardan, ahşaplardan, tahtalardan ve sıvadan aşağı taşmasına izin verdi.

“Ah, kahretsin!” Evar yatağın üzerinde tökezleyerek onun yanına düştü.

“Sabberlardan zaten ettiğimden daha fazla nefret edebileceğimi düşünmezdim.” Livira, rüzgârın henüz tam olarak temizleyemediği odada biriken keskin kimyasal kokuyu şimdi alabiliyordu. Bu koku ona haydut simyacının onu öldürmek için para aldığı gazı hatırlatıyordu. Altından daha tatlı, hastalıklı bir koku geliyordu. Yozlaşmanın, çürümenin kokusu.

Bir kadın, yanında battaniyeye dolanmış bebeğiyle birlikte yatakta uzanıyordu. Vücudu bükülmüştü. Her uzvu acı verici bir açıyla duruyor, boynundaki tendonlar görünüyor, ağzında köpükler, gözleri yuvalarından fırlamış, ciğerlerini yiyen ve derisini kavuran alkaliler yüzünden parlaklıkları gitmiş gibi bakıyordu. Kapı aralığında bir Sabber yüzüstü yatıyor, altından kan sızıyordu.

“Piçler!” diye fısıldadı Livira.

Evar şaşkın görünüyordu. “Burada ne olduğunu anlamıyorum,” dedi.

Livira başını sallayarak bu manzarayı reddetmeye çalıştı ama bunu yaparken bile aşağıda yatan gerçeği görmek için zeminin içine daldı.

Bir sonraki katta, en büyük odada birbirine sokulmuş dört Sabber ölü yatıyordu. Merdiven boşluğundaki genç adam ölüm sancıları içinde korkulukları kırmıştı.

“Aptallar kendi silahlarıyla kendilerini öldürmüş!”

Her katta durum aynıydı. Tüm insanlar ya da tüm Sabberlar ölmüştü. Livira öğürüyordu. Evin yüksek girişinden sendeleyerek çıktı. Evar da arkasındaydı. Karşı evin kapısından içeri göz attığında, salonda birbirine kenetlenmiş bir kadınla bir Sabber’ın cesedini gördü.

“Bu ne kadar uzağa ulaştı?” Evar dehşet içinde, soluk soluğa kaldı.

“Bütün şehre.” Livira bunu söylerken anlamıştı. “Bütün şehre. Her iki taraftaki herkes ölmüş. Havuz bizi bu yüzden buraya getirdi. Savaşın olmayacağı bir yer istiyorduk.”

Evar’ın yüzünden durumu yavaş yavaş anladığı belliydi. Kötü görünüyordu.

“Ne tür çılgın bir düşman, kontrol edecek zekâdan yoksun oldukları belli olan bir silahı şehre getirir?”

“Onlar hayvan,” diye hırladı Livira. Eğer o anda önünde bir Sabber olsaydı ve Malar’ın yeteneğine sahip olsaydı onu keserdi.

“Dünya onlarsız daha iyi olurdu.” Evar hüznle başını salladı, gözleri

dökmediği yaşlarla parlıyordu. “Gitmeliyiz. Burada bizim için hiçbir şey kalmadı.”

Sokağın sonuna doğru yürürlerken ikisi de kendi düşüncelerine dalmış, gördüklerinin dehşetine kapılmıştı.

“Uçmalıyız,” dedi Evar. “Daha fazlasını görmek istemiyorum.”

Livira başını salladı. Burada işlenen suçun büyüklüğünü kabul etmek neredeyse korkakça bir çıkış yolu gibi görünüyordu. Ama ne yapması gerekiyordu? Her eve girip her cesede tanık mı olacaktı? Çürük kokuları tüm şehri sarana ve sinekler gökyüzünü kaplayana kadar burada mı kalacaktı?

“Haklısın. Gitmeliyiz.” Son bir kez bakmak için sokağa döndü. Kendi şehrindeki benzer yollardan biri olabilirmiş gibi hissetti. “Bekle! Orada! Bak!”

“Ben görmüyorum.”

Livira’nın parmağıyla işaret ettiği yerde hiçbir şey yoktu. Ama olmuştu, Livira bundan emindi. Pencerede beyaz, bembeyaz bir yüzü, bembeyaz saçları olan, görüldüğü gibi kaybolmuş, gölgeler tarafından götürülmüş bir çocuk vardı. “Küçük bir erkek çocuğu.” İşaret ettiği yöne gitmeye başladı.

“Gitme.” Evar onun omzunu tuttu. “Bir çocuksa ne olmuş? Ona yardım edemeyiz. Onu teselli edemeyiz. İzlemekten başka bir şey yapamayız. Tüm bunlar oldu. Biz burada bir hiçiz.”

Beklenmedik bir hıçkırık Livira’yı ele geçirerek vücudunu sarstı.

“Livira.” Evar onu kendisine çevirmeye çalıştı ama Livira buna izin veremezdi, şimdi olmazdı. Ve bir ok gibi havaya fırladı.

Livira uluyan kurt tanrının başının önündeki platformda bulunan ikiz havuzlara ulaşana kadar yavaşlamadı. Tüm asistanlar gitmişti, belki de girişten haftalar ya da aylar süren yolculuktan sonra bilinmeyen kütüphanenin derinliklerine dönmek için kendi portallarını kullanıyorlardı.

“Hadi, buradan çıkalım.”

Livira en yakın havuza doğru adım atarken, Evar yanına daha sert bir şekilde inip, “Anlaştık,” dedi. Atlamak için kendini topladı.

“Bekle.” Livira onun eline uzandı. “O zaman ikimiz de aynı yere gidiyoruz.” Parmaklarını parmaklarına geçirdi ve ardından dehşet içinde unutulmuş öpücüğü hatırladı. İyi bir öpücüktü. İyiden de öteydi. “Özür dilerim. Tabii ki senin hatan değildi. Ben sadece...”

Evar, “Anlıyorum,” dedi ve buruk bir şekilde gülümseyip onun elini sıktı. “Bu benim üçüncü kâbusum oldu. Geçmişin, tekrar ziyaret etmek istediğim bir yer olduğundan emin değilim.”

Livira aslında Evar'ın geçmişinde olduğunu, havuzunun onunkinden birçok sıra geride olduğunu söyleyerek itiraz etmek istedi ama bunun yerine başını sallamakla yetindi.

“O zaman üç deyince.”

“Üç deyince.”

Atladılar. Şimdi zar zor fark ettikleri ilk duygusal karmaşanın yankılarının arasından geçerken artık kendi yükleri altındaydılar. Bir anlık koşuşturma, geçen ışıklar, uçsuz bucaksız bir köşede sallanma hissinden sonra ormanın sessizliğinde, bir havuzun kenarında, elleri ve dizleri üzerinde, nefes nefese bir halde yan yanaydılar.

Livira gırtlaktan gelen bir hırlama ve koşan ayak sesiyle başını kaldırdı. Bir an için başka bir Kaçış'ın onlara doğru geldiğini düşündü. Ama bu her nasılsa daha kötüydü. Kızıl tüylerden oluşan yelesiyle yetişkin bir Sabber onlara doğru koşuyordu. Bir dişiydi.

Livira, “Evar!” diye yarı dehşet, yarı uyarı dolu bir çığlık attı.

Ama Evar çoktan çimenleri yara yara düşmanına doğru ilerliyordu. Livira'dan yaklaşık beş metre ötede yıkıcı bir hızla birbirlerine çarptılar. Çarpışmadan hemen önce Sabber'ın yüzünde şaşkınlık belirdi ama bir şekilde tam tur dönmeyi başararak, Evar'dan kaçıp aynı anda onu yere yapıştırdı. Bir mucize eseri Evar'ın arka ayağı Sabber'ın ayak bileğine takıldı ve Sabber bir nefret kükremesiyle yere düşerken Evar onun üzerindeydi.

Hızı ve gücü nefes kesici olan yaratık tekrar büküldü, pozisyonlarını tersine çevirerek Evar'ı yere yapıştırdı.

“Evar!” Sabber kükredi. “Ne yapıyorsun sen? Kör müsün? O bir Sabber!” Sabber, Livira'ya baktı. Gözlerinde saf bir nefret vardı.

“Hayır, Clovis! Hayır! Hayır! Sebebi burası. Gördüklerini değiştiriyor.”

Clovis ön kolunu Evar'ın yüzüne çarparak onu sersemletti ve daha sonra ayağa fırladı.

“Senin gördüklerini değiştiriyor olabilir. Benimkini değiştirmiyor.”

Ve hâlâ havuzun kenarında diz çökmüş olan Livira, o anda Sabber'ın haklı olduğunu anladı.

Nezaket başlı başına bir dildir. Anlaşılabilmesi için hem konuşanın hem de dinleyenin sözdizimi konusunda eğitilmiş olması gerekir.

Dilbilimi Bir Kalp Çalışması, Kian Najmechi

49. BÖLÜM

LİVİRA

Evar yüzüstü yuvarlandı ve ayağa kalktığı anda, burnundan ve ağzından kan damlıyordu. Livira artık onun içindeki, her zerresine işlemiş Sabber'ı görebiliyordu. Değişim onu bir illüzyonun ardına saklamamıştı. Daha çok Livira'nın beklentileri bir şekilde insan olarak kabul edilebilecek şeyleri vurgulamış ve geri kalanını arka plana itmişti. Kız kardeşi Clovis'te ise hiç şüphe yoktu. İnsanlar onlara köpek-asger demekle hata ediyorlardı. Onlarda, özellikle de ağızlarında, kesinlikle kurda has bir şeyler vardı ama hareketleri daha çok kediyi andırıyordu.

Clovis onları birbirine bağlayan büyüyü o kırık farkındalık ânında bozdu. Livira'ya doğru atıldı ama hırlayarak düştüğünde, Evar ileri atılıp onu iki eliyle bileğinden tuttu. Clovis'in onun yüzüne çarpan topuğunun gücü mide bulandırıcıydı.

Evar çektiği eziyete rağmen kız kardeşini tutmaya devam etti. Kan dolu ağızıyla, "Kaç!" diye bağırdı.

Livira bir şaşkınlık çılgılığıyla kendi havuzu olduğunu umduğu yere atladı ve bunu yaparken korkunç bir hızla üzerine doğru yaklaşan bir şey fark etti. Havuza dalarken bu ilerleyişin telaşı kulaklarını doldurdu. Sular etrafını sardı ve kendini bir anda kütüphane katında iki büküm yuvarlanırken buldu.

Sırtüstü, yüzü geçide dönük durdu. Sabber içinden fırlayıp, dişleriyle boğazını parçalayacak diye korkuya kapılarak oradan uzaklaştı.

Hiçbir şey olmadı.

Livira, Sabber onu takip etse bile bir hayalet olacağını, ona zarar veremeyeceğini, âciz öfkesini görünmeden ve duyulmadan boşaltacağını fark etti. Başka bir gün olsa Livira rahatlayarak gülebilirdi ama şimdi sadece arkasına yaslanmış, iki eliyle yüzünü kapamıştı ve düşüncelerinin karmaşasına izin vermişti. Duygularının kara denizi bir tepki vermeyi reddediyordu. Keder, öfke ve şok birbiriyle boğuşuyordu. Nefret daha yumuşak içgüdülerle savaştı. Geçen zaman bir asır gibi geldi. Ve sonunda, yüzü hâlâ kapalı ve içindeki savaş çözülemedişken Livira kafasının içindeki tüm çatışmayı kütüphanenin sessizliğine taşıyan, kuzgunu bile etkileyecek bir sesle tek bir cıglık attı.

*

“Livira! Kanaman var!”

Livira aniden doğruldu. “Arpix! Tanrılara şükürler olsun!” Burada en azından iyi bir şey vardı. Kendi kendini düzelten bir hata. Suçluluk duyulacak bir eksik daha.

Arpix onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. “Nerenden yaralandın?” diye sordu.

“Yaralı değilim. Ah!” Kan cüppesinin alt kısmını kıpkırmızı yapmıştı. Dikkatlice etek ucuna uzandı. Bacağı acımaya başlamıştı ya da başından beri acıyordu ve o acaba sadece düşüncelerine bunu fark edemeyecek kadar çok mu dalmıştı? Cüppeyi yukarı çekti. Baldırında uzun, çirkin bir yara vardı. Clovis onu yakalamaya sandığından daha da yaklaşmıştı. Sabber havuza dalarken ona pençe atmıştı.

Arpix bacağına uzandı ama Livira mürekkep lekeli uzun parmakları temas etmeden önce irkilerek uzaklaştı.

Evar bir Sabber! Korkunç bir fikir aklına takıldı.

“Senin sen olduğunu nereden bileyim?”

Arpix şaşkın görünüyordu. “Kendim gibi görünmüyor muyum?” dedi.

“O yer yalanlarla dolu!” Livira başıyla onu dışarı fırlatan portalı gösterdi.

“Sesim bana benzemiyor mu?”

“Bu yeterli değil.” Kelimeleri dişlerini gıcırdatarak çıkardığında, baldır kaslarındaki acı şimdi zonkluyordu. Bir yanı dikkatinin dağılmasından memnundu. Evar’ı düşünmemek için her şeyi yapardı. Vahşi bir irade gücüyle onu zihninden uzaklaştırdı. O artık yoktu.

“Livira.” Arpix onun gözlerine baktı. “Benim. Bırak da sana yardım edeyim.”

Tanıdığı diğer herkes ona deli der ve gülerdi. Gücenir ya da en azından tartışmaya çalışırdı. Başının düşmesine izin verdi ve arkasına yaslandı.

“Çok derin değil.” Arpixonun bacağına tuttu ve hafifçe çevirdi. “Yine de hemen şimdi temizlenmesi gerekiyor.” Onu bıraktı ve suluğunu açmaya başladı. “Bu acıtacak.”

Livira yüzünü buruşturdu. “Merkez çembere gidip işi ona bırakamaz mıyız?” diye sordu.

“Bir sonraki durağımız orası. Aksi takdirde dikiş atılması ve bir hafta istirahat gerekecek.” Onun tuhaf suçlamalarından bahsetmeden nazikçe konuştu. Livira onun bir şeylerin ters gittiğinin farkında olduğunu hissediyordu ama cevaplar için baskı yapmak yerine ona söylemesi için alan bırakıyordu. “Çembere kadar uzun bir yürüyüş olacak ve önce yarayı temizlemek en iyisi. Merkezin fiziksel hasara iyi geldiğini biliyorum. Ama kan zehirlenmesini tedavi ediyor mu? Bu riske girmeyelim.” Küçük, keskin bir bıçak çıkardı.

“Sakin ol, cerrah Arpixon.” Livira geri çekildi. “Onunla ne yapmayı planlıyorsun?”

Arpixon gözlerini devirdi ve cüppesinin bir parçasını kesmeye başladı. “Seninkini kullanırdım ama benimki her zaman daha temiz.” Kızın çıplak bacaklarına tekrar ciddi ciddi baktı. “Bunu nasıl yaptın? O ağaçlara tırmanmayı denedin, değil mi?”

Livira gözlerini kırptırdı. Gerçekten de ağaçtan düşerken oluşabilecek türden bir kesikti bu. Herhangi bir sivri uç ya da diken bacağına aşağı inerken koparabilirdi.

“Evet.”

“Aptal.” Yaranın etrafındaki deriyi temizlemeye başladı. “Evar’ı buldun mu?”

Evar bir Sabber.

Livira yalan söylemeyi düşündü. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Şimdi değil. Henüz değil. Aslında hiçbir zaman.

“Hayır. Çok farklı birini buldum.”

“Başka biri mi?” Arpixon elindeki suyun yarısını yavaşça Livira’nın bacağına üzerine döktü ve nefesini tutmasına neden oldu.

Livira başını salladı ve kurt kafası girişinin dışında gördüğü asistan kalabalığını tarif ederek onu geçiştirdi. Arpixon işine devam etti ve Livira garip havuzları ve küçük ayak izlerini tarif edemeden sözünü kesti.

“Yapabileceğimin en iyisi bu. Gel bakalım. Ayakta durabilecek misin?”

Livira ayağa kalkmaya çalıştı. “Tabii ki ayağa kalkabilirim. Ah! Lanet olsun! Çok acıyor!” Acıyı memnuniyetle karşıladı. *Acıyı düşün.*

Arpixon onun koluna girip, “Bana yaslan,” dedi.

Livira kendisine söyleneni yaptı ve acı içinde ayakta durmaya çalıştı. Clovis'in hayaleti tüm bunları izliyor muydu? Livira'nın rahatsızlığından zevk alıyor, daha ağır, ölümcül yaralar açamadığı için lanet okuyor muydu?

Bunu zaten yapıyordu. Yine onları düşünüyordu. Onu. Gerçeklere ve kitaplardan öğrendiklerine kaçmaya çalıştı.

"Sabberların bize ne dediğini biliyor musun?"

"Hayır." Arpix ona şaşkın şaşkın baktı, devamını bekliyordu.

"Bizim onlara dediğimizle aynı şeyi. Sabber sadece *düşman* demekmiş."

"Bu çok ilginç." Arpix onun kolunu omuzlarına doladı ve ağırlığını aldı.

"Eğer bir Sabber kitabını bizim dilimize tercüme edersek Sabberlar biz oluruz."

"Sabber kitapları mı var?" Şüpheli gibiydi.

"Sabberlar yüzyıllar önce şehri yönetiyormuş. Yıllarca yönetmişler. Onlarca yıl. Bilmiyorum. Bir insan ordusu onları yakıp yıkmış. Evar görmüş."

Arpix şaşırmış görünüyordu ama ona itiraz etmedi. Bunun yerine bekledi.

Livira başını iki yana salladı. Boğazı düğümlendi ve gözleri yaşardı. Bu konuyu daha fazla düşünmek istemiyordu.

Arpix sessizliği bozup, "Ayakkabıların nerede?" diye sordu.

Livira yalınayak olduğunu fark etti. Ayakkabıları hâlâ Değişim'deydi ve Evar'ın ziyaret ettiği havuzun yanındaki çimenlerde duruyordu. Ağır ağır Arpix'e yaslanıp, topallayarak geçide baktı. Işığının sanki onu çizmek için kullanılan kanın gücü zamanla azalıyormuş ya da geçişleri geçidi koruyan canlılığın bir kısmını tüketmiş gibi söndüğünü fark etti.

Evar bir... Livira bu düşüncüyü reddetti ve yerini alacak, dikkat dağıtıcı şeyler aradı. "Bunlar da ne?" Başıyla geçidin hemen önündeki kitap yığınına işaret etti. Bir insanın düşünme riski olmadan taşıyabileceği kadar çok kitap vardı.

"Arimistes'den *Kütüphane Zamanı Üzerine Tezler*, Dorgon'dan *Kayıp Odalar*, Leydi Wentwood'tan *Anıları...*"

"Ne?" Livira başını Arpix'e çevirdi, burunları neredeyse birbirine değiyordu. Onun arama listesinin başındaki iki kitapla birlikte, kendi listesinin en başındaki bir kitabın adını vermişti.

"İşe yarıyor!" Arpix sırtıttı. "İstediğin herhangi bir kitabın adını söyleyebilirsin ve bir asistan onu portallardan birinin yanına bırakıyor. Ethwin Dorgon'ın kitabı bizim dünya hattımızın dışındaki bir portaldan geldi. Biraz tuhaf kokuyor."

Kütüphanede bulamadığı kitapları Değişim'i kullanarak elde edebileceği düşüncesi, tıpkı yarım ömür önce *Yalnızlık Üzerine Düşünceler* kitabını ele geçirdiği gibi bir süredir Livira'nın aklından çıkmıyordu. Ancak o ilk ziyaretinden bu yana yaptığı her iki ziyaret de böyle bir denemeye girişemeyecek kadar tehlikeli ve entrikayla doluydu. Her ikisi de korkunç koşullar altında yarıda kesilmişti. Ancak Arpix'in doğasına uygun bir barış zamanına çekildiği ve bir yığın harikayla geri döndüğü açıktı.

"Onları elbette geride bırakmam gerekecek." Arpix onu kitaplardan uzaklaştırdı. "İkimiz de yaralanmamış olsak bile onları taşımakta zorlanırız."

"Bekle! Hayır! Yürüye bilirim." Livira ağırlığını sakat bacağına verdi ve acı dolu iniltisini bastırmaya çalıştı.

"Bu kadar yeter." Arpix onu yürütmeye başladı. "Onları burada hiç kimse bulamaz."

Geçidi, merdiven olmadan her iki taraftan da ulaşılamayan, pek itibar görmeyen romanların olduğu uzun bir koridorun sonundaki bir duvar parçasına çizdikleri doğruydu. Kayıtlar, yetmiş yılı aşkın bir süre önce sınıflandırıldıklarından beri koridordaki raflardan kimsenin kitap almadığını gösteriyordu. Her halükârda eğer birileri kitapları bulursa çok daha büyük bir ödülü, yani portalın kendisini de bulmuş olacaktı.

*

Livira merkez çembere doğru ilerlerken Arpix'in geri dönüşü ve yanında getirdiği kitapların -yıllardır arayışının odak noktası olan kitapların sağladığı dikkat dağıtıcı unsurlar azalmaya başladı. Bacağındaki acı bile düşüncelerini şimdiye ve buraya sabitlemeye yetmiyordu. Evar'ın görüntüleri araya girmeye başladı. Sabberlara duydukları nefreti paylaşmışlardı. Ama bunu yaparken farklı diller konuşmuşlardı ve Değişim onlar için tercüme etmişti. En nihayetinde *Sabber* sadece *düşman* anlamına gelen başka bir kelimeydi ve paylaştıkları nefret birbirlerine karşıydı.

Arpix ona kıbarca ne olduğunu sormaya çalıştı ama birkaç kez geçiştirdikten sonra sesindeki öfke ve kalp kırıklığının ipuçları onu sabırlı olması konusunda uyardı. Sadece Livira yaralı bacağına çok fazla ağırlık verdiğinde çıkan soluklarla bozulan bir sessizlik içinde yürümeye devam ettiler.

Livira konuştuğunda, hiç söz almamıştı. Kalbi taşıyamayacağı kadar ağır geliyordu. Ya Arpix'e -birine- anlatacaktı ya da bir parçası patlayacaktı.

"Evar bir Sabber."

"Bir düşman mı?" diye sordu Arpix.

"Gerçek bir Sabber. Psikopat bir köpek-asfer."

“Livira.” Ses tonunda azarlar gibi bir tını vardı. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Değişim çeviriyor. Kendi dünyasını bizim bildiğimiz ya da istediğimiz şeyle renklendiriyor. Onun gibi bir şey. Emin değilim. Beni havuzdan çekip çıkardı ve ben de bir arkadaş gördüm. O da yardım etmek istediği birini gördü. Ben onu bir insan olarak, o da beni bir Sabber olarak gördü. Bana insanların halkını öldürdüklerini söyledi. Ben de Sabberların yaptığını duydum. Ona Sabberların benim halkımı öldürdüklerini anlattım. O da insanların yaptığını söylediğini duydu. Kandırıldık.”

Arpix omzunda duran elinin bileğini sıktı. “Çok üzgünüm,” dedi.

Yürümeye devam ettiler. Livira’nın yanağından ılık bir damla yaş süzül-
dü. Sonra bir tane daha. Düşünceleri hâlâ karman çormandı. *Çelişkili duygular* çok basit bir açıklamaydı. Bu âdeta bir savaştı. Kesilen etinden çıkan acı parçalar, oluşan her türlü sıcak düşünceyi veya bahaneyi delip geçmeye yardımcı oldu. Evar onu kandırmıştı. Onun hatası olmasa da fark etmezdi. Bir Sabber’ı öpmüştü. Tükürmek istedi. Kusmak istedi. Teni göremediği kolları hatırladı ve o Sabber’ın yerleşim yerine adım atışının görüntüsü, sahiplik ilanı, tüylü burnundan havlar gibi çıkan kelimeler, ardından gelen kaos tekrar tekrar aklına geldi. Teela teyze tozun içinde kaybolmuştu. O an orada öldürülmüş ya da belki daha sonra yenmek üzere götürülmüştü.

Livira çembere giden yolda ilerledi. Besleyen ve iyileştiren alan geniş değildi ve koridorların düzenini bilmediğin takdirde çemberleri gözden kaçırmak kolaydı. Rahat bir nefes alarak auranın içine çöktü. Acısı, en azından fiziksel bileşeni, hemen daha uzak hale geldi. Bacağındaki kesik, çemberin gücüne karşılık verecek kadar yeniydi. Bazı metinlerde iyileşmenin, zamanın manipülasyonu ve yakın zamanda yaşanan travmanın tersine çevrilmesiyle bağlantılı olduğu yazıyordu. Bu, Livira’nın yaşadığına uyuyordu. Rafin üstünden düştüğünde kırılan kemikleri asistan onu çembere getirdiğinde hızla düzelmişti. Ama ciğerleri simyacıların zehirleri yüzünden zedelendiğinde, çemberin içinde dışarıdakinden daha hızlı iyileşmemişti. Oraya gidene kadar hasar çoktan gerçekleşmişti.

Livira sırtını çemberin çevresini oluşturan kavisli raflara dayadı. Oturup yırtılan derinin yeniden düzelmesini, bacağının Sabber’ın pençesinin kestiği yönün tersine doğru iyileşmesini izledi. Olanların da benzer şekilde onarılabilmesini diledi. Zamanın tersine çevrilebilmesini, zarar ve kalp acısının yok olabilmesini. Ama ne kadar geriye gitmesi gerekecekti? Clovis’in Değişim’deki saldırısından öncesine. O öpücüğün de öncesine. Evar’ın onu havuzdan çıkarıp ormana sürüklediği âna kadar. Evar onu o zaman

gerçekten görmüş olsaydı ne yapardı? Bir anda boynunu mu kırardı? Ama o zamana kadar hiç insan görmemişti. Sadece Clovis'in hikâyelerini dinlemişti. Onu olduğu gibi tanıyabilir miydi? Onun dehşetini ya da öfkesini anlayabilir miydi? Alışkanlık ya da görev gereği, belki de başka bir iyileşme şekli olarak yakındaki bir kitaba uzandı. Dizlerinin üzerine koydu ve ön kapağını boş sayfaya kadar açtı. Ceplerinden kalem ve mürekkep çıkarırken Arpix şaşkınlıkla ona baktı.

Livira boş sayfayı kelimelerle doldurmaya başladığında, "Livira!" diye soluk soluğa bağırdı. "Ne yapıyorsun sen?"

Cevap çok açık olduğu için Livira soruyu duymazlıktan geldi ve yazmaya devam etti. Labirentin dört bir yanındaki kitaplara bıraktığı dağınık sayfalar, devam etmekte olan eserini oluşturuyordu. Şu anda bu eser, dağınık -ama düzenli- kısa öykülerden, kurgu eserlerden oluşuyordu ama merkezinde kendi hayatı ve deneyimleri vardı. Hayatındaki insanlar, gerçek kişiliklerine en uygun çeşitli rolleri doldurmak üzere dahil edilmişlerdi.

Şimdiye kadar tüm çalışmalarında Evar'dan başka hiç kimse Livira'nın sahip olduğu satır sayısına sahip değildi. Bölümler boyunca peşinden gitmiş, birkaç kez karşılaşmalarının ortasından onun kim olduğunu çıkarmaya çalışmıştı. Ve görünen o ki hedefinin çok uzağında kalmıştı.

Livira o sayfalarda Evar'la bir düzine macera paylaşmıştı. Olmuş olabilecekler, olması gerekenler, onunla birlikte keşfetmek istediği yerler, Livira'nın yapmak istediği şeyler. Eli titredi ve tüy kalem sayfanın üzerinde akmaya hazır, parıldayan bir mürekkep lekesi bıraktı.

O hikâyeler şimdi aptalca geliyordu. O bir Sabber'dı. Lanet olası bir Sabber. Ona baktığında nasıl olmuştu da akrabalarının yerleşim yerine geldiğini görememişti? Ona dokunup kendisini evinin yıkıntılarında sürükleyen o ipi nasıl hissetmemişti? O sayfaları yırtıp atmak zorunda kalacaktı. Onları yeniden yazmalıydı. Gerçi o sayfaları koparıp, yok etmeyi hayal ederken bile böyle bir eylemin ona vereceği acının bir aksini, kendi derisinin yırtıldığını hissetti.

Livira yazmaya devam etti. Yazısı sayfanın üzerinde akıyordu. Yeni bir Evar çizirken arada bir titriyor, vahşi ve garip, kılık değiştirmiş bir katili yazıyordu. İyileşen etin tuhaf ağrısından uzaklaştı. Daha keskin bir şeyi yazıyordu.

Ve kelimeleri değil, yüzünde yazılanları okuyan Arpix sessiz kalıp nöbet tuttu.

*

“İşte, yeni gibi oldu.” Livira bunu kanıtlamak için ayağını yere vurdu. Silik, gümüşü bir yara izini gösteriyordu ama acısı geçmişti.

“Bana tekrar anlatır mısın?” diye sordu Arpix. Yüzü ciddiydi. Belki gerçekten kafası karışmıştı. Ya da belki de tekrarlamanın onu kesen kenarı körelteceğini ve yaradan zehri çekeceğini biliyordu. “Nasıl olur da Evar bir Sabber olur ve sen bunu anlamazsın? Yüz metreden anlaşıldığını söylerler.”

“Bir kez.” Livira başını salladı ve derin bir nefes aldı. “Evar ve ben Değişim’in her birimize farklı göründüğünü önceden anlamıştık. O havuzlar ve kısa ağaçlar gördü, kuşlar yoktu. Ben ise kapılar, devasa ağaçlar ve kuzgunlar gördüm. Değişim’in aynı şeyin varyasyonlarını resmetmek için bildiğimiz şeyleri kullandığını anladık. Aynı dili konuştuğumuzu sorgulamadık ama sorgulamalıydık. Aynı dili kullandığımızdan şüpheliyim. Değişim’in sadece bizim *onu* nasıl gördüğümüzü değiştirip değiştirmediğini sorgulamadık. Sorgulamalıydık. Birbirimizi nasıl gördüğümüzü değiştirdi. Bize beklentimizi gösterdi. O kendisi gibi birini görmeyi bekliyordu ve bu yüzden beni bir Sabber olarak gördü. Ben de kendim gibi birini görmeyi bekliyordum ve bu yüzden bir insan gördüm. Birbirimize yardım etme ya da birbirimizi kurtarma eyleminde karşılaştık. Bir arkadaş bekliyorduk. Kız kardeşi Clovis, açıkçası daha şüpheli ve bela arayan bir tip. Savaşacak birini bulmayı bekliyordu ya da umuyordu. Bu yüzden Değişim ona gerçek beni gösterdi.”

“Peki, ya Değişim’den birlikte ayrıldığınızda?” diye sordu Arpix.

“İkimiz de hayalettik. Yanılsamaları ve tercümeyi yanımızda taşıdık. Değişim’den gerçekten ayrıldık mı yoksa Mekanizma’nın bir kitabın içeriğini göstermesi gibi o da bize geçmiş mi gösterdi, bunu bilmiyorum.”

Arpix’in bakışları önce sağa sonra sola kaydı. “Yani iki kızgın Sabber şu anda yanımızda duruyor olabilir mi?” diye sordu. “Söylediğimiz her kelimayı dinliyor olabilirler mi?” Livira derin bir iç çekip, “Olabilirler,” dedi.

“Hadi, geri dönelim.” Arpix ürperdi. “Ve umarım, sıkılıp giderler.” Çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Livira neredeyse ters yönde, bir buçuk kilometre kadar ötedeki portalı işaret edip, “Bekle!” dedi. “Kitaplar şu tarafta.” Arpix isteksiz görünüyordu. “Burada, odamızdan daha güvende olurlar,” dedi. “Onları portalın yanında okuyabiliriz.”

Livira yavaşça başını salladı. Arpix haklıydı. Başka zaman olsa kalıp hemen okumaya başlamak isterdi ama hayatında bir kez olsun cevap aradığı sorular bekleyebilirdi. Tekrarlamanın bir faydası olmamıştı. Okumak için kendini çok sıkıntılı ve üzgün, çok kırılmış, çok keskin kenarlarla dolu hissediyordu. Yanındaki Arpix dahi olsa Livira kimseyle beraber olmak istemiyordu.. Odasını istiyordu ve karanlık dışında başka hiçbir şey istemiyordu.

Kâbil Hanok'in, Hanok de Jaspeth ve Irad'in babası oldu. Ve hayatı boyunca büyükbabasının icadı olan öldürme utancının etrafında ince bir buz üzerinde yürüyen Jaspeth, küçük yaşta Irad'la birbirlerini öldürmeme konusunda anlaşmışlardı.

Aile İçi Cinayet: Altı Bölümden Oluşan Bir Roman, Kaptan Noah

50. BÖLÜM

EVAR

Clovis, Livira'nın arkadaki bacağına yakalayarak havuza atladı. İkisi de su sıçratmadan gözden kayboldu. Evar, Clovis'in darbelerinin şiddetiyle hâlâ yankılanan kafasındaki sersemliği atmaya çalışarak arkalarından tökezledi. Suya düştü ve onu içine almasına izin verdi.

"Clovis! Hayır!"

Evar kendini kız kardeşinin üzerine atarak, Livira'nın üzerinden çekip aldı. Clovis şaşırtacak şekilde onu çekmesine izin verdi. Sırtüstü yattılar. Clovis, Evar'ın bacaklarının arasında, sırtı Evar'ın göğsüne dönüktü. Evar'ın kolları kızın kollarının altındaydı ve Clovis'in kaçınılmaz ters kafa darbesine karşı Evar başını eğerek yere yattı.

Derin bir nefes alan Clovis kurtulmak için hiçbir çaba göstermedi.

"Neden ona dokunamıyorum?"

"Dokunmuşsun gibi görünüyor," diyen Evar nefes nefeseydi.

Livira onlardan çok da uzak olmayan bir yerde sırtüstü yatmış, iki eli yüzünde duruyordu. Portaldan bacaklarına doğru kıpkırmızı bir iz uzanıyordu. Oldukça fazla ama ciddi bir yara için yeterli olmayacak kadar kan vardı.

"Yapabilseydim ölmüş olurdu," diyen Clovis'in sesindeki soğukluk, içinde bulundukları durumun samimiyetini yalanlıyordu.

Evar kardeşini yavaşça bıraktı ve daha fazla şiddet görebileceğinin gerginliğiyle uzaklaştı. Yüzü acıyordu. Özellikle de ağzı. Muhtemelen yarın da her yeri acıyacaktı. Clovis en iyi günlerinde bile nazik değildi ve bu o günlerden biri değildi.

Meraklı gözlerle Livira'ya baktı. Onun her zaman küçük olduğunu hissetmişti ama bu da neydi? O kadar ufak tefekti ki Clovis onu iki eliyle kılabilirdi. Yine de ilk andan itibaren onda gördüğü şey -yüzü görünmüyor olsa bile- hâlâ oradaydı.

Bir insan... Tehlikeli görünmüyordu ama elinde bir silahla, özellikle de mermi atan bir silahla, onun türü ölümcül olabilirdi. Yeterli sayıya ulaştıklarında, sadece sıradan kılıçlarla silahlanmış olsalar bile bir insan sürüsü kendi halkından bir şehri istila edebilirdi. Bunun olduğunu görmüştü. Kokusu hâlâ burnundaydı. Çığlıklar hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Ama yine de... Ama yine de Clovis ayağa kalktığında, Evar da kızı savunmaya hazır halde ayağa kalktı.

“Neden onu öldüremiyorum?” Clovis öfkeli gözlerle ona bakıyordu. “Neden onu öldürmeme izin vermiyorsun?” diye sormamıştı. Clovis onu yolundan çekebileceğini biliyordu. Sadece, “Neden onu öldüremiyorum?” diyordu.

Yine de Evar aralarında durdu. “Onu öldüremiyorsun çünkü o çoktan öldü. Onu öldüremezsın çünkü o sen doğmadan yüzyıllar önce öldü. Biz burada hayaletiz. Birbirimiz dışında hiçbir şeye dokunamayız.”

“Onu kanattım.” Clovis geçitten gelen kan izlerini takip etti.

Evar omuz silkip, “Değişim’de durum farklı,” dedi. “Sanırım.”

Livira arkasında öyle bir çığlık attı ki ikisi de irkildi ve Evar saldırıya uğramış olabileceğini düşünerek ona doğru döndü.

Livira bir an için çığlığın şiddetiyle geriye doğru eğildi. Yavaşça tekrar yere yığıldı. Evar tepesinde durmuş onu izliyor, nefesi aniden kesik kesik olmuş, alışıık olmadığı duygularla daralmış halde göğsünden nefes alıp veriyordu. Kütüphanedeki yaşamına nadiren giren, katliamda ve tanıklık etmek zorunda bırakıldığı istilada kaçtığı türden bir duyguydu bu. Yine de buna arkasını dönemezdi. Livira'ya arkasını dönemezdi. Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

“Dur!” Clovis ona emretti.

Evar başını sallayıp, “Durmayacağım,” dedi.

Livira yüzünü açtı, gözleri sımsıkı kapalıydı. Her nasılsa bu daha önce gördüğü yüzdü. Çimenlerde uyuyan kadın, korumak için Kaçışlarla savaştığı ayakkabısız kız, havuzdan çıkardığı sinir bozucu çocuk. Aynı ama farklıydı. Daha önce gözlerini alan güzellik oradaydı ama değişmişti. Değişim’in ona verdiği hediye olmasaydı bunu asla göremezdi. Değişim gözlerini boyamış ve bunu yaparken yeni bir şeyi anlamasına, daha önce gözden kaçırmış olabileceği güzelliği görmesine izin vermişti.

Evar elini dokunmadan ama üst üste gelecek şekilde Livira'nın elinin üzerine koydu. Livira'nın içini dolduran kaos onu geriye itti, kasları gerildi, kalbi hızlandı. Livira sanki bir ateşmiş gibi ondan kolunu çekmeye çalıştı ama Evar bu uzaklaşmaya izin vermedi. Clovis bu yüzden Livira'nın üzerinden çekilmesine izin vermişti. Bu yüzden geri dönmeye çalışmamıştı.

“Ne yapıyorsun?” Clovis arkasından yaklaştı.

Evar acıya karşı dişlerini sıktı ama yine de elini Livira'nın elinden çekmedi. Onun acısının sebebi kendisiydi. Onun acısını dindiremezdi ama en azından paylaşabilirdi ve belki bu onun için biraz rahatlatıcı olabilirdi.

Clovis omzuna attığı bir tekmeyle onu yere serdi. “Bu hayvan senin için ne ifade ediyor?” dedi. “Benimle dövüştün. Benimle! Bunu korumak için mi?” Ayaklarının dibindeki kızı küçümser bir ifadeyle işaret etti. “Bu Sabber için öyle mi?”

“Hepsi kötü değil.” Evar kolunu ovuşturarak ayağa kalktı. Bu sözleri söylerken yüzyıllar boyunca yüzlerce, binlerce Sabber gördüğünü ve içlerinden sadece Livira'nın onun halkını öldürmediğini fark etti.

Clovis'in hararetli inkârı, kitaplarda kendilerine insan diyen ikinci bir Sabber'in ortaya çıkmasıyla kesildi. Hâlâ kısa olmasına rağmen yine de uzun boylu, kollarında bir yığın kitap taşıyan bir erkekti. Clovis'in bıçağının kafatasını delip geçtiğinden habersiz, yığını dikkatle yere bıraktı. Sonunda doğrulurken Livira'yı gören erkek, içinde Livira'nın adının da geçtiği acı bir çığlık attı ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Livira yeni geleni görünce bariz bir sevinçle doğruldu ama o da Livira'nın söyleyeceklerinden çok yarasıyla ilgileniyor gibiydi.

“Arpix,” diye mırıldandı Evar. Kayıp arkadaş.

“Yeniden toplanmamız gerek.” Clovis ikinci bıçağını Arpix'in kafasına sapladı ama hiçbir etkisi olmadı. “Bir şekilde büyülenmişsin.”

Evar iki insana baktı. Livira'nın kafa karışıklığı hâlâ içini yakıyordu. Kütüphanenin bazı güçlerinin onun üzerinde etkili olması mümkün müydü? Değişim onun zihnine ulaşmış ve oradan bir şeyler almıştı. Oraya bir şeyler de koymuş muydu? Livira'nın duygularını içinde hissediyordu -gerçek ve doğru geliyorlardı ama bir kez algılarıyla oynandığında insan herhangi bir şeye nasıl güvenebilirdi ki?

Yavaşça, isteksiz kelimelerle, “Belki de yeniden toplanmamız gerekiyor,” dedi.

Clovis kolunu tutup onu portala döndürdü. Artık portalları görüyordu. Fikirleri Livira'nın fikirleriyle enfekte olmuştu. Kız kardeşi onu ışığa doğru götürüyordu. Kız kardeşi. Onun annesiyle babasının ve kardeşleri-

nin Livira'nın türü olan Sabberlar tarafından öldürüldüğünü görmüştü. Birlikte büyüdüğü, hayatını kurtaran, bir beceri olacak şekilde ona nasıl savaşılacağını öğreten kız kardeşi. Kendisini yönlendirmesine izin verdi.

“Bekle.” Evar geçitten hemen önce döndü. Genç insan Arpax, Livira'nın kesliğini yıkıyordu.

“Bir yolunu bulacağız,” dedi Clovis. “Buraya geleceğiz ve onları inlerinde yok edeceğiz. Ya da onları bize çekeceğiz ama daha sonra. Savaş alanını anladığımızda. Şimdi gidiyoruz.”

“Bekle.” Livira'nın acıdan iki büklüm olmuş yüzü Evar'ın bakışlarını yakaladı. O bir çocuktu ama bir gün sonra bir kadındı. Eğer şimdi giderse onu bir daha asla göremeyebilirdi. Ya da onun söylediği gibi yılların etkisiyle aksak, kır saçlı ve yaşlı olabilirdi. Öpüşmelerini hatırladı. Onun elini elinde hissetti. Livira ona uçmayı öğretmişti. “Bekle!”

Ama Clovis şiddetli bir itmeyle onu başka bir dünyaya sürükledi.

Bir gölde taş sektirme sanatı pek çok faktörün aynı hizaya getirilmesini gerektirir. Suyun durgunluğu, taşın pürüzsüzlüğü ve simetrisi, bileğin esnekliği ve fırlatıldığı an taşın dönüşü... Ancak amatörler tarafından sürekli olarak gözden kaçırılan şey taşın suya temas ettiği yerlerin seçimidir. Her şeyde adımlarınızı akıllıca atın. Özellikle zamanda.

Bir Değirmen Göleti, John Constable

51. BÖLÜM

LİVİRA

“Bana bakıyordu!”

Livira irkilerek uyandı. Etrafındaki karanlık olduğu gibi duruyordu. Elini uzattı, komodinin üzerindeki kitabı el yordamıyla buldu ve kapadı. Kütüphanenin ışığı içeri doldu. Çırılçıplak vücuduna cüppesini geçirerek aceleyle yatak odasından çıktı, kabul odasından geçti ve ön kapıdan çıkarak koridora girdi. Bacağı iyiydi. Fiziksel acı gitmişti. Merkez çember derisini iyileştirmişti ama kalp ağrısı için hiçbir şey yapamazdı.

“Arpix!” Kapısı onunkinden dört kapı ileride, karşı taraftaydı. Bu odaların önceki sakini Tubberly’ydi. “Arpix!” Ahşap kapı, yumruğunun altında yankılandı.

“Livira?” Arpix düğmeleri açık gömlek geceliğiyle kapıyı açtı. Uykulu gözlerle ona bakıyordu.

“Bu nasıl bir soru?” Onu iterek geçti. “Kapıyı kapat.”

Arpix, kendini çoktan yıpranmış kanepeye atan Livira’nın yanına geçti.

“Pekâlâ. İzninle ne istediğini soruyorum, Livira.”

“O çocuk bana bakıyordu!”

“Hangi çocuk?”

“Beni nasıl görebiliyordu? Bir hayalettim. Kimse bizi göremezdi.”

Arpix gözlerini ovuşturup esnedi. Tekrar gözlerini kırptı ve gömlek geceliğini düzeltti.

“Evet, ne diyorsun?” diye sordu Livira.

“Crath şehrinin geçmiş versiyonunda gördüğünü söylediğin şu solgun çocuktan bahsettiğini mi varsaymalıyım?”

“Aynen.”

“Herkesin ölmüş olduğu yerde?”

“Evet.”

“Tamam, seni göremediklerini nereden biliyordun?”

Livira kaşlarını çatı.

“Evar o seferden yıllar önce şehre gittiğinde kimsenin onu görmediğini söyledi. Ve kız kardeşinin geçmişinde de öyleymiş.”

“Belki de bu farklıydı,” dedi Arpax.

“Biz hayalettik. Ben uçtum. Duvarların içinden geçtim!”

“Ve oğlan seni kesinlikle gördü mü?”

Livira, Arpax’e sert bir bakış attı. “Doğrudan bana bakıyordu,” dedi.

“Yoksa doğrudan sokağa mı?”

Livira birden koltuktan fırladı. “Buraya neden geldiğimi bilmiyorum,” dedi. Arpax’ın yüzünden, onun da bilmediği belli oluyordu ama ağzı sımsıkı kapalıydı. Livira cüppesini sıkıca çekti ve kapıya doğru ilerledi.

Arpax arkasından, “Bana Evar’ın, asistanların bir hayaletken onu görebildiğini söylediğini söylemiştin,” dedi.

Livira ona döndü.

“Söyledim.”

“Ve o iki çocuğun ayak izlerinin, yüzlercesinin şehri izlediği yerin hemen önündeki asistanın kanının havuzlarından çıktığını da söylemiştin.”

Livira başını salladı. “Evet, onu da söyledim,” dedi. “Bu ne anlama geliyor?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Arpax.

“Benim de fikrim yok,” diyen Livira yatağına geri döndü.

*

Livira gece boyunca rahatsız edici rüyalar gördüğü için ertesi sabah erkenden uyandı. Rüyasında Evar’ı görmüş olması gerektiğini hissediyor ve görmemiş olmasının ne anlama geldiğini merak ediyordu.

Vekil Synoth bir önceki gün yokluğunda gönderdiği bir notta, şüphesiz yapısal mekanik kataloglarının sıkıcı yeniden düzenlenmesi üzerinde daha fazla çalışma yapmak için gelmesini talep etmişti. Livira’nın başka planları vardı. Görevlerini, kahvaltısını ve baş kütüphaneciden çaldığı kitabı bir şekilde gizlice iade etmesi gerektiği gerçeğini görmezlikten gelen Livira çıkışa yöneldi.

Sabahın serin ışığında, kurt başı kapısının yıkıntıları arasında durdu.

Bir Sabber tanrısı olduğunu hayal etti. Yamaçlarda hâlâ dağınık duran büyük kaya parçalarında kurdun şeklinin emarelerini görebiliyordu. Bir süre durup düşündü.

“İyi misin Livira?” Jash Shuh ona yaklaşmak için yerinden ayrıldı. Çocukken onu çok eğlendiren gür bıyıkları artık kırlaşmıştı. Baykuş miğferinin gölgesinden onu sorgulayarak izledi. Kütüphane muhafızlarının miğferleri ona çocukken de komik gelmişti. Birçok şey ona komik gelmişti.

“Sana gösterildikten sonra bazı şeyleri görmek çok kolay,” dedi Livira.

Adam düşünceli bir şekilde başını sallayıp, “Sanırım öyle,” dedi.

“Sonsuza dek bakabilirsin ama aradığın şeyi bulamayabilirsin. Bir şeyi her gün görürsün ama onu gerçekten göremezsin. Ve sonra...”

“Kütüphanenin bizim için yaptığı da bu değil mi?” diye sordu Jash. “Bize bir şeyleri görebilmemiz için göstermez mi? Unuttuklarımızı bize hatırlatmaz mı?”

Livira başını salladı ve ağlamaklı hissetmesine rağmen zoraki gülümsedi.

“Gitmem gerekiyor, Bay Shuh.”

Döndü ve sırtını yaratılıştaki en büyük bilgelik ve bilgi deposuna dayamış olmasına rağmen ihtiyaç duyduğu cevapların önünde durduğundan emindi. Sonbaharın dokunuşunu hissetti ve duman kokusu taşıyan hafif rüzgâra karşı cüppesini sıkıca çekerek patikadan aşağı yürüdü.

Yürüdüğü yol en son dört yüz yıl önce ayaklarının altındaymış gibi görünüyordu, hem de daha dün. Çok geçmeden kendini, Evar’la birlikte sadece çıplak kayaları gördükleri yüksek evlerin arasında yürürken buldu. Yute’un ön kapısına giden merdivenleri tırmandı ve kapıyı çaldı.

“Livira!” Salamonda kapıyı açtı. Sanki mutfagını savunmaya hazırmış gibi elinde kepe vardı. “Bugün genç adam yok mu?”

“Sadece hayaletler, Salamonda.”

Salamonda kenara çekildi ve onu içeri buyur etti. “Sanki biri kalbini kırmış gibi görünüyorsun, küçükhanım,” dedi.

“Sanırım sadece incindi.” Livira, Salamonda’nın yemeklerinin zengin kokusunu içine çekti.

Salamonda, Livira’nın haberlerine rağmen dikkati dağılmış bir halde, sanki bir şey kaybetmiş gibi etrafına bakındı. “Bütün bir hindi gitti mi?” dedi. “Dün de bir jambon. Yemin ederim bu mutfak perili!”

“Yute içeride mi?” Livira merdivenlere baktı. Wentworth beşinci basamağın tamamını kaplamış, dördüncü basamağa taşmış ve kendini desteklemek için sol bacağını üçüncü basamağa uzatmıştı. Derin bir uykuya dalmış gibi görünüyordu.

“Ah, şu kedi!” Salamonda başını salladı ve ön kapıyı kapadı. “Yute, dağ yamaçlarında onun gibi uyuduklarını söylüyor.”

“Yukarı nasıl çıkıyorsun?”

“Bekliyorum.” Salamonda tekrar başını salladı. “Ya da ona bir ödülle rüşvet veriyorum. Ve hayır, Yute surlara çok erken gitti. Uzun süre kalmayacağını söyledi.”

“Surlara mı?”

“Batıdan gelen yeni bir ordu var. Sabberlar. Bu sefer kötü olacak. Herkes bunu söylüyor ama önemli olan bu değil. Bu sefer Yute da öyle söylüyor. Beni Gunderland’taki kızımın yanına göndermek istedi.”

“Gunderland mı? Orası yüzlerce mil uzakta. Neredeyse Sambara sayılır.”

“Sınırdı.” Salamonda başını salladı. “Bir Grekkar petrol tüccarıyla evlendi. Yute’a o adamın çatısı altında bir gece geçirmektense bir Sabber’ı öpmeyi tercih edeceğimi söyledim.”

Salamonda yemek pişirmeye devam ederken, durmadan damadının işlediği pek çok suçtan ve Grekkar erkeklerinin genel olarak beceriksiz doğasından bahsediyor, sanki Crath’ın kapısındaki ordu bir hava değişikliğine denkmiş gibi davranıyordu. Yemek pişirip, dedikodu yaparken Livira’ya tereyağlı bisküvilerden, baharatlı domates salçası sürülmüş kara buğdaylı kreplere ve balla tatlandırılmış, dumanı tüten fincanlarca baharatlı çaya kadar her şeyi ikram etti. Buraya iştahsız gelmiş olan Livira, Yute şemsiyesini açarak içeri girdiğinde sanki kıyafetinin dikişleri patlayacakmış gibi hissediyordu.

“Livira.” Yute güneş şemsiyesini kapının yanındaki rafa koydu. “Seni tekrar görmek güzel.”

“Üstat Yute.” Livira başını eğdi. *Seni tekrar görmek güzel.* Bir yıldan fazla olmuştu ve adam sanki dün tanışmışlar gibi içeri dalmıştı.

“Hadi, yukarı çıkalım.” Yute odayı geçti ve Wentworth’ı kenara çekti. Devasa kedi ona huysuzca baktı ama itilip kakılmaya izin verdi. “Salamonda, bugün sana burada, evde ihtiyacım var. Pazara gitme.”

“Ama *paraworta* ve daha fazla lahanaya ihtiyacım var. Hallamar şimdiye kadar Gondrore’dan baharatları getirmiş olmalıydı.”

Yute, Salamonda’nın yanma giderek onun etli pembe ellerini, ince beyaz ellerinin arasına aldı. “Sevgili Salamonda, maaşını ödemenin bana zamanın üzerinde hâkimiyet verdiğini asla düşünmem ama annen aşkına bana duyduğun sevgi için bu durumda, bu sefer bana itaat et.” Onu bıraktı ve merdivenlere dönerek Wentworth’ın hışımla yukarıya çıkışını izledi.

Livira, Yute’un peşinden giderken, “Annemi tanıyor muydu?” diye fısıldadı.

Solgun görünen Salamonda önlüğüyle gözlerini sildi. “Onu sokaklardan aldı ve kendisi yetiştirdi.” Livira’yı eliyle savuşturdu. “Git hadi Git! Seninle konuşmak için bekliyordur.”

Livira gözlerini kırptırdı ve aceleyle Yute’un peşinden gitti. Salamonda’nın Yute’dan on yaş daha büyük olduğundan emindi.

*

“Surlarda ne gördün?” Livira, Yute’un loş çalışma odasına girdiğinde, onun başıyla karşısındaki sandalyeyi işaret etmesine aldırmadan sorusunu sordu.

“Daha önce görmediğim bir şey değil.” Yute sivri parmaklarının üzerinden ona baktı.

“Orduları ne kadar büyük?”

“Çok büyük.”

Livira anlık bir ürpertiyle irkildi. Korktuğunu fark etti. Yine de soruları vardı. Eğer bir Sabber gece çökmeden canını alacaksa cevaplarla ölmeyi sorulara tercih ederdi.

“Tahsis Salonu’nun merdivenlerindeki o gün,” dedi. “Beni ilk kez o zaman mı gördün?”

“Otur. Lütfen.” Yute yine düğmeli, koyu kırmızı deriyle kaplı hoş bir parça olan sandalyeyi gösterdi. “Volta atarak beni geriyorsun.”

Livira sandalyeye tünedi, yerleşemeyecek kadar gergindi. “Beni daha önce görmüş müydün?” diye sordu.

Yute cevap vermek yerine her zaman taktığı gümüş yüzüğü, tek takısını çıkardı. Beyaz parmağını metalin içine yerleştirilmiş ay taşının üzerine koydu. “Kütüphanenin her odasındaki tüm kitapların, bu taş kadar küçük bir şeyin içinde saklanabileceğini biliyor muydun?”

“Bu mümkün değil.” Livira kütüphanede binlerce kilometre yürümüşü. Yeterli terazi olsa Crath şehrindeki tüm binaların tüm taşlarından ağır gelecek kadar ağırlıkta kitapların yanından geçmişti.

“Mümkün.” Yute parmak ucunu ay taşının üzerinde daire çizerek gezdirdi ve taş içeriden aydınlandı. Duvarlarda ve tavanda, yansıyan ışıkla yazılmış metin sayfaları belirdi. Sanki sayfalar koparılmış ve bir göletin yüzeyine saçılmış gibi biri diğerinin üzerinde hareket etti.

“Eğer bu doğruysa o zaman neden olduğunu anlamıyorum.” Bu soruları sormaya gelmemişti ama Yute’un dikkatini amacından saptırmasına engel de olamıyordu. “Kütüphane neden var?”

“Her şey.” Yute elini sertçe masaya bastırdı. “Her şey bir uzlaşmadır.

Hayatta mutlak diye bir şey yoktur. Sadece tek bir mutlak vardır ve o da bizim ötemizdedir.” Kaşlarını çatı. “İrad’ın hikâyesini biliyorsun, değil mi?”

“İlk kütüphaneci mi?” Livira bu hikâyeyi okumasına izin verilmeyen bir kitapta okumuştur. Kasıtlı olarak saklanmış bir kitap. “Bana bunun doğru olduğunu söylemeyecek misin? Sadece birkaç sayfa yerine, yüzüğünün tüm kütüphaneyi barındırdığına inanmayı tercih ederim.”

Yute alaycı bir şekilde gülümsedi. “Doğru değil, hayır. Temsili diyelim. Yararlı. İlk kütüphaneci İrad, şehirlerin ilk kurucusu Hanok’ın oğlu, ilk katil Kâbil’in oğlu, ilk insan Âdem’in oğlu. Âdem’in soyundan gelenlerin hiçbirisi ebeveynlerinin tek çocuğu değildi ve hepsi çatışma içindeydi. Bu insan türünün belirleyici bir özelliğidir. Kardeş kardeşe karşıdır.”

“Sadece insanların değil,” diyen Livira, Clovis’in kendisine ulaşmaya çalışan kardeşinin kafasını kılıçla yere vurduğunu düşündü.

“Sadece insanların değil.” Yute başını eğdi. “Kâbil kardeşinin yaşamaya devam etmesine karşı çıktı. Hanok’ın kardeşi onun bir şehir kurmasına karşı çıktı. İrad’ın kardeşi kütüphane fikrine karşı çıktı. Bu efsanede ilk erkek ve ilk kadın bilgi arayışıyla gözden düştü. Cehalet onların mutluluğuydu. Bir şeytan onları bilgi için ayarttı. Büyük kütüphanenin kurucusu olan ilk kütüphanecinin küçük bir kardeşi vardı. Adı Jaspeth. Jaspeth, büyük büyükbabaları aptalca bilgi arayışına girerek tanrıların iyi niyetini kaybettikleri için sadece üç nesil sonra İrad’ın bilgi için herkesin gelip ondan yararlanabileceği büyük bir saray inşa etmesinin pek de iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Bilginin, bilgelik olmadığını söylemiş. İrad’ın şeytanın başlattığı işi devam ettirdiğini söylemiş. Bu yüzden savaşa girdiler. Yine de ikisi de büyükbabalarının yaptığı gibi birbirlerini öldürmeye çalışmadı. Bunun yerine, huzursuz bir barış kurdular. Bir uzlaşma. Kütüphane bu uzlaşmadır. Bilgi -tüm bilgi- alınmak için oradadır. Rafta bekler, alınmaya hazırdır. Ama bulunması gerekir. Zahmetsizce bir yüzükten çağrılıp duvara yansıtılamaz. Birisi gerekli çalışmayı ve zekâyı ona koymadıkça olmaz ve sonra sadece bu korunduğu sürece gerçekleşir. Tüm bu bilgi orada, kabul edildiği gibi sürekli değişen dillerin kelimelerindeki sürekli değişen alfabelerin harflerinin arkasında kilitli yatar. Orada akılsızların yalanları, hataları, kuruntuları ve gerçekdışlıkları arasında durur. Uzun lafın kısası, asla kolay değildir.”

“Ama bunların hiçbirisi doğru değil, değil mi?” Livira’nın gözleri yüzüğün izdüşümlerinin solan izlerini takip etti.

“Bunların hepsi bir gerçeği temsil ediyor. Gerçekler pek çok gölge yaratır. Bazıları ışık bir yönden parladığında diğer yönden parlayandan çok farklıdır. Kütüphane bir uzlaşmadır. Gerçek budur. Kütüphane bir savaş alanıdır. Bu da bir tür gerçektir. Kütüphane birçok açıdan birçok şeydir. Hem nimet hem de lanet. Bir bebeğe verilen jilet, boğulan bir adama atılan ip.”

Livira onu susturmak için elini kaldırıp, “Yeter,” dedi. “Bu kadar kütüphane yeter. Bu kadar gizem yeter.” Livira sıradan bir konuşmacı olduğunu biliyordu. Bazılarına göre patavatsız hatta kabaydı ama Yute’la bu şekilde konuşurken kendi de şaşırmıştı. Kelimeler bir anda ağzından çıkıvermişti. Çok fazla şey görmüştü. Çok şey yapmıştı. Çok fazla risk almıştı. Çok şey kaybetmişti. “Neden?” diye sorarak devam etti. “Baş kütüphaneci neden sana benziyor?”

“Bana mı?” Yute kaşlarını çatı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Yute ufak bir gülümsemeyle hafifçe omuz silkti. “Benzer soydan geliyoruz,” dedi. “Aynı yerde doğmuştuk.”

“Buraya uzak mıydı?”

“Bir bakıma. Mesafeyi nasıl ölçtüğüne bağlı.” Yute’un pembe gözleri, Livira’nın gözleriyle buluştu. “İyi görünüyor muydu? Yeni haberler getirmeni bekliyordum ama söyleyeceğin başka bir şeyin, beni Yamala’nın seni görmeyi kabul etmesinden daha fazla şaşırtabileceğini sanmıyorum.”

“Bir Sabber’ı öptüm.”

“Düzelتيyorum.”

Az bilgi tehlikeli bir şey olabilir. Bu eski gerçek, nasıl ölçeklendirildiği düşünüldüğünde daha ilginç bir hale gelir. Çok fazla bilgi çok ama çok tehlikeli bir şey midir? Şekil 46'da bilgi X eksenini boyunca, tehlike ise Y eksenini boyunca çizilmiştir. Ortaya çıkan eğriden hemen anlaşıldığı gibi...

Geçici Olanı Grafiklemek, Dr. J. Evans Pilchard

52. BÖLÜM

EVAR

“Bir Sabber’ı mı öptü?”

Clovis hışımla Evar’a döndüğünde, zaten çarpıcı olan morluk koleksiyonuna yenilerini eklemesine sadece Asker’in araya girmesi engel oldu.

Kerrol, sanki Evar bir kitabın sayfalarından biriymiş gibi başını eğerek, “Çok samimiydiler,” dedi. “Yüzünden belli oluyor.” “Evar, seni köpek!” Starval etkilenmiş görünüyordu.

“Bunu nasıl yaparsın?” Clovis öfkelenmişti. “Sana söylediğim onca şeyden sonra!”

Clovis onu Değişim’den çekip çıkarmış ve havuzlarına geri sokmuştu. Seyircilerle karşılaşmışlardı. Evar, Clovis’in onun nereye gittiğini nasıl anladığını henüz bilmiyordu ama belli ki herkesi onu takip etme girişimini izlemeye çağırmıştı. Asistan henüz bir şey söylememişti. Asker sadece Clovis’in Evar’ı yumrukları ve ayaklarıyla dövmesini engellemiş ama onu Clovis’in sivri diliyle yaptığı suçlamalardan korumak için hiçbir şey yapmamıştı.

Clovis, Asker’in kollarının arasından, “Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?” diye bağırdı. “Sabberların halkımızı öldürmediklerini mi düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedi Evar yorgun bir sesle. “Sana inanıyorum.” Etrafındaki kardeşlerine baktı. Clovis ona ulaşmak için çabalıyor, Kerrol meraklı bakışlarını Evar’ın göğsünün beş metre gerisindeki bir noktaya sabitlemiş, hiç şüphesiz kardeşini temsil eden denkleme telaşla faktörler ekliyordu. Star-

val çömelmiş, en sevdiği bıçağını parmak uçlarıyla kabzasından tutmuştu. Ucunu kütüphane zeminine doğru tutarak, dönüşü her yavaşladığında döndürüp duruyordu. “Sana inanıyorum. Ama Livira anne ve babanı, Clovis’i ya da kardeşlerini öldürmedi.” Clovis bu sözler karşısında irkildi. Kardeşlerinden hiç bahsetmemişti. “Livira kimseyi öldürmedi. Ve bizim halkımız onun ailesini, arkadaşlarını öldürdü.”

“Buna adalet denir!” Clovis âdeta kükredi. “Öldüklerine sevindim!”

“Buna intikam denir.” Starval dönen bıçağından başını kaldırdı. “İnsanlar böyle yapar.”

“Bu anlaşılabilir bir tepki,” dedi Kerrol ama Evar onun kardeşlerinden birinin söylediği belirli bir şeyden mi yoksa söyledikleri ve yaptıkları her şeyden mi bahsettiğinden emin değildi.

“Sen!” Clovis Asker’den kurtuldu ve sanki daha önce hiç karşılaşmamışlar gibi Asistan’la yüzleşti. “Bu Sabberlara nasıl ulaşacağız?” dedi. “Ona dokunamadım. O beni göremedi bile.”

Asistan’ın gözleri mavinin daha derin bir tonunda parladı. “Bu tarihi figürlere olan saplantınız mantıksız,” dedi. “Onlar çoktan öldü ve yapacağınız hiçbir şey geçmişini değiştiremez.”

“O!” Clovis suçlayıcı bir parmakla Evar’ı işaret etti. “Onu *öptü!* Bunun, onun hayatındaki gerçekleri değiştirmediyi mi söylüyorsun?”

“Bu onun hayatında olan bir olaydı. Geçmiş zaman. Yüzyıllar önce meydana geldi ve siz doğmadan önce tarihi kayıtlarda yer alıyordu. Bu sadece Evar’ın Değişim’e izinsiz girmesi sayesinde mümkün oldu. Bir daha olmamasını sağlayacağım bir şey.”

Clovis Asistan’dan uzaklaştı ve adımlarını hızlandırmaya başladı. “Onları ormana geri çekmeliyiz. Hatta daha iyisi buraya, suçlarının işlendiği yere.” Arkasına baktı. “Buraya gelenlerden herhangi birine ne olur? Onlara dokunabilir miyiz?”

“Onlara dokunabilirsiniz.”

Evar ürperdi. Clovis’in *dokunmak* derken neyi kastettiğini biliyordu.

“Peki, ya bazıları kaçarsa? Kendi dünyalarına geri dönerlerse?” diye sordu Clovis.

“Onların dünyası sizin dünyanız,” diye tekrar açıkladı Asistan. “Ama eğer buraya gelselerdi şu ânın bir parçası olurlardı ve geçmişte olanları senden ya da Evar’dan daha fazla etkileyemezlerdi. Geçmişini değiştirmek mümkün değildir. Şu anki zamanınızdan sonraki bir zamana giderseniz o sizin şimdiniz olur ve ondan önceki her şey sizin geçmişinizdir.”

Clovis dikkatle baktı. “Geri dönmeye çalışsalar orada da hayalet mi olurlardı?” diye sordu. “Seninle aynı deneyimi yaşarlardı.”

“Ama orada onlara dokunabilirdik. İkimiz de hayaletken Evar’a dokunmuştum.” Clovis yumruğunu avucuna vurdu. “Buraya gelirlerse nereye giderlerse gitsinler benden bir daha kaçamazlar.”

Evar bunu olabildiğince açık bir şekilde ifade etmeye çalışıp, “Eğer biri Değişim’den geçmişine giden bir havuz aracılığıyla ayrılırsa o zaman ziyaret ettiği yer ve zamanda bir hayalet olur,” dedi. “Ve bir kişinin geçmişi, ziyaret ettiği *en ileri* zamandan daha önceki herhangi bir zamandır. Yani Livira bu odayı ziyaret ettiyse şimdiden önceki her sefer onun için geçmiş mi olacak?”

“Dediğin gibi.” Asistan başını eğdi. Evar ve Clovis’in arasından geçerek havuzun yanında diz çöktü. Bir an sonra havuz sığ ve tozlu bir çukurdan başka bir şey değildi. “Suyun çekilmesi gereken zamanlarda havuzu eski haline getireceğim.”

“Evar seni atlatmanın bir yolunu bulmaya çalışacaktır,” dedi Clovis. “Onu zincirlemeliyiz.”

Starval ayağa kalkıp, “Kimseyi zincire vuramazsın, Clovis,” dedi.

“O bir hain. Elinin altında bir Sabber vardı ve o ne yaptı?”

“Merhamet gösterdi.” Kerrol öne çıkıp Starval’ın yanında durdu. “Başka ne beklerdin? Daha önce erkek kardeşimle tanıştın, değil mi?”

“Onu bana karşı savunmasını beklemiyordum. Onu benden korudu!” Clovis göğsüne vurdu. “O hayvanı *öpmesini* beklemiyordum! Ona bir şans daha verseniz onunla yatar.” Tikintisini yere tükürerek gösterdi ve uzaklaşmaya başladı.

“Clovis!” Evar kardeşlerinin yanından sıyrılıp onun peşinden gitti. “Düşündüğün gibi değil. Livira-”

Yumruğun geldiğini bile görmedi. Sonra yere düştüğünü de.

*

Livira’nın farklı olduğunu söyleyecekti Evar. Tüm bunları başlatan yıkılmış kulenin kitaplarının üzerinde tek başına oturuyordu. Onu istemeden devirmişti ve elleri bir şekilde okuyamaması gereken kitabı bulmuştu. Livira’nın farklı olduğunu söyleyecekti ama öyle miydi? Livira onun türünden nefret ediyor, ölmelerini diliyordu. Şimdi muhtemelen onun da ölmesini diliyordu. Bunun neresi farklıydı?

Yıkılan kule ve bulunan kitap bunu başlatmıştı. Onun kayıp aşkını hedef almışlardı ve Evar onu bulmak yerine kendini yanlış yere koymuştu. Beklentileriyle kendi gözünü kör etmiş ve kalbini bir Sabber’a kaptırmıştı.

Kendisinden çok farklı bir yaratığa tutulmuştu. Kitabının yazarını bir kez daha, Livira'nın acil ihtiyacına rağmen hayal kırıklığına uğratmıştı ve suçluluk duygusu içini parçalıyordu.

Livira farklı.

Livira farklıydı. Evar avuç içlerini şakaklarına bastırıp kafasını biraz toparlamaya çalıştı ama yapamıyordu. Sersemliği devam ediyordu. Clovis'in onu yumruklayarak çıkarabildiğinden daha fazlasını bile çıkaramazdı. Merkez çembere doğru yaptığı saptırma bile Clovis'in vücudunda açtığı yaraları onarmaktan başka bir işe yaramamıştı. Aptallığı düzeltilmeden kalmıştı.

Livira'nın kırılğan güzelliği aklını dolduruyordu. Onu daha önce yaptığı gibi bırakamazdı. Ondan kaçarken bırakamazdı. Yaralı, kanlı ve öfkeli bırakamazdı.

Geri dönecekti. Bir yolunu bulacaktı. Gidişi ister onu ister Livira'yı, isterse her ikisini de yüzüncü yaşlarına kadar götürsün, bir kez daha onun karşısına çıkacak ve onun yargısını kabul edecekti. İzin verirse aklından geçenleri söyleyecek, onu yaralayacak kelimeleri ona verecek, gerçeği ortaya koymak için gereken buysa saygınlığını bir kenara bırakacaktı. Ve eğer hâlâ öfkeliyse -eğer tek sahip olduğu şey nefretse- bunu kendi akışına bırakacak, onu yaralayanların yerine kalbini onun hançerine sunacaktı. Ve sonunda, bu yaptıkları eğer cevapsız kalırsa bir kez olsun şansını denediğini bilerek oradan ayrılacaktı.

Evar boğazında soğuk bir bıçak hissetti.

"Starval. Sanırım sana beni nasıl bulduğunu sormam gerekmiyor." Kardeşinin bıçağını kenara itti.

Starval bıçağını özür maiyetinde bir gülümsemeyle kınına soktu. "Dahil olmam şart," dedi. "Ve hayır, sormana gerek yok. Bir kilometreden bile görünebilecek bir iz bırakıyorsun. Tüm eğitimime rağmen. Gerçi dürüst olmak gerekirse burada bunu fark edebilecek bir tek sen ve ben varız."

"Ne istiyorsun?" Evar kızgınmış gibi konuşmaya çalıştı. Yalnız kalmak istemişti ama yalnız kalır kalmaz bir kitap yığınının üzerinde yatıp kendini mutsuz hissetmek ve Clovis'in ona bıraktığı baş ağrısına katlanmak yerine konuşacak birini istemişti. Asistan onu getirdiğinde Clovis çoktan gitmişti. Kerrol beyin sarsıntısı konusunda uyarmıştı. Evar, Kerrol'ı kendi işine bakması konusunda uyarmış ve yığınların arasında istikrarsız bir yol çizmişti.

"Ne mi istiyorum?" Starval kitap yığınının üzerine oturdu ve bıçağını bacaklarının arasındaki kitap kapağına sapladı. "Seni tabii ki de şu kıza geri götürmek istiyorum!"

“Bu, Sabber...” Evar başını öne eğdi.

“Aptal olma. Öpülmeye değmeyecek bir kız olsaydı kardeşim Evar onu öpmezdi. Sen kendinle tanıştın mı?”

“Sen benim gördüklerimi görmedin, Star.” Evar gözlerini tepelerinde yükselen yığınlardan oluşan ormandan ayırmadı. Akli Değişim’de gördüğü ağaçlarla doluydu. Oradaki huzuru özlüyordu. “Clovis’in babasını, küçük kardeşlerini, annesini katlettiklerini gördüm. Yüzlerce insan sebepsiz yere öldürüldü. Clovis’i Mekanizma onu almadan önce gördüm. Böyle biri olmaması gerekiyordu.” Ağrıyan çenesini ovuşturdu. “İçinde bir şeyi bozmuşlar.”

“Ama...”

“Bu kütüphane çok büyük. Düzinelerce, belki yüzlerce oda var. Belki daha fazla. Ve dışında bir şehir var. O şehrin halkımızla dolu olduğunu gördüm. Dirsek dirseğe durduklarında bile bu odayı dolduracak kadar çoklardı. Ve Sabberların surları aştığını, onları sokaklarda, yataklarında, kan nehirlerinde öldürdüklerini gördüm. Livira’nın türü onun zamanında o şehirde yaşıyordu. Kütüphanenin sahibi onlardı.”

Starval hançerinin kabzasına vurarak dudaklarını büzdü. “İnsanlar ölür, kardeşim. Benim öğrendiğim bu. Hayat ucuzdur, kolayca harcanır. Ve eğer keyif alınacak bir şey varsa o da aradaki anlardır. Bu yüzden, seni mutlu eden bir şey bulduğunda ona iki elinle sarıl ve ona elinden geldiğince uzun süre tutun. Sonsuza dek sürmeyecek. Elinden alınacaktır. Ama mesele bu değil. Önemli olan senin şansını denemiş, şarabı içmiş, dünyadan alabileceğin en iyi şeyi almış ve ona kendininkini vermiş olman.”

Evar dönüp kardeşine baktı. “Bir katil olmak için biçilmiş kaftan olduğundan emin değilim,” dedi.

Starval omuz silkip hançerini çekti. “Ama bu işte iyiyim,” dedi. Silahını şimşek hızıyla fırlattı. Silah oturdukları yerden birkaç metre ötedeki kulede bulunan bir kitabın sırtına saplandı. “Oradan çıkabilirsin, Kerrol. Doğru düzgün saklanamıyorsun.”

Kerrol ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak yığının arkasından çıktı.

“Beni nerede bulacağını nasıl *bildin*?” dedi Evar sinirli bir şekilde.

“Çok öngörülebilir birisin, kardeşim.” Kerrol onlara katılmak için geldi. Evar’ın diğer tarafına oturdu. “Somurtmak için güzel bir yer.”

Evar somurtmadığını söylemek için ağzını açtı ama yalanın dilinden dökülmesine izin vermedi. Onun yerine, “Neden buradasın?” diye sordu.

“Starval’la aynı sebepten tabii ki.” Kerrol kaşlarını kaldırdı. “Sana hiçbir şey öğretmedim mi?”

“Sen de Livira’ya dönmeme yardım etmek mi istiyorsun?”

Kerrol homurdandı. “Buradan gitmek istiyorum,” dedi.

Evar bir ona bir de Starval’a baktı. “Anlamıyorum.” Eliyle odayı işaret etti. “Bu benim hayatım. Ama siz ikiniz Mekanizma’ya sahipsiniz. Her gün farklı dünyalarda dolaşıyorsunuz.”

“Üç günde bir,” dedi Starval.

“Mayland kaybolana kadar dört günde birdi,” dedi Kerrol.

“Mekanizma’yla ilgili olan şey ayrıldıktan sonra hiçbir şeyin öneminin kalmaması,” dedi Starval. “Hiçbir sonuç gün boyu sürmez. Yaptığın hiçbir şeyin, bir sonraki kitabın içindeki bir sonraki dünya üzerinde en ufak bir etkisi yoktur. Ancak burası...” Yığılı kitaplara vurdu. “Ve sizin şu Değişim’inizdeki gidebileceğiniz yerler, işte onlar gerçek. Etki ediyorlar. Önemliler.”

“Hayatımı bireyleri incelemeyi öğrenerek geçirdim,” dedi Kerrol. “Ve elimde sadece siz üçünüz varsınız ve sayfalarının diğer tarafında saklanan sonsuz sayıda yazar var. Anlattığın şey Evar, bir halkı gözlemlemek. Görülmemiş, hiçbir engel olmayan. İnanılmaz bir şey. Kim bilir neler öğrendim!”

Starval gözlerini devirdi. “Doğru havuzu seçersek gerçek kişilere ulaşabiliriz. Dokunabileceğimiz ve konuşabileceğimiz... Konuşabilen gerçek kişilerle başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun, Kerrol? Dikkatli olsan iyi edersin. Koca şehirler onlarla doluysa hoşuna giden birini bulabilirsin!”

“Anlaştık o zaman. Biz...” Evar elini önce sessizlik için kaldırdı, daha sonra da kitap kulelerinin arasından yaklaşan figürü işaret etmek için kullandı. “Clovis. Konuş bakalım.” Evar iç çekti. “Beni nasıl buldun?”

“Burası o lanet kitabı bulduğun yer.” Büyük kule yıkıldığında içine gömüldüğü yığına doğru yürüdü. “Yani karar verildi mi? Değişim’e mi gidiyoruz?”

Evar ayağa kalkıp, “Oraya dönmene izin vermeyeceğim,” dedi. “Sen sadece savaş istiyorsun!”

Clovis omuz silkti.

“Hepimizin farklı şeyler istiyor olmasının önemi yok. Önemli olan, o ormana geri dönmenin bir yolunu bulamazsak hiçbirimizin bunlara sahip olamayacağı. Ve yolumuzda iki engel var: Asker ve Asistan.”

...kesinlikle zina değil! Bir kütüphanenin özü, yeni düşünce özgürlüğünün davranışlar üzerindeki yeni kısıtlamalarla dengelenmesidir. Sesler alçak olmalı, yemek yenmemeli, koridorlarda koşulmamalıdır. Ve bu konuda kendimi tekrar etmek zorunda kalmak beni üzse de kesinlikle...

Kütüphane Görgü Kuralları: Cilt 6, Bayan Emalli Post

53. BÖLÜM

LİVİRA

“Ben de halklarınız arasında barış sağlamaya yönelik tutkumu onaylamadığını sanıyordum,” dedi Yute.

“Onu öptüğümde bir Sabber olduğunu bilmiyordum,” dedi.

“Benzerlikler farklılıklardan fazla olsa da bunun yine de yapması zor bir hata olduğunu düşünürdüm.” Yute sandalyesinin yanına uzandı ve büyük bir halı çantasını kucağına aldı. “İzninle birkaç şey toplayacağım.” Teleskopuna uzandı ve onu çantaya yerleştirdikten sonra eğilerek en yakındaki raftan üç kitap aldı.

“Sen... Bekle! *Halklarınız* mı? *Halklarınız* dedin.”

“Öyle mi dedim?” Yute kaşlarını çattı ve masasındaki usturlabı, iri bir baykuş şeklindeki oniks kâğıt ağırlığıyla birlikte çantaya attı. “Dil sürçmesi miydi acaba?”

Livira sandalyesinden sertçe kalktı. “Kaç yaşındasın sen?” diye sordu.

“Bir hanımefendi sormaz, bir beyefendi de söylemez.” Yute da ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. Arada sırada eline geçen tuhaf-lıkları çantasına koyuyor, beyaz parmakları diğerlerinin üzerinde geziniyor, daha sonra da isteksizce yoluna devam ediyordu.

“Kahretsin, Yute! O sendin, değil mi?”

Yute toparlanırken başını kaldırdı. “Daha fazla bağlam olmadan söyleyebileceğim en iyi şey *belki* demek olur,” dedi.

“Sokakta beni ve Evar’ı mı izliyordun?”

Yute küçük, koyu renkli ahşap bir heykelciği çantasına koyduktan sonra dikkati dağılmış bir şekilde tekrar çıkardı. “Olabilir,” dedi.

“Ne zam-” Livira sorusunu yarıda kesti ve yavaşça şehre bakan pencereye döndü. “Bu patlama sesi de ne?”

“Sanırım ok çubukları.” Yute yanına geldi. “Son yapılanlar yakından çok gürültülü.”

Sur boyunca küçük duman bulutları yükseliyordu. Buna o kadar çok patlama sesi eşlik ediyordu ki sürekli bir çıtırtıya dönüşerek kreşendoya yükseliyordu. Livira daha önce surlardan dağ yamaçlarına ulaşan bir ses duymamıştı. Uzaklıkla hafifleyen gürültü, şiddetten yoksundu ve Yute’un penceresinden görünen manzara olmasa bir kutlamaya eşlik eden havai fişekler olduğunu düşünebilirdi.

Livira’nın daha fazla sorusu vardı ama çok daha yakından gelen yeni bir dizi patlama sesi sözünü kesti.

“Biri kapıya vuruyor!”

“Aşağı inip kim olduğuna bakmalıyız,” diyen Yute, dolu çantasının yüküyle koşarak yanından geçti.

“Ver, ben taşıyayım.” Livira uzanıp çantayı ondan aldı. Artık neredeyse aynı boydaydılar ama Livira’nın daha geniş bir gövdesi ve genç kasları vardı.

Yute hiç şikâyet etmedi. Merdivenlerde uzun bir süre durdu ve kızının odasına baktı. Sonra iç çekip, aşağıya inerken her geçtiği katta uzun uzun kapıya baktı.

“Geri dönmeyeceksin, değil mi?” Livira aniden üzüldü, korkusu daha da arttı.

“Asla geri dönemeyiz. Zaman bu şekilde işlemiyor. Akıntıya bir kez kapıldın mı geri dönemezsin.” Yute, insanların yüksek sesle konuştuğu mutfağın hemen yukarısında durakladı. “İlk filozoflardan biri aynı nehre iki kez giremeyeceğimizi söylemiş. Kütüphane bana aynı kitabı iki kez okuyamayacağımı öğretti. Sen nehirsin.” Bir elini duvara yasladı. “Bu ev her zaman benim bir parçam olacak. Ne kadar uzağa gidersem gideyim ve başına nasıl bir yıkım gelirse gelsin.”

“Yute!” Salamonda kapı aralığından başını uzattı ve merdivenlerden yukarı baktı. “Malar burada ve yanında birilerini getirmiş.”

“Hemen geliyorum.” Yute kalan basamakları indi.

Livira peşinden mutfağa girdi. Oldukça kalabalıktı. En az bir düzine insan Salamonda’ya katılmıştı. Daha da fazlası sokağa çıkan merdivenlerde ve ilerisinde duruyordu.

“Malar!” Livira askeri selamladı. “Neera! Katrin! Acmar!” Baktığı her yerde kendi yerleşiminden artık yetişkin çocuklar vardı. Acmar’ın hızla yaşlanması yüzünden saçları dökülmüştü ama Livira buna asla değinmeyecekti. Acmar’ın şehre taşıdığı küçük Gevin artık Livira’dan daha uzundu ve Crath’ın erkeklerinin çoğu gibi düzgün bir sakalı vardı. Ebeveynlerinin bacaklarına yapışmış çocuklar da vardı. Sokaktan bir bebeğin ağlama sesleri geliyordu. “Bütün bunlar da ne?”

Üzerinde kabarcıklı demir bir göğüs zırhı, omzuna asılı bir çubuk ve her iki kalçasında birer bıçak bulunan Malar, Yute’un yanına doğru ilerleyip, “Gelen herkesi aldım,” dedi. “Ve onların dağdan aşağıya koşmasını engellemek için Livira’nın halkından da bir grup getirdim.”

“O halde gitsek iyi olur,” dedi Yute. “Fazla vaktimiz yok.”

“Nereye gideceğiz?” Salamonda dirseğiyle iterek Acmar ve Gevin’in arasına girdi. “Ben hiçbir yere gitmiyorum. Hazırlamam gereken bir yemek var ve...”

“Bayanlar ve baylar.” Yute bir elini kaldırdı ve sesini yükseltti. “Size son günlerin yaklaştığını söylemek beni üzüyor. Bu şehir güneş batmadan önce düşecek ve kalanlar istilacılar karşısında hayatlarını kaybedecek. Takip edecek olanları kütüphanenin kutsal alanına götürmeyi öneriyorum. Dışarıda kalmayı tercih edenlere tavsiyem, Terrent sırtı boyunca kuzeybatıya doğru kaçmaları ve Harald Geçidi’ne, oradan da Ost’ın vahşi topraklarına yönelmeleridir.”

Yute’un eli indiğinde ve sessizliğe gömüldüğünde sesler yükseldi. Hepsinin görmezlikten gelerek Salamonda’nın omuzlarını tuttu ve onu kapıya yönlendirdi. Kalabalığı ayırmak için kâhyasını kullanan Yute, Livira’yı da peşine takarak dışarıya doğru ilerledi.

Arkalarından biri, “Savaşamaz mıyız?” diye seslendi.

“Kralın ordusu Sabberları geri püskürtür. Herkes öyle diyor!”

“Öylece gidemeyiz!”

Livira kendini Malar’la birlikte sokak merdivenlerinde buldu. Yute çoktan Salamonda’yı yolun yukarısına doğru yürütmeye başlamıştı. Malar’ın, kütüphanecinin evine getirdiği kalabalık tartışıyor, bazıları bariz şekilde arada kalmış, diğerleri ise her şeyin saçmalık olduğunu söylüyordu. Evin arkasında hafif bir duman kümesi aşağı şehre doğru sürükleniyordu.

Livira korkunç bir düşünceye kapıldı. “Charlotte nerede?” dedi. Burada değildi. Onun gibi birini kalabalıkta kaybetmek zordu. Livira’nın gördüğü ilk kişi o olmalıydı. “Charlotte’ı getirmedin mi?”

“Kimi?” Malar kaşlarını çatı.

“Carlotte!” Livira yola bakmadan önce adını Malar’ın yüzüne haykırdı. “Gidip onu getirmeliyim.”

Malar kolunu demir gibi kavradı. Teela teyzenin Sabberların geldiği gün tuttuğu gibi aynı acı verici şekilde tuttu. “Eğer oraya gidersen onu kurtaramazsın, sadece ölürsün. Başka bir şey olacağını düşünmek, elini kuyma makinesine sokup tüm parmaklarını kurtarmayı beklemek gibi bir şey.”

“Gitmek zorundayım.” Livira uzaklaşmaya çalıştı. “Sör Alad Masefield’in ev okuyucusu.”

“O zaman bir şansı var. Zengin insanlar hangi konuda iyidir, biliyor musun? Kendilerini kurtarmakta. Masefield ailesinin bir kaçış planı olacaktır. Sen burada olmazsan bu kalabalığı Yute’la gitmeye kim ikna edecek? Onları ön kapısına kadar getirmek yeterince zordu ve bu geri gelmeyeceklerini bilmelerinden önceydi.”

Livira imkânsız seçenekler arasında sıkışıp kaldığı çelişkiyi fark etti. Yute’un sırtına doğru bağırarak, “Öylece takip etmelerini bekleyemezsin!” dedi. Diğerleri kadar kendisi adına da konuşuyordu. Dün şehir tehlikedeydi, evet ama daha önce de tehlikedeydi. Malar ne derse desin kesinlikle düşmeyecekti. Dün tehdit, bugün ise felaket. Buna kendisi de duygusal olarak inanamıyordu. O halde arkadaşlarının, geniş ailesinin, hayatlarının yarısından fazlasını burada geçirmiş, her gün burada çalışmış, şehrin dokusunun bir parçası olmuşken bir adamın sözüne göre hareket etmelerini nasıl bekleyebilirdi?

“Onları tehdit edebilirim,” diye önerdi Malar. “Hepsini kılıç zoruyla rehin alabilirim.”

“O halde Yute’a gerçekten inanıyor musun?” diye sordu Livira. Bunların hiçbirisi gerçek değil gibiydi. “Sabberlar hava kararmadan surları aşmış olurlar mı?”

“Şu anda surların üstündeler,” dedi Malar. “Söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi? İlk ay doğmadan önce herkes ölmüş olacak. Bu piçlerin yaptıklarını yakından gördüm. Mesele hiçbir zaman şehri ele geçirip geçiremeyecekleri olmadı. En azından son beş yıldır. Sadece bedelini ödemeye hazır olup olmadıkları önemliydi. Öyleymiş gibi görünüyor. Aşağıda bir sürü Sabber cesedi olacak.” Duvarlara ve ötesindeki Dust’a doğru başıyla işaret etti. “Ama artık içerideler ve öç almak istiyorlar. Onlarla burada savaşmak istemiyorsan acele etmeliyiz.”

Neera, Livira ve Malar’ın yanına geldi. Ardından da gözyaşlarına boğulmuş Katrin geldi.

Güzel yüzü darmadağın olan Katrin, "Jammus gelmeyecek," diye hıçkırdı. "Bunların hiçbirine inanmıyor."

Malar tek kaşını kaldırdı. "Onları ikna edebilir misin?" Arkasındaki duman daha koyu tonlar almıştı. Endişeli görünüyordu. Livira onu hiç endişeli görmemişti.

Yerleşim yerine giren Sabber'ın görüntüsü zihninin karanlığını, olayın gerçekleştiği günden bu yana hiç olmadığı kadar net bir şekilde aydınlattı. Onun uyumsuz bakışlarını gördü. Bir gözü eski bir yara izinin dikişiyle büyümüştü. Yine oluyordu. Şu anda. "Hay aksi!" diye hırladı Livira. Malar kaşlarını kaldırdı, muhtemelen etkilenmişti. Yute'un hazine dolu çantasını askere doğru itti ve yanından geçti. "Burada bekle."

Livira derin bir nefes aldı, merdivenlerin etrafındaki kalabalığa doğru yürüdü ve kalabalığın ortasına daldı. Birkaç dakika sonra ağlayan bir bebeği kucaklayarak kurtuldu. "Kaçın!" diye bağırdı ve uzakta kalan Yute'la Salamonda'nın peşine düştü.

Livira'nın beklediği gibi çalınan bir bebek insanların durup, düşünmeden hareket etmesine neden oluyordu. Yute'un evinin dışındaki insanlar hep birlikte kovalamaya başladı, onları içeridekiler izledi. Yokuşu nefes nefese çıkarken evlerinden çıkan yabancılar bile peşindeki kalabalığa katıldı. Yute'u sollayıp devam etti. Nefesi ciğerlerini zorluyor, tüm dikkatini takılıp düşmemeye ve kucağındaki uluyan bohçayı kaybetmemeye vererek ilerliyordu.

Kütüphane girişine birkaç metre kala durduğunda yakalanmadığına şaşmıştı. Hâlâ soluk soluğayken yaygaracı bebeği dikkatlice yere bıraktı ve çiğnenme tehdidinden korumaya hazır olmasına rağmen ondan uzaklaştı.

"İşte, orada! İşte, orada!" İlk genç adam hızla yanlarına gelirken Livira bebeği işaret etti. Neyse ki adam onu tanıyor gibiydi ve onu tutmak yerine bebeğin başında nöbet tutmaya gitti.

Geri kalanlar da bitkin olmaktan çok kızgın görünen en önlerindeki Malar'ın peşinden gelmeye başladı.

"Dağlarda koşmak için çok yaşıyım." Tükürdü ve kaçırılma olayını sorun haline getirmek isteyen olursa diye Livira'nın yanına geldi. "Boku yedik." Manzara dikkatini çekmişti.

Perişan anne çocuğunu kaptığında ve öfkeli baba Livira'ya doğru ilerlediği sırada o kadar çok insan şehre bakıyordu ki ikisi de o tarafa döndü. Diğerleriyle birlikte ağızları açık, şikâyetlerini unutmuş bir halde durdular. Bu yükseklikten, Yute'un evinden görünen manzarada olmayan bir şey idrak edilebilirdi.

Yanan binalardan oluşan bir kemer, şehrin içindeki savaş cephesini gösteriyordu. Daha doğrusu Sabberların ilerleyişini işaret ediyor, kumaştaki bir su lekesinin yayılmasını ya da bir korun düştüğü yerde parlayan bir ön kenarın bir sayfayı yiyip bitirmesini andırıyordu. Her yöne ilerliyor, kâğıdı siyah ve kırılğan bir halde bırakıyordu. Bu kararmada sıcak turuncu çizgiler beliriyor, ilerliyor ve yakıyorken geriye sadece gri küller kalıyordu. Şimdiden şehrin beşte biri düşmüştü.

Livira arkasını döndü. Hayalinde Yute'un evi çoktan alevler içinde kalmıştı. Alevler gıcırdayan merdivenleri yalayarak yukarı çıkıyor, Salamon-da'nın mutfağını cehenneme dönüştürüyordu.

"Malar!" Geri adım attı ve onun omzunu tuttu.

"Ne oldu?"

"Çoktan geldiler." Jash Shuh'nun kurt başı girişinin parçaları arasında, gölgeler içinde yattığı yeri işaret etti. Baykuş miğferinden eser yoktu ve gri saçları kana bulanmıştı.

"Tamam." Yute tırmanıştan nefes nefese kalmış bir halde aralarına girdi. "Ne yazık ki bu beklenen bir şeydi. Ne de olsa burada olmalarının tek nedeni kütüphane."

"Arpix! Meelan! Jella!" Livira girişe doğru koşmaya başladı.

Malar ana koridora birkaç adım kala Livira'yı kolundan yakaladı. "Ve eğer başları beladaysa onları kurtaracaksın, öyle mi?" dedi. "Bir Sabber akıncı grubunu alaşağı mı edeceksin?"

"Ben..." Livira'nın yapacağı da tam olarak buydu ama bunu yüksek sesle söylemek aptal gibi görünmesine neden olacaktı. "Onları uyaracağım!"

"O zaman birlikte yapalım," dedi Malar. "Dikkatlice."

"Çok dikkatlice," diyen Yute yanlarına geldi.

"Salamonda nerede?" Livira onun arkasından baktı. "Ve diğerleri." Kütüphanedeki arkadaşlarını korumak için koşarken Neera, Katrin ve diğerlerini dağın yamacında bıraktığını, onlar konuşurken daha fazla Sabber'ın üzerlerine geliyor olabileceklerini fark etti.

"Ona diğerlerini bir arada tutmasını ve beni beklemesini söyledim," dedi Yute. "Saldırı altlarındaki yamaçlara ulaşırsa içeri girecekler."

"Ulaştığı zaman," diye düzeltti Malar.

Yute, "Saldırı yamaçlara ulaştığı *zaman*," diyerek ona katıldı.

*

Livira yemekhaneye doğru ilerledi ve Meelan'ın kıdemli stajyer olduğu için en önde olan odasına yöneldi. Koridorlar şimdilik boştu. Logaris'in terk edilmiş sınıfının dışında duran üç kitaptan birinin sayfaları dağınık

bir şekilde, biri de kapağından ayrılmış gibi görünüyordu. Heeth Logaris için bu, dökülen kandan daha şok edici olabilirdi. İleride, Livira mutfaktan sağa döndüğünde, Yute yoluna devam etti.

“Nereye gidiyorsun?”

“Yamala’ya,” dedi Yute.

“Kütüphane muhafızı onda!” Livira baş kütüphaneci için değil, Mee-
lan, Arpix ve Jella için endişeleniyordu. Kaşlarını çatarak duraksadı. “Senin için bu Yamala’nın ne önemi var?”

Yute sanki çok barizmiş gibi gözlerini kırıştırdı.

“O benim karım.”

Zıt kutupların birbirini çekmesi, yük ve manyetizmayla ilgili bilimsel bir gerçektir. Aynı prensibin evlilik ilişkilerine başarıyla uygulanması beklenmemelidir. Ama yine de...

Strange Bedfellows, Alexander Cosy

54. BÖLÜM

LİVİRA

“Baş kütüphaneciyle mi evlisin?” Livira gözlerini Yute’a dikti. Onun gizemli etkisi şimdi daha anlamlıydı. Kral Oanold’un gazabına rağmen Yamala’yı onu kütüphaneci olarak araması için etkilemişti.

“Öyleyim. Ona gitmeliyim.”

Livira hâlâ onun komplekste tek başına dolaşmasını istemiyordu. Kimsenin bir Sabber karşısında fazla şansı yoktu ama Yute ona her zaman altı yaşındaki inatçı bir çocuğun onunla güreşerek boyun eğdirebileceği izlenimini vermişti. “Etrafında onu koruyacak muhafız olacak. Ve Volente!” Kitaplar onu *dışleri ve pençeleri kırmızı* olarak tanımlıyordu.

“Volente mi?” Yute başını salladı. “O koca bir bebek.” Arkasını döndü. “Seninle kütüphane kapısında buluşuruz. Dikkatli ol.”

Livira kendine onun iyi olacağını söyledi. Ne de olsa bu onun planıydı. Ve bir şeyler biliyordu. Onun bilmediği şeyleri biliyordu. Yine de onun gidişini yüreği burkularak izledi. Bir daha görüşemeyecekler diye çok korkuyordu.

*

Dakikalar sonra Livira, Meelan’ın kapısından içeri daldı ve stajyer hücrelerine göz gezdirdi.

“Gitmiş!”

“Hadi, diğerlerini bulalım.” Malar şimdi kılıcını eline almıştı. Gözleri koridordaydı. Uzaktan, sanki mutfak personeli tavaalarını alışılmadık bir şiddetle birbirine vuruyormuş gibi hafif bir gürültü duyuluyordu.

Livira hizmet bölümüne ilerledi. Her metrede çarpışma sesleri daha da arttı. Bağlantı salonlarının yakınındaki kavşakta bir ceset yatıyordu. Bir stajyerin ya da destek personelinin mavi cüppesi, sırtının parçalandığı yerde kanla kaplanmıştı. Cüssesine bakılırsa bir stajyerdı. Malar onu telaşla yanından geçirirken Livira kurbanın yüzüne baktı. Livira'nın ilk geldiği gün kitap arabasını neredeyse Yute'un üzerine süren ufak tefek kadındı bu. Mükemmel hafızasına ve bilmesi gerektiği gerçeğine rağmen Livira kadının adını bir türlü hatırlayamıyordu. Bu, durumu bir şekilde çok daha kötü yapıyordu. Livira bir eliyle ağzını kapatarak aceleyle yoluna devam etti.

Son köşeye yaklaşırken, çarpma sesleri kulakları sağır edecek kadar arttı. Malar onu geri çekti ve onun yerine etrafına baktı. Sol elinin bir parmağını havaya kaldırdı.

Livira, "Bir mi? Bir Sabber mı?" diye bağırdı ama sorusu gürültünün içinde kayboldu.

Malar tereddüt etmeden ilerideki koridora geçti ve Livira da köşeye, onun yerine geçti. Bağlayıcı salonların ikincisiyle arasındaki mesafenin çoğunu katettiğini gördü. İlkini kapısı oyulmuştu ve kocaman, siyah yeleli bir Sabber iki metre uzunluğunda bir kılıçla ikinci kapıyı açmaya çalışıyordu. Kıymıklar ve tahta parçaları yere saçılmıştı. En az üç çatlak ilerisindeki odanın görünmesini sağlıyordu ve bir iki darbeden sonra koca bir tahta yerinden çıkacakmış gibiydi.

Malar onu gafil avlayabilmeliydi ama nasıl olduysa daha oraya varmadan Sabber dönmeye başladı. Aşırı büyük silahı, askeri kabaca iki eşit parçaya bölebilecek yatay bir yay çiziyordu.

Livira, Malar'ın çabukluğunu hiçbir zaman anlayamamış ya da takip edememişti. Kılıcı araya girdi. Darbenin gücünü bıçağın düz kısmından aldı, kabzasından tuttu ve diğer eliyle ucunun hemen altından yakaladı. Darbe Malar'ı yana, duvara yapıştırarak silahının arkasına sabitledi. Malar Sabber'in baltasının altına kayarken bu hareketiyle kendi kılıcını bıraktı. Azıcık akıllı olan herkes o anda kaçmaya çalışırdı ama Malar yerde dönerek bir bıçak çekti ve görünemeyecek kadar hızlı bir hareketle yere yapıştı. Malar'ın bıçağı tuttuğu kolunun omzu Sabber'in ayağının altında sıkışmıştı ve Sabber'in bacağına da derin bir kesik açılmıştı

"Hayır!" Livira köşeden fırladı.

Sabber baltasını kaldırdı. Livira'nın zamanı yoktu. Çok uzaktaydı, çok yavaştı.

Kapıdaki çatlakların birinden bir şey fırladı ve kılıç Sabber'in sırtına

saplandı. Uluyarak sıçradı. Malar kılıcını kaparak geri çekilme fırsatını kullandı. Sendeleyerek ayağa kalktı ve Livira'ya doğru geri çekildi.

Bu arada Sabber, Malar'ın işini bitirmek için kendini hazırlamıştı ama ona doğru ilk adımını atarken sendeledi. Livira ve canavar yere baktı. Kan, ilkinden daha yukarıdaki ikinci bir kesikten aşağı akıyordu ve daha derin görünmemesine rağmen Sabber'ın kalbinin her atışında kıpkırmızı fışkırıyordu. Malar kaçarken yarattığı bir kez daha kesmiş ve ilk kesğin aradığı atardamarı bulmuştu.

"Bu sefer yakaladım seni," diye hırladı Malar ve daha kısa olan ikinci kılıcını çekti.

Sabber hırladı ve sallanarak üzerine geldi. Malar öne doğru sıçrayarak kendini düşmanın kılıcının önüne attı. Livira bu erken müdahalenin ne kadar işe yaradığından emin değildi ama Malar iki kılıcını da kullanarak Sabber'ın darbesini duvara saptırmayı ve kendini geriye atmaya başarmıştı. Livira ona alan açmak için geri çekildi.

Sabber, dişlerini göstererek Malar'ın hırlamasını gölgede bırakan gürültülü bir hırlamayla tekrar saldırdı. Dengesiz görünüyordu ve neredeyse kendi kanında kayarak arkasında kalın bir kırmızı iz bırakmıştı. Başının üzerinden bir hamle yapmaya çalıştı ama ya insan boyutlarındaki dar alanlarda dövüşmeye alışık olmadığından ya da kan kaybından koordinasyonunu kaybettiği için bir kaya parçası ve kıvılcım yağmuruyla tavana çarptı.

Malar dönerek kılıcını yarattığın yüzüne indirdi ve kısa kılıcını da göğsüne sapladı. Yaratık üzerine yığıldı. Çenesi boynuna doğru kayınca Malar onu yana doğru kaydırды. Yaratık orada yatıyor, nefes almaya çalışıyor, gözlerindeki ışık sönüyordu.

"Jella!" Livira çığlık attı.

Parçalanmış kapı tekrar tekrar sarsıldı ve büyük parçalar düşerken korkunç bir gıcırtilayla açıldı. Jella, yüzü kıpkırmızı ve gözleri fal taşı gibi açılmış halde koridora baktı. Elinde, hepsi de Sabber'ın sırtına sapladığı için kıpkırmızı olan üç tane on beş santimetrelik iğnelerin bağlı olduğu süpürge sapı vardı.

"Livira!" Jella elindeki süpürge sapını aniden tiksiniş gibi fırlattı ve arkadaşının yanına koşarken yarım düzine ciltçi arkadaşı da arkasından geliyordu. "Mastri'yi öldürdüler!"

"Mastri, onun adı bu!" Livira suçluluk duygusuyla ağzını kapadı. Olan biten karşısında duyguları ne yapacağını, ağzı ne söyleyeceğini bilemiyordu. Gerçekten de çalıntı bir bebekle dağa mı kaçmıştı?

"Yemekhanede daha fazla ölü var. Neler oluyor?" Jella, Livira'ya ulaş-

mak için bacaklarının üzerinden geçmiş olmasına rağmen sanki onu ilk kez fark ediyormuş gibi gergin bir şekilde Sabber'a baktı.

"Sabberlar şehre saldırıyor. Bir grup da burada. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum. Kütüphanenin kapısında baş kütüphaneciyle buluşacağız."

"Baş kütüphaneci mi?" Livira'nın az önce söylediği onca şey arasında Jella'yı nedense en çok bu etkilemiş gibiydi. Belki de çok büyük olmasına rağmen varoluşunun parametrelerine hâlâ uyuyordu. "Onu hiç görmedim!"

"Yakında göreceksin. Gel bakalım. Meelan'ı ve Arpix'i arıyoruz."

*

Livira, Jella ve altı meslektaşıyla birlikte kütüphanecilerin odasına ilerledi. Yute'u kütüphane muhafızlarının ana gücüyle birlikte hâlâ orada bulmayı umuyordu. Aksine koridoru bir mezbahaya dönmüş halde buldu. Kütüphane muhafızları kelimenin tam anlamıyla dağılmıştı. Kolları ve kafaları çoğunlukla gövdelerinden koparılmış, belki altı, belki de bir düzine kadar çok ölü vardı ama bunu söylemek zordu. Katliamın ortasında tek bir Sabber cesedi duruyordu.

Livira, Jella'nın görmesini engellemek için döndü ama çok geç kalmıştı. Arkadaşını geri itti.

"Diğerlerinin geçmesine izin verme."

Malar cesetlerin ve ceset parçalarının etrafından dolaşarak ilerledi. Bütün kapılar -Livira'nın kapısı da dahil- kilitlenmişti. Vekil Ellis kapı aralığında yarısı dışarıda yatıyordu. Ölüyken hayatta olduğundan daha küçük ve daha yaşlı görünüyor, şaşkınca tavana bakıyordu. Livira'nın zihni bu sahneyi anlamlandırmayı reddediyordu. Gözü Arpix'in kırık kapısına ve parçalanmış tahtaların arasında yan yatmış baykuş gözlü miğfere takıldı. Bu gerçekten görüldüğü gibi olamazdı.

"Arpix!" Livira, işlerini tamamlamaları için kaç Sabber'ı çağırabileceğini umursamadan onun adını haykırdı. "Arpix..." İkinci haykırışında adı bölük pörçük çıktı.

Cevap yoktu. Yanıt yoktu. Hiçbir şey yoktu. Livira içeri girecek cesareti kendinde bulamadı. Jella onun yanında ağlamaya başladı.

"Bu ses de ne?" Malar kılıçlarını kaldırarak döndü. Jella'yı ya da arkasındaki şaşkın fısıltıları kastetmemiştir. O derin gümbürtü başından beri oradaydı ama sadece sesi yükseldikçe fark etmişlerdi. Yüksek olsun ya da olmasın sesin yönü belli olmuyor, sanki her yerden geliyormuş gibi geliyordu. Malar başını eğdi. "Bundan hoşlanmadım."

Livira hiçbir gürültüyü umursamıyordu. Jella onu iterek geçti, yüzünün bağlantı salonunda gördüğü rengi gitmişti. Kederli bir halde Arpix'in

kapısına doğru tökezledi. Onun bu durumla tek başına yüzleşmesine izin veremeyen Livira, Arpax'ın odasına kadar onu takip etti ve devrilmiş mobilyalara, menteşeye asılı duran yatak odası kapısına baktı. Kaşlarını çatıp gözlerini kapıya dikti. Malar'ın fark ettiği ses burada daha yüksekti. Bir Sabber hırıltısıydı ama çok derindi.

“Tuhaf bir şey...”

“Karanlık!” Jella haykırdı. “Diğer taraf karanlık!”

Livira koşarak geldi ve yatak odasının kapısını çekerek açtı. Karşısında simsiyah bir duvar vardı. İleri doğru bir adım attı ve karanlık hareketle canlanarak dalgalandı. “Arpax?” Hırıltılı bir ses onun sesini bastırdı. Bir adım daha attı ve korkunç bir şekil, tekrar karanlığın içine gömülmeden önce bir anlığına kendini aşılmaz geceden ayırmış gibi göründü. Arkasından Jella umutsuz bir çığlık attı ve koşmaya başladı. Malar kılıçları önde, hemen onun yerini aldı.

“Volente!” diye bağırdı Livira.

Ses kesildi.

“Buraya gel!”

Büyük kara köpek suç işlemiş gibi utangaç bir tavırla karanlıktan çıkmaya başladı. Daha yarı yola gelmeden arkasından bir ses, “Livira?” dedi.

“Meelan?”

Karanlık çöktü. Bir elinde siyah kitabı, diğerinde yemek bıçağı tutan Meelan, yatağın üzerinde diz çökmüş duruyordu. Arpax yanına sokulmuş, demir menteşeli büyük bir kitabı sanki bir kalkanmış gibi tutuyordu. Ancak gerçek kalkanları karanlık ve Volente'nin hırıltısıydı. Sabberların bile test etmekten korktuğu bir şey gibiydi.

Livira ikisinin üzerine atıldı.

Dakikalar sonra Malar onu kollarından çekip uzaklaştırdı. “Gitmemiz gerekiyor,” dedi.

Livira uzaklaşmasına izin verdi. “Haklı. Hadi, gel. Hemen şimdi!”

Koridora çıkınca Livira, baş kütüphanecinin kapısının kalıntılarının saçıldığı uzak tarafa baktı. Araştırmayı düşündü ve sonra geri döndü. Yute'un cesedi ya o odalarda yatıyordu ya da yaşayan bedeni onu kütüphanede bekliyordu. Eğer orada değilse Sabberların ona ne yaptığını görmesine gerek kalmadan öldüğünü anlayacaktı. Ölümü onu mahvedecekti ve odaklanmaya ihtiyacı vardı.

*

Büyük mağaraya giden yolda onları bekleyen bir ceset daha vardı. Heeth Logaris, çenesini ve elmacıkkemiğini paramparça eden bir darbeye

boyunu kırılmış bir halde, kompleksten yukarı çıkan merdivenlerde yatıyordu. Hâlâ çocuk olan üç genç stajyer, şok içinde cesedin yanına çömelmişti.

Livira adımlarını yavaşlatıp yaklaştığında içlerinden en büyüğü, “Bizi korudu,” dedi.

“Kaç kişi?” diye sordu Malar.

“Kaç tane Sabber var?” Livira tereddüt ettiklerini fark edince soruyu tekrarladı.

“Dört, kütüphaneci. Şu tarafa gittiler.” Çocuk merdivenleri işaret etti.

“Yanlarında bir adam vardı,” diye ekledi en küçük kız.

“Bir tutsak mı?” Livira kaşlarını çatı.

“Hiç sanmıyorum.”

“Tasması vardı ve bir Sabber gibi giyinmişti,” dedi çocuk.

“Sana benziyordu.” Ortanca kız -yanağında kan lekeleri olan sarışın bir çocuk- Livira’yı işaret etti.

Livira merdivenlerden yukarı çıkarken kıpkırmızı ayak izleri bir iz oluşturdu. Sabberlardan biri ya da birkaçı yaralıydı. “Hadi,” diyerek arkasına baktı. “Arpix, stajyerlerin de geldiğinden emin ol.”

Arpix başını salladı. Duraksadı ve sonra karanlık kitabını çıkardı.

“Sorun çıkınca seni aramaya geldik. Bunu yatağının yanında bırakmışsın. Biz de aldık.”

“Almanıza sevindim.” Livira onun elini itti. “Benim için sakla.”

*

Yute ve Yamala, söz verdikleri gibi kütüphanenin büyük beyaz kapısının önünde bekliyorlardı. Kütüphanecilerden, stajyerlerden, personellerden ve muhafızlardan oluşan küçük bir kalabalık da onlarla birlikteydi. Livira mağara zeminini geçerken hızlandı. Büyük yarıkların arasındaki dar köprülerden neredeyse koşarak geçti.

Livira Yute’a yaklaşırken gereksiz yere, “Kaçtın,” dedi. Yanındaki siyah cüppeli kadının ve ona dönen pembe gözlü bakışlarının farkındaydı. Yamala esrarengiz bir şekilde Yute’a benziyordu. Karı kocadan ziyade ikiz gibiydiler. “Kütüphanecilerin odasına gittik. Çok fazla kan vardı.”

“Hayatta kalan başka insanlar bulabildiğinize sevindim.” Yute birkince gülümsedi.

Livira arkasındaki grupta, çoğu şokta olan tanıdık yüzler gördü. Üstat Jost da oradaydı ve her zamanki gibi kaşlarını çatmıştı. Vekil Synoth da oradaydı ama Livira yaşlı adamın kurtulanlardan biri olduğuna dair bahse girmezdi.

“Dört Sabber bu tarafa geldi,” dedi Livira. “Çocuklar onları merdiven-

lerden çıkarken görmüş.” Arkasından gelen stajyerleri işaret etti ve birden Yute’un grubunun onları nasıl görmediğini merak etti.

“Yalan,” diye hırladı Üstat Jost. “Bu kapı sadece insanlar için açılıyor.” Abartılı bir arayışla etrafına bakındı. “Peki, bu Sabberlar nerede saklanıyor?”

Livira gözlerini kırıştırdı. Okudukları arasında hiçbir yazar böyle bir iddiada bulunmamıştı. Hangi odaların yasak olduğu konusunda bir karışıklık varmış gibi görünüyordu ama bu normalde uyumsuz numaralandırma şemalarına atfedilirdi.

“Üstat Jost haklı,” dedi Yute. “Bu kapı sadece bir insana açılır. Üstelik istekli bir insana. Baskı başarılı olmaz. Bu bilgiye nasıl ulaştığınızı tartışmak için başka bir zaman bulmalıyız, Üstat Jost.” Kadına sert bir bakış attı.

“Ama...” Livira öfkeyle düşündü. “Bunun anlamı...”

“Sadece Sabberların açabileceği kapılar mı var?” diye sordu Yute. “Kesinlikle. Ve ne insanların ne de Sabberların açabileceği kapılar var. Bu gezegende yazılı bir dil üretmiş olan her türün bu yapı içinde kendilerine verilmiş odaları vardır. Yeterince uzağa giderseniz yalnızca başka dünyaların sakinleri tarafından açılabilen kapılar bulursunuz.”

“Yanlarında bir adam vardı,” dedi Livira. “Ya...”

“Şimdi laneti görüyorsun,” dedi Yute.

“Ya da lütfü.” Yamala’nın sesi bile ona benziyordu. “Barış ve işbirliğinin tamamen açacağı bir kütüphane.”

“Köleliği ödüllendiren bir kütüphane.” Livira adamın kim olduğunu sormak istedi. Yerleşim yerinden bir çocuk mu? Sabberların birlikte kaçtığı biri mi? Yine de sonuçta Alica’nın bebeklerinden biri ya da o gün elini tutan küçük Keer olması fark eder miydi? Gerçek şu ki onun yerleşim yerinden ya da yakınlarından bir çocuk, bir gün kütüphanenin anahtarı olmak üzere Sabberlar tarafından yetiştirilmişti. Yute bunun yapılabileceğini biliyordu ama bu bilgiyi halktan saklamıştı. Eğer saklamasaydı Kral Oanold askerlerini Sabber bebeklerini yakalamak için göndermeden önce bir gün beklemezdi ve böylece yasak odalara girilebilirdi.

Yamala mağarayı taradı. “Yeterince bekledik. İçeri!”

Hayatta kalanlar Yamala ilk kütüphane odasına girip, büyük merdivenden aşağı inerken onun arkasına takıldı. Livira, Yute, Malar ve arkadaşlarıyla birlikte onun arkasından yürüdü. Meelan’ı, Salamonda’nın yana devrilmediğinden emin olması için görevlendirdi çünkü kadın sadece ucsuz bucaksız yüksek raflara ve içlerindeki tozlu kitapların sessiz tonajına bakıyordu.

“Peki, ya Wentworth?” Livira yarı yolda, aklındaki kaosun içinden çıkan düşünceyle haykırdı.

“Ah, onun için endişelenme. İyi olacak,” dedi Yute. “Sabberlar hayvan değildir.”

“Hayır,” dedi Malar arkalarından. “Onlardan bir grubu bir araya getirip kızdırdığınızda tıpkı insanlar gibi hayvandan beter olurlar.”

Yute hâlâ endişeli görünmüyordu.

“Yine de Wentworth’ın ters tarafına denk gelen herhangi biri için üzülüyorum.”

Pek çok otorite, kütüphanenin İrad'ın eseri olduğunu söyler ama aslında kütüphane hem İrad'ın ve Jaspeth'in eseri hem de ikisinin de eseri değildir. Aşına olduğumuz yapı -ya da en azından bir insanın birçok gerçekliğe, birçok dünyaya ve birçok zamana uzanan muhtemelen sonsuz bir binaya aşına olabileceği kadar- iki kardeşin de kendilerine ait olduğunu iddia edemeyeceği bir şeydir. Hem İrad'ın vizyonundan çok daha az hem de Jaspeth'in var olmasını isteyeceğinden çok daha fazla. Bu, her iyi uzlaşma gibi ilgili tüm taraflar için hoşnutsuzluk vericidir.
Yeni Yeni Ahit, Çeşitli Yazarlar

55. BÖLÜM

LİVİRA

Hayatta kalanlardan oluşan grubun merdivenin sonuna ulaşması, Livira'nın istediğinden çok daha uzun sürdü. Malar'ın Yute'un kapısına kadar getirdiği, aralarında Livira'nın yerleşim yerinden yaklaşık bir düzine kişinin de bulunduğu eklektik şehir halkı grubu, her şeye aval aval bakma ihtiyaçları yüzünden ağırlaşmıştı. Malar da bundan muaf değildi. Livira askere, onun normal alaycılığını yok eden ve ağzını açık bırakan bir şey göstermiş olmaktan belli bir ölçüde memnuniyet duyuyordu. Yarım ömür önce onu şehre götürmüştü ve o da hayranlıkla etrafına bakmıştı. Şimdi sıra ondaydı.

Bebekleri ve küçük çocukları büyük merdivenlerden geçirme işi de ilerlemeyi yavaşlatıyordu. Yine de Salamonda nefes nefese en son inen kişi oldu. Meelan da usulca onun yanında geliyordu.

Baş kütüphaneci en alt basamağa geri döndü. Görünüşe göre topluluğa hitap etmek için yükseğe çıkmak istiyordu. Ancak bunun yerine, açık alandan merdivenin altından çıkan çok sayıda koridorun girişinin ötesine baktı.

Yamala cüppesinden küçük, beyaz bir bıçak çıkardı.

"Yapma." Yute ona doğru uzanıp ileri adım attı. Ama Yamala avucunu kesti. Livira diğer elinin, teninde neredeyse görünmeyen beyaz bir bantla bağlı olduğunu fark etti. Akan kanın sedefli bir tonu vardı. Yamala yumruğunu kapadı ve elini yukarı kaldırdı.

"Yardım!"

Uzun bir süre hiçbir şey olmadı ve kütüphanenin sessizliği herkesin dilini tuttu.

“Ben buradayım.” Bir asistan açıklığa doğru adım attı. Bir erkek. Muhtemelen Livira’yı uzun zaman önce düştükten sonra kurtaran kişiydi. Emin olamıyordu. Hepsi aynı görünüyordu. Kişilikten yoksun aynı mineli yüz, aynı belli belirsiz insan hatları.

“Korunmaya ve güvenli bir yere ihtiyacımız var,” dedi Yamala.

Yardımcı başını eğdi. “Beni takip edin.”

Livira geri çekilip Meelan ve Arpix’le birlikte yürümeye başladı. “Artık asistanları çağırabiliyor mu?” diye sordu.

“Neler yapabileceğini kim bilebilir?” Meelan gürledi. “Onu daha önce hiç görmedim. Arpix de görmedi.”

“Yute ve bazı diğer kütüphanecilerin onun odasına gittiğini biliyorum,” dedi Arpix. “Meelan gelmeden hemen önce onları telaşla kapımın önünden geçerken gördüm. Yute onlara katılmamı söyledi. Ama ben geri kalanları almaya gittim. Ana koridora ulaşmadan, Meelan arkasında Sabberla birlikte koşarak geldi.”

“Bekle, o bir Sabber mıydı? Tüm o muhafızları tek bir Sabber mı öldürdü?” Livira şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Arpix, “Her neyse, demek istediğim Yute’un grubundan herhangi birinin gizli tüneller olmadan oradan çıkmasına imkân yok,” diye sözlerini tamamladı.

“Tünel falan yok. Ya da en azından varsa bile hâlâ gizli.” Arpix’in arkadaş olduğu genç kütüphaneci Lastri arkalarından konuştu. “Yamala elini kesti ve kanla duvara bir daire çizdi. Gördüğüm en garip şeydi. Bu-”

“Işıkla doluydu,” dedi Livira.

“Evet.” Lastri üzgün görünüyordu. “Hepimizi tek adımda kapıya getirdi.”

“O zaman bizi gideceğimiz yere götüremez miydi?” Jella daha çok Carlotta’a benzer bir sesle sormuştu. Bu da Livira’yı arkadaşı için yeniden endişelendirdi.

Meelan, “Belki de sonsuz bir kan kaynağına sahip değildir,” diye önerdi.

*

Yamala, yanında Yute’la birlikte asistanın peşinden gitti. Grubun geri kalanı, koridorlar iki kişiden fazlasının aynı hizada yürümesine izin vermediğinden, bir mesafe boyunca dağıldılar. Livira’nın neredeyse tüm zamanını yalnız geçirdiği kütüphanede ayak seslerinin kesintisiz devam etmesi yersizdi. Dinlerken yeni bir şey yakaladı, biraz farklı bir tempo: Pat-pat-

pat. Bunda endişe verecek derecede tanıdık gelen bir şey vardı. Her an daha da yükseliyordu.

“Kötü bir şey geliyor!” diye bağırdı Livira. “Kaçmaya hazır olun!” Ne olduğunu biliyordu ama *kötü* kelimesi onu bir açıklamadan daha etkili bir şekilde örtbas ediyordu.

Yıllar önce Değişim’den, Livira’nın peşine düşen Kaçış tarafından bozulmuş simsiyah asistan arkalarından geldi. Hemen çığlıklar ve itişmeler başladı. Hayatta kalanlar, Yute’un, Yamala’nın ve öndeki asistanın yanından geçmeye başlarken biri çaresiz bir çığlık attı. Siyah asistan ciltçilerden birini ensesinden yakalamıştı ve şimdi kadını ayaklarından kaldırıyordu.

“Hayır!” Livira geri çekilmeye çalıştı ama Malar onu çekiştirdi.

Asistan daha sıkı tuttuğunda, etin ezilmesi ve kemiğin parçalanması esnasında çıkan ses, Livira’nın midesinin bulanmasına neden oldu. Yozlaşmış asistan kurbanını dikkatsizce bıraktı ve parçalanmış bir yığın halinde düşmesine izin verdi.

İtme ve sıkışma çılgınlığı içinde Yamala’nın grubu sırasını tersine çevirdi. Çağrısına cevap veren asistan, arkasında sıralanan kütüphanecilerle birlikte karanlık ikiziyle karşı karşıya kaldı.

Siyah asistan hafif bir gıcırtyla başını yana eğdi.

Rehber asistan kapıyı işaret ederek, “Git,” dedi.

Siyah asistan cevap olarak yumruklarını birleştirdi, daha sonra ayırdı ve daha önce orada olmayan bir kılıç ortaya çıktı. En az kendisi kadar karanlık bir kılıç.

Rehber rakibine doğru adım attı ve onu yakalamak için uzandı. Beyaz olan daha hızlıydı ama siyah olan uzanabilecek mesafede olduğundan kılıcını korkunç bir çatırtıyla diğerinin yüzüne indirdi. Beyaz asistan darbeyi savuşturdu ve ellerini siyah olanın boynuna doladı. İkili birbirine kenetlenmiş halde yere düştü. Livira önündeki bacak deryasında hareketi takip etmek için dizlerinin üzerine indi.

İkili birkaç dakika boyunca boğuştu. Yerde yuvarlanıp, raflara çarparken yüksek sesle takırdadılar. Ve sonra... Hiçbir şey. İkisi de durdu. Livira daha iyi görebilmek için insanları dirseğiyle iterek ilerledi.

“Bu mümkün değil,” dedi Yamala.

“Mümkün olmayan ne?” Ama Livira şimdi görüyordu. Beyaz asistan griye dönüyor, siyah kılıcın dayandığı yerde kirlilik kafasının rengini değiştiriyor ve boynundan aşağıya ilerliyordu. Siyah asistan da değişiyor, soluyordu. İkisi de hâlâ birbirlerine kenetlenmiş halde hareketsiz duruyordu.

Birkaç nefes daha aldıktan sonra hem asistanlar hem de aralarında tut-

rukuları kılıç, Yute'un cüppesiyle aynı tek tip griye dönüştü ve Yute ikiliyi incelemek için yanlarına gittiğinde neredeyse ondan ayırt edilemez hale gelmişti.

Livira Malar'ın elini savuşturdu ve Yute'un yanına gitti.

"Şu yaranın içinden." Yute rehberin kaşını ve yanağını kesen dikey oluğu işaret etti. "Yozlaşma bu şekilde girmiş. Kılıcın ona zarar verdiği yerden."

"Kaçışlar ikisini birden kontrol edecek kadar güçlü değil," dedi Livira. Ayak parmağını kılıcı çıkarana doğru itti. "Onu bulduğumda aynı böyle griydi. Onu canlandırmak için başka bir Kaçış gerekti."

"Gitmeliyiz," dedi Yute cılız bir sesle. Baş kütüphaneci yerde yatan iki asistanı görünce en az kocası kadar afallamış görünüyordu.

Yamala, Yute'un onu götürmesine izin verdi ve diğer kütüphaneciler, personel ve şehir halkı çiftin geçebilmesi için raflara doğru geri çekildi. Livira onların arkasına düştü. Bir sonraki kavşakta ikili durakladı, ikisinin de aklında bir hedef yok gibiydi. Sonunda Yute sola döndü ve herkes onları takip etti.

"O hain asistan neden bizim için geldi?" diye sordu Livira. "Neden şimdi? Neden bugün? Bunca yıldan sonra neden?" Asistan onu ilk kez yedinci odadan kovaladıktan sonra Livira koridorları izlemiş, sürekli siyah bir elin kendisine uzanacağı korkusuyla yaşamıştı. Zaman bu korkuyu bir fısıltıya indirgemişti.

"Kapıları yalnızca saf bir asistan açabilir." Yamala ona bakmadan konuştu. "Bu, dönüştüğünden beri yedinci odada kapana kısılmıştı."

"Sabberlar yedinci odayı açmış olmalılar. Dışarı çıkmayı bekliyordu." Livira başını iki yana salladı ve son ziyaretinde ne kadar şanslı olduğunu fark etti. "Nereye gidiyorlar?"

"İki yüz otuz iki," dedi Yute.

"Bir yan oda." Livira iki yüz otuz iki numaralı odaya hiç gitmemişti ama numaralandırma şeması buranın girişten on bir adım ötede, bir yan oda olduğunu gösteriyordu. "Neden?"

"Orası Sabber girişinin olduğu yer," dedi Yute. "Dış mağaralarda dağın yamacına giden yolu açmalarına yardımcı olacak ya da dışarıdakilere kazmaya nereden başlayacaklarını gösterecek bir şey olduğunu düşünüyor olabilirler."

"Peki, biz nereye gidiyoruz?"

"Her zaman bu kadar çok soru sorar mı?" Yamala'nın sesi de Yute'un sesine çok benziyordu ama biraz daha yüksek, birkaç kat daha sabırsızdı.

“Sorar,” dedi Yute.

Birkaç adım daha attıktan sonra Yamala, “Güvenli,” diye cevap verdi. “Güvenli bir yer bulup bekleyeceğiz.”

Livira şunu sormak istedi: *Hepsi bu mu? Güvenli bir yere gidip beklemek mi?* Bunun yerine bir öneride bulunup, “Labirente gidebiliriz,” dedi. “Bizi orada asla bulamazlar ve ben orada herkesten daha hızlı nasıl ilerleyeceğimizi biliyorum.”

Arpix başını salladı. “Orası çıkmaz sokak.”

Livira tartışmak istedi ama Arpix iyi bir noktaya parmak basmıştı. Gitmeleri gerekiyorsa tek çıkış yolu birinci odaya geri dönmektir. Üçüncü odayla yedinci oda yasaktı.

“Labirente gideceğiz,” dedi Yute. “Kapılar sorun olmayacak.”

*

Livira onları, ikinci odanın neredeyse bin dönümlük bir alanını kaplayan labirentin iki kalbinden birine götürdü. Tüm kütüphaneciler labirentte dolanabilecek kadar bilgi sahibiydi ama çoğu, raflarında iyi kataloglanmış kurgularla ilgilenmedikleri için buradan uzak duruyordu. Hiçbiri burayı Livira kadar iyi bilmiyordu. Kuzgun Edgarallen’ın ona ilk kez kendini gösterdiği lekeli yerde durdu. Ufak bir yanı onun, bugün orada olabileceğini umuyordu. Edgarallen onu rahatlatılabirdi ve yasak odalara girme konusundaki yeteneği de bir avantaj sağlayabilirdi.

Gruptaki herkes aynı anda açıklığa sığamazdı. Toplamda kırk altı kişiydiler. Yaklaşık yarısı açıklıkta, geri kalanı da bitişik koridorlarda dinleniyordu. Şehirli çocuklar daha labirente ulaşmadan susuzluktan ve açlıktan şikâyet etmeye başlamışlardı bile. Aileleri, Crath’tan aceleyle kaçışları sırasında kaptıkları az miktardaki yiyeceğin de yok olduğunu dehşetle fark etmişti. Yamala’nın çağırdığı asistan, geldiği anda onları toza dönüştürmüş olmalıydı.

“Burada ne kadar kalacağız?”

“Ne yapacağız?”

“Ne yiyebiliriz?”

Sorular çoğaldı ve burası cevapların evlerden daha yüksek bir yere yığıldığı bir yer olmasına rağmen iyi cevaplar gelmedi.

*

Zaman geçti. İnsanlar ayakta durmayı bırakıp keder ve şok içinde yere yığıldı. Hiçbir şeye bakmadan öylece durdular. Yabani otlar kadar dirençli olan çocuklar koridorlarda bir ileri bir geri koşuyor, kulaklarını çeken ve kalabalığın izinsiz tartaklamalarını engellemek için boş bir çaba sarf eden

Üstat Jost, peşlerinde elim sende oynuyor ya da kitapların arasında dolanıyorlardı. Kurgu kitaplardan nefret ettiği biliniyordu ama parşömenin bu şekilde kötüye kullanılması bile şehrin yapışkan parmaklı yaratıklarına karşı korunmayı gerektiriyordu.

Livira tüm çocukların izlerini kaydetmek ve onları geri götürmek için kitap çıkarmalarını sağlamaya özen gösterdi.

Kütüphaneciler kısık seslerle olasılıkları tartıştı. Yute ve Yamala heykellerden daha hareketsiz durmuş, birbirlerine değil, lekeli zemine bakıyorlardı. Malar sırtı raflara dönük, kılıçları dizlerinin üzerinde kara kara düşünüyordu.

Yakında Yamala gücünü toplayacak ve başka bir asistan çağıracaktı. Ya da Yute alternatif bir plan bulacaktı. Labirentte uzun süre kalamayacaklarını bilen Livira, kendisine sunulan fırsatı değerlendirmeye karar verdi. Bulduğu ânı değerlendirdi ve Meelan, Arpix ve Jella arasında durmadan aynı gerçekler etrafında dönen, labirentte dolaşan bir sarhoştan daha fazla kurtulamayan kasvetli sohbetten uzaklaştı. Şimdi onların geleceğini düşünmek kalbini acıtıyordu. Özellikle Arpix değişime uygun görünmüyordu. Bir ağ misali etrafında örülü olan görevlerine onlardan azade kalamayacak kadar bağlıydı.

Livira sessizce hareket etti. Arpix'le birlikte kapısına geldikleri gün Yute'un verdiği tavsiyeye yıllardır uyuyordu. Yazıyor, düşüncelerini labirentin sonsuz kıvrımlarına bırakıyor, taşan hayal gücüyle boş giriş sayfalarını dolduruyor, bir kitaptan diğerine atlayan bir hikâye, bilmecelemlerle gizlenmiş bir iz bırakıyordu. Yazmaya yasak odalarda ve Değişim'de yaşadıklarının bir günlüğü olarak başlamış ve *ne oldu* yerini *ne olabilir* bırakmıştı. Evar ona sayfalar boyunca eşlik etmeye, maceralarını paylaşmaya, mürekkebin siyah çizgisini takip ederek önce harflere, daha sonra kelimelere, daha sonra da gökyüzündeki şatolara dönüşen yolunu izlemeye başlamıştı. Bölümler boyunca el ele yürümüşlerdi. Boş şehirde paylaştıkları öpücük ilk kez burada, birden fazla yerde, birden fazla kez denenmişti. Evar onunla birlikte ejderhalara binmişti. Yani bir bakıma Evar, Evar'm uçmayı gerçekten öğrendiği günden çok önce ona uçmayı öğretmişti.

Livira raflara merdiven kullanmadan bir maymun kadar çevik bir şekilde tırmandı. A. E. Canulus'ın *Tarihin Büyük Yelkenli Gemileri: Mimari Bir Karşılaştırma* adlı kitabını en üst sıradan aldı ve dirseğini dikey desteğe dayamaktan başka bir şey yapmadan çoktan kopmuş olan ithaf sayfasını çıkardı. Tamamlanmamış eserinin birinci sayfası. Bir tarafta bir harita, diğer tarafta bir hikâye. Birkaç dakika sonra ayakları yere değdi ve bir sonraki sayfayı aramaya koyuldu.

Yamala bunu onaylamayabilirdi ama kütüphanecilerin zamanı dolmuştu. Kuralları artık paramparçaydı. Devran yeniden dönmüştü ve Crath şehrinin yeni efendileri vardı. Kral Oanold Sabberların hayvan, zekâdan ve herhangi bir haktan yoksun köpek-asger olduğunu vaaz etmesine rağmen geçmiş yüzyıllarda kütüphanenin odalarını öğrendikleriyle doldurmuşlardı ve bir kez daha kontrolü insanların elinden alacaklardı. Burası insanlar tarafından ya da onlar için -en azından sadece onlar için- inşa edilmemişti.

Baş kütüphanecinin aklında nasıl bir kaçış olursa olsun Livira bu odalara bir daha döneceğinden şüpheliydi ve kitabını bin yıl sonra bir bilgin için bir bulmaca olarak geride bırakırsa lanetlenirdi. Ayrıca kitabı bitirmek istiyordu.

Bir sonraki köşede, Livira çocukların dolaştığına dair bir kanıt buldu. İnce bir kitap raflardan öylesine kabaca çekilmişti ki sayfaları sırtından ayrılmış ve düz deri kapakları bir çift kanat gibi bir iki metre ötede yerde yatıyordu.

Kitabın, altı yüz yıl önce bittiğine inanılan bir döngüde sona ermiş, elli yıllık bir dönem boyunca on yedi vilayette değişen tuz fiyatlarının bir kaydı olduğunu gören Livira, kapakla içindekileri yeniden birleştirmemeyi tercih etti. Bunun yerine kendi sayfasını yıpranmış deri ceketinin arasına sıkıştırdı ve yanına aldı. Çılgınca öyküleri için seçtiği kitapların hepsi benzer boyutlardaydı; sayfalar bu yeniden kullanılmış kapakların arasına tam oturacaktı.

Livira dışarıdaki felaketin boyutlarını görmüş ve bu onu şaşkına çevirmişti. Ama dünyası daha önce de paramparça olmuştu ve tıpkı adaşı olan önlenemez ot gibi hayatta kalmış, yeni bir güneşin altında açılmış, yeni kökler salmıştı. Bunu tekrar yapabilirdi. Elindeki kitap -kendi kitabı- geleceğe olan inancının bir ifadesiydi. Mutlaka iyi bir gelecek olacağına değil ama orada olacağına inanıyordu. Korkuları kendisi için değil, sevdiği insanlar içindi. Malar dışında hiçbirisi başına geleceklerle yüzleşecek kadar güçlü görünmüyordu.

Yüzden fazla sayfanın ikisi hariç hepsini toplamıştı ki hafif bir çatırtı sesi dikkatini çekti. Travma yaşamış çocukların streslerini boşaltan sessiz çılgınlıklarından çok daha farklı bir şeydi bu. Livira sayfaları aceleyle tamamladı, gevşek kapakların arasına sıkıştırdı ve kitap çantasına sokuşturdu.

Açıklığa döndüğünde uzaktan beş ya da altı kez daha çatırtı duydu ve gelişine bir telaş daha eşlik etti. Malar onun geri döndüğü koridorda, kalabalıktan biraz uzakta durmuş, başı yana eğik, gözleri yerde dikkatle dinliyordu.

“Çubuklar.” Malar başını kaldırıp ona baktı. “Birkaç kilometre ötede olabilir. Oda kapısının yanında bir kavga olabilir.”

Birlikte diğerlerinin yanına gittiler. Şimdi hepsi düşünceli ve tetikteydi. Çocuklar sessizdi ve ailelerinin yanlarına dönmüşlerdi. Livira’nın tüyleri, hatırlayınca diken diken oldu. Buraya daha önce de gelmişti. Dust’ta. Çocuk oydu. Her şeyin ne kadar kırılğan olduğunun, imkânsızın ne kadar mümkün olduğunun farkında olarak şimdi teyzesinin yerinde duruyordu. Bu çaresiz ve savunmasız insan topluluğuna tüm kalbiyle bağlıydı.

“Kütüphane muhafızı mı?” diye sordu Meelan. Livira arkadaşının artık zengin olmadığını fark etti. Serveti şu anda yanıyordu. Muhtemelen artık annesiyle babası ya da bir kız kardeşi yoktu ama o bunu henüz anlamamıştı. Tek ailesi, etrafında duruyordu.

“Muhafız olabilir,” dedi Arpix. Livira’nın ölü gördüklerinden ve onlarla birlikte olanlardan daha fazla kütüphane muhafızı olduğu kesindi.

“Bu muhafız değil.” John Norris arkalarından konuştu ve onlar dönerken ok çubuğunu havaya kaldırdı. “Biz basınçlı hava ve daha küçük bir mermi kullanırız. Bunlar mermili silahlar, çubuklar ama kimyasal olanlar, ordunun kullandığı gibi patlayıcı mermiler. Daha gürültülü ve çok daha ölümcül.”

“O zaman daha fazla Sabber olabilir mi?” Livira kaşlarını çatı.

“Birileri birilerine ateş ediyor,” dedi Malar. “Saklanmayı düşünen bir tek biz değiliz. Askerler olabilir, geri çekilmek için savaşan kralın kendisi de olabilir.”

Yute dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırdı. “Müzakere etmeliydi.” Sesi Livira’nın hiç duymadığı kadar öfkeye yakındı.

Livira en yakındaki raflara merdivensiz tırmanmaya başladı. Üstat Jost’un öfkeli bakışları karşısında gözlerini devirdi ve kadının uzun zamandır içinde dolaştığı kurallardan ibaret örümcek ağının artık paramparça olduğunu anlamasının ne kadar süreceğini merak etti. Yarım dakika içinde Livira tepeye tünemiş, iki numaralı odaya girdikleri uzaktaki duvara bakıyordu. Bir şey kafasını karıştırmıştı. Alçak bir sesle, “Neden muhafızların da askerler gibi çubukları yok?” diye Bay Norris’a seslendi. Kütüphane muhafızlarının en iyi silahlara sahip olmaları gerekmez miydi?

Muhafız siperliğinin arkasından ona baktı. “Bu şeyler etrafa çok fazla kıvılcım saçmaya müsait, hanımefendi. Ve eğer çok fazla topu, çok hızlı ateşlerseniz namlu cehennemden daha sıcak olur.”

Malar kısa ve öz bir şekilde özetledi: “Yangın tehlikesi.”

O bunları söylerken rafların üzerinden ilk uzak duman dalgası yükseldi.

Bir kitabın kendiliğinden yanacağı tek bir sıcaklık derecesi yoktur. Kitaplar içeriklerine göre olduğu kadar yanma şekillerine göre de farklılık gösterir. Ancak gerçek şu ki yanıcı bir alt tabaka üzerine yerleştirilen her kelimenin, tıpkı yangına karşı savunmasız olan raflar gibi sınırlı bir raf ömrü vardır. Alevler her zaman açtır ve yiyeceklerine giden bir yol bulurlar.

Yıldızlarda Yazılı, Ekatri Hagsdaughter

56. BÖLÜM

LİVİRA

“Gitmemiz gerekiyor.” Livira raflardan son üç metreye atladı, darbe-yi hafifletmek için kalçalarının üzerine indi ve daha sonra hızla yükseldi. “Yangın var.”

Bu herkesin aynı anda konuşmasına neden oldu. Hepsi toz gibi kuru parşömen, kâğıt, deri ve tahtadan oluşan altı kilometre karelik yanıcı bir labirentin içinde duruyordu.

“Yedinci odanın kapısını hedef alacağız.” Yamala gecikmeden yola koyuldu.

Kütüphanecilerden birkaçı yasak bir odaya girme fikri karşısında kaşlarını kaldırdı ama Yute kapının sorun olmayacağını söylemişti.

Üstat Synoth gür beyaz kaşlarını kaldırmaktan fazlasını yaptı. “Ben altmış yıldır bu işi yapıyorum,” dedi. “Çocukluğundan beri. Ve sen şimdi bana bizi istediğin zaman kilitli odalara sokabileceğini mi söylüyorsun?” Hafif bir öfkeyle başını salladı. “Bunu yapmak için Sabber mahkûmları almayı kabul etmezdim. Şey... Özellikle yavruları değil. Ama tüm bunlara gerek kalmadan onları açabiliyorsan... Tanrı aşkına, Yute!”

Yute yaşlı adamın yanından geçerken eliyle hafifçe omzuna vurdu. “Yeterince okuyacak şeyin olduğunu düşünmedin mi dostum?”

Synoth sakallarının arasından alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Seni çağıran her zaman sahip olmadığın kitaplardır, bunu biliyorsun. Zaten rafınızda olanlar değil. Onlar bekleyebilir.”

Yute uzaklaşırken başını sallama sırası ondaydı. “Bir stajyer olarak bile

Synoth, bir stajyer olarak bile her zaman önündeki kitabın ilk sayfasını bitirmeden bir sonraki kitaba heveslenirdin.”

*

Livira sütunun önüne doğru ilerledi. Hikâyesini kurtardığı için şimdi iki kat mutluydu ama tüm odanın yanacağı, labirentin yok olacağı, milyonlarca kitabın kül olacağı fikri ona çok yanlış geliyordu.

“Hepsinin yanmasına nasıl izin verebilirler?” diye sordu.

“Onlar mı?” diye sordu Yute.

“Onlar! Asistanlar.” Sanki yardımını dokunacakmış gibi kollarını salladı. “Anladın işte. Serçeparmağını kaldırarak tüm bu insanların yiyeceklerini bir şekilde toza çeviren kişi gibi yangını durduramazlar ama yanmayan kitaplar sağlayamazlar mı?”

“Her şey bir tavizdir.” Yute elini kaldırdı. Böylece Livira omzunun üzerinden, ay taşının kütüphanenin her odasındaki her kitabı tutabileceği şakasını yaptığı yüzüğü görebiliyordu. “Asistanlar İrad’ın hizmetkârlarıdır. Aralarından kaçan karanlık, kütüphanenin kendi kanı olan siyahlık, Jaspeth’in iradesine boyun eğdirdiği şeydir.” Yamala kocasına baktı ve sanki böyle bir açıksözlülüğü onaylamıyormuş gibi dudak büktü. Yute onu görmezlikten gelip, “Kütüphane onların anlaşmazlıkları arasında bıçak sırtında var olur,” diye devam etti. “Bir kontrol ve denge ağında asılı durur. Kütüphane hem ağaç hem de elmadır. İyinin ve kötünün bilgeliğini değil, iyi ve kötü için bilgi sunar. Tabii ki de yangın yasaklanabilir. Ancak savaşı durduran tavizlerden biri de -buradaki küçük değil ama büyük olandır- eğer bir uygarlık bir kitabın yanmasını engelleyemiyorsa o zaman belki de içinde saklanan bilgiye hazır olmadığıdır.”

“Yani... Her şey yanacak mı?” Livira bunu kabullenemedi. Bu fikir resmen kalbini acıtiyordu.

Malar, Livira’nın arkasından, “Birinin bu koridorları ve kapıları koymayı akıl ettiğine sevindim,” dedi. “Yangın engelleyiciler olmasaydı havaya uçan sadece tek bir oda olmazdı. O zaman hepimiz boku yerdik ve bunda hiç hata olmazdı.”

Yute etrafına bakındı. “Kapılar *insanları* durdurur,” dedi. “*Bir şeyleri* durdurmazlar.”

Malar’ın yüzü bembeyaz oldu. “Ama bir de koridor var. İki yüz metre.”

Baş kütüphaneci, gözlerini ciddi ciddi öne dikerek, “On bin kilometre kare yandığında Üstat Malar, bu koridorlar, içindeki cehennemin hem nefes alıp hem de nefes vereceği boğazlara dönüşecek,” dedi. “Ve nefes verdiklerinde, alevler bir sonraki odaya bir adamın mızrak fırlatabileceğinden daha hızlı fırlayacak.”

Malar'ın arkasından biri, "Kahretsin!" dedi. Bu, Jella'nın sesini kullanan ama hayatı boyunca hiç kaba bir kelime kullanmadığı için Jella olmadığı bariz olan biriydi. "Biraz daha hızlı gidebilir miyiz lütfen?"

*

Livira tekrar, "Bütün kütüphanenin yanacağını mı söylüyorsun?" diye sordu.

"Kütüphanenin ne kadar büyük olduğunu anladığını sanmıyorum," dedi Yute. "Kütüphane her zaman bir yerlerde yanar. Asistanlar yangınların arkasından stok yaparlar. Bu bir-"

"Bir taviz. Sakın söyleme. Biliyorum."

"Bir denge diyecektim," dedi Yute hafifçe.

"Peki, ondan kaçabilir miyiz?"

"Uzun süre değil." Yute ve daha önemlisi Yamala yavaşlamıştı. Baş kütüphaneci yorgun görünüyordu ama ellerindeki iki kesğin onu nasıl bu kadar bitkin bıraktığını Livira bilmiyordu.

"Yan kapıdan çıkabiliriz," dedi Livira. "İki yüz otuz iki numaralı odadan sonraki kapı nerede?"

"İki bin iki yüz yetmiş dokuz numaralı oda."

"Ah!" Duyulduğu kadar uzakta değildi ama hâlâ kırk kilometre kalmış Sabberların kapısından yetmiş üç kilometre kadar uzaktaydı. "Yamala bir portal yapamaz mı?"

"O kadar çabuk değil," diyen Yute karısına baktı.

"Sen yapamaz mısın?" diye seslendi Malar.

"Hayır."

"Neden?" Jella'nın sesi ne kadar Jella'ya benzemiyorsa Malar'ın sesi de o kadar Malar'ın sesine benzemiyordu. Yanarak ölme korkusu her ikisini de henüz Livira'yı etkilemediği bir şekilde etkilemişti. Yine de dumanı kokladığında ve alevlerin uzaktan gelen uğultusunu duyduğunda, kendisinin de gerileceğinden emindi. "Neden sen de yapamıyorsun? Aynı görünüyorsun!"

Yute, "Bu sana yakışmaz, Malar," diye uyardı. "Yamala ve ben bu dünyaya fedakârlık eylemleriyle geldik, bir kopma da diyebilirsiniz. İkimiz de kim olduğumuza dair farklı izler bıraktık. Ne olduğumuzla ilgili."

"Siz asistandınız!" diye haykırdı Livira. Evar'la birlikte kadim şehre yaptığı yolculuktan beri içinde bir şüphe vardı ama Yute'un daha önceki saptırması ve geçen günün karmaşası bu şüpheyi kafasında gerilere itmişti. "Kendinizi insan yaptınız." Duraksadı. "Yani insanımsı. Ama neden?"

"Bu konuşma için tuhaf bir zaman seçtin, Livira."

“Madem hepimiz öleceğiz, o zaman bana ayak uydur.” Aslında ideal bir zaman gibi görünüyordu çünkü çizdiği geçit yasak olan yedinci ocladan hemen sonraki odadaydı ve eğer sorularını bu gerçeği ortaya çıkarana kadar ertelerse Yute asla cevap veremeyebilirdi.

“*Hepimizin* öleceğini sanmıyorum. Yakın gelecekte değil.”

Livira, Yute’un sesinin *hepimiz* kelimesine vurgu yapmasından hoşlanmamıştı. Ama Yamala gibi onun da düzgün bir tempo tutturmakta zorlandığını görünce sorusunun yakıcı aciliyetine rağmen nefesini tutmasına izin verdi.

“Onlara anlatmalısın, Livira.” Arpix onun sağ omzunda, tıpkı geçmişte sık sık olduğu gibi vicdanının sesi olarak sessiz ama kararlı bir şekilde konuştu.

Ve daha önce de sık sık olduğu gibi Livira kâtibin oğlunun haklı olduğunu isteksizce kabul etmek zorunda kaldı. Livira, sır dudaklarından isteksizce dökülürken, “Bizi Değişim’e götürebilirim,” dedi. “Götürebiliriz. Ben ve Arpix. Birlikte çizdik. Bir portal. Sura en yakın on altıncı odada.”

Yute ve Yamala durunca, arkalarındaki rafların arasında uzanan grubun neredeyse çarpışarak boylu boyunca geriye doğru dalgalanmasına neden oldular. Başlarını çevirip birbirlerine baktılar. Pembe gözler pembe gözlerle buluştu, daha sonra yavaşça Livira’ya döndüler.

Yute, Yamala’ya, “Sana onun bir harika olduğunu söylemiştim,” dedi.

“*Sen* nasıl?” diye sordu Yamala. “Nasıl böyle bir şey yaparsın?”

Bu “*sen*”, Kral Oanold’un yüce tahtından Lord Algar ve Serra Leetar gibi kişilere doğru sızan tavrın hoş olmayan yankılarını taşıyan bir kuşkuyla yüklü olarak gelmişti ve Crath şehrinin birçok yamacındaki sosyal eğimleri takip ederek aşağı kasabanın oluklarında birikene kadar devam etti. Yoksulların zihninde oluşan önyargılar daha az çirkin değildi.

Livira baş kütüphanecinin bakışlarıyla karşılaştı.

“Bir asistanın kanını kullandım.”

Yamala ürpererek arkasını döndü ve yoluna devam etti.

*

Raflara tırmanmadan önce -kimse bunun için gecikmeyi önerecek kadar aptal değildi- yangına dair hiçbir belirti görmek mümkün değildi. Livira giriş tüneline çarpışanların başlattıkları yangını bir şekilde söndürmüş olabileceklerine bile ikna olmuştu. Ellerindeki tek şans bu olabileceğinden onu boşa harcamak aptallık olurdu.

Grup, bitmeyen koridorların dönüşleri ve kıvrımları boyunca ilerledikçe, Livira için aç alevler tarafından kovalandıkları fikrine inanmak giderek

zorlaşıyordu. Bir tutam dumanın yükseldiğini görmüştü. Belki de sadece bir askerin silahının namlusundan çıkmış ve orada kalmıştı. Zihni ona sürekli mesafe hakkında uyarılar fısıldıyordu. Çok fazla duman olmuş olmalıydı, öyle değil mi? Ama Livira'nın en kötüsüne inanma konusundaki isteksizliği, bu fısıltıları duymazlıktan gelmesine yardımcı oldu.

Şüphelerini alıp götüren bir esintiydi. Başlangıçta bir nefesten daha fazla olmayan bir esinti. İlk başta ilerleyişlerinin hızının yarattığı ateşle yanan teninin üzerinden geçen havayla karıştırılabilirdi.

Nesiller boyunca sayısız koridor arasında tutsak kalmış, hareketsiz ama hafif bayat olan hava kıpırdanmaya başladı. Bu ilk hareketleri sadece toz belli etti. Kütüphanenin her yeri aydınlatan ışıyla birlikte, sonsuza dek aydınlanan toz zerreciklerinin asırlardır süren dansı değişmeye başladı. Sola atılan her adım için sağa iki adım. Sonra üç.

Zamanla daha uslu kardeşlerinin arasından kıskırtıcı bir şekilde sıyrılan tek tük sayfalar beklentiyle titremeye, dikkat çekmek için el sallamaya, reddedilemeyecek bir esintide çırpınmaya başladı. Ve bu noktada, şimdiye kadar çok sayıda ayağın ayak sesleri, tembel bir arının sadece vızıltısı altında boğulan uzaktaki ateşin bir zamanlar sessiz olan sesi, sesini artık kaçırılmayacak, görmezlikten gelinemeyecek ya da yok sayılamayacak bir seviyeye yükseltti. Sesi büyüktü ve acıkmış gibiydi. Ve her geçen dakika daha da yaklaşıyordu.

İlerideki kavşakta kopmuş bir sayfa yükseldi. Arkalarından, başlarının üzerinden hızla geçmeden önce bir rüzgâr sarmalında havalandı.

“Lanet olsun!” Malar öne doğru itti. Yute'un dirseğini tuttu ve onu daha büyük bir hızla ileri itti. “Lanet olası hızımızı artırmamız gerek.”

*

Odanın üçte ikisini geçtiklerinde rüzgâr kesildi. Livira'nın yangınlar hakkında bildiği her şey onların havaya ihtiyaç duyduklarını ve dev bir akciğer gibi havayı emdiklerini söylüyordu. Ama rüzgâr, bir düzine adım atmaları için gereken süre içinde hissedilir bir esintiden bir hiçliğe dönüştü.

“Devam edin!” Malar ısrar etti.

Binlerce yıldır kütüphanenin alametifarikası olan durgunluk şimdi birden tekinsiz görünmeye başlamıştı. Fırtına öncesi sessizlik vardı. Uzaktan gelen patlama sesi boğuktu ama muazzam bir gücü ima ediyordu.

“Patlayacak ne var ki?” diye şikâyet etti Malar. Kimse bir açıklama yapmadı.

Çocuklar mızızlanarak, yaşlılar ayak uydurmaya çalışarak, Salamon'da arkada emek vererek aceleyle ilerledi. Arada sırada arkalarından bir silah

sesi duyuluyordu. Bazen de belli belirsiz çığlıkların eşlik ettiği bir dizi silah sesi. Yangının hızlı ilerliyordu ama yangını başlatanlar şimdilik alevlerden kaçıyor ve Yute'un grubuna yaklaşıyor gibiydi.

*

Uzaktaki surlara yaklaştıklarında arkalarındaki çatışmanın sesi korkutucu derecede yakındı. Malar bunun geri çekilme olduğunu söylüyordu. Küçük grupların savaştığı, geri çekildiği, yeni bir konum sergilediği dağınık bir savaş cephesi. Ve tüm bunlar Sabberların yangın gibi emin adımlarla ilerlemesiyle oluyordu.

Sura olan mesafe azaldıkça Livira önden koşmaya ve diğerleri gelmeden önce rafların tepesinden duruma bakmak için zamanı kullanmaya karar verdi. Malar, Arpix ve Meelan da onu takip ettiler. Uzun bir koşu, onu nefes nefese yedinci odaya giden koridorun önündeki açıklığa getirdi.

Geriye dönüp baktığında, koridorların üzerinde yükselen dumanın, her zaman inanılmaz derecede yüksek görünen tavanın altında biriktiğini görebiliyordu. Aşağıdan kuvvetli turuncu bir ışık aydınlatıyordu ve bu daha önce kütüphanede hiç görülmemiş bir ışıktı. Meelan çoktan bir merdiven bulmuş ve Arpix merdiveni sabit tutarken merdivene tırmanmaya başlamıştı.

Livira'nın korkusu sonunda gerçek oldu. İlerleyen alevlerden daha korkunç bir şey hayal edemiyordu. Alevler yükselirken çıraların arasında çırpınan ocaktaki böcek gibiydi. Bacakları o kadar şiddetli titriyordu ki bir an için ayakta zor durabildi.

Odanın girişindeki kanatlı adamı düşündü. Yanına vardıklarında onu selamlamış ve son kez olacağını bilmeden ellerini kollarının cilalı metalinde gezdirmişti.

"Elveda, eski dostum." Onun konuştuğunu duyabildiği için ve uykusuna geri döndüğü için mutluydu. Yangının onu uyandırmayacağını ve ona ulaştığında sonunun hızlı olmasını umuyordu.

"Şurada ve şurada küçük yangınlar var." Meelan rafın tepesine tırmanmıştı. Önce solu, daha sonra sağ ve sonra tekrar solu işaret etti. "Orada da var." Kolunun açısı yangınları endişe verici derecede yakın gösteriyordu.

"Ana cephenin önünde kıvılcımlar mı uçuşuyor?" diye sordu Arpix. Tahmin etmişti.

İkinci patlama havada gürlediğinde Livira, Meelan'ın peşinden tırmanıyordu.

"Bu hiç iyi değil," dedi Meelan onun tepesinden.

"Ne iyi değil?"

“Duman. Çok fazla.”

Livira başını rafların üzerinden uzattı ve kendi gözleriyle gördü. Yüzlerce metre kalınlığında, ateş parıltılarıyla dolu büyük bir duman bulutu, odanın uzak tarafından hızla onlara doğru geliyordu.

“Aman tanrım!” Meelan’ın sesi kesildi.

Livira da görmüştü. “Bir tane daha!” Eliyle işaret etti ama çoktan gitmişti. Bir Sabber, otuz metreden biraz daha uzakta bir rafın üstünden kendini çekip bir sonraki koridora düştü.

“Daha çok!” Meelan daha geriye işaret etti. İlerleyen dumanın az ilerisinde, Livira’nın zor kazanılmış becerisini yeni yürümeye başlayan bir çocuğun tökezlemeleri gibi gösteren doğal bir yetenekle bir değil, iki hatta üç koridoru aynı anda atlayarak, rafların üst kısımlarında koşan bir ya da daha fazla Sabber vardı.

Livira, ona bakan koridor boyunca yaklaşan Sabberlerden bile daha yakın yerde, gümüş çubuk namlularının parıltısını gördü. Askerler ve görünüşe bakılırsa siviller koşuyordu.

“Yere yatın!” Livira çığlık attı. “Yere yatın!” Tüm bu manzara onları felç etmiş, değerli zamanlarını boşa harcamalarına neden olmuştu. Livira basamaklara sanki hiç dokunmadan, neredeyse uçarak geçiyordu. Sesli bir şekilde Arpix’in yanına indi ve Meelan’a yer açtı. Yute ve Yamala açıklığa, yürümekten çok koşmaya yakın bir halde geldiklerinde, diğerleri de arkalarından geliyordu.

“Gitmemiz gerekiyor!” Livira, Yute’u iki elinden tuttu ve onu koridora çevirdi. “Hem de hemen!”

Yute tökezlerken, “Bana ihtiyacınız yok,” diye itiraz etti. “Bir oda alev aldığı anda kapılar herkes için açılır. Alternatifi çok zalimce.”

“Yine de onları yönlendir.” Livira, Yute’u ileriye itti ve grubun geri kalanının geçmesine yardım etmek için döndü. İnsanlar, tanıyamayacağı kadar hızlı şekilde yanından geçmeye başladı. Solgun yüzü ve kızarmış gözleri olan Katrin kocasının elini tutarak hızla yanından geçti. Livira’nın saatler önce çaldığı bebeği taşıyan bir anne. Kütüphane çalışanları. Üstat Jost, Livira’ya her zamanki alaycı bakışını atamayacak kadar korkmuş ya da dikkati dağılmıştı.

“Salamonda’yı gördünüz mü?” Livira yanından geçen bir sonraki kişiyi yakaladı. Tanımadığı bir adamdı. Yüzünün sol tarafına kan sıçramış bir adam. Adam kendini çekip kurtardı ve başka bir adam itişip kakışarak yanından geçti. İkisi de birbirine benziyordu. Üniformalı. “Askerler!”

“Gitme zamanı.” Malar onun koluna girdi. Elllerinde çubuk taşıyan as-

kerler Şimdi açıklıkta son bulan koridorların çoğundan aceleyle çıkıyordu. Yüzlerinde panik olan, düzenden yoksun bir kalabalık vardı.

“Salamonda hâlâ dışarıda.” Livira onu başından savdı. Başkaları da olabiliirdi. Yanından kaç ocuk geçmişti? Hepsi geçmemiŐti, değil mi? Jella’yı görmüş müydü?

İlk Sabber bir rafın tepesinden sıçradı ve açıklığın tam ortasına, aralarına indi. Her taraftan bağırışlar, bir çubuk gümbürtüsü ve çığlıklar yükseldi. Ve duman dalgası geldiğinde, bir Őelale gibi açıklığa döküldü. her Şeyi sıcak, boğucu bir cehennemde çevirdi.

İhtiyaç duyulan şeyin her zaman önümüzde durduğu fikri neredeyse ihtiyaç kavramı kadar eskidir. En yeşil çimenler ayaklarınızın altında saklanıyor olabilir.

Üç Huysuz Teke,, Arnold Grim'in Doktora Sonrası Tezi

57. BÖLÜM

EVAR

Evar üç kardeşini düşündü. Değişim'e geri dönmek için onların yardımına ihtiyacı vardı ama Clovis'in onunla birlikte oraya gitmesine izin veremezdi. Livira'nın kanını zaten dökmüştü ve belli ki geri kalanıyla Değişim'in çimlerini sulamayı planlıyordu. Starval bunu engellemek için kız kardeşinin sırtına bir bıçak saplayabilecek olsa bile bu ödenemeyecek kadar yüksek bir bedeldi. En iyisi hiç geri dönmemek ve ömrünün geri kalanında olabileceklerle yaşamaktı. İçlerinde belki de Clovis'e yetişebilecek tek kişi Kerrol'dı ama onun yetenekleri bile ruhunun etrafındaki yara dokusuna nüfuz etmeye yetmeyebilirdi. Livira, Clovis'in yıllardır hayatının temel direğini oluşturan intikamını almaya en çok yaklaştığı kişiydi.

Çözümün, Clovis'in havuza girmemesini sağlayacak bir plan olduğu açıktı. Sorun böyle bir çözüm bulmaktı.

*

Kardeşlerin artık Değişim'e nasıl ulaşacaklarını bildiklerini öğrendikten sonraki üç gün boyunca Asistan havuzu günde sadece bir kez yarattı. Asker geçitte nöbet tutarken Asistan içme kovalarını doldurmayı ve ardından ekinleri sulamayı kendine görev edinmişti. Eğer içlerinden biri bir soru sorarak ya da boş bir sohbetle bu süreci bölecek olursa Asistan hemen havuza dönüyor ve hangi kardeş araya girmişse onunla konuşmadan önce havuzun yok olmasını sağlıyordu.

Zaman sistemi yumuşatmıyor ya da dikkatlerini azaltmıyordu. İkisi de onun akışını hissetmiyordu. Evar artık bundan emindi. Sadece kendisinin

ve kardeşlerinin varlığı, Asistan'la Asker'in gerektiği zaman şimdiye dalmasına neden oluyordu.

Son üç gün Evar'a, kendine ne söylerse söylesin Clovis'in de geri dönme riski varsa Değişim'e hiç dönmemenin daha iyi olacağını öğretmişti. Livira'nın yanında geçirdiği onca zaman, ekin havuzuna girdiği andan kız kardeşi tarafından sürüklenerek tekrar havuzdan çıktığı âna kadar sadece birkaç gününü almıştı. Ama o günlerde Livira bir çocuktan, onunla yaşıt bir kadına dönüşmüştü. Ona ulaşmak için defalarca mücadele etmiş ve her seferinde, yıllar sürse de bunu başarmıştı.

Kardeşleri onun bu kadar kısa bir sürede, nasıl bu kadar derin bir bağ kurduğunu asla anlayamayacaktı ama bir ömür boyu süren geri dönüş arayışı Livira'nın ihtiyacını keskinleştirmişken Evar onun kitabına sahip olmuştu. Livira onu ararken Evar o süre boyunca kitapta yaşamıştı. Onun aradığı, odadan kaçış arayışında onu motive eden Livira olmuştu. Livira artık ondan -ondan ve türünden- nefret edebilirdi ama gördüklerine ve Livira'nın türüyle ilgili doğru olduğunu bildiklerine rağmen Evar onu sevmekten, ona ihtiyaç duymaktan ve onu istemekten başka bir şey yapamıyordu. Her neye benzerse benzesin ve halkı cinayetler işlemiş olursa olsun onun kalbini sarmalayan, damarlarında dolaşan Livira'ydı.

Onun gözünde ne kadar aşağılık olduğunu bilse de onu bulacak ve söylemek istediklerini söyleyecekti. Livira onu reddedebilir ya da sadece göğsünden bıçaklayabilirdi ama bu en azından beklenmedik koşulların gerektirdiği bir ayrılık değil, dürüst bir ayrılık olurdu. Ve hayatını bir kütüphanenin sınırları içinde geçirmiş olan Evar, sonların önemli olduğunu biliyordu.

*

Starval, Kerrol ve Clovis'in duymayacağı bir yere geldiklerinde, "İhtiyacımız olan Asistan'ın önce havuzu kapatmamasını sağlayacak kadar acil bir şaşırtmaca yaratmak," dedi. "İkisinin de derhal ihtiyaç duyulan yere koşmasını gerektirecek kadar acil."

"O kadar önemli bir şey yok," dedi Evar. "İkisini ne zaman koşarken gördün?"

"Asker'i daha geçen gün Kaçışların üçüncüsünü kovalarken gördüm," dedi Starval. "Ondan hemen önce de Asistan'ın havada uçtuğunu gördüm."

"Havuzu yaptıktan hemen sonra bir Kaçış'ın ortaya çıkmasını mı istiyorsun?" diye sordu Evar. "Bunun olma olasılığı nedir?"

"Bir Kaçış değil. Çok fazlası. Ve eğer bunu yaparsak olasılıklar oldukça yüksek olacak!"

*

“Onunla konuşmayı da deneyebiliriz.” Evar Mekanizma’nın önünde, kollarını göğsünde savunmacı bir şekilde kavuşturmuş, öylece duruyordu.

“Onun fikrini herhangi bir konuda ne zaman değiştirebildin? Ya da onun değiştirdiğini gördün?”

Starval geriye, Asker’in en son Kaçışlardan birini kovalarken ana odaya doğru koştuğunu gösteren devrilmiş okuma masalarının izine baktı.

Evar dudağını ısırıp başını salladı. Kerrol bile Asistan’ın fikrini değiştiremezdi.

“Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?”

Starval, Clovis’inkinden daha esnek derilerden yapılmış, tamamı siyah olan zırhını düzeltti. “Aynı kitap. İşe yaramazsa başka bir şey deneriz,” dedi.

Evar sözkonusu kitabı en yakındaki okuma masasından aldı. Yaşı belli olmayan ağır bir kitabın kapağı, gri taş benzeri bir maddeyle derin bir kabartma şeklinde oyulmuş, asma ve üzümlerden oluşan bir bordürle süslenmişti. Starval, kardeşinin kemiklerinin birçok kitap yığınının altında bulunacağına dair inancına rağmen Mayland’ın kayboluşunu gizlice araştırıyordu. Bu gizem, kendini casus olarak tanımlayan biri için fazla cazipti. Starval aramanın yanı sıra araştırma da yapıyordu. Devasa böceksi Kaçış’ın ortaya çıktığı gün Mekanizma’ya götürdüğü kitap, Mayland’ın yanında götürdüğü son kitaptı.

Evar sayfaları çevirdi. Kütüphanenin kendi tarihinden bahseden bu gibi kitaplar çok nadir bulunurdu. Mayland’ın Mekanizma’da geçirdiği onlarca yılın hediyesi, *ansiklopedik* terimiyle hakaret edilen bir tarih bilgisiydi. Ama kütüphanenin tarihi hakkında Mayland bile çok az şey biliyordu ve bunların çoğu masal ve tahminlerden ibaretti.

“Gel bakalım.” Starval kitabı Evar’ın elinden çekip aldı. “Gerçekten okuyarak bir yere varamazsın. Bırak da işi Mekanizma yapsın. Ayrıca Lineer Krol dilinde.”

Evar kaşlarını çatı. Kerrol bile Lineer Krol dilini öğrenmekte zorlanmıştı ve odadaki kitapların çok azı bu dilde yazıldığından hepsi öğrenmeye zorlandıkları için şikâyet etmişlerdi. Bilincinin yüzeyini tırmalayan ama yanlış taraftan gelen, henüz adlandıramadığı bir anı onu rahatsız ediyordu.

Starval bugün mütevazı bir ahşap şeklinde olan, Evar’a kütüphanenin ötesindeki şehrin alt kısmındaki kapıları hatırlatan ve düzensiz bir kalas yığınının ibaret olan Mekanizma’nın kapısını açtı.

“Pozisyonunuzu alsanız iyi olur. Eğer geçen sefer olduğu gibi olursa hızlı hareket etmemiz gerekecek.”

Evar gri iç mekâna baktı. Mekanizma'ya en son girdiğinde sekiz yaşındaydı ve Mekanizma hayatını elinden almıştı.

"Onun yerine bırak, ben gideyim."

Starval gözlerini kırıştırdı, "Şaka yapıyorsun," dedi.

Evar kitaba uzandı. "İçimde kötü bir his var. Ya bu sefer daha kötüyse?"

"Onun yerine gitmene izin mi vereceğim?" Starval güldü ve kitabı Evar'dan uzak tuttu. "Koridora git. Bu işin zamanlaması zaten yeterince zor olacak."

Evar tekrar odaya baktı. Kerrol, Asistan'ı oyalıyordu ama o bile kadının dikkatini uzun süre dağıtamazdı. Yakında havuzu açacaktı ve kapamadan önce Kaçışların ortaya çıkması gerekiyordu. Ve tüm bunlar Clovis, Kerrol'ın onu sürüklediği boş kovalamacadan dönmeden önce gerçekleşmeliydi. Yine de içini kemiren düşünce gün yüzüne çıkmaya, sisin içindeki bir beden, rüzgâr otu yumağının içindeki bir figür gibi şekillenmeye başladı.

"O kitabı yanında götürdüğün günden daha fazla Kaçış gördüğüm tek zaman Değişim'in içindeydim, biliyor musun?"

"Ve?" Starval sabırlı biriydi ama şimdi sesi sabırsız geliyordu.

"Bana bağlantıları aramayı öğreten sendin. *Her gizemin anahtarı, ne kadar zayıf olursa olsun parçalarını birleştiren iplerdedir.* Bunu sen söylemiştin."

Starval bir nefes aldı. "Söyledim."

"Kaçışlar gelmeden hemen önce -her yerden akmaya başlamadan önce- dudaklarımdaki son isim Mayland'ın ismiydi. O son gün ona ne olduğunu görmek için havuzları kullanacağımı, nereye gittiğini izleyeceğimi söylemiştim. Ve sonra saldırdılar."

"Mayland mı?" Starval yüzünü ekşitti. "Sanmıyorum."

Mekanizma'nın gri boşluğu, sanki onu gizleyen yağmur bulutlarının ardında uzak bir güneş batmış gibi kararmıştı ve ancak kaybolduğunda yokluğu hissedilebiliyordu.

"Kaçmalıyız," dedi Evar.

Mekanizma titredi ve içindeki karanlık, kâbusa dönüşmeye başladı. Starval çoktan koşmaya başlamıştı.

Evar ana odaya ulaştığında, Starval okuma masalarının oluşturduğu labirentin etrafında spor yaparak hatırı sayılır bir yol açmıştı. Yüzünde vahşi bir sırıtmayla en yakındaki kitap yığınının yanında bekliyordu.

"Kaç taneler?" Evar kardeşinin yanından geçerken soluk soluğa kaldı. Mayland'ı bulma düşüncesiyle dönüp Mekanizma'dan geçen Kaçışlara bakmaya cesaret edemedi.

“İhtiyacımızdan fazlası.” Starval, Evar’ın boyundan bir karış eksik olmasına rağmen ona ayak uydurdu.

Kaçışlar, yığınların arasından geçerken çiftin arkasından ürpertici bir ses çıkardı. Çıplak dalların arasından esen soğuk bir rüzgârı andıran ses. Evar bacaklarını gererek daha fazla hava almaya çalıştı.

Kardeşler kitap duvarından birlikte atladı. Baldırına kadar ekine batmış Asker, onlara doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Elinde kovasıyla havuzun yanında duran Asistan, Kerrol’ın serzenişlerinden bu yeni heyecanın nedenini görmek için döndü.

“Kaçışlar!” diyebildi Evar.

“Bir sürü!” Starval yanından hızla geçerek fasulye sıralarını ezdi.

Asistan öne atıldı. Çocuklarla arkalarındaki duvarı aşan siyah dalga arasına geçmeye hazırdı. Derin bir suçluluk duygusu Evar’ın içini parçaladı ama Kerrol hiçbir şey belli etmeden, havuza girip gözden kayboldu. Starval bir çığlık atarak Asistan’ın yanından geçti ve suya balıklama daldı.

Evar havuzun kenarında sallanarak duruyordu. Bir düzine ve daha fazla Kaçış’tan ilki neredeyse Asistan’a yaklaştı. Asker ona katılmak için ilerliyordu. Ve yığınların arasında olması gereken Clovis, gözlerinde öldürmeye hazır bir ifadeyle hızla Evar’a doğru ilerliyordu.

Evar onun Değişim’e ulaşmasına izin veremezdi.

“Asker! Yardım et! Durdur onu!”

Harekete geçmek bir yana, çaresiz çığlığının fark edilmesini bile beklemiyordu ama belki de Asker’i yolundan döndüren şey bu çaresizlik işaretiydi. Beyaz savaşçı her şeye rağmen mesafeyi kapatmayı başardı ve hedefinden sadece birkaç metre ötede Clovis yeni lahanaların arasına yuvarlandı.

Evar özür dileyen bir bakışla arkasındaki garip sulara doğru devrildi.

*

Ormanın sessizliği ve durgunluğu Evar’ın az önce terk ettiği manzarayla öyle bir tezat oluşturunuyordu ki ellerini kulaklarına götürüp, kulaklarına su kaçıp kaçmadığını ya da bir şekilde sağır olup olmadığını kontrol etti.

“Kardeşim.”

Evar döndü. Kerrol arkasında duruyordu. Starval ağaçların arasından dallara ve gökyüzüne hayretle bakıyordu. Tekrar havuza baktı. Artık diğerlerini birer geçit olarak gördüğü için tek havuzdu bu. “Clovis bir şekilde öğrenmiş!” dedi.

“Geliyor mu?” Kerrol şaşırılmış görünmüyordu.

“Asker onu durdurdu.” Havuz, belki de diğer tarafında meydana gelen şiddetin bir yankısıyla titredi.

“Senin şu Sabber kızın yakında bizimle olacağını mı düşünüyorsun?” Görünürdeki soğukkanlılığına rağmen Kerrol’ın bakışları arada bir etrafa kayıyordu. İlk ziyaretinde buranın Evar’a hissettirdiği huşunun bir yankısını o bile hissetmiş olmalıydı.

“Sanırım buranın yaptığı şey bu. İnsanları bir araya getiriyor. Zamanları ve amaçları bir araya getiriyor. Burada gerçekten *yakında* diye bir şey yok. Sadece *şimdi* ya da *asla* var.”

Sanki onu haklı çıkarırcasına Livira’nın zamanına açılan kapı parıldadı ve Livira sanki itilmiş gibi tökezleyerek yere düştü. Başını kaldırıp vahşi gözlerle etrafına baktı. Beyaz cüppesi küle bulanmış haldeydi.

Evar ona seslenmek için ağzını açtı ama hemen ardından başkaları da içeri girmeye başladı. Daha fazla Sabber ve ne Sabber ne de insan olan ama yine de bir şekilde tanıdık gelen iki beyaz tenli varlık.

Daha fazla Sabber portaldan ağzı açık bir şekilde tökezleyerek çıktı. Erkekler, kadınlar, gençler, yaşlılar... Bazıları silah taşıyordu. Bazıları kanlar içindeydi. Hepsi bu geçişten öylesine sersemlemişti ki gözleri altmış metre kadar geride, ağaçların arasında duran üç kardeşi fark etmeden manzaraya kaydı. Onları sadece Livira gördü. Evar’la göz göze geldiler.

Ve Evar da şimdi sadece Livira’yı görüyordu.

Onu gerçekten gördü. Bir Sabber’in vücudunun tuhaflığıyla değil, onun için kim olduğunun bütünlüğünü olduğu gibi gördü. Keskin, nazik, disiplinsiz, zeki, gizemli, komik, tutkulu, sorgulayıcı -her zaman sorular soran- hali bir karşılaşmadan diğerine değişiyordu. Parmaklarının arasından kayıp gitmesine çok sık izin vermiş, çok uzun yıllar kaybetmişti. “Grup dinamikleri! Büyüleyici!” Kerrol çoktan Sabberlere giden yolu yarılamıştı.

Livira onlara doğru yürümeye başlamıştı. Yanında Arpixon’ten bile daha kısa boylu, yaşlı bir erkek vardı.

Evar, Livira’nın soktuğu büyüden kurtuldu. “Kerrol! Geri çekil!”

Kerrol onun sözlerini eliyle savuşturdu ve Livira bocalarken bile kalan mesafeyi kapadı.

“Buraya savaşmaya gelmediler. Şunlara baksana.”

Hemen sonrasında Kerrol sırtüstü yerdeydi. Kerrol kardeşlerine bakarken erkek Sabber övgüye değer bir hızla hareket etmiş, Kerrol’ın dizinin arkasına sağlam bir tekme atarak onu yere sermiş, ardından da boynuna bir kılıç darbesi indirerek onu çimlere yapıştırmıştı.

Evar ileri atıldı, ellerini kaldırıp avuçlarını açtı. “O benim kardeşim, ona zarar vermeyin,” dedi.

Livira erkeğin kılıç tutan kolunu çoktan tutmuş, öldürücü darbeyi in-

dirmemesi için ona haykırıyordu. Giderek sayıları artan Sabber kalabalığının arasındaki diğerleri de kılıçlarını çekiyordu. İçlerinden ikisinin demir namlulu mermi atan silahları vardı ve Evar'a doğrultmuşlardı. Arkasına baktı ama Starval gitmişti. Şimdi bile bıçakları hazır bir şekilde ağaçların arasından yaklaşıyor olabilirdi. Felakete saniyeler vardı. Ama Evar ve Livira sırayla kendi taraflarını sakinleştirebilirlerse şiddet hâlâ engellenebilirdi. "SEN!" Clovis bir ışık sağanağıyla havuzdan fırladığında, kendine ait olması gereken kanlı dişleriyle sımsıkı tuttuğu en büyük kılıcı parlıyordu. Durmasına engel olamayan Evar'ın yanından hızla geçerek onu yere serdi. Bir mermi silahı patladı. Erkek savaşçı Kerrol'ı bıraktı, Clovis'in ilerleyişini durdurmak için ona doğru atıldı ve yere düştü. Saniyenin bir sonraki diliminde Clovis elini Livira'nın boynuna dolamış, onu tek koluyla yerden kaldırmıştı.

"Dur!"

Ses her yerden derin, yankılı, ormandan daha büyük gibi geliyordu.

"Kızı yere bırak."

Beyaz tenli çiftin erkeği Clovis'e yaklaştı ve Evar'ı şaşırtacak şekilde Livira'yı yere indirip boynunu serbest bıraktı. Beyaz tenli kadın Sabber grubundan uzaklaşmış ama Clovis'in gerisinde kalmıştı. Yaratıkların her ikisinde de geldiklerinde olmayan bir parıltı vardı. Derileri artık sadece beyaz değildi, ışıldıyordu. Ve Evar birdenbire onların neden bu kadar tanıdık geldiklerini anladı.

...çok değerli bir dostumdu. Elias, bilimsel araştırmalarıyla meşgul olmadığı zamanlarda Karadeniz'de kendi büyük gemisinin kaptanlığını yapardı. Sık sık zamanın doğasıyla ilgili her türlü ayrıntı hakkında spekülasyon yapmaktan hoşlanırdı. Okyanuslarda seyriüsefere izin veren ilk hassas kronometreler hakkındaki yorumlarından, her zaman parçacıkların, gezegenlerin ya da titreşen yıldızlarınkinden daha temel bir aritmetikle yönetildiğini iddia ettiği varışların ve buluşmaların değişkenliklerine kadar pek çok konuda görüş bildirmişti.

Tarihin Büyük Yelkenli Gemileri: Mimari Bir Karşılaştırma, A. E. Canulus

58. BÖLÜM

LİVİRA

Livira yere çarptı. Vücudu, bacakları ağırlığını taşıyamayacak kadar güçsüz olduğundan yığıldı. Clovis'in sımsıkı tutuşuyla boğulduktan sonra boğazının incecik bir saman deliğine dönüştüğünü hissederek nefes almaya çalıştı. Malar yakınında kıpırdamadan yatıyordu ve Yute, Sabber'a yerden yükseliyormuş gibi gelen ama şimdi dar göğsüne geri çekilen bir sesle hitap ederken ona doğru sürünmeye başladı.

"Neden seni dinleyeyim ki?" Clovis kasıla kasıla konuştu. "Az önce senin türünden birinin kışına tekme bastım. Ve sen onun yarısı kadar bile değilsin. Hem sen nesen ki?" Yute'un hizasına geldi ve ona baktı. "Hiç de aynı değilsin. Sen..." Düşündüğünden daha hızlı bir el hareketi yaptı. Yute'un elmacıkkemiğinde sedefli bir çizgi belirdi. Kan. "Sen yaşıyorsun."

Evar gelip Livira'yı tam Malar'a ulaştığı sırada ayağa kaldırdı ve onu Clovis'in hızlı kullandığı ellerinin menzilden geri çekti. İnsanlar hâlâ Yute'un arkasındaki geçitten geçmeye çalışıyordu. Arpix, Salamonda, Jella ya da Melan'dan hâlâ bir iz yoktu ama büyük çoğunluk gelmeye devam ediyordu.

Yute yarasından etkilenmemiş bir halde, "Kardeşin sana gördüğü şehirden bahsetti mi?" diye sordu. "Senin kütüphanede bulunduğun zamandan dokuz yüz yıl önce var olan şehirden bahsetti mi?"

Clovis alay eder gibi dudak büktü. "Evet, anlattı. Halkımın şehri. Binlerce kişinin." Gözlerinden ölüm saçarak Livira'ya baktı. "Bu Sabberlar tarafından istila edilmiş. Onları evlerinde zehirleyen Sabberlar. Erkekler, kadınlar ve çocuklar kendi çatılarının altında boğularak ölmüşler."

Evar, Malar'ın yere düşürdüğü kardeşine yardım etmek için uzandı ve onu ayağa kaldırdı. Kara yeleli Sabbar yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve Evar'dan bile uzun, iki metreyi aşan boyuyla kaşlarını çatarak Livira'ya baktı.

Yute, Clovis'le konuşmaya devam edip, "Kardeşin sana o evlerin iki ırkla da dolu olduğunu söyledi mi?" dedi. Sesinde tutku vardı. Bu Livira'yı çok etkiledi. Yute'un sakın ya da hafif muzip biri olduğunu daha önce hiç duymamıştı.

Clovis, "Bana Sabberların kapısını açtıkları cehennemden kaçınamayacak kadar aptal olduklarını söyledi," diye tısladı.

"Sen de böyle mi düşündün, Livira?" Yute'un pembe gözleri ona kaydı.

"Ben... Evet. Şey... Bana hiçbir zaman pek mantıklı gelmedi." Livira, Evar'ın kollarının korumasından silkindi. "Neden her odada ve her kattaydılar?" Omzunun üzerinden Evar'ın kehribar rengi gözlerine baktı. *Kehribar* rengi gözleri vardı ve gözbebekleri tuhaftı. Onu daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti. Değişim onu Livira'nın beklentilerine uygun olarak gizlememişti. Ama yine de Evar'dı. Bir hayvan değil. Hâlâ ona bakan iyiliği görüyordu.

Yute başını salladı. "İki ırk, nesiller boyu barış içinde yaşadı. Onca savaş döngüsünden sonra ilk gerçek barışlarını yaptılar. Sadece birbirlerini öldürmemek için yapılan bir anlaşma değildi bu. Şehri paylaştılar. Aynı binalarda yaşadılar. Kütüphaneyi birlikte keşfettiler."

"Saçmalık!" Lord Algar öfkeyle sesini yükseltti. Ama yine de yanında çubukları hazır iki asker olduğundan grubun arkasına doğru ilerledi ve Serra Leetar'ı kendisine siper edip onu olduğu yerde tutmak istermiş gibi ellerini kızın omuzlarına koydu.

Duman her şeyin üzerine çöküp kaçan birlikler ve takip eden Sabberlar arasındaki son çatışmayı önlediğinde, kaos neredeyse bir asır kadar uzun hüküm sürdü. Yamala kapıyı arkalarında açık bırakmıştı ve Yute'un sesi dumanın boğucu körlüğünde kaybolanlardan bazılarını öne yönlendirmişti. Yangın ve kaos onları yedinci oda boyunca kovalamış, bitkinlik noktasını geçmiş, dağınık bir grup uzak çıkışa doğru birçok farklı yoldan ilerlemişti. Yamala o kapıyı da açmış ve korkunç sıcaklık onları herhangi bir yoklama yapılamadan on altı numaralı odaya itmişti. Livira, Arpix'le birlikte duvara çizdikleri geçide ilerledi. Dumanla dolu son koridorun karmaşasında Yute'un tarafının rolünün çok önemli ölçüde değiştiği anlaşıldı. Kralın çok sayıda, belki de yüzlerce askerini ve Crath'ın en zengin vatandaşlarından bir düzine kadarını kazanmıştı. Bunların arasında bitkin bir Lord Algar ve temiz hava almak için balodan çıkmış gibi görünen Serra Leetar da vardı.

Yaklaşan duman, Sabberların hırıltıları ve çığlıklarıyla çınliyordu. Bazıları Yute'un tarafındaki birçok kişi kadar korkmuş görünüyordu ve alevler peşlerinden koşarken Livira onları suçlayamazdı. Koridor boyunca Arpıx'ı, Salamonda'yı ya da ilk gruptaki diğerlerini görememişti ve çıkmaz sokağa sürüklendiklerini düşünen askerlerin çığlıkları bağırışlarını bastırmıştı. Sonuçta arkasından ittiren diğerlerinin gücüyle geçitten geçmeye zorlanmış ve hantal bir şekilde Değişim'e düşmüştü.

"Saçmalık," diye tekrarladı Lord Algar ve sanki altında kaşınan bir göz varmış gibi kızıl göz bandını ovuşturdu. "Crath halkı kapılarını bu hayvanlara asla açmaz. Kitaplarla ne yapacaklarını bildikleri fikri... KİTAPLAR! Tanrı aşkına!"

Yute onu görmezlikten geldi. "Her ikinizin ırkı da uyum içinde yaşıyordu. Kimyasal saldırı, kendi adaletlerini arayan üçüncü bir ırkın üyelerinden geldi. Onca yıkım döngüsünden sonra bir barış oldu. Uzun zamandır aranan ileriye dönük bir yol. Ve sonra aniden her yerde ölüm. Asistanlar olarak biz kurucu İrad'a hizmet ediyoruz ve zamanla ilişkimiz tuhaf bir ilişki oldu. Jaspeth'e hizmet eden Kaçışlar gibi bizim de bir ayağımız zamanın dışında duruyor. Onun bütünlüğünü görüyoruz ve görevlerimizin ötesinde hareket etmemiz yasak ama şimdiyi *hissediyoruz*. Yamala ve ben böylesine nadir bir barışın yok edildiğini görünce artık dışarıda duramayacağımızı hissettik. Yapabileceğimiz tek şeyi yaptık. Ölümsüzlüğümüzden sıyrıldık ve harekete geçmemize, yardım etmemize, bir barışı beslemeye ve döngüyü kırmaya çalışmamıza izin verecek zayıf formları aldık. Ben bir isim aldım. Yute oldum ve bir değişiklik yapabilmek için zamanı kucakladım."

Livira'nın bakışları, Evar ona ulaştığında sürünerek yaklaşan Malar'a döndü. Asker hâlâ hareket etmemişti. Clovis'le göz göze gelmemeye çalışarak yaklaştı.

"Bu kibirdi. Zamanın akışına kapılmışken kendimizi, çözebileceğimizi hayal ettiğimiz sorunun içinde bulduk. Çözüm üzerinde bile anlaşılamadık. Yamala hâlâ İrad'ın yoluna sadıktı. Kütüphanenin kusurlu zekâlar için mükemmel bir hafıza olmasına, onların unuttuğu yerleri hatırlatmasına, unutulan yerleri hatırlatmasına, hiçbir şeyin gizli kalmamasına, isteyenin bilgiye ulaşmasına izin verdik. Kendimi, İrad'ın kardeşine sempati duyarken buldum. Jaspeth'in aksine kütüphaneyi yok etmek ve ırkların her döngüde giderek verimsizleşen çamurda sürünmesine izin vermek istemedim. Ama onlara yarış atları, savaş arabaları, onları gökyüzüne çıkaracak ornitopterleri verilmeden önce yürümeyi öğretmek gerektiğini düşündüm. Bilginin bilgelik yoluyla kazanılması gerektiğini düşündüm. Ne yazık ki

benim bilgeliğim bu görevi yerine getirmeye yetmedi. Yaşlandım ve savaş, çabalarımın önüne geçti. Ama gerçek şu ki size yardım etme şansı için ölümsüzlüğü takas ettim. Ve sonsuzluktan vazgeçtim çünkü barış içinde bir arada yaşayan pek çok Livira ve Evar'ın ölümü, kütüphane kadar yaşlı ve anlara ayıracak zamanı olmayan bir varlığa keder öğretecek kadar derin bir utanç âniydi." Livira'ya bakmak için döndü. "Ve evet Livira, o zehirli şehirde pencerede gördüğün çocuk bendim ve seni gördüm. Seni bir kez daha Tahsis Salonu'nun merdivenlerinde görene kadar hatıranı yüzyıllar boyunca taşıdım."

"Benimle birlikte çalışmalıydın, kocacığım." Yamala'nın sesi ağaçların arasından Yute'un sesi gibi yükseldi. "Crath halkı daha gelişmiş silahlara sahip olsaydı barışı zorlayabilirlerdi ve kütüphane bir kez daha yanmazdı."

"Eğer surlardaki askerlerin elinde daha hızlı bir öldürme aracı olsaydı ölümler surların dibinde metreler boyunca yığılırdı ve Evar'ın halkı kaçtığında, askerler onları kovalayıp evlerinde ve köylerinde öldürürdü." Yute beyaz parmaklarından biriyle hiç bakmadan Lord Algar'ı işaret etti. "Ve o, bu gerçeği adil ve makulden başka bir şekilde ifade edemeden ne inkâr ne de beyan edebilirdi."

"Saldırıya uğradığında misilleme yapmak, adalet değil midir?" Algar çimlere tükürdü. "Bu *köpekler* bizi evlerimizden sürdü, onbinlerce kişiyi sokaklarda katletti ve kütüphaneyi yaktı. Tüm bunlar *senin*, Davris Yute'un, şekilsizliğini mazur gösterecek bir büyüklük kuruntusuna kapılman ve bunun sonucunda kütüphanenin çalışmalarını sabote etmen yüzünden oldu. Bir kralı, bir başkenti yıktınız ve krallıklar şimdi sayıyla devrilecek. Şimdi merhamet dilemenize şaşmamalı. Beni iyi dinle, kütüphaneci. İşlediğin suçların bedelini ödeyeceksin ve ben de bu köpeklerle sayılamayacak kadar çok cinayetin bedelini ödetmek için her ne gerekiyorsa bulacağım. Onları dünyanın sonuna kadar takip edeceğim, annesinin kollarından alınan her bir yavrunun boğazını keseceğim. Ben-"

Clovis elini düşündüğünden daha hızlı kaldırdı. Evar bileğini yakalamasaydı bıçak parmaklarının arasından uçup gidecekti.

"Onu öldürecek misin?" Evar bağırdı. "O sensin, Clovis. Onun ağzından çıkan sözler senin sözlerin. Hepsini öldürebiliriz. Kahretsin, bunu tek başına da yapabilirsin. Ve-"

"Kendimizi en az onlar kadar kötü duruma düşüreceğimizi söyleme bana." Clovis, Evar'ı boğazından yakalamıştı. "Bu numaraları bende dene-me, küçük kardeşim. Sakın."

Evar onun elini boynundan çekip aldı. Dişlerini gösterdi ve Clovis'le

Livira'nın arasına girdi. Bu sırada Livira dizlerinin üzerine çökmüş, baygın haldeki Malar'ı sırtüstü çevirmeye çalışıyordu. Evar kız kardeşine doğru hızlı bir adım atarak iki kardeşi neredeyse burun buruna getirdi.

“O zaman onunla ne yapacaksan yap. Ama beni dinle. Beni anlıyorsun. O yüzden ona zarar vermene izin vermeden önce buradaki *her şeyi* yakacağımı anlaman gerekiyor.”

Livira'nın ayaklarının altındaki zeminden bir ürperti geçti ve keskin bir duman kokusu aldı. Kalabalıktan yeni bir korku mırıltısı yükseldi. Kıpırmızı bir alev, en yakındaki ağacın gövdesinde cehennemden bir kertenkenin dili gibi titredi. Evar'ın öfkesi serbest kalmıştı.

“Yardım edin!” Livira'nın çığlığı, etraftaki gerilimi azalttı. Malar'ın yanından başını kaldırdı, iki elinden de Clovis'in karnına açtığı yaradan kan damlıyordu. “Sanırım ölüyor!”

Bir kişinin söylediği son sözler daha fazla ağırlık verilir. Bazı yasal sistemler bu ciddiyeti tüzüklere kodlayarak ölüm döşegindeki kanıtların daha önemli hale gelmesini sağlar. Ancak çoğu zaman dudaklarımızdan dökülen son sözler, arkasının gelmeyeceğini bilmenin yükü olmadan söylenir. Bunlar, tamamlanacağına inanılan bir romanın rasgele bir sayfasından rasgele bir satırdır. Sadece ne olduğunu hayal edin.

Unutmayı Hatırladığım Şeyler Anısına, Nicholas Hayes

59. BÖLÜM

EVAR

“Yardım edin!”

Livira’nın çılgılığı, Evar’ın dikkatini Clovis’ten ve bir zamanlar asistan olduğunu, kütüphanenin dokusunun bir parçası olduğunu iddia eden yaratık Yute’un sesinden uzaklaştırdı.

“Sanırım ölüyor!” Livira’nın elleri arkadaşının kanıyla kıpkırmızıydı.

Evar yarayı inceledi. Ölümcül görünüyordu. Clovis’in yoluna bir Sabber çıktığında başka ne beklenebilirdi ki? Erkek Kerrol’ı yere serdiği için şanslıydı ama Clovis tamamen farklı bir konuydu.

“Ben...” Livira’nın yüzündeki ifade, Evar’ın dudaklarında şekillenen cevabı kabul edilemez, anlatılamaz hale getirdi. Aşkın, anlamasanız bile bir başkasının acısının sizin acınız kadar keskin olması olduğunu okumuştı. Bu adamın -ona adam diyecekti- Livira için ne ifade ettiğini anlamamıştı ama bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. “Orta çember. Yeni bir yara. Onu oraya götürebilirim.”

“Kütüphane yanıyor.” Evar’ın öfkesinin Değişim’e getirdiği alevler Livira’nın gözlerinde yankılandı.

“Benim kütüphanem değil.” Evar adamı kollarının arasına aldı. Göründüğünden daha ağırdı ama Evar’ın onunla koşamayacağı kadar da ağır değildi. Onu taşıyarak, birkaç kilometre koşup koşamayacağını öğrenmesi gerekecekti. “Burada kal,” dedi Livira’ya. “Geldiğim yerde Kaçışlar var.” Bunu söylemekten nefret ediyordu ama onu kız kardeşini ikna edecek tek kişi olan Yute’la birlikte Clovis’le bırakmaktan nefret ediyordu. Bir yanı

dilini tutup bu isimsiz Sabber'in ölmesine izin vermeyi diliyordu. Ama bununla, geri döndüğünde Livira'nın gittiğini hatta daha kötüsü, öldüğünü öğrenerek yaşayabileceğinden daha fazla yaşayamazdı.

Evar dönüp tekrar kız kardeşine baktı. Hayatı boyunca savaş için eğitim aldığını ama en büyük savaşının dönüştüğü silahı kullanmamak olabileceğini söylemek istedi. Bu Evar'ın zihninde bile kulağa fazla gösterişli geliyordu. Bunun yerine, sadece dürüstlüğü tercih etti. "Sana ne yaptıklarını gördüm," dedi. "Bu canımı acıttı. Ben de onları öldürmek istedim."

Bunun üzerine Clovis'in gözleri büyüdü ve acısını gizlese de yüzündeki tüm küçük kaslar seğirdi. Konuşmaya çalıştı ama başaramadı.

"Lütfen geri dönmemi bekle. Bu iş kanla bitmek zorunda değil." Silahlı Sabberlar duman kokan geçitten tökezleyerek geçmeye devam ediyor, sayıları artmaya devam ediyordu ve artık Clovis'in kazanacağından bile emin değildi. "Beni bekle."

Sonra döndü ve havuza doğru yürüdü. Yute hâlâ Clovis'le konuşuyordu, sesi Asistan'ın onların bakımını ilk üstlendiği zamanki sonsuz sabırlı ses tonuna daha yakındı. Evar dönüp Livira'ya bakmadı. Muhtemelen onun gitmesinden dolayı rahatlamıştı. Halkı onun türünü iğrenç buluyordu. Onları hayvan olarak görüyorlardı. Köpek olarak. Muhtemelen gözlerindeki perdeler kalkmadan önce paylaştıkları öpücükten utanmış ve iğrenmişti. Kütüphane onlara en acımasız oyunları oynamıştı.

Havuzun kenarında durdu.

"Koşmamız gerekiyor mu?"

İrkilerek döndü. Livira hemen arkasındaydı.

"Arkadaşlarının yanma dönmelisin."

"Ben de seninle geliyorum." Koyu renk gözleriyle ona meydan okudu. "Ayrıca arkadaşlarımdan çoğu henüz geçitten geçmedi." Son kelimelerde sesi sanki geleceklerinden emin değilmiş gibi çatallaştı ve havuza doğru adım attı.

Evar yolunu kesmek için hamle yaptı. "Eğer gelersen geri dönemezsin. Eğer odamıza girersen ondan önceki her zamanda bir hayalet olacaksın. Hayatına geri dönüş olmaz."

"Sabberlar benim hayatımı yakıp kül ettiler." Evar'ın yanından geçti.

Evar kolları dolu olduğu için onun suya düşmesini engelleyemedi.

Hiç tereddüt etmeden peşinden gitti.

*

Ekinler yerle bir olmuş, çiğnenmiş, toprak parçalanmış ve havalanmış, Kaçışların öldüğü yer siyaha boyanmıştı. Asistan ve Asker, odadaki görevlerinden yoksun kaldıkları için çoktan bekleme pozisyonlarına geçmişler-

di. Evar'ın gelişini selamlamak için döndüklerinde, Evar onsuz ne kadar süre hareketsiz kalabileceklerini merak etti. *Zamandan dışarı bir adım.* Yute böyle ifade etmişti. Her nasılsa bu, Evar'ın ikiliye duyduğu sevgiyi daha da derinleştirmişti. Her ikisi de kendilerini engelleyen bariyerlerin arasından bir nebze de olsa şefkat yansıtmayı başarmıştı.

Evar hemen koşmaya başladı. Yığınların arasında hâlâ gizlenen Kaçışlar varsa Asker'in onları takip edeceğine güveniyordu. Livira ona yetiştiğinde, yaralı adamı garip bir tırmanışa maruz bırakmaktansa kitap duvarının bir kısmını tekmeledi.

"Onun adı Malar." Livira kelimeleri bulmakta zorlandı. Sesi incedi. Vurgu yanlış yerlerdeydi. Evar birkaç dakikalığına onun başka bir dil konuştuğunu sandı ama çabayla karışıklıktan bir anlam çıkardı.

"Malar," diye tekrarladı ve bir tekmeyle yarım düzine kitabı daha devirdi. Aniden bir şeyin farkına vardı. "Sen... Benimle daha önce hiç konuşmamıştın. Benim dilimde. Değişim her şeyi tercüme ediyordu!"

"Öğrendiğim için şanslısın!" Livira omzunu duvara dayadı ve birkaç kitabı daha devirdi.

Evar kalıntıların üzerinden atladı ve koşmaya başladı. Livira'yı geride bırakabilirdi ama bu onu savunmasız bırakırdı ve zırlı bir Sabber taşıyarak birkaç kilometre koşamazdı.

Birlikte kitap yığınlarının arasında koştular. Arkalarından gelen Asker'in ayak sesleri hem korunacaklarına dair bir teselli hem de kitap kuleleri arasında tehlikenin gizlendiğine dair endişe verici bir uyarıydı.

"Sen geri dön." Livira'nın telaffuzu koşarken daha da kötüydü.

"Geri döndüm," diye onayladı Evar.

"Kız kardeşini getir," dedi Livira. Diksiyonu suçlama ima edemeyecek kadar kötüydü ama vardı. "Beni öldürmene yardım edeceğim."

"Ne?" Evar neredeyse Malar'ı düşürüyordu. "Hayır!"

"Gerekli değil," diye pufladı Livira. "Yardım mı?"

Evar şaka yapıp yapmadığını anlamak için yana baktı ama eğer güldüyse bile çoktan kaybolmuştu.

"Konu seni öldürmek için yardıma ihtiyacım olup olmaması değil. İstemedim. İstemiyorum da." Büyük bir yığının etrafından dolandı ve Malar'ın botlarının çarptığı dar bir yığını devirdi. "Bu aptalı neden taşıdığımı sanıyorsun?"

"Aptal değil. Hayat kurtardı. Birçok kez."

"Aptal değil. Özür dilerim. Ama kız kardeşimi durdurabileceğini sanan bu ağır dâhiyi taşımamın nedeni *senin* için önemli olması."

Arkalarında Asker'in tak tak diye yükselen ayak sesleri durakladı. Evar dönüp bakma riskine girdi ama herhangi bir sorun göremedi. Asker tekrar yürümeye devam etti ve üçü birlikte en sonunda koşmaya başladılar.

Evar ter içinde orta çemberin açıklığına vardı. Dizlerinin üzerine çöktü ve Malar'ın avuçlarından kaymasına izin verdi. Nefesi kesik kesikti ve kol- larındaki tüyler adamı tuttuğu yerlerde kıpkırmızı olmuştu. Livira birkaç dakika sonra onun yanına yığıldı. Nefes nefese kalmıştı. Ayakta durmak için harcadığı çabayla öğürüyordu. Asker onun arkasında durdu ve etrafla- rını saran yığınları izlemeye koyuldu.

Çemberin ısıltısı hepsinin üzerinde etkisini göstermeye başladı ve ister kendi çabalarıyla ister başkalarının çabalarıyla gerçekleşmiş olsun verilen zararın kaynaklarını yavaşça tersine çevirdi. Çemberin gücü Evar'ın kasla- rındaki yorgunluk zehrini uzaklaştırıp, kanının kimyasını yeniden düzen- lerken gücü geri geldi.

Malar'ın nefesi soluk, neredeyse mavimsi dudaklarının arasından ince fısıltılar halinde geliyordu. O halde ölmemişti. Evar arkasına yaslandı, çemberin adamı ölümün kıyısından geri getireceğinden neredeyse emindi. Eğer ölmüş olsaydı bu kesinlikle bir son olurdu ama Evar henüz çemberin iyileştiremeyeceği bir yara görmemişti. Clovis'in halkını öldüren Sabberla- rın yaralıları çemberden uzak tutmak için çemberin etrafında nöbet tutup tutmadıklarını merak etti. Bu karanlık düşüncelerden başını kaldırdığında Livira'nın onu izlediğini gördü.

"Merhaba." Gülümsemeye çalıştı ama sonra kendini zorlayarak buna engel oldu. Livira ona baktığında ne görüyordu? Sevdiklerini öldüren ve onu evinin yıkıntılarından sürükleyen canavarlardan birini mi? Hayvanlar kitabındaki herhangi bir kayıttan daha fazla arzulayamayacağı bir yaratık mı? Evar daha önce başkalarına nasıl göründüğünü hiç düşünmemiş, hiç umursamamıştı. Kardeşleri onunla aynıydı, bir gövdenin varyasyonlarıydı. Çirkin olabileceği ve ona eşlik edebilecek utanç fikri Evar'a yabancıydı. Yine de onu en çok inciten şey incecik bir kıymık kadar bile olsa kalbine ulaşabilen umuttu. O öpücük hâlâ dilini yakıyordu. Bedenleri arasındaki boşluğun yok olup gittiği o yakınlık anları onun için hayati önem taşımaya devam ediyordu ve tamamen bırakılamayacak kadar değerliydi. Livira bir anda onun bağımlılığı haline gelmişti ve bu ne kadar sağlıklı olursa olsun artık başka türlü yaşayamayacağını biliyordu.

"Merhaba," dedi kırılğan, üzgün bir gülümsemeyle. Kan çanağına dön- müş gözlerini ovuşturdu ve Malar'a baktı.

"Ben..." Evar, sanki bu dile yabancı olan kendisiymiş gibi kelimeleri bulmakta zorlandı. "Sen... Yani..."

Malar hırıltılı bir nefes alıp Sabber dilinde bir şeyler mırıldandı. Bu Livira'nın gülümsemesini büyütmüştü.

Evar kaşlarını çattı ve ağzını onların diline uydurmaya çalıştı. “*Boku yedim* de ne demek?”

Livira güldü. Daha sonra dehşet içinde gözleri yaşlarla doldu ve nahoş bir hıçkırığa boğuldu.

“Livira!” Evar onun yanına doğru ilerledi ama Asker'i orada buldu. Öne doğru eğilerek fildişi elini omzuna koydu, derisi hâlâ eski bir sıcaklığın izlerini taşıyordu. Bu, Asker'e o kadar benzemeyen bir hareketti ki Evar yerine oturdu ve bakakaldı.

Kısa bir süre sonra Malar bir inilti ve birkaç kez tekrarlanan *boku yedim* ve *siktir* dahil olmak üzere daha fazla acı dolu ifadeyle ayağa kalktı. Yan taraflarına doğru uzandı ve iki yan tokayı çözdü. Çukurlu demir göğüs zırhı bir çınlamayla düştü. Kan lekeli gömleğini kaldıran Malar, kendisini neredeyse öldüren karın yarasını açığa çıkardı. Ama yeteneği olmasaydı Clovis onun kafasını koparabilir ya da en azından boğazını kesebilirdi. Zırhı olmasaydı Clovis onu kalbinden bıçaklayabilirdi. Hal böyle olunca, zırhın alt kenarının altından vurarak adamın karnım deşmişti.

Şimdi bıçağının yerini gösteren tek şey kırmızı bir çizgiydi. O bile gümüşi bir yara izine dönüşüyordu. Evar her zaman çemberin iyileşme yönteminin hiçbir yara izi bırakmayacağı, etin yaralanma ânından önceki haline döneceği anlamına geldiğini düşünmüştü. Ancak kütüphanenin yapımcılarının farklı fikirleri vardı. Belki de her yaranın bir iz bırakması gerektiğini, insana hayatın ne kadar kısa olabileceğini ve felaketin hayatımızın her saatinde bizi nasıl takip ettiğini, fırsatını kolladığını hatırlatacak bir şey gibi düşünmüşlerdi.

Evar kalpteki yaralar için de eşdeğer bir tedavinin olup olmadığını, zalimce davranışları, keskin sözleri, tedbirsiz dürüstlüğü ve her hatayı geri almanın bir yolu olup olmadığını merak etti. Belki de yoktu. Kendi geçmişini bu şekilde temizlemenin nerede sona ereceğini merak etti. Muhtemelen doğduğu an kendisi için yepyeni bir hikâye yazma ve şimdiye kadar yaptığı her hatayı tekrarlama özgürlüğüne sahip olabilirdi.

Malar başını kaldırdı ve dik dik Evar'a bakarak daha fazla şey söyledi.

“Senden hoşlanmadığını söylüyor,” diye ekledi Livira. “Ve eğer bana yan gözle bile bakarsan seni öldüreceğini söylüyor.” Malar başka bir şey söylerken Livira sustu. “Ve hayatını kurtardığın için sana teşekkür ediyor.”

*Çeviri, büyük bir zekâ gerektiren güçlü bir sanattır. Önyargısız yürütülebi-
cek bir süreç değildir. Sayfaya yazarın, dinleyicinin ve çevirmenin mercekleri
de dahil olmak üzere birden fazla mercekten bakılır. Her biri metne yeni
bir şey katar. Bir dilden ve kültürden başka bir dile ve diyara aktarılan aynı
cümleler savaşa ya da barışa yol açabilir; aradaki fark bazen mantığın en
ince ipliğine bağlıdır.*

Babil, Josiah Maddie

60. BÖLÜM

LİVİRA

“Söyle o lanet olası Sabber’a da bok yesin,” dedi Malar. “Ve eğer sana elini sürerse onu keserim.”

Livira Sabber dilini Malar’ın talimatları doğrultusunda esnetti.

Malar’ın daha söyleyecek çok şeyi vardı.

“Söyle ona, o kızıl saçlı kancığı bir daha görürsem kalbini sökeceğim.”

Livira homurdandı ve geveledi. “Ve hayatını kurtardığın için sana teşekkür ediyor.” Sabberca boğazını ağrıtıyordu ama Livira bu duygu yüklü dilden hoşlanıyordu. Daha sert sözcükler kulağa sinirlenmiş gibi geliyor ve çıkmak için neredeyse öfke gerektiriyordu. Daha yumuşak duygular ise bir kedinin mırıltısına daha yakındı.

“Ve-”

“O senin hayatını kurtardı, Malar. Bütün yolu seni taşıyarak koştu. Burası vücudunu onarıyor. Aksi takdirde ölürdün.”

“Hıh!” Malar dışkı için kullanılan Sabberca kelimeye yakın bir hırıltı çıkardı. “Pekâlâ.” Etrafına bakındı. “Burası her neresiyse... Her nereye gitseniz oraya geri dönmeliyiz. Yute’un bize ihtiyacı var.”

“Evet, var.” Livira, Yute’un onlara neden ihtiyaç duyduğundan emin değildi. Yüzlerce yıl yaşamıştı ve Livira’nın hayatının yarısını geçmeye çalıştığı kapıları zahmetsizce açabilen eski bir asistandı. Clovis tekrar saldırganlaşırsa muhtemelen bir geçidin onu yutmasını sağlayabilirdi. Bunlardan herhangi birine ihtiyacı olduğu da çok net değildi. Ama sanki varmış gibi hissediyordu. Her halükârda muhtemelen ona ihtiyaçları vardı. Ayrıca Değişim’de ar-

kadaşlarını geride bırakmıştı: Neera, Katrin, Acmar... Acmar ona bir arkadaş ya da en azından değer verdiği biri gibi gelmişti. Crath şehrinde dişlerini tırnaklarına takarak yaşamak zorunda kalmıştı. Şimdi de çok daha büyük oranlarda ikinci bir ayaklanmayla karşı karşıya kalmış olan yerleşimdeki diğerleriyle birlikteydi. Ona karşı da bir sorumluluk hissediyordu.

Malar küfrederek ve karnını tutarak ayağa kalkmaya çalıştı. Evar ona yardım etmek için hamle yaptı ama Livira elini kaldırıp onu durdurdu. Çember Malar'ın derisini yeniden iyileştirebilirdi ama gururu daha yavaş iyileşecekti.

"Geri dönmemiz gerekiyor," dedi Evar'a. "Lütfen bizi havuzuna götür." Zaman kiplerini doğru kullandığını umuyordu. Ayrıca *havuz* yerine *tuvalet* kelimesini kullanmış olabileceğinden şüpheleniyordu. İkisi de insan kulağına çok benzer geliyordu.

"Acele edelim," dedi Malar. Gerçi orta hızın üstünde bir yere gidebilirmiş gibi görünmüyordu.

Livira onu kırmamak için, "Aslında havuz sizi istediğiniz yere ya da olmanız gereken yere götürme eğilimindedir. O yüzden acele etmenize gerek yok," dedi.

Malar kısık gözlerle yan yan baktı. "Bunun herhangi bir anlam ifade etmesi gerekiyor muydu?" diye sordu.

"Zamansal olarak bir dereceye kadar eylemlilik var. İstemsiz yolculuklar bile eşzamanlılığa yol açar." Livira bu konu üzerinde biraz kontrolü olabileceğini hissetti. Evar'ın Clovis'e duyduğu öfkenin kendisini geçici olarak mekânın dokusuna işlediği gibi Livira'nın arzusu da onu yönlendirebilirdi. Sadece vurdumduymaz asistanlar tarafından doldurulması amaçlanan Değişim'in, insan ve Sabber gibi varlıkların ham duygularını barındırmak için çok çalışması gerektiğini tahmin etti. Sabberlar... Onlar için başka bir kelime bulması gerekecekti. Belki de Sabber dilinde *insanlar* anlamına gelen *Kanit* ismi. Malar'ın homurdanması ve şaşkın bakışları dikkatini çekti. Tekrar deneyip, "Değişim'de zaman çok tuhaftır," dedi. "İhtiyaç hissettiğimizde ya da istediğimizde geri döneceğiz. Bu şekilde çalışıyor."

"Bunu başta söylemeliydin." Malar tekrar yere uzandı ve karnını tutarken, homurdanıp yana döndü. "O zaman burada biraz daha uzanacağım." Gözlerini kapadı.

Asistan elinde kılıcıyla yaklaşık otuz metre genişliğindeki kitapsız açıklıkta, ortadaki çemberin çevresinde devriye gezmeye başladı.

Evar arkasına yaslandı ve dirseklerini kaldırdığı dizlerine dayayarak Livira'ya baktı. "Pekâlâ," dedi. "O halde ikimiz de Sabber oluyoruz."

“Evet.” Livira onun insan olmayan ama insanlık dolu iri, kehribar rengi gözleri karşısında kendini rahatsız hissetti. Orada zekâyı, şefkati, Evar’la zaten ilişkilendirdiği şeyleri ve çok daha karmaşık başka duyguları da gördü. Bakışları onu utandırıyor ama gözlerini kaçırmamasını da istemiyordu.

“Seni kandırmak istememiştim,” dedi Evar.

“Ben de istemedim.” Livira ona nasıl göründüğünü merak etti. Küçük, çelimsiz, belki soğuk ya da tüysüz, onun gibi uzuvlarını kaplayan küçük ince tüylerden yoksun. “Ona söyleyecek misin?”

“Kime?” Kaşlarını çatı.

“Kitabındaki kadını. Onu bulduğunda.” Livira ikisinin de Evar’ın hatasına güldüklerini hayal etti. Bir insanı öptüğü zamanı.

Evar, sanki bir şey itiraf etmesini bekliyormuş gibi meraklı gözlerle ona baktı. Bir anlık sessizlikten sonra omuz silkti ve elini kulaklarına götürdü. “Okumam gerektiğini düşünüyorum.” İnce ciltli kitabı çekip çıkardı. “Yani bana okumamamı söylüyor. Daha ilk sayfada. Aslında tek söylediği bu. Ama...” Parmağını sayfaların uçlarında gezdirdi. Livira, yıllar önce yerleşim yerine geldiğinden beri ilk kez Sabberların -Kanitlerin- her bir elinde sadece üç parmak olduğunu ve her birinin ucunda kör, siyah bir pençe bulunduğunu fark etti. Clovis pençelerinden sadece biriyle onu neredeyse öldürmüştü. “Ama ben artık bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesini aştım.”

“Bekle.” Kapak tasarımı Livira’nın dikkatini çekti. Bir dairenin sınırları içinde durmaksızın kendi üzerine kıvrılan silik çizgiler, ipliklerin birbirini en yoğun şekilde kestiği yerde ışığın bir oyunu olarak ortaya çıkan bir figür. Bu ona Ella’nın rüzgâr otu heykelini anımsattı. Sabberların geldiği gün Livira’ya verdiği, yarım kalmış, derinliklerinde bir çocuk ima edilen heykel. “Bekle...”

Evar bekledi ve Livira bir nedeni olmadığını fark etti. Çantasını silke-rek kucağına aldı ve açtı. “Ben...” Bütün çalıntı sayfalarını topladığı çalıntı kapağı çıkardı. “Ben yazıyordum.”

Evar donakaldı, gözleri büyüdü ve parladı. Yavaşça kitabını uzattı. Kitap onun elinde hep küçük kalmıştı. Ama Evar çok büyüktü.

Kitabını uzatırken Livira’nın kollarının arkası karıncalandı. Onun kitabının kapağındaki silik desen dışında ikisi de aynı kitaptı. İki farklı elde aynı kitap. Çok farklı ama ikisi de titriyordu.

Kitaplar birbirine dokunduğunda ne bir patlama oldu ne de tüm atomları yeniden düzenleyip dünyaya yayılan bir sarsıntı. Sanki bir tanrı, zamanın başlangıcından beri okudukları bir hikâyenin son sayfasını çe-

virmiş gibiydi. Livira nefesinin kesildiğini ve yerini kısa, ağırlı soluklara bıraktığını fark etti. Zaten çok fazla ağlamış gözlerinden yaşlar akıyordu ve nedenini söyleyemiyordu.

Her ikisinin parmakları birbirine geçmişti ve ellerinde tuttukları tek bir kitap vardı.

“Bu ne anlama geliyor?” Livira zayıf bir sesle konuştu. Livira ne anlama geldiğini biliyordu ama onun söylediğini duymak, anlamasını sağlayabilirdi.

Evar merakla başını salladı, kitabı Livira’ya teslim etti.

“Hatırlıyorum... Hatırlıyorum. Geri geliyor.”

Livira kitabı göğsüne bastırdı. İçine kalbini dökmüştü. Kaleminin sayfalarda maceradan maceraya, hayal gücünün zincirlerinden kurtulmuş bir şekilde dolaşmasına izin vermişti. Ve tüm bunlar olurken Evar onun yanında yürümüş, onun yanında koşmuş, aylara uçmuş, denizlerin en karanlık derinliklerine dalmıştı. Livira yazmıştı. Evar yaşamıştı. Onunla birlikte.

Malar öksürdü ve doğrulup oturdu. “Bir adam bu kadar hırıltı ve homurtuyla uyuyabilirse ne âlâ. Hadi, gidelim.”

Ve Livira ve Evar -bu bilgiyi sindirebilmek için alana ihtiyaçları olduğunun tercüme edilmesine gerek olmadan- hemfikir oldular.

*

Dördü -kılıç taşıyan asistan, Sabber yani Kanit, kütüphaneci ve asker- çok daha yavaş bir dönüş yaptı. Livira kitap sütunlarını incelerken, istediği kitabın en altta olmasının ne kadar can sıkıcı olabileceğini düşündü. Kafasındaki kütüphane haritasına odayı yerleştirmeye çalıştı. Evar bir Mekanizma’ya sahip olduklarını söylemişti ve Mekanizma’ya sahip, okuma odası olan tek bir oda biliyordu. Bu o odaya hiç benzemiyordu -diğerinde granit raflar vardı ve bu odanın granite en çok yaklaştığı şey tozundaki kırmızı bir pürüzdü- ama kütüphanede nadiren değişse bile birkaç yüzyıl içinde pek çok şey değişebilirdi.

“Ve sen hayatın boyunca burada kapana mı kısılmıştın?” Livira Kanit dilinde gürleyip hırladı.

“Nesillerdir.”

“Bugün bir şey öğrendim.”

“Ona ne söylüyorsun?” Malar araya girdi. “O düşman, unutma.”

Livira içini çekti. “Biliyorum.” Koridor boyunca dağılmış cesetleri gözünün önüne getirdi. Odasında olsaydı bunlardan biri kendi olabilirdi. Eğer Yute onu evine çağırmamış olsaydı. “Onlara kelimenin tam anlamıyla böyle diyoruz. Sabber.”

“Ne diyor bu?” Evar’ın sesinde şüphe vardı. Livira’nın dil becerisi bu tür nüansları algılayamayacak kadar temel seviyede olmalıydı ama Değişim onun anlamını zihnine yerleştirirken birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca kulaklarının onun konuşmasını duyduğunu varsaydı. Bu Heeth Logaris’in uğruna ölebileceği bir eğitim seviyesiydi. Eğer Sabberlar onu yarım gün önce öldürmemiş olsalardı.

“Bugün bir şey öğrendim,” diye tekrarladı Livira. “Kütüphanede benim -hiçbir insanın açamadığı- açamadığım ama senin halkından herhangi biri için açılacak kapılar var. Ve senin türünün, Kanitlerin, açamayacağı ama herhangi bir insan için açılacak kapılar var. Ve ikimizin de açamayacağı başka kapılar da var.”

“Sence...”

“Bilmiyorum. Ama denemeye değer, değil mi?”

Evar rotasını değiştirdi ve onları kitapların tek sütunlar halinde sadece beş ya da altı yükseklikte istiflendiği, üst kısımlarının hafifçe dalgalı bir yüzey izlenimi verdiği bir açıklığa götürdü.

Livira başını çevirip yanında yürüyen kılıçlı Asistan’a baktı. Çok sayıda gördüğü saf asistanların aksine bu ve havuzun yanında geride bıraktıkları asistan, yeni bir diş gibi parıldayan mine beyazı ya da Kaçışlar tarafından bozulmuş bir asistanın gri veya siyahı değildi. Bunun yerine bu çift kirli beyaz, fildişi ve krem renginde, yer yer neredeyse sararmış, soluk gri dikişlerle bazı yerlerinden vurulmuş görünüyorlardı.

Ona dönük tarafı sanki büyük bir ısıya maruz kalmış gibi buruşmuş, erimiş bir dokuya sahipti.

“Asistanlar kılıç taşımaz.”

“Ben taşırım.” Asistan gözlerini ileri dikmiş, sürekli tetikteydi.

“Neden?” Kılıçlı bir asistan gördüğünü hatırladı. Yedinci odadan kaçan siyah asistan, Yamala’nın onlara rehberlik etmesi için çağırdığı asistana vurmak için kendine bir kılıç yapmıştı.

Asistan onu görmezlikten geldi.

Livira bozulmuş asistanın, Yamala’nın asistanına kaşı ve yanağı boyunca bir yara açtığını hatırladı. Bu yara onun da bozulmasına izin vermişti. “Bana bak.”

Asistan yüzünü ona çevirdi. Aynı yara vardı.

Livira yürümeyi bıraktı ve bir adım geri çekildi. “Evar. Bu asistana güveniyor musun?”

Evar döndü. “Güveniyorum,” dedi ve bir elini onun omzuna koydu. “Sen de güvenmelisin. Eğer Asker ölmemizi isteseydi hepimiz ölmüş olur-

duk. Clovis bile onu yenemez.” Evar gülümsemeden bir ona bir de diğeri-
ne baktı. “Ayrıca bence senden hoşlanıyor.”

Asistan hiçbir şey söylemedi, sadece tehlikenin yaklaşabileceği hatları
izlemeye devam etti.

“Gel hadi.” Evar Livira’nın bakışlarından kaçarak yoluna devam etti.
“Kapıyı açıp açamayacağını görmek istiyorum.”

*

Oda duvarının uçsuz bucaksız genişliğine yerleştirilmiş, yüz metrelik
bir koridor boyunca devasa beyaz kapıya yaklaştılar. Doksan yedinci odada
Livira’nın açmadığı iki kapı vardı. Evar’ın Mekanizması’nın konumuna
bakılırsa bu farklı bir çıkıştı. Doğrusu bunu açabilmesi gerekirdi.

Livira boynunu uzatıp kapının boyuna baktı. Arkasında Malar, Asistan
ve Evar sırada bekliyordu. Livira odaklanacak bir şey bulduğu için mut-
luydu. Evar hayal kırıklığını gizleyemiyordu. Kendi düşünceleri içinde
kaybolmuş, Livira’ya zar zor bakabiliyordu. Hayatını gizemli kadını, onu
bir şekilde tanımlayan, kasvetli bir varoluşta ona anlam veren bu mucizeyi
bulmayı bekleyerek geçirmişti. Kız kardeşi gibi vahşi, görkemli ama bilge,
sevgi dolu, duruşu ve bilgeliği olan bir yaratık bekliyordu. Karşısında ise
kendi türünden bile olmayan, kendi türünden olanların çoğu tarafından
hor görülen, sorularla ve keskin açılarla dolu, sakinleşemeyen ya da kendi-
sinden bekleneni yapamayan sıkı bir Dustlı vardı. Kapının beyaz genişliği
onu tekrar âna döndürdü.

Livira tekrar asistana baktı. Evar ona Asker diyordu.

“Bu kapıyı istediğin zaman açabilirdin. Neden açmadın? Bilmemiz ge-
reken bir şey mi var?”

“Kapıları açmak bana düşmez. Kapılar amaçlandığı gibi hizmet eder.”

“Ama *açabiliyorsun* değil mi?” Livira, Yute’un yozlaşmış bir asistanın
kapıları açamayacağını söylediğini hatırladı.

Asistan cevap vermedi.

“Hiç diğer tarafa geçtin mi?”

“Evet.”

“Yakın zamanda mı?”

“Yakın zamanı tanımla.”

“Son elli yıl içinde.”

“Hayır.”

“Açmak güvenli mi?”

“Hiçbir şey güvenli değildir.”

Malar kendisiyle hemen hemen aynı boyda olan Asker’in önüne geçti

ve alınları neredeyse birbirine değene kadar yaratığın kişisel alanına girdi. “Erkek arkadaşından pek hoşlanmıyor olabilirim ama bu herif...”

Livira arkasını dönerek kapıya doğru uzandı. Bir an için kapının ona direneceğini düşündü ama onun yerine parmakları sadece sisle karşılaştı ve her yöne dağıldı. Arkasından gelen Evar’ın nefesi, sanki doğduğu günden beri göğsünde tutuyormuş gibi geldi.

Her zaman daha büyük bir balık olduğu söylenir. Ancak evren, döngüleri esnemelere tercih eder. Aslında en büyük balık vardır. Doğru olan, ziyafetçiye ziyafet çekecek bir şeyin her zaman var olduğudur. En büyük balıklar, eninde sonunda birçok küçük balık tarafından yutulur.

Bir Olta Balıkçısının Yol Arkadaşı, J. R. Hartley

61. BÖLÜM

EVAR

Evar yürümek yerine resmen kapıya daldı. Hafıza seli onu boğmakla tehdit ediyordu. Her adımda yeni bir şey, çektiği her iplik bir düzine daha fazlasını çekiyor, kitaplar devrilen bir raftan yuvarlanıyor, onu tüketmeye yetecek kadar fikir sunan, sindirilemeyecek kadar çok olan kitapların her biri başlı başına ve kendi içinde bir hikâye, bir dünya sunuyordu. Ama uzaklaşmak yerine etrafını sarıyor, işgal etmek için kendi anlarını bekliyorlardı. Livira'ya her bakışında selin şiddeti artıyor, yaşamadığı hayatların görüntüleri, görmesi zorlaşana kadar görüşüne baskı yapıyordu. Bu his başının dönmesine, halsizliğe ve biraz da midesinin bulanmasına neden oldu. Hayaleti uzun zamandır rüyalarını dolduran kadının önünde kusmak, onun kendisi hakkındaki düşüncelerini yüceltmeyeceğinden arkasını döndü.

Kuzey kapısına ulaştılar. Hayatı boyunca kaçırmaktan başka bir şey düşünmemiş olmasına rağmen Evar aklını o anda zor tutuyordu. Zihnindeki yaradan başka anılar yükseldi. Livira'yla birlikte çıktıkları ama hiç çıkmadıkları yolculuklar, keşfettikleri ormanlar, geçtikleri denizler, yabancı semalar altındaki öpücükleri. Ama bunlar Livira onun bir düşman, bir Sabber olduğunu bilmeden, onun tuhaflığını, kırılğan güzelliğine kıyasla kaba çirkinliğini görmeden önceki öpücükler olmalıydı.

Livira, insanların cıvılcıvılcı kuş diliyle ona cevap veren Asker'le konuşuyordu. Bu dil, sanki gerçek kelimeler bitmek bilmeyen bir zincire diziliyor ve kulaklarının yanından hızla çekiliyormuş gibi ona neredeyse mantıklı gelmişti.

Karşılıklı konuşma devam etti ve Evar yer yer bazı tanıdık kelimeler fark etti. Sonra savaşçı Malar, Asker'e meydan okuyormuş gibi öne çıktı.

"Bu serseri... Senin erkek arkadaşın... Falan..."

Evar, Malar'a bakmak için başını kaldırdı. Adamı kesinlikle anlıyordu. Bu, Livira'nın kitabının ilk sayfasında okuduğu dildi. Değişim'in, Livira'nın onunla konuştuğu ve Mekanizma'da geçen yıllarda konuştuğu aynı dildi. Kelimeleri kendisinin çıkarıp çıkaramayacağını görmek için ağzını açtı ama tam o sırada kaçışını her zaman engelleyen büyük beyaz duvar eriyerek hiçliğe dönüştü.

Üç yaratık onları bekliyordu. Birbirinin aynısı olan, yüzleri kapının karşı tarafına yapışmış bir şekilde duruyor gibi görünen üç yaratık. Biri duvarın iki yanında, biri de tam ortada, uzanıp dokunabilecekleri kadar yakında, hareketsiz duruyorlardı. Evar'a kitap kalesinde onu yakalayan tırpan elli Kaçış'ı hatırlattılar ama bunlar çok daha sağlam, ondan bir baş daha uzun ama çok daha katı, oluklar ve plakalar boyunca krem, neredeyse sarımsı bir beyazın ilginç bir kombinasyonu olan zırh plakalarıyla kaplı böceksiler, çıkıntıları siyah veya mavinin en koyu tonuna doğru gölgelenen yaratıklardı. Ona tırpan elleri anımsatan çıkıntılar daha çok sağ kollarından çıkan zırh plakası parçalarıydı ve uzanma mesafelerini bir metreden fazla arttırıyordu. Kafaları geriye doğru savrulmuş ve zırhlı kuyuların derinliklerine yerleştirilmiş yarım düzine siyah gözle bezenmiş küt, dış kafataslarından ibaretti.

"Bunlar rehber mi?" Livira önündekine baktı, cüssesi karşısında âdeta ufalmıştı.

Tek cevap yüksek bir iniltiydi. Evar sesin kaynağını araştırdı. Yaratıkların zırhlarının dikiş yerlerinde küçük delikler vardı. Solungaç delikleri. Kelime aklına geldi: Solungaç delikleri. Böceğin, vücudunun ihtiyacı olan kısımlarını beslemek için hava çektiği delikler.

"Nefes alıyor." Evar, Livira'nın omzunu tuttu ve onu geri çekti.

Livira'nın itiraz çılgınlığı üzerine, mermi silahlarının atışları olabilecek kadar gürültülü, hızlı bir dizi tıkırtı havayı deldi. Yaratığın tüm vücudu esnedi ve titredi; uykunun tarifsiz ağırlığı bir anda silkelenip atıldı. Altı uzvundan dördünün üzerinde bir adım öne çıktı ve rahatsız edici bir hızla, önce Livira'yı daha sonra da Evar'ı şişleyebilecek bir yörüngeye dikenini sapladı.

Asker bu hamleyi önledi ve vücudunu sivri ucun yan tarafına fırlatarak onu savuşturdu. Malar, Evar'ın daha önce insanlarla ilişkilendirmediği bir hızla saldırdı. Kılıçları canavarın zırhını sıyrıp geçtiğinden çok az hasar verdi.

“Kaçın!” diye bağırdı Asker.

İki tarafa da bakınca yaratığın yoldaşlarının çatışmaya yaklaşmakta olduğunu gördü. Evar birini geride bırakma pahasına da olsa savaştan kaçmaktan nefret ediyordu ama Asker’e olan inancı çok büyüktü. Yardımcı neredeyse yok edilemez ve ölümcüldü. Öte yandan Livira son derece kolay yok edilebilirdi ve Malar yetenekli bir katil olmasına rağmen tecrübeleri onun kendisi için bile ölümcül rakiplere karşı koyduğunu ve kendini öldürtebileceğini göstermişti.

Asker böceği andıran yaratığın menzili içinde döndü ve kılıcını bacak zırhının bir eklemine sapladı. Yaralı yaratık tüm vücudundan yayılıyormuş gibi görünen korkunç bir çığlık attığında, nefes deliklerinden tiz bir ısıklık, karnından derin bir zonklama sesi yükseldi. Kütüphanenin hareketsizliğinde kilometrelerce öteye taşınabilecek türden bir sestti.

Asker tüm ağırlığını kullanarak kılıcını döndürdü, eklem içinde çevirdi ve zırhı parçaladı. Yaratığın destek veren diğer üç uzvundan biri -ağır zırhlı bacakları- bir kol gibi yukarı uzandı, Asker’i yakaladı ve onu mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere çarptı. Asker’in beyaz bıçağı parladı ve ayak parmaklarına benzeyen uzantılar havaya uçtu. “Kaçın!” diye tekrar bağırdı ve dönerek ayağa kalktı.

Evar, Livira’yı tek kolunun altına alıp koşmaya başladı. Onun çığlıkları Malar’a sunabileceği en ikna edici argümanın kesinlikle en etkilisiydi. Aslında Livira sadece bir kez çığlık atmıştı ve bu çığlıkta korkudan çok öfke vardı ama Malar’ın peşlerinden koşması için yeterliydi.

Dönüp odaya tekrar hızlıca bir göz attığında yaratıkların hiçbirinin peşinden gelmediğini, bunun yerine güçlerini birleştirerek Asker’i yere sermeyi tercih ettiklerini gördü. Bir tanesi ona yandan vurdu ve sendeledi. Bundan sonra Evar, üç iri böcek benzeri yaratık Asker’e dört bir yandan saldırırken sadece beyaz parıltılar görebildi.

Evar bir an tereddüt etti. Devasa Kaçış Asistan’ı kırmıştı. Ona her zaman yok edilemez gibi gelmişti ama öyle değildi. Asker de yara almıştı ve onun da kırılma noktası olacaktı.

Evar ve dövüş arasında duran Malar, Evar’ın döndüğünü görünce yavaşladı.

Livira, Evar’ın kolunun altından, “Onlarla dövüşmesine izin verme,” dedi. “Ölecek.”

Evar başını salladı. “Takip et!” İnsan dilinde bağırdı ve havuza doğru koştu.

*

Evar, Livira'yı odanın girişinde yere bırakıp yardımsız koşmasına izin verebildi. İki insanın yetişebileceği bir hızda koşarak onları nefes nefese havuza getirdi. Asistan onları kitap duvarında karşılamaya geldi.

"Yaratıklar Asker'e saldırıyor," dedi Evar. "Gerçek yaratıklar, Kaçışlar değil, böceksiler. Büyük olanlar. Üç taneler." Enlerini göstermek için kollarını uzattı.

"Kapıyı açtın." Asistan Livira'ya baktı. Gözlerinde Evar'ın daha önce hiç görmediği kırmızı bir parıltı vardı.

"Onları buraya hapsettin," diye karşılık verdi Livira. "Yüzlerce yıl boyunca. Mahkûmlar!"

Asistan parıltı azalırken, "Kapıları açamıyorum," dedi. "Ben kirliyim."

Kirli mi? Asistan, Evar'ın hayatındaki en saf şeydi.

"Bekle! Nereye gidiyorsun?"

"Skeer'a karşı Asker'in yanında savaşmaya." Asistan duvardan atladı ve Asker'den daha hafif bir iniş yaptı. "İnsanları Değişim'e geri götür."

"Yardım edebilirim." Evar, Asistan ve Livira arasında bakıp durdu. "Bekle!"

"Ben edemem." Asistan koridora doğru koşmaya başladı. Evar onun daha önce hiç koştuğunu görmediğini fark etti.

Onun peşinden koşmaya başladı. "Bekle! Lütfen!" Durakladı ve Livira'ya baktı. Her ikisi de kalbinden bir parça taşıyordu ama Asistan'ın ne kadar yeri olduğunu hiç anlamamıştı. Yıllar boyunca Livira onun ruhundaki yerini parça parça almış, iddiasını o kadar yavaş bir gizlilikle ilerletmişti ki Evar bunu hiç fark etmemişti. Diğerleri Livira'nın sabrının ve bağlılığının ruhunun bir parçası olduğunu ve hayatlarının süresinin onun için hiçbir anlamı olmadığını, varlığının sonsuzluğunda bir kıpırtı olduğunu söyleyebilirlerdi. Evar onlarla aynı fikirde olabilirdi ama içindeki derinlikler ona karşı çıkıyordu.

Livira'nın iddiası farklıydı, çok çeşitliydi ve her geçen an daha da büyüyordu ancak onu Livira'ya zincirleyen anılar, karşısındaki kadının değil, Mekanizma'nın onu eğlendirmek ve hayal gücünün manzarasında gezdirmek için yazdıklarından oluşturduğu hayaletin anılarıydı.

Onu kararlı kılan şey, kız kardeşinin bir çizdiği kadar küçük bir şey Livira'yı neredeyse öldürebilecekken Asistan'ın zarar görmeyeceğine olan inancıydı. Birinin onun yardımına ihtiyacı vardı. Diğerisi ise yardım için gittiği kişiydi.

"Gitmemiz gerek." Livira'nın eline uzandı ve onu havuza doğru götürmeye başladı.

“İyi olacaklar mı?” Livira kaşlarını çatmış Asistan’ın arkasından bakıyordu.

“Evet.” Evar, Asistan’ın bu Skeer adlı böceklerden daha büyük böceklerle başa çıktığını görmüştü.

Livira yönlendirilmesine izin verdi. Malar da onu takip etti.

Havuzla ulaşıldı ve harap olmuş ekinlerin arasında durdular. Evar, birkaç ay önce ektiğinden beri baktığı çiğnenmiş lahanaya baktı. Tam olarak belirleyemediği bir nedenden ötürü gözleri yaşardı. Aptalcaydı. Onlar sadece bitkiydi. Daha fazlası yetiştirilebilirdi.

“Hadi, gel.” Hâlâ Livira’nın elini tutuyordu. Aralarında oluşan ısının vücut ısıyla pek ilgisi yoktu.

Atladılar ve havuz onları içine aldı.

Geri dönemezsiniz. Zaman bir nehirdir ve ona karşı yüzemezsiniz. Geri dönemezsiniz. Dün sizi beklemez. Geçmiş yanar. Geri döndüğünüzde bulacağınız şey küller olacaktır.

Okul Buluşması, Ian Evans

62. BÖLÜM

EVAR & LIVİRA

Evar, yanında Livira'yla birlikte havuzdan çıktı. Ormandaki manzara pek değişmemişti. Sanki Malar ve Livira'yla odada geçirdikleri bir saat ve daha fazlası Değişim'in zamanının hiçbirini işgal etmemişti. Clovis hâlâ Yute'a ters ters bakıyordu. İnsan mülteciler hâlâ gelmeye devam ettikleri geçidin yanında kümelenmişlerdi. Yamala hâlâ bir kenarda durmuş, *düşmüş* asistan arkadaşını inceliyordu. Kerrol, Yute'un sözlerini inkâr etmek için çırpınan Clovis'in kafasının içindeki her çatışmanın yüzündeki seğirmelerden belli olduğunu görür gibi büyülenmiş bir halde onu izliyordu. Eğer bu gerekçe, bir asistan ya da ona yakın bir şey dışında herhangi başka bir kaynaktan gelseydi daha ilk tartışmalarını bitirmeden bağırsaklarını deşerdi.

Evar, Yute gibi çelimsiz bir yaratık şöyle dursun Clovis'le savaşı arasına birinin gireceğini hiç düşünmemişti. Ama onun sakin mantığı, Clovis'in hayatını mahveden türden herhangi birini öldürme arzusuna binlerce kesik atıyor gibiydi. Yine de havada vahşet titriyordu ve Yute'un mucizevi bir şekilde kurduğu denge bıçağın iki tarafına da kolayca düşebilirdi. Değişim'in çeviri konusundaki ısrarı çirkin zihinli, tek gözlü insan zalim ağzını açıp havayı daha fazla fikriyle lekelerse onları bir anda batırabilirdi.

Livira, Evar ve Malar'ın önünde koşuyor, sanki birini arıyormuş gibi başını sallıyordu. Malar bir yemin mırıldandı ve onu takip etti. İkili Clovis'e geniş bir alan bıraktı. Peşlerinden giden Evar, Malar ve Clovis arasındaki hızlı bakışmayı gördü. Katilin katile bakışı. Aslında ne Kaçışların ne

de Mekanizma'nın yarattıklarının tam anlamıyla hayatta olmadığını varsayarsak Clovis'in canını almaya en çok yaklaştığı kişi Malar'dı.

Yüzleri endişeli iki kız Livira'yı selamlamak için mülteci grubundan ayrıldı. Evar'ın Livira'nın arkasından gelişi, ikilinin korku çılgınlıklarıyla sarılmaktan ve el ele tutuşmaktan ürkererek geri çekilmelerine neden oldu. Elleri titreyen genç bir erkek kadınlardan birini korumak için öne çıktı. Kalabalıktaki diğer erkekler -sorun çıkaran tek gözlüye yakın olan erkekler- mermi atan silahların çelik namlularını ona doğrulttu.

"Hayır!" Livira aralarına girdi. Gerçi zayıf bedeniyle onun tamamını zorlukla koruyabildi. "O, Malar'ın hayatını kurtardı!" Bu kadarı yeterli görünüyordu. Tabii şimdilik. Silahlar hafifçe inmişti. İki arkadaşına dönerek onları tanıştırmaya başladı. "Bu Evar Eventari, Neera."

İnsanların siyah bir yele olarak gördüğü saçları olan kız, gergin bir öksürükle ona baktı.

"Evar, bu Neera, en eski arkadaşlarımdan biri. Ve Katrin." Livira, eşinin kollarından uzaklaşmaya devam eden daha iri yapılı, daha kahverengi saçlı kızı işaret etti. "Ve başkaları da geliyor. Yakında." Geçitten tökezleyerek çıkan, hepsi öksüren ve duman kokan insanlara endişeyle baktı. "Katrin ve Neera daha önce benimle birlikte büyüdü. Daha önce..."

"Benim türüm sizi evlerinizden sürmeden önce." Evar başını öne eğdi. "Üstat Yute kız kardeşime ailesini öldüren insanların siz olmadığını açıklarken umarım sempatimi ve üzüntümü kabul eder ve halkınıza karşı gelenlerle şeklimden başka hiçbir şey paylaşmadığımı kabul edersiniz."

*

Evar arkadaşlarına hitap ederken Livira'nın bakışları her an Arpax, Jella, Meelan ve Salamonda'nın gelebileceği solmakta olan geçide kaydı. Arkalarındaki küçük kalabalığın içinde Serra Leetar'la göz göze geldi. Leetar, Lord Algar'ın yanından ayrılmıştı ve geçidi izlerken çelişkili duygularla boğuşuyor, seytelen insan seli arasında kardeşini arıyor gibiydi. Kapının ışığı artık yakıtının son sınırına gelmiş bir alev gibi azalıyordu. Livira Neera'yı geçip Katrin ve Jammus'ın yanından geçerek diplomata yaklaştı.

"Meelan seninle miydi?" diye sordu Leetar. "Onu gördün mü?"

"Ben..." Dumandan kararmış bir adam portaldan içeri yığıldı, teni kıpkırmızıydı, giysileri alev alev yanıyordu. Diğerleri ona yardım etmeye çalışırken boğulur gibi çimlere düştü. Livira'nın sesi kesildi. "O benimle birlikteydi. Meelan ve diğerleri. Anlamıyorum. Tam arkamdaydılar. Tam arkamda."

Livira, Leetar'la göz göze geldi ve gözlerini yaşlı buldu. Elleri birbirin-

den birkaç santim uzakta durdu, daha sonra buluştu. Her biri diğerinden ihtiyacı olan gücü almaya çalışıyordu.

“Onlar... Onlar kaçmış olabilirler,” dedi Leetar umutsuzca.

Yollarını kaybetmiş olsalar da dumandan kaçabildikleri ve alevlerin önüne geçebildikleri doğrudu ama uzun vadede cehennemi geride bırakamazlardı. Ve Livira’nın çizdiği geçitten de geçemezlerdi. O kadar insanın geçişinden sonra içinde yeterince güç kalmış olsa bile Livira ayrıldığında koridorlar dumanla kaplanmıştı. Artık kimse o odadan geçemezdi. Livira ve Evar’ın bir zamanlar adım atıkları ve havanın Livira’nın ciğerlerini daha ilk nefesinde öldürmeye başladığı öteki dünya kütüphanesi kadar kötü olabilirdi.

“Yine de sana zarar vermedi.” Livira tekrar Evar’a döndü.

“Ne zarar vermedi?” Kafası karışmış görünüyordu.

“O diğer dünyadaki hava. Zehirlendiğim yerdeki hava.”

“Ben hayalettim.”

Livira, Malar’a baktı. “Oraya geri dönersek hepimiz hayalet olacağız.” Geçidi işaret etti. “Sen, ben ve Evar.”

Şaşkın şaşkın bakma sırası Malar’daydı.

Evar başını salladı. “Ben de geleceğim tabii ki. Ama geri dönersen tek yapabileceğin onların cesetlerini bulmak ya da daha kötüsü ölmelerini izlemek olur. Onlara yardım edemezsin.” Yüzünde sadece sempati ve sanki onun ne hissedeceğini hayal ediyormuş gibi acı dolu bir ifade vardı.

“En azından bilirim!” Livira istemeden sesini yükseltmişti ve şimdi Yute’un, Clovis’in, aslında hepsinin konuşmayı bırakıp ona baktıklarını fark etti. Yute’a baktı ve o anda onu tanıdığı ilk günden ve çok daha öncesinden beri onunla birlikte yürüyen kederi anladı. Kızı kütüphanede kaybolmuştu. Ona kızının bedenini görmenin, bilmediği onca uzun yıldan daha iyi olup olmayacağını sormayacaktı. Bu çok acımasız bir soruydu ve cevabını zaten biliyordu. “En azından ben bilirdim.”

Livira, kızıl saçlı Kanit’in ona yaklaşmasını umursamadan Yute’un yanına gitti. Her ikisini de şaşırtacak şekilde onun soğuk, beyaz ellerini avuçlarının içine aldı. Yute hiçbir zaman dokunmayı seven biri olmamıştı.

“Arpax, Salamonda ve diğerlerinin peşinden gidiyorum,” dedi. “Geri döndüğümde senin hâlâ burada olmanı sağlayabilirim, değil mi?”

“Yapabilirsin.” Başını salladı. “Bu ormanda daha önce olmuş olana geri dönemezsin ama zamanın yürüyüşünü, bir ağacın gövdesindeki reçinenin akışı kadar yavaşlatabilirsin.”

“O zaman beni beklemeni istemeyeceğim.” Livira gülümsemeyi başardı. “Seni bekleteceğim.”

Yute'un cevaben gülümsemesi daha ufak ve hüzünlüydü. "Görüyorum ki tavsiyeme uymuşsun," dedi.

Livira onun bakışlarını takip ederek, Neera ve Katrin hızla ona koşarken çantasına tıktığı kitaba baktı. "Nereden bildin? Elime aldığım herhangi bir kitap olabilirdi."

"Kütüphanedeki kitaplar benim uzmanlık alanım." Bu kez gülümsemedi. "Bu belki de içlerinde en tuhaf olanı çünkü hikâyesi zamanın akışındaki yaratıkların asla ayak basmak istemediği bir yer olan Değişim'de geçiyor. Onu iyi koru Livira." Duraksadı ve Yute'dan hiç beklenmedik bir hareketle ellerini sıktı. "Benim için bir onurdu."

Livira ona şaşkınca gülümsedi. "Geri döneceğim. Gittiğimizi bile anlamayacaksın." Adam o kadar ciddi görünüyordu ki Livira onu neşelendirmek için garip bir dürtü hissetti. "Ben bir hayalet olacağım. Hiçbir şey bana zarar veremez. Ve Malar da yanımda olacak."

Livira geri çekildi ve ellerinin kendi ellerinden kurtulmasına izin verdi. Yamala'nın yanından geçerken kadına bir bakış attı ve kısık sesle, "Benim için ona göz kulak ol," dedi. "Üzgün görünüyor."

Yamala da gülümsemedi.

"Biz zamanın ateşine adım attık ama yanarken bile alevlerin arasından bize doğru gelen şeyin aksini görüyoruz."

Livira başını salladı. Geri döndüğünde çiftin tuhaf melodramına ayrıracak zamanı olacaktı. Dönmeden önce dudaklarından tek bir nefes bile geçmesine izin vermeyecekti.

"Hadi, gelin!" Malar ve Evar'ı çağırarak mültecilerin arasından geçide doğru dirseğiyle yol açtı. Ve ilerlerken ormanın onlarla dolu olduğunu, askerlerin sivillerden çok daha fazla olduğunu fark etti. Evar'ın da onunla birlikte olacağına sevinmişti. Görünüşe göre askerlerin öfkelerini Clovis ve diğer Kanitlerden çıkarmalarını engelleyen tek şey bu büyümlü ormanın kendi türlerinden daha kaç kişiyi barındırabileceğini tam olarak bilmemeleriydi.

Hayaletler etrafımızı sarar. Onların akıntılarında yüzer, onları içimize çeker, hayatlarımızı onların önünde yaşarız. Ve yine de sadece bizim tarafımızdan değil, birbirleri tarafından da görülmezler. Çok sayıda yalnızlık, çığlıklarla dolu kalabalık bir sessizlik.

Crath Şehrinin Laneti, Olidan Ancrath

63. BÖLÜM

LİVİRA

Livira'nın önündeki koridorda öylesine yoğun bir duman vardı ki kollarının uzanamadığı rafları göremiyordu bile. Az önce adım attığı geçidin zayıf ışığı ona zar zor ulaşıyordu ve bir an için Arpix ve diğerleri buraya gelirlerse onları aramak için geçidin son gücünü de boşa harcadığını göreceklere diye paniğe kapıldı. Kurtuluşa dokunma mesafesinde boğularak öleceklerdi. Ama şu anda herhangi birinin odada dolanabileceği fikri, suçluluk duygusunun uzun süre ayakta kalması için çok uzaktı.

“Sıcak görünüyor.” Malar yanında belirdi. “Neden hissedemiyorum?”

“Burada hiçbir şey hissedemezsin.” Evar onun diğer tarafından çıktı. Bir elini en yakındaki kitapların arasında gezdirip ürperdi. “Kötü yazı dışında.”

Gerçekten de sıcak görünüyordu. Turuncu renkte bir ışık dumanı içerdiren aydınlatılan kütüphanenin her daim var olan ısıltısını lekeliyordu. Kül tanecikleri hafif bir yağmur gibi düşüyordu.

“Onları bunun içinde nasıl bulmayı düşünüyorsun?” Malar gözlerini kısarak koridora baktı. “Yanmıyor olsa bile burada birini asla bulamazsın. Burası bir labirent. Bugünden önce bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum.”

Livira tam olarak bu soruna odaklanmıştı ve geri dönme kararını vermeden önce çözüm aklına geldi.

“Volente!” Arpix'in ses tonunu uyarlayarak bunu hem bir bağıris hem de bir emir gibi söyledi.

Evar ve Malar iri gözlerle ona baktılar.

Hiçbir şey olmadı. “Volente!” Köpeğin bir hayaletin sesini duyamaya-bileceğini ilk kez fark ederek daha yüksek sesle bağırdı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Evar.

“Deniyorum.” Livira sesindeki ani çaresizliğe engel olamadı. Volente’nin siyah ağzını rafların arasında görmeyi umarak etrafına bakındı. “Volente! Lütfen gel. Bu Arpixon için. Onu sevmiştin!”

Belki de köpek zaten gelecekti ya da belki yanan kütüphaneye meydan okumasına neden olan şey Arpixon üzerine titremesine dair güzel anılarıydı. Her iki durumda da devasa tazi en yakın raflara doğru sıçradı ve hem Malar’ın hem de Evar’ın geriye sıçrayıp kılıçlarını kaldırmalarına neden oldu.

“Arkadaş canlısıdır.” Livira onu korumak için ilerleyen Malar’a el salladı. “Bizim için Arpixon’i bulacak.”

“O bir rehber mi?” Evar, Volente’ye baktı. “Onlar hakkında bir şeyler okumuştum. Sadece kitapları bulmuyorlar mı?”

Livira başını salladı. “Bulurlar. Ama Arpixon ya da Meelan’ın belli bir kitap taşıdığını biliyorum.” Volente’yi okşamak için elini uzattı ve onu kaskatı buldu. Parmaklarının simsiyah kürkünde kaybolduğunu görmek biraz sinir bozucuydu. Volente’nin gelmeyeceği korkusunu takip eden kısa süreli rahatlama yeni bir korku bastırdı. Eğer kitabın adını söylerse ve Volente onları koridorda yönlendirmeye başlamazsa bu kitabın yandığı ve neredeyse kesin olarak arkadaşlarının da aynı yangında kül olduğu anlamına gelecekti. Titrek bir sesle, “Volente, beni *Gratatack Mağara Savaşları Tarihi, Altıncı Cilt, Sscythic Yirmi Dokuz’a* götür,” dedi.

Volente başını kaldırdı. Havayı kokladı. Kitapların nerede olması gerektiğini biliyordu. Sscythic’in kitabı, Kaçış onu ele geçirmeden önce yaralı asistanın sayısız yıllar yattığı yerin yakınlarındaki yedinci odadaki bir rafta olmalıydı. Acaba köpek kitapların nerede olduklarını biliyor muydu? Hareket eden bir kitabın izini sürebilir miydi?

Volente bir kez daha kokladı, göğsünden derin bir hırıltı geldi ve uzaklaştı.

Tekrar nefes alabilen Livira, derin bir nefes çekti ve sonra hayaletlerin gerçekten nefes almaya ihtiyaçları olup olmadıklarını ve dumanın neden öksürmesine neden olmadığını düşünerek köpeğin peşinden gitti.

*

Köpek onları on altıncı odadan geçirerek yirmi dokuzuncu odanın kapısına yönlendirdi. İlk kez bir çıkmaza geldiklerinde ve Volente oradan geçince, Livira ellerini havaya kaldırıp ona geri dönmesini söyledi. Evar’ın

ona duvarlardan da geçebildiklerini hatırlatması gerekti. Köpeğin büyüklüğü ve siyah rengi karşısında derin bir tedirginliğe kapılan Malar, onun katı nesnelerin içinden geçebilme yeteneği karşısında da aynı şekilde tedirgin olmaya devam etti. Kendisi de bunu yapmaya teşvik edildiğinde bu fikirden hoşlanmamış, bundan silahlı bir adamı alt etme ihtimalinden daha fazla endişelenmiş gibi görünmüştü.

“Çabuk yap,” dedi Livira ona. “Acele et. Kitaplarla çakışarak zaman geçirmek istemezsin. Bu çok tedirgin edici.”

“Etrafından dolaşamaz mıyız?” Malar puslu koridor boyunca geriye baktı.

“Hayır! Sadece yap! Sen nasıl bir askersin de emirlere uyamıyorsun?” Livira öfkesinin geçtiğini hissetti.

“Burada subay falan görmeyen emekli bir asker,” diye hırladı Malar. “Kafamı sert bir duvara sokmamı istiyorsun.”

“O sadece tahta!” Livira kendini sakinleştirmeye çalıştı. Malar böyle biri değildi. Korkutulmaya alışık değildi ve bu belli oluyordu.

“Bunun yardımcı olması mı gerekiyor? *Sadece tahta!*”

“İstersen yanmasını bekleyebiliriz.” Livira’nın iyi niyeti birden yerini alaycılığa bıraktı. “O zaman kül yığınının üzerinden yürüyebilirsiniz!”

Evar daha pragmatik bir yaklaşım benimsedi. Düşündüğü kadar hızlı bir hareketle Malar’ın kolunu ve omzunu kavradı ve onu ileri itti. Asker rafların arasında gözden kayboldu. “Önden buyur.” Evar, Livira’ya küfür sesini takip etmesini işaret etti.

Oda boyunca düz bir çizgi çizebilme yeteneği, yürünmesi gereken mesafeyi büyük ölçüde azaltmıştı. Ayrıca alevlerle aralarında biraz boşluk bırakmalarını sağlamıştı.

Volente onları oda oda kütüphanenin derinliklerine götürdü. Duman bir süreliğine azaldı. Yirmi dokuzuncu odaya girmeden hemen önce Livira bir merdivene tırmandı. Daha doğrusu, merdivenden yukarı uçtu ama Malar’ın güvenini daha fazla sarsmayacak kadar merdivene yaklaştı.

Livira rafların tepesinden on yedinci odanın uzaktaki girişinden fışkıran çıplak alevleri, rafların alevleri yukarı doğru saptırdığını, havaya doğru düzinelerce metreyi yaladıklarını görebiliyordu. Doğudaki parıltı ona geçidin etrafındaki rafların alev alev yanması gerektiğini söylüyordu. Yıllardır aradığı ve Arpax’ın o koridora yığıldığı kitaplar kül olacaktı. Bu düşünce kalbini acıttı.

Volente onları tünelden geçirerek yirmi dokuzuncu odaya götürdü. Görünüşe göre rafların arasından onu takip etme yeteneklerinin farkın-

daydı ama ya kütüphane duvarlarından geçemiyordu ya da Livira'nın onu bu kadar kalın bir taşın içinden körlemesine takip etme yeteneğine güvenmiyordu.

Livira, Meelan'ın nereye gittiğini ve kitabın hala onda olup olmadığını merak etmeye başladı. Arkadaşlarının bir arada olması için onu dinleyecek herhangi bir tanrıya dua etti. Meelan'ın ya da Arpix'in, Salamonda ve Jella'yı bulup güvenli bir yere ya da bulabildiği kadar güvenli bir yere götürmesi için dua etti. Volente onları kırk altıncı odaya ya da Livira'nın deyimiyle harabe odasına götürüyordu. Arkadaşları orada olamazdı ve bu yoldan gelemezlerdi çünkü bu oda yasaktı ama onlara yetişmek için en iyi rotanın bu olmadığı anlamına gelmiyordu.

Her geçen kilometrede duman azaldı. Sonunda yok oldu ve Livira şimdilik yangını geride bıraktıklarını bildiğinden daha mutlu hissediyordu.

Malar, harabe odasını görünce, "Bu onu yavaşlatacaktır," dedi. Toz tepcikleri onlardan uzağa her yöne dalgalanıyor, yırtık pırtık sayfalar, gevşek kapaklar ve sırtları kırılmış dağınık kitap kalıntılarıyla süsleniyordu. Orada burada hasarlı bir raf hâlâ dik duruyor ya da daha sıklıkla sadece ana destekler devrik açılarla eğiliyordu.

"Söylemesi zor." Evar ıssızlığa baktı. Bu kadar çok kitabın yok edilmesi onu üzdüyse bile Livira yüzünde buna dair bir emare göremiyordu. Gerçi her geçen saat gerisinde çok daha fazla kitabın yok edildiğini tahmin ediyordu. "Toz ve alevin patlayıcı bir karışım olabileceğini duymuştum."

Malar kaşlarını çattı ve belki bu tür gerçeklerden habersiz kalsa daha mutlu olurdu ama Evar'ın odasında var olan dil engeli Değişim'de ve buradaki geçmişte de yoktu. Onlar artık geleceğin vatandaşlarıydı ve bedenleri sözkonusu olduğu sürece, bu yangın uzun zaman önce sona ermişti.

Evar'ın gözüne bir şey takıldı. "İşte, orada." İşaret etti.

Livira, Malar'la tanışmadan önceki çocukluğundan, ayakların kaldırdığı toz bulutlarını nasıl yorumlayacağını biliyordu. "Yirmiden fazlalar." Grup kuzeye, kırk yedi numaralı odaya doğru gidiyordu.

"Gidelim!" Evar peşinde Volente'yle yola koyuldu.

Malar da Livira'ya bakmadan önce onu takip etti. "Hadi ama!" dedi. "Mutlu görünmen gerekmiyor mu? Bunlar seninkiler!"

Livira onları yakaladı. Toz bulutları onları yavaşlatmadı ve hiç iz bırakmadı. Hayalet olarak yorulmadan hatta daha hızlı nefes almak zorunda kalmadan koşabiliyor gibi görünüyorlardı. Ayrıca hayalet olarak kapıyı açmak yerine içinden geçmişlerdi. Korkularını paylaştı. "Burası yasak bir

oda." Arpix ve diğerleri ne kapının içinden hayalet gibi geçebilir ne de kapıyı dokunarak açabilirdi.

Yolcu grubuna kapıdan çeyrek kilometre kadar önce yaklaştılar. Evar onları, kaldırdıkları kitap tozu bulutlarının arasından grubun karşısına çıkmamaları için kenara çekti. Volente onlara daha da geniş bir alan bıraktı, kitapların ve kitap tozlarının en derin kıvrımlarının arasından bir taneciği bile rahatsız etmeden geçti.

Livira kıvrılarak yaklaştı. Otuz kişilerdi. Hepsi de Sabber'dı. Hepsinin *Kanit* olduğunu düşünerek kendisini düzeltti. Bunlar şehre saldıran, Kral Oanold'un geri çekilen askerleriyle kütüphanede savaşıyor ve koridorları ateşe veren Kanitlerdi. Ama yine de *düşmandan* daha iyi bir ismi hak ediyorlardı. Yine de nefretini bastırmakta zorlanıyordu. Bazılarının üzerine sıçrayan kan, kütüphanecilere ait olabilirdi. Taşıdıkları ok sopaları yangını başlatmış olabilirdi. Yangına yakın oldukları kesindi. Livira şu anda bulunduğu yerden bile birkaçının kararmış olduğunu, bazılarında alevin kısa tüylerini uzuvlarından ayırdığı ve altındaki deriyi büzüştürdüğü taze yanıklar olduğunu görebiliyordu.

Livira grubun önünde ilerledi ve onlar yaklaşıırken yerinde durdu.

"Geri çekilin!" Hayalet olma konusunda hâlâ kendine güvenmeyen Malar onu uzaklaştırmaya çalıştı. Yüz kişilik bir süvari birliği için bile otuz Kanit kaçınılması gereken bir karşılaşma olurdu.

Livira ona omuz silkti. "İçimizden geçip gidebilir ve bunu asla bilemeyebilirler."

Evar katılmak için yanlarına geldi. "Bunun olması hiç hoş değil, o yüzden tavsiye etmem. Ne olduğunu bilemezler ama *bir şey* olduğunu anlarlar. Sanırım tüylerinizin diken diken olması gibi bir şey. Sanki biri mezarlarının üzerinden geçmiş gibi ürperirler." Yaklaşan Kanit'e kaşlarını çatarak baktı ve elini Livira'nın omzuna koydu. "Hadi, arkadaşlarını bulalım."

"Görmem gerek," dedi Livira sessizce. "Tutsakları olabilir. Ellerinde..." *Ganimetler* demek istemişti. Arkadaşlarından bir ya da birkaçını öldürdüklerini gösterebilecek bir şey.

Evar iç çekti. Karmaşık bir sestti. Neşeli değildi. "Anlıyorum."

Kanitler gitgide yaklaştı. Ta ki Livira onların üzerindeki ölümün ve silahlarının kimyasal kokusunu alana kadar. Ve ondan on metre uzakta durdular. Daha kısa boylu, daha yaşlı bir Kanit hırlayarak uyarıda bulundu ve asasını kaldırdı. Diğerlerinin aksine, dişi Kanit kolu kadar kalın olan ve kratalak pençeleri asılı, cilalı köklerden oluşan bir kıvrımla son bulan sopasından başka silah taşımıyordu. Kırışan yelesi düzgünce örülmüştü ve

her bir örgü pirinç ya da kurşun bir topla sonlanıyordu ve toplar Crath'ın duvarlarından atılan mermiler olabilirdi.

Livira karşısındaki rahibe bakarken donakaldı. İnanılmaz bir şekilde, bu Kanit'i daha önce görmüştü. Bu Sabber uzun zaman önce Dust'ta, birbirine bağlanmış bir sıra çocuğun yanında yürümüştü. Livira'nın bilekleri hâlâ o ipin izlerini taşıyordu. Elllerinde eski bir öfke titredi. Bunlar yangını hak ediyordu ve yangının onları bulmasını ummaktan kendini alamadı.

Sağına soluna bakıp kuyunun yanında ilk gördüğü Sabber'ı aramaya başladı. Yerleşim yerine kibirli bir tavırla gelmiş, beraberinde ölüm ve şiddet getirmiş olan Sabber'ı. Hâlâ bu rahiple, onun savaşçılarından biriyle birlikte olabilirdi. *İşte orada!* İlk sırada! Eski yara izi yüzünden hâlâ bir gözünü diğerinden daha fazla açıyordu.

"Livira!" Malar'dan bir uyarı çığlığı yükseldi.

Livira rahibin doğrudan ona bakıyor gibi görüldüğünü şaşkınlıkla fark etti. Kanit, gördüğü şeyin gerçek mi yoksa sadece bir göz yanıltması mı olduğunu anlamaya çalışırken benimsenen şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bizi görebiliyor!" Malar hem korkmuş hem de haklı çıkmış bir sesle Livira'yı geri çekmeye başladı.

Livira onun elinden kurtuldu ve yana doğru koştu. Kanit'in gözleri onu takip etti ve esasını Livira'ya doğru kaldırarak savaşçıların gözlerini onun iki yanına çevirdi.

"*Beni görebiliyor!*" dedi Livira.

Evar havaya kalkarak Malar'ın şaşkınlık dolu bir küfür savurmasına neden oldu. "Neden sadece sen?" diye seslendi aşağıya. "Daha önce uçan birini gördüklerini sanmam."

Livira, Evar'ın dikkatleri ondan uzaklaştırmaya çalıştığını anlamıştı ama hiçbir Kanit ona bakmıyordu. Yaşlı kadının iki yanındaki Kanit de ona bakıyordu ama artık daha az emin bir şekilde, sanki onun bir gölge gördüğü yerde onlar sadece bir titreşim ya da ışığın tuhaf bir şekilde büküldüğünü görmüş gibiydiler. "Neden ben?" Livira sadece Evar'ın sorusunu tekrarlayabiliyordu.

Kanitlerden biri sopasını Livira'ya doğru salladı ama hedefini vurmak için düzgün şekilde nişan alamadı. Malar ona kaçması için bağırdı ve kendisi tam tersini yaparak onu korumak için öne çıktı. Yaşlı olan asasıyla silaha bir tokat indirdi. Belli ki yangın çıkarma konusunda bir ders almışlardı.

Evar süzülerek grileşen rahibin üzerinde durdu. Çenesini sıkı ve bir elini kısa süreliğine kadının kafasına doğru uzattı.

"Bir kitap!" Elini geri çekti ve ürperdi. Rahip de ürperdi ve sanki ölü

bir arı vızıldamış gibi keskin bir ifadeyle etrafına bakındı. “Bir kitap...” Daha yükseğe uçtu. “Bir kitap görüyor...”

Livira şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, elini uzattı ve öykü koleksiyonunu çıkardı. “Bu mu?” diye sordu.

Kanitler hırıltı ve şaşkın çığlıkları içinde patladı. Bazıları kendilerini geriye atarken diğerleri savunmak için kılıçlarını kaldırdı. Etraflarında tozlar yükselmeye başladı. Bir ok çubuğu gürlledi ve Livira’nın kafasının yanından bir şey geçti.

“Seni görüyorlar!” Malar kükredi ve kılıçlarını kaldırarak ön saflara saldırdı.

“Bırak onu! BIRAK ONU!” Evar yükseklerden ona doğru çullandı.

O an felç olan Livira kitabı bırakamadı. Ona bağlanmış gibiydi. Parmakları kitabı bırakmıyordu. Kalbi de bırakmasını istemiyordu. Kendini o sayfalara dökmüştü, hem de kanını döktüğünden daha emin bir şekilde.

“Livira!” Bağırışlar, hırıltılar ve patlamalar arasında boğuk bir ses duyuldu.

Livira kaynağını bulamadan Evar ona çarptı ve bir an için ikisi de kitabı tuttu.

Kütüphanenin mekanizmalarından birinin içine girme cesaretini gösterenler, bir kitaptan vazgeçilemez olarak bahsedildiğinde gerçekten ne kastedildiğini anlayacaklardır. Pek çok kişi bir romanın büyüüne kapıldığını iddia eder fakat bir kişi ancak mekanizmaların kucağında, iki kapak arasına sıkıca hapsedilmiş bir roman tarafından gerçekten ele geçirilebilir. Bir kitaba bu şekilde girerken çıkışa giden yolu açık tutmak hayati önem taşır.

Sürükleyici Okuma, M. Phelps

64. BÖLÜM

EVAR

Bu kitaba daha önce de düşmüştüm.

Evar bir irkilmeye uyandı. Tepesindeki gökyüzü her zamanki gibi mavinin aynı tonundaydı. Parlaklığına karşı siluet oluşturan yapraklar, herhangi bir rüzgârdan çok ağaçların hızına özgü bir tembellikle hareket ediyordu. Evar'a sanki çok yüksekte düşmüş ve gözleri açılmadan hemen önce çimlerin yumuşaklığı onu kurtarmış gibi geldi. Ayrıca ağaçların etrafında büyümesi için geçen süre boyunca tam olarak bu noktada yatmış gibi görünüyordu. Her ikisi de doğru gibi geliyordu ve aralarındaki uyumsuzluk onu belki de olması gerektiği kadar rahatsız etmiyordu.

Başını çevirdiğinde yanında yatan ve omuzları birbirine değen Livira'nın da aynı anda başını çevirdiğini gördü. Evar doğrulup oturdu. Ayaklarının hemen ilerisinde koyu renkli bir su havuzu gökyüzünü, yaprakları ve dalları yansıtıyordu. Ağaçlar her yöne doğru düzenli sıralar halinde olmasa da doğanın kaosu içinde ama yine de eski bir bahçıvanın özenini hatırlarcasına düzgün aralıklarla uzanıyordu. Evar'a onun da hatırlaması gereken bir şey, acil bir şey varmış gibi geldi ama ormanda aciliyetin kök salabileceği bir yer yoktu.

"Sadece bir havuz mu var?" Evar kaşlarını çatı. Daha fazla olması gerekmez miydi?

Livira yanına oturdu. Sade, beyaz bir elbise giymişti ve saçları bir şekilde ehlileştirilmiş, yüzünün etrafından çıplak omuzlarına dökülüyordu. "Sanırım sadece bir havuz var," dedi. "Gerçekten ihtiyaç duyulan da bir tane. Diğerleri daha çok bir eğitim rehberiydi."

“Burası Değişim mi?” Evar etrafına bakındı.

“Hatırlaman gerekir.” Livira gülümsedi.

“Hatırlamak mı?” Yine o kelime içinde titriyordu. “Bu bir anı mı? Kitabı Livira’nın kitabına dokunduğundan ve aynı şey olup bir daireyi tamamladıklarından beri anılar sel gibi aklına akıyordu. Livira’nın yazdığı ve onun Mekanizma’ya götürdüğü kitap. Mekanizma’da geçirdiği zamanın anıları, tüm yeniliğine rağmen Mekanizma dışındaki çocukluğuna ait anılardan farklı hissettirmiyordu. Her ikisi de geçmişin bir rüyasıydı. “Bu gerçek değil. Bu sadece senin uydurduğun bir şey. Yazdığın bir şey.”

Livira gözlerini kırptırdı ve ayağa kalktı. Yüz hatları eskiden bildiği o hınzır savaşçı zekâyı yansıtarak belirginleşti. Havuzun kenarına birlikte uzandıklarında ilk kez sergilediği güzellikten farklı bir güzellik. “Belki şimdi uydurduğumuz bir şeydir. Olamaz mı? Henüz yazmadığımı nereden biliyorsun? Bir öpücüğe dayanarak bu biraz küstahça olmaz mı Evar Eventari?” Beyaz bir girdap gibi arkasını döndü.

“Öyle demek istemedim.” Ayağa kalktı ve ona doğru bir adım atıp sonra durdu. “Yani henüz olmamış bir şeyi nasıl hatırlıyor olabilirim? Senin yazacağın ama henüz yazmadığın hikâyeleri nasıl okumuş olabilirim?”

Livira etekleri dalgalanarak, dallara bakarak uzaklaştı. Baktığı her yere kuşlar kondu ve yürüdüğü yerde kelekler havalandı. Renkleri Evar’ın şimdiye kadar gördüğü tüm diğer renkleri utandırıyor. O kadar canlıydılar ki neredeyse tadına bakabilir, her an tutuşabilirlerdi. Livira çivit rengi kanatların girdabından ona baktı. “Değişim’in gizemi de bu, öyle değil mi? Muhtemelen bu yüzden oraya gitmemize izin verilmiyor.” Döndü ve ağaçların arasında yoluna devam etti.

“Nereye gidiyorsun?”

“Biraz daha kural çiğnemeye.” Livira başını çevirdi. “Geliyor musun?”

Evar peşinden gitti. Gitmemelik yapamazdı. Aslında ilk tanıştıklarında bir çocuk olmasına, büyüdüğünde hem çelimsiz hem de kendilerini içinde buldukları düşmanca ortamlara uygun olmamasına ve en ufak bir silah becerisine sahip olmamasına rağmen Evar, Livira’nın her zaman ondan iki adım önde olduğunu hissetti. Ona yetiştiğinde Livira eline uzandı.

“Kitabıma bir sürü hikâye yazdım.” Parmaklarını onunkilere doladı. “Doğrusunu istersen pek çoğunda sen yoktun. Onlar benim hakkımdaydı. Ya da daha doğrusu başka fikirlerle örülmüş, rüya parçalarıyla bir araya getirilmiş parçalarım hakkındaydı. Kütüphane bu tür şeyler için iyi bir yerdir.”

“Her türlü macerayı hatırlıyorum.” Evar, ön kapaktan arka kapağa ka-

dar her hikâyede yer aldığından emindi. “Okyanuslara açıldık, garip şehirleri ziyaret ettik...”

“İyi bir kitap, okuyucuyu içine davet eder,” dedi Livira. “Yazar denklemin sadece yarısıdır. Yani tabii ki benimle birlikteydin. Sadece oturup seni düşündüğümü, sayfaları doğru adanmışlıklarla doldurduğumu düşünmeni istemiyorum. Bu kitabı kendim için yazıyorum.”

“Yok, hayır. Ben asla...”

“Güzel.” Ona gülümsedi. “Şimdiye kadar tek okurum sensin ve kaybolduğunda hikâyelerin sana eşlik etmesine sevindim.”

Orman seyreldi, yerini tarlalara bıraktı ve öylesine geniş bir gölün kıyısına gelindi ki uzak taraf bir fikirden öteye gidemedi. Üzerinde güneşin parıldadığı ve yelkenli teknelerin ticaret yaptığı bir göl. Çok uzakta olmayan bir iskele maviliğe doğru uzanıyordu. Yıpranmış keresteler üzerine oturtulmuş küçük tekneler uzunluğu boyunca demirlemişti.

“Kürek çekmekte nasılsın?” Livira ona sırıttı.

“Şey... Bir resim görmüştüm.”

“Kürekle o zaman.”

“Bu bir şaka mıydı?”

“Şşşt. Kürek çekeceğim.”

“Sen Dust denen yerden gelmedin mi? Kürek çekmeyi ne zaman öğrendin?”

“Becerebileceğimi düşünüyorum.” Giderek iskeleye yaklaşıyorlardı ve Evar iskelenin kenarlarında, ellerinde oltalarla oturan yarım düzine kişinin hem insan hem de Kanit olduğunu görebiliyordu.

Livira cılız yapının en ucuna kadar ilerledi, güneşten ağarmış tahtalar çıplak ayaklarının altında gıcırdıyordu. Küçük bir sandal son desteğe bağlanmıştı ve daha çok çalkantıya benzeyen dalgaların üzerinde hafifçe sallanıyordu. Livira onun elini bıraktı ve kayığa doğru indi. Oturacak bir yer bulmadan önce bir an tehlikeli bir şekilde sallandı. Beklentiyle Evar’a baktı.

Evar tereddüt etti. Elinin çok boş olduğunu hissetti. Livira’nın elinin olmaması tuhaf gelmişti. Mükemmel gökyüzüne, gölün parıldayan güzelliğine, aşağıdaki kıza bakınca aniden onun için acı verici şekilde değerli olduğunu hissetti ama yine de kendini, istenmeyen şüphesini kelimelere dökmeye zorladı. “Sanırım yapmamız gereken başka bir şey var.”

Livira kaşlarını çatı. “Bunu yazacağımı sanmıyorum,” dedi. “Sanırım cesurca tekneye atlamayı ve güçlü, emin kulaçlarla bizi adaya götürmeni isterdim.”

“Ne adası?” Ama Evar onu şimdi gölün ortasında yeşil bir mücevher, bir tarafı beyaz kireçtaşı kayalıklar, ya onu kurtarmaya çalışan ya da kıyametine iten ağaçlarla çevrilmiş kenara yakın, yıkık bir kule şeklinde görüyordu. Diğer tarafta ise ada el değmemiş bir kumsala doğru uzanıyordu. Evar tekneye bindi ve hayal ettiğinden daha büyük bularak Livira’nın yanına, sırtı pruvaya gelecek şekilde oturdu.

“Yüzebilir misin?” Livira ipi çözerken sordu.

“Ben *batmayabilirim*. Sanırım buna yüzmek de diyebilirsin.” Evar titredi. “Asistan bunu sağladı.” Bu Livira’nın ilk dersi olabilirdi.

“Kürek çekmeyelim.” Tekne çoktan iskeleden uzaklaşmıştı. Livira güneş ışığında uzandı. Sadece yeterli olan kütüphanenin aksine sıcaktı.

“Burası hâlâ Değişim mi?”

“Ya da Mekanizma,” dedi Livira. “Ya da benim zihnim. Ya da seninki. Bir önemi var mı?”

“Hangi dili konuştuğumuzu bile bilmiyorum.” Evar kendi sesini dinlemeye çalıştı.

Livira gözlerini kapatıp, başını geriye yaslayarak, “Belki de zihinden zihnedir,” dedi. “Ve kelimeler sadece dekorasyondur. Belki yalan bile söyleyemeyiz.” Gözlerini kısa bir süreliğine açarak ona hınzırca baktı.

“Bence bu tehlikeli olurdu,” dedi Evar dürüstçe. Ormandaki yürüyüşün büyük bölümünde öpüşmelerini düşünmüştü. Aslında öpüşmelerinden bu yana geçen zamanın çoğunda. Teknik olarak yüzyıllardır. Artık gerçek gibi görünmüyordu. Bunu tekrarlama arzusu gülünç derecede güçlüydü. Belki de uyuşturucuların doğurabileceği bağımlılıklar kadar güçlüydü. Livira’nın onun bu ihtiyacını -onun ne kadar sığ olduğunu, güzelliğine ne kadar bağımlı olduğunu- görebileceği fikri yüzünden rahat hissetmiyordu. “En azından akılsızca.”

“Neden?” Livira burnunu kırıştırdı ve onun cevap vermesine fırsat vermeden kendi sorusunu cevapladı. “Yaramazlık yapmak sözkonusu olduğunda sakıncalı olurdu. Bu kesinlikle doğru. Yalanların, diplomatların alet çantasının gerekli bir parçası olduğunu -Meelan bana böyle söyledi- kız kardeşi söylemiş. Çok dürüst olursan pazarlık yapamazmışsın.”

“Starval da aşırı paylaşımın sırlar için en iyi kılıf olduğunu söyler. İnsanlar bir sırrı sıcak bir taştan daha fazla saklayamayacağınıza inanırlarsa o zaman burunlarını sokmazlar.” Evar kardeşlerinden bir suikastçının, bir taktikçinin ve bir psikoloğun yalanlar hakkındaki görüşlerini öğrenmişti. Her biri onları silah ya da araç olarak görüyordu. Evar aynı fikirde değildi ama şu an yaşadığı korku yalansız bir dilin onu incinmeye açık hale ge-

tirmesiydi. “Yalan söyleyememenin kötü bir davranış olacağını söylerken bunu düşünmüyordum. Farklı bir nedenim vardı.” Evar bu kadarını bile itiraf etmiş olmaktan hafif bir dehşete kapılmıştı.

“Aynısından bende de olduğunu düşünmüyor musun?” Sanki adam, gölgesinin kenarının üzerine düşmesine izin vermek yerine kalbinden geçenleri söylemiş gibi cevap verdi.

Kıyı uzakta küçülmüş, iskele ince bir çizgi haline gelmişti ancak sürüklenmeleri değirmen gölündeki bir yaprak kadar durgundu. “Yaklaşıyoruz.” Adaya yaklaştıklarını söyleyecekti ama başladıkları an kadar uzak görünüyordu.

Bir bulut güneşin önüne geçti ve hava karardı. Livira başını kaldırıp ona baktı. “Değişim’in benden hoşlanman için seni kandırması olmasından endişeleniyorum.” Bronzlaşmış kolunu kaldırdı, bakıp indirdi. “Sanırım beni gerçekten gördüğünde miden bulandı. Senin gözünde çirkin olduğumu düşündüm. Kendime diyorum ki eğer hoşlanmam gereken biri olsaydın nasıl görüldüğüm umurunda olmazdı. Kim olduğumu önemserdin.”

Evar içinden yükselen kahkahaya engel olamadı. “Gerçekten aklımı okuyorsun!” Aniden doğrulup tekneyi sallarken Livira’nın kara gözlerindeki yaralı bakış, Evar’ın açıklama yapmak için çırpınmasına neden oldu. “Hayır! Böyle şeyler düşündüğümü ima etmedim! Bunlar benim düşüncelerim, benim korkularım, *benim* demek istedim.” Kelimeler ağzından çıkmıştı. Karnını deşmesi için ona bir bıçak uzatmıştı. Bunların hiçbirinin doğru olmadığını söylememişti. Sadece onun hakkında aynı şeyleri düşündüğünü söylemişti.

Pruvanın karşısından bir fırtına bulutu onlara doğru ilerliyor, küçük siyah gölün yüzeyinde yağmur perdeleri bırakıyordu. Ada hiç de yakın görünmüyordu, kıyı da bir o kadar uzaktı. Evar arkasına dönüp baktığında Livira’nın onu izlediğini gördü.

“Ne kadar vaktimiz var, bilmiyorum.” Küçük bir dalga onları sallarken teknenin yan tarafını tuttu, daha sonra ayağa kalktı.

Evar tereddüt etti, tıpkı rüya gören birinin rüya gördüğünü anlaması gibi buranın ona aşıladığı inançtan bir kez daha sıyrıldı. O da ayağa kalktı, serin bir esinti yelesini dalgalandırdı. “Biz senin kitabında mıyız yoksa ben kitabın aklımdaki anısında mıyım? Bu kısmı henüz yazmadın mı? Sen bile sen misin yoksa sadece kendin hakkında anlattığın bir hikâye mi?”

“Hepimiz kendimiz hakkında anlattığımız birer hikâyeyiz, şapşal.” Başka bir dalga onları sarstı. “Herkes bundan ibarettir. Anlattıkları hikâye ve onlar hakkında anlatılan hikâyeler. Kurgu, gerçeklerden daha çok

şey anlatır. Bu yüzden kütüphane onları saklıyor. Anılarımızın en önemli parçasıdır.”

Tekne sarsıldı ve su iskarmozların üzerinden aktı. Evar ayaklarının altındaki tahtaların dengesizliğine alışık olmadığı için ona doğru tökezledi. Livira onu tuttu, görüldüğünden daha güçlüydü. Livira’nın ona yakınlığı, hayatı boyunca ihtiyaç duyduğu ama onsuz olduğunu hiç bilmediği bir şeymiş gibi geldi. Boğulmakla geçen bir hayatın ardından alınan bir nefes.

Esinti soğudu ama dumanın kokusunu taşıyordu.

“Kütüphane yanıyor.” Livira ona baktı ve neredeyse gözlerine yansıyan alevleri görebiliyordu. Başını eğdi ve yüzünü göğsüne yasladı.

“Unutmuştum.” Kaybın ağırlığı her taraflarını sarmıştı. Uyandığında ormanda da vardı ama şimdi anlıyordu. Kütüphane yanıyordu. “Ben...”

“Çok şey kaybettim,” diye bitirdi Livira onun yerine. “Ve artık istemiyorum.”

“Seni de kaybetmek istemiyorum,” dedi Evar.

Livira başını tekrar kaldırdı ve bu kez onun ağzını kendine çekmek için uzanmasına gerek kalmamıştı.

Bu kitaptan daha önce de düşmüştüm.

Bir günlük tutmanın başlıca rahatlığı, sizden sonra gelenlerin hayatınızın ilerleyişini okuyabilmeleri değildir. Yıllar geçtikçe hafızanız ne kadar soluk, esnek ve hataya düşebilir hale gelirse gelsin geriye dönüp bakabileceğiniz bu kayda sahip olmanız da değildir. Asıl mesele, bu salı gününün sonuna kadar devam edip çarşamba gününe yazmaya devam ederseniz hayal gücünüzün sınırları dışında hiçbir sınıra tabi olmadan hayatınızın efendisi olacağınız yanılsamasında yatmaktadır.

Samantha Peeps'in Günlükleri, Samantha Peeps

65. BÖLÜM

LİVİRA

Livira tökezledi. Bir an için bir tekneden düşmekte olduğu inancıyla Evar'ın öpücüğünün sıcaklığının netliği arasında kaldı. İkisinin de doğru olmadığı ortaya çıktı. Livira'ya çarpan Evar, Livira'nın elinden almaya çalıştığı kitabı elinden kaçırarak düştü. Livira deri kapağın parmaklarının arasından çekildiğini, kitabın avuçlarından kaydığını hissetti. Kitap, durduğu toz yığınının içine birkaç metre düştü. Gevşek sayfalar neredeyse kopuyordu, birkaçı kapaklardan yarı yarıya ayrılmıştı. Bir patlama sesi daha duyuldu ve arkasından boğuk bir çatırtı geldi. Tozu delip geçen ve kütüphanenin zeminine çarpan bir mermi. Eğer hâlâ yekpare ve görünür olan kitabı elinde tutuyor olsaydı şu anda vücudunda bir delik olabilirdi. Hırlayan bir Kanit dalgası hızla öne çıktı ve toz her şeyi yuttu.

Livira cehennem gibi bir an için hayatının değiştiği günkü yerleşim yerine geri döndü. Bir toz bulutunun içinde kaybolmuştu. Her tarafta Sabberlar vardı. Sanki çılgınlıktan kaçmak için tek şansımıymış gibi teyzesinin elini tutuyordu ama eli avuçlarından koparılmıştı.

Bu kez eli başından beri boştu ve o görünmezlikte birinin parmakları ellerini buldu. Livira daha haykıramadan gökyüzüne doğru çekildi. Hemen sonra tekrar aydınlığa çıktığında, tıpkı yüzyıllar önce olduğu gibi Evar'la birlikte Kanit ve insanların barış içinde yaşadığı bir şehrin üzerinde uçuyordu.

Bir an için onu iki Evar tuttu: Biri çok hızlı bir şekilde arkadaşı olan yabancı ve sonra aşkı, diğeri ise hâlâ bir yabancı ve vahşi bir yaratık olan,

altlarında kalanların, çocukluğunu paramparça eden ve ailesini katleden aynı Sabberların akrabası.

“Livira!” Evar çılgına dönmüş gibi Livira’nın her yerini yokluyor, havada döndürüyordu. Altlarında bağışlar ve karmaşa devam ederken Kanitler tozun arasında dostu düşmandan ayırmak için mücadele ediyordu. “Vuruldu mu? Vuruldu mu?”

“Sanmıyorum.” Livira onun endişesi içindeki öfkeyi boşalttığı için onu nazikçe itti. Kendine baktı. “Acırdı, değil mi?”

“Bazen ilk başta acımaz.” Evar sakinleşti. “En azından Clovis böyle söylüyor.”

Livira ellerini yüzüne bastırdı. Öpüşüyorlardı. Yine. Evar’ın bunu onunla paylaşıp paylaşmadığını ya da her şeyin sadece kendi hayal gücünden kaynaklanıp kaynaklanmadığını anlayamıyordu. Ona bakarak bunu anlayabilmesi gerektiğini hissediyordu ama anlayamıyordu.

“Kıptı,” dedi Livira merakla. “Burada gerçek... Beni de gerçek yaptı. Yanımdayken biraz da olsa yaptı. Ona dokunduğumda daha çok. Onu tuttuğumda tozun içine battım. Bak.” Cüppesinin alt kısmı tozluysa. Daha önce onlara hiçbir şey temas etmemişti. Ne katı nesneler, ne toz ne de duman. “Yute bunun özel olduğunu söyledi. İçinde gelecek varmış.”

“Öyle mi?” Evar şaşkın görünüyordu. O da mutlu görünüyormuydu? Livira anlamıyordu. Mutlu görünüyordu. Teknede. Onun kollarında. Yoksa sadece bunu mu yazacaktı?

“Onu Mekanizma’ya götürdün.” Livira gözlerine baktı. “Belki de henüz yazmadığım hikâyeleri okumuştundur. Ya da birlikte yazabileceğimiz hikâyeleri.” Gözlerinde bir şey, bir gülümseme seğirmesi gördü. “Sen de oradaydın! Orada olduğunu biliyorum. Teknedeydin. Yalan söyleme”

Kurt gibi sırtıttı.

Livira kıbarca arkasını döndü. “Ne olursa olsun ilk sayfada okuduklarının henüz orada olmadığını biliyorum,” dedi.

Evar tekrar onun görüş alanına girdi. Yine kafası karışmış görünüyordu. “Peki, neden sayfayı çevirmememi yazdın ki?”

Livira uzun uzun düşündü, daha sonra kaşlarını çattı ve sonra da sırtıttı. “Şey... Çevirmedin, değil mi? O zaman seni durdurmak için yazsam iyi olur yoksa bunların hiçbir anlamı kalmazdı. Ve o zaman ne olacağını tanırlar. Bu tıpkı gevşek bir ipliği çekistirmek ve bütün bir goblen halının bozulmasına neden olmak gibi bir şey olabilir. Goblen halı burada sadece zaman olur. Bu kulağa kötü bir fikir gibi geliyor.”

“Asistanların Değişim’e gitmemize izin vermemelerinin nedeni bu olabilir.” Evar’ın şaşkınlığının yerini endişe aldı.

Aşağıdaki bağırışlar kesilmişti ve Malar'ın sesi Kanitlerin sesini aşmış, Livira'yı çağırıyordu.

“Yukarıdayız!” diye bağırdı Livira. “Hadi, onun yanına gidelim.” İncelen toz bulutuna doğru süzüldü.

Livira yanına indiğinde Malar rahatladığını, kaşlarını çatarak gizlemeye çalıştı. “Artık biz de kuş mu olduk? Ben de uçabilir miyim yoksa bu bir sır mı?”

Livira başını salladı. “Uçabilirsin. Sadece zıpla ve arkaya düşme. Her şey inanmaktan ibaret.”

Malar kılıçlarını kınına soktu. “İnanç konusunda şansım hiç yaver gitmedi. Ya da düşme konusunda. Sıradan biriyken, Masfield Malikânesi'nden elma çalarken iki bileğimi de kırmıştım.”

Kanitlerin yarısı şimdi aramaya geçmişti. Savaşçılar kendi görüşlerini engellemeyecek kadar yavaş, spiral bir düzende ilerliyor, gördükleri genç kadını bulmak için kılıçları ve mızraklarıyla daha derindeki toz kumullarını arıyorlardı. Hiçbiri hatta bunca zamandır onun olduğu yerde duran, siyah taşları andıran gözleriyle etrafa bakınan rahip bile Livira'nın olduğu tarafa bakmamıştı. Kadın esasını sırtına sokmuş, her iki eliyle Livira'nın kitabını sımsıkı göğsüne bastırarak duruyordu.

Aslında Livira'yı rahatsız eden başka bir şey vardı. Malar onu uzaklaştırmaya çalıştı ama Livira başını sallayıp onun itirazlarını susturmak için elini kaldırdı.

“Hepsi beni gördüklerinde...”

“Neredeyse ölmek üzereyken evet, ne olmuş?” diye hırladı Malar.

Evar yanlarına indi.

Livira, “Hepsi beni gördüğünde ikiniz de bana bağırdınız,” dedi.

“Evet, bağırdık.” Evar başını salladı.

“Ama adımı söylemediniz.” Livira gözlerini kapatıp o âna tekrar döndü.

“Öyle diyorsan...” dedi Evar.

“Gerçi biri söyledi.” Livira rahibe ve yanında duran bir düzine ya da daha fazla sayıdaki Kanitlerin yanına yürüdü. Öfkesi tekrar kabarmıştı. Acı bir hararet zihnini ele geçirmeye çalışıyordu. Bu hissi bastırdı ve çenesini sıkıttı. Düşmanın etrafında dönüp grubun içini görmeye çalıştı. “Orada!” Ortalarında, boyları yüzünden küçük kalmış, gri bir battaniyeye sarılmış, üstü kapatılmış bir şey vardı. Battaniyenin altında, bileğe kadar yükselen kitap tozlarının arasında neredeyse kaybolmuş halde, Livira'nın gözüne pahalı bir elbisenin katmanlarını oluşturan kirli, mavi bir kumaş takıldı. Hemen temkinli Kanitlerin arasından bir yol buldu ve ne olduğunu görmek

istedi. "Carlotte!" Kollarını arkadaşına dolamamak için kendine zor hâkim oldu. Öylece içinden geçip gideceklerdi. "Malar! Bu Carlotte!"

"Kim?"

Livira, Carlotte'in duman ve gözyaşları yüzünden kıpkırmızı olmuş gözlerine bakacak şekilde durmaya çalıştı. Kızda en ufak bir kıpırtı bile yoktu. "Beni göremez."

Evar Kanit grubunun hemen dışında durdu. "İşte bu yüzden buraya geri dönmeni istemedim." Sesinde zafer değil, sadece hüznü vardı. "Onun için hiçbir şey yapamayız. Hayalet olmasaydık bile onu bu savaş grubundan uzaklaştıramazdık. Ve bunu yapabilseydik bile geçit şu an yanıyor."

"Ben... Volente'yi üzerlerine salabilirim!"

"Onları düşman olarak göreceğini sanmıyorum. Ama görseydi onunla savaşılardı. Her halükârda yalnız kalması daha mı iyi? Muhtemelen onu taşıyarak yangından tek başına kaçabileceğinden daha hızlı kaçabilirler. Ve onların açamayacağı kapıları ona açtırırlar. Onu terk etmezler."

Bu kulağa doğru geliyordu. Sabberlar Livira'yı uzun zaman önce, onu kullanmak niyetiyle almışlardı. Köle olarak yetiştirilen ve kabilenin bir parçası olarak muamele gören insanların, onlara kütüphanenin kapılarını açacağını anlayan kişinin bu rahip olması muhtemel görünüyordu. Bu, uzun zamandır uygulanmakta olan ileri görüşlü bir plandı. Onu ellerinde tutmak için savaşmışlardı, Carlotte'ı da ellerinde tutmak için savaşacaklardı ve en azından kütüphanede gezindikleri sürece onu güvende tutacaklardı.

"Kapıları açmak için istekli olması gerekiyor," dedi Livira. "Gerçek bir şekilde istekli. Kendi iradesiyle. Birine işkence yaparak ikna edemezsin. Yute öyle söylemişti."

"Yangının onun gerçekten istemesine neden olacağını düşünüyorum." Malar, bir mızrak mesafesinden biraz daha yakında oldukları için temkinli şekilde Kanitleri izliyordu. "Bu Sabberların sadece ona yaptığı bir şey değil. Hepsine olan bir şey."

Livira başını salladı. Oda gerçekten yanıyor olsaydı kapıların herkes için açılacağını belirtme zahmetine girmediydi.

Malar başka tarafa baktı. "Gitmemiz gerekiyor, Livira. Bu şeylerin üzerinde durmanın bir faydası yok. Seni yiyip bitirecek. Hızlı ya da yavaş, arkadaşlarımı kaybettim. Ne zaman yavaş olsa hepimiz hızlı olmasını diledik, ben ve onlar."

"Kitabı alabiliriz!"

"Ve bir dakika sonra küçük parçalara ayrılırız. Bunlar Crath sokaklarında önlerine geleni kesip biçtiler." Malar, Livira kadar kendisini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını yavaşça salladı.

“Evar yapabilir. Konuş onlarla.”

Malar, Evar yerine cevap verip, “Peki, onlara ne söyleyecek?” dedi. “Yani onlara bir şey söyleyecek kadar uzun süre hayatta kalırsa tabii. Korkmuş savaşçılara gizlice yaklaşmak mantıklı bir taktik değil. Hem yapacakları şeyi değiştirecek ne söyleyebilir ki? Carlotta yaşıyor. Onu o şekilde tutacaklar, en azından buradan çıkabileceklerinden emin olana kadar. Ya da...”

Ya da yangın onları yakalayana kadar. Livira, daha söylemekten vazgeçmeden önce onun ne söyleyeceğini biliyordu. “Gitmeliyiz.” İlk gözyaşı yüzünden süzüldü.

Evar ona doğru uzanmaya başladı ama kolunu indirdi. “Kitabı alıp kaçmaya çalışabilirim.”

“Hayır.” Livira, başı öne eğik duran Volente’yi hedef alarak uzaklaştı. “Seni sırtından vururlar. Hem bu şekilde Volente onları her zaman bulabilir.”

Tüm dünyalar ve tüm zamanlar arasında duran bir orman vardır. Bir oduncu onun sıralarında yürür. Zaman oduncunun baltasının yankısıdır. Buranın seyrüseferinde ustalaştıktan sonra ister Chorley ister Charn olsun ulaşlamayacak hiçbir yer yoktur. Benzer şekilde, takvimdeki ve ötesindeki herhangi bir tarih de alınmaya hazırdır. Sadece geri dönemeyeceğinizi ve oduncudan asla korkmamanız gerektiğini unutmayın.

Muziplik Yapmak, Lionel Witch

66. BÖLÜM

EVAR

Livira'nın çaresizce arkadaşından uzaklaştığını gören Evar'ın göğsüne bir ağrı saplandı. Livira bir kütüphanecinin sonsuz gibi görünen kelime dağarcığına sahip olabilirdi ama bugüne kadar *yenilgi* kelimesinin onun anladığı bir kelime olmadığını hissetmişti. İçindeki hüznün Livira'nın hüznünün bir yankısıydı ama bu, değerli bir şeyin gözünüzün önünde ezildiğini görmenin ve onu savunacak hiçbir aracınızın olmamasının getirdiği ekstra yükü de beraberinde getiriyordu.

Volente hâlâ Arpix'in elindeki kitabın izini sürerek onları Livira'nın kırk yedi numaralı olduğunu söylediği odaya götürdü. Evar odanın içinde doğudan gelen yoğun, siyah dumanı görünce şaşırdı.

"Eşit bir şekilde yayılmıyor." Malar tavana yayılmak üzere yükselen buluta bakıp kaşlarını çatı.

Evar yangının ilerleme hızının her türlü şeye bağlı olduğunu varsayıyordu. Rafların yapısına ve aralıklarına, yolunun üzerindeki kitapların türüne. Belki de bazı ırklar kitaplarını yanmaya elverişli olmayan malzemelerden yapmışlardı. Bu odalar yangını yavaşlatırken, diğer yerlerde alevler raflar boyunca sıçrayarak bir odayı dakikalar içinde kaplayabilirdi. Bu odada kitaplar endişe verici derecede duman yaratıyor gibi görünürken, yangın oldukça hafif duruyordu. En azından Evar ne görebiliyor ne de duyabiliyordu.

Volente altmış sekizinci odanın kapısına ilerledi ve dumanı sağlarına çekerek onları hedeflerine doğru hızlandırdı. Köpek düz bir çizgi çizerek

raflardan raflara geçti. Evar ve Livira rafların üzerlerinden geçerken, her birinin üzerinde hak iddia etmeye çalışan kitaplarla sık sık karşılaşmaktan kaçınmak adına Malar'ın kollarına girerek yukarı yükseldiler.

Duman, Evar için gerçek bir korkuya neden olmasa da oda kapısına ilerleyiş yakındı. Gizli alevler bile ona dokunamazdı. Kapıya yaklaştıklarında, onlara doğru yuvarlanan siyah duvar iki yüz metreden daha az bir mesafede kalmış, rafları sıra sıra yutuyordu.

Hafif, beklenmedik bir ses Evar'ın dikkatini çekti. İşte yine orada, hızla ilerleyen dumanın ürkütücü sessizliğini ve uzaktaki alevin çıırtısını bastırıyordu.

Tak. Tak. Tak.

“Bunu duyuyor musunuz?” diye sordu.

“Neyi duyuyor muyuz?” Malar başını eğdi ve sonra salladı.

“Şimdi duyabiliyorum.” Livira'nın beti benzi attı.

Tak. Tak. Tak.

“Ne bu?”

Livira yükselip Malar ve Evar'ı tavana doğru çekti. Aşağıdaki koridorları taradı, daha sonra bir şey gördü. Ona doğru dalınca Malar'dan tiz bir itiraz yükseldi.

Ayaklarının altında bir asistan, dumanı yararak geride bıraktı. Simsiyah bir asistandı. Tak. Tak. Tak. makul bir hızda ilerliyordu ama Evar'ın daha önce gördüğü asistanların zarafetine sahip değildi. Neredeyse tünele ulaştığı sırada, sanki koridora ayak bileği hizasında bir ip gerilmiş gibi yere yığıldı ve büyük bir gürültüyle düştü. Evar onu izlerken, karanlığın en azından bir kısmı akıp gitmiş, kül grisi bir gölge -bir Kaçış- koridor boyunca geri dönüp dumanın içine doğru süzölmüştü.

“Bu da neydi?” Malar sallanan ayaklarının üzerinden aşağıya baktı.

“Bu yedinci odadaki asistan,” dedi Livira. “Hani şu Kaçış'ın ele geçirdiği.”

“Kaçışlar,” dedi Evar. “Hâlâ gri. Bozulmuş. Onu kontrol etmek için birden fazla Kaçış olmalı.”

Tak. Tak. Tak. Aynı yönden, dumanın içinden başka ayak sesleri de geldi. Girdabı andıran bulut neredeyse üzerlerine çıkmıştı. Bu sefer siyah bir kılıç taşıyan ikinci bir siyah asistan ortaya çıktı ve duman ikilinin üzerinden geçerken ilk asistanın yanına yığıldı. Evar diğerlerini koridorun önündeki açıklıkta sabırla bekleyen Volente'ye doğru çekti. Dumanların hemen önüne indiklerinde koşuşturma sesleri yeniden başladı.

Livira, Volente'yi koridorda takip ederken, “Kaçışlar ikisini de tutmaya çalışıyor,” dedi. “Onları yangından uzakta tutuyorlar. Ama her seferinde sadece birini hareket ettirebiliyorlar.”

“Onları kurtarıyorlar mı?” diye sordu Malar.

“Kendi amaçları için. Açgözlülük olabilir. Ya da hizmet ettikleri efendileri için. Böylece her ikisini de Kaçışlarla doldurabilirler.”

“Jaspeth,” dedi Evar.

“Ne?”

“Jaspeth. İrad’ın kardeşi. Senin Yute öyle söyledi. İrad kütüphaneyi ve ona hizmet etmeleri için yardımcıları yarattı. Jaspeth kütüphaneye karşı çıkıyor ve Kaçışlar da onun hizmetkârları, onu yıkmaya çalışıyorlar.”

“Gerçekten buna gerek var mı?” diye sordu Malar. “Fark etmediysen diye söylüyorum, yanıyor.”

“Bir yerler her zaman yanıyor,” dedi Livira. “Yute da öyle demişti. Ama yanan sadece kitaplar ve raflar. Asistanlar yeniden stok yapar ve bizim gibi insanlar, bizim gibi yaratıklar yeniden inşa ederler. Savaşı durdurmak için uzlaşma buydu. Kütüphane savunmasız, zor, zahmetli ama ebedidir.”

*

Altmış sekiz numaralı oda az önce geldikleri odaya o kadar çok benziyordu ki ilerleme kaydettikleri pek söylenemezdi.

“Bunu hızlandırmamız gerek. Daha hızlı gitmememiz için hiçbir neden yok.” Livira sanki sorun onlarmış gibi kaşlarını çatarak ayaklarına baktı.

“Sadece buna inanmamız mı gerekiyor?” Malar uçtukları için ikisini de henüz affetmediğini göstererek tek kaşını kaldırdı. “Peki, ya köpek? Rehberimizden daha hızlı gidemeyiz.”

“Çok uzakta olamazlar, değil mi?” Evar zamanlamalardan emin değildi ama Arpix ve diğerlerinin Kanitleri şu anda olduklarından çok daha geride bırakmaları mümkün görünmüyordu. Yerleşim planı bilgisinin onlara sağlayacağı avantajın da bir sınırı vardı.

“Devam et, Volente.” Livira köpeğe işaret etti ve kendini her şeye hazırlayarak bir sonraki kitap rafına doğru peşinden daldı.

Evar düzinelerce kitabın arasından geçmenin verdiği nahoş hisse rağmen kendini sıktı ve takip etti. Volente’yi her geçmeye çalıştıklarında o hızlanıyor, onlar hızlandığında Volente tekrar hızlanıyordu. Evar hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Bunu hem heyecan verici -günün gerginliğinden sonra bir rahatlama gibi- hem de korkutucu buluyordu. Kendine bir hayalet olduğunu ne kadar sık hatırlatsa da beyni ona neredeyse hiç ileri görüş olmadan dümdüz koşmanın felaketle sonuçlanacağını söylüyordu.

Süreç aniden sona erdi. Belli belirsiz raflardan, arasında Volente’nin hareketli arka ayaklarını takip etmek aniden tek başına bir yolculuğa dönüştü. Evar durmak için kendini zorladı ve isimsiz bir koridorda durdu. Arkasından gelen çığlık ve haykırış karışımı sesler dikkatini çekti.

“Volente!” Birisi heyecanla köpeğin adını haykırıyordu.

“Bu Arpix’in sesine benziyor!” Livira en yakındaki raf duvarının içinden çıktı. “Heyecanı hariç.”

Evar, seslere doğru koşan Livira’yı takip etti. Merkez çembere girene kadar ürpertici bir heyecanla raftan rafa geçtiler.

Livira dizlerinin üzerine çöktü. Kahkahalar atılıyor, gözyaşları dökülüyor ve dışarı çıkma mücadelesinde birbirlerini eziyorlardı.

“Herkes burada mı?”

Livira başını salladı, duyguları nefesini kesmişti. Tekrar ayağa kalkarken Evar’ın koluna uzandı. “Herkes burada. Volente’ye sarılan Arpix ve Meelan da hemen yanında.” Yerde bitkin bir halde yatan sağlam yapılı iki kadını işaret etti. “Jella ve Salamonda. Geri kalanlar kütüphane çalışanları, çoğu ciltçi.” Daha yaşlı iki erkeği işaret etti. “Mika ve Regg temizlikçiler.” Sonunda parmağını kaldırıp -Evar’a bir şekilde Clovis’in kızıl yelesini hatırlatan- canlı turuncumsu saçları görkemli bir dağınıklık içindeki cüppeli kadını işaret etti. “Ve bu da Üstat Jost.” Livira’nın ses tonunda yeni gelen devasa köpeğe inanamıyormuş gibi bakan kadına karşı hoşnutsuzluk ima eden bir tını vardı.

Livira alışılmadık bir itidal göstererek arkadaşlarının üzerine atlamadı. Bunun yerine, en azından hem hayaletler hem de insanlar tarafından dokunulabilen Volente’nin genel takdirine katıldı. Evar geri çekildi ve birkaç dakika sonra en yakın rafa doğru tökezleyen, titreyen ve sanki örümcek ağıları yapışmış gibi kollarını silen Malar’ı aradı.

“Şimdi ne olacak?” Savaşçı başını kaldırıp Evar’a baktı. Gözlerinde ikisinin de duyduğu endişe vardı. Livira arkadaşlarını terk etmek zorunda kalacak ya da yangının onlara ulaşmasına seyirci kalacaktı.

“Onları Volente’yle birlikte güvenli bir yere götürebiliriz,” dedi Evar. “Bağlantı o. Eğer onun gitmesini sağlayabilirsek takip edeceklerdir. Peki, güvenli bir yer var mı?” Evar kendi sorusunu yanıtlamaya başlamak için havalandı. Neyse ki yangın henüz odaya ulaşmamıştı ama dumanın kırk yedinci odadan içeri dolduğunu biliyorlardı.

“Ne görebiliyorsun?” Malar, Evar’ın peşinden fırladı ve küfrederek geri çekildi.

“İyi bir şey yok.” Evar tam bir dönüş yaptı. Mümkün görünmemesine rağmen odanın dört girişinin de etrafında duman bulutları vardı. “Biri yangını yayıyor mu?”

“Çıkış ne tarafta?” diye seslendi Malar.

Evar ona katılmak için aşağı indi. Konuşacak cesareti bulamadı. Bu Malar için yeterli bir cevap gibiydi.

“Hepsinin canı cehenneme.” Malar iki kılıcını da yere fırlattı. Takırtı Arpix ve diğerleri üzerinde hiçbir etki yaratmadı ama Livira, Volente’ye sarılmaktan başını kaldırıp baktı.

“Ne oldu?”

Evar, ona söylemeye korkarak başını salladı.

“Onları ele geçirebilir misin?” diye sordu Malar. “Durn’a giden askerler böyle söylemişti. Bataklıklarda bir adamı ele geçirip ona istediklerini yaptıran ruhlar olduğunu söylediler. Bazıları sizi yutan havuzlarına götürür ama diğerleri ağzınızı ele geçirir ve ölü dillerde konuşur.”

Livira hiçbir şey söylemedi ama yukarı uçtu. Birkaç saniye sonra attığı çığlık, bilmesi Evar’ın Livira’nın yaralandığını düşünmesine neden olacaktı. Aynı haykırışı Crath’ın surlarında karınlarına ok yiyen adamların ağzından da duymuştu. Yerçekimine direnmek için hiçbir çaba göstermeden tekrar yere düştü. Hâlâ konuşmadan Arpix’in arkasında durmaya gitti, ellerini başının iki yanına uzattı.

“Yapma.” Evar bunun ne işe yarayacağını göremiyordu. Yakında tuzağa düştüklerini anlayacaklardı.

Livira dondu. Kolları titriyordu. Sonra bıraktı. “Bu ona zarar verebilir. Zamanda döndürebilir. Tıpkı kitabım gibi.”

Malar hızlıca Evar’a baktı. Yangının yakında bu tür sorunları ortadan kaldıracığını ima eden bir bakıştı.

“Ona yardımcı olacak hiçbir şey söyleyemezsin.” Evar ona gerginliğinin izin verdiği ölçüde yaklaştı. “Elinden gelse onları kurtarmak için kendini yakacağını zaten biliyor. Bütün arkadaşların biliyor.”

Hıçkırarak ağlama arzusu dışarı çıkmaya çalıştığında Livira’nın göğsü sıkıştı. Bir cevabı sıkarak çıkarmaya çalışıyormuş gibi ellerini başının iki yanına bastırdı ve Evar kaçınılmaz çığlık için kendini hazırladı. Ama çığlık gelmedi. Öfkeli gözlerle Malar’a döndüğünde, yüzü yaşlarla doluydu ve kararlıydı.

“Hayatının savaşına hazır mısın? Kanamaya hazır mısın?”

“Siktir! Evet.”

“Beni takip et.”

“Biz bedenlerimiz değiliz, Simon.”

“Biz bedenlerimiz değiliz. Bedenimize, adaletsizce bağlı bir tür melek zekâsıymışız gibi davranamazsın. Biz bedenimiziz. İhtiyaçlarımızı, arzularımızı, açlığımızı o şekillendirir.”

Sam onu bir öpücükle susturarak konuyu kabul etti.

İtfaiyeci 6: Küllerdeki Şehvet, Miranda Lovegood

67. BÖLÜM

LİVİRA

Livira koştu. Yüzlerce yazarın hikâyesini ardında bırakarak, filozofların inşa ettiği mantık tapınaklarını, bilim adamlarının titiz argümanlarını, mucitlerin talimatlarını, tarihçilerin ağıtlarını silkeleyerek raftan rafa koştu. Dumanın siyah duvarı, Dust'ın sık sık çıkardığı ve çocukluğunu sessizlik, karanlık ve korkuyla örten fırtınalardan biri gibi tepesinde belirene kadar koştu.

Evar ve Malar onun arkasına geçti. Koridor önlerinde uzanıyordu. İlerleyen duman yüz metre ötede, alevlerin açlığı ise bilinmeyen bir mesafede arkalarındaydı.

“Biz ne-”

Livira elini kaldırarak Evar'ı susturdu. “Dinle.”

Hiçbir şey.

Malar dudaklarını oynattı ama sonra vazgeçip sustu.

İlk başta hayal gibiydi. Hatta ümit. Ümit böyle acımasız olabiliyordu. Tak. Tak. Tak. Şimdi daha yüksek, kesin bir vaat gibi. Tak. Tak. Tak. Sanki Livira tam olarak doğru koridoru seçmiş gibiydi.

Malar kılıçlarını kaldırdı. Livira kılıçları kaldırdığını görmemişti ama belki de hayaletlerin buna ihtiyacı yoktu.

“Hangisi önce çıkarsa ilki senindir,” dedi. “Ben diğerinin peşinden gideceğim.”

“Onlara dokunamazsın,” diyen Evar kaşlarını çatı.

“Bu Malar'ın fikri. Biz hayaletiz. İçeri giriyoruz,” dedi Livira. “Kontro-

l  elinde tutan Kaçış diğ rine gitmek için birini bırakana kadar beklememiz gerekiyor. Sonra da ele geçireceğiz.”

“Bunu nasıl yapacağız?” Kaşlarını atma sırası Malar’daydı. Sanki içeri girmenin bir yolunu kesip aacakmış gibi kılıçlarına baktı.

“Bilmiyorum. Sadece denememiz gerekiyor. Kendini aynı yere koymak, işin büyük kısmını görecektir. Sadece orada hâlâ Kaçışlar olacağını unutmayın. Bir, belki daha fazla. Asistanları hareketsiz tutmaya yetecek kadar.” Ayak sesleri daha da arttı, neredeyse yaklaşmıştı. “Kontrolü ele alın. Savaşın. Cesedi merkez çemberdeki diğ rlerinin yanına geri getirin.” Malar’a döndü. “Bunu yapabilirsin. Sen bir savaşısınsın. Nasıl d v ş leceğimi biliyorsun.”

“Ben neyim?” Evar öfkeyle sordu. “Savaşabilirim.”

“Onlar bizim dostlarımız. Senin değil.” Eğer Evar’ın itirazlarını g lendirmeseydi ona diyeceği şey şuydu: *Ve senin  lmeni istemiyorum*. Kollarının sıcaklığı hâlâ onu sarıyordu ve ne olursa olsun onun hayatta kalmasını istiyordu. Açtığı kapıdan Evar’ın odasından kaçmasını ya da Yute’la birlikte gitmesini, gitmekte  zg r olduğu sürece her yere gitmesini ve uzun zamandır mahrum bırakıldığı hayatı yaşamasını istiyordu. Zoraki gülümsedi. “Ayrıca sığamayacak kadar büyüksün.”

Evar tartışmak için ağzını açtı ama o anda yüzü kesik, erkek asistan dumanın içinden ıktı. On ağır adım daha attı ve elleriyle dizlerinin üzerine düştü.

“Bekle.” Livira, Malar’ın omzunu tuttu.

Livira’yı Değişim’den beri takip eden ve ardından yedinci odada peşine düşen Kaçış, asistanın yarasından karanlığı çeken mürekkep rengi bir yılan gibi süzülerek adamın yüzünün altında kıvrıldı ve ilerleyen dumana doğru hızla yol aldı.

“şimdi.” Livira askeri serbest bıraktı. “Kazanmayı  mit et.  fkeni kullan.” Bunun doğru bir tavsiye olup olmadığını bilmiyordu ama doğru *hissettiriyordu*. Kılıçları olmadan Malar’ın öfkesi onun en keskin silahı olacaktı. Kılıçları elindeyken bile muhtemelen en keskin silahıydı.

“Ben kazanırım. Benim işim bu.” Malar ileri atıldı.

Livira onun yanından hızla geçerek Kaçış’ın peşinden ok gibi fırladı.

Bulutun içindeki görüş mesafesi, kütüphanenin ışığının içeriye aydınlatmasına rağmen neredeyse sıfırdı. Livira Kaçış’ı geçerken onu görmekten çok hissetti. İki yanındaki kitapların yol gösterici duvarları ve ona doğru koşarken asistanın içindeki yozlaşmanın onu hemen öldürmeye çalışması olmasaydı düşen asistanı gözden kaırabilirdi.

Asistanın içindeki Kaçış pençelerini ona batırırken, Livira'nın fark ettiği ilk şey bunun diğer Kaçış geri dönmeden önce kazanması gereken bir savaş olduğuydu. İkisi çok fazla olurdu. Bir tanesi bile çok fazlaydı.

İkinci farkındalık ise bu siyah ve beyaz işinin sadece bölünme anlamına geldiğiydi. Kaçışların ve asistanların her ikisi de tek bir amaç için yaratılmış, tezat görevler üstlenmişlerdi ama bir taraf iyi, diğer taraf kötü değildi. Onu alt etmeye çalışan Kaçış, tıpkı yardımcıların kütüphaneyi korumak için yaratılmış olması gibi kütüphaneye karşı çıkmak için yaratılmıştı. Aslında her ikisi de kütüphanenin malzemesinden yapılmıştı; asistanlar onun bedeninden, Kaçışlar ise kanından. Farklı amaçlar için kullanılan aletler. Bu ikisi, her biri kendi doğruluğuna inanan iki tarafın, zekânın kendi kendini yok eden doğasını aşması için bir yol çizmeye çalıştığı bir tartışmanın farklı uçlarını temsil ediyordu. Ve sonuç olarak, belki de ilkel bir ironiyle zekâ zekâyla savaşmıştı.

Asistanın bedeninde, hayaletin böylesine önemli bir bölgede hak sahibi olmak için Kaçış'la savaştığı bir ortamda ne yumruklar atıldı ne de dişler etlere geçirildi. Livira'ya batırılan pençeler sadece onunla rakibi arasındaki bağlantıyı sağlıyordu. Kaçış onu sindirmeye çalışıyordu. Anılarını çekip çıkarıyor, içlerindeki anlamı emiyor, onu eski bir palto gibi giymeye çalışıyordu. Livira yıprandığını, varlığının kumaşının çözüldüğünü hissetti. Suyun yüzeyinde dağılan bir duman, rüzgârda savrulan küller gibiydi. Kaçış kötü niyet ya da umursamazlık olmaksızın, ondan değerli anları birbiri ardına koparıp alıyordu. Görünmez pençeleriyle onun içini oydu, boşalttı. Adının harfleri bile Dust'ın üzerine terk edilmiş eski bir kafatasının dişleri gibi gevşemeye başlayana kadar kopardı, sonunda uğultulu rüzgârın sabrıyla yuvalarından çekildi.

Kaçış her şeyi aldı, geriye bir kabuktan başka bir şey bırakmadı. Ve o kabuğun boş karanlığında, hayatı boyunca hafızasının çelik kapağıyla tanımlanmış olan Livira gözlerini açtı ve her şeyi geri aldı. "Ben unutmam."

Livira'nın geri dönüşünün hızı Kaçış'ın içini dışına çıkardı ve kalıntıları asistanın başındaki yaradan süzülerek dumana karıştı.

"Hayır!" Livira, asistanın bedenine ulaşan ikinci Kaçış'ın üzerine fil-dişi bir el indirdi. Buraya gelirken geride bıraktığı bu Kaçış'la savaşmak, artık asistanı kontrol edebildiği ve Kaçış dışarıda sıkışıp kaldığı için daha kolaydı. Asistanı ayağa kaldırırken hayaleti iki elinin arasında sıkı. Kaçış parçalara ayrıldı ve Livira parçalarını arkasına fırlattı.

Atılan kılıcı almak için eğildi ve sonra koştu. Evar'ın da yanında koştuğunu gördü. Onu takip etmiş ve belki de zaman kazanmak için ikinci

Kaçış'ı oyalamıştı. Diğer asistanı bulmadan önce dumandan kurtuldular. Teninin eski fildişi rengi, içindeki savaşı kimin kazandığını hemen gösteriyordu. Livira ve Malar hâlâ asistanların içindeki kirleticilerdi ve iki beden de olması gerektiği gibi pırıl pırıl bembeyaz değildi ama ikisi de içinde bir Kaçış'm olduğunu gösteren griden olması gerekene daha yakındı.

Malar onlar yanına gelince, "Kaçtı," diye homurdandı. "Kafamı bulandırmaya çalıştı. Sanırım bulduğu şey onu korkuttu. Kâbuslarım o vahşetten yüzlerce kez daha kötü ve bu iyi bir gecede böyle."

"Devam et," dedi Livira onu geçerken. Artık beyaz olan kılıcı ona uzattı. "Hâlâ dökmemiz gereken kan var."

*

Merkez çembere giren Livira, kendini ayrıldığında orada olmayan bir dehşet atmosferinin içinde buldu. Arpix ve diğerleri Evar'ın üzerlerinden uçarken bulduğu şeyi keşfetmişlerdi. Yangının onları kapana kıştırdığını biliyorlardı. Meelan neredeyse histerik haldeki ciltçilerinden biriyle tartışmaya kilitlenmişti ve sesleri o kadar yüksekti ki Livira'nın yaklaştığını kimse duymadı. Tüm dikkatleri ya Meelan'ın meslektaşlarını en az dumanlı çıkışa doğru yönlendiren iriyarı kırmızı yüzlü adamı durdurma çabasıydı ya da doğudan tepelerinde beliren, Livira'nın arkasında yuvarlanan siyah duvardaydı.

"Ah, Croma'ya şükürler olsun!" Çemberin çevresinde sonlanan otuz kadar koridordan birinin girişinde durduğunu ilk fark eden Arpix oldu. Normalde tanrılara yakardığında, bu yakarışı dinleyebilecek pek çok göksel ev sahibini kapsayan genel bir ağ olurdu. Boğulma ya da yanarak ölme ihtimali onu özellikle birine odaklamış gibi görünüyordu. Kütüphanecilerin gözdesi Croma, Fatra panteonunda öğrenme ve bilgelik tanrıçasıydı.

Livira öne atıldı. Üzerinde bir tuhafılık olduğunu biliyordu. Kaçış'tan çıkıp asistanı ele geçirdiğinden beri bunu biliyordu. Kendini mesafeli, bir şekilde onu duygulardan yalıtılmış battaniyelere sarılmış biri gibi hissetti. Bir şimşegin çıtırtısı gibi içini doldurması gereken heyecan sadece karıncalanıyordu. Jella'nın gözyaşlarının ya da Meelan'ın yersiz öfkesinin uyan-dırması gereken merhamet onu hâlâ heyecanlandırıyor ama sarsmıyordu. Karşısındaki on kişinin yüzüne yayılan rahatlama onun için sadece sıradan bir manzaraydı.

Malar geldi ve peşinden çembere gitti. Evar da arkalarından geldi.

Arpix konuşuyor, Üstat Jost talep ediyor, iriyarı ciltçi yalvarıyordu. Uyumsuz bir gürültü gibi üzerinden kayıp gitti. Amacına kilitlenmiş halde Malar'la yüzleşmek için döndü. Arkadaşlarını güvenli bir yere göndermek

için bir portal açmak istiyordu. Bir asistan bunu istediği zaman yapabilmeliydi ama ev sahibi üzerinde, Kaçışların sahip olduğundan daha fazla kontrole sahip olsa da bu tür güçler onun emrine verilmiş gibi görünmüyordu. Elini uzattı. “Kes beni.” Kelimeleri söylemek ve kolunu uzatmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Sadece asistanların Değişim’i ziyaret etmesine izin veriliyordu. Bunu biliyordu. Yaptığı şey yasaktı. Ve kuralları pervasızca çiğneyerek geçirdiği bir hayattan sonra birdenbire bunu yapmakta zorlanmaya başlamıştı.

Malar kılıcını ona işaret edecek şekilde kaldırdı.

“Hemen.” Livira avucunu kılıcın ucuna doğru kaldırdı. Bu kendi eli olsaydı korkardı. Başka bir bedende olsa bile elini geri çekmek istedi. Zeminin ayaklarının arasından hissedebiliyordu. Kılıcın, sahip olmadığı deriyi kestiğini de hissedecekti.

“Bu... Bu yasak.” Malar başını anlamamış gibi ya da ele geçirdiği asistanın başını salladı.

Livira tartışmak istedi ama yapamadı. Bu yasaktı. Hâlâ zamanın içinde kilitli olan herhangi bir yaratığın Değişim’e erişimi beklenmedik sonuçlar doğurabilirdi. Feci sonuçlar. Livira asistanı ele geçirmişti ama Kaçışların aksine onun türü zamanın akışı içinde yaşıyor, beşikten mezara kadar durmaksızın onun tarafından taşınıyordu. Asistanın içine girmek onu bölmüştü. Onu geçen günlere bağlayan bağları koparmaya başlamıştı. O, asistanı ele geçirmiş olabilirdi ama bir başka anlamda, asistan onu ele geçirmişti.

“Bu kurallara aykırı.” Malar kılıcını indirmeye başladı.

Kaçış’ı yenen Livira’nın hafızası olmuştu ve kütüphaneci arkadaşlarından bazıları geçmişe olan bu bağlılığının onun belirleyici özelliği olduğunu söyleyebilirdi. Ama sadece onu iyi tanımayanlar. Livira -yani ot- her zaman geçmişe giden bir yol bulurdu. Kuralları çiğnemek için yaşırdı.

“Bu kurallara aykırı,” diye tekrarlardı Malar.

“Güzel.” Livira kılıcın ucunu yakaladı ve avucunu kılıcın ucuna dayadı. Acı çok şiddetliydi, dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Uzandı, elini kütüphanenin zeminine sürdü ve kendi etrafında bir daire çizmek için tam bir dönüş yaptı. Üzerinde ışık parıldadı ve içinden geçti.

En büyük yapboz, son parça yerine oturana kadar anlaşılamayandır. Hayat, uygun bir şekilde böyle olabilir; tüm parçalar yavaş bir dansla bir araya gelir, ta ki son bir kez el ele verip aydınlanma gerçekleşene kadar.

Yapbozun Tarihi, Icarus Salt

68. BÖLÜM

EVAR

İlk asistan dumandan fırlayıp dizlerinin üzerine düştüğünde, Evar görmesi gereken şeyi görmemişti.

İçindeki Kaçışlardan biri ortaya çıkmış ve ilerleyen dumanın içine doğru fırlamıştı. Malar yere düşen asistana nişan almış, Livira da dumanın içine dalmış ve Kaçış'ı geride, girdap gibi dönen görünmezliğin içinde bir yerlerde bulunan ikinci asistana ulaştırmayı hedeflemişti.

Ancak Livira dumandan kurtulup ikinci asistanın bedenine bürünene ve Malar da onun peşinden gidene kadar Evar bir yanında Asker, diğer yanında da Asistan olduğunu fark etmemişti. Kütüphaneye hizmet eden bilinmeyen sayıdaki isimsiz, birbirinin aynısı asistanlar değil, Asker ve Asistan: Onu yetiştirenler. Skeer'la savaşmak için yalnız bıraktığı kişiler.

Yangının önünde koşarken olan bitenin büyüklüğüyle boğuşmak için çok az zamanı olmuştu. Bir an durup düşünecek olsa aydınlanmanın ağırlığının onu yere serebileceğini hissetti. Bir anda tüm hayatı tersine dönmüş ve kendi etrafında dönmeye başlamıştı. Şimdiye odaklanmaya çalıştı. Livira'nın arkadaşlarının kurtarılması gerekiyordu yoksa yanacaklardı.

Merkez çembere ulaştıklarında Evar hemen bir şeylerin ters gittiğini anladı. Aslında her şey ters gidiyordu. Livira'nın arkadaşları kapana kısılmıştı ve korkunç ölümlerle karşı karşıyaydı. Bir grup insanı Sabberdan başka bir şey olarak görmekte hâlâ zorlanıyordu ama bireysel olarak onların da birileri için Livira'nın kendisi için olduğu kadar önemli olduğunu biliyordu. Ve Sabberlar bile yanmaya terk edilemezdi. Her şey yanıştı ama

Livira ve Malar'la ilgili bariz bir sorun vardı. Genelde ağzı çok bozuk, hareketlerinde çok dikkatli ve her şeye hazır olan adam sessiz ve hareketsizdi. Livira arkadaşlarını selamlamadı, ödünç alınmış bir bedende de olsa nihayet görüldüğü için sevinmedi. Bunun yerine onları görmezlikten geldi. Onu görmezlikten geldi.

"Kes beni," dedi. Etrafında toplanan insanları görmüyor, yalvarışlarını ya da sorularını duymuyor gibiydi. "Acele et."

"Livira? Beni duyabiliyor musun?" Evar insanlardan birinin yanından geçip, doğrudan Asistan'la Asker'in arasında dururken kendini toparladı. "Livira?"

"Bu... Bu yasak." Malar mücadele ediyor gibiydi. Gözlerinde renk, Evar'ın o boş beyaz kürelerde daha önce sadece bir kez gördüğü aynı karanlık vardı. "Bu kurallara aykırı."

Evar o gözlerin karardığını sadece bir kez görmüştü. Evar kazmayı düşünürken kömür duvarının önünde. Asker ne demişti?

Onu kaybettim. Kendimi kaybettim. Ve sonraki tehdit, Asker'in gerçek bir tutkuyla konuştuğu tek zamandı.

Şunu bil ki eğer ona zarar verirsen hiçbir ordu seni benden kurtaramaz.

"Bu kurallara aykırı."

"Güzel." Livira, Asker'in kılıcını kaptı ve avucuna sapladı. Bir acı çılgılığıyla dizlerinin üzerine çöktü ve kanlı elinin üç hareketiyle etrafına bir daire çizdi.

"Hayır!" Evar ona uzandı. Bu sefer yeterince hızlıydı. Havuz onu ilk kez Değişim'de içine aldığı anda olduğundan daha hızlıydı. Kaçış'ın ona çarptığı ve ikinci kez onu havuza taşıdığı zamankinden daha hızlıydı. Belki de hiç olmadığı kadar hızlıydı. Ama o bir hayaletti ve ne kadar hızlı olursa olsun Evar onu yakalayamazdı. Livira birden yok oldu.

Livira ondan uzaklaşarak kendi kanının çizdiği geçide düştü.

Evar onun peşinden içeri daldı.

Geçidin uzak tarafından yuvarlandı ve onu her zaman beklemiş olan ormanın ortasında ayağa kalktı. Normalde hem insanlardan arınmış hem de huzur dolu olan Değişim, bu kez kalabalık ve gürültülüydü. En azından içinden çıktığı, şimdi sırtında yanan ve tüylerini yakan bir ısı yayan geçidin etrafı öyleydi. Ayrıldığı sahneye geri getirilmişti. Buraya son gelişinden bu yana belki de birkaç dakika geçmişti.

Evar, Yute ve Yamala'nın önderliğindeki mültecileri Clovis'le karşı karşıya bırakmıştı. Kerrol ise büyülenmiş bir izleyici gibiydi. Ancak şimdi Yute, mültecileri Livira'nın zamanıyla Evar'ın zamanı arasında uzanan bir

portaldan geçiriyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü hatırladığından çok daha fazla asker vardı. Yüzün üzerindeydiler. Yute'un, kaçtıkları savaşı tekrar oynamaya karar vermeden önce onları uzaklaştırmaya devam edebilmesini umuyordu.

Clovis, Kerrol'la birlikte göçü izlerken şiddet arzusu uzuvlarında seğiriyordu ama en azından şimdilik dizginlenmişti. Evar sayılarının onu geride tuttuğundan şüpheliydi. Belki de her zaman özünde yattığını umduğu iyilik onu, çok sayıda insanın hayatı pahasına da olsa kendisinin ve ailesinin sonunu getireceği şüphesiz olan savaştan uzak tutuyordu.

Yamala ilerleyişi diğer taraftan izledi. Livira'dan hiçbir iz yoktu.

"Livira!" Evar adını haykırdı ve herkesin ona bakmasına neden olunca bir düzine parıldayan *çubuk* yükselmeye başladı. Evar'ın umurunda değildi. Tek önemsedığı Livira'ydı. Orman yanabilirdi ve bu bile onu amacının tek düzeliginden alıkoyamazdı. Hiçbir şey engel olamazdı. Ama bir şey oldu. "Liv-

Mayland'ın Yamala'nın hemen arkasındaki bir portaldan aniden belirmesi, Evar'ın dilinden Livira'nın adını aldı. Birkaç dakika önce aslında bir hayalet olan Evar, sanki ilk kez gerçek bir hayalet görüyormuş gibi afallamış bir halde duruyordu.

Mayland üç hızlı adımda Yamala'nın arkasına geldi ve Clovis'in hepsine öğrettiği gibi kolunu Yamala'nın boynuna doladı. Clovis ve Kerrol ağızları açık bir halde ona baktılar. Bu yeni geleni, düşman bir Kanit'i fark eden insanlar geri çekildi. Askerlerin safları arasında daha fazla çubuk havaya kaldırıldı. Baykuş miğferlilerden birkaçı öne çıktı, gümüş haladara tutunmuş boğulan adamlar gibi sopalarını tutuyorlardı.

"Geride durun, lütfen," dedi Mayland hoş bir şekilde. "Ve Kerrol, her ne kadar sesini özlemiş olsam da senden sessiz kalmanı istemek zorundayım yoksa bunun omurgasını kırar ve yoluma devam ederim."

"Mayland?" Evar aynı anda hem sevinç, hem korku hem de tam bir kafa karışıklığının sınırında duruyordu. Bir an için yanılıp yanılmadığını ve bunun başka bir Kanit olup olmadığını merak etti. Kadim şehirde, kalabalıklar arasında Mayland'ı görmüştü ama sadece Mayland'ı değil, hayal gücü ve yüzlerle ilgili deneyimsizliği, kardeşlerinin yüz hatlarını belli belirsiz de olsa benzeyen herkese yansıtmıştı. Ama bu *gerçekten* Mayland'ın ta kendisiydi. Daha yaşlı, daha zayıftı. Yüzünün sol tarafında karışık bir yara izi vardı ama yine de bu oydu. Diğerleri de bunu gördü. O gri, yeşil gözler hafif aralıklı. Sırtındaki hafif kamburu, her zaman gülümsemeyi ima eden ama nadiren gülümseyen çarpık ağzı.

“Ne yapıyorsun?” Evar kardeşinin hayatta olduğuna inansaydı Mayland’ı bu tür yöntemlere başvurma ihtimali en düşük kardeşler listesinin başına koyardı. Önce Kerrol’ın önüne, daha sonra da kendisinden önce. Kerrol’ın bir gün patlamamak için kendini çok sağlam bir şekilde tuttuğundan hep şüphelenmişti ama Mayland kesinlikle on tarihçiden daha fazla tarih biliyordu ve yüzyılların dersi her zaman şiddetin şiddeti doğurduğu olmuştu. “Bırak onu. Adı Yamala. Asistandı.”

Bu onu serbest bırakmak için yeterli olmalıydı ama Mayland daha da sıkı.

Evar tekrar denedi. “O İrad’ın ölümsüz bir hizmetkârıydı. Ve bizi kurtarmak için bundan vazgeçti.”

Mayland iki yanına bakarak kimsenin ona sinsice yaklaşmadığından emin oldu.

İşe yaramadı. Starval kafasının arkasında gözleri olan birine sinsice yaklaşabilirdi.

“Evar iyi bir soru sordu.” Starval bıçağını Mayland’ın boğazına dayadı. “Ne yapıyorsun, kardeşim?”

Mayland gülümsedi. “Sabberlarla savaşıyorum.”

“O bizden biri olduğu kadar onlardan biri de değil,” dedi Starval.

“Sabber, sevgili kardeşim. *Düşman* anlamına geliyor. Kütüphane bizim gerçek düşmanımız. Her zaman öyleydi. O bunu görüyor. Oradaki.” Mayland bakışlarını, karısı ele geçirildiğinden beri kılını bile kıpırdatmayan Yute’a yöneltti. “İki asistan varlıklarıyla bizi onurlandırdı, ayak parmaklarım zamanın akıntılarına daldırdı. Peki, sonunda ne yaptılar? *Kütüphane için çalışıyorlar*. Ne vizyon ne de hayal gücü! Birbirleriyle evlendiler ve kütüphanenin insan portalını işlettiler. Ve bu, İrad’ın başından beri haklı olduğuna karar vermiş. Kapılarındaki çocukları zehirle beslemeye devam etmiş. Öte yandan Yute’un şüpheleri varmış. İlişkilerinde ters giden bir şey varmış. Ayrı yataklar, fedakârlıklar, yarı ateşkes. İrad ve Jaspeth’in mikrokozmosu. Biri topluluğa geri dönmeye çalışıyor, diğeri başka yöne gidiyor, belki de kendi kaçışını sahnelemek üzere.”

Yute’un arkasında, büyülü ormanın ya da bu çatışma her neyse onun bir parçası olmak istemeyen askerler ve siviller uzaktaki portaldan kaçmaya devam ediyordu. Yute bir adım öne çıkarak baykuş miğferli muhafızlarının arasına girdi ve solgun elleriyle silahlarının namlularını indirdi. “Lütfen gitmesine izin ver.”

“Neden?” Mayland boynundaki bıçağın farkında değil gibiydi. “Onu artık sevmiyorsun.”

“Ona çok değer veriyorum.” Yute, Mayland’a değil, karısına bakıyordu.

“O senin karşı olduğun her şeyi temsil ediyor.”

“Onun farklı bir görüşü var.”

Mayland, “Sen de kendi görüşün için savaşmalısın,” dedi. “Sen buna inanıyorsun. Daha da ötesi, doğru olduğunu *biliyorsun*.”

“Tavizler verilebilir. Taviz *verilmelidir*.” Yute muhafızlarının arasından çıktı, iki eli de önünde açık ve havadaydı.

“Sen ne düşünüyorsun, Starval?” Mayland arkasındaki kardeşini onayladı. “Boğaz kesme işinde tavizler var mı? Yoksa ya hep ya hiç mi?” Uzanıp Starval’ın bileğini tuttu, yavaşça ama sıkıca boğazından çektikten sonra elini Yamala’nın boynundaki kilide götürdü. “Benim özel çalışma alanım tarih, Üstat Yute. Bu yıkım döngüleri, medeniyetlerin yükselişi ve çöküşü, ateş sınırı hakkında her şeyi biliyorum. Evet, bunları kendi kitabınızda okudum. Peki, sizce önümden geçen ve kütüphanenin bu konuda söylediklerinin çok küçük bir kısmını oluşturan sayısız kitaptan ne öğrendim?”

“Bilmiyorum. Lütfen Yamala’yı serbest bırak ve bana anlat.”

“Önemli olan tek bir tarih olduğunu öğrendim, o da kütüphanenin kendi tarihi. Ani bir hareketle Yamala’nın boynunu kırdı. “Uzlaşmanın bizi tüketen bir kanser olduğunu öğrendim.” Çığlıklar yükseldi. Silahlar yeniden havaya kalktı. Yute’un kolları kesilmiş ipler gibi düştü. “Jaspeth haklı. Kütüphaneyi yerle bir edin. Mirasının tüm izlerini kazıyın ve bırakın dünya hafıza tarafından engellenmeden kendi hızında ilerlesin. Kollarını kaldırdı ve Yamala’nın cesedinin düşmesine izin verdi. “Bu deney sona erdi.”

Mayland’ın kendine olan güveni karşısında muhafızlardan sadece biri ateş etti. Starval’ın kolu dışarı fırladı ve bıçağı adamın yüzünden fırladı. Etraflarındaki portallar kararmaya başladı ve Kaçışlar da portallardan tırmanmaya başladı.

Evar’ın bakışları, Değişim’e geldiği ilk günkü gibi görünen tek çıkış olan evinin havuzuna takıldı. Son birkaç dakikanın çılgınlığı Livira’yı bir şekilde aklından çıkarmıştı ama şimdi aklındaki tek şey oydu. Kaosun ortasında mantıklı olan tek şeydi. Asistanın içine hapsolmuş olan Livira. Bunca zamandır peşinde olduğu, Mekanizma’dan sürünerek çıktığı günden beri hayallerinin sınırlarında dolaşan kadın, Livira. Ve bunca zamandır karşısında duran, zamanın içinde kaybolmuş, çaldığı yaşlanmayan bedene

hapsolmuş, her gün onu düşünürken ona duyduğu her nasıl bir aşksa o fildişi sandığın içinde saklı kalmış olan kadın.

Evar çimenleri yara yara portalları geçti. Havuza ulaşmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne insanların çılgınlıkları, ne *ölü* kardeşinin planları ne de yolunu kesmeye çalışan Kaçışlar. Birinin üzerine atladı. İki ayağını da yüzüne yapıştırıp yere düşürdü ve ardında bıraktı. Livira'yı sadece üç tanesi Asker'i yere sermeyi başarmış olan bilinmeyen bir düşmanla, Skeer'la savaşması için yalnız bırakmıştı.

“Onu terk ettim.” Bu sözleri havuza dalarken söyledi. Buna inanamıyordu. Onu terk etmişti.

... ironi mi yoksa paradoks mu?

Bir şeyi gerçekten anlamak için onu bütün olarak görmelisiniz. O şeyin dışına, onu tutan dünyanın dışına, onun ölçüsünü sayan zamanın dışına çıkmalısınız. Ancak sorguladığınız nesnenin dışında durduğunuzda ve Tanrı'nın gözünü onun üzerine diktiğinizde, onu doğru bir şekilde tanımak için asla terk etmemeniz gerektiğini anlayacaksınız.

İçinde ve Dışında, Larry Mote

69. BÖLÜM

LİVİRA

Livira Değişim'e adım attı. Sessiz, düzenli ve garip bir şekilde, sanki mekaniği artık onun ayrılmaz, derisinin başka bir parçasıymış gibi anlaşılır buldu. Az önce içinden çıktığı ısıltı küresiyle yüzleşmek için arkasını döndü. İnsanların Değişim'de olmaları yasaktı, bu yüzden kullandığı geçidi yeniden yönlendirerek bir yere ve zamana yöneltti.

Değişim'e dair bir anısı aklından çıkmıyordu ama o anıda Değişim farklı bir çehreye bürünmüş, o zamanki anlayışına uygun görünmüştü. Burada havuzlar ya da portallar yoktu, sadece bağlantı noktası vardı ve sadece bir bağlantı noktası gerekliydi. İrad kütüphanesinin pek çok gölge yaydığını anladığında ve onları birbirine bağlamak için harekete geçtiğinde, uzun zaman önce bir ormana yerleştirilmişti. Herhangi bir dünyaya ya da zamana ulaşmak için sadece yön gerekiyordu. Livira ve Evar'ın başka gözlerle gördükleri sıra ve sütunlar sadece bir yansımaydı ve daha basit beyinlerin, kendi düşüncelerinden daha fazla boyuta sahip bir şeyi anlamlandırmalarına yardımcı oluyordu.

Bağlantı noktası kütüphanenin tüm bölümlerini dünyalar ve zamanlar arasında birbirine bağladığından, kütüphanenin ruhu için verilen savaş onun yüzeyine yazılmıştı. Jaspeth'in etkisinin damarları kürenin ışığında kara bir şimşek gibi çakıyordu.

Asistanın içinde olan Livira, Jaspeth'in kirliliğine benzer şekilde, yozlaşmış gibi ama daha zararsız görünüyordu. Bir kanserden çok bir ateş gibi. Yine de asistanın yeteneklerinden çok azı onun emrindeydi ve zaman üze-

rindeki hâkimiyetini giderek kaybettikçe Livira'nın tüm istekleri, arzuları, hırsları, aşkları ve dostlukları, gelgitin önündeki kumdan kaleler gibi aşınmaya başladı.

Livira çekebileceği birkaç koldan birine uzandı. İletişim. Her iki beyaz elini avuç içleri bağlantı noktasına değecek şekilde yerleştirdi ve bir bakıma kendisiyle aynı orijinalin gölgeleri olan asistan arkadaşlarıyla konuştu. Bir hizmet istedi. Ve bu sadece kitapların taşınmasını içerdiğinden, çok derinlemesine sorgulamayacaklarını ya da insan etkisiyle tehlikeye atıldığından şüphelenmeyeceklerini umuyordu.

Sözcükler zihnini terk edip acı verecek derecede uzun mesafelere dağılmış sayısız asistana ulaştığında, amacı da uzaklara dağılmıştı. Artık isimlendiremediği insanların görüntüleri düşüncelerinden kayboldu. Acil görevler elinden kayıp gitti, beyaz parmakları onları geri almak için hiçbir girişimde bulunmadı. Derin bir denizde sürükleniyordu. Sanki mıknaş taşının etkisiyle çekilmiş bir iğne gibi ormanın mükemmelliğini düşünmek için döndü. Karanlıkta bile yapraksız dalların arasından süzülen soğuk bir rüzgârla burası zihni baştan çıkaran bir huzura sahipti. İrad'ın Değişim'i oluşturmak için bir araya getirdiği çalıntı anların içinde sonsuza dek orada durabilirdi. Ancak bir yerde, bir zamanda, bir kitap yanmıyordu.

Asistanın bedeninde barınan Livira kitaplar hakkında her şeyi biliyordu. O kadar çok kitabın yerini, düzenini ve içeriğini biliyordu ki tek bir yerde toplansalar yerçekimi kuvvetleri onlardan bir küre oluşturabilirdi. Bu kitapların büyük çoğunluğunun yanmadığını ve bunun iyi bir şey olduğunu biliyordu. Çok büyük bir sayıyı oluşturan küçük bir kısmının yandığını biliyordu ve bu da tavizin, bir Ragnarök'ı önleyen ve bunun yerine kütüphaneyi ebedi soğuk savaş durumuna sokan uzlaşmanın bir parçasıydı. İstenmeyen ama kabul edilebilir bir durum. Ve tüm o yazılı kelime okyanuslarının ortasında, yanması gereken ama alevleri reddeden tek bir kitap olduğunu biliyordu.

Her nasılsa işbirliği yapmayan sayfaları yok etmesi gereken alevler onun yerine kendisini yakıyor, içinde şiddetli bir hararet yaratıyordu. Bu yüzden, zamanın sonuna kadar ormanın karanlığını düşünmek yerine, bir kez daha bağlantı noktasına döndü ve içine geri adım attı.

*

Livira kendi kanından oluşan havuzdan, kanını akıtuğu odanın merkez çemberine doğru güçlkle tırmanarak çıktı. Alevler güneydeki rafların üzerinde dans ediyor, açıkları merkez çemberin yarattığı kadar hızlı bir şekilde havayı içine çekiyordu. Ortaya çıkan cereyan, dumanı insanların

ve yapının -Volente'nin- gittiğini görebileceği bir noktaya gelecek şekilde azaltmıştı. Ve ulaşamayacağı nedenlerden ötürü bu durum, içinde bir memnuniyet yaratmıştı.

Asker de gitmişti. Çemberde dumandan başka bir şey yoktu. Livira solmakta olan geçide bir kez daha baktıktan sonra yanmayan kitaba doğru yola koyuldu.

Yangının içine girmek zorunda kalmadan önce iki odayı geçti. Odanın sınırları içindeki alevin uğultusu diğer tüm sesleri bastırıyordu. Yangının ilerlediği koridorlar kendiliğinden alev aldığı anda, bu güçle bazı kitaplar kelimenin tam anlamıyla yüksek raflardan fırlayıp, sayfaları yayılırken parlak kuyruklu yıldızlara dönüştüğünde, Livira kükremeden başka bir şey duymadı. İki yüz metre uzunluğunda ve ağaçlardan daha yüksek raf üniteleri yanan kitapları dışarı atarak devrildiğinde Livira yine kükremeden başka bir ses duymadı.

Ateş parlıyor ve ısı tavandan yansıyıp teninde parılıyordu. Yanan koridorlara girdi. Demirin büküldüğü, damladığı ve aktığı demirci ocağından daha sıcak olan yollarda yürüdü. Livira cehennemin dokunuşundan muaf değildi. Asistanın sırlı vücudu tıpkı zamanın akıp gitmesine izin verdiği gibi sıcaklığı da üstünden atabilirdi ancak Livira kendi ruhunu asistanın içeriğiyle kendine kalaylamıştı ve bu aslının tam gücünü barındıran bir alışım değildi. Ağrı hissediyordu. Geri çekilme ihtiyacı hissediyordu. Ancak yine de yangının uğultusunun üzerinde yanmayan kitabın çağrısını duydu ve ağrının ötesinde ona uzanma ihtiyacı hissetti.

Zamanla cehennemin kalbinden geçti ve ardında bıraktığı yıkımın içinden ilerledi. Bir fırının körüğün çağrısına cevap verdiği parlak turuncu renkte parlayan bel yüksekliğindeki korların arasından geçti. Havanın pişerken parıldadığı ve dalgalandığı çatırdayan küllerin arasından geçti. Yürümeye devam etti ve tam zamanında kalçasından daha yüksek olmayan, siyah bir tümseğe geldi ve elleriyle kazmaya başladı.

Asker, is gibi simsiyah, kavurucu bir kül tabakasının altında yatıyordu. Onu hâlâ örten son santimi de temizledi. Vücudunun ateşe dönük tarafı hâlâ eskisi gibi sararmış fildişi rengindeydi. Yer yer griye dönmüştü ama odanın dönüştüğü fırın, vücudunun yarısına erimiş gibi bir görünüm vermişti.

Asker hiç konuşmadan kendini kaldırdı. Altında, Livira'nın kömür olması gereken kitabı zarar görmemiş bir şekilde duruyordu.

"Bu yanamaz," dedi Livira. "O gelecekte var."

"Yanabilir," diye düzeltti Asker. "Ama gelecek de onunla birlikte yanar."

Asker camı eritecek kadar sıcak parmaklarıyla kitabı aldı ve ona uzattı. Livira birkaç saniye boyunca aynı anda iki yerdeydi. Ve sonra sadece bir yerde.

*

“Kulede kim yaşıyor?” Evar almak için yere uzandı.

Livira onun bileğine vurdu. “Yapma! Bozacaksın.”

“Tanrı olduğumuzu sanıyordum.” Ama Evar elini geri çekti.

“Öyleyiz. Şimdilik.”

“Tanrılar kuleleri kırmadan kaldıramaz mı?” Evar ona şüpheyle bakarken ayak bileklerinin etrafındaki okyanusu tekmeledi.

“Onu da yapma! Birkaç denizciyi boğacaksın ya da bir balınayı falan ezeceksin.”

Evar gözlerini devirdi.

“Ve elbette kuleleri kırmadan da kaldırabiliriz. Sadece bu işleri yapmanın daha zarif yolları var.” Livira kuleyi işaret etti ve bir anda ikisi de küçülüp kuleye yaklaşmaya başladı. Birkaç dakika önce bulutların altını görebilmek için eğilmeleri gerekirken şimdi ikisi de kulenin tepesinde, ki-remitli konik bir çatının altında yer alan bir odanın pencere kenarına yerleşmişlerdi. Livira önündeki elmas şeklindeki bölmeden içeri baktı. Kendisi kadar uzun duruyordu ve pencere çerçevesini doldurmak için bir araya getirilmiş birkaç çentikten biriydi. Evar da onunla birlikte eğildi.

“Demek senin gibi olmak böyle bir şey?”

Livira ona dirsek attı. “Ben *bu* kadar küçük değilim.”

“O kim?” Evar küçük odanın ortasındaki yatakta yatan güzel kıza baktı. Bir düzine mum ışığında, işlemeli bir örtünün üzerinde yatıyordu ve saçları kollarından daha kalın bir iple örülmüş, şarap karası, siyah bir nehir gibiydi. Yatağının yanında, bir adam büyüklüğünde, bir yığın halinde kıvrılmıştı.

“Bir halk masalında okuduğum bir kız ama ben onu arkadaşım Neera’ya dönüştürdüm.”

Kız öksürdü.

“Öksürüğünü kesmeyi düşündüm -biraz can sıkıcı olabiliyor- ama o artık Neera’nın bir parçası ve sırf kendini ya da onları memnun etmek için insanların parçalarını silemezsin. Bu dürüstçe olmaz.”

“Saçının nesi var?” Evar duraksadı. “Ve az önce bakışlarımı kaçırmaya başladığımda neden sana benziyordu?”

“Bir cadı tarafından esir tutuluyor ama kaçmak için ip olarak kullanmak üzere saçlarını uzatmış.”

“Hı hı.”

Livira, ona diğerk şeyin peşini bırakmayacağını ima eden bir bakış atan Evar’a baktı.

“Ve o anda bana benziyordu çünkü aslında hikâye şimdi benimle ilgili. Mutlu musun?”

“Aşağı indiğini, kulenin dibine vardığını ve yatağına saçlarından tutturulduğunu gördüğümde mutlu olacağım.”

“O zaman keser, aptal ve özgür kalır. Hikâyenin amacı da bu. Bir yerden kaçabilirsin ancak orada her zaman kendinden bir parça bırakırsın.”

“Pekâlâ. O zaman o kim?” Evar döndü ve parlak zırhlı bir figürün, siyah bir aygırın üzerinde yükseldiği en yakın tepeyi işaret etti.

“Her gece onun saçlarına tırmanan ve... Bilirsin... Onu tanımaya çalışan şövalye.”

“Neden cadıyı öldürmüyor?” Evar yaklaşan atlıya baktı. “Görünüşe göre gerçekten büyük bir kılıcı var.”

“Onu da yapıyor.” Livira soruyu elinin tersiyle itti.

“Yani o, prensesi kurtarmaya gelen parlak zırhlı şövalye mi?” Evar oturdu ve bacaklarını pencere pervazının kenarından sarkıttı.

Şövalye atını onların altındaki avluda durdurdu. Siperliğini kaldırıp yukarıdaki pencereye baktı. “Bu benim!” diye haykırdı Evar. “Ben seni kurtaran şövalyeyim.”

Livira kızgınlıkla, “Hiç de öyle değil,” diye açıkladı. “Kitabımı böyle saçma sapan şeylerle dolduracağımı mı sanıyorsun?”

“Kitaba başladığında on iki yaşında değil miydin?”

“On ama mesele bu değil. On yaşında çok gelişmiş bir çocuktum.”

“O zaman neyle ilgili?” Evar şövalyeye baktı, daha sonra şüphe dolu gözlerle yan yan Livira’ya baktı.

“Yute bana en büyük hediye için para hediyesi değil, amaç hediyesi olduğunu söylemişti. Bu hikâyede sana bir amaç verdim. Seni hapsedildiğin kaleden ve korkunç aileden uzaklaştırdım. Beni kurtarmana izin vererek sana tüm dünyanın kilidini açan bir amaç verdim. Ayrıca her gece çok eğlendik.” Livira kızardığını hissetti ve o soru sormadan önce aceleyle devam edip, “Ama sonu hüznü bitti,” dedi.

Evar telaşla iki kaşını da kaldırdı. “Ne oluyor?”

“Prenses saçlarını kullanarak pencereden aşağı iniyor ama cadı daha o yarı yoldayken saçlarını kesiyor. Prenses düşüp ölüyor ve prens çok geç gelip onu yerde, parçalanmış halde buluyor.”

“Ama prensin cadıyı öldürdüğünü söylemiştin!” Evar itiraz etti.

“Öldürdü o zaman.”

“Bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç hoşuma gitmedi!”

“Bu eğitici bir hikâye,” dedi Livira. “Bize çoğu zaman işlerin yolunda gitmediğini anlatıyor. İnsanlar ölür. Bir şeyler kırılır ve onarılamaz. Prensin ne kadar cesur ya da zırhının ne kadar parlak olduğu önemli değildir. Prensesin ne kadar cesur olduğu ya da saçlarının ne kadar sıradışı olduğu önemli değildir. Yangın gelir ve onunla savaşmak mümkün değildir.”

“Bundan hoşlanmıyorum.” Evar başını salladı. “Kitabınızda boş sayfalar var. Asistan bana söyledi. Yani yapabileceğimiz daha çok şey var. Biz tanırız, değil mi? Bunu düzeltebiliriz!”

“Biz burada tanırız.” Livira onun elini kendi elinin içine aldı. “Yine de dünyayı düzeltemeyiz. Kimse nasıl düzeltileceğini bilmiyor. Sadece elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Devam etmeliyiz. Yeniden inşa etmeliyiz.”

“Bana ne anlatıyorsun?” Evar sanki bu peri masalı bir anda tüm kalbini kaplamış gibi solgun bir ifadeyle bakıyordu. “Ben çok geç gelmem. Gelmeyeceğim. Ne kadar hızlı olduğumu gördün.”

Ama zamanın akışına hâlâ parmak uçlarıyla dokunmaktan başka bir şey yapmayan Livira, bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Geçmişin yüzüne damgalanmış geleceği, sürekli dönen bir madeni paranın iki yüzünü gördü. Amacın armağanını, çemberin korkunç bütünlüğünden sağladığı dikkat dağınıklığını anlıyordu. Atını ne kadar hızlı sürerse sürsün şövalyenin onu parçalanmış halde bulacağını biliyordu.

Gözyaşlarından göremez halde onun elini sıktı.

“Beni kurtarmaya çalıştığın için teşekkür ederim, aşkım. Ama kendini kurtarmayı unutma.”

*

Asistan gözlerini kırıştırdı ve elindeki kitaba baktı. Asker’e kısa bir süre baktı. Asker sessizliğini korudu ama başını salladı. Asistan kitabı açtı ve parmağıyla sayfanın ortasına bir şeyler yazdı.

Evar! Sayfayı çevirme. Değişim’in içindeyim. Beni en dipte bul.

Bunu yaptıktan sonra kitaptan uzanan hikâyenin dalları yeni bir alıcı bulup, onu daha fazla kalp kırıklığına sürüklemekten önce kitabı Asker’e uzattı. “Gel, hadi.”

Yapması gereken bir şey daha vardı ve daha önce de sık sık olduğu gibi onu buna bir kitap götürecekti. Onun *bu* kitap olacağını düşünmüştü ama kitabı alan kişi, belki de lanetli olduğunu düşünerek onu atmıştı.

Asistan ve Asker yeni bir kitabın peşinde koştu. Hızlılardı. Yorulmak

nedir bilmiyorlardı. Alevlerin şiddetini bir kez daha aştılar ve önüne geçtiler. Asistan, kütüphanenin büyüklüğüne rağmen neden özellikle bu kitabın peşinden koştuğunu söyleyemiyordu. Adına binlerce kitap yazılmış bir yazar tarafından bir hafta içinde yazılmış, bayağı bir kurgu, ateşli bir aşk romanıydı. Ama onu harekete geçiren bir şey vardı ve kitap bulmak onun işi olduğundan buna karşı koymadı.

*

Kitabı saatler sonra buldular. Kitap, yangının yarım oda ilerisinde ve durumları giderek kötüleşen, bitkin bir Kanit grubunun elindeymiş gibi görünen, dehşete kapılmış genç bir insan kadının elinde duruyordu.

Kütüphanenin bu köşesinin idaresini en az insanlar kadar uzun yıllardır ellerinde tutan Kanitler, Asistan'la Asker'i bir tehditten ziyade bir lütuf olarak görüyordu. Dizlerinin üzerine çöktüler, ellerini dua etmek için kaldırdılar. Rahipleri esasını kırdı ve kütüphaneye yangını getirmelerinde oynadıkları rol için hayatını sundu. Buraya, her ne kadar Kral Oanold'un ataları onunkileri şehirden sürmüş olsa da insanlara karşı öfkeyle geldiklerini söyledi. Gelmelerinin nedeni doğuda onları rahatsız eden bir düşman vardı. Buranın sahip olduğu bilgiler olmadan zafer kazanamayacakları Sabberlar yüzünden gelmişlerdi. Rahip, Skeerların başka hiçbir şeye benzemediğini, çok fazla ve ölümcül olduklarını söyledi. Asasının parçalarını yere attı ve Asistan'a yanındakileri kurtarması için yalvardı.

"Deneyeceğim," dedi Asistan. Yaklaşan alevlerin gürültüsünü aşan bir sesle başını eğdi.

Asistan, peşlerinden koşan bu cehennem manzarası karşısında çiftin ne yapabileceğini rahibin tam olarak hayal ettiğini söyleyemezdi. Milyonlarca yıl süren tahminlere rağmen içlerinden herhangi birinin onun çözümünü tahmin edebileceğinden şüpheliydi.

Asistan hiç itiraz etmeden kıza doğru ilerledi.

"Carlotte."

Asistan'ın gelişiyle afallamış görünen genç kadın, Asistan'ın dudaklarından adının çıktığını duyunca daha da şaşırdı. Asistan şık ama yırtık pırtık gece ceketine uzanıp, Babran Carlode'un *Marki ve Ev Okuyucusunun Kızı* adlı kitabını çıkarırken felç olmuş gibi hareketsizdi.

Kitabı Asker'e veren Asistan, kızdan uzaklaştı.

"Beni takip edin."

*

Çok az odada bir Mekanizma bulunurken Asistan kütüphane boyunca bunlardan sonsuz sayıda olduğunu biliyordu. Bu dünyada insan kapısına

en yakın olanı, hemen önlerindeki bölmede bir okuma odasında bulunuyordu.

Önlerinde Asistan ve Asker, arkalarında dağınık haldeki Kanit grubuyla koridora yaklaştıklarında, Asistan isteğinin yerine getirildiğini görebiliyordu. Odanın boşaltılmasını ve tüm kitapların dört giriş koridoruna yığılarak koridorların duvardan duvara ve yerden tavana kadar tamamen kapatılmasını neden istediğini artık hatırlayamıyordu. Bu onun ebedi amacının bir parçası değildi. Sadece geçici bir şeydi. Akışta, hemen orada olan ve sonra kaybolan bir anafor.

Yüzlerce asistanın aylardır olmasa bile haftalardır çalıştıkları belliydi. İstendiği gibi güney koridorunun bir tarafı boyunca bir Kanit'in ancak sürünerek geçebileceği büyüklükte dar bir tünel bırakılmıştı. Asistan savaş grubunu bu küçük girişe yönlendirmişti. Arkalarındaki odanın yarısı alevler içinde, turuncu alev parçaları tavana kadar uzanırken diğer yerlerdeki alevler koyu kırmızı ve hatta ele geçirdikleri kitaplardaki kimyasallarla etkileşime girdiklerinden maviydi. Kanitlerin tüylerini yakan korkunç sıcaklık belki de onları hareket ettiren tek şeydi. Charlotte kısa bir süre önce bayılmıştı ve Asker'in kollarında yatıyordu.

"İçeri girin." Asistan önce Asker'e gitmesini işaret etti. Daha sonra Kanitlere seslendi. "Geri kalanınızın geçer geçmez tüneli kapaması gerekecek. Tamamen doldurun yoksa alevler bir geçiş yolu bulacaktır." Yere indi ve Asker'in ardından tünele doğru sürünmeye başladı.

*

Asistanlar aldıkları talimatı harfiyen yerine getirmişlerdi. Oda bomboştu. Kitaplar yoktu, hiçbir şey yoktu. Odayı yerden tavana kadar dolduran granit raflardan geriye sadece taş beyaz bir el hareketiyle kaldırıldığında, kum gibi kırmızımsı toz parçaları kalmıştı.

Kanitler tüneli doldurmak için uğraşırken Asistan, Charlotte'ın odaya geçmesine yardım etti. Birkaç yüz metre yürüdüler.

"Burada ne kadar kalacağız? Ne yiyeceğiz?" Charlotte zayıf bir sesle sordu. "Sonsuza kadar merkez çemberin dışında yaşayamayız." Çemberleri uzun süre kullanmak zorunda kalan herkesin yapacağı gibi o da ürperdi. Bu çemberler yerleşimi teşvik etmek için değil, açlığı önlemek için tasarlanmıştı ve hepsi buydu.

Asistan, Asker'e baktı. İkisi de Kanitlerin yiyeceği ilk şeyin Charlotte olacağını düşünüyordu.

"Kes beni." Asistan elini tekrar Asker'e doğru uzattı.

"Buna izin yok."

Bir süre ikisi de sessizce birbirlerine baktı. Kanitlerin tüneli kapatma konusunda ilerleme kaydetmesine yetecek kadar uzun bir süre. Carlotta'nın onların yanına oturup, başını ellerinin arasına alarak ağlamasına yetecek kadar uzun bir süre. Asistan'ın elini indirmesine bile yetecek kadar uzun bir süre.

Asistan'ın içinde kendisine ait olmayan bir yerden bir görüntü yükseldi. Elma tutan bir elin görüntüsü ve sonrasında sadece elma çekirdeklerini tutan bir elin görüntüsü.

"Onu Değişim'e göndermiyorum. Su getirecek, böylece ekinlerini sulayabilecekler."

"Hiç ekinleri yok." Asker kılıcını yanından ayırmıyordu, en az onun kadar işgal ettiği bedenin tutsağıydı.

"Su olmadan ekinleri hiç olmayacak."

"Su nasıl yardımcı olacak?"

"Erzaklarını yok ettiniz, doğru mu?" diye sordu Asistan.

Asker başıyla onayladı. Kurallar böyleydi. Kütüphaneye hiçbir yiyecek sokulamazdı.

"O zaman geriye tohumları kalacak. Bu da su gerektirir."

"Yiyeceğe izin yok."

"Kütüphaneye getirilmesine izin verildi. Bu yiyecek burada yetiştirilecek, içeri getirilmeyecek." Yaralanmamış elini ona uzattı.

Asker onu kesti.

Asistan bu kez dışarıdan mükemmel bir daire çizdi ve görevinin başından ayağa kalkarken parıldayan ışık daireyi doldurdu.

Yakınında oturan Carlotta'a baktı. "Sakın düşme."

"Ne?"

"Carlotta..."

"Adımı nereden biliyorsun?" Kız şaşkınca durdu ve Asistan'la göz göze geldi.

Asistan içinde bir şeylerin, zamansız bir şeyin, onu hapseden zamansız engellere karşı çırpınan bir şeyin kıpırdadığını hissetti. Gözleri, daha önce hiç gözyaşı bilmemesine rağmen gözyaşı gibi hissettiren mavi bir ışıkla doldu. Şaşkınlık içini titretti.

Asker'in görmemesi için vücuduyla saklayarak bir kış kış hareketi yaptı. Nedenini bilmiyordu ama sanki bu, kızla onun paylaştıkları bir şeymiş gibi görünüyordu. Anlamlı bir şekilde ışık çemberine doğru baktı. "Sakın içine düşme, Carlotta."

Carlotta'nın gözleri büyüdü. Çembere yaklaştı, sanki yeni bir şey görü-

yormuş ve yarı yarıya inanıyormuş gibi Asistan'a baktı. Hatta yarısına bile değil.

Asker başını çevirdi. "Olduğun yerde kal, insan. Asistan, suyu çağır."

Carlotte sıçradı. Asker hızlıydı ama belki de normalde olduğu kadar hızlı değildi. Kız ipek eteklerinin dalgalanmasıyla gözden kayboldu ve ondan geriye kalan tek şey Asker'in elindeki mavi kumaş parçasıydı.

"Suyu getir," diye tekrarladı daha emin bir şekilde.

Asistan'ı yönlendiren tuhaflık her neyse onu bitkin bir halde bırakarak daha da derinlere indi. Kendi haline bırakılan Asistan diz çöktü ve görevi tamamladı. Çizdiği portal Değişim'in bulunduğu ormana bağlanıyordu. Bağlantı noktasının yanında, her türlü gereksiz şey de vardı. Bir kere ağaçlar, havuzlar, dereler, çalılıklar, sincaplar, tavşanlar, tilkiler, yıkık bir duvar... Her türlü şey vardı. Asistan portalını havuzlardan birine bağladı. Birkaç parametreyi ayarladı ve ayağa kalktı.

Zamanla kitaplar teslim edilecekti. Boş bir odaydı. Kitaplara ihtiyacı olacaktı. Asistan ve Asker onları odanın etrafına yerleştirecekti. Kendisi de kitapları yerleştirecek ve belki elinde tuttuğu kitaptan biraz daha fazla yazacaktı. Geri kalanıyla her kim gelirse o ilgilenecekti. Belki Kanitler de ilgilenirdi. Eninde sonunda ona tekrar ihtiyaç duyulacaktı. Ama o zamana kadar o ve Asker Mekanizma'nın içinde dinlenecekti. Bu süre zarfında beklemekten başka yapacak pek bir şey yoktu. Ve o beklemek konusunda iyiydi.

Düzenleme

Ny.ozlem

*Bazen çok yavaş olmak, bir kâbusun tamamıdır.
En Yaşlının Rüyalari, Gaim Menneal*

70. BÖLÜM EVAR

Evar havuzdan, yaydan fırlatılan bir ok gibi fırladı. Evindeydi. Artık bir hayalet değildi. Dünyanın yasaları onu çekiş ve hızlanma gibi şeylere bağlı bir sınırlar ağına hapsetmişti ama o, onlar yırtılana ya da kendisi yırtılana kadar onları zorladı. Ekinlerin arasından dümdüz bir yol açtı ve arkasında havada kıvrılan yeşillikler bıraktı. Sınır duvarını sanki orada değilmiş gibi atladi.

Çok geç olmayacak.

Livira tüm hayatı ve daha önceki birçok hayatı boyunca Asistan'ın içinde hapsolmuştu. Evar onu zamanın öbür tarafından izliyordu. Ona ulaşmaya gücü yetmiyordu. Aşkının zayıf yankıları onun kıyısına vuruyor, yorulmak bilmeyen bir koruyucunun etkin bakımı olarak fark ediliyordu.

Başarabilirim.

Evar daha önce de burada, içindeki şeyi zapt etmenin imkânsız olduğunu hissettiğinde birçok kez koştuğu gibi koştu. Bu kadim hapishanede binlerce kez depar atmış, Kaçışlar tarafından değil, kendi şeytanları tarafından kovalanmış, enerjisini aniden ve ölçüsüzce harcayarak rahatlamıştı. Her zaman ne bulacağını bilerek koşmuştu. Başka bir duvar.

Şimdi ise damarlarında eşit ölçüde dolaşan umut ve korkuyla koşuyordu.

Sağ tarafındaki kitap kuleleri yıkılıyordu. Evar kalan yığınlardan oluşan ormanın içinden, odanın içinde ilerleyen üç kişilik bir Skeer grubu gördü. Ona doğru döndüler, gözlerinin siyah küreleri onun ilerleyişini takip ediyordu.

“Livira!” Evar köşeyi dönüp, koridorun ağzına doğru ilerlerken onun adını haykırdı.

Kapı açık kalmıştı. Yüz metre uzunluğundaki koridor düzinelerce Skeer ölüsüyle doluydu. Kapıda bir tür durağanlık içinde bekleyen üçlünün çılgınlıklarıyla çağrılacak kadar yakın olmaları mümkün görünmüyordu.

“LIVIRA!” Evar neredeyse kendisinden daha uzun olan üç ceset yığınının üzerinden atladı. Asker’in, en azından üst yarısının cesedinin etrafından dolandı, alt kısmı yoktu. Parmakları bir Skeer’in göz çukurlarında ve kolu boğazındayken ölmüştü.

“Livira...” Adı da kendisi gibi parçalanmış bir halde dudaklarından dö-küldü. Beyaz bedeni, hikâyesindeki kuleden düşmüş gibi paramparça bir halde yerdeydi. Etrafına ölüler yığılmıştı ama Evar kendi elleriyle mi yoksa Asker’in onu son kez abartılı bir şekilde savunması sırasında mı öldüklerini bilemiyordu.

“Livira.” Evar onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Ona uzandı ama cesaretini kaybetmişti ve kolları iki yanına düştü. Ona dokunmak her şeyi gerçek kılacaktı.

Yüzü bir tarafa dönüktü, dudakları son bir söz söyleyecekmiş gibi aralıktı. Gözleri boş ve beyazdı. Evar onu bir şekilde orada görebiliyordu. Asistan’ın pürüzsüz, detaysız yüz hatlarının altında Livira’nın yüzünün çizgilerini görebiliyordu.

“Ah!” İçinden bir hıçkırık koptu. Öfkeden kendini kaybetmişti. “Ah, benim tatlı sevgilim.”

Ve sonunda parmakları Livira’nın yanağının kıvrımını buldu ve göz-yaşları akmaya başladı. Ve türünün doğası gereği, üzüntüsünü görünmeyen aylara uluyarak haykırmak için başını kaldırdı.

*

“O ne yapıyor?” diye sordu Malar.

“Yas tutuyor.”

“Biraz abartılı değil mi?”

“Beni seviyor, sersem.” Livira gözlerini sildi.

“Ben de seni seviyorum ama beni öyle ulurken yakalayamazsın. Ben kapıyı tutan şu sersemin icabına bakıyor olurdum. Hatta daha da iyisi, arkasından gelen şu üçlü için hazırlanıyor olurdum.” Malar başını salladı. “Kahretsin! Bu kadar çok kişiyi hayatta bırakacağımı düşünmemiştim.” Kılıcını çekti. “Peki, biz neden hâlâ hayaletiz?”

“Bilmiyorum.” Livira, Evar’ın yanında, eski hapishanesinin kalıntıları-nın yanında diz çöktü. Daha dün gibi gelse de uzun zaman önce kendini

içine hapsettiği kulenin. Masalda hem cadı hem de prenses olduğunu tahmin ediyordu.

Kendini toparladı, düşüncelerine odaklandı ve Evar'ın omzuna hafifçe dokunmak için uzandı. "Kalk ayağa. Hâlâ kurtarılmam gerekiyor."

*

Kederinin silip süpürdüğü kendini toparlama hissinden daha derin bir şey Evar'ı ayağa kalkmaya zorladı ve onu koridorun uzak tarafında beliren üç Skeer'la yüzleşmesi için döndürdü. Her ne olursa bu ani dürtü onu kurtarmıştı. Bu canavarlarla savaşamayabilirdi ama onlardan kesinlikle kaçabilirdi.

"Ne yapıyor bu?"

Evar bıçağına uzandı. Bu yaratıklardan üçünün Asker'e herhangi bir Kanit'i yok edebilecek darbeler indirdiğini görmüştü. Asker sadece bir zırhtan daha dayanıklı değildi, aynı zamanda hızlıydı ve dövüşü yorumlama konusunda Evar'dan çok daha yetenekliydi. Kılıcı da vardı. Evar kılıcı almak için zamanı olup olmadığını merak etti.

"Neden kaçmıyor?"

Evar dişlerini gösterdi ve geri adım atmadı. Kılıcın nereye gittiğini bilmiyordu ve bıçağıyla çok daha fazla çalışmıştı. Bıçağı da iş görürdü. Bir elini kaldırdı, boğazının derinliklerinden hırladı ve onları çağırdı. Hayatta kalma şansı hakkında hiçbir hayali yoktu ama Livira'nın son kalıntılarını savunmak için ölüyordu.

"Neden kaçmıyor?"

"Çünkü o kahrolası bir aptal." Söylediklerine rağmen Malar'ın ses tonu sanki bunu onaylıyormuş gibiydi. "Ayrıca senin öldüğünü sanıyor."

Skeer, ne boyutta bir tehdit oluşturduğundan kesinlikle habersiz halde, kardeşlerinin cesetleri üzerinde altı ayağıyla tırmanarak ilerledi. En büyüklerinin üzerindeki siyah çizgiler, zırhının süt beyazı plakalarına koyu mavi bir renk katıyordu. Tuhaf şekilde güzeldi. Evar öleceğini biliyordu ve öyle görünüyordu ki kalbi hâlâ atarken zihni merak ettiği son şeyi de kapacaku.

Geriye dönüp baktığında, kapıda bir Skeer daha olduğunu gördü. Ne Kanit ne de Skeer odanın kapılarını açabilirdi ama bir kez açıldıktan sonra bir zekâ o alanı işgal ettiği sürece kapı kapanmazdı.

Evar ölümün onu nereye götüreceğini merak ediyordu. Bir hayalet olmayacaktı. Bu zamanla ilgiliydi, ölümle değil. Huzurlu bir yer olmasını umuyordu. Aradaki orman gibi. Ve Livira'nın da orada olacağını.

Skeer son on metreyi kapatmaya başladı. Evar iç çekerek bıçağını kaldırdı.

Clovis arkadan bir kasırğa gibi geldi, saldırana kadar sessizdi. Ortadaki Skeer'in sırtına sıçradı ve Asker'in beyaz bıçağı yaratığın gözlerinin ortasından fırladı. Yaratığın gücü bacaklarından gitmeden önce hareket etti ve Evar, Livira'nın orada olduğunu tam olarak anlamadan önce kalan çiftin en yakınındaydı.

Evar zarafet ve öfkenin bu kadar ölümcül ve korkutucu bir karışımını daha önce hiç görmemişti. Clovis Skeerların menzilini ve gücünü anlamıştı. Muhtemelen sadece bu türle yakın dövüşe adanmış bir düzine kitabı özümsemişti. Yakın duruyor, üzerlerine tırmanıyor, uzantılarının üzerinde sallanıyor, akrobatik hareketler yaparak kesilebilecek her şeyi kesiyordu.

Livira ikilinin arasına girerek birbirlerini engellemelerine izin verdi. İkinci Skeer bir dizi eklem yarasından ölürken kremi bir sıvı yere, ölümlerin üstüne aktı.

Evar, Clovis'i yere düşüren darbeyi görmedi. Darbenin tüm gücünü kaldıramazdı yoksa kemiklerinin yarısı kırılırdı. Bunun yerine, başka bir Skeer cesedine yaslanana kadar yuvarlandı. Asker'in kılıcını önünde tutuyordu ama kalkamıyor gibiydi.

Skeer'in Evar'a nişan aldığı mızrak benzeri parçanın darbesi, böceğimsi yaratığa doğru sıçrayan Evar'ı neredeyse havaya uçuracaktı. Clovis'in yaptığı yaptı ve yaratığın arka ayaklarından birini kullanarak ona tırmandı. Sürpriz bir şekilde tam oraya vardığında, Kerrol'un Skeer'in sırtına çıktığını gördü. Savaş konusunda pek de eğitilmiş olmayan kardeşi bir eli ve iki diziyile Skeer'ı kavradı, çılgınca ve büyük ölçüde etkisiz bir şekilde arka zırhlarına sapladı. Evar dengesini korudu, döndü ve böceğimsinin kafasının arkasına geldi. Uzandı, zırhlı bir göz buldu ve bıçağını içindeki göze sapladı.

Skeer kasılırken iki kardeş uçmaya başladı. Evar kötü, Kerrol daha kötü düştü. Dikkate değer bir şekilde beynine saplanan bıçak, yaratığı sadece kızdırmış gibiydi. Kendini hazırlamaya çalışan Evar'a döndü. Skeer mızrak parçasını geri çekmiş, saplamaya hazırlanıyordu. Evar ondan kaçamayacağını biliyordu. Bir yanı hazır. Livira gitmişti. Peşinden gitmek istiyordu.

Clovis belli belirsiz bir şekilde sağ taraftan geldi ve Asker'in kılıcını Skeer'in kafasına sapladı. Kılıcı kabzasından savurup büktü ve yaratık bacaklarını altına katlayarak öldü.

Evar geriye düştü ve içine atıldığı cesede yaslandı. Kız kardeşinin kılıcı çekip çıkarmasını ve kılıcın uzunluğundaki kanlı irini temizlemesini izledi. Clovis ona öfkeli bir sırıtmayla baktıktan sonra yanına gelip elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Clovis sonunda savaşına kavuşmuştu.

“Aman tanrım! Çok canım yanıyor.” Kerrol destek için bir Skeer gövdesi kullanarak ayağa kalktı. Kapı aralığında Skeer’ı gördü ve rahatsızlığını unuttu. “Olağanüstü. Gerçekten orada öylece oturacak mı?”

“Diğerlerini bekliyor.” Clovis ona takdirle baktı. “Onu öldüreceğimi düşünmüyor.”

“Neden olmasın?” diye sordu Evar.

“Çünkü o zaman birimizin kapıyı açık tutması gerekebilir.” Clovis kılıcını kemerinden geçirdi. “Bu Sabberlar kaybetmez. Zekiler, tehlikeliler, acımasızlar ve her şeyi istiyorlar.”

Evar Asistan’dan geriye kalanlara doğru yürüdü ve durup onlara baktı. Her şeyi istemiyordu, bu savaşı istemiyordu, tek bir şey istiyordu ve o da gitmişti.

“Kitap nerede?” Kerrol yanına geldi.

“Sen kitabı nereden biliyorsun?” Evar kalbinin kırık olmasına rağmen Kerrol’a hem şaşırmayı hem de kızmayı başarmıştı.

“Her halinden belli oluyor,” dedi Kerrol. “Kelime oyununu mazur görün. Eski, sıradan bir kitaptı ve senin için *her şey* demekti. Onu geri getirdiğin gün vücudunun her hattı bunu söylüyordu. Küçük bir çıkarımla bunun, Mekanizma seni kaçırdığında içinde kaybolduğun kitap olduğunu anladım.”

“Nerede olduğunu bilmiyorum. Yani önce ondaydı. Sonra bende ve daha sonra onda. Sanırım bu bir tür döngü. Zaman içinde bir döngü. Sadece şimdi geçmişte.”

“Hmm.” Kerrol çenesini ovuşturdu. “Asistan sana kitabın yarısının hâlâ boş olduğunu söylemedi mi?”

“Nasıl?” Evar gayretli, fazla uzun boylu kardeşine baktı. “Senin duymadığın bir şey yok mu?”

Kerrol omuz silkti. “Sizler çok eğlenceli olabiliyorsunuz.”

Evar’ın kederi içini ürpertti ve bakışlarını Asistan’ın parçalanmış bedene çevirdi. “O bitirmedi. Artık ne önemi var ki?”

Kerrol elini Evar’ın omzuna koydu. “Kalp ağrın için üzgünüm, kardeşim,” dedi. “Gerçekten üzgünüm. Ama hayatın boyunca büyük resmi kaçırdın. Mayland’ın öldüğünü sanıyordun.”

“Sen öyle sanmıyor muydun?” Evar sertçe Kerrol’a baktı.

“Tabii ki hayır.” Kerrol bu aptalca bir soruymuş gibi başını salladı. Kılıcını kapı aralığındaki Skeer’a doğru salladı. “Bu yaratıklar inatçı olabilir ve her şeyi isteyebilirler ama açıkçası bu ailede kendilerine denk biriyle karşılaştılar. İçlerinden herhangi birinin yaptığı en büyük hata, o kapıyı

açık bırakmak oldu.” Kerrol elini Evar’ın omzundan çekti, derisine saplanmış nispeten küçük bir Skeer pençesini eliyle savuşturdu ve kılıcını kınına soktu. Sonra arkasına bile bakmadan açık kapıya doğru yürümeye başladı.

“Nereye?” Clovis ve Evar’la şaşkın şaşkın birbirlerine baktı. “Kerrol, bekle! Nereye gidiyorsun?”

“Savaşını bulmaya, sevgili kardeşim.”

Clovis kaşlarını çattı. Evar’ın kolunun üst kısmına sevgi dolu bir yumruk indirdi ve kardeşlerinin peşinden yürüdü.

“Sen de gelmelisin, Evar,” diye seslendi Kerrol. “Senin kızı nerede bulacağımı biliyorum.”

Bu kitabın taraması Ay ışıgı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigik kitap>

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi sürekli yardımları ve geri bildirimleri için Agnes Meszaros'a minnettarım. Bir şeyin geliştirilebileceğini düşündüğünde ya da ben biraz tembellik yaptığımda bana meydan okumaktan asla çekinmez. Aynı zamanda onun tutkusu ve coşkusu hikâye üzerinde çalışmayı daha da keyifli hale getirdi.

Ayrıca her zaman olduğu gibi Ace'teki tüm çalışanlara, özellikle Jessica Wade, Jessica Plummer, Stephanie Felty ve Gabbie Pachon'a destekleri için teşekkür etmeliyim. Ve tabii ki menajerim Ian Drury ve Sheil Land'taki ekibe de teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Mark Lawrence, Champaign-Urbana, Illinois'da İngiliz bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi ancak bir yaşında İngiltere'ye taşındı. Imperial College London'da matematik alanında doktora yaptıktan sonra ABD'ye dönerek *Star Wars* füze savunma programı da dahil olmak üzere çeşitli araştırma projeleri üzerinde çalıştı. İngiltere'ye döndüğünden beri ağırlıklı olarak görüntü işleme ve karar-muhakeme teorisi üzerine çalışmaktadır. Yazar olmak gibi bir hevesi hiç olmamış, bu yüzden yarım yamalak bir menajer bulma girişimi bir gecede küresel bir yayıncılık anlaşmasına dönüştüğünde çok şaşırmıştır. İlk üçlemesi *Parçalanmış İmparatorluk Serisi*, fantezide cıgır açan bir eser olarak evrensel beğeni topladı ve hem *Dikenlikler İmparatoru* hem de *The Liar's Key* en iyi fantezi romanı dalında David Gemmell Legend Ödülü'nü kazandı. Mark evli ve dört çocuk babasıdır. Bristol'da yaşamaktadır.